

Trần Hương Uyển

Contents

Trần Hương Uyển	2
1. Chương 01 - 02	2
2. Chương 03 - 04	7
3. Chương 05 - 06	13
4. Chương 07 - 08	19
5. Chương 09 - 10	26
6. Chương 11 - 12	31
7. Chương 13 - 14	38
8. Chương 15	44
9. Chương 16	48
10. Chương 17 - 18	51
11. Chương 19 - 20	58
12. Chương 21 - 22	64
13. Chương 23 - 24	70
14. Chương 25 - 26	75
15. Chương 27 - 28	80
16. Chương 29 - 30	85
17. Chương 31 - 32	91
18. Chương 33 - 34	96
19. Chương 35 - 36	102
20. Chương 37 - 38	108
21. Chương 39 - 40	114
22. Chương 41 - 42	120
23. Chương 43	126
24. Chương 44 - 45	130
25. Chương 46	136
26. Chương 47 - 48	140
27. Chương 49 - 50	146
28. Chương 51 - 52	152
29. Chương 53 - 54	157
30. Chương 55 - 56	162
31. Chương 57 - 58	169
32. Chương 59 - 60	175
33. Chương 61 - 62	181
34. Chương 63 - 64	187
35. Chương 65 - 66	193
36. Chương 67	199
37. Chương 68 - 69	204
38. Chương 70 - 71	210
39. Chương 72 - 73	216
40. Chương 74	222
41. Chương 75 (hết)	226

Trầm Hương Uyển

Giới thiệu

“Anh nghĩ là em không có trái tim, nhưng thì ra trái tim em đã thuộc về người khác mất rồi. ” Một

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tram-huong-uyen>

1. Chương 01 - 02

Chương 1

Sáng sớm, Trần Uyên đã bị đánh thức bởi tiếng la hét của đứa trẻ nhà hàng xóm.

Mảnh đất cô đang sống là khu đông dân nhất thành phố, mặc dù là những căn nhà có từ thời Văn Thanh nhưng sớm đã chẳng có dấu tích tạo nhả cổ kính của hơn trăm năm trước, ngoài khu vực của cư dân sống còn có một khu dành cho cán bộ khu là những căn nhà cũ kỹ giờ đã được sử dụng làm xưởng nhuộm ở lân cận. Các dinh thự của những gia đình quyền quý ngày xưa bây giờ lại là nơi sống của những người dân có mức thu nhập thấp nhất thành phố. Một dinh thự thường có tới mấy gia đình cùng chung sống, nên người nào nói gì to tiếng chút là hàng xóm đều nghe rõ. Bởi vậy, cùng lúc thím Lưu phát vào mòng đứa nhỏ làm nó khóc thét lên thì lập tức có tiếng khuyên giải của hàng xóm bốn bên, tiếng ho của người già buổi sáng, tiếng gọi con dậy ăn cơm sáng, lại còn có hai chú chim họa mi mà cụ già ở nhà đối diện nuôi đang hót líu lo, và xa xa là tiếng luyện thanh của cô Liễu - bài tập mà cô phải làm hằng ngày, cả con hẻm Chu Tước theo những ánh nắng đầu tiên của buổi sáng sớm cũng trở nên sinh động, đầy sức sống.

Cô nhìn đồng hồ, thấy chẳng còn sớm nữa gì, lòng thầm trách mình một tiếng rồi vội vàng dậy mặc quần áo, thu dọn giường chiếu.

Trần Uyên cầm bàn chải đánh răng và chiếc cốc đi ra sân, mở vòi hứng nước, cùng lúc đó thì cậu đi vào: “Hôm qua dọn đồ muộn, cậu định để con ngủ thêm một chút rồi mới gọi”.

“Tỉnh rồi thì phải dậy chứ”, cô trả lời ậm ờ khi miệng đang đầy bọt kem đánh răng. Tối qua nhà đi Lý ở dãy đường phía sau có con gái đi lấy chồng về lại mặt nên nhờ nhà Trần Uyên nấu mấy mâm cỗ mời bà con thân thích đến dự. Đều là hàng xóm lâu năm, hơn nữa chẳng ai khá giả gì, nên cậu cũng ngại lấy nhiều tiền công, chỉ lấy chút tượng trưng, cứ bận quần quật suốt tối. Hơn mười giờ mọi người mới tan, cả nhà lại phải dọn dẹp mất một tiếng đồng hồ mới được nghỉ ngơi.

Rửa mặt xong, thấy cậu đi vào nhà bếp, cô liền đi theo. “Cậu ơi, cậu đi nghỉ chút đi, để đó con làm cho”, vừa nói cô vừa giật cái thùng gỗ trong tay cậu. Cũng Tự Cường cũng không tranh với cô, để mặc cô bê đi.

“Tiểu Vũ vẫn chưa dậy à?”, cậu hỏi.

“Chưa, nay là Chủ nhật, để nó ngủ thêm một chút. Cậu, con đi trước đây.”

Cậu cô sầm mặt, khẽ mắng thằng nhóc rồi gật đầu với cô và đi ngược vào, định gọi Tiểu Vũ.

Cái thùng gỗ phải nặng đến mười mấy cân, ngày trước cô không bê nổi, giờ thì được rồi. Đến sân trước, mới có thưa thớt vài ba khách hàng, toàn là hàng xóm thân quen, cô cười chúc mọi người buổi sáng tốt lành. Mợ đang bận phía sau, cô bê thùng tới để đổi cái thùng không.

Nhà cô là hộ gia đình sống lâu năm ở hẻm Chu Tước, nên khoảng sân trước nhà có thể nói là rộng rãi nhất nhì nơi đây. Có điều, sau khi cậu bị sa thải thì cuộc sống rơi vào khó khăn, vốn sẵn có chút nghề trong tay nên cậu mợ liền chia khoảng sân này thành hai phần, sân trước là tiệm bán đồ ăn sáng, cũng chỉ là mấy món rau xào và món nhậu đơn giản, ở giữa là nhà bếp, tối qua do diện tích phía trước bày biện bàn tiệc không đủ nên cũng mượn luôn gian giữa bày được thêm hai bàn. Nhà cô nằm ở cửa hẻm Chu Tước, mặc dù người dân trong hẻm rất ít khi ra ngoài ăn cơm, nhưng do nằm ngay đầu đường gần với đường lớn phía trước, thỉnh thoảng cũng có thể bán cho người qua đường, bởi vậy cũng tạm tiện nuôi sống đủ bốn miệng ăn.

Sáng chủ nhật buôn bán lúc nào cũng chán, người đến ăn rất ít, nhưng tào phớ lại đắt hàng, cứ một lúc cô lại phải bê một thùng lớn khác ra.

Sức khỏe của mợ không tốt, nhìn dáng vẻ một nắng hai sương của mợ xem ra còn tiều tụy hơn cả những lúc thường, Trần Uyển giục mợ đi nghỉ, việc còn lại cứ để cô. Mợ đau lòng, dịu dàng nhìn cô: “Vậy mợ nghỉ trước, cậu con chuẩn bị ra giờ đó. Đây, mức bát tào phớ bưng ra cho bà Lý đi con”.

Nhà bà Lý là căn thứ năm của dãy đường phía sau, rất thân thiết với mợ, mợ thương bà, biết mắt bà kém, lại chẳng có con cháu gì nên giúp được gì thì giúp. Trần Uyển tay bê bát tào phớ, trong túi có khoảng năm mười đồng mà mợ đưa để mang cho bà Lý, cô men theo con hẻm Chu Tước đi về phía sau.

Thật ra, nhìn từ bên ngoài, hẻm Chu Tước rất đẹp, lướt qua bờ tường trắng là những mái hiên với những hàng ngói xanh ngả màu xám, chỉ có điều tường đã ngả màu, ngói đã đổ rêu, mặt đường lát đá cẩm thạch có lẽ rất lâu rồi không được tu sửa, mấp mô cứ đi được mấy bước lại gặp những ổ gà đọng nước sau cơn mưa đêm qua. Con đường hẻm Chu Tước một bên là những ngôi nhà cũ, một bên là dòng Thanh Thủy. Thanh Thủy trước đây là dòng sông bảo vệ thành, nghe những người già kể lại thì khi nhỏ họ còn có thể ra đây bắt cá, nhưng bây giờ thì toàn sinh lầy, cộng thêm rác thải của những hộ dân sống gần đó và cả nguồn nước thải từ nhà máy nhuộm ở thượng nguồn, tạo nên đủ loại màu sắc tạp nham. Bình thường còn chịu được, chứ mưa như ngày hôm qua, rác rưởi bùn lầy từ trong dòng sông trôi nổi lênh lảng, mùi vô cùng khó chịu.

Trần Uyển nhớ lúc mới chuyển tới sống ở hẻm Chu Tước, mỗi khi ngửi thấy mùi này là đầu óc lại căng lên, nhưng bây giờ, nó đã trở thành một phần của cuộc sống, xem ra hoàn cảnh sống có thể cải biến rất nhiều phương diện của con người, ngay cả tính cách của cô cũng thay đổi không ít, không còn giống với con bé trong quá khứ, lúc nào cũng hồn nhiên, ương bướng, không biết trời cao đất dày là gì.

Đi vội đến ngã rẽ cuối con đường, từ phía sau có một chiếc xe phóng tới với tốc độ rất nhanh, cô định tránh mà không kịp. Con hẻm Chu Tước không rộng, cùng lắm là có thể ột chiếc xe đi, cô còn chưa kịp ép sát người vào tường thì chiếc xe đã vút qua bắn nước tung toé, khiến cả người cô ướt hết.

Cô thắm rửa một tiếng xui xẻo, cuối xuống phủi những giọt nước bùn bám trên quần. Chiếc xe phía trước phanh gấp, sau đó lùi lại một chút và dừng ngay bên cạnh cô. Cô ngược đầu lên, bắt gặp đôi mắt đầy vẻ kinh ngạc, sau đó sự kinh ngạc được trút bỏ, rồi đầy phẫn khích nhìn cô chằm chằm. Trong lòng cô bỗng nhiên hoảng hốt, nhưng nét mặt trở nên lạnh lùng, đứng thẳng người đi về phía trước.

“Ồ, cái này”, người đàn ông đó gọi giật từ phía sau.

Bước nhanh được vài bước, người đàn ông lại lái xe chậm rãi đuổi theo: “Này”.

Còn hai bước nữa là tới con đường của dãy phố phía sau, Trần Uyển dừng lại, quay người nhìn anh ta. Người đó thò đầu ra cửa xe, ánh mắt nhìn thẳng cô đầy vẻ thích thú. Trông bộ dạng anh ta cũng khoảng hai mươi tư, hai mươi lăm tuổi rồi, lớn tuổi thế mà sao chẳng có đạo đức gì nhỉ? Trần Uyển thấy tai mình nóng ran, trong lòng không ngừng oán thán.

Cô trừng mắt với anh ta, nhưng anh ta lại cười dưới ánh mặt trời vô cùng sinh động. Gương mặt cô càng trở nên lạnh lùng, tiếp tục đi về phía trước.

“Này!”

“Làm gì thế?”, cô quay người hùng hổ hỏi, “Chỗ này đường hẹp, không thể đi xe vào được. Còn nữa, chỗ nào cũng có vũng nước, anh không thể chạy chậm lại được hả? Ngộ nhỡ đụng xe vào đứa trẻ và cụ già phía trước thì phải làm sao?”.

Người kia có lẽ không ngờ rằng cô lại dám để đến thế, lấy làm ngạc nhiên rồi cười khoe hàm răng trắng, đều. “Cô đừng lo, ban ngày ban mặt thế này tôi không bắt cô đâu, tôi chỉ muốn hỏi, có phải Thuần Dương quan ở đây không?”

Trần Uyển bị anh nói trúng tâm tư, có chút bối rối, chỉ ngón tay về phía trước, “Đi thẳng, sau đó quẹo trái, cái sân có cây hoè cổ thụ chính là nó đấy”, nói xong, cô không dám nhìn anh ta, vội vã đi vào con đường phía sau.

Chương 2

Trần Uyển về đến nhà, ném ga giường và vỏ chăn của bà Lý vào máy giặt. Bà Lý mắt kém, tuổi già sức yếu, nên cô có thói quen cứ nửa tháng một lần giúp bà thay chăn nệm, giặt sạch rồi mang qua cho bà. Tiểu Vũ mang cái bàn nhỏ ra sân làm bài tập, mới học lớp Mười một nhưng nó đã cao hơn cô rồi, ngồi trên ghế mà hai chân thò ra ngang hết nửa đường.

Cô đi ngang qua, đá vào chân nó, “Tránh ra chút”.

Thằng nhóc không thèm ngẩng đầu lên, chỉ thu chân lại cho cô qua rồi lại đuổi thẳng như ban đầu.

“Trời lạnh thế, ngồi ngoài đây sẽ cảm đó.”

“Trong phòng ngột ngạt lắm.”

Từ khi mở thêm cái quán nhỏ phía trước thì trong nhà chật chội hơn khá nhiều. Ba gian phòng nhỏ, một gian miễn cưỡng là phòng khách, một gian cho cậu và mẹ ở, gian còn lại thì lấy tấm ván ép ngăn ra ở giữa, mỗi bên để một cái giường nhỏ làm chỗ ngủ cho cô và cậu em họ, chật chội đến nỗi ngay cả cái bàn học nhỏ cũng không có chỗ bày.

“Tối qua sao không làm cho xong bài tập đi? Còn để đây đưa đến hôm nay.” Tiểu Vũ và cô tính cách đối lập, thói quen của cô là dù có muộn thế nào cũng phải hoàn thành xong bài tập rồi mới an tâm đi ngủ.

“Tối qua ồn ào vậy, đi ra tận ngoài đường lớn vẫn còn nghe thấy tiếng chúc rượu, trong nhà chỗ nào cũng nồng nặc mùi rượu”, Tiểu Vũ ngắc đầu, hai tay đan lại vờn căng cái eo mỗi, “Ôi, đến khi nào mới thoát được khổ ải đây, chán chết đi được, ngày nào cũng làm bài, làm bài.”, nghĩ một hồi rồi nói về ngưỡng mộ: “Chị, chị giỏi thật đấy, chỉ cần nửa năm mà đã có thể tu thành chính quả, em và anh Chính thì đợi đến mờ cả mắt”.

“Thôi dẹp đi, Phương Tồn Chính và chị chẳng liên quan gì đến nhau, em đừng nói xằng nói bậy nữa, nếu để cậu nghe được thì chẳng ai có thể vui vẻ được đâu. Còn nữa, không được cho rằng sau này thi đậu đại học là thoát khỏi xiềng xích, nhà ta chỉ có em là trai, cậu và mẹ luôn hi vọng vào tương lai em có thể chấn hưng gia nghiệp đấy.” Cô lấy quần áo mới giặt hồi sáng mang ra phơi ở đây phơi trong sân.

Tiểu Vũ cười giễu cợt.

Cũng phải thôi, sau khi lên phổ thông, mẹ ngày nào cũng nói là nhất định phải học hành thế này thế nọ, ngay cả việc nhà cũng không để nó đụng tay vào. Cậu tuy không nói nhiều nhưng Trần Uyển biết trong lòng cậu đặt rất nhiều kỳ vọng vào nó. Lên lớp Mười một, bài tập càng nhiều, áp lực học càng lớn. Trần Uyển rất thông cảm nên thường kín đáo bao che cho Tiểu Vũ, có lúc nó trốn đi chơi đánh bóng, cô còn giúp nó giấu nhem đi trước mặt mẹ.

“Hôm nay vẫn đi đánh bóng à?”

“Ừm, ăn xong cơm trưa rồi đi.” Chiếc bút trên tay Tiểu Vũ xoay đều trên năm ngón tay, ánh mắt nó vẫn dán vào quyển sách trên bàn. Chiều chủ nhật nào nó cũng đi chơi bóng rổ hai tiếng, con hẻm Chu Tước chật chội nên không chơi được trò gì, tụi nó phải kéo nhau ra khu đất trống trước cửa Thuần Dương quan.

Phơi xong quần áo thì nghe phía trước có tiếng ồn ào, chẳng biết đã xảy ra chuyện gì, cô đi ra xem, toàn là hàng xóm láng giềng lân cận, họ ngồi cả trên mấy cái ghế dài của tiệm. Cũng có vài người lạ mặt, cô chăm chú nhìn, có cả cái gã hồi sáng mới gặp. Anh ta đang ăn tào phớ, động tác chậm rãi và nhã nhặn, nhưng khi bắt gặp cái nhìn của cô thì ánh mắt anh ta lại chẳng còn chút lịch sự nào, còn toe toét cười với cô nữa chứ.

Anh ta ngồi ở phía ngoài, đúng chỗ ánh nắng chiếu vào, hàm răng trắng bóng như ánh lên trong nắng, không hiểu sao Trần Uyển lại nhớ đến loài động vật ăn thịt sống trên thảo nguyên ở châu Phi trong chương trình Thế giới Động vật. Cô hậm hực, mặc dù đã quen với việc bị người khác nhìn chằm chặp, trước đây cũng hay bị mấy tên côn đồ trong hẻm Chu Tước chọc ghẹo, nhưng chưa bao giờ có kẻ nào dám nhìn cô bằng ánh mắt thô lỗ đến thế, như kiểu... như kiểu muốn nhìn xuyên qua quần áo của cô vậy.

Mặt nghiêm lại, giả bộ như vô tình lướt qua anh ta trong lúc đi sang phía bên cậu, cô mới nghe thấy những người hàng xóm đang xôn xao nói về chuyện di dời.

Hẻm Chu Tước rất nhiều năm trước đã có kế hoạch bị phá bỏ, những bức tường trắng trong sân mọi nhà đều có một vòng tròn đen lớn, chính giữa vòng tròn đen đó có viết chữ “Phá dỡ”. Chỉ là hay có mưa gió sấm chớp, nên lâu như vậy rồi mà vẫn chưa thấy động tĩnh gì. Nhưng gần đây hình như đã bắt đầu có dấu hiệu, dạo trước ở phố phía tây đã có những nhân viên kĩ thuật đo lường đến đóng trụ sở tại đó.

Hẻm Chu Tước có hai nơi để tập hợp thông tin, một là khoảng đất trống ở cửa Thuần Dương quan, chỗ đó đa số là những người lớn tuổi bỗng bề con cháu tụ tập nói chuyện, một chỗ khác chính là cửa tiệm của nhà Trần Uyển.

Lịch sử nhà họ Cửng có thể tra cứu từ triều đại nhà Thanh, nghe nói ông tổ họ ngoại của Trần Uyển là đầu bếp trong cung, nhân cơ hội trong cung có biến mà trốn ra ngoài, sau đó đến hẻm Chu Tước này ở và lấy vợ sinh con sinh sống qua bao thế hệ. Cho nên Cửng gia được coi là gia đình có uy danh nhất trong những gia đình lân cận, hơn nữa cậu của Trần Uyển là Cửng Tự Cường cũng là người trung thực, ít nói nhưng rất có trình độ, mợ cũng vậy, đều rất hiền lành tốt bụng, nhà ai có việc cần giúp đỡ, chỉ cần tìm đến họ là không phải nói đến lần thứ hai, nếu giúp được là họ giúp ngay.

Lân cận đều là láng giềng gần gũi bao năm, có thói quen hẳn có việc gì quan trọng cần bàn bạc là đều í ới gọi nhau đến nhà Trần Uyển.

Sự việc lần này có vẻ rất trọng đại, mọi người đều rất tức giận, mấy người lớn tiếng nói đến mức đỏ cả cổ, xem ra sự phẫn nộ đã tới cực điểm. Chồng thím Lưu và cậu của Trần Uyển trước đây cùng là công nhân nhà máy sản xuất vòng bi, mặt cũng hừng hực tức giận, lớn tiếng nói: “Trước đây thì nói đền bù, lúc đó nghĩ có chút tiền đền bù cũng tốt, cùng lắm là thuê phòng ở cũng được, ở đâu thì cũng bị ảnh hưởng bởi cái mùi hôi thối của dòng sông này. Nhưng mọi người đi ra con phố phía tây kia nghe ngóng thử xem, Chính phủ đưa giá bao nhiêu? Một nghìn năm trăm! Còn giá cả phòng ốc ngoài kia là bao nhiêu? Căn phòng bình thường cũng đã tới bốn, năm nghìn rồi! Chưa được nổi một phần ba. Chúng ta cầm chút tiền còn con ầy thì ăn uống được mấy ngày? Đến lúc tiêu hết rồi thì phải làm sao? Dẫn vợ con ra ngủ ngoài đường à?”.

Lời nói của ông khiến mọi người phụ họa theo, có người nói: “Nghe nói có nhà tái định cư”.

Một người khác liền tiếp lời: “Nhà tái định cư ở đâu? Ông đi hỏi xem, mau đến đầu trấn Thành Quan mà hỏi xem, phía trước chẳng có nhà cửa, phía sau không hàng quán, đi làm phải đạp xe hai tiếng đồng hồ, buổi tối lại đạp hai tiếng về nhà sao?”.

Câu nói này có bao nhiêu người phụ họa theo. Sau đó có người nói về tin tức của con hẻm, nghe bố của bạn trai cô gái con ông chú họ của chồng dì của vợ mình nói thì Chính phủ câu kết với công ty bất động sản, giao dịch riêng gì gì đó với nhau. Chuyện này cứ thật thật giả giả, như lớp sương mù dày đặc khó mà phân biệt được.

Mọi người đều hết sức phẫn nộ, ngay cả câu chuyện phát sinh khi cải tạo đường xa Thượng Hải ba năm trước cũng được lôi ra nói.

Trần Uyển liếc mắt nhìn cậu, ông vẫn ngồi im lặng ở giữa, sắc mặt nghiêm túc. Trong lúc vô tình lại nhìn sang tên động vật ăn thịt kia, hắn đang ung dung ngồi nghe những lời bàn tán sôi nổi, khoé miệng hơi nhếch

nụ cười chế giễu, bát tào phớ vẫn còn hơn nửa, xem ra hắn đã quyết định là sẽ ngồi xem hết vở tuồng hay này.

Hơn một tiếng đồng hồ bàn bạc, kết quả cuối cùng là những người ở ngõ phía đông của con hẻm Chu Tước lập thành một nhóm, không cho bất cứ người nào có cơ hội kiểm soát ở đây. Sau đó, không biết ai lên tiếng hỏi: “Nếu như cưỡng chế di dời thì sao?”.

Trong tiệm, một giây trước còn bàn tán huyên náo bỗng chốc trở nên vô cùng im ắng, không ai lên tiếng, có người vẻ mặt uất ức, có người vẻ mặt buồn bã, có người ngẩn cổ thở dài, tất cả đều nghĩ đến quang cảnh bị cưỡng chế di dời ở Thượng Hải trước kia. Đúng là châu chấu đá xe, đứng trước bộ máy nhà nước thì sẽ mãi mãi không có không gian tồn tại của lợi ích cá nhân.

“Xem tình hình rồi hãy quyết định vậy, vẫn chưa tới nước đó mà”, cậu ngồi yên lặng này giờ, cuối cùng cũng lên tiếng.

Mọi người đều chưng hửng, vẻ mặt ai cũng như đưa đám, cáo từ ra về.

“Cậu, cậu với mợ vào nghỉ đi. Có vẻ trưa nay cũng chẳng buôn bán được gì.” Cũng đã mười giờ hơn, chỉ còn cách bữa trưa một chút thời gian nữa thôi.

Bình thường, Cung Tự Cường mỗi sáng hằng ngày dậy từ hơn bốn giờ để đi Thuần Dương quan gánh nước về xay đậu, tới qua bận bịu đến khuya, vốn dĩ lúc này là thời gian ngủ bù nhưng mọi người xôn xao này giờ làm bay mất cả buổi sáng. Cậu gọi mợ với nét mặt phờ phạc vào, rồi quay người ngồi xuống, cúi đầu châm thuốc hút.

Tâm trạng của Trần Uyển lại càng náo nức hơn, nếu như không phải vì việc cải tạo đường xá ở Thượng Hải thì cha cô cũng sẽ không... Bây giờ lịch sử lại tái diễn một lần nữa sao?

Cô lặng người dựa vào tường, cắn chặt môi, vốn tưởng rằng cuộc sống tuy nghèo nhưng có thể yên bình trôi qua... Mong rằng khu dân cư này sẽ không phải di dời, từ khi cô lại có một gia đình và bắt đầu cuộc sống mới ở đây, nghìn vạn lần cô không muốn có bất kỳ sự việc nào làm đảo lộn sự bình yên của mình.

“Còn gì ăn không?”

Cô bây giờ mới để ý người lạ mặt kia vẫn ngồi đó, bát tào phớ đã hết sạch.

“Chưa tới giờ ăn trưa, nhưng có mì, mì bò.”

Anh ta nghĩ một lúc rồi gật đầu. “Tào phớ ngon quá. Cho thêm bát mì nữa nhé.”

Còn phải nói sao? Tào phớ là do cậu cô mỗi sáng đi Thuần Dương quan gánh nước ở cái giếng cổ nghìn năm mà làm ra. “Có cho thêm thịt băm không? Mì không hai đồng, mì thịt băm ba đồng rưỡi.”

“Loại nào ngon?”

“Loại nào cũng ngon. Loại đất thì ngon hơn.” Cô có chút hối hận, nhìn dáng vẻ ăn mặc của hắn ta đáng lẽ phải hét giá lên năm đồng.

Hắn gật đầu.

Cô gạt bỏ những phiền muộn đang vẩn vút trong lòng sang bên, ì vào nồi rồi múc ra bát và điểm thêm gia vị.

Mì bò nhà họ Cung rất ngon, trong con hẻm Chu Tước có nhà nào mà không biết chứ? Điều quyết định chính là nước dùng, nước dùng được hầm bằng xương bò vàng óng, chỉ cần ăn mì không là cũng cảm nhận được hết vị ngon rồi, thịt băm cũng là thịt được lấy từ thăn bò rồi băm nhỏ, sau đó cho thêm gia vị đặc biệt.

Lúc bê ra, hắn nhìn thấy màu nước dùng trong bát đã nhướng nhướng mảy. Ăn một miếng lại càng kinh ngạc, có lẽ hắn không ngờ cái tiệm nhỏ tí này mà lại có món ăn với hương vị tuyệt vời đến thế. Chẳng mấy chốc bát đã hết sạch, vẫn còn ý muốn ăn nữa.

Ăn xong hắn ta vẫn chưa chịu đi, ngược mắt nhìn cách bài trí trong quán, rồi lại quay ra nhìn dòng Thanh Thủy bên ngoài. Trần Uyển cũng chẳng thèm để ý đến hắn, chăm chú nhặt cái thìa, nghĩ về những chuyện

đang vướng víu trong lòng, càng nghĩ càng xa, càng nghĩ lòng càng buồn, ngay cả người lạ mặt kia bỏ đi lúc nào cô cũng không hay biết.

2. Chương 03 - 04

Chương 3

Trường mà Trần Uyển và cậu em họ học là trường Nhất trung [1] ở Tế Thành, có tỉ lệ giáo viên giỏi và tỉ lệ học sinh đậu đại học đứng đầu thành phố, và còn là ngôi trường đệ nhất rác thải.

[1]Nhất trung: là ngôi trường có chất lượng của thành phố.

Nhất trung nằm trong khu phố cổ, lân cận có rất nhiều khu nhà ở cho công nhân nhà máy và những con đường cũ, tổ chức học sinh vàng thau lẫn lộn, trong đó có những học sinh chuyên tâm học hành để mong có thể thoát khỏi môi trường này, có người lại dành thời gian đi tìm công việc, cũng có người xem việc học đơn thuần như một thú vui.

Thành tích học tập của Trần Uyển trước đây rất tốt, hoàn toàn có thể vào trường Phụ trung [2], đáng tiếc là hơn hai năm trước gia đình xảy ra biến cố lớn, thành tích học tập của cô đang cao ngất ngưỡng bỗng tụt dốc đến mức thấp nhất. Sau khi mai táng cha xong, căn cứ vào thành tích học tập và hoàn cảnh gia đình cậu, cô chỉ có thể vào học trường Nhất trung.

[2] Phụ trung: Là ngôi trường chất lượng, thi vào được Phụ trung là có thể lên thẳng đại học.

Bà con thân thích bên cha tránh cô như tránh quỷ, những tình cảm thân thiết trước đây dường như chỉ là ảo tưởng. Người đi trà lạnh, mọi người đùn đẩy, mười sáu tuổi cô đã hiểu được đạo lý thâm sâu trong đó.

Nhưng cậu thì ngược lại, rất nhiều năm cậu không qua lại với gia đình lại nhận nuôi cô.

Trước đây có nghe mẹ cô nói, cậu bất đồng với cha. Cậu cho rằng cha là người có học thức nhưng lại không có sự thanh cao của người học thức, quá vì danh lợi. Cha cô mới bốn mươi tuổi đã là cán bộ cấp Cục thành phố, bình thường trong nhà người ra người vào nườm nượp, cậu không muốn mang tiếng là hạng thấy người sang bắt quàng làm họ, nên sau khi mẹ bị bệnh qua đời thì cậu cũng ít lui tới nhà cô.

Cô nhớ cái ngày được xem là bước ngoặt cuộc đời, chú Lưu - quản lý khu dân cư - đến nhà cô. Chú Lưu có thói quen tươi cười khi gặp ai đó, người mập mạp, ngũ quan trên gương mặt tròn hài hoà, nhìn rất giống phật Di Lặc. Chú thường mang đồ đến nhà Trần Uyển, cô đã ăn không biết bao nhiêu là cua hồ Dương Trừng mà chú mang tới. Hôm đó chú cười thân mật hơn bình thường, vừa bước vào nhà ánh mắt đã đảo khắp nơi, sau đó hỏi cô: “Tiểu Uyển, trong nhà sao chẳng có ai vậy?”.

Lúc đó cô đã vô cùng hoảng sợ, ngồi co ro trong góc, mắt mở to. Ngay cả chuyện hậu sự của cha cũng do đơn vị cha phụ trách, bà con thân thích bên cha chỉ đến một lượt, thăm hỏi an ủi cô vài câu tượng trưng, sau đó ai cũng cuống cuống rời đi. Họ sợ bị nhiễm độc khí trong nhà cô, cũng có thể sợ đứa bé mồ côi là cô sẽ bám lấy họ. Làm gì có người lớn nào ở nhà nữa?

“Tiểu Uyển, cháu an tâm, có khó khăn gì cháu cứ nói ra, tổ chức sẽ giúp cháu giải quyết.”, chú Lưu cười híp mắt, “Nhưng việc phân phối phòng ở trong cục rất khó khăn, còn rất nhiều người đang phải sống ở thuộc khu cũ trước đây. Ý kiến của tổ chức là...”, ông dẫn đo một chút rồi nói tiếp, “Cục đã họp bàn, mặc dù cha cháu phạm tội gây nguy hại đến Đảng và nhân dân, nhưng cháu vẫn còn là một đứa trẻ. Các chú nghĩ kĩ rồi, cháu xem có thể chuyển đến ở thuộc khu cũ trước đây được không? Cục sẽ chu cấp tiền sinh hoạt phí cho cháu đến năm cháu mười tám tuổi. Nhưng căn nhà này thì...”, ông ta xoa tay nhìn xung quanh, “Cần ưu tiên giải quyết cho đồng chí khác đang gặp khó khăn trong cục”.

Trần Uyển càng thêm hốt hoảng, cũng hiểu là mình đang bị đuổi. Cô cúi đầu, không để cho chú Lưu nhìn thấy những giọt nước mắt trong mắt cô.

“Ông là ai?”

Cô ngược đầu lên, nhìn người vừa nói đang bước vào cửa. Bỗng chốc cảm thấy gương mặt ấy rất quen, sau đó mới nhận ra, đó là cậu. Tim cô ầm ầm lên, sống mũi cay cay, suýt nữa bật khóc.

“Tôi là quản lý khu dân cư, họ Lưu.”

“Tôi là Cửng Tự Cường, cậu của Tiểu Uyên.”

Chú Lưu thở phào, cuối cùng cũng xuất hiện một người lớn. Đuổi một đứa trẻ ra khỏi nhà thực sự không phải là cách giải quyết tốt, cũng không nhẫn tâm, dù sao thì vẫn còn tình cảm trước kia qua lại với cha Trần Uyên. Ông ta vội nói rõ ý vừa rồi, cậu gật đầu nói có thể hiểu, đồng ý vài ngày nữa sẽ chuyển đi.

Như vậy, Trần Uyên dọn đến nhà cậu, cũng là căn nhà mà mẹ cô đã sống trước khi bà đi lấy chồng.

Cuộc sống hơn hai năm qua của cô và những tháng ngày trước đây khác một trời một vực, nhưng sự khó khăn về mặt vật chất và công việc nhà nặng nhọc lại có một tác dụng trị liệu đặc biệt. Cô tranh làm việc nhà, cũng thích được vui đùa vào bếp như cậu để pha chế nguyên liệu nấu một nồi nước dùng, một bàn tiệc, thỉnh thoảng được lo lắng về công việc kinh doanh lúc tốt lúc xấu, tính kế sinh nhai trong tương lai, nhưng tất cả những điều này đã để lại trong lòng cô nhiều cảm xúc mãnh liệt, cô không phải là đứa trẻ đáng thương, bất lực, cô cũng có thể vì gia đình mới này mà làm được chút chuyện.

Cô đã mất nửa năm để hoà nhập vào cuộc sống mới, trong ánh mắt đã dần lấy lại ánh sáng niềm tin. Cô bước vào học năm nhất trường Nhất trung, thành tích thi giữa kỳ của cô khiến thầy cô phải kinh ngạc, nhưng mối quan hệ xã hội phức tạp ngoài nhà trường của cô lại đã khiến nhiều thầy cô đau đầu.

Bởi vì Phương Tồn Chính.

Một vài thầy cô công tác lâu năm trong trường Nhất trung có ấn tượng sâu sắc với anh em nhà họ Phương. Người anh cả Phương Thủ Chính nhiều năm trước tại Tế Thành có tiếng là trùm côn đồ, ngay những ngày đầu đã câu kết với đám thanh niên ngoài xã hội đen đi vào trường thiết lập những quy tắc không coi ai ra gì. Phương Thủ Chính ngộ sát người bị tống vào ngục, đàn em và địa bàn lại được người em Phương Tồn Chính tiếp quản. Phương Tồn Chính khi còn học thì khá quy củ, nhưng những biến đổi sau khi bỏ học khiến giáo viên chủ nhiệm cũng phải lắc đầu. Nếu như người anh thủ đoạn không lường thì đứa em lại ngông nghênh càn quấy. Hai anh em nhà họ Phương ở Tế Thành, đặc biệt là thế lực ở phía tây thành phố không những không hề suy giảm, mà ngày càng mạnh mẽ.

Trong mắt thầy cô, thành tích học tập của Trần Uyên tốt, tính cách nghiêm túc, nghị thế nào cũng thấy không giống người con gái đang có liên quan tới người em côn đồ họ Phương ấy. Nhưng dấu sự thực có như thế, từ lúc cô học năm đầu phổ thông, tên Phương Tồn Chính đã phát ngôn là Trần Uyên chính là người của mình, mấy tên ôn dịch vô lại trong và ngoài trường ai mà ăn hiếp cô nghĩa là chính thức gây chiến với anh ta.

Trần Uyên tan học thu dọn đồ đạc rồi bước xuống lầu đến các lớp Mười một, Mười hai, có mấy tên bị đánh còn ở trong phòng học, vừa thấy cô liền vội cúi đầu không dám nhìn, xách cặp chuẩn ra phía cửa sau. Có một tên còn vội vàng vàng, chân tay hấp tấp va phải mấy cái bàn. Trần Uyên cười nhạt, là do chúng tự chuốt lấy thôi. Sau đó quay sang hỏi một người bạn xem Cửng Tiểu Vũ đi đâu. Thì ra Tiểu Vũ cũng sợ bị liên can đến bà chị mà tính kế chuẩn là thượng sách rồi.

Trường Nhất trung chỉ cách con hẻm Chu Tước hai trạm xe, nếu buổi tối trong nhà không có khách đặt tiệc thì cô thường đi bộ về, hôm nay phải tiêu một đồng để ngồi xe bus. Trên xe có mấy bạn gái cùng trường, có một cô sợ sệt đứng dậy nhường chỗ ngồi cho cô, cô cười, rồi lắc đầu đi ra phía sau. Bên cạnh cánh cửa phía sau có một cặp đang kê vai bá cổ cũng là học sinh trường Nhất trung, gương mặt cô gái loè loẹt son phấn, còn tên nam sinh vừa thấy cô đi tới liền khom lưng chào: “Chị dâu”.

Hai năm trước mà nghe cách xưng hô này thì cô đã lập tức đỏ mặt, bụng chửi thầm tên Phương Tồn Chính đến tuyệt tử tuyệt tôn. Nhưng bây giờ người mệt mỏi, sau nhiều lần phản đối Phương Tồn Chính nhưng không hiệu quả, cô đành vờ như cậu nam sinh đó đang chào hỏi người khác.

Trần Uyên xuống xe, cô không về thẳng nhà mà đi tới Thuận Dương quan trong hẻm Chu Tước. Đang là cuối thu, trong quan, nhụy hoa hoè rơi đầy mặt đất, gió thổi tới khiến ống quần dính vài bông hoa trắng.

Lách qua cánh cửa bên tới sân sau của Thuần Dương quan, có một nửa là “văn phòng” của Phương Tồn Chính.

Phương Tồn Chính tuổi không lớn lắm, nhưng khá mê tín, có quyết định trọng đại nào thì đầu tiên cũng phải tới bái lạy Quan Nhị Ca. Trần Uyển luôn cười nhạo rằng Phương Tồn Chính xem quá nhiều phim Hồng Kông nên bị ảnh hưởng, anh ta cũng không tức giận, còn nghiêm túc nói với cô là từ cổ chí kim trên giang hồ đều thờ Quan Công, rồi liền thoảng kể lại lịch sử từ khi tổ chức Hồng Môn [3] xuất hiện. Đàn em của anh ta nghe mà ngưỡng mộ, ai cũng hồi tưởng lại thời gian đó, hận một nỗi không được sinh ra ở thời buổi loạn lạc để góp sức dệt nên thế giới gấm nhung. Cô đứng bên mà cảm thấy trên trán mình như có vô số đàn quạ bay qua.

[3] Hồng Môn: là một tổ chức bí mật của Trung Quốc, bắt đầu từ thời cuối Minh đầu Thanh. Hiện có rất nhiều truyền thuyết nói về khởi nguyên của Hồng Môn.

Phương Tồn Chính luôn cho rằng Thuần Dương quan có linh khí, đã bảo vệ bà con hẻm Chu Tước hơn trăm năm qua, cho nên “văn phòng” của anh ta đặt ở đây cũng không có gì lạ. Nhưng việc thờ phụng ở Thuần Dương quan không tốt, hai người trông nom Thuần Dương quan hằng tháng luôn vui vẻ đến chỗ Phương Tồn Chính thu phí quản lý nhưng chẳng ai quan tâm xem anh ta thuê một nửa sân làm cái gì.

Trần Uyển vừa đi vào sân sau thì nghe thấy tiếng người đàn ông hô lớn, sau đó là tiếng thượng cẳng chân hạ cẳng tay. Cô đẩy cánh cửa sơn màu đỏ, mấy tên đứng bên cửa nhìn thấy cô đều nở nụ cười. Lục Chỉ là người biết chuyện, bê chiếc ghế đến: “Chị dâu, hiếm khi đến nhà. Khách quý, khách quý!”. Phương Tồn Chính giữ bao cát treo trước mặt lại, khuôn mặt đầm đìa mồ hôi, nở nụ cười tươi rói như hoa hướng dương.

Mấy tên đàn em hiểu chuyện, Phương Tồn Chính chưa lên tiếng đã lập tức nối đuôi nhau đi ra, còn không quên quay đầu lại nháy mắt với anh ta. Phương Tồn Chính mặc cho Trần Uyển đang làm mặt lạnh, cười nói: “Lấy giúp cái khăn”.

“Tự đi mà lấy.”

“Chẳng phải tôi đang đeo găng sao?”, anh ta cười nói nịnh bợ, còn làm bộ dạng giơ hai tay lên đầu hàng cho cô thấy.

Trần Uyển “hừ” một tiếng rồi cầm cái khăn vắt trên ghế mang tới.

“Lau giúp tôi đi.” Phương Tồn Chính hơi cúi đầu xuống, chưa nói dứt lời thì vật màu trắng trước mắt đã bay vèo tới, trùm lên đầu anh ta.

“Phương Tồn Chính, tôi đã nói với anh bao nhiêu lần rồi, đừng có nhúng tay vào chuyện nhà tôi.”

“Sao thế? Tức giận quá vậy.” Anh ta kéo chiếc khăn đang che nửa gương mặt xuống, dùng răng cắn bằng dãn ở găng tay bên kia ra.

“Đừng giả vờ với tôi.” Trần Uyển thấy Phương Tồn Chính cười đùa cợt nhả thì càng tức giận.

Anh ta thấy cô có vẻ tức giận thực sự nên không dám trêu chọc nữa, ném hai cái găng tay ra xa, vừa lau mặt vừa ngồi xuống cái ghế sofa đã tróc lớp da. “Có chuyện gì quan trọng đâu, hà có gì phải tức giận như thế?” Trên bàn còn nửa bình nước cất, cũng không biết là để đó bao lâu rồi. Anh ta uống một ngụm rồi cảm thấy không hợp vị liền nhổ hết ra. “Việc này tôi cũng không biết, lúc trở về mới nghe nói. Nhưng thẳng Lục Chỉ nhìn thấy có người bắt nạt Tiểu Vũ, ra tay giúp đỡ thì có gì là không phải?”

“Tiểu Vũ là em tôi, không cần anh quan tâm.”

“Em trai em cũng có nghĩa là em trai tôi.” Phương Tồn Chính ngẩn cổ, thấy hai gò má cô đỏ lên vì giận, trong mắt như có hai tia căm hận đang vù vù phóng thẳng lên người mình, anh ta cảm thấy sự bướng bỉnh có một vẻ đẹp kỳ lạ, bất giác ngẩn ngơ nhìn. Lấy lại tinh thần, anh ta lấy lại sắc mặt rồi nói: “Tôi cũng nề mặt cậu em, nếu như không có cậu và mẹ em nói giúp thì tôi và anh trai đã bị mẹ quăng xuống dòng Thanh Thủy rồi”.

Phương Tồn Chính mồ côi cha từ nhỏ, mẹ anh goá bụa nuôi nấng hai đứa con thơ đại trông thật đáng thương, trước đây đúng là cậu có giúp đỡ gia đình họ nhưng cũng không đến mức khoa trương như Phương

Tồn Chính nói. Lần nào anh ta cũng dày mặt dùng chiêu bài này để tham gia vào cuộc sống của cô, mà cô chỉ có thể cắn răng chịu đựng, không có cách nào khác.

“Tóm lại là không khiến anh quan tâm!”, cô vội đáp. Hôm nay Tiểu Vũ và bạn cùng lớp chỉ có chút chuyện cãi vã, con trai nóng nảy chỉ cần có một lời bất hoà rồi dẫn đến gây gổ đánh lộn cũng là chuyện hết sức bình thường, nào ngờ bị người của Phương Tồn Chính nhìn thấy, thế là đàn em của anh ta lao vào giúp Tiểu Vũ một cách quá mức, nếu như vì chuyện nhỏ mà gây thành đại sự thì cô phải ăn nói với cậu mợ làm sao chứ?

“Không cần tôi quan tâm? Tôi không quan tâm thì em sớm đã bị lôi vào con hẻm phía sau...”, Phương Tồn Chính lạnh lùng “ừ” một tiếng, rồi không nói nữa.

Hơn hai năm trước, Trần Uyển kết thúc giờ tự học buổi tối và một mình đi về nhà, trên đường về cô bị hai tên vô lại bám theo đến tận đường Chu Tước, trong ánh trăng mờ mờ, chúng kéo cô ra con hẻm phía sau, con hẻm này vô cùng hẻo lánh, chỉ nghe thấy tiếng chó sủa xung quanh và tiếng kêu cứu của cô, lần đó nếu không có anh ta thì cô có lẽ đã... Cô vốn không hiểu, trong hoàn cảnh ấy, làm một nữ sinh xinh đẹp là lỗi lầm lớn, mà cô thì quá đẹp, quá hấp dẫn người khác. Phương Tồn Chính nói rằng không hi vọng chuyện như thế xảy ra lần thứ hai, còn cô hoàn toàn không đếm xỉa tới anh ta, thậm chí còn chỉ trích anh ta đã can thiệp vào cuộc sống của cô.

“Đừng nhắc đến chuyện đó nữa, sau này tôi ít nhúng tay vào chuyện gia đình em là được chứ gì?” Phương Tồn Chính biết cô không coi mình ra gì, khinh thường mình không có văn hoá, nhưng anh ta không hề tức giận với cô. “Đến nhà tôi ăn cơm nhé? Mẹ tôi nhắc đến em mấy ngày nay rồi.”

Chương 4

Ăn cơm tối xong, Trần Uyển về nhà, cậu đang đứng bên bếp lò nấu ăn, lửa trong khoang lò cháy mạnh, gương mặt cậu bị ánh lửa phản chiếu cũng trở nên ửng đỏ. Những ngày thời tiết lạnh, việc buôn bán không tốt lắm, họ có thể làm trễ giờ hơn một chút để cố gắng kiếm thêm thu nhập, cô xắn tay áo lên, đứng một bên xem xét để sáng mai đi mua thêm nguyên liệu làm bữa sáng.

“Ở trường Tiểu Vũ không xảy ra chuyện gì chứ?”, cậu hỏi.

Trần Uyển hồi hộp, tim đánh thình thịch, rửa sạch tay rồi cho xương bò vào nồi nước sôi, khiến mấy giọt nước bắn lên tay. Cô cố chịu đau, không lên tiếng.

“Lúc về trên mặt nó có mấy vết trầy xước, hỏi thì nó nói bị ngã trong giờ Thể dục.”

“Buổi chiều lớp nó có giờ Thể dục, nhưng lúc tan học con đi tìm Phương Tồn Chính, không đi cùng đường với Tiểu Vũ, cũng chưa gặp nó”, cô cố làm ra vẻ thản nhiên nói. Cậu rất nghiêm khắc trong việc dạy con, nếu để cậu biết chuyện Tiểu Vũ đánh nhau ở trường thì e rằng không tránh khỏi một trận đòn.

Cậu quay lại nghiêm khắc nhìn cô: “Lục Chỉ nói với cậu là tối nay con qua nhà Phương gia ăn cơm. Tiểu Uyển, cậu nhắc lại một lần nữa, không nên quá gần gũi với bọn họ”.

“Con biết rồi, vì con có chút việc đi tìm Phương Tồn Chính. Anh ta nói thím Phương nhắc lâu rồi không gặp con nên cứ một mực kéo con tới nhà.” Tên Tiểu Vũ chết tiệt, cứ đợi mà xem chút nữa chị xử lý em như thế nào.

“Thật ra em thấy Tồn Chính không phải người xấu, tính cách thật thà, hiếu thuận với bậc trưởng bối, nghĩa khí với anh em, tại sao anh luôn có thành kiến với nó vậy?”, mợ bưng cái mâm không đến nháy mắt với Trần Uyển, nói an ủi cô.

“Đúng là đàn bà.”, cậu nghiêm mặt, “Mấy người nhà họ mấy ai có kết quả tốt đẹp đâu? Em đừng để con cái mình hư hỏng theo”.

“Nói ai học những điều không tốt thì có thể, nói Tiểu Uyển nhà ta như thế thì sẽ chẳng ai tin.”, mợ vẫn đứng bên cạnh cô. “Ngoài kia vẫn còn vài khách, có lẽ họ cũng ăn xong rồi, chắc là có thể thu dọn được rồi đó. Tiểu Uyển đi làm bài tập đi, ở đây để mợ lo liệu.”

Cậu chẳng muốn tranh luận với mợ nữa, quay đầu tiếp tục nấu ăn.

Quả nhiên trên mặt Tiểu Vũ có mấy vết trầy xước, thái dương bên phải còn có một vết bầm lớn. “Bôi thuốc chưa?”, cô hỏi.

“Rồi.”, thằng nhóc không dám nhìn cô.

Trần Uyển cũng không hỏi nhiều, vẻ mặt lạnh lùng, cô mở cặp ra rồi ngồi xuống một đầu khác của bàn ăn. Cũng Tiểu Vũ thấy sắc mặt cô lạnh lùng, trong lòng sợ hãi, nó thà để cha đánh một trận chứ không muốn nhìn vẻ mặt lạnh lùng của chị. Trong lòng nó lúc thì tự an ủi rằng mình có lý, chẳng có gì mà phải hoảng lên cả; lúc lại trách bọn Lục Chỉ đến làm mọi chuyện rùm beng lên; thỉnh thoảng lại ngẩng đầu thăm dò nét mặt của chị. Một tiếng đồng hồ trôi qua mà bài tập chẳng làm được bao nhiêu.

Vì tiết kiệm điện nên buổi tối cả nhà đều ngồi ở gian chính. Mợ thu dọn xong hàng quán, đun lại hai bát bánh trôi rồi bưng vào làm bữa ăn đêm cho hai chị em. Sau đó, mợ đi về phía đối diện mở ti vi, tay đan áo len. Cả nhà tắt bật suốt ngày cũng phải có hai tiếng để giải trí chứ, Trần Uyển nghe thấy trong ti vi chiếu đoạn đối thoại khi vua Khang Hy cải trang đi vi hành, nghe thấy tiếng ngáy ngủ của cậu, tiếng Tiểu Vũ ngồi đối diện ăn bánh trôi nóng hổi, tiếng lật giở sách, bên ngoài là tiếng gió thu quét qua cây hạnh già dường như làm rơi rụng vài chiếc lá vàng. Cô ngồi mím môi nhìn vào quyển sách trước mặt, cảm giác âm áp, mẫn nguyện trong hai năm qua không biết đã bao lần thao thức trong cô, đối với việc chưa hiểu chuyện của Tiểu Vũ, cô cũng không tức giận như trước kia nữa.

“Chị, chị làm xong bài chưa? Vẫn còn giận à?” Giữa hai cái giường chỉ có tấm ván ngăn cách, nên giọng nói của Tiểu Vũ trong đêm nghe rất rõ. Cô trở mình không muốn để ý đến nó.

“Không phải là chuyện đánh nhau chứ? Có gì to tát đâu?”, nó lẩm bẩm.

“Học sinh như em đánh nhau là chuyện rất bình thường sao?” Trần Uyển vốn không định đôi co, thấy nó làm sai mà không chịu nhận lỗi, cô không kiềm chế được, lại tức giận đến mức trở mình liên tục, nếu không phải có tấm gỗ ngăn cách thì chắc cô đã đâm cho nó một cái. “Em nghĩ em giống bọn Hầu Tử, Lục Chỉ đó sao, ngày ngày đánh nhau để kiếm ăn hả? Nói em bao nhiêu lần rồi, không được giao du với bọn đó. Em cảm thấy bọn nó rất ngang ngược, rất uy phong, nhưng ai biết rằng ngày nào chúng phải ăn cơm tù chứ?”

Tiểu Vũ ở cái tuổi này quả thật còn có chút sùng bái anh hùng, bị chị mắng mấy câu liền cảm thấy oan ức không chịu được: “Ai bảo mấy thằng đó nói xấu sau lưng, nói rằng chị với anh Chính thể này thể nọ”.

Trần Uyển nghe nó nói thế thì không tiếp lời, ngồi dậy trên giường mới phát hiện gió lùa qua cửa sổ làm bờ vai mát lạnh. Cô biết những lời đồn đại trong trường, không chỉ học sinh, mà ngay cả giáo viên cũng không ít lần nói cười sau lưng cô. Cô đã sớm quen rồi, Tiểu Vũ tuổi nhỏ, tính khí nóng nảy, không nhẫn nhịn được cũng là chuyện khó tránh khỏi. Nghĩ vậy trong lòng cũng đã thoải mái hơn đôi chút, mới cảm thấy ngữ khí vừa rồi của mình đúng hơn là nghiêm khắc, cô nói: “Miệng họ nằm ngay trên mặt họ, họ muốn nói gì thì nói, em quan tâm nhiều vậy làm gì? Sau này có nghe thấy thì cũng coi như gió thu thổi qua tai là được. Đừng đánh nhau với người ta, chỉ có em là chịu thiệt thôi”.

“Vâng”, Tiểu Vũ trả lời, cũng chẳng biết là nó có nghe lời hay không, một lúc sau lại hỏi: “Chị, sao mọi người lại khinh thường anh Chính, cứ nói anh ấy hư hỏng, anh ấy đâu có hư hỏng như thế? Em chưa bao giờ nhìn thấy cảnh anh ấy làm những việc táng tận lương tâm”.

Phương Tồn Chính không phải hạng người táng tận lương tâm, mà là... Trần Uyển nằm trở lại giường, bàn tay nắm một góc gối bất giác siết chặt lại. “Phương Tồn Chính và chúng ta không đi cùng đường, cậu đã nuôi nấng em lớn thế này rồi, không muốn em đi đến bờ vực. Phương Tồn Chính chưa xảy ra chuyện gì là do hần thông minh và may mắn hơn anh trai hần. Không phải ai cũng có vận may như thế đâu.”

Vận may của Phương Tồn Chính thật sự rất tốt, nhưng có thể kiếm được miếng cơm manh áo như thế còn là vì anh ta rất thông minh.

Lúc anh trai bước vào con đường này thì anh ta còn nhỏ, trước đây đám người đi theo Phương Thủ Chính ngoài một số tên nguyên trung thành theo anh anh ta đến chết ra, mấy tên khác là do muốn nhờ hơi anh ta để tạo dựng chút tên tuổi mà tự nguyện gia nhập. Không cần nói đến chuyện gì khác, Phương Thủ Chính đã thu tiền bảo kê các phòng tắm trong vòng mấy năm, sau khi anh ta đi vào thu tiền thì những ông chủ tiệm uốn tóc dọc con đường đều không còn bộ dạng hoạt bát như lúc trước nữa, mà rất có chút phong vị của sự trông ngóng.

Phương Tồn Chính lúc nhỏ rất được anh yêu quý, Phương Thủ Chính không muốn để em mình dính dáng đến mấy chuyện bát nháo kia, nghĩa là không để em trai tiếp tục đi vào con đường này. Có lúc anh trai Phương Tồn Chính uống say, bảo anh ta ráng lo học hành, tương lai nhà họ Phương cũng phải có một người học đại học. Nhưng khi anh trai vào tù, để lại một đám đàn em, anh ta vốn không thích học hành, nếu học tiếp thì cũng chẳng có hi vọng gì. Vấn đề quan trọng là gia đình anh ta không gánh vác nổi, phải lo cơm ăn, lo học phí, tất cả có thể chỉ dựa vào số tiền lương ít ỏi bốn, năm trăm đồng của mẹ thôi sao?

Anh trai Phương Tồn Chính là người rất phóng khoáng, có tiền nhiều là phân phát đủ cho đàn em, có lúc chuyện giang hồ khẩn cấp thì ngay cả đồ trong nhà cũng bị vợ vét để mang cho đối phương. Cho nên lần lộn bao nhiêu năm, chỉ cần trên đường nhắc tới tên Phương lão đại là mọi người đều đưa ngón tay cái lên thay cho lời nói “trượng nghĩa”. Cái giá của trượng nghĩa chính là Phương Tồn Chính đã bất chấp mọi khó khăn để tiếp quản những thứ mà anh trai để lại. Phải quan tâm đến đám huynh đệ đã theo anh trai mình mấy năm, phải nuôi dưỡng mẹ, phải nuôi sống bản thân. Điều quan trọng nhất là, Phương Tồn Chính không cam tâm học hết lớp Mười hai nhưng thi rớt đại học rồi vào công xưởng làm công nhân, lập lại con đường của cha anh ta, cuối cùng bị thương trong nhà máy mà ngay cả tiền trị bệnh cũng không được cấp đủ, chỉ có thể nằm trên giường đợi chết.

Mặc dù Phương Tồn Chính không trực tiếp tham gia vào việc của anh trai, nhưng năm rộng tháng dài, cuối cùng cũng có thể nhìn thấy đường đi. Tất cả không nằm ngoài hai từ “minh”, “ám”. “Ám” nghĩa là không trừ thủ đoạn nào, đối phương chặt của bạn một cánh tay, bạn phải đòi lại một mạng; quan trọng là chữ “minh”, nghĩa là bạn phải làm như thế nào để khiến mọi người trên đường biết những gì bạn làm nhưng không thể tìm ra chứng cứ, đây mới là cảnh giới cao nhất.

Cho nên lúc phát hiện mấy tên đàn em rục rịch góc đầu đình “lật đổ ngôi vị” của mình, Phương Tồn Chính cũng không lo lắng. Anh ta chỉ sai người theo dõi tên ghê gớm nhất trong số đó là Quan Bàn Tử, theo dõi hơn nửa tháng, khi biết Quan Bàn Tử và em vợ hắn có quan hệ mèo mả gà đồng, anh ta chỉ cười mấy tiếng. Mấy ngày sau đó, em đồng hao của Quan Bàn Tử nửa đêm về bắt quả tang, liền chạy vào bếp vớ lấy cây dao nhưng chưa kịp hành động thì ngoài cửa bỗng xuất hiện một nhóm người giống như hung thần ác sát, trên tay đều cầm những ống tuýp sắt nhắm thẳng vào chân Quan Bàn Tử mà nện. Quan Bàn Tử thét lên một tiếng, đến khi bị cơn đau nữa làm cho tỉnh dậy mới phát hiện mình đang trần truồng nằm ở cửa bệnh viện tỉnh, đùi bị gãy, đưa tay sờ vào chỗ máu chảy thì thấy mất một bên tinh hoàn.

Em đồng hao của Quan Bàn Tử không biết giải thích thế nào, người không phải là do anh ta kêu đến, ngay cả bản thân anh ta lúc đó cũng sợ đến mức choáng váng đầu óc. Đến khi Quan Bàn Tử hiểu ra bản thân xui xẻo thì đàn em dưới anh ta đã bỏ đi quá nửa, con người cũng đã tàn tật rồi, còn làm ầm ĩ lên làm gì.

Những chuyện này Phương Tồn Chính không nói, mà tự nhiên có người giúp anh ta thêm mắm thêm muối truyền ra ngoài, những tên nghe lời đồn đại đều len lén sờ xuống đũng quần đã toát mồ hôi lạnh của mình. Khi địa bàn đã ổn định, anh ta lại suy nghĩ về cách mà anh trai mình trước đi thu tiền bảo kê, cách đó chẳng kiếm được là bao, vì thế khi kiếm được chút tiền, anh liền mở quán bar ngay cửa trước. Quán bar bán rượu giả là quy ước ngành nghề, nhưng anh ta không chỉ bán rượu giả mà còn “thịt cừu”. “Thịt cừu” chính là hề thấy người giàu có ở vùng khác hoặc là người bản địa nhu nhược đến bar uống rượu thì gọi mấy cô em đến cho họ vui vẻ thoải mái đến khi tỉnh hoá đơn thì đội giá lên thật cao, khiến họ phải lòi hết tiền ra trả thì mới cho về.

Có người bị “chặt chém” sau khi ra khỏi quán bar liền báo cảnh sát, nhưng Phương Tồn Chính không sợ, trong quán có hai băng giá rượu, anh ta cứ căn cứ vào băng giá cao hơn mà nói, hưởng hồ anh ta còn chăm chỉ đi “hiếu kính” đội cảnh sát khu đó.

Ở xã hội này, ranh giới giữa con người với con người có một quy tắc chìm, chỉ cần không đánh nhau bằng binh khí, không dùng thủ đoạn kinh doanh làm cho đối phương đoạn tử tuyệt tôn, chỉ cần giữ được vẻ hoà bình ổn định bề ngoài, thì phần lớn thời gian những viên cảnh sát chỉ mắt nhắm mắt mở đối với bọn anh ta, thậm chí có những thời điểm đặc biệt còn phải dựa vào họ để tìm ra manh mối phá án.

Mấy năm nay, Phương Tồn Chính kiếm được nhiều tiền đến mức hầu bao căng tròn, ngay cả đám đàn em Hầu Tử, Lục Chỉ, Điền Tam cũng được ăn uống đầy rồi trở nên phương phi. Nhưng anh ta vẫn chưa hài lòng, gần đây lại đi phương Nam một chuyến, tiêu hơn một triệu tệ tiết kiệm để mua máy móc về. Bọn Hầu

Tử đều choáng váng, không biết đại ca đang phát bệnh gì. Khi máy móc được lắp ráp trong nhà máy ở trấn Thành Quan đầu ra đây, tất cả mọi người lập tức tròn mắt há miệng ngạc nhiên.

Hầu Tử hai năm trước cũng từng đi đến phương Nam tìm đĩa “đen” về bán nên biết giá cả thị trường. Đĩa lậu trên thị trường bán ba đồng một đĩa, bây giờ mới biết giá đĩa thành phẩm chỉ có năm hào, tính khấu hao mua đĩa gốc và thuê nhân công cùng lắm cũng chỉ đến một đồng. Máy vừa hoạt động đã để ra bao nhiêu bạc sáng loáng. Hần cười hể hả để lộ những chiếc răng vàng đầy miệng, mắt nhìn thẳng nhưng nói không ra tiếng.

Lúc này Phương Tồn Chính mới cười híp mắt nói với bọn đàn em: “Số tiền bảo kê thu được thì giao cho đàn em của các chú, chúng ta phải kiếm món lớn hơn”.

Gương mặt anh ta cười nhưng trong lòng lại là cảm giác trống rỗng khó tả. Tiền thì đã kiếm được rồi, nhưng đã bước chân vào con đường này thì càng đi càng lún sâu, e rằng Trần Uyển sẽ ngày càng coi khinh anh ta.

3. Chương 05 - 06

Chương 5

Từ khi thành phố ban hành điều lệ nghiêm cấm đốt pháo ném và pháo hoa trong nội thành, thì Tết xuân ở Tế Thành chẳng có không khí gì cả. May mà hẻm Chu Tước còn lưu giữ được tập tục có từ hàng trăm năm nay - Hội làng - nên con hẻm này cũng là nơi náo nhiệt. Có người bán kẹo hạ giá, có kẻ bán lịch treo tường in hình tranh Tết, kẻ thì bán các mặt hàng thủ công mỹ nghệ của phương Nam và bản địa, thậm chí còn có kẻ lén lút bán pháo hoa ở chỗ quẹo của con hẻm... Sự phồn vinh hưng thịnh của con hẻm Chu Tước mà cả năm khó có được lại ở trong mấy ngày nay.

Trần Uyển bận túi bụi đến mức thở không ra hơi, những người học cuối cấp như cô chỉ được nghỉ đông nửa tháng, điều này làm người ta nghĩ rằng những học sinh của Nhất trung vốn không có nhân tố mang tính tích cực gì gì đó, vì mấy trường trung học trọng điểm trong thành phố chỉ được nghỉ ngày Ba mươi và mừng Một, mừng Hai tết. Từ lúc được nghỉ là cô bận túi bụi, bảy ngày Hội làng, con hẻm Chu Tước người ra vào nườm nượp, thực khách rất nhiều. Từ sáng sớm tinh mơ đến tối muộn, ngay cả thời gian ngồi xuống cũng không có. Mặc dù thời gian hai năm đến ở nhà cậu đã từng trải qua những việc vô cùng bận rộn thế này, nhưng chân cô vẫn như bị phù nề, ngay cả đôi giày đi bình thường cũng chỉ có thể kéo lê đi.

Mơ nhìn mà thấy đau lòng, bảo cô ra đằng sau nghỉ ngơi. Cô đâu có nhả tâm thể được? Tiểu Vũ thì mù tịt về chuyện bếp núc, ở ngoài thu tiền, tính tiền còn có lúc tính sai nữa là, nếu chỉ để cậu mơ lo liệu thôi thì có lẽ việc buôn bán sẽ hao hụt không ít, hơn nữa cả năm trời cũng chỉ một nhọc mấy ngày này thôi, cô cần rằng mà chịu đựng.

Buổi tối, lúc Phương Tồn Chính đến thì Trần Uyển đang ngồi xổm trong sân rửa đồng bát đĩa bẩn. Tiết trời Đông chí, nước như muốn đóng băng, hai tay Trần Uyển đỏ lên như hai móng heo kho, sớm đã tê dại rồi.

Phương Tồn Chính liếc mắt nhìn đôi tay như móng heo kho của cô, rồi ngồi thụp xuống.

“Làm cái gì đây?”, cô giật cái đĩa trong tay anh ta lại, vẫn chưa khỏi cảm, lời nói còn mang đặc âm mũi.

“Rửa bát”, Phương Tồn Chính cầm chiếc bát khác thả vào nước, nói như lẽ đương nhiên.

“Anh đừng có làm phiền tôi nữa, anh mà làm vỡ bát thì tôi lại phải quét dọn”, cô dùng khuỷu tay đẩy anh ta, “Tết nhất không ở nhà giúp mẹ anh chuẩn bị đồ tết sao?”.

“Thì đến tìm em cùng đi nè. Mẹ tôi thích ăn cái gì, em còn rõ hơn tôi mà.”

“Tôi không rảnh.” Cô thấy anh ta cọ cọ cái bát, không an tâm nên cầm lấy kiểm tra, quả nhiên các ngón tay liền nhờn nhờn mỡ, trên bát vẫn dính hạt cơm. “Đi đi đi, không có việc gì thì tự đi mà đi tìm niềm vui đi, anh rửa cũng chẳng khác gì lúc chưa rửa, hại tôi phải rửa lại toàn bộ đây này.”

“Xối cơm vào rồi thì ai mà phát hiện ra chứ?”, anh ta cười ha ha, nhưng đổi lại là ánh mắt khinh khỉnh của cô.

“Ồ, Tồn Chính đến khi nào vậy?”, mợ lại bê ra một chồng chén đĩa nữa, chân không dừng bước, vừa nói vừa đi vào bếp lấy đồ ăn, “Vừa rồi khách đông quá nên không để ý. Hôm nay bận bịu, không chào hỏi cháu được, đừng trách nhé?”.

“Thím à, đã thân quen như thế rồi mà khách sáo.” Phương Tồn Chính thấy cậu Trần Uyển cùng đi ra với mợ thì đứng thẳng người dậy, chùi bàn tay ướt vào đùi, sau đó lấy thuốc lá cung kính mời Củng Tự Cường: “Chú Củng, nằm mới vui về”.

Trần Uyển thẳng thắn nói: “Anh biết lễ phép từ lúc nào vậy?”.

Phương Tồn Chính thấy mặt bỗng nóng ran, may là trời tối nên mọi người không nhận ra, thấy cậu Trần Uyển cầm lấy điều thuốc, trong lòng anh ta mới nhẹ nhõm.

“Tôi vừa nghe cậu nói tìm Tiểu Uyển đến làm giúp đỡ tét hả?”, có lẽ do niềm vui năm mới nên thái độ của Củng Tự Cường không nghiêm khắc như những ngày thường, thậm chí còn nở nụ cười vui vẻ.

“Vâng, năm trước bận quá, cháu không đến thăm hỏi được.” Đứng trước mặt Củng Tự Cường, Phương Tồn Chính lúc nào cũng tỏ ra kính cẩn.

“Không sao, đã qua lúc bận nhất, mấy ngày nghỉ lễ này Tiểu Uyển cũng mệt mỏi nhiều rồi. Cậu dẫn nó đi thay đổi không khí một chút, về sớm là được.”

“Mợ!”, Trần Uyển la lên, sao mà đi được đây?

“Đi đi, đi đi”, mợ đẩy cô, thằng nhỏ Tồn Chính này da hơi đen, làm việc cũng có chút ám muội, bắt giắc mợ cảm thấy cặp đôi trước mặt này sao mà xứng thế.

Trần Uyển thấy cậu không phản đối, cô thu dọn số bát đĩa chưa rửa đầu vào đấy rồi mới cùng Phương Tồn Chính đi ra cổng.

Phương Tồn Chính kéo Trần Uyển đi qua ngách sau để tránh con đường chính chật ních người. Đầu hẻm có chiếc Toyota việt dã màu đen đang đậu. Trần Uyển thấy anh ta rất tự nhiên mở cửa bên phải, bắt giắc hốt hoảng, “Anh ăn cắp xe! Anh điên rồi, sẽ bị người ta bắt đấy!”.

Giọng nói hơi lớn khiến mấy người đi đường cũng phải quay lại nhìn. Sự đặc ý của Phương Tồn Chính chưa được trôi chảy thì hai giây sau đã bị cô hắt cho bát nước lạnh, tức giận đến nổi tóc tai dựng ngược lên. “Tôi chỉ có số chạy xe máy thôi hả? Chiếc xe này là tôi mới mua đấy!”

Trần Uyển sững sờ.

“Mau lên xe, lạnh chết đi.”

“Thật sự là xe anh mua chứ?” Trần Uyển nhìn cái ghế da và cánh cửa tự động, vẫn không thể tin được. “Mở quán bar kiếm tiền dễ vậy sao? Tôi đã nói rất nhiều lần rồi, làm những chuyện như đồ tể vậy thì không nên làm nhiều, đến ngày nào đó sẽ gặp phải phiền phức lớn đấy.”

“Tét nhất rồi, nói cái gì đó may mắn chút được không?”, Phương Tồn Chính trừng mắt nhìn cô, “Quán bar đó tôi rất ít đến, đều do Hầu Tử cai quản. Em cũng biết Hầu Tử có con mắt ghê gớm lắm mà, có cái gì lọt được mắt nó chứ? Công việc chính của tôi rất bận, chiếc xe này là do mấy tháng qua làm việc kiếm được đấy”.

“Xì”, cô không thèm để ý, “Việc kinh doanh kiếm tiền ấy chắc chắn không phải là con đường chân chính”.

Phương Tồn Chính im lặng, một lúc sau mới nói: “Con đường chân chính à? Giống như cậu em, một ngày hai mươi bốn giờ đều tất bật, chỉ có năm, sáu tiếng để ngủ, cuối tháng tính toán tiền ăn uống gì đó thấy

chẳng dư được đồng nào sao?”. Anh ta liếc nhìn cánh tay cô đặt lên đầu gối, vừa đau lòng vừa tức giận: “Thời tiết lạnh thế mà còn đưa cánh tay nết nể vào nước lạnh?”.

Trong xe mở hệ thống sưởi ấm, trước khi bàn tay nết nể lạnh cóng chuyển sang ấm dần lên thường sẽ rất ngứa, Phương Tồn Chính nhắc nhở rằng sẽ ngứa rất khó chịu đấy. Trần Uyển cố chịu đựng, không gãi, nói: “Cuộc sống khổ cực nhưng lúc ăn lúc ngủ không phải bất an, lo lắng”.

“Ngang ngạnh!” Tâm trạng vui vẻ lúc trước của Phương Tồn Chính biến mất, chỉ cảm thấy trong lòng như có cục lửa, muốn tìm cái bao cát để dằm mấy cái. Một lúc sau Phương Tồn Chính liếc xéo cô, cô vẫn ung dung ngồi nhìn cảnh đường phố khuất dần sau cánh cửa xe, sự nóng giận trong lòng anh ta dần dần nguôi ngoai, rồi tắt hẳn, sau đó trở nên nhẹ nhàng: “Chúng mình đừng cứ gặp nhau là cãi cọ như thế có được không? Năm mới rồi, em cũng phải cho tôi chút thể diện chứ, đừng vừa nhìn thấy là lại làm tổn thương tôi như thế”.

Cô dường như suy nghĩ điều gì đó, sau đó quay đầu nhìn Phương Tồn Chính cười: “Anh đừng cho rằng tôi không biết phân biệt người tốt người xấu, anh giúp tôi những gì tôi đều nhớ rõ”. Nét mặt cô bỗng sầm lại rồi cười, nỗi buồn ẩn sau nụ cười bỗng bình vô tình đã lộ ra, “Tôi là người rất dễ thỏa mãn, cuộc sống bình yên như lúc này đối với tôi đã là hạnh phúc lắm rồi”.

“Em là phụ nữ, suy nghĩ không giống với cánh đàn ông chúng tôi.” Phương Tồn Chính ít nhiều đã biết chút chuyện của cha cô, anh ta không biết an ủi người khác, chỉ có thể đổi chủ đề câu chuyện: “Thấy không? Toà nhà phía bên phải em đó? Kim Thịnh Hào Đình, chính là toà nhà đắt nhất, tốt nhất ở Tế Thành, sau này tôi cũng muốn mua một căn, mẹ tôi đã chịu cực khổ cả đời rồi, lúc già cũng nên cho bà hưởng hạnh phúc”.

Trần Uyển quay đầu, toà nhà Kim Thịnh đã bị họ bỏ lại phía sau, nhưng từ xa vẫn có thể nhìn thấy ánh đèn lung linh, rực rỡ.

“Có thời gian bình yên cũng chính là được hưởng hạnh phúc rồi”, cô mỉm cười như có tâm sự gì đó.

Cửa hàng trên đường Thượng Hải, vì năm mới sắp đến nên tất cả đều kéo dài thời gian mở cửa, nhưng họ vẫn đến trễ. Trên đường chỉ còn lại một đám người tản bộ và rác rưởi.

“Làm sao bây giờ?”

“Ngày mai tôi đến là được rồi, thật ra vì muốn đón em đi hít thở không khí trong lành một chút thôi.”

“Tiện thể khoe luôn xe của anh.”

Cô mỉm cười để lộ đôi lúm đồng tiền, rồi quay nhìn ánh sáng lấp lánh xung quanh. Phương Tồn Chính bị cô nói trúng tim đen nhưng cũng không thấy xấu hổ, chỉ mong mình lại bị mất mặt thêm một chút để đổi lấy nhiều hơn nụ cười rạng rỡ của cô như lúc này. Lúc sau anh ta mới dùng giọng điệu dịu dàng mà chắc chắn Lục Chỉ nghe thấy phải nôn mửa, hỏi: “Muốn đi đâu chơi? Hay chúng ta tìm chỗ nào đó vào ăn đêm nhé?”.

“Về đi, lạnh quá. Về nhà tôi sẽ hâm lại đồ ăn cho anh.”

Phương Tồn Chính nhướn mày, “Không muốn ăn mì bò”.

“Trước giờ sáng nào anh cũng đến ăn mà có thấy kêu ca gì đâu”, Trần Uyển cười phá lên, “Tôi sẽ làm hai món cho anh”.

Phương Tồn Chính thật sự không ngờ mình lại may mắn đến thế, anh ta nghe Tiểu Vũ nói bây giờ tay nghề của Trần Uyển còn tốt hơn cả mẹ, nhưng làm mặt dày xin xỏ cô mấy lần đều bị từ chối, cùng lắm là cô nấu bát mì cho thôi. Ngay lập tức, nhấn chân ga, tốc độ 65 km/h nhanh chóng đạt đến mức 100 km/h.

“Anh đi chậm chút.” Trần Uyển cài dây an toàn vào, sau đó lại nói: “Hình như điện thoại của anh đã chuông”.

Là điện thoại Hầu Tử gọi đến, nói năng không đầu không cuối một hồi, Phương Tồn Chính mới hiểu Diên Tam đánh nhau với bọn “cừu” ở quán bar, đối phương khá mạnh nên giờ cả Diên Tam và mấy anh em đều bị bắt vào phân cục Bính Dương, quán bar bây giờ náo loạn cả lên, Hầu Tử tranh thủ cơ hội chạy ra ngoài gọi điện thoại báo cho anh ta biết.

Phương Tồn Chính chửi đổng một tiếng, sầm mặt gọi điện cho chú Lưu, chú Lưu phụ trách trật tự trị an ở phân cục Bính Dương. Đầu dây bên kia nhận điện, nói đang đến bệnh viện, vì mấy người bị đánh đang tới bệnh viện thành phố để kiểm tra vết thương. Phương Tồn Chính hẹn gặp ông ta tại bãi đậu xe của bệnh viện.

“Tôi đưa em về trước.”, anh ta nói với Trần Uyển.

Trần Uyển lảng máng nghe được mấy lời của Hầu Tử, lại nhìn vẻ mặt tối sầm của Phương Tồn Chính, biết là đã xảy ra chuyện. “Không cần đâu, tôi đi cùng anh.”

Phương Tồn Chính lúc này cũng không khách sáo với cô nữa, lái xe chạy thẳng đến bệnh viện thành phố. Anh ta mở ngăn kéo ở trước mặt Trần Uyển ra, Trần Uyển thấy anh ta mở tiếp một cái túi nhựa màu đen thì vô cùng kinh ngạc, bên trong toàn là những tệp tiền một trăm tệ. Phương Tồn Chính lấy mấy cái phong bì lớn ở bên cạnh, cũng không cần đếm, suy nghĩ một chút rồi nhét tiền vào ba, bốn cái phong bì, sau đó nhét vào áo khoác.

“Chuyện rắc rối lắm à?”, Trần Uyển lấp bắp hỏi. Dùng nhiều tiền thế này để giải quyết thì không phải là chuyện nhỏ rồi.

“Em cũng biết chú Lưu công an rồi đó, đã từng trải nhiều mà vừa rồi giọng nói vô cùng lo lắng, tôi e là sự việc không hề nhỏ.” Phương Tồn Chính gõ ngón tay vào ghế, dựa vào mối quan hệ giữa anh ta và phân cục Bính Dương, thì khi phải bắt người, cả hai bên gây lộn cũng đều bị bắt, không lẽ nào lại chỉ bắt bọn Diên Tam như thế. Phương Tồn Chính thăm suy đoán, không dám để lộ chút sắc thái hoang mang nào trên gương mặt, sợ sẽ làm cô thêm hoảng sợ.

Vừa rồi vì sự an nguy của anh em mà anh ta đã không để tâm tới Trần Uyển đang ngồi bên, giờ nhớ ra thì bất giác hối hận, không nên dẫn cô ấy đến đây. “Chi bằng em bắt xe về trước đi.”

“Giờ còn nói thế sao? Chú Lưu đến rồi kìa.”

Trong lúc đó xe cảnh sát chở Lưu Thành Vũ tiến vào bãi đậu, người lái là Tiểu Lý - người mà Phương Tồn Chính cũng quen.

Anh ta xuống xe trước rồi mở cửa cho Lưu Thành Vũ. Lưu Thành Vũ vừa xuống xe, còn chưa đứng vững đã lập tức lớn tiếng với Phương Tồn Chính: “Mày dạy bọn đệ tử làm việc thế nào đấy? Con mắt khôn lanh của mày bị chó tha đi rồi hả? Đến Tết rồi, cho tao mấy ngày yên phận không được sao?”, nói rồi cầm túi công văn trên tay đánh vào đầu Phương Tồn Chính.

Hai anh em Phương Tồn Chính từ nhỏ đã bị chú Lưu đánh quen rồi, nên chỉ đứng trơ mắt ra để ông ta đánh mấy cái rồi mới hỏi: “Chú Lưu, đã xảy ra chuyện gì? Hầu Tử gọi điện đến, nó không nói rõ mọi chuyện rốt cuộc là thế nào, chỉ nói Diên Tam bị đánh”.

Phương Tồn Chính vừa nói xong thì Lưu Thành Vũ càng nổi giận, lại đập vào đầu anh ta mấy cái. “Bị đánh? Đánh chết cái thứ đó đi cho đáng đời, xảy ra chuyện còn không chịu sáng mắt. Vừa rồi bên thành phố có gọi điện qua hỏi tình hình, một trong số đó có con trai của Phó thị trưởng Giang, còn hai người tai to mặt lớn nữa mày không thể làm gì nổi đâu. Mau chuẩn bị tiền viện phí theo tao đi xin lỗi, còn cái thằng Diên Tam đó cứ để mặc nó trong trại giam mười lăm ngày để nó cầu cúng tổ tiên tích đức đi.”

Chương 6

Trần Uyển biết không nên can dự vào những rắc rối của Phương Tồn Chính, nhưng lại lo lắng anh ta chỉ có một mình, nếu đối phương không có ý hòa hảo mà muốn bức ép thì chắc chắn sẽ xảy ra điều đáng tiếc. Cô do dự một lúc rồi vội đuổi theo Phương Tồn Chính.

Đến phòng cấp cứu, rất dễ nhận ra đám người lớn bé đến tiêm thuốc có ba người ngang tuổi Phương Tồn Chính, xem ra chỉ có một người trong số đó là bị thương hơi nặng, y tá đang quấn băng gạc trên đầu anh ta, hai người còn lại thì ngồi bên cạnh cười cười nói nói. Thấy Lưu Thành Vũ mặc đồng phục cảnh sát dẫn theo người bước vào, tiếng cười bỗng im bật.

Tên quán băng gạc đầy đầu “hừ” với Lưu Thành Vũ một tiếng rồi hất cằm. Hai tên ngồi trên ghế lập tức sầm mặt nhưng thực ra vẫn giữ nụ cười, đứng dậy đi ra ngoài cửa, chỉ có điều trong nụ cười ấy có sự chế

giễu khinh bỉ của những kẻ thuộc tầng lớp cao hơn, như kiểu sắp sửa diễn ra một vở hài kịch vậy.

Trần Uyển đứng đợi ngoài cửa kính. Không có ai trọng thưởng là tốt rồi, cô cũng an tâm đôi chút, nhưng nhìn chú Lưu vừa cung kính nhận lỗi vừa nghiêm mặt giáo huấn Phương Tồn Chính, cô lại thấy khó chịu. Cái tên đầu quần băng gạc đó cô có chút ấn tượng, nếu đúng như lời chú Lưu nói tên đó họ Giang thì cha hẳn trước đây chính là cấp trên của cha Trần Uyển, phụ trách vấn đề xây dựng đô thị - Phó thị trưởng Giang Văn Đào.

Cô vô thức quay người lại, do dự có nên rời khỏi đây trước hay không, trong thoáng chốc suýt nữa thì va phải người phụ nữ trẻ đang bế con nhỏ, đứa bé chắc là vừa mới được tiêm xong, khóc oe oe trông thật thương. Trần Uyển sợ va vào cháu bé nên vội tránh sang bên. Do động tác quá nhanh nên va mạnh vào tường, hai chân phù thũng chỉ có thể kéo lê đôi giày bị trượt một cái, vì vậy ngồi phịch xuống nền.

Chỉ nghe thấy phía sau có tiếng cười, sau đó có người đưa tay dìu cô đứng dậy.

Người phụ nữ bế đứa con hỏi cô: “Không đau ở đâu chứ?”.

“Không”, cô lắc đầu.

Phương Tồn Chính nghe bên ngoài có tiếng động, nhưng còn vướng cái người trước mặt đây nên không thể chạy ra xem thế nào, nhìn thấy Trần Uyển chỉ bị ngã, không sao, mới yên tâm quay đầu lại, miệng nở nụ cười.

Phương Tồn Chính đã biết Giang Lỗi từ lâu rồi, chính là kẻ ăn chơi trác táng, nghe nói tên này từng làm không ít chuyện dơ bẩn. Đối với loại người này, anh ta luôn có thái độ “kinh nhi viễn chi”, hôm nay không biết sao lại gây chuyện trong quán bar của anh ta, điều đen đủi là duy nhất tên Hầu Tử biết tới Giang Lỗi thì lại biến mất lúc xảy ra chuyện, để cho cái tên Điền Tam ngu si, lỗ mãng coi quản mọi chuyện.

Thấy đối phương vẫn giữ điệu bộ vĩnh mặt lên trời, Phương Tồn Chính chửi thầm trong lòng, nếu như không có người cha là bệ đỡ thì anh ta chỉ coi thằng Giang Lỗi này như bãi phân chó! Giật chết nó như giật chết một con kiến! Nhưng anh ta cũng biết, hành tẩu giang hồ thì không được đắc tội với người công quyền, chỉ mong sao có thể dùng tiền để dẹp bỏ mọi tai họa, sự việc này mau kết thúc để tiếp tục những năm tháng yên ổn. Ngay tức thì, trên mặt anh ta lại nở nụ cười, nói với Giang Lỗi: “Phải nói là vẫn là tôi sai, hôm nay không có mặt ở đó, mấy thằng đàn em có mất nhưng lại để chó tha đi mất rồi, ngay cả Giang thiếu gia mà cũng không nhận ra. Chuyện này Giang thiếu gia an tâm, muốn xử sao cứ nói, tùy thiếu gia trừng trị”.

Giang Lỗi neho mắt nhìn Phương Tồn Chính từ đầu đến chân một lượt, sau đó cười ha hả. “Đơn giản thôi, đứa nào vừa ra tay đánh tao thì tao lấy tay đứa đó, thằng nào động chân đá tao thì tao lấy chân thằng đó. Không khó chứ?”

Muốn lấy chân lấy tay của đệ tử ông thì xem mày có phúc phận không đã. Sự nhần nhện của Phương Tồn Chính này giờ có phần không kìm được nữa, nghe Giang Lỗi nói vậy anh ta bất giác cười nhạt. Phương Tồn Chính vạm vỡ, lại tập võ mấy năm nay, hôm nay lạnh như thế, anh ta mặc chiếc áo mũ hoodie bên trong và áo khoác ngoài, nhìn qua cũng có thể thấy cơ bắp cuộn cuộn ở cánh tay và mui bụng. Lúc này, miệng anh ta nhếch cười, da mặt căng lên, Giang Lỗi nhìn mà trong lòng thấy nơm nớp lo sợ.

Giang Lỗi vốn thích hiếp đáp người yếu thế nhưng lại sợ hãi kẻ hung ác, bình thường chỉ cần Phương Tồn Chính đặt một số tiền bồi thường viện phí thì coi như xong. Nhưng hôm nay bên cạnh Giang Lỗi còn có Tần Hạo.

Tần Hạo đến Tế Thành mấy tháng, hôm nay Giang Lỗi mới có cơ hội mời Tần Hạo đi ăn. Ăn uống xong, Giang Lỗi đề nghị đến chỗ nào đó vui chơi, hẳn vốn định đi đến chỗ quen là Kim Sắc Niên Hoa, ai ngờ Tần Hạo nói đến Tế Thành mấy tháng rồi, tối nào cũng ngâm mình ở Kim Sắc Niên Hoa đến mức chán ngấy nên muốn thay đổi khẩu vị, nói rồi chỉ vào tấm biển Đường Hội bảo muốn vào đó. Vì vậy mới gặp tai bay vạ gió thế này.

Giang Lỗi nghe nói Phương Tồn Chính là người hung hãn có tiếng nên cũng sợ dấn vào phiền phức, đến khi chuyện này được giải quyết, ai biết được đến ngày nào đó lại chuốc lấy xui xẻo. Nhưng hôm nay Tần Hạo là khách, mặc dù không linh một chai bia vào đầu giống hẳn nhưng cũng bị mấy cú đánh. Đùng tung

lúc này anh ta đang đứng ngoài cửa chọc ghẹo mấy cô gái như kẻ rồi việc, không chừng sau gáy anh ta đã mọc thêm cái mắt quan sát mọi chuyện trong này rồi.

Cho nên Giang Lỗi dù có lo sợ cũng phải tỏ ra mạnh mẽ, cân nhắc một lúc rồi đập tay vào mặt bàn bên cạnh hét lên: “Phương lão nhị, tao biết danh tiếng của mày, mày hầm hừ cái gì chứ? Định nổi máu sĩ diện ở trước mặt tao à? Chuyện hôm nay tao nói đến đây thôi, mấy tên hôm nay nhất định tao phải nhìn thấy chân tay chúng bị chặt đứt trước mặt. Nếu không, sau này mày mở quán bar nào ở Tế Thành là tao lập tức cho đóng cửa quán đó ngay!”. Giang Lỗi tuy nói lời miệng hùm gan sứa, giọng yếu ớt, nhưng hằng ngày hống hách quen rồi, hét lên cũng dọa được không ít người. Mọi ánh mắt trong phòng cấp cứu đều đổ dồn vào hắn, cô y tá giúp hắn bằng đầu suýt chút nữa làm đổ hết đồ trên bàn.

Trần Uyển từ bên ngoài nghe thấy tiếng cãi cọ, cũng không để ý đến người nhặt hộ mình chiếc giày, chỉ nói cảm ơn rồi lê giày loét quệt chạy vào trong.

Thấy Phương Tồn Chính đang trừng mắt nhìn Giang Lỗi, hai người như thách thức nhau, cô sợ lại đánh nhau, Phương Tồn Chính một chọi ba sẽ chịu thiệt, liền bước tới kéo gấu áo anh ta. Anh ta nghiêng rằng nhần nhin, cú đâm trên tay mới không bay sang chào hỏi Giang Lỗi.

Lưu Thành Vũ không ngờ Giang Lỗi lại tàn độc đến thế, thấy tình hình không tốt lắm, liền cười ha ha: “Giang Lỗi, cậu bớt giận đi, hôm nay dù gì thì công tác của phân cục Bính Dương chính tôi cũng có sơ suất, trên cục vừa gọi điện tới phê bình chúng tôi, Đường Hội đã bị đình chỉ kinh doanh rồi, hơn nữa, mấy tên kia cũng bị bắt tạm giam. Các cậu cứ yên tâm, sơ suất trong công việc chúng tôi nhất định sẽ kiểm điểm, không để phát sinh những tình huống tương tự gây nguy hại đến an toàn của mọi người”.

“Ông họ Lưu phải không? Ở phân cục Bính Dương?”, người giúp Trần Uyển nhặt giày cũng bước vào, nhìn Lưu Thành Vũ hỏi. Lúc này Trần Uyển mới phát hiện hắn là một trong ba tên bị đánh, nhìn lại lần nữa thì thấy có vẻ quen quen, hình như hôm nay có gặp ở đâu rồi.

Lưu Thành Vũ bị hỏi thì bối rối, nghĩ tới chuyện từ trên cục gọi điện đến có dặn dò là còn hai nhân vật nữa khó đối phó hơn cả Giang Lỗi, ông liền nghiêm mặt gật gật đầu, không vì lo lắng cho Phương Tồn Chính thì cũng vì lo lắng cho chính bản thân mà toát mồ hôi.

Người đó nhìn chằm chằm vào phù hiệu cảnh sát của ông, sau đó bỗng nhếch mép cười: “Sao tôi cảm thấy mấy lời ông nói cứ như đang nói giúp cho gã này”, anh hất hàm về phía Phương Tồn Chính, điệu bộ khinh khi, “Nếu ông không mặc bộ đồ cảnh sát, tôi còn tưởng mấy người cùng một nhóm”.

Lưu Thành Vũ nghe xong sắc mặt dần trở nên trắng bệch, bộ dáng cứng đờ. Câu nói này mà truyền đến tai cấp trên thì...

Phương Tồn Chính bị anh ta lỗ mãng dùng cảm hất về phía mình thì cơn tức giận trong lòng lại bùng lên, nhưng nghe anh ta lấy chú Lưu ra nói, Phương Tồn Chính không thể tiến lên động thủ, vì nếu động thủ sẽ làm ảnh hưởng đến quan hệ với chú Lưu, huống hồ bây giờ vẫn chưa hiểu rõ đối phương ra sao. Phương Tồn Chính chỉ có thể cố nén cơn giận, hai tay nắm chặt nắm đấm.

Người kia nhìn Phương Tồn Chính một lúc, rồi nheo mắt quay sang nhìn Trần Uyển đang đứng phía sau Phương Tồn Chính, khoe miệng ẩn chứa nét cười.

“Anh đang nhìn tôi đó à?”, giọng điệu đầy vẻ khinh khi và đe dọa. “Tôi họ Tần, Tần Hạo, đứng hàng thứ năm. Anh nghe rõ chưa, còn muốn đánh nhau, tôi sẽ tiếp bất cứ lúc nào.”

Lưu Thành Vũ hít luồng hơi lạnh, chỉ cảm thấy sống lưng lạnh buốt. Ông nghe nói Phó tỉnh trưởng Tần mới đến nhận chức có một người con trai, hơn nữa trong điện thoại trên cục đã dặn dò, lại nhìn thái độ của Giang Lỗi đối với con người này, cùng với sự khinh khi không che giấu của anh ta, nếu liên kết những điều này lại với nhau thì... Ông nháy mắt ra hiệu với Phương Tồn Chính, Phương Tồn Chính hiểu ý ông, mặc dù không cam tâm yêu thế nhưng cũng không muốn để chú Lưu gặp phải bất cứ phiền phức nào. Sắc mặt u ám, anh ta nói: “Hôm nay là do Phương Tồn Chính tôi sai, tại đây xin lỗi các anh trước, Giang thiếu gia nói muốn có chân, tay của đệ tử tôi, được, mấy người chúng ta cùng đi, tôi sẽ dâng lên các vị. Cũng là để cho đám đàn em của tôi ăn đòn đau nhớ đời”. Chưa nói hết câu, ánh mắt Phương Tồn Chính đã lướt qua Giang Lỗi. Đối phương bị ánh mắt của anh ta làm cho sợ hãi, thâm than vẫn trong lòng, hôm nay đen đủi gặp đúng hai tên Diêm Vương không dễ đối phó.

Tần Hạo cười ha hả: “Giang Lỗi nói đùa với anh đấy thôi, đừng tưởng thật. Chúng tôi đâu phải bọn con đồ phố chợ, cần tay chân của người khác làm gì chứ? Thế này đi, anh trả tiền thuốc men viện phí hôm nay cho Giang Lỗi, chuyện này coi như xong, không nhắc đến nữa. Tôi mới đến Tế Thành mấy tháng, nói không chừng ngày nào đó còn đến chỗ của anh ngồi chơi ấy chứ, chuyện hôm nay cũng coi như đánh nhau xong mới thành bạn hữu, có thêm một người bạn như anh”.

Câu nói vừa dứt, tất cả đều thở phào nhẹ nhõm. Phương Tồn Chính lặn lội bao năm nay đương nhiên là không ngại thơ tới mức cho rằng Tần Hạo thật sự tốt đến thế, có lẽ nếu đối chọi nhau thì cũng giống như rồng rắn cắn nhau, cuối cùng là cả hai cùng bị thương, cho nên chỉ bằng mở lối thoát ọi người. Phương Tồn Chính cũng biết tỏ vẻ bản lĩnh, lập tức lấy trong túi áo khoác ra ba cái phong bì, tươi cười nói: “Tần thiếu gia sẵn sàng kết bạn với tôi, tôi vô cùng cảm kích, ngày nào đó Đường Hội hoạt động trở lại thì người đầu tiên được mời chính là anh, nhất định tôi sẽ kính anh một ly rượu chuộc lỗi”.

Tần Hạo ra hiệu cho Giang Lỗi nhận lấy phong bì, gật đầu nói: “Chắc chắn vậy rồi. Giờ cũng không còn sớm, chúng tôi xin đi trước”.

Trần Uyển tuy không hiểu rõ chân tướng sự việc nhưng cũng biết là Phương Tồn Chính đã dắc tội với những người không nên dắc tội, đường quang không đi lại dẫm quàng vào bụi rậm. Tình thế đang căng thẳng đến độ súng gươm sẵn sàng thì đột nhiên chuyển biến nhanh chóng. Trái tim đang treo lơ lửng trên cao bỗng dừng rơi bịch xuống đất, bản thân dường như còn nghe thấy tiếng nổ lớn trong lồng ngực.

Cô theo sau Phương Tồn Chính tiễn bọn họ ra về, mọi người cùng đi ra khỏi toà nhà khu cấp cứu của bệnh viện, cơn gió Bắc thổi vù vù qua người. Phương Tồn Chính đưa bọn họ ra bãi đậu xe, vì vậy một mình cô rụt cổ quay vào cửa đợi.

“Đó là bạn trai cô?”

Trần Uyển giật bản mình, trời thì tối om, lại còn đang ở bệnh viện nữa chứ. Quay đầu lại nhìn, thì ra là Tần Hạo, anh ta nói đi vệ sinh, sao mà trở lại nhanh quá vậy?

“Đó là bạn trai cô?”, anh ta lại hỏi. Anh ta cúi đầu nhìn cô, đôi mắt đen lầy hệt như sắc đêm bên ngoài, hơi thở nóng hổi như mơn man trên gò má cô, trái tim Trần Uyển không hiểu sao lại đập dữ dội, vội vàng lùi lại phía sau một bước, gương mặt lạnh lùng nhìn anh ta.

“Anh ta không hợp với cô. Là đấng nam nhi sẽ không để bạn gái của mình ngay cả đôi giày tốt cũng không có mà đi.”

Cô nhớ ra, vừa rồi anh ta nhặt giúp cô đôi giày vải đã sờn, vừa xấu hổ vừa tức giận. Con người này không hiểu lịch sự là gì sao? Hay là hống hách quen rồi, ngạo mạn quen rồi, chẳng bao giờ để tâm đến cảm nhận của người khác? Mặt cô nóng rần lên, học theo giọng điệu cay nghiệt của anh ta, nói: “Là đấng nam nhi sẽ không đứng nói xấu sau lưng người khác”.

Anh ta cười không thành tiếng, nụ cười rất ma mị, gian tà, giống như đột nhiên phát hiện ra điều gì đó thú vị lắm vậy.

“Xe của anh đến rồi kìa”, Trần Uyển nhắc nhở, lại lần nữa cô cảm thấy nhìn anh ta rất quen.

Anh ta híp mắt nhìn cô một lúc nữa với vẻ đầy hứng thú, sau đó không hiểu sao lại gật gật đầu với cô rồi quay người đi ra cửa, lúc lên xe anh ta còn ngoái lại nhìn về phía cô, dường như lại cười, cô có thể nhìn thấy hàm răng trắng và vẻ rạng rỡ trong mắt anh ta, cô cảm thấy cơn gió Bắc ngoài kia đã lạnh hơn vài phần, cái lạnh như muốn xuyên vào tận trong xương cốt.

Trong đầu bỗng loé lên ánh sáng, cô nhớ ra rồi. Người này, cô gặp rồi, đó chính là gã động vật ăn thịt.

4. Chương 07 - 08

Chương 7

Đường Hội bị đình chỉ hoạt động một tháng, làm lỡ mất dịp Tết - cơ hội kiếm tiền dễ nhất trong năm. Phương Tồn Chính đang ở “văn phòng”, anh ta đeo găng tay đấm bốc, đấm mạnh vào trán Diên Tam mà vẫn cảm thấy chưa hả giận.

Diên Tam và mấy tên nữa bị giam giữ qua dịp Tết, Phương Tồn Chính đều đem tiền trợ cấp đến gia đình mấy người đó, những tên đáng đánh cũng đánh rồi, Diên Tam ở trong trại giam cũng chẳng có gì cực khổ. Đều là những anh em kiếm ăn nhờ mũi dao mũi kiếm, muốn để họ cảm thấy rằng đi theo đại ca chẳng phí công, nên Phương Tồn Chính đối đãi rất hậu hĩnh, điểm này rất giống với anh trai anh ta. Nhưng Diên Tam ra khỏi trại giam liền bị lĩnh một trận ra trò là điều không thể tránh.

Găng tay mềm mà dày, đánh trên đầu không đau, chỉ là mấy tên Hầu Tử và Lục Chỉ ngồi trên sofa bên cạnh nhìn và cười trên nỗi đau của người khác nên Diên Tam thấy hơi mất mặt, miệng lẩm bẩm: “Trong ba người thì có hai người nói giọng Bắc Kinh, cứ tưởng chúng là ‘cừu’ qua đường, ai ngờ lại gặp...”

Phương Tồn Chính ném đôi găng tay nhăm thẳng vào Diên Tam, “Sao, chú mày có sĩ diện không? Hằng tháng anh đây chia cho chú mày ít tiền quá phải không? Vẫn không đủ để chú mày xài hả? Trước Tết đã dặn dò mọi người rồi, sau này đừng có làm chuyện ‘thịt cừu’ ấy nữa, đến khi công xưởng Thành Quan đi vào hoạt động tốt thì còn kẻ nào mạnh hơn ta nữa. Tiên sư mày...”

Ngày Hai mươi bảy tháng Chạp đó khó khăn lắm mới được Trần Uyển đồng ý làm bữa ăn đêm cho, vậy mà bị Diên Tam phá hỏng cả, anh ta nhớ hôm đó trước mặt ba thằng nhãi kia phải giả bộ đáng thương mà thấy bức, hơn nữa còn bị Trần Uyển đứng ngay bên chứng kiến mọi chuyện. Nửa tháng nay, đi ngang qua nhà họ Trần anh ta đều cúi đầu mà bước, Trần Uyển vốn luôn cảm thấy anh ta là kẻ chẳng ra gì, lần này coi như xong luôn rồi, hoàn toàn mất mặt.

Phương Tồn Chính đuổi chân đá mạnh, Diên Tam đau đến tê dại mặt mày. Lục Chỉ và Hầu Tử lúc đầu cứ tưởng được xem hài kịch vui vẻ, không ngờ đại ca ra đòn thật, thấy tình thế bất thường liền đứng cả dậy, một người ôm ngang bụng Phương Tồn Chính, một người đứng chặn trước mặt Diên Tam.

“Anh Chính, đừng nóng giận nữa, hôm đó cũng là lỗi của em. Nếu em không dẫn Tiểu Lệ đi dạo phố thì cũng sẽ không xảy ra chuyện đó”, Hầu Tử khuyên.

“Đường Hội bị đóng cửa một tháng, quây rượu thật đều bị đập vỡ, toàn bộ tổn thất là do mày gây ra”, Phương Tồn Chính đánh không tới người, liền giơ tay đấm vào bao cát bên cạnh, đó chính là túi cát chuyên dụng của anh ta, bên trong không phải đựng bông hay vải cũ như thông thường, mà là sắt vụn và mùn cưa. Vì không đeo găng tay nên khi đấm vào các đốt ngón tay đều đau tới mức anh ta có cảm giác giống như hơi lạnh quất thẳng vào người.

“Hả?” Diên Tam vừa nghe mình phải bồi thường toàn bộ thì mặt mày trở nên xanh lét.

“Khấu trừ nửa năm tiền lương của mày là còn ít đấy. Nửa năm này mày không được đi đâu, phải chăm chỉ ở Thành Quan trông nom công xưởng.”

May mà chỉ khấu trừ nửa năm, Diên Tam hồi phục thần sắc. “Anh Chính, anh cứ sai bảo, em đi đâu cũng được”, Diên Tam quên cả đau, lại hỏi: “Người họ Giang đó, chúng ta có cần tìm hẩn về không?”

“Thằng khốn!” Phương Tồn Chính vùng khỏi Hầu Tử, xông đến vùng mạnh nắm đấm. Diên Tam mở miệng xin tha, lấy tay ôm đầu rồi núp vào góc tường. Hầu Tử và Lục Chỉ lao tới kéo Phương Tồn Chính, Phương Tồn Chính mới tha. “Trước Tết ngày nào cũng bị mắng, bị ăn đòn, bây giờ mày vừa ra tù xong lại còn muốn đào huyệt chôn mình nữa hay sao? Hôm đó tên họ Giang bỏ qua trước, nếu không thế thì lần này chúng ta chịu thiệt chắc rồi. Đường Hội đi vào hoạt động lại, mọi người không được đi theo con đường ‘thịt cừu’ như trước nữa, phải tuyển nhiều các em trẻ đẹp vào để lôi kéo khách, đồng tiền được kiếm bằng con đường này thẳng cũng đủ để cho anh em sống mà, từ nay về sau hãy để tâm suy nghĩ về công việc sản xuất ở Thành Quan đi.”

Những điều trong lòng Trần Uyển không phức tạp như Phương Tồn Chính nghĩ, suy cho cùng thì cô cũng chỉ nói đi nói lại nhiều lần với anh ta là cần thận không sẽ có ngày gặp phiền phức lớn mà thôi. Cô chỉ không ngờ hôm đó vừa nói xong là lập tức ứng nghiệm, bất giác thề nguyện rửa cái miệng xui xẻo của mình, vì ngày Tết mà bản thân không nói những lời may mắn nên cô thấy hối hận suốt mấy ngày. May mà sự việc đã êm đềm trôi qua, Đường Hội bị tạm ngừng hoạt động một tháng bây giờ đã khai trương trở lại.

Việc tổn thất kinh doanh và phí lễ lạc quà cáp để thu xếp mọi chuyện mà Phương Tồn Chính phải chịu tổn hết bao nhiêu tiền thì cô không quan tâm, chỉ cần anh ta không có chuyện gì là tốt rồi, nếu hai anh em nhà họ Phương đều vào tù thì e rằng thím Phương sẽ khóc đến mù hai mắt mất.

Sau này nghe Hầu Tử nói lại, hôm mở lại quán, Phương Tồn Chính thực hiện lời hứa mời rượu chuộc lỗi, đã uống đến nổi về đến nhà là nôn mửa. Trần Uyển sưng người, nhớ đến hàm răng trắng trong đêm tối và hai tia mắt bức bách trong cái đêm hôm ấy, cánh tay cô bồng nổi da gà, không dám nghĩ tiếp nữa.

Những điều cô thực sự lo lắng chính là bản thân mình.

Sau khi cha mất, khoản tiền tiết kiệm của gia đình cô bất luận là có hợp pháp hay không dường như đều không lấy lại được, hai năm nay thực hiện cải cách giáo dục nên mức học phí đại học tăng lên rất nhiều. Thứ cô đang phải đối diện chính là thời kỳ cuộc sống mờ mịt lần thứ hai, lần trước khi gia đình tan tác không biết đi đâu thì cậu đã cho cô một gia đình mới, bởi vậy cô không muốn lại một lần nữa đặt áp lực lên cậu.

Kết quả thi lần này của cô trượt dốc một cách thảm hại, nhưng sự thực cô cũng chẳng còn lòng dạ nào mà suy nghĩ. Ngôi trường mà người ta mong được bước chân vào dường như bây giờ đã trở thành một giấc mơ không thể thực hiện, tương lai của cô cũng chẳng có hi vọng nữa.

Sau khi kết thúc buổi tự học buổi tối, cô và Tiểu Vũ cùng đi về, đã bước vào tháng Năm, chính là tháng thời tiết đẹp nhất trong năm ở Tế Thành. Không biết hoa huệ trong sân nhà ai hương bay ngào ngạt, hương thơm như lưỡng lự bay trong những làn gió nhẹ cuối xuân. Ánh đèn trong hẻm Chu Tước rất mờ nhạt, hắt bóng hai người một cao một thấp lên nền đá cẩm thạch.

“Chị, đã nghĩ sẽ ghi danh vào trường nào chưa?”

Tiểu Vũ vẫn như đứa trẻ, chẳng chuyện gì có thể giấu giếm trong lòng. Thật kỳ lạ là con trai đều vậy, không biết đến chừng tuổi nào mới thực sự trưởng thành. Trần Uyển vốn đã không để ý, cũng không trả lời lại.

“Em nghĩ với thành tích học tập của chị, chị có thể dễ dàng vào được mấy trường đại học có tiếng. Nhưng anh Chính thì thảm hại rồi, phải đợi chị thi đậu đại học trong tâm trạng không thoải mái, sau đó chị lại đi học ở tỉnh khác, anh ấy chắc chắn sẽ lo lắng lắm đây.”

Cô cười cười, “Có thể chị sẽ không học ở tỉnh khác”. Khi còn sống, cha luôn động viên cô cố gắng học tập để sau này đến Bắc Kinh học, nhưng hoàn cảnh hiện tại... Trên thực tế, cô đang suy nghĩ xem có cần thiết phải học đại học không, bởi vì qua hè Tiểu Vũ cũng bước sang năm cuối cấp ba, nếu như điều kiện kinh tế chỉ cho phép một người tiếp tục học thì cô nhất định sẽ để cơ hội đó cho Tiểu Vũ.

“Còn em? Đã có dự định gì cho năm sau chưa?”

“Em?”, Tiểu Vũ gãi đầu. “Đại học Đông Bắc là được rồi.”

“Còn một năm nữa, cố gắng học cho tốt vào.”

“Còn một năm nữa cơ mà, không phải gấp quá.”

Tiểu Vũ tính lười biếng, trời có sập xuống thì nó vẫn có thể đắp chăn ngủ ngon lành được, nó là đứa ưa đòn, đôi khi cậu đánh nó một trận đòn cũng là điều cần thiết. “Một năm qua đi rất nhanh, em vẫn tưởng mình nhỏ tuổi lắm sao? Cậu mơ đều hi vọng sau này em tìm được công việc tốt để có thể phụng dưỡng họ khi về già”, cô vung tay đánh vào gáy nó, “Em đến khi nào mới hiểu chuyện đây?”.

Tiểu Vũ không kịp đề phòng, ôm lấy đầu, “Có gì từ từ nói không được sao? Lại đánh!”, nói xong còn cầu nhau, “Chỉ có gã Phương Tồn Chính điên khùng mới chịu nổi chị, nếu là em thì em đã đá chị xuống dòng Thanh Thủy từ lâu rồi”.

“Lại nói năng bậy bạ! Ngứa thịt rồi hả?” Trần Uyển đuổi đánh, nó cười khanh khách chạy về phía trước.

Tiệm đã đóng cửa, bước vào gian chính, cậu và mơ đang ngồi trên bộ sofa cũ kĩ, hiếm có hôm nào không mờ ti vi như hôm nay. Tiểu Vũ nhìn thấy nét mặt cha nặng nề, lòng bất an suy nghĩ xem hôm nay mình có làm gì sai trái ở trường không, nhưng không thấy mình đã làm gì sai mà khiến cha mặt nặng mày nhẹ như thế.

Suốt buổi tối, Cung Tự Cường tâm trạng không thoải mái vì nhớ tới chị gái. Chị gái ông từ nhỏ sức khỏe không tốt, năm đó chưa học xong cấp ba đã về quê tham gia vào đội sản xuất nông thôn, rồi gặp gỡ người thanh niên trí thức Trần Hải Hành - cha của Trần Uyển. Sau đó hai người trở lại thành phố kết hôn. Chị ông làm việc ở một công xưởng nhỏ, mỗi tháng được mười mấy đồng, để lo tiền cho ông học phổ thông và tiền cho chồng học đại học tại chức, chị phải làm thêm ban đêm để kiếm thêm ít đồng, sức khoẻ theo đó mà giảm sút. Sau này Trần Hải Hành dựa vào ngòi bút và được thăng tiến trên quan trường mà chị ông mới được hưởng hạnh phúc mấy năm nhưng lại qua đời sớm. Buổi tối, Cung Tự Cường có nghe giáo viên chủ nhiệm của Trần Uyển báo là Tiểu Uyển định không tiếp tục học nữa, thì những việc xưa kia cứ hiện lên rõ mồn một trong tâm trí, cảm thấy lồng ngực vô cùng khó chịu.

“Tiểu Uyển.” Cung Tự Cường quát Trần Uyển ngồi xuống, “Tối nay cậu gặp cô giáo Chu chủ nhiệm lớp con, cô ấy nói thành tích thi lần này của con không tốt”.

Tiểu Vũ trộm nhìn chị một cái, Trần Uyển vẫn cúi xuống dán mắt vào bàn chân, không nói.

“Cô Chu dạy ở Nhất trung mười mấy năm rồi, cô ấy nói con là một trong số ít học sinh mà cô ấy rất kỳ vọng. Con...”

“Cậu, con không muốn học đại học. Con muốn học nghề hoặc đi làm luôn khi tốt nghiệp”, Trần Uyển ngắt đầu lên nói.

Dù đã đoán được như thế nhưng Cung Tự Cường khi nghe chính miệng cô nói thì vẫn không thể tin được.

“Rốt cuộc là con đang nghĩ gì vậy? Con cũng như con cậu, cậu đã nói với con rồi mà, vô duyên vô cớ sao tại sao hai tháng gần đây đột nhiên lại có suy nghĩ ấy?”

“Con suy nghĩ kĩ rồi”, Trần Uyển dừng lại một chút, sắp xếp lại những suy nghĩ trong đầu mấy ngày nay một lượt, “Học đại học rồi khi ra trường thì như thế nào? Cũng phải tìm việc. Cậu mợ biết là con yêu thích công việc bếp núc, cậu cũng nói con làm đồ ăn rất ngon mà, con quyết định tương lai sẽ đi theo con đường ấy. Nếu như đã như vậy, bắt đầu sớm một chút sẽ tốt hơn là kéo dài sau mấy năm. Ngoài ra, cũng còn có thể phụ giúp thêm cho gia đình”.

Câu cuối cùng cô cố ý nói thật nhỏ, nhưng mọi người vẫn có thể nghe thấy.

“Chị”, Tiểu Vũ lò mớ hiểu chuyện, ngập ngừng gọi.

“Vớ vẩn, con đã lớn lắm hay sao? Bây giờ mà quyết định con đường phát triển cho tương lai là quá sớm, nhất định phải học đại học, nếu không sau này con hối hận cũng không kịp đâu.”, Cung Tự Cường trầm giọng nói. Nếu với thành tích học tập như thế mà Tiểu Uyển không học đại học thì ông làm sao có thể đối mặt với chị gái chứ? Cung Tự Cường ông dù có phải sống thất lưng buộc bụng thì cũng phải để cho hai đứa nhỏ học hành thành người. “Kinh tế gia đình không khiến con lo, Tiểu Uyển, trước đây chính nhờ một phần tiền lương của mẹ con khi bà còn làm việc trong công xưởng thì cậu mới học được hết cấp ba, cậu không thể lại để con nai lưng làm việc vì gia đình ta khi tuổi đời còn quá trẻ. Con không phải lo về khoản học phí, cậu mợ mấy năm nay có tiết kiệm được một chút, nếu không đủ thì đi mượn người ta hoặc là đến đơn vị của cha con. Học phí của Tiểu Vũ năm tới cậu mợ sẽ nghĩ cách khác, bên đường phía tây đã bắt đầu di dời rồi, theo tính toán thì năm tới đầu bên này cũng sẽ di dời, nhưng nếu thực tế không như thế thì năm tới mình sẽ bán căn nhà này đi.”

“Cậu!”

“Chuyện thôi học con không được nghĩ tới nữa, cậu không có khả năng mang lại cuộc sống giàu sang cho con cái, nhưng... cậu không thể để mấy đứa không được học hành đến nơi đến chốn.”

Chương 8

Giai đoạn trước khi vào kỳ thi đại học, Trần Uyển không hề có cảm giác lo lắng như những học sinh khác, giáo viên chủ nhiệm khen cô có bản lĩnh, nhưng Trần Uyển lại cười hờ hững. Cuộc sống bỗng chuyển hướng từ ba năm trước, tương lai ở đâu, làm gì sớm đã không nằm trong vòng kiểm soát của cô nữa, điều duy nhất cô có thể nắm bắt được chính là nỗ lực đi từng bước.

Cậu mợ vì muốn cô có thể ngủ ngon, hằng ngày cứ bảy, tám giờ tối là đã đóng cửa tiệm, ngay cả ti vi cũng không mở. Ban đêm, Trần Uyển nằm trên chiếc giường nhỏ, nghe tiếng thở đều của Tiểu Vũ từ bên kia tấm vách gỗ truyền sang, cô nhớ đến những lời cậu nói ngày hôm đó. Cậu không học cao bằng cha cô, những điều nói ra cũng không mạch lạc như cha, nhưng từng lời nói ra đều thật thà chất phác, hơn nữa còn rất có trách nhiệm.

Cô từ trước tới giờ chưa bao giờ hoài nghi về tình yêu thương của cha dành mình, nhưng... rốt cuộc cha có nguyên nhân gì khó nói mà lại chọn đi vào con đường cùng? Khoảng khắc đứng trên tầng chín của căn nhà nhảy xuống, lẽ nào ông không hề nghĩ tới cô? Không hề nghĩ rằng sau này thế giới sẽ có thêm một đứa trẻ mồ côi là cô? Ông hèn nhát chọn con đường trốn chạy, nhẫn tâm bỏ mặc cô. Nếu là cậu, liệu cậu có làm thế không?

Địa điểm thi ở trường Thập ngũ trung [1], Phương Tồn Chính đưa cô đến rồi đứng đợi ngoài cổng trường. Ngày thi cuối cùng, thấy cô đang từ phía sau những người khác bước tới với vẻ mặt tươi cười, anh cũng theo đó mà cảm thấy nhẹ nhõm, sau đó cảm thấy các cơ trong người mấy ngày nay căng cứng giờ lại mềm nhũn.

[1] Trường trung học đứng thứ mười lăm thành phố.

“Có muốn đi đâu đó ăn mừng chút không?”, Phương Tồn Chính vui vẻ hỏi.

“Về nhà đi, cậu tôi và mọi người đang đợi”, Trần Uyển cũng nhếch miệng cười nói.

Cô nhìn gương mặt nghiêng của Phương Tồn Chính. Ngũ quan của anh ta chẳng hề khô ngô tuần tú, nhưng vẻ dũng mãnh thì hơn hẳn những anh chàng đẹp trai hào nhoáng. Anh ta cũng chưa bao giờ nói là thích cô, muốn cùng cô phát triển mối quan hệ như thế nào, nhưng hơn hai ngày nay anh ta luôn đứng ở cổng trường đợi cô.

Nếu cuộc sống vẫn như trước kia thì Trần Uyển sẽ chẳng thêm để mắt tới một người như Phương Tồn Chính, nhưng vòng xe vận mệnh đột ngột thay đổi, cô mới hiểu được con người mình trước đây thật quá đơn giản, hơn nữa còn thấy mình tự cao tự đại đến mức nực cười. Vào dịp Tết ấy, cô và tên “thái tử” nông cuồng xác xược Phương Tồn Chính trước mặt hoàn toàn giống nhau, chỉ có điều, cô có một người cha tốt, nếu không có cha thì vàng hào quang của cô cũng không bao giờ phát sáng. Phương Tồn Chính thì trái ngược hẳn, họ vật lộn với cuộc sống dưới đáy xã hội, dù cho tương lai có thoát được cuộc sống nghèo hèn hay không thì cuộc sống của họ đều khiến người khác phải ca ngợi.

Hai người họ vì đôi cánh vận mệnh khế vầy, rồi cứ thế bay tới một điểm giao thoa. Tương lai cứ như thế trôi đi hay mỗi người một phương hướng tiếp tục tiến về phía trước? Cô chưa từng yêu ai, không biết khi yêu một người thì cảm giác sẽ như thế nào. Nếu giống như trong những bộ phim truyền hình, hai người vượt qua mọi trở ngại cuộc sống, đến chết mới được thành thoi hạnh phúc chính là tình yêu, vậy thì cô chỉ cảm kích đối với Phương Tồn Chính, ngoài ra còn là chút thương xót mà thôi.

“Có phải tôi vừa trở nên đẹp trai không?”, Phương Tồn Chính xoa xoa cằm, “Em cứ nhìn chăm chăm tôi năm phút rồi”.

“Cũng hơi đẹp trai, chẳng trách Hầu Tử nói cô gái xinh nhất tên là gì gì đó ở Đường Hội hằng ngày cứ quần quýt bên anh.”

“Em đừng nghe những lời xiên xẹo của Hầu Tử”, mặt anh ta biến sắc.

“Lại sao thế? Chúng tỏ anh được ngưỡng mộ mà, không đúng sao?”

Phương Tồn Chính nghiêng rằng, “Nếu như có thể khiến em ghen tuông thì cả đời tôi chịu oan ức cũng không là cái thái gì, chuyện chẳng có gì mà Hầu Tử cũng đến tán hươu tán vượn với em”.

“Không được nói linh tinh thế”, cô hét lên.

“Thế này không ổn rồi”, anh ta lẩm bẩm, nghĩ ngợi thấy không yên tâm, lại nói: “Thật sự là không có chuyện gì, em đừng suy đoán linh tinh”.

“Cắt. Phải nói là không phải tôi có thành kiến nên coi khinh người khác đâu nhé, nếu anh muốn tìm bạn gái thì thật sự là không nên tìm đến mấy cô nương trong quán bar của anh. Mẹ anh không dễ dàng gì để

nuôi các anh lớn đến thế này, vì vậy phải tìm cho bà một cô con dâu hiền lành, lương thiện, biết chăm sóc người khác.”

“Giống em?”, Phương Tồn Chính liếc nhìn cô, mừng rỡ.

Cô nói xong mới thấy hối hận, vội vàng đánh trống lảng, “Tôi không được, tính tình tôi không tốt. Anh hỏi Tiểu Vũ thì biết, nó ngày nào mà không bị tôi đánh chứ?”.

“Tiểu Vũ còn nói tôi là loại người thích bị người khác đánh, tôi và em có thể kết thành đôi đũa”, Phương Tồn Chính cười híp mắt, nói.

“Anh nói cái gì?”

“Không có gì”, anh ta lấp liếm.

Phương Tồn Chính biết rõ Trần Uyển và cậu của cô không thích “công việc” mà mình đang làm. Anh ta có thể thay đổi, hiện tại anh ta đang từng bước từng bước dịch chuyển về phía ánh sáng, chỉ là cần có thời gian mà thôi. May mà tuổi tác của họ không lớn, đợi khi cô tốt nghiệp đại học rồi thì anh ta cũng kiếm được một khoản tiền đủ để hiên ngang đứng dưới mặt trời. Đến lúc đó, còn ai có thể ngăn cản được chuyện anh ta đến với cô chứ? “Anh vừa hỏi em muốn ghi danh vào trường nào?”

Vẫn còn thời gian để tính toán số điểm của mình và điền vào ô nguyện vọng, với số điểm mà tự mình ước lượng, Trần Uyển thấy chắc chắn cô vào được Đại học Đông Bắc. Đông Bắc là trường đại học nằm trong bảng xếp hạng các trường đại học và cao đẳng trên toàn quốc, điều kiện khá tốt. Quan trọng là chi phí sinh hoạt trong tỉnh thấp, hơn nữa còn có thể chăm sóc gia đình. Cô nói: “Đại học Đông Bắc”.

Trước đây Phương Tồn Chính luôn lo lắng Trần Uyển sẽ đi tỉnh khác học, trong thời gian bốn năm sẽ xảy ra những chuyện gì thì khó có thể đoán trước được. Nếu như vẫn ở trong Tế Thành thì tốt quá, chỉ cần vẫn nằm trong địa bàn của anh ta thì dẫu thả con diều bay đi anh ta cũng không sợ không thu lại được. Phương Tồn Chính gõ gõ ngón tay lên vô lăng, miệng ngâm nga: “Chuyện học phí không cần lo, có tôi ở đây”.

Trần Uyển nhướn mày, “Cái tên tiểu tử Củng Tiểu Vũ đã nói gì với anh? Việc của tôi không cần anh quan tâm, cậu tôi sẽ lo cho tôi, nếu như không thể xoay sở thì có thể làm đơn vay tiền trợ cấp học tập”.

“Tôi cũng cho vay đó. Là hạng mục mới nên có thể em không biết, lãi suất bằng ngân hàng, nếu muốn thì em cứ đến chỗ tôi mượn là được rồi.”

Trần Uyển không thể mượn tiền của Phương Tồn Chính, với tính cách cứng rắn của cậu cô thì càng không thể.

Củng Tự Cường dẫn đo mãi, cuối cùng chọn cách tìm đến đơn vị của cha Trần Uyển.

Lúc đó còn chưa thực hiện công cuộc minh bạch hoá trong công việc, lần đầu Củng Tự Cường đến Cục Nhà đất thì bị bảo vệ ngăn không cho vào, cho nên ông chỉ có thể đợi đến lúc tan ca rồi đi đến khu nhà ở cán bộ tìm Trưởng phòng Lưu - người đã lo chuyện hậu sự cho cha Trần Uyển mà lần trước ông đã gặp. Sau khi Củng Tự Cường nói rõ mục đích đến, Trưởng phòng Lưu mới làm vẻ mặt không biết phải làm sao, nói: “Lúc đó cục chỉ nói là lo cho Trần Uyển đến năm mười tám tuổi”, sau đó lại đùn đẩy, nói Phó cục là người phụ trách chuyện này lại đi phương Nam khảo sát vẫn chưa về, bảo Củng Tự Cường cứ về nhà đợi tin tức.

Củng Tự Cường vì vậy ngày nào cũng đến Cục Nhà đất trong vòng một tuần, đến nỗi còn quen cả nhân viên bảo vệ nên biết được số xe của Phó cục. Sáng sớm thứ Hai, từ xa đã nhìn thấy chiếc xe đó tới, Củng Tự Cường vội vàng đứng ở giữa cổng lớn, rồi chặn xe lại. Người ngồi trong kéo cửa xe xuống hỏi có chuyện gì, ông nói ngắn gọn lý do, sau đó được mời vào toà nhà văn phòng.

Lúc đi ra, ông đã nhận được lời cam kết, Cục Nhà đất sẽ có trách nhiệm đóng một nửa học phí cho Trần Uyển. Củng Tự Cường đứng bên lan can sắt hồi lâu, nhìn góc toà nhà văn phòng. Cha Trần Uyển từng nằm ở chỗ đó, nội tạng vỡ nát, máu từ miệng và đầu tuôn ra xối xả, cơ thể bị biến dạng một cách kỳ lạ, ánh mắt mở to nhìn mông lung lên bầu trời.

Khoé mắt Củng Tự Cường nheo lại, lòng buông những tiếng thở dài, quay đầu bước ra khỏi cổng lớn của Cục Nhà đất.

Trần Uyển thấy cậu bước vào nhà với vẻ vui mừng khó hiểu, cô đi hỏi mẹ, cuối cùng biết được nguyên nhân nửa tháng nay ngày nào cậu cũng đi sớm về muộn thì ra là vì lo học phí cho cô, cô đã cố nén nhưng không kìm được những giọt nước mắt. Cô trốn về căn phòng nhỏ của mình, nằm sấp lên giường và cắn vào một góc chiếc gối khóc nức lên.

Lúc bước vào khuyen bảo thì mẹ cũng lau nơi khoé mắt, cười trong nước mắt, nói: “Tiểu Uyển, đây là chuyện tốt, đừng khóc nữa. Những ngày tháng tốt đẹp còn ở phía trước, đến khi hai chị em học hành thành người, tìm được công việc tốt thì gia đình mình sẽ hết khổ”.

“Mẹ à, nhất định con sẽ hiếu thảo với cậu mẹ”, Trần Uyển vui đầu vào lòng mẹ, nghẹn ngào nói.

“Mẹ biết con là đứa bé ngoan, rất có hiếu”, mẹ vừa nói vừa lau gò má ướt nước mắt cho cô.

Tiểu Vũ cũng biết thời gian trước chị định bỏ học là vì muốn để cho nó có cơ hội học tiếp, tiếng khóc của chị truyền ra từ gian phòng giống như chiếc roi da đánh vào lưng nó, dường như còn đau hơn những trận đòn mà cha dành cho nó. Tiểu Vũ ngồi trên chiếc ghế trong sân, nhìn quyển sách giáo khoa đặt trên bàn, nắm chặt cây bút trong tay.

Trong thời gian nghỉ hè, Cũng Tiểu Vũ không chơi bởi lêu lổng như trước nữa, ngay cả sân bóng rổ ở trước cổng Thuần Dương quan cũng không còn thấy bóng dáng nó. Trần Uyển cũng giống nó, suốt kỳ nghỉ hè đều bận ở nhà phụ quán, có thời gian rảnh lại chui vào bếp nghiên cứu công thức nấu ăn của nhà họ Cũng.

Nhà họ Cũng có cuốn sách bí quyết nấu ăn gia truyền. Tay nghề của cậu là do ông ngoại đích thân truyền lại, cuốn sách dạy nấu ăn đó cậu cũng không đọc kỹ, nhưng thấy Tiểu Uyển rất có hứng thú với công việc bếp núc nên cậu đã mở hòm lấy nó cho cô.

Đó là quyển sách buộc chỉ theo lối cổ xưa, mặc dù đã được bọc bằng miếng vải dầu nhưng giấy vẫn ố vàng, còn có góc bị chuột cắn, chữ viết tay thể chữ Khải nhỏ rất tao nhã và thanh tú, có lẽ nó đã có tuổi thọ khá cao rồi. Trần Uyển vui mừng khôn xiết, từ khi có sách ngày nào cô cũng nghiên cứu. Chỉ là trong đó có ghi những nguyên liệu cô không biết tới, ví như “cua lửa”, cô tra trong từ điển mới biết đó là giống cua mai vàng, “bào phừ” hoá ra chính là bào ngư, cô thậm chí còn chưa bao giờ nhìn thấy.

Cậu thấy cô say mê đọc cuốn sách thì cười nói: “Gia đình mình đều ăn những món thường dân, cuốn sách đó trước đây cậu cũng có xem qua một, hai lần, toàn là những món cho tầng lớp thượng lưu, chúng ta không dùng được”.

Trần Uyển ngẩng đầu, đôi lông mi dài chớp chớp, ánh mắt rạng rỡ: “Cậu, sau này kiếm được tiền con sẽ mua những thứ này về nấu cho cả nhà ăn”.

Cũng Tự Cường cười lớn: “Được lắm, có chí khí!”.

“Hai cậu cháu đang nói chuyện gì thế?”, mẹ bước vào bếp hỏi.

“Tiểu Uyển nói sau này sẽ làm món bào ngư và vây cá mập cho chúng ta ăn”, cậu cười nói.

“Ăn bào gì?”, mẹ vẫn chưa hiểu.

“Em đúng là quê mùa”, cậu đùa.

Mẹ không vui: “Tôi lấy chồng thì theo chồng, lấy một gã quê mùa nên cũng quê mùa theo rồi. Thôi đừng nói chuyện đó nữa, vừa rồi có nghe con dâu nhà họ Chu nói bên đường phía tây xảy ra chuyện, có muốn đi xem sự tình thế nào không?”.

Nhà Trần Uyển ở đầu ngõ, rất gần con đường lớn phía tây. Cả nhà cùng bước ra khỏi tiệm, chỉ nhìn thấy ở bên đường phía tây lửa đang bốc lên hừng hực. Đang mùa hè, đã xế chiều rồi mà không khí nóng bức vẫn chưa tan hết, Trần Uyển theo cậu đến đó, càng đến gần càng cảm nhận được cái nóng như thiêu như đốt. Thế lửa rất mạnh, lúc xe cứu hỏa tới nơi thì lửa đã bén đến bốn, năm căn nhà rồi. Khi đã khống chế được lửa thì mấy căn nhà đó đã trở thành một đồng hoang tàn.

Bốn bề xung quanh có tiếng người huyên náo, hiện trường hỗn loạn. Người đứng xem xôn xao bàn tán, có người nói căn nhà bị cháy là họ nhà Đinh Tử, có người nói vụ cháy có điều kỳ lạ, nhất định là có người cố ý phóng hỏa.

Đến khi lửa đã được dập tắt hoàn toàn thì người xem cũng thừa thốt dần. Trong không khí vẫn nồng nặc mùi khói bụi và cháy khét, cùng tiếng thở dài bất lực của mọi người.

Gia đình bị cháy nhà ngồi trên đường, tài sản lấy ra được chỉ có mấy thứ, người đàn ông ánh mắt thất thần, người phụ nữ ôm đứa con đang khóc rưng rức. Trần Uyên về đến cửa tiệm nhà mình mà bên tai vẫn còn lẫn quất tiếng khóc nỉ non kêu trời kêu đất của người phụ nữ đó.

5. Chương 09 - 10

Chương 9

“Cái bọn trời đánh này, hại người ta tan cửa nát nhà, có thấy thoải mái với những đồng tiền kiếm được không?”, mẹ và cô Chu nói về chuyện vừa xảy ra ở đường phía tây. Mẹ rất ít khi nói những lời cay độc, nên những lời này được thốt ra như thể chứng tỏ là mẹ đang vô cùng tức giận. “Người nào làm thì đã có ông Trời chứng kiến. Sớm muộn cũng bị báo ứng thôi.” Mẹ nói xong nhận thấy lời nói của mình có phần quá đáng, về mặt ngưng ngưng, liếc nhìn Tiểu Uyên.

Trần Uyên cười.

Vừa rồi chứng kiến cảnh tượng hỏa hoạn, chuyện cũ trên đường Thượng Hải ba năm về trước như được tái hiện, hậu quả lần đó còn nghiêm trọng hơn bây giờ, một căn hộ nằm trong diện phải di dời chuyển bình ga ra vốn chỉ để thị uy, sau đó không biết tại sao lại nổ tung, khiến hai người chết ba người bị thương. Mặc dù cuối cùng điều tra ra, kết quả là có người phải chịu trừng phạt vì chuyện này, nhưng chân tướng sự việc sau tấm màn đen như thế nào thì ai có thể nhìn rõ đây?

Cha cô chính vì có dính dáng tới chuyện đó nên cuối cùng mới chọn con đường cùng.

Từ khi cha vào làm trong Cục Nhà đất thì trong nhà hoàn toàn khác trước, mặc dù số rượu và thuốc lá cao cấp đều là hàng trong phạm vi hợp lý. Người quá xét nét hẳn sẽ chẳng có ai chơi, cô mặc dù tuổi nhỏ nhưng đã hiểu điều này. Ngoài số rượu và thuốc lá đó ra, những thứ khác đều không có gì là quá xa xỉ, bao gồm cả số tiền mặt mà người ta tìm thấy trong phòng làm việc của cha sau khi cha tự sát, tất cả đều khiến cô mơ hồ cảm thấy có sự ám hại nào đó. Thật sự không thể lý nổi về cuốn sổ tiết kiệm với số tiền khổng lồ được cất giấu trong hộp rượu Mao Đài mà tên của chủ sổ chính là Trần Hải Hành.

Hơn ba năm trôi qua, cô vẫn không tin cha vì sợ bị kết tội mà tự sát. Ông đang ở độ tuổi thuận lợi cho hoạn lộ, con đường phía trước tươi sáng, không thể vì chút lợi ích nhỏ mà phá hỏng tiền đồ. Cô nhớ, từng thấy dáng vẻ cha chán nản ngồi trong thư phòng, lần đó cô rụt rè bước đến gần cha hỏi: “Cha, cha sao thế?”. Cha chán nản khẽ nói: “Làm người thật khó, làm quan càng khó hơn”. Sau đó cha vung tay như muốn đẩy thứ gì đó, cười cười, lại nói: “Con còn nhỏ, nói với con điều ấy thì có tác dụng gì chứ?”.

Cô tin cha là người tốt, cho dù như cậu nói cha có luồn cúi vì danh lợi đi chăng nữa thì về bản chất cha vẫn là người tốt, thậm chí cha cũng còn muốn làm một vị quan tốt.

Mặc dù cha bị hàng nghìn người chỉ trích, toàn thế giới đều cho rằng cha tội ác tày trời, vậy thì sao chứ? Cha mãi mãi là người yêu thương cô nhất, sau khi mẹ qua đời, cha đã không tái hôn vì sợ cô tủi thân. Cô đứng trước cửa tiệm, ngẩng lên nhìn ánh tịch dương cuối cùng của buổi chiều hè, cảnh tượng cha đang nhắc bóng cô lên hiện rõ trong đầu như vừa mới hôm qua, khi ấy mẹ cũng ở đó, mẹ lặng lẽ đứng bên nhìn hai cha con bằng ánh mắt dịu dàng, cha cười rạng rỡ, mẹ vẫn nhẹ nhàng...

Tần Hạo đứng cách đó vài thước, mê mẩn tận hưởng khung cảnh này. Ánh tịch dương, bức tường trắng đã nổi rêu xanh, không gian bỗng nhiên tĩnh lặng, tĩnh lặng đến mức sâu lắng, tĩnh lặng đến mức anh có thể nghe thấy tiếng thở của cô khi hàng mi rủ xuống.

Cô ngược đầu lên, làn da cổ trắng nõn làm mê lòng người. Ánh tà dương chiếu lên lồng Thanh Thủy, những con sóng nhuộm vàng lại phản xạ lên như có ánh hào quang hồng đồng đỏ đỏ vẫn vút, lay động xung quanh cô. Từ năm mười bảy tuổi, anh đã biết thưởng thức vẻ đẹp phụ nữ, đã quen với rất nhiều cô gái, nếu đem ra

so sánh thì có thể nói cô là người nổi trội hơn hẳn. Anh nhớ tới vẻ đẹp đến ngạc nhiên của cô trong lần gặp mặt cách đây một năm, nhưng lúc đó vẫn chỉ là cảm giác ngạc nhiên vì sắc đẹp thôi. Thời khắc này, anh mới biết vẻ đẹp quyến rũ đến ngỡ ngàng là như thế nào, là đẹp đến mức làm rung động lòng người, khiến người khác không dám nhìn trực diện.

Cô đứng trước ngôi nhà cũ trong ánh hoàng hôn, trước mặt là con đường đá hẹp, nhấp nhô và dòng Thanh Thủy với mùi hôi thối đến ghê người, giống như một cây mẩu đơn diêm lệ đứng giữa đồng cỏ mát, càng là khung cảnh càng đồ sộ thì càng làm tăng vẻ quyến rũ của cô. Chỉ có riêng cô là không biết được vẻ đẹp của bản thân, không biết rằng mình lại có vẻ đẹp làm mê hoặc phái nam đến thế, bởi vậy vẻ đẹp càng được tăng thêm vài phần.

Anh chậm rãi bước tới, cô mở mắt ra, trước khi nhìn rõ người bên cửa, cô cười theo thói quen, nói: “Đến ăn tối phải không? Vào ngồi đi”. Sau đó chăm chú nhìn mới biết chính là anh, nét mặt cô thay đổi chỉ trong tích tắc, đầu tiên ngạc nhiên, sau đó né tránh, không biết là cảm ghét hay do xấu hổ ngượng ngùng, lúc ngẩng đầu lên nhìn anh lần nữa, nụ cười của cô đã rơi rụng đến bảy phần, cô rùng mình: “Buổi tối không có mì”.

Tần Hạo dường như không nhận ra tâm trạng của cô, cái mỉm cười được thay đổi trong chớp mắt như kỳ tích khiến anh sững người, lập tức vì vẻ mặt phong phú của cô mà phá lên cười, “Không có mì thì tôi ăn cái khác”, nhìn chằm chằm vào khoe miệng cô, cảm thấy vẻ lạnh lùng mà cô cố kìm nén vô cùng thú vị, “Mở tiệm buôn bán, chưa nhìn thấy khách mà đã vội đuổi đi”.

Hình như cô “hú” một tiếng.

Tần Hạo không hiểu là tại sao cô lại tỏ thái độ thù địch đối với anh, gặp anh ba lần thì ba lần cô đều không có nét mặt vui vẻ. Thực ra, ngay cả bản thân Trần Uyển cũng không hiểu nổi, là bởi vì cô cảm ghét những người thuộc “tầng lớp đặc quyền”, hay là phản cảm với ánh mắt nhìn người khác chằm chằm của anh?

Tần Hạo đi thẳng tới ngồi xuống chiếc bàn trống, cô nhếch môi, vào trong quầy lấy ra tờ thực đơn để trên mặt bàn trước mặt anh. Cái gọi là tờ thực đơn ấy chẳng qua chỉ là tờ giấy với hai mặt có ghi chữ mà thôi. Anh không xem, gọi đại hai món nóng, cuối cùng hỏi cô còn bánh nướng đậu phộng không.

Trần Uyển bắt gặp ánh nhìn anh bằng ánh mắt hoài nghi, “Bánh nướng đã bán hết từ chiều rồi”, thấy anh có vẻ thất vọng, cô lại nói: “Có bánh rau thơm, ăn không?”.

Tần Hạo gật đầu.

Cũng khó trách tại sao Trần Uyển lại tỏ ra kỳ quái như thế. Thật ra anh có đến quán nhà họ Cửng mấy lần rồi, chỉ là thời gian trước Trần Uyển đang bận ôn thi, vốn đã bất hoà lại không có duyên gặp gỡ.

Tần Hạo thích ăn uống, lúc nhỏ bà nội anh thường trêu đùa rằng: “Cái miệng nhon nhon, là cái miệng hay ăn”. Bà là người Tế Thành, cũng là người sống trong hẻm Chu Tước, gia đình mấy đời buôn bán, khi đó được coi là giàu có bậc nhất ở Tế Thành. Bởi vì cụ ngoại là môi giới cho người Đức, cho nên gia đình luôn được giáo hoá theo cách tân tiến. Bà nội anh là nữ học sinh duy nhất ở Tế Thành tham gia cuộc vận động thanh niên cứu quốc, sau đó lại càng chứa chan nhiệt huyết khi cùng một số bạn học tiến thẳng tới Diên An.

Ngay từ lúc nhỏ, anh thường nghe bà nội kể về những ký ức ở con hẻm Chu Tước: Bà từng trốn dưới cái bàn thờ Thái Ất trong Thuần Dương quan và ngủ lại đó một đêm, nguyên nhân chính là đã phạm lỗi và sợ cụ trách phạt, kết quả là khiến gia đình náo loạn cả ngày trời. Những chuyện bất kể là già trẻ, lớn bé đều bị sai đi tìm người; Hoa của cây hòe già thường được bọn trẻ đập trộm cho rơi xuống để nhặt làm bánh trứng gà rau họ hoa hòe; Nghe nói rửa mặt bằng nước giếng cổ trong quan thì sẽ có làn da trắng; Quán của nhà họ Cửng ngay đầu đường là tiệm ăn ngon nhất Tế Thành, ngay cả những quán nổi tiếng trên đường Thượng Hải cũng không thể sánh được...

Bà con thân thích của bà Tần Hạo sau khi kháng chiến kết thúc đều ra nước ngoài sống, căn nhà tổ tiên cũng được sung làm quốc hữu. Bà anh từ đó chưa trở về Tế Thành, đến khi già rồi tới lúc lâm chung cũng luôn nhắc về con hẻm Chu Tước. Mấy năm cuối đời, những hồi ức về thời con gái mộc mạc, chất phác, bình yên của bà càng dội về như mới xảy ra. Ban đầu Tần Hạo đến Tế Thành rồi tới hẻm Chu Tước để lần tìm những dấu tích trong ký ức của bà nội, cũng là để anh tưởng nhớ đến bà nội - người mà anh thương yêu.

Tần Hạo phải công nhận là quán ăn nhà họ Cử đúng như bà nói, với món đặc biệt là mì bò; lần thứ hai đến, món bánh nướng đậu phộng mà anh thưởng thức càng khiến anh có cảm giác như mình vừa xuyên qua đường hầm thời gian để quay trở về thế giới vậy. Anh nhớ tới hồi còn bé, thường ngồi trên chiếc ghế đầu trong bếp ngửi vị ngọt lan khắp không gian, đợi dầu sôi rồi những chiếc bánh vàng rộm được vớt ra. Bà nội nhìn đứa cháu đang hau háu đợi và mắng yêu: “Đồ háu ăn”, vừa nói vừa vớt chiếc bánh trong chảo ra, lấy giấy thấm dầu bọc cẩn thận rồi đưa cho Tần Hạo.

Tần Hạo vừa nhớ lại những chuyện đã qua vừa ung dung thổi nước trà, đảo mắt qua những bức tường gạch cũ loang lổ xung quanh, xà nhà bị khói ám đen kịt, đằng sau quầy hàng làm bằng gỗ tạp bày la liệt các loại rượu, bia. Không khí oi nóng vẫn chưa tan hết, tấm biển quảng cáo bằng vải treo cao nơi cửa quán không hề lay động, ánh mắt anh dõi theo những động tác của Trần Uyển, cô mở hai chai bia lạnh mang đến bàn bên cạnh, chắc là khách quen, cô cười cười và nói mấy câu với người khách. Sau đó cô quay người đi về phía quầy, cái váy màu xanh hơi nhếch lên để lộ đôi chân trắng nõn, đáng tiếc là anh mới vừa nhìn thấy thì cô đã khuất sau quầy hàng. Cô cầm một tập giấy hình như là hoá đơn thanh toán, bộ dạng mím môi, chăm chú. Mái tóc đen rủ xuống vài sợi phát phơ trên gò má, cô đưa tay vén tóc ra sau tai, dường như cảm giác được ánh mắt sáng rõ của Tần Hạo nên cô liền quay sang nhìn, rồi tiếp tục trừng mắt với anh.

Tần Hạo chỉ cảm thấy trái tim râm ran trước ánh nhìn ấy của cô, ánh mắt anh lại càng thêm nóng bỏng.

Trần Uyển đỏ hồng đôi má, vừa ngượng vừa bực, cô nói với mẹ là đi vào bếp, rồi quay người bước vào.

Tần Hạo đành nhìn theo tấm rèm xanh hoa vén lên rồi phủ xuống, chỉ có thể gác lại tâm tư đang xáo trộn của mình và tiếp tục quan sát căn nhà cũ.

Tiệm cơm mùa hè có vẻ làm ăn được hơn một chút. Thời tiết nóng, những gia đình lân cận không phải nhà nào cũng có điều hoà, cho nên có vài người đàn ông đến quán nhà họ Cử gọi hai chai bia, hai món rau trộn, tán gẫu để giết thời gian. Tần Hạo ngồi một lúc, trong quán đã đầy khách. Anh thấy Trần Uyển vén tấm rèm lên, ở sân sau có hai chiếc bàn nhỏ, tất bật ra ra vào vào, lúc bưng trà lên cho anh, trên mũi cô vẫn còn lấm tấm mồ hôi. Anh tưởng tượng cảm giác mình lau những giọt mồ hôi trên mũi cô, liền nhấc tay lên rồi lại buông xuống.

“Nhìn đủ chưa?”, gò má cô ửng hồng, ngay cả cổ cũng hây hây đỏ, “Ăn đi.”, ăn xong rồi cút đi cho khuất mắt.

Anh cười khì khì, cầm đĩa lên rồi cẩn thận lấy giấy lau qua một lần, “Biết tại sao việc buôn bán nhà cô không tốt không?”.

Cô định đi vào rồi nhưng lại tò mò dừng bước.

“Người phục vụ không được xấu, xấu quá sẽ làm ảnh hưởng đến khẩu vị của khách, nhưng cũng không được đẹp quá, đẹp quá sẽ khiến khách mãi nhìn theo, thử hỏi ai còn tâm trạng mà ăn uống chứ?”

Trần Uyển tức đến nổi sắc mặt chuyển từ đỏ hồng sang xanh xám, liếc xéo anh một cái, “Anh tưởng ai cũng có đôi mắt sói sao?”.

Lúc giận dữ cô càng trở nên quyến rũ, đặc biệt là cái liếc mắt ấy khiến người ta mê hoặc. Tần Hạo bỗng có cảm giác hồn bay phách lạc, thần thờ nói: “Tiêu phu nhất hà nhuận, tú sắc nhược khả xan [1]”.

[1] Câu này nghĩa là: Làn da tươi rói mịn màng, vẻ thanh tú ấy cũng có thể coi như một bữa ăn.

“Tôi con nhà quê mùa, nghe không hiểu. Ăn xong rồi đi đi, quán nhỏ không tiếp nổi khách quý.”, cô nghiêm mặt nói.

Tần Hạo vẫn muốn trêu ghẹo cô vài câu, lúc này màn đêm đã buông xuống, trong tiệm có mấy bóng đèn huỳnh quang đang hắt những tia sáng xuống, vẻ lạnh lùng toát lên từ nét mặt cô khiến anh cảm thấy trái tim lạnh lẽo giữa ngày hè oi bức, vô cùng khó chịu, anh luôn tự khoe mình phong lưu mà giờ không thể thốt lên lời nào.

Chương 10

Lúc đi qua Kim Thịnh, Tần Hạo thấy mới có chín giờ, anh vẫn không giảm tốc độ xe mà đi thẳng đến nhà cha mẹ. Khu nhà dành cho cán bộ cấp tỉnh nằm ở vùng lân cận, nhưng nhân vật cấp cao nhất trong kim tự

tháp của Tế Đông thì lại ở hồ Minh Nguyệt – nằm tại phía nam thành phố - dù nằm trong khu phố xá sầm uất, ồn ào, đầy khói bụi, nhưng riêng mình nó lại có được sự yên tĩnh, trong lành, hồ Minh Nguyệt có núi bao quanh, từ đường Thượng Hải đi thẳng xuống phía cửa trước tường thành cũ chính là nó.

Cha Tần Hạo có thói quen cứ đến chín giờ bốn mươi lăm phút là chuẩn bị đi ngủ. Tần Hạo sợ tiếng động cơ gây ồn ào ảnh hưởng đến cha thì lại phải nghe một trận la mắng, nên anh đậu xe ở phía ngoài cách nhà năm mươi mét rồi men theo con đường rợp bóng cây đi vào. Người giúp anh mở cổng là cô giúp việc, cô gái này đến làm cho nhà anh được một năm rồi nhưng cứ gặp anh là mặt lại đỏ ửng, uốn lưỡi nói tiếng phổ thông: “Sao thiếu gia về nhà muộn vậy ạ?”.

Tần Hạo bất giác buồn cười, nhìn vẻ thẹn thùng của cô gái này, anh bỗng nhớ đến cái lườm do thẹn quá hóa giận ấy, trái tim lại bất giác râm ran, nụ cười lại càng hiện rõ, rồi học theo giọng bản địa của cô gái, nói: “Cô muộn vậy còn chưa ngủ à?”.

Cô gái giúp việc càng đỏ mặt lên, dẫu môi nói: “Cậu mau vào đi, hơi lạnh điều hòa tản hết bây giờ”.

“Cha mẹ tôi ở đâu?”

“Chú vừa mới ngủ, dì cũng lên lầu rồi.”

Tần Hạo xách túi đồ trên tay vào bếp, mẹ anh nghe thấy tiếng động cũng đi xuống. Bà Thạch Hương Lan tuổi trên dưới năm mươi, lúc còn trẻ là một giai nhân, bây giờ cũng chưa có vẻ gì là già nua, hình như bà mới tắm xong, trên người vẫn còn thoang thoảng mùi nước hoa.

“Con đây, mấy ngày rồi không về nhà? Lần nào về cũng nhằm lúc cha đã đi ngủ, về sớm một chút để cả nhà cùng ăn cơm có phải tốt hơn không?”

“Con nhàn lắm sao”, anh bỏ đồ vào trong lò vi sóng, “Mẹ thấy con trai hiếu thảo không, lúc nào cũng mua về ẹ đồ ăn ngon nhé”.

“Bảo bạn mà cũng thấy anh làm ra thành quả gì đâu?”, mẹ anh xẵng giọng, “Cái gì là ngon? Lại còn con trai lúc nào cũng mua về ẹ nữa chứ”.

“Bánh rau.” Tần Hạo lấy đĩa ra, hơi nóng bốc lên thơm nức, anh không kìm được nhón luôn một chiếc bánh cho vào miệng, sau đó lại lấy chiếc khác đưa ẹ.

“Mẹ đánh răng rồi”, bà Thạch Hương Lan lùi lại phía sau, “Mẹ cứ tưởng là món ngon nào, hóa ra là thứ này”.

“Mẹ thử đi rồi hãy nói”, Tần Hạo úp mở nói, rồi không phân bua gì nữa, đút luôn chiếc bánh vào miệng mẹ. Bánh rau là món ăn vặt ở Tế Thành, vỏ được làm từ bột đậu hỗn hợp và bột ngô, dùng rau làm nhân, trước đây nó là món ăn của dân nghèo. Nhưng hôm nay ăn ở quán nhà họ Cử thì lại thấy không giống thế, nhân bánh làm bằng rau sam, ở giữa có một miếng thịt ba chỉ, điều tuyệt vời nhất là còn có một con sò. Nước từ sò tiết ra ngấm vào nhân rồi ngấm ra vỏ bánh, khi ăn, vị ngon ngọt còn đọng nơi đầu lưỡi.

“Không tồi.”, bà Thạch Hương Lan gật đầu lia lịa, “Quán nào đấy? Mấy ngày nữa là sinh nhật cha con, mẹ còn nói là ở Tế Thành chẳng có món nào ngon cả”.

“Một tiệm ở xá xinh.”

“Miêu Miêu, chẳng phải mẹ đã nói với con rồi sao, đừng ngày nào cũng đi lông bông nữa, nếu có thời gian thì về giúp cha con. Ông ấy là người mạnh miệng nhưng mềm lòng và rất đặt kỳ vọng vào con, hai người còn muốn tranh cãi đến bao giờ?”

“Mẹ, con xin mẹ, con cũng lớn từng này tuổi rồi, đừng gọi là Miêu Miêu nữa. Nghe mà buồn nôn.”, Tần Hạo rót ly nước ẹ, “Con muốn về nhà lắm chứ, nhưng cha vừa nhìn thấy con là tỏ ra không vui, vậy con còn dám về sao? Mặt nhăn như đất khi ấy!”

“Ăn nói cái gì đấy! Con không thể ổn định một chút, yên phận tìm một công việc đàng hoàng sao?”

“Việc con làm không phải là công việc đàng hoàng ư?”

“Người trong gia đình quan chức thì không được mở công ty làm kinh doanh, con không nghĩ đến cha sao?”

“Công ty không đứng tên con. Mẹ, con học Luật mà, mấy chuyện này chẳng lẽ con không biết ư? Cha không tin con đã đành, cả mẹ cũng không tin con? Con biết chừng mực, sẽ không làm những việc ngoài phạm vi cho phép để gây phiền toái cho cha đâu.”

Mẹ anh thở dài, “Biết chừng mực là tốt rồi. Ngủ sớm đi, sáng mai dậy ăn cơm cùng cha con”.

Tần Hạo về phòng nằm ngả ra giường, móc điện thoại trong túi quần ra, tám cuộc gọi nhỡ. Mở xem thì đều là của Tưởng Tiểu Vi. Tưởng Tiểu Vi là bạn với anh nửa năm nay, diện mạo đẹp dễ, thân hình quyến rũ, điều không thể chê là rất biết điều. Ra ngoài chơi cũng biết chừng biết mực, cũng không thích tự chuốc phiền toái ỉn. Những lúc bình thường Tưởng Tiểu Vi rất tốt, nhưng khi uống nhiều vào rồi thì bỗng trở nên điên rồ, hôm nay cô ta liên tiếp gọi tám cuộc điện thoại đến thì có lẽ là đã uống không ít rồi.

Anh mệt mỏi ném điện thoại vào chiếc ghế da bên cạnh. Trước mắt lại hiện lên gương mặt vô cùng diễm lệ nhưng cũng vô cùng lạnh lùng giữa khung cảnh lụi tàn ấy, bỗng chốc anh cảm thấy cụt hứng. Nha đầu chiết tiết, nếu là những cô gái khác thì đã hớn hở sấn đến anh, còn cô ta thì làm bộ làm tịch. Chỉ là có chút vẻ đẹp thôi, vậy mà cũng dám trợn mắt lên với anh.

Anh đã quen ngủ muộn, đi lại trong phòng mấy vòng rồi ngồi xuống bật ti vi, nhưng xem được mấy phút lại cáu kỉnh tắt đi. Nhẩm tính thời gian ở phương Đông, có lẽ Tần Dao đã dậy rồi, thế là lấy điện thoại ra gọi.

Tần Dao là con gái của bác cả, lớn hơn anh nửa tuổi. Anh và Tần Dao được xem là phần tử biến đổi gen trong nhà họ Tần, từ nhỏ đến lớn đã gây không ít rắc rối cho Tần Gia, Tần Gia có năm người cùng thế hệ với anh, ngoại trừ người con trai lớn yếu mệnh bị bệnh chết trong thời kỳ cách mạng văn hóa, thì trong ba người còn lại, anh thân với Tần Dao hơn cả.

“Xì, đồ ác độc. Giờ này đã gọi điện.” Tần Dao sau khi kết hôn thì theo chồng sang định cư tại Long Island nước Mỹ, rất ít khi về nước. Cô cũng giống Tần Hạo, đều ngủ muộn dậy muộn, Tần Hạo thường gọi điện cho cô lúc hai, ba giờ sáng, ít khi nhận được cuộc gọi nào vào giờ này nên cô cảm thấy kỳ lạ.

“Em đã kéo dài thêm nửa tiếng rồi đó, cũng muốn để chút thời gian cho hai người vận động về sáng, với sức khỏe của anh rể thì nửa tiếng là đủ rồi”, anh cười tí tởn.

Tần Dao xì một tiếng, “Anh rể cậu đi công tác rồi, ngày kia mới về, trong nhà chỉ có mình chị thôi”.

“Sao em nghe có ý ai oán thế? Lời ca nào đấy? Tỳ bà hành? Thương nga oán?”

Tần Dao im lặng hồi lâu.

“Này, sao thế? Nói một tiếng đi chứ. Có chuyện gì thật à?”

“Có thể có gì chứ? Anh rể cậu giống như con diều trong tay chị, chị cầm chắc dây thì diều có thể bay đi đâu được chứ?”, Tần Dao dừng một chút rồi nói tiếp: “Nhưng, nếu bảo là tin tưởng thì cũng có chút giấu giếm”.

“Được rồi, đừng chơi trò ú tim với em nữa, có oan ức gì thì nói”.

“Chị có thể bị oan ức gì chứ? Ai dám để chị oan ức?” Tần Dao lớn giọng nói, lấy lại sự tự tin như thường. Nhớ tới việc đang nói, liền hỏi: “Sáng sớm đã điện cho chị có phải là có chuyện buồn bực gì không?”

“Muốn mượn tiền chị.”

“Bao nhiêu?”

“Một, hai nghìn.”

Tần Dao nổi đóa lên: “Cậu chẳng phải kinh doanh mấy năm nay rồi sao, tiền đi đâu hết rồi? Ăn uống, ném vào bài bạc hết rồi hả? Cần nhiều vậy làm cái gì? Dính vào việc gì rồi?”.

Tần Hạo đoán chị sẽ giậm chân, anh xoa xoa lông mày đợi chị trút hết nỗi lòng. “Buôn bán là kiếm tiền, nhưng chị cũng biết tiền kiếm được đều nằm trong tay người khác. Mấy ngày trước Tổng Thư Ngu và Diệp Thận Huy tham gia chứng khoán, em cũng tham gia một chân. Giờ đang cần dùng tiền gấp thì không xoay xở kịp. Nếu không nghĩ chị là chị em thì em đã không mất mặt thế này.”

Tần Dao trầm ngâm một lúc, “Làm ăn gì? Đừng có qua mặt chị, chị có thể biết được mọi nguồn cơn của cậu, có than vãn thế nào đi nữa thì cũng không đến nỗi nghèo túng như lời cậu nói.”.

“Em muốn mua nửa con đường.”, Tần Hạo ngần ngừ rồi nói ra sự thật.

“Địa ốc hả? Tiểu Ngũ, cái đó không thể dính vào, vị trí của chú Hai bây giờ có bao nhiêu người nhòm ngó. Địa ốc là lĩnh vực khá nhạy cảm, cậu đừng để mọi người trong nhà rơi vào cái hố đấy.”

“Đừng nóng vội, nghe em nói đã.”, Tần Hạo đi ra phòng khách rót một ly Black Label rồi trở lại cầm điện thoại lên, “Nhớ lúc nhỏ bà nội thường nhắc đến con hẻm Chu Tước không? Điều em nói đến chính là nó...”.

Tần Hạo đến Tế Thành gần một năm, lần đầu tiên tới hẻm Chu Tước đã nghe được chuyện di dời. Lần đó, anh chẳng để tâm, chỉ thật sự suy nghĩ về nó cách đây vài tháng. Cha anh – Tần Trọng Hoài trước khi đến đây nhậm chức đã biết tình hình nước sôi lửa bỏng ở Tế Đông, Tỉnh trưởng Hồng Hạo Lâm là người tỉnh Tế Đông, cấp dưới ông bị thay đổi liên tục. Lâm Thư Ký lên nhậm chức hai năm đã phải nghỉ việc, người tiếp theo cũng không nằm ngoài quy luật, chỉ được hai, ba năm là nghỉ, trong đó điều cần quan tâm nhất chính là mối quan hệ giữa Tỉnh trưởng Hồng Hạo Lâm và cha của Tần Hạo – Tần Trọng Hoài.

Từ cổ chí kim, quy luật của việc thăng quan tiến chức nơi quan trường là làm quan lớn ở một địa phương, có thành tích nổi bật trong thời gian nhậm chức, sau khi hết nhiệm kỳ quay về triều thì sẽ được thăng chức lãnh đạo cấp cao. Cha Tần Hạo là Tần Trọng Hoài năm nay có lẽ chưa tới năm mươi tuổi, kiên trì làm chức phó một, hai năm, sau đó thăng chức, làm đủ một nhiệm kỳ rồi lại quay về Bắc Kinh, vì vậy tuổi tác càng thuận lợi. Mà bởi vì có liên quan đến các cụ ông bên Tần gia nên Hồng Hạo Lâm càng có vẻ kiêng dè trước đối thủ cạnh tranh này.

Đây là chuyện của các bậc cha chú, Tần Hạo chẳng mấy quan tâm, điều anh lưu tâm tới chính là con trai của Hồng Hạo Lâm. Lúc mới đến Tế Thành anh có nghe người ta nói Hồng Kiến Học không có năng lực, cũng không rõ nội tình bên trong thế nào mà lại tìm được cách trút giận cho người nhà hấn, để cho bản thân có thêm sĩ diện. Tần Hạo từ nhỏ sống ở Bắc Kinh quen thói ngỗ ngược kiêu ngạo, là người không nghe lời và không chịu ngồi yên nhất trong ba anh em, nhưng lại là người được yêu quý nhất trong nhà. Chẳng lẽ lại chịu thua thiệt, bị người ta xem thường hay sao?

Trong hơn nửa năm, anh đã tìm hiểu và biết không ít về nội tình của Hồng gia. Anh rể của Hồng Kiến Học là Ngũ Thừa phát tài đúng vào thời gian cải tạo con đường Thượng Hải cách đây ba năm, ba năm nay quy mô công ty phát triển rất lớn, mặc dù không thể so sánh được với An Thành của Diệp lão tứ nhưng cũng có thể coi là một con cá sấu lớn trong giới địa ốc Tế Đông. Lần này, chuyện ở hẻm Chu Tước cũng do Ngũ Thừa cai quản, công ty phụ trách việc di dời có liên quan tới Giang Lỗi, mà cha của Giang Lỗi – Giang Văn Đào – Phó thị trưởng Giang phụ trách vấn đề xây dựng đô thị và quy hoạch đất đai thành phố lại là bạn chiến hữu với Tỉnh trưởng Hồng.

Điều này rất thú vị.

“Ý của cậu là mượn mấy nghìn đi để trút giận, tìm trò vui đấy sao?”, Tần Dao nghe Tần Hạo nói xong thì lập tức gào lên.

“Tên tiểu tử chưa nghe ngóng rõ thì đã đến trước mặt cậu năm này ra oai. Em mà không chơi lại nó một ván thì người chưa về đến Bắc Kinh, mặt đã chẳng còn chút thể diện nào rồi.” Tần Hạo khê lắc ly rượu, nhìn viên đá nhỏ cuối cùng đang dần tan, hòa vào rượu vàng. “Chuyện này chỉ có lợi chứ không có hại, em chỉ tích trữ đất đai thôi, chẳng phải Diệp lão tứ cũng đang tích trữ mấy trăm mẫu đất ở hồ Nam Quân sao? Giá di dời hiện tại là một nghìn năm trăm, em trả giá hai nghìn để mua mấy mảnh đất mặt đường, đến hai, ba năm sau, liệu nó không tăng lên đến hơn tám nghìn sao?”

6. Chương 11 - 12

Chương 11

Tần Hạo là dân kinh doanh. Dân kinh doanh thì luôn trục lợi, suy tính theo lối thương nghiệp hóa, anh rất nhanh nhạy nhận thấy hẻm Chu Tước hiện tại chính là châu chấu ngọc chưa bị người khác khai quật.

Đường Hành Sơn của Thượng Hải là một phiên bản khá tốt, con hẻm Chu Tước có cảnh trí và bầu không khí tương tự, điều duy nhất thiếu đó là cơ sở mở mang thương nghiệp – tiêu chí chính thể hiện khả năng kinh tế bản địa.

Với những gì quan sát được trong vòng một năm, Tần Hạo nhận thấy kinh tế vùng Tế Đông phát triển càng ngày càng nhanh chóng, sau hai, ba năm nữa thì mức tăng trưởng GDP của Tế Đông rất lạc quan. Nếu như lúc đó bắt đầu phát triển con hẻm Chu Tước, lấy nguyên mô hình kinh tế ở Hành Sơn Thượng Hải đến áp dụng thì tương lai đây sẽ là vùng đất tiềm năng, hứa hẹn sẽ có nhiều nhà đầu tư nhảy vào kinh doanh.

Tần Hạo là người làm việc dựa vào sở thích, trong mắt anh, con người không phân địa vị cao thấp, xã hội không phân chia giai tầng... Tất cả chỉ là những lời tán dóc của mẹ anh! Trên thế giới chỉ có hai loại người, một là tự đặt ra những điều kiện cho bản thân để phấn đấu, có ngày được sống thẳng lưng; một là loại người trời sinh ra đã được thừa hưởng, khi tiêu hết chỗ được thừa hưởng rồi thì mới tính đến chuyện tiếp tục làm việc. Tần Hạo, chính là loại người thứ hai.

Hồng Kiến Học, thái tử gia lớn nhất Tế Đông trong con mắt người khác, đối với Tần Hạo mà nói thì chẳng qua chỉ là tên tiểu tử ngang ngược tàn ác mà thôi. Tần Hạo nhiều lần chịu đựng không phải vì nể Hồng Kiến Học, cũng chẳng phải nể mặt cha hắn, mà chỉ là anh không muốn gây chuyện phiền phức khiến bậc trưởng bối trong gia đình mình phải đau lòng. Nhưng hôm nay Hồng Kiến Học to gan, ngông cuồng múa võ giương oai với anh, nếu anh vẫn tỏ vẻ yếu đuối đáng thương thì đã chẳng phải là cậu năm của Tần gia nữa. Anh không chỉ muốn khiến Hồng Kiến Học phải ảm ức, mà còn muốn kéo hắn từ trên cao rơi phịch xuống, toàn thân tan nát.

Ngoài ra, còn nhiều lý do khác.

Đó là nơi bà nội anh sống, nơi ấy đã trải qua những tháng ngày đằng đẵng, bầu không khí toát lên mùi ẩm mốc khó chịu, tất cả đều là mùi vị của lịch sử, nếu như phải phá bỏ và di dời đi nơi khác thì sẽ khiến nhiều người tiếc nuối. Nhớ tới hình bóng người đứng bên cánh cửa gỗ với những tiếng kéo kẹt dưới ánh hoàng hôn, tại sao chiếc cổ ngẩng lên ngắm cảnh hoàng hôn cũng đẹp đến thế? Anh buồn bực, lập tức nhận thức được dòng suy nghĩ của mình đã trôi quá xa. Dừng lại, dừng lại! Tần Hạo, người đâu còn bông bột nữa, tại sao nghĩ tới cái cổ ấy mà cũng có thể phản ứng như thế chứ?

“Theo tất cả những gì cậu nói thì hiện giờ việc di dời con hẻm Chu Tước là chắc chắn rồi, cậu dựa vào uy thế của chú Hai để lấy giấy chỉ thị hành chính ngăn chặn giữa chừng? Hơn nữa vấn đề hành chính của Tế Thành thuộc về thẩm quyền của phó tỉnh trưởng, trong tỉnh chưa chắc đã biết được hết chính sách địa phương.”, đầu dây bên kia Tần Dao cũng bắt đầu thấy hứng thú, suy nghĩ hồi lâu rồi hỏi.

Tần Hạo đổi thế ngồi, “Mưu sự tại nhân.”. Nói xong cảm thấy giọng nói của mình không được tốt, anh ho một tiếng rồi nói tiếp: “Hai năm nay ngày càng có nhiều người quan tâm đến vấn đề bảo vệ môi trường và bảo tồn, tu sửa di sản văn hóa lịch sử, em tìm người viết mấy bài về vết tích lịch sử của con hẻm Chu Tước rồi gửi đến báo thành phố, báo tỉnh, trước tiên phải gây dư luận cái đã. Còn có Diệp lão tứ, chị cũng biết hắn ta mà, hắn là người có ảnh hưởng lớn trong lĩnh vực bất động sản, bảo hắn đi tìm người tung tin thì việc di dời này nếu không dừng lại cũng sẽ gặp nhiều phiền toái.”

“Nhưng cũng còn chưa thật sự rõ ràng. Chuyện của Chính phủ không thể làm cho căng thẳng quá, nếu vỡ lở ra thì người khó xử chính là chú Hai.”

“Điều này em rõ. Em sẽ không ra mặt, cứ từ từ thu thập, khi việc tháo dỡ con hẻm Chu Tước hoàn thành thì sẽ gọi cho tên tiểu tử Hồng Kiến Học ừ ừ cạc cạc ấy, nói là có người giở trò sau lưng hắn. Đầu đường phía tây đang di dời hầu như toàn là những căn lều cũ kỹ, những gian nhà còn tốt đều nằm ở phía sau con đường, đợi đến khi hắn ta xây dựng những tòa nhà cao tầng xong, chắc chắn sẽ tiếp tục cải tạo tiếp đường phía tây, em bên này vẫn án binh bất động, để hắn đứng trên lầu trông xuống nét tàn tạ của những mái nhà lợp ngói, có bán cũng không được giá.”, Tần Hạo tưởng tượng đến nét mặt của Hồng Kiến Học, bất giác cười ha ha.

Đầu dây bên kia Tần Dao cũng cười khúc khích, “Cậu em cũng biết cách quấy rối đấy nhỉ?”, cười xong lại hỏi, “Theo như em nói thì mấy nghìn tệ sẽ bỏ đó mấy năm, để sau này làm phí tu sửa, nếu muốn sửa những căn nhà cũ để chúng mang đậm nét cổ kính thì phí vẫn cao hơn so với xây dựng nhà mới, vậy số tiền này lấy từ đâu ra?”

“Lúc đó tiền của em chẳng phải đã sinh sôi nhờ cổ phiếu hay sao? Còn nữa, nếu như mọi chuyện không như em dự tính, thì kéo Diệp lão tứ nhập bọn. Thằng cha ấy giống như cái máy in tiền vậy, lo gì không có ngân quỹ chứ?”

“Hắn có khả năng như vậy, sao hắn không nhúng tay vào?”

“Diệp lão tứ không giống chúng ta, chuyện của cha hắn chắc chị cũng nghe qua rồi, làm việc gì cũng thận trọng hơn chúng ta rất nhiều. Cách thức kiếm tiền nhiều vô kể, hắn cũng đã từng nói rằng vấn đề lợi ích dính dáng đến con hẻm Chu Tước quá phức tạp, nên chẳng muốn nhúng tay vào.”

“Vậy thì tốt, việc này quyết định vậy đi. Chị sẽ gửi tiền cho cậu, không tính là ượng mà coi như đầu tư. Cậu phải chia cho chị một nửa.”

Tần Hạo chép chép miệng: “Chị cũng xấu xa quá đó, chỉ bỏ ra một chút mà muốn nuốt gọn nửa số tiền em sẽ kiếm được sao?”

“Ha ha, không kiếm chác ở cậu thì còn kiếm chác ở ai được chứ?”, Tần Dao cười, “Còn nữa, Lạc Nhã tháng sau trở về rồi, cậu muốn chơi bởi gì thì cứ tranh thủ đi. Một tháng nữa những lời con bé tụng niệm sẽ thành sự thực, muốn chơi bởi cũng chẳng có cơ hội nữa đâu.”

“Cô ấy tụng kinh mà em không chạy sao? Em sẽ trốn đến Tế Thành để thoát khỏi tầm tay cô ấy, cô ấy làm gì được em chứ?”, Tần Hạo uống nốt chỗ rượu trong ly.

Việc Tần Hạo đầu tư vào con hẻm Chu Tước cứ thế được tiến hành, chỉ là có chút kiêng dè, không thể quá khoa trương, không thể rút dây động rừng, chỉ có thể thực hiện từng bước từng bước một.

Vì trận hỏa hoạn ở con đường phía tây nên sự phẫn nộ của người dân càng tăng cao. Mặc dù đó được xem như là sự việc ngoài ý muốn nhưng công cuộc di dời cũng tạm thời ngưng lại. Có điều, ở đầu đường treo cái loa công suất cỡ lớn, suốt ngày suốt đêm tuyên truyền về tiền đồ của con hẻm Chu Tước khi được quy hoạch khiến người dân xung quanh vô cùng khó chịu.

Hôm đó Trần Uyển nhận được giấy báo nhập học, cậu đã đặt gần mười vò rượu, mời hàng xóm láng giềng và thầy cô đến chung vui. Cô giáo Chu thấy tiếc khi Trần Uyển không chọn những trường đại học hàng đầu, nhưng Trần Uyển không quá coi trọng điều đó, khuôn mặt vẫn tươi cười.

Trường Đại học Đông Bắc nằm ở phía đông thành phố, việc đi lại hằng ngày không được thuận tiện nên cô đành nội trú tại trường. Trong ngày tân sinh viên đi đăng ký cô gặp lại Thái Uẩn Khiết – người bạn đã lâu không gặp – tại ký túc xá, hai người đều sững sờ. Nhưng chỉ một giây sau, Thái Uẩn Khiết vội vàng quay mặt đi. Trần Uyển hơi thất vọng, là bạn bè từ thời tiểu học và trung học, ban đầu hai người là bạn thân, coi nhau như chị em, từng qua nhà nhau ngủ, mặc đồ ngủ của nhau, kể cho nhau nghe những điều bí mật nhất, bao gồm cả việc lần đầu tiên nảy sinh tình cảm với anh chàng mà mình ngưỡng mộ... Qua một đêm, bỗng trở thành người xa lạ.

Cho dù tất cả mọi người đều phán định cha cô có tội, thì cô đã làm gì để người khác phải né tránh như tránh loài rắn rết thế? Trò đời lạnh cảm như nước, tình người mỏng tang tựa giấy. Cô tưởng rằng mình đã chai sạn từ lâu, nhưng cái quay đầu của người bạn cũ khiến cô có cảm giác mình bị xem thường, bị khinh bỉ. Trần Uyển cười cười, không biết nên giận dữ hay bị thương.

Thì ra Thái Uẩn Khiết cũng ghi danh học ngành Tài chính, Trần Uyển nhớ trước đây cô ấy luôn nói muốn trở thành cô giáo. Mấy năm nay, ngành Sư phạm cũng rất được ưa chuộng, nhưng vẫn không phát triển mạnh bằng Thương mại, Thái Uẩn Khiết ngay từ nhỏ đã nổi tiếng là cô bé ngoan ngoãn, học sinh gương mẫu, có lẽ cô ấy không chống đối lại lựa chọn của cha mẹ.

Trường Đại học Đông Bắc hai năm nay theo sự phát triển của xã hội rất coi trọng vấn đề kiến thiết trong học viện: Thầy giáo hướng dẫn và những giảng viên trực tiếp giảng dạy đều là những nhân vật có tiếng trong giới học thuật; ngay cả phòng học và thư viện cũng đều mới khách thành không lâu. Bởi vậy, Đại học Đông Bắc nổi trội hơn so với các trường của những tỉnh lân cận. Chất lượng tổng thể của học sinh trong trường cũng khá tốt. Nhìn cách trang điểm của mấy cô bạn nữ cùng phòng thì có vẻ họ đều là con nhà khá giả, Trần Uyển cả năm trời cũng chỉ có ba cái quần jean và hai cái váy mặc thay đổi nhau, nhưng cô không vì thế mà tự ti hay buồn bã. Từ khi bước vào khuôn viên trường đại học, cô luôn nhắc nhở bản thân không

được giống những bạn khác, họ có thể trốn học không lý do, đi chơi điện tử hay yêu đương nhăng nhít, thỏa thích tận hưởng một cuộc sống đại học thoải mái vô tư. Cô thì không thể, hoàn cảnh cô không cho phép. Tương lai của cô đều phụ thuộc vào mấy năm ở nơi đây, sau này có thể có được công việc tốt, cuộc sống tốt hay không, có thể báo đáp công ơn cậu mợ lúc tuổi về già hay không, tất cả đều trông vào sự nỗ lực của cô. Không chỉ thế, cô cũng không muốn để áp lực về chi phí sinh hoạt đè nặng lên vai cậu, dù sao thì năm sau Tiểu Vũ cũng đã học đại học nữa rồi.

Cho nên sau khi nhanh chóng thích ứng với công việc học tập mới, Trần Uyển bắt đầu tìm công việc làm thêm.

Sau đó, từ lúc chào đời cho tới giờ, lần đầu tiên cô cảm thấy bức bối vì lớn lên mình lại có gương mặt thế này.

Cô tìm trên bảng thông báo của trường thấy có mấy công việc gia sư nhưng đều bị chính gương mặt cô phá hỏng, phụ huynh vừa nhìn thấy cô đã không khỏi nghi ngờ về thành tích học tập của một nữ sinh có gương mặt tuyệt đẹp và quyến rũ như cô, vì vậy họ thẳng thừng từ chối. Ba tháng sau, cô mới tìm được việc làm tại KFC.

Phương Tồn Chính hỏi lương cô bao nhiêu một tháng, cô không tức giận, nghĩ đến mấy tháng nay đều bị đối xử bất công mà tủi thân: “Tính theo giờ, một giờ bốn đồng”.

Phương Tồn Chính đeo bao tay đánh vào bao cát, cười ha hả: “Vậy thì tôi không dám đi ăn rồi, nghĩ tới cảnh em làm việc bán sức suốt năm tiếng đồng hồ như vậy thì làm sao tôi nuốt trôi chứ?”.

Trần Uyển trừng mắt nhìn, cuộn mình trên chiếc ghế sofa cũ kĩ nhảm tính, vẻ buồn chán, “Một tối làm ba tiếng, tính ra một tuần sáu ngày, một tháng cũng được hơn bốn trăm, trừ đi mấy khoản phí sinh hoạt và các vật dụng hằng ngày thì có thể để dành được một trăm không nhỉ”, nghĩ rồi cô nói: “Không được, phải tìm thêm một việc nữa”, cô đưa tay ôm đầu tiếp tục suy nghĩ.

Phương Tồn Chính vừa lau mồ hôi vừa ngồi xuống bên cạnh, “Nói với em rồi, đến quán bar Đường Hội của tôi làm việc, tính toán hóa đơn, em cầm tiền của tôi thì bồng tay hay sao?”

Trần Uyển nhìn anh ta, không nói lời nào. Vay mượn tiền còn được, chứ vay mượn tình cảm thì không thể. Tình cảm của Phương Tồn Chính lại càng không thể.

“Chỗ anh xa lắm, về ký túc xá không tiện.”

“Tôi chịu trách nhiệm đưa đón là được chứ gì?”, Phương Tồn Chính cảm thấy đây không phải là vấn đề khó giải quyết.

“Tính logic của anh có vấn đề, thuê một kế toán mà đưa đi đón về, ngày ăn ba bữa, thì còn làm được gì?”

“Chỉ cần em đồng ý, điều gì tôi cũng làm.”, đột nhiên anh ta nghiêm mặt: “Tấm lòng của anh không lẽ nào em không hiểu?”.

Trần Uyển cắn môi, đầu ngoẹo sang một bên, không muốn đối diện với vấn đề mà Phương Tồn Chính đề cập, cũng không thể nhìn thẳng vào ánh mắt nghiêm túc đang nhìn mình.

“Nói thật là, anh đã luôn chờ đợi em lớn lên, thật không dễ dàng để đợi đến lúc em học xong đại học, trong lòng anh rất lo lắng.”, Phương Tồn Chính thấy cô né tránh, sự buồn bã lại dấy lên trong lòng, hối hận vì mình đã đề cập tới chuyện ấy, nhưng rồi lại tiếp tục: “Hình như chúng ta càng ngày càng xa cách. Mấy ngày nay anh rất muốn đi tìm em, nhưng lại không dám, trong lòng cứ nghĩ có phải em đã có bạn trai, hay là đang có nhiều người theo đuổi?”.

“Không có.”, Trần Uyển quay mặt sang nhìn anh ta, vầng trán sáng sủa thường ngày hơi nhăn lại, mang theo sự phiền muộn mà rất ít khi cô nhìn thấy. Anh ta là người đàn ông tốt, có nghĩa khí, là một thiên thần trong mắt rất nhiều cô gái của con hẻm Chu Tước này. Nếu như có thể, cô cũng muốn mặc kệ để bản thân được sống cùng anh ta, cùng anh ta dạo phố, sinh những đứa con tình nghịch. Nhưng, đó không phải là điều cô muốn. Cô thấy anh ta buồn bức nắm lấy mớ tóc ngắn cũn, dường như có thể cảm nhận được sự đau khổ, dần vật đang diễn ra trong anh ta, đột nhiên cô thấy có chút chua xót. Cô chưa từng nếm trải mùi vị

của tình yêu nhưng đã mơ hồ cảm nhận được sự buồn bã khi tình yêu không được đền đáp, cảm thấy mình vô cùng có lỗi.

“Tâm tư của anh... đã vút bỏ hết rồi sao?”, anh ta giận dữ nhìn cô, cô bình tĩnh nhìn, cười và nói tiếp: “Không phải vì có người theo đuổi hay có ai khác, tôi chưa từng nghĩ tới những chuyện đó. Tôi có trách nhiệm, sau này phải chăm sóc cho cậu mợ, cho nên mấy năm nay đều không nghĩ tới chuyện này.”. Cô thấy ánh mắt anh ta đã lấy lại thần thái, cảm thấy mình thật tàn nhẫn, đã tự tay đập nát hi vọng của một người. “Không phải tôi đang hứa hẹn với anh, tâm tư của anh ngay cả cậu mợ tôi còn biết thì sao tôi lại không biết? Tôi luôn coi anh là anh trai, là người bạn thân thiết, những thứ khác thì không thể.”

Anh ta nhìn cô chăm chú, tay nắm chặt, những cơ bắp trên cánh tay hiện rõ, bên trong đó như chứa đựng sức mạnh to lớn chỉ chờ bùng nổ.

Tôi xin lỗi, Trần Uyển buồn bã thầm nói. “Tôi phải đi đây, ngồi lâu rồi, cậu tôi sẽ lo. Lấy xong xe đạp là tôi về lại ký túc xá, tuần sau không biết có thời gian để về không nữa.”

Cô đóng cửa lại, mới đi được hai bước thì từ đằng sau vang lên tiếng kính vỡ, trong Thuần Dương quan vắng vẻ, chỉ cần một âm thanh khẽ thôi cũng vang đi rất xa, nên tiếng động lớn thế này làm kinh động đến cả những con chim sẻ đậu trên cây hòe già, chúng chấp chới đập cánh bay lên khoảng không mờ mịt.

Chương 12

Trần Uyển cho rằng Phương Tồn Chính sẽ chọn khoảng cách thích hợp để bảo vệ danh dự người đàn ông, dù sao đối với nhiều người đã bước chân vào xã hội đen mà nói, thể diện thậm chí còn quan trọng hơn cả tính mạng. Không ngờ, mấy ngày sau anh ta lại đến tìm Trần Uyển nhờ vào sự giúp đỡ của mợ cô, khi cô nhận bọc giấy to trên tay anh ta, cả hai đều có chút lúng túng, ngại ngùng, những điều cô muốn nói bỗng chốc hòa tan vào không khí và không có cách nào mở miệng, chỉ đành im lặng.

Anh ta lại bật cười, kéo cái mũ của cửa hàng mà cô đội trên đầu xuống, nói: “Xấu xí quá”.

Cô đẩy vành mũ che rợp ánh nhìn của mình ra, lòng bỗng chốc như trút được gánh nặng, nở nụ cười nhìn Phương Tồn Chính.

Hai người như ngầm hiểu ý nhau, chẳng dám nói đến chuyện không vui lần trước, nhưng vẫn không tìm lại được sự thoải mái như trước kia. Hai người cứ thế đứng ở cửa sau nhìn nhau khá lâu thì Trần Uyển phát hiện ánh mắt dò xét của quản lý. “Tôi phải vào đây”, cô bối rối.

“Tôi đợi em xong việc, em phải mời tôi ăn cơm đấy nhé, bị em làm cho tức đến nỗi mấy ngày ăn chẳng ngon bữa nào.”, Phương Tồn Chính xoa xoa bụng.

Trần Uyển cảm thấy đây mới chính là anh hai nhà họ Phương. “Anh trấn lột tôi không biết xấu hổ thế sao?” Cô cố tình làm bộ giận dữ, trong lời nói mang theo vẻ trách cứ, rồi rút trong túi quần ra tấm phiếu ưu đãi, nói: “Chỉ có cái này thôi, ăn không? Một tháng mới có một tấm đó.”

“Ăn chứ! Đừng nói là gà, bây giờ tôi còn có thể nhai được cả bò ấy chứ!” Phương Tồn Chính cười híp mắt, chụp lấy rồi đi ra cửa trước.

Đã vào đầu đông, Phương Tồn Chính vẫn chỉ khoác một chiếc áo nhung dày, màu đen, ngắn ngắn, lộ rõ cái cổ vạm vỡ, nhìn càng thêm rắn rỏi. Trong hẻm nhỏ, từng cơn gió lùa qua rất lạnh nhưng anh ta ngay cả một lần rụt cổ cũng không có.

Phải thừa nhận rằng, có một người âm thầm thích mình, vẫn giữ được cảm giác mập mờ giữa tình bạn và tình yêu, quả thực có thể đáp ứng được hư vinh nho nhỏ của không ít cô gái. Nhưng giây phút này, Trần Uyển vô cùng cảm kích trước sự kích động lần trước của Phương Tồn Chính. Mặc dù cô cũng có chút niềm vui khi được theo đuổi, nhưng suy đi xét lại mà nói thì điều cô thích hơn chính là giữa hai người không có sự mập mờ giữa tình bạn và tình yêu đó. Cô là người lý trí, biết chừng mực, nếu đã không để trái tim mình thổn thức vì anh ta, vậy thì hà tất phải hiểu lầm lòng tốt của người khác. Cô cũng càng cảm kích khi giữa họ đã có thể phá bỏ rào cản, vẫn còn cơ hội tiếp tục làm bạn. Chỉ hi vọng Phương Tồn Chính có thể thật sự buông bỏ. Cô nhìn theo bóng Phương Tồn Chính khuất dần, nụ cười dần dần tan biến, hòa vào trong một giây ngẩn ngơ.

Phương Tồn Chính vừa ăn vừa buồn cười nhìn bộ đồng phục cửa hàng cô đang mặc và cách cô thì thầm với mấy cô bạn nhỏ, một ly coca để kéo dài bữa tối. Tan giờ làm việc, Phương Tồn Chính đưa cô về Đại học Đông Bắc, xe vừa dừng trước cổng trường thì anh ta nói lại đôi nữa rồi, sau đó chỉ quán súp thịt cừu ở cổng trường bảo muốn vào ăn.

Mấy món ăn trong căn tin Đại học Đông Bắc rất chán, ngược lại, các quán trước cổng trường lại rất ngon. Mấy tháng nay, thời gian Trần Uyển ở trường trôi qua vội vã, rất ít khi giao tiếp với bạn bè, cho nên lúc mở tấm rèm chắn gió dày cộm bước vào quán, cô thấy ngỡ ngàng, bên trong vô cùng náo nhiệt, từng tốp người ngồi ăn dường như đều là sinh viên Đại học Đông Bắc. Mấy năm nay, tình hình kinh tế Tế Thành phát triển tốt đến mức người ta đều bỏ qua những món ăn ở căn tin để đến những nơi như thế này sao?

Nhìn ngó xung quanh, không còn chiếc bàn nào trống, đang định nói qua quán khác thì nghe thấy có người gọi tên cô. Theo tiếng gọi, Trần Uyển nhìn thấy người bạn cùng phòng ký túc xá là Hà Tâm Mi, cô gái vừa giờ tay vẫy vừa không ngừng gọi lớn.

Cô gái vừa cất tiếng gọi thì tiếng huyền não trong quán bỗng yên lặng trong chút chốc. Trần Uyển tự cảm thấy, ở trường cuộc sống của mình thật tẻ nhạt; không tham gia bất kỳ hoạt động tập thể nào; không kết bạn cùng ai; lên lớp hay tan học lúc nào cũng vội vàng vàng, không hề biết rằng danh tiếng mình đã nổi ngay từ tháng đầu tiên nhập học. Đại học Đông Bắc nằm ở phương Bắc, những cô gái đẹp dường như đều thuộc loại đường cong lý tưởng, trắng trẻo, đầy đặn. Tổ tiên của Trần Uyển là người phương Nam, trải qua mấy đời pha tạp dòng máu Nam – Bắc, vẻ đẹp của hai miền hòa nhập với nhau. Ở nơi đây, vào thời điểm này, rất nhiều người cho dù chưa từng gặp qua cô thì cũng đã nghe thấy danh tiếng một bông hoa đẹp của Đại học Đông Bắc, có người tò mò, có người kinh ngạc, có người rì rầm to nhỏ. Bao nhiêu cặp mắt dồn vào cô, Trần Uyển kéo tay Phương Tồn Chính “lấn lội” đến bàn Hà Tâm Mi, trong lòng hồi hận vì đã dẫn theo Phương Tồn Chính vào, nhưng nghĩ lại lại cảm thấy như thế cũng tốt, biết đâu ngày mai sẽ không có người chuyển cho cô mấy tờ giấy làm quen, trong căn tin không có kẻ ngồi cạnh tìm cách bắt chuyện với cô.

Phương Tồn Chính chạm vào những ngón tay lạnh lạnh của cô mà có chút cảm giác được yêu thương nhưng cũng không kém phần lo lắng, anh ta do dự một lúc rồi nắm chặt lấy tay cô.

Đang ngồi ở bàn có Hà Tâm Mi, Ninh Tiểu Nhã, còn có cả Thái Uẩn Khiết, ngoài ra còn có hai nam sinh, một là học trưởng Trần Kiểm – sinh viên Học viện Công nghệ Thông tin; một là sự huynh Lưu Thiệu Hòa học khoa Quản lý của viện trên. Cả hai đều là người của Hội sinh viên. Trần Uyển cũng có một chút ấn tượng với cái tên Lưu Thiệu Hòa, nhớ là trong buổi lễ đón tân sinh viên có thấy anh ta phát biểu. Bây giờ mới biết, hóa ra anh ta chính là phó chủ tịch kiêm thư ký của Hội sinh viên.

Phương Tồn Chính khuôn mặt cười mở, cử chỉ cũng mang chút khí khái của người giang hồ, nên đối với sự hiếu kỳ và kinh ngạc không hề giấu giếm của mọi người, Trần Uyển chẳng thêm bận tâm. Chỉ có điều, phản ứng của Thái Uẩn Khiết khiến cô có chút khó hiểu, cô vốn tưởng cô ta sẽ không thêm để ý và tỏ ra khinh thường.

Mấy nam sinh uống loại rượu nổi tiếng nhất của Tế Thành, Phương Tồn Chính cũng không khách sáo, đầu tiên cung ly, sau đó đưa danh thiếp cho họ. Trần Uyển không biết là Phương Tồn Chính còn có thứ này, cô cầm lấy một tờ, dòng đầu tiên trên tấm danh thiếp in chữ thật to: Công ty giải trí được ưa chuộng nhất đời Đường. Cô trộm cười mãi, hỏi anh ta: “Sao không ghi văn phòng làm việc là Thuần Dương quan?”, địa chỉ và điện thoại đều ghi ở Đường Hội.

“Đó là trụ sở chính.”, tiếng người trong quán quá ồn ào, anh ta phải ghé sát lại cô mới nghe rõ, “Trụ sở chính có thể tùy tiện để người khác biết sao?”

Hà Tâm Mi là người thẳng thắn, nhướn mày hỏi: “Tết tụi em đi hát karaoke thì có được giảm giá không?”

“Có, không chỉ giảm giá, mà còn được miễn phí rượu và nước, em đừng kêu trù m so đến là được”, Phương Tồn Chính gạt đầu lia lịa, nhân dịp gặp bạn bè của Trần Uyển, anh ta ra sức lấy lòng, “Mùng Ba Tết còn sắn mới khai trương, đến lúc đó cũng rất hân hạnh được mời các bạn đến vui chơi.”

Lưu Thiệu Hòa có vẻ đã từng nghe qua cái tên Đường Hội, nửa cười nửa không, hỏi: “Không phải là vào được mà không ra nổi sao?”

“Haizz, đâu có thể?”, Phương Tồn Chính đã uống hai ly nhưng mặt không hề đỏ, “Chúng tôi làm ăn chân chính, tuân thủ pháp luật, sao có thể làm những việc vô đạo đức chứ”.

Ninh Tiểu Nhã kéo Hà Tâm Mi nói nhỏ mấy câu, Hà Tâm Mi liền vui cười hơn hở: “Thật may quá, chúng em đang chán đây, giờ gặp đúng người rồi”.

Ông nội và cha của Hà Tâm Mi đều là giảng viên của Đại học Đông Bắc, tính cách của cô nàng rất hoạt bát, cởi mở, quan hệ với những người xung quanh rất tốt, vào năm học mới đã gia nhập Hội sinh viên. Vừa rồi, họ đang bàn luận về buổi liên hoan cuối năm, Hội sinh viên không có nhiều kinh phí, tiền rượu nước, phần thưởng đều phải tìm nhà tài trợ. Phương Tồn Chính coi như là gặp đúng hội rồi, anh luôn miệng đồng ý, chỉ cần đêm tiệc có treo tên Đường Hội là nhà tài trợ là được rồi.

“Tính ra không ít đâu, anh thật sự muốn tài trợ sao?”, Trần Uyển hỏi nhỏ.

“Trường các em sau này sẽ cung cấp cho xã hội các phần tử trung kiên, tôi muốn đóng góp chút tiền coi như xây dựng cho nền móng tương lai.”

“Vậy thì cảm ơn anh trước, tụi em về bàn bạc mấy ngày rồi sẽ gọi điện cho anh nhé!”, Trần Kiêm là người can trọng, lời nói vô cùng lịch sự.

“Đừng nói thế, chuyện của bạn Trần Uyển, tôi có thể không giúp sao?”

Hà Tâm Mi và Ninh Tiểu Nhã lập tức vui vẻ nhìn Trần Uyển, Trần Uyển cũng không muốn giải thích nhiều, chỉ cười cười.

Về đến ký túc xá, Trần Uyển chuẩn bị đi giặt bộ đồng phục làm việc ngày hôm nay, Hà Tâm Mi đã kìm nén lâu lắm rồi, giờ mới nhào tới nói với cô: “Chẳng trách cậu bận bịu tối ngày như con quay ấy, còn nói với bọn tớ là cậu phải làm thêm để trang trải học phí, thì ra là cậu yêu đương”.

“Đúng đấy, lần trước còn nói dối tụi mình là chưa có bạn trai, cô nàng chết giấm kia, hôm nay phải thành thật khai báo.”, Ninh Tiểu Nhã và Hà Tâm Mi kẻ tung người hứng.

Ngay cả đến lúc chuẩn bị đi ngủ, hai người còn cúi nửa người xuống, nhìn chăm chăm vào cô, Trần Uyển giậm chân cười khổ: “Thật sự không phải mà, đó là người bạn hàng xóm, tối đưa đồ giúp cho tớ”.

Cô quay người lấy cái túi Phương Tồn Chính mang đến đặt lên bàn, “Đó, muốn ăn gì thì cứ việc”.

Trong túi là món dưa chua và thịt bò muối do mợ làm, Hà Tâm Mi xé mấy sợi thịt bò cho vào miệng, “Ồ, ngon quá. Trần Uyển, nhà cậu cậu có thiếu con gái không? Tớ sẽ nhận làm con nuôi của họ”.

Ninh Tiểu Nhã dùng khuỷu tay huých huých Hà Tâm Mi, “Ghét cậu quá, chẳng bao giờ kiên định lập trường”.

Hà Tâm Mi đã vội quên vấn đề ban nãy đang đề cập, tay không ngừng thò vào túi bốc đồ ăn, “Cậu yên tâm, tớ giỏi nhất là lấy lòng người mà. Ngày mai cậu mang chút đồ ăn ngon tới, tớ bảo đảm sau này sẽ không nói xấu cậu trước mặt anh chàng có khuôn mặt trắng bệch Lưu Thiệu Hòa ấy”, miệng vẫn đang nhai, cô ấy nói thêm: “Tớ còn giúp cậu giành lại hán ta từ tay Thái Uẩn Khiết”.

Gia đình Lưu Thiệu Hòa rất có thế lực, thành tích học tập của anh ta cũng tốt, rất có tiếng nói trong Hội sinh viên. Một người đàn ông có kế hoạch lâu dài cho cuộc đời chính trị nhất định sẽ bắt đầu ngay từ thời học sinh, cho nên chức vụ anh ta đạt được trong Hội sinh viên không phải là ngẫu nhiên. Đối với các bạn nữ, tiếng nói của anh ta cũng rất có trọng lượng, trong trang tin điện tử của trường, anh ta đứng trong danh sách mười chàng tài tử đẹp trai với hơn ba nghìn lượt bình chọn, ngay cả Ninh Tiểu Nhã cũng không nén nổi rung động, luôn nhờ vả mối quan hệ của Hà Tâm Mi trong Hội sinh viên để tìm cơ hội tiếp cận anh ta. Hà Tâm Mi không ấn tượng với những kẻ mặt mày non nớt, thư sinh như Lưu Thiệu Hòa, cô thường chế nhạo Ninh Tiểu Nhã rất nhiều lần.

Hà Tâm Mi vừa nói dứt lời thì Thái Uẩn Khiết từ ngoài đi vào, nghe đến tên mình liền liếc nhìn khiến Trần Uyển đang đứng ở cửa, bất giác sững người. Lúc có mặt nhau, hai người luôn giữ sự im lặng khác thường, mọi người trong ký túc xá đều cảm nhận được điểm này, nhưng do việc ấy đã diễn ra quá lâu nên không ai tiện hỏi nguyên nhân. Tối nay sau khi Trần Uyển xuất hiện, Thái Uẩn Khiết dường như chẳng nói lời nào,

Hà Tâm Mi và Ninh Tiểu Nhã cũng xem đó như chuyện thường ngày. Chỉ là vừa rồi đang nói sau lưng Thái Uẩn Khiết thì bị cô này nghe thấy, khiến Hà Tâm Mi có chút bối rối.

Cô ấy giả bộ hấp tấp cầm cái túi trên bàn, hỏi: “Trần Uyển, dưới đáy túi còn cái gì nè”.

Nói rồi mở túi ra, là chiếc áo khoác màu xanh, còn nguyên mác. “Đẹp quá, cho tớ thử nhé!” Hà Tâm Mi nhìn vào cái nhãn hiệu đã thấy sung sướng, cho dù nhà có điều kiện thì cô ấy cũng chỉ là một sinh viên, món đồ mang nhãn hiệu này bình thường chỉ có thể nhìn ngó và thèm thuồng lúc đi dạo phố mà thôi, miệng gần như nhỏ dãi, vừa nói vừa xoa xoa tay vào quần, rồi ướm thử chiếc áo lên người.

Ninh Tiểu Nhã cười gục xuống bàn, Thái Uẩn Khiết đi đến ngồi xuống bên giường cũng cười phá lên. Trần Uyển và những người còn lại mím môi cười khiến Tâm Mi ngượng ngùng.

Tâm Mi người mập, lại phát triển quá mức, nên áo khoác mặc vào người cô chỉ được hai phần ba, càng làm nổi bật đôi bông đào trước ngực, hai cánh tay bị tay áo thít chặt nhìn như hai cây củ cải lớn. “Tớ sẽ giảm béo, tớ thề lần này kiên trì chế độ ăn uống điều độ. Trần Uyển, sau này không được mang đồ ăn ngon lên dụ dỗ tớ nữa.”

Trần Uyển cười không nói, Hà Tâm Mi ba bữa nửa tháng lại hô khẩu hiệu giảm cân, cô đã nghe quen rồi.

Nhìn cái áo đó Trần Uyển hơi nghi ngại, Phương Tồn Chính trên đường đi có đề cập tới một lần, nói là mua tặng mẹ anh ta nhưng số nhỏ quá không đổi được. Giờ nhìn lại màu sắc và kiểu cách thì thấy không giống với món quà mua cho người trung tuổi. Phải trả chiếc áo này lại cho anh ta thôi, cô thầm nghĩ, còn những điều khác nữa, quả thực cô không thể báo đáp hết được.

7. Chương 13 - 14

Chương 13

Trận tuyết đầu tiên trong mùa đông năm nay ở Tế Thành không lớn, hạt tuyết rơi xuống đất rồi lập tức tan chảy. Những hạt tuyết li ti bị làn gió Bắc thổi len vào cổ áo, khí lạnh mang theo hơi ẩm ướt khiến người ta rét đến thấu xương. Trần Uyển run run, chạy xe loạng choạng về trường. Đại học Đông Bắc gần ngoại ô phía đông Tế Thành, nhiệt độ thấp hơn một chút, trên đường tích tụ một lớp tuyết mỏng nhưng rất trơn.

Một cơn gió mạnh điên cuồng tấp qua, đầu xe không giữ được thăng bằng, cứ thế loạng choạng rồi ngã nhào. Chiếc xe đạp này là loại xe nam mà cậu Trần Uyển đã dùng nhiều năm rồi, rất cao, khi ngã xuống khiến cô đau điếng. Trần Uyển thử đẩy chiếc xe đang đè lên đùi mình, muốn đứng dậy, chỉ thấy khuỷu tay và đầu gối một bên đau đến nỗi cô toát mồ hôi lạnh.

Trần Uyển cảm thấy rất mệt mỏi, phải thi cử, phải làm thêm, ngày nào cũng đi ngủ muộn nhất rồi là người dậy sớm nhất phòng, cứ khoác áo ngồi đầu giường ôn bài là nghe thấy mấy cô bạn nói mơ. Sức khỏe của cô gần như đã kiệt quệ, điều nản nhất là còn phải tiếp tục kiên trì như thế mấy năm nữa. Vô cùng mệt mỏi, tinh thần, thể chất dường như đã bị áp lực cuộc sống bào mòn, trình tự những ngày tháng phía trước cứ lặp đi lặp lại một cách cơ giới như thế, tựa như bị cuốn vào chân không.

Trần Uyển ngồi trên mặt đất bưng mặt, không biết bao lâu, cảm thấy man mát ở các kẽ ngón tay cô mới biết nước mắt mình rơi.

Một cô gái ngồi trên đường trong sân trường giữa mùa đông rét mướt là điều khá bí hiểm, ngược đầu lên với đôi mắt đắm lệ dường như tràn đầy sức mê hoặc làm rung động lòng người. Tống Thư Ngu bị “vẻ đẹp cuốn hút” ấy làm cho kinh ngạc, nghi hoặc liệu có phải yêu quái xinh đẹp trong Liêu trai [1] sống lại, vốn định đến giúp nhưng lời nói cứ nghẹn trong cổ họng, thấy cô từ từ đứng dậy mới sức tỉnh.

[1] Ý nói đến những nhân vật trong Liêu trai chí dị (tiếng Trung) của nhà văn Bồ Tùng Linh. Liêu trai chí dị là những chuyện quái dị chép ở căn nhà tạm, là tập truyện ngắn gồm 431 thiên, ra đời vào đầu thời nhà

Thanh. Hầu hết các truyện nói về thần tiên ma quái, hồ ly lang sói, hổ báo khỉ vượn... là những câu chuyện về người và việc trong cuộc sống hiện thực.

“Không sao chứ? Có bị đau ở đâu không?” Anh xuống xe, mới nhận thấy tối nay rất lạnh, gió như từng nhát dao cắt vào da mặt. Hồi xong lại cảm thấy câu nói của mình thừa thãi, thấy cô dựng xe đạp lên, anh mới vội vàng đến giúp.

“Cảm ơn anh.”

“Em ở khu ký túc nào, anh đưa em về.” Xe cô bị tuột xích, trời lạnh thế này mà trong sân trường lại chẳng có ai, để cô một mình đẩy xe về thật không an toàn. Anh không đợi cô trả lời, liền đi vòng ra mở khoang sau của chiếc xe BMW X5.

Thấy cô do dự, anh tự tin nhẹ nhàng nói: “Em yên tâm, anh không phải yêu quái rừng xanh, sẽ không ăn thịt em đâu.”

Cô khẽ nhếch môi cười, trong đêm đôi đồng tử ánh lên như hai viên ngọc. Chỉ cần em không phải yêu quái là được rồi, Tống Thư Ngu cảm thấy da đầu có chút râm ran, anh định thần lại và nhét xe đạp của cô và khoang xe.

“Em ở khoa nào?”

“Tài chính.” Lúc lên xe mới có cảm giác nước mắt trên mặt lạnh buốt, cô lau khóe mắt, cũng chỉ vì lúc này không không chế nổi cảm xúc nên nước mắt mới rơi.

Tống Thư Ngu gật gật đầu, anh không có ấn tượng gì với cô, chắc là sinh viên năm nhất. Nhớ lại có người cũng thế này, đôi mày chau lại, nước mắt chực rơi, anh ngược mắt nhìn xung quanh, chỉ là không gây thơ và tuyệt sắc bằng thôi. Năm ngoái người đó ngồi bên cạnh anh, cũng mang vẻ mặt u buồn như có màn tơ dày vướng vít nơi đáy mắt, Tết năm nay gặp lại, khuôn mặt u buồn khi xưa đã được thay thế bằng niềm hạnh phúc. Tống Thư Ngu rất hiểu, niềm hạnh phúc đó là gì.

Trong xe vang lên ca khúc trong album Matsuri của Kiyoshi Yoshida làm bầu không khí nóng lên, âm thanh vô cùng sôi động, càng lúc càng lớn như thủy triều dâng. Anh thuận tay tắt đi, tiếng nhạc âm ỉ trong xe bỗng tắt ngấm, khiến người ta càng cảm nhận được sự yên ắng đến ngạt thở như hai bên đường với hàng cây ngô đồng ngoài cửa xe.

Lúc xuống xe, Trần Uyển cảm ơn mãi, nhìn theo ánh đèn sau của chiếc X5 dần khuất sau khúc cua mới chợt nhớ mình chưa hỏi tên anh là gì.

Đại học Đông Bắc sắp xếp ký túc xá cho Tống Thư Ngu với điều kiện khá tốt, phòng mới được tu sửa. Các trường cao đẳng đại học trong nước thường có những người Trung Quốc rất sinh ngoại, họ học đại học bốn năm trong nước, thi đậu vào một trường danh tiếng ở nước ngoài, đăng vài bài thu hút trên Tạp chí Học thuật, khi về nước họ không là giáo sư thì cũng là phó giáo sư, quả là bước nhảy thần tốc so với việc học nghiên cứu sinh trong nước rồi làm giảng viên, sau đó mới từ từ leo lên học hàm Phó giáo sư.

Dĩ nhiên, vị trí của Tống Thư Ngu ở Đại học Đông Bắc không chỉ dựa vào lý lịch chói lọi, mà các môn Nghiệp vụ tài chính, Tài chính tiền tệ, cùng với môn học lựa chọn là Đầu tư ngân hàng do anh giảng dạy vì mang nét đặc sắc trong phương pháp truyền đạt và có góc nhìn khác nên được mọi người đánh giá rất cao.

Trong phòng luôn bật hệ thống sưởi ấm, anh cởi áo khoác với phong cách cổ điển hiệu Burberry và thay bằng một bộ đồ thể thao. Trong thư phòng, ngoài giá sách đặt mấy quyển về bệnh đậu mùa ra, trong không gian trống hươu trống hoác chỉ có thêm một chiếc ghế tay vịn theo phong cách Gothenburg và một dàn âm ly do chính anh gom góp lại. Anh thích hiệu Hifi đến phát cuồng, nhưng tối nay anh không hề có chút hứng thú nào.

Tần Tiểu Ngưu về Bắc Kinh hơn nửa tháng rồi mà vẫn bắt vô âm tín. Vivian không dám đi tìm, hôm nay lại gọi điện đến chỗ anh. Anh nghĩ ngợi rồi bấm số củ Tiểu Ngưu.

“Tiểu tử, chuyện chơi bởi ở Tô Châu để tôi giải quyết giúp cậu hả?”

Từ phía bên kia tiếng đánh mặt chước vọng tới, Tần Tiểu Ngưu hình như gọi một người khác đến thế chân, đi được hai bước thì hỏi một cách mập mờ: “Sao thế? Hay là cậu nhớ tớ rồi? Lão đại đặc biệt gọi điện đến

để chọc phá tớ hay sao?”.

“Trường Tiểu Vi của cậu quan tâm, muốn biết ngày cậu trở lại nên gọi điện đến chỗ tớ đây.”

“Hừ, tớ đã làm chuyện gì chứ. Cuối năm rồi nghĩ cách đòi tiền đây mà. Con gái ấy mà, cứ được chiều chuộng một cái là được đăng chân lên đăng đầu.”

Tống Thư Ngu nghe giọng điệu Tần Tiểu Ngũ có vẻ không vui, anh vặn âm lượng dàn âm ly ở mức nhỏ nhất: “Hình như bị ai làm cho bực mình rồi. Ai đã đắc tội với cậu thế?”.

“Phiền phức”, đầu dây bên kia im lặng một lúc, “Số của tớ là phải đưa con gái đi dạo phố hay sao chứ? Về mấy hôm ngày nào cũng đi dạo, cũng phải biết đau chân chứ”.

Tống Thư Ngu khê cười, chẳng mấy người có thể khiến Tiểu Ngũ nhăn nhó đưa đi dạo phố. “Đưa bà xã tương lai đi shopping là vinh dự mà, người khác đâu có vinh dự ấy.”

Tần Tiểu Ngũ văng tiếng thô tục: “Im ngay, đâu thể tùy tiện tìm kiếm vợ như thế được. Tớ muốn chơi bởi thêm mấy năm nữa”, nghĩ ngợi một lúc rồi hỏi: “Cậu ăn Tết ở đâu? Chúng mình bàn bạc chút, đi Tam Á tắm nắng cũng được, xa chút thì đi quần đảo Maldives”.

“Tớ còn chưa tính, tới đó hãy hay.”

“Được rồi, tớ sẽ về cúi đầu trước ông già, mừng Một về Tết Thành để thăm hai người con tài giỏi của bác cả rồi lượn lòn, chẳng thích làm bữa thù tạc. Lúc đó gọi Diệp lão tứ một tiếng, mấy anh em ta tụ họp vui vẻ.”

“Năm ngoái Diệp lão tứ bận bịu đến nỗi chân chạy không chạm đất, một tháng thì có hai mươi ngày ở ngoài, ai biết anh ta có rảnh không chứ?” Tống Thư Ngu không nghĩ Tết nguyên đán Diệp Thận Huy sẽ đi Giang Ninh, lúc nào cũng cảm thấy ngoài vẻ hài hòa giữa anh ta và Tiểu Mi ra còn có gì đó khiến người khác không suy xét nổi. Nhớ đến mấy năm đắm vô tội năm đó, trong ánh mắt anh hiện lên một tia nhìn đầy lo lắng.

“Này, tớ bảo, việc tớ nhờ cậu dò hỏi giúp, cậu đã làm chưa đó?”

Tống Thư Ngu lấy lại tinh thần, sững người một chút, sau đó bật cười, “Cậu ngừng nghĩ chút đi, bên trái bên phải đều có gái ôm còn chưa đủ sao? Người ta giữa biển ái tình bao la, chỉ chọn lấy một người thôi. Còn cậu thì quá hay rồi, dù có một biển tình ái thì cậu cũng chẳng bỏ qua ai. Có thời gian thì hãy quan tâm đến Ngô Lạc Nha của cậu đi, sớm rước nàng về cho thỏa đáng. Biết đâu ngày khi sự việc bại lộ, biết được rõ bộ mặt thật của cậu, vợ cậu sẽ cao chạy xa bay, lúc đó cậu có khóc cũng chẳng khóc nổi đâu”.

“Đừng có dọa nạt nhau quá thể, lại còn lăng mạ tớ nữa sao? Tớ thấy kỳ lạ, tại sao cậu lại cho rằng cô ấy không biết chứ? Cô ấy biết rõ nhưng giả bộ hồ đồ thế thôi, đợi đến ngày nào đó tớ ngốc nghếch cưới cô ấy về làm vợ thì sẽ bị tính sổ cả nợ mới lẫn nợ cũ.” Tần Tiểu Ngũ không hiểu nổi tại sao Ngô Lạc Nha lại có tình ý với mình, lúc nhỏ cô ấy thường mặc váy trắng rồi chạy qua nhà anh nói muốn làm vợ anh Năm, khiến hai gia đình cười thích chí. Nhìn thế nào thì hai người anh họ tài giỏi của anh cũng đẹp hơn anh, cô ấy không nên cứ bám riết lấy anh một cách thần bí như thế, khiến mọi người trong gia đình đều xem cô ấy là vợ tương lai của anh.

Tần Tiểu Ngũ cũng không phải là người trục lợi, đối với người vợ tương lai được gia đình quyết định này, anh luôn chăm sóc chu đáo, có điều đâu có dùng kính lúp để soi khắp cơ thể anh từ chân tơ kẽ tóc cũng chẳng tìm được chút gì gọi là tình cảm yêu đương. Anh không phải là người lăng mạn, chưa bao giờ có ham muốn gì đối với tình yêu; vợ chồng, nam nữ đối với anh mà nói, chẳng qua cũng chỉ là quan hệ bạn bè, điều khác biệt duy nhất đó là ở trên giường hay dưới giường. Anh lần lữa không đi vào cái bẫy mềm dẻo của Ngô Lạc Nha không phải vì chưa tìm thấy tình yêu chân thực, mà là chơi đùa chưa thỏa. Đối với tính khí lúc nóng lúc lạnh của anh, Ngô Lạc Nha cũng không khó chịu mà giống như đã nắm chắc phần thắng trong tay, biết anh sớm muộn gì cũng đến lúc phải cập bến của mình.

Tâm tư của phụ nữ thật khó đoán định, trong đầu Tần Hạo lại lóe lên bóng dáng đứng nghiêng trong buổi hoàng hôn hôm ấy. Năm năm rồi chưa gặp, cũng không hay biết tin tức cô ra sao, ngay cả quán ăn nhà họ Cũng thiếu đi những món cô làm coi như mất đi phần nào hương vị.

“Chuyện cậu muốn nghe ngóng thông tin, tớ cũng không dẫn đo suy nghĩ mà giúp đỡ, nhưng đàn bà xung quanh cậu còn chưa đủ sao? Giờ lại còn vươn tay cả vào trường tớ?” Người con gái tuyệt sắc mà Tiểu Ngũ nói Tống Thư Ngu cũng chưa từng gặp, tối nay anh lại gặp một người, không biết có phải chính là người đó không. “Tớ cũng không thích chuyện mai mối.”

“Tớ có đều căng đến thế không? Chỉ hỏi thăm một chút thôi mà.” Nghe nói cô học trường Đại học Đông Bắc, nhưng anh không thể ngày ngày đứng ở góc cổng trường mà theo dõi được, muốn nhờ Tống Thư Ngu nghe ngóng giúp nhưng không tìm được cơ nào. Lẽ nào lại hỏi thành tích học tập của cô ấy tốt không? Có bao nhiêu người theo đuổi? Ở tòa ký túc xá nào? Nghe ngóng được điều gì và bằng cách nào? Nhưng trong lòng vẫn cảm thấy bứt rứt, rất muốn biết tin tức về cô, cho dù là một chút cũng có thể thấy thoải mái khi nhớ đến cô.

Nha đầu chết tiệt, mới lớn một chút mà đã quyến rũ như yêu quái. Anh hậm hực, rửa thầm trong bụng.

Chương 14

Nơi này vô cùng, vô cùng phong cách, Tưởng Tiểu Vi đưa ánh mắt thăm dò xung quanh, rồi đi đến chỗ cô công chúa phòng hát [1] đang ngồi quỳ trên thảm, lúc khom lưng chào đón khách còn để lộ ra nửa khuôn ngực trắng nõn. Phòng VIP quá nhỏ, không rộng rãi thoải mái như ở Kim Sắc Niên Hoa, đồng phục tiếp tân thì hở hang, chẳng ra sao, không như những cô gái tiếp tân vô cùng quyến rũ và thân thiện ở Kim Sắc Niên Hoa.

[1] Thông thường phòng hát karaoke đều để ột người quản lý, anh ta sẽ bố trí trong phòng từ mấy đến mười mấy cô gái. Cô gái xinh đẹp nhất, được yêu thích nhất và có thể làm cho khách hàng vui vẻ nhất chính là công chúa.

Nhưng đàn ông trong phòng thì ăn đứt nơi khác, cô ta đã chớp được mấy ánh mắt bốc lửa của các cô gái trong phòng đang nhìn theo những anh chàng phục vụ rượu.

“Sao lại đến đây? Tất cả quán bar tốt ở Tế Thành đều chật chỗ rồi sao?” Cô ta cũng biết là không thể có điều đó xảy ra, tên Vương béo của Kim Sắc Niên Hoa trong một thời gian dài luôn để cho họ mấy phòng trống.

“Anh chàng Tiểu Ngũ của các cậu nói là quán bar của người bạn mới khai trương, nên đặc biệt đến để chúc mừng. Chút nữa Tiểu Ngũ đến, cậu đừng bắt bẻ gì anh ấy đấy!”

“Tiểu Ngũ có người bạn hạng quèn như thế từ bao giờ vậy?” Tưởng Tiểu Vi bĩu môi, sớm biết thì hôm nay đã chẳng mặc chiếc váy hở lưng này, lãng phí gần hai tiếng đồng hồ ngồi trang điểm. “Phía dưới lầu có mấy cô em, không biết trên người có nổi một trăm tệ không, thế mà vui vẻ ra trò.”

Đế Cung thực sự là nơi không tồi, chiếm diện tích rất lớn. Giữa lầu một có cột đứng nhìn hình chữ T, quay quanh cột là quầy bar hình bầu dục, không gian còn lại là sàn nhảy, những bàn rượu nhỏ và phòng DJ, khu ngồi và phòng VIP ở lầu hai, chia thành hai cung Đông – Tây. Đường vào Đế Cung là con đường kết hợp giữa quán bar, sàn nhảy và phòng hát karaoke, khác với hình thức chuyên về hộp đêm của Kim Sắc Niên Hoa. Phí vào cổng ở đây cũng thấp nên khách khứa đương nhiên là vàng thau lẫn lộn.

“Anh thấy rất tuyệt”, một người ngồi trên ghế sofa cười nói, “Quần áo đáng giá bao nhiêu thì có là gì, khi cởi ra da thịt ngon lành mới đã”. Anh ta nói xong liền bị người con gái nguyền một tiếng hồn dỗi.

Những người khác nghe thấy thế đều hiểu ý, cùng cười vang. Chàng công tử trên người sực nức mùi thuốc lá Tế Tây có gia thế vào bậc nhất Tế Đông tiếp lời: “Vừa rồi lúc lên đây ngắm được mấy em rất đẹp, lần đầu tiên phát hiện ở Tế Thành chúng ta cũng có nhiều mỹ nữ đến vậy”.

“Phát hiện mục tiêu thì thường xuyên đến thôi, nơi này có thể cạnh tranh với Kim Sắc Niên Hoa.”

Mấy cô nàng ở Kim Sắc Niên Hoa đa phần là làm nghề gái bao, ngay cả công chúa phòng bao thỉnh thoảng cũng kiêm cả vai khách mời, đến đó lâu rồi đâm chán. Cho nên bây giờ đứng ở tầng hai nhìn xuống, bốn phía đều là những trai gái đang vui vẻ xoay xoay theo tiếng nhạc, tất cả đều có cảm giác hưng phấn tột độ.

Bọn đàn ông là thứ chả tốt đẹp gì. Tưởng Tiểu Vi rửa thầm.

Cô ta thích Kim Sắc Niên Hoa, mỗi lần nghênh cổ bước vào đó là Tưởng Tiểu Vi đều có cảm giác đặc ý, đôi lúc nhìn người lại nghĩ đến mình, cô ta đều tự nhủ họ cũng đều vì kẻ mưu sinh, chẳng ai cao quý hơn ai. Nhưng mỗi lần thấy các cô gái bị cánh đàn ông giở trò sàm sỡ khắp người suốt cả buổi tối mới kiếm được mấy đồng tiền thưởng, thì cái cảm giác đặc ý nông cạn kia vẫn tự nhiên nảy sinh. Hôm nay tới đây cô ta có chút hoảng hốt, trong đại sảnh phía dưới có vô số những thiếu nữ mười tám đôi mươi, cho dù cô ta có mặc áo lông thú, tay cầm túi xách Chanel cũng không thể địch lại những cô gái mơn mớn tuổi xuân kia.

Quen biết Tiểu Ngũ cũng đã hơn một năm, gã đồn mạt đáng bị ngâm trong giếng dầu ấy, chẳng có câu nói nào là thừa nhận hay khẳng định. Có hứng thú thì gọi em này em nọ, khi không thích thì biệt tăm biệt tích; ngoài cô ta ra, những cô gái lẻo lét son phấn khác cũng không bao giờ được anh để mắt đến. Cô ta lại nghĩ để tự dối lòng: Rốt cuộc anh ấy đến gặp bạn bè hay là gặp mình? Nghĩ ngợi xong, quay đầu lại, nhìn cánh trai gái đang bàn tán về trình tiết phụ nữ. “Mấy chuyện phiếm thì có gì hay ho chứ? Uống rượu!”, nói rồi cô ta ngửa cổ uống cạn ly.

“Vivian vẫn là người lạnh lẽo, nào, đến cạnh với anh một ly.”

Đế Cung không có những cô gái bồi rượu, các cô gái hôm nay đều là có người dẫn theo, yên lặng ngồi trong phòng, không thấy Tưởng Tiểu Vi làm náo động không khí, những người khác thì vẫn tự nhiên cùng nhau nâng ly. Đang lúc náo nhiệt thì Tần Hạo vào, anh là chủ bữa tiệc, không thoát ba ly phạt vì đến trễ. Tần Hạo tửu lượng tốt, uống ba ly rượu phạt trước, lại bị mọi người bắt uống ly rượu giao bôi với Vivian. Vừa ngồi xuống, Tần Hạo liền hỏi người quản lý vừa ra đón tiếp anh: “Ông chủ Phương của các người đâu? Mấy giờ rồi mà chẳng thấy bóng dáng đâu cả?”.

Đàn em của Phương Tồn Chính đều là dân giang hồ, tính khí vô cùng nông nổi, chỉ có Hầu Tử là được trọng dụng nhất, trước khi Đế Cung khai trương đã giao thêm hai người quản lý. Hôm nay khách đến chung vui trong mười tám phòng, nhất quyết không được để xảy ra chuyện gì có lỗi với bất kỳ ai, nên Hầu Tử miệng nói lời xin lỗi, nhưng trong lòng thì sôi ruột như lửa đốt, mồ hôi trên lưng toát ra từng giọt.

Không chỉ có mình anh ta lo lắng, tên Lục Chỉ canh cửa ở lầu dưới cũng đang lo lắng.

Đế Cung vội vàng khai trương trong ngày mừng Ba Tết, nên hai mươi tư giờ suốt ngày suốt đêm gấp rút tu sửa, Phương Tồn Chính đã thức trắng mấy đêm, nói là về nhà ngủ một giấc, trước tám giờ sẽ quay lại, nhưng giờ đã là chín giờ rồi mà vẫn chưa thấy người đâu. Phương Tồn Chính có thói quen khiến người khác vô cùng sợ hãi là khi ngủ không đủ giấc sẽ rất giận dữ, Hầu Tử và Lục Chỉ đẩy đưa nhau, không ai dám gọi điện thoại “vuốt râu hùm”. Thấy người ở trong đã đông nghịt, Lục Chỉ gọi người chặn ở cửa vào, khi nào có người ra thì mới cho người khác vào.

Đang vội vội vàng vàng thì từ xa thấy mấy cô gái kéo tay nhau tiến về phía trước, một người trong số đó không phải Trần Uyển thì là ai?

Buổi chiều, Trần Uyển nhận được điện thoại của Hà Tâm Mi rủ đi dạo phố, việc kinh doanh nhà cậu mợ ngày càng tốt lên, cuối năm còn thuê thêm một người giúp việc, cô còn đang do dự thì đã bị mợ đẩy đi. Hà Tâm Mi và Ninh Tiểu Nhã được lì xì ngày Tết rất nhiều, không tiêu hết không thỏa lòng, đợi mãi đến khi rực rỡ ánh đèn thì mới đến ngồi ở quán KFC nơi Trần Uyển làm thêm, từ trong ô cửa kính nhìn ra, vừa hay nhìn thấy biển quảng cáo khai trương Đế Cung phía đối diện.

Buổi liên hoan trước kỳ nghỉ đông được tổ chức là bởi Phương Tồn Chính muốn được quảng cáo chốn ăn chơi, nhưng trường học không phê chuẩn, Phương Tồn Chính cũng không để bụng, vẫn làm theo lời hứa, tặng mấy thùng nước uống và mấy bộ quà làm phần thưởng. Hà Tâm Mi rất có thiện cảm với Phương Tồn Chính, cứ nói Trần Uyển số may, tìm được một người quân tử trọng nghĩa thủ tín. Sau khi no nê, Hà Tâm Mi nhớ đến lời mời của Phương Tồn Chính nên đề nghị đến Đế Cung chơi.

Ninh Tiểu Nhã cũng là người ham vui, đương nhiên tán thành. Đế Cung nằm trên con đường Thượng Hải và giáp giới đường Phủ Tiền, không ngờ quang cảnh lại như thế. Trước cửa có một đám người bị chặn lại không được vào, vài người bực tức khi nhìn thấy những người đàn ông vạm vỡ, mặt không chút biểu cảm đứng chắn cửa thì chỉ có thể tuân lời mắng chửi, nhổ nước bọt xuống đất. Trần Uyển còn đang lo lắng là họ có thể được vào hay không thì Hà Tâm Mi đã tiên phong mở đường.

Lục Chỉ kích động tới mức từ xa đã gọi lớn “Chị dâu”, rồi đưa ngay điện thoại cho cô nhờ cô gọi điện.

Phương Tồn Chính nghe thấy tiếng cô khi vẫn đang mơ mơ màng màng, còn nghĩ là mình nằm mơ, đang định hỏi mấy ngày nay không gặp có nhớ anh không thì đột nhiên bừng tỉnh, vừa nhìn đồng hồ đã giật mình nhảy xuống đất, kẹp điện thoại bên tai, vừa nói với Trần Uyển: “Tôi ngủ say quá, em đợi tôi chút, đừng tắt điện thoại”, vừa vơ quần mặc vào, “Em đang ở đâu? Tôi đến Đế Cung trước rồi quay lại đón em.”

“Tôi đang ở Đế Cung”, Trần Uyển cũng chưa hiểu đầu cua tai nheo ra sao.

Phương Tồn Chính càng không dám rề rà, tắt điện thoại, lập tức cầm khóa xe lao ra ngoài.

“Chị dâu, chị cứu mạng tụi em rồi”, Lục Chỉ nói rồi dẫn họ vào, mấy người bị chặn ngoài cửa chờ rửa âm ỉ. Hà Tâm Mi và Ninh Tiểu Nhã cười đùa: “Chị dâu à, cảm ơn chị, không có chị thì tụi em cũng phải đứng ngoài xếp hàng đợi đến lượt rồi”.

Trần Uyển bị hai cô bạn trêu chọc thì vô cùng xấu hổ, định giải thích nhưng nghĩ càng giải thích càng thêm rắc rối nên im lặng đi theo Lục Chỉ.

Đi vào Đế Cung giống như đi vào đường hầm sâu tối tăm, đẩy cánh cửa cách âm vô cùng dày dặn được bao bọc lớp da thuộc ra, tiếng người náo nhiệt và các âm thanh hỗn tạp lập tức ủa tới. Bốn vách tường và mặt sàn của Đế Cung đều dùng rất nhiều kính công nghiệp và hợp kim nhôm, trên trần treo đèn pha lê bát giác, sóng âm từ xa đến gần truyền đến bốn bức tường rồi lại quay trở lại hòa vào dòng người đông đúc.

Ba cô gái chưa từng thấy qua cảnh tượng như thế, nhìn bóng người nhảy nhót, e là nếu không phải hai nghìn thì cũng lên tới tám trăm người. Trần Uyển cảm nhận được hai bàn tay ẩm ướt đang kéo mình, mới nghĩ có lẽ Hà Tâm Mi và Ninh Tiểu Nhã cũng giống mình, vừa hồi hộp vừa phấn khích.

Lên lầu hai, Hầu Tử cũng ra nghênh đón. “Chị dâu, thật có lỗi, không còn phòng trống nữa, tạm thời ngồi nghỉ một chút, lát có phòng sẽ mời các chị vào được không?”

“Được rồi, không có thì chúng tôi ở dưới cũng được, ở dưới náo nhiệt hơn.”

“Vậy không được, để các chị ngồi dưới cho anh Chính rút gân em à? Các chị uống gì? Nước trái cây nhé?”, Hầu Tử hỏi.

“Bia”, Hà Tâm Mi lên tiếng trước.

“Bia rượu gì chứ?”, Ninh Tiểu Nhã không đồng ý, “Lần trước cậu nôn ra hết người tớ còn gì”.

“Đến đây mà uống nước trái cây à? Cậu có phải là học sinh từ trường mẫu giáo ra không đấy? Cô bạn, cậu học lớp nhỏ hay lớp lớn? Đã cai sữa chưa?”

Trần Uyển thấy hai cô bạn cãi nhau, liền bưng miệng nói với Hầu Tử mang một bia, một nước chanh.

Chín rưỡi đến giờ diễn, đầu tiên là màn biểu diễn pha chế rượu, bốn năm nam thanh niên mặc đồng phục, trên tay mỗi người đều có ba, bốn chai rượu, lúc tiến vào thì cùng nhau tung hứng trên không, cuối cùng là tạo lửa khiến cho cả đám đông la hét đầy phấn khích.

Hà Tâm Mi và Ninh Tiểu Nhã cũng không kìm được, đứng sát bên lan can kính quan sát như bị mê hoặc, lại còn nắm chặt tay nhau.

Một nhóm nam phía trong cùng theo tiếng nhạc háo hức bước ra, sau đó ba cô gái vũ công tuần tự xuất hiện, thân trên mặc áo âu phục nam giới vô cùng kín đáo, phía dưới mặc quần lưới để lộ cặp đùi dài. Họ uốn éo mông khiến đám đông dưới khán đài lại hò la âm ỉ, huyết sáo tán thưởng liên tục.

“Không tồi chứ?”

Trần Uyển xem say mê, nghe thấy câu hỏi mới biết Phương Tồn Chính đã đứng bên từ lúc nào. Âm thanh vẫn liên tiếp không ngừng, anh ta ghé sát lại gần cô, lúc cô quay mặt, đôi môi suýt chút nữa thì chạm phải môi anh ta. Cô hơi lúng túng, thấy vẻ đắc ý trên khóe môi Phương Tồn Chính, đành ậm ừ một tiếng rồi giấu gương mặt đang đỏ lên, tiếp tục cúi xuống xem tiếp những tiết mục biểu diễn.

Phía dưới kẻ ngồi người đứng, từ đằng xa có thể nhìn thấy DJ ở phía sau dãy nhạc cụ đang lắc lư theo tiếng trống, ba cô gái vũ công trên sân đang nhảy nhót bông chốc cởi bỏ chiếc áo âu phục, mặc nó rất xuống

chân, để lộ bộ đồ bó sát thân màu đen xẻ tà đến eo, đám người xung quanh càng thêm phần khích, không hèn mà gặp, cùng lắc lư theo cơ thể quyến rũ của ba cô gái.

“Tuyệt lắm”, Trần Uyển khen không ngớt lời, vũ đạo là một loại nghệ thuật có sức mê hoặc, nhưng không ngờ kĩ thuật uốn éo cơ thể của các cô gái lại có sức cuốn hút đến thế, “Hôm nay coi như được mở mang tầm mắt”.

Phương Tồn Chính và cô đứng rất gần nhau, cùng nhìn cảnh tượng huyền ảo phía dưới, một lúc sau mới nói: “Đều là sự tác yêu tác quái của đồng tiền. Bỏ đồng tiền ra mời thì hỏi sao mấy cô ấy không cố gắng hết mình chứ?”.

Cô không thích luận điệu của Phương Tồn Chính, nhưng lúc này không muốn tranh luận, cô chỉ hỏi: “Hầu Tử tìm anh suốt buổi tối, anh gặp anh ta chưa?”.

“Vừa rồi ngủ quá giờ. Tôi đi gặp em trước rồi mới đi gặp khách, hôm nay mười mấy phòng đều là khách quen, đi một vòng không biết sẽ phải uống bao nhiêu nữa.” Anh ta nhìn qua khu phòng VIP của Đông Cung ngay trước mặt, vô tình thấy ánh mắt sáng rực, chăm chú của Tần Hạo về phía mình. Phương Tồn Chính khẽ mỉm cười gật đầu chào, nhưng mặt Tần Hạo lạnh tanh. Phương Tồn Chính không khỏi đau đầu, hôm nay khai trương, là chủ nhân mà lại đến trễ, chút nữa không biết phải cười bao nhiêu, uống bao nhiêu rượu đây?

“Đi đi, kiếm tiền quan trọng, còn phải mua ẹ anh căn nhà thật lớn nữa”, Trần Uyển giễu cợt.

“Em vẫn chưa khen tôi! Khen một tiếng thì tôi đi ngay.”

Cô không hiểu ý, nhìn anh ta một cách khó hiểu. Phương Tồn Chính chỉ chỉ vào cổ, thì ra hôm nay anh ta quảng chiếc khăn mà cô đan. Cô vốn định đan cho anh ta chiếc áo len, nhưng thực sự là không có thời gian và sức khỏe, cuối cùng chỉ có thể đan được chiếc khăn quảng cổ. Không ngờ rằng anh ta lại coi đó như bảo bối, nhiệt độ trong phòng cao, Phương Tồn Chính lại là người sợ nóng, nhưng vẫn quảng nó lên mà không sợ mất ngủ. Cô cười buồn, thấy anh ta giống như đứa trẻ học mẫu giáo tha thiết mong được cô giáo khen, bất giác có chút cảm động, thuận tay giúp Phương Tồn Chính chỉnh lại khăn. “Rất hợp, rất đẹp trai!”

8. Chương 15

Chương 15

Hà Tâm Mi và Ninh Tiểu Nhã chơi đùa cuồng loạn. Mặc dù họ có chút gượng gạo, luống cuống nhưng ánh đèn tù mù trong Đế Cung chỉ thỉnh thoảng lướt qua. Ở cái hoàn cảnh mà bị âm nhạc âm ỉ bủa vây, con tim theo nhịp trống cũng thỉnh thoảng từng tiếng, xung quanh đều là nam nữ thanh niên đang lắc lư điên đảo, nên chỉ ít phút sau hai cô gái đã hòa nhập hẳn vào không khí.

Trần Uyển bị Hà Tâm Mi kéo xuống xoay xoay mấy cái, nhưng cảm thấy xấu hổ nên lui về góc phòng nhìn mọi người đang cuồng nhiệt theo từng giai điệu mạnh mẽ.

Bầu không khí náo nhiệt với tiếng nhạc như nổ vang bên tai, hai bên thái dương cô đã lấm tấm mồ hôi. Đưa tay lên lau, bỗng thấy eo mình bị một đôi tay từ đằng sau ôm lấy. Trần Uyển sợ hãi kêu lên, quay lại đẩy người đó ra. Ánh đèn chiếu qua, trước bối cảnh từng tốp nam nữ vui vẻ lướt qua như con thoi là gương mặt của một người hơn nửa năm qua cô không gặp, đã sớm tan biến trong kí ức.

Âm nhạc vẫn đều đều rền vang, tiếng kêu của cô không thu hút bất kỳ sự chú ý nào. Trước đó vì nóng bức cô đã cởi áo khoác ra, trên người chỉ mặc chiếc áo mỏng. Eo cô nhỏ, vừa một vòng ôm, đôi tay lực lưỡng của anh ghì chặt eo cô, giãy giụa thế nào cũng không thoát ra được. Cô đưa tay đẩy ngực anh ra, cánh tay Tần Hạo bỗng thít chặt, cô gần như bị kéo hẳn vào lòng anh, tư thế càng thêm ám muội.

Cô ngược lên, ánh mắt điên loạn của anh như bủa vây lấy cô, trong đồng tử còn mang theo nét cười gian xảo. Có lẽ Tần Hạo uống nhiều rồi, mùi rượu nồng nặc hòa quyện vào mùi đàn ông. Trần Uyển nhìn anh

một cái, trong lòng có chút rối loạn, lại cảm thấy hơi thở bá đạo của anh đang rất gần, cô càng hoang mang. Cô cố sức vùng vẫy, nhưng hai cánh tay anh càng siết chặt hơn, thậm chí cơ thể anh còn áp sát vào cô và lắc lư theo tiếng nhạc.

“Đồ điên!” Tần Hạo áp sát vào vùng bụng dưới tạo cảm giác nóng bức đến kinh người, cô vừa xấu hổ vừa tức giận, dùng tất cả sức lực tay chân vùng ra, chỉ một cú hất, anh đã bị đẩy ra bức tường phía sau.

Trần Uyển len qua đám người, muốn rời khỏi đây để đến nơi an toàn hoặc là gặp một người nào đó có thể bảo vệ cô. Trước khi vào đây, bọn cô đã bỏ túi xách cùng mấy món đồ ở trong phòng làm việc của Phương Tồn Chính, cô nhớ mang máng là cái phòng đó nằm gần phòng DJ, đi qua kho chứa rượu là tới. Cô thầm mong Phương Tồn Chính có ở trong đó, hoặc là Hầu Tử, Lục Chỉ, bất kể ai cũng được.

Chạy vào hành lang, Tần Hạo đuổi theo và vỗ chặt lấy, cô bị sức nặng đẩy vào vách tường, sau lưng phát ra tiếng “ùnh”. Trần Uyển chưa kịp xoay sở thì anh đã áp tới, ngăn cô lại, cặp đùi to áp sát đùi cô, sau đó bẻ ngoặt hai tay cô ra phía sau.

“Tôi là lên đó!” Tiếng va chạm vào tường so với âm thanh náo động ở bên ngoài chỉ là tiếng động rất khẽ, anh bắt đầu kề sát vào cơ thể cô, vuốt ve rất nhịp nhàng. Cô nhìn ra bóng người xa xa ngoài kia, rồi lại quay mặt nhìn anh, đầu óc vô cùng hoảng loạn. Tần Hạo khẽ cười, nụ cười nhạt nhưng dường như còn có chút đắc ý. “Kêu đi, ai thấy dáng vẻ của chúng ta lúc này cũng sẽ nghĩ là đôi nam nữ không kiềm chế nổi cảm xúc.” Anh càng mạnh bạo hơn, nói rồi lại đè mạnh lên phần cơ thể dưới của cô theo từng tiết tấu nhạc.

Cô mơ hồ biết được thứ cương cứng đang áp sát lên phần bụng dưới của mình là cái gì, sự hoảng loạn, nhục nhã và cảm giận từ trong lòng dần dần dâng lên ánh mắt, “Đồ điên, anh uống quá nhiều rồi”.

Cô ở trong vòng tay anh, mềm mại, không chút sức lực, gương mặt ửng hồng, sắc môi tươi đẹp như thoa mật, trong ánh sáng mờ mờ đôi mắt đã ngấn nước, đẹp đẽ vô cùng. Sự kích động trong lòng đã không thể kìm nén được, anh áp sát vào cô, hơi thở lướt qua vành tai, khuôn mặt, muốn tận hưởng làn da trắng như tuyết của cô, nhưng lại có cảm giác như mình đang đối mặt với một viên châu báu mà bản thân không nhẫn tâm chạm vào: “Em nói xem, nếu anh làm gì em ở đây thì Phương lão nhị sẽ như thế nào?”

Phía sau có nhân viên tạp vụ đi qua lấy rượu, anh càng ép sát cô hơn, cảm giác như da thịt họ hòa quyện lấy nhau. “Gọi Phương lão nhị lại đây, chúng ta thử xem.”

“Cút...” Trần Uyển cố quấy đạp, nhưng cô càng vùng vẫy bao nhiêu thì anh càng siết chặt lại bấy nhiêu, cổ tay cô nhanh chóng bị anh kìm chặt. “Cút đi! Đồ điên, đồ bệnh hoạn...”

Trần Uyển dùng tất cả những lời lẽ chửi bới mà cô từng được nghe. Trong mắt anh thoáng chút ngỡ ngàng, sau đó cười hi hi. “Anh cứ tưởng em không tiếp đãi anh vì thẹn thùng, hóa ra cũng chỉ là kẻ dựa dẫm. Em đừng làm bộ làm tịch với anh nữa, dựa dẫm vào Phương lão nhị thì có cái gì tốt chứ? Tiền không, thế lực không, mấy người đang ngồi ở lầu hai trên kia cũng có thể đùa chơi hấn đến chết.” Anh lại dùng sức đẩy Trần Uyển sát vào tường, liếm vành tai cô, cảm thấy cô đang run rẩy thì anh càng thêm khó chịu. “Nói thật đi, một lần làm với em bao nhiêu tiền? Nói giá đi anh đây sẽ đáp ứng.”

Cô tức đến nỗi run lên bần bật, mỗi lần run rẩy lại cảm thấy hơi thở nóng bỏng của anh càng thêm gần.

Tần Hạo không đợi cô trả lời, đầu lưỡi lại lướt lên vành tai cô. Anh thích phản ứng của cô, cơ thể trong vòng tay anh như mềm nhũn, khẽ run rẩy, ngay cả hơi thở cũng gấp gáp. Anh khẽ nới lỏng cánh tay, đầu lưỡi rà theo vành tai cô rồi lướt xuống.

Anh muốn hôn vào cái cổ trắng ngần của cô, luôn muốn chiếm hữu đường cong tuyệt mỹ ấy, hôm nay cuối cùng anh cũng được nếm trải... Trong tích tắc, anh bị cô dùng lực đẩy ra. Nỗi căm hận và phần nộ bùng phát như đã khiến cô thành con người khác, không cần suy nghĩ cô thẳng tay tát mạnh vào mặt anh, “Đồ khốn nạn, vô liêm sỉ”. Giọng nói của cô cũng run run theo những ngón tay hướng vào anh, toàn bộ sự việc như thế nào cô đều có thể đoán được, lớn bằng này tuổi rồi cô chưa bao giờ cảm thấy nỗi nhục nhã dần dần lan tỏa đến từng chân tơ kẽ tóc như thế.

Trên đời này, người dám động tay động chân với Tần Hạo cũng chỉ có cha, ngay cả những khi phạm lỗi ông nội cũng không nổi đánh, mà người chịu phạt chính là hai người anh con bác, người bị quở trách cũng là cha anh. Tần Trọng Hoài muốn dạy dỗ con trai cũng chỉ có thể đánh vào lưng mấy cái, nếu không thì ông nội

sẽ nổi giận, vợ sẽ la lối. Tính ra số lần Tần Hạo thật sự bị đánh chỉ đếm trên đầu ngón tay. Bây giờ bị tát một cái, anh thù người, rượu cũng tỉnh ra nhiều.

Từ năm mười bảy tuổi anh đã đi theo đám bạn xấu chơi đùa biết bao nhiêu cô gái. Thói đời bây giờ coi trọng vật chất, có ai chê tiền đâu chứ? Cho dù là mấy cô gái trẻ hay là mấy tiểu minh tinh mới vào nghề, cô nào cũng có “giá”, chỉ cần đưa ra giá hợp lý là có thể chơi bởi thoải mái, chơi bởi hả hê, chơi bởi như lễ đương nhiên, anh chưa bao giờ gặp cô gái nào không chịu khuất phục và bảo vệ trinh tiết đến cùng. Thấy Trần Uyển vẫn đứng đó run lẩy bẩy, trong ánh mắt bừng bừng ngọn lửa phẫn nộ như muốn nuốt chửng đối phương, anh cũng ngừng nhìn cô, không đoán được là cô vẫn đang tiếp tục làm bộ làm tịch hay thật sự đó là bị xúc phạm.

“Em...” Lời nói chưa dứt thì cánh cửa trước mặt có mấy tên lực lưỡng xông vào, Tần Hạo biết là không xong rồi, quan sát một chút, đằng sau không còn đường lui, anh liền mình lao về phía trước đón cú đâm đầu tiên.

Trần Uyển không ngờ chỉ một chút công sức cũng đã thay đổi được tình thế, lắng lại cơn tức giận để nhìn, hóa ra là Lục Chỉ dẫn người đến. “Chị dâu, chị đứng sang bên đi, thằng khốn này rất khó xử lý, chị đừng đứng đó để bị thương”. Lục Chỉ biết chuyện lần trước Đường Hội bị đập phá có dính dáng đến một kẻ lợi hại, chính là kẻ đang đứng ngay trước mặt đây. Nghe nhân viên phục vụ quây – Tiểu Lý – nói chị dâu bị ức hiếp, Lục Chỉ đã vội gọi mấy tay bảo vệ đến. Nhìn thấy Tần Hạo, Lục Chỉ cũng ngấy người một chút, nhưng cho dù đó là tên gai góc nào, nếu đã dám động vào chị dâu ở ngay trong địa bàn này thì lẽ nào lại để yên?

“Đừng đánh nữa, Lục Chỉ, dừng tay lại.” Trần Uyển thấy họ đâm đá túi bụi, bất giác lo lắng sẽ xảy ra chuyện.

“Kéo nó vào kho rượu.” Không ngờ rằng tên khốn này khỏe đến thế, may mà Lục Chỉ dẫn theo mấy người nữa đến, nếu không khó mà khống chế được. Lục Chỉ sợ sự việc này sẽ gây rối loạn mọi người ngoài kia, ảnh hưởng đến kinh doanh nên quay lại nói với bọn đàn em.

“Chị dâu, thằng khốn này rõ ràng là cố ý. Vừa rồi ở phòng VIP số tám nó cố chuốc cho anh Chính uống hơn nửa chai Bacardi, ngay cả nước đá cũng không cho uống. Anh Chính mới nằm xuống nghỉ, nó đã chuồn ra đây gây chuyện.”

Tần Hạo bị đẩy vào chiếc ghế ở chính giữa phòng chứa rượu. Anh lấy lại bình tĩnh để nhận định tình hình, cũng chẳng có gì phải sợ sệt cả, kẻ phải lo lắng về hậu quả sau này chính là đối phương. Chỉ là hai tay không thể đánh lại bốn, anh đã lãnh mấy cú đau điếng rồi, không muốn manh động để ăn thêm mấy cú nữa. Cho nên, một bên mũi chảy máu anh cũng không thêm lau, ngồi trong đó mà mắt vẫn nhìn chăm chăm vào Trần Uyển. Lúc cô nhìn trả thì anh đang nhớ lại thứ xúc cảm mà cái tát của cô mang lại, anh có chút hối hận vì vừa rồi không cố gắng làm tới cùng. Trước ánh mắt của cô, anh khẽ cười. Thần sắc lo lắng của cô bỗng chốc được thay thế bằng cơn uất hận, nhưng gương mặt thanh tú vẫn tuyệt đẹp.

Tần Hạo chẳng kiêng dè gì, xác xược trêu tức Lục Chỉ: “Thằng oắt đáng chết, có đôi mắt cú vọ”. Vừa nói xong thì lập tức lĩnh hai đấm vào bụng, Tần Hạo đau đến nỗi khom người như con tôm. Mặc dù cơn đau không đến nỗi nhưng anh vẫn cố làm ra vẻ ghê gớm rồi nhìn lên Trần Uyển đứng bên cửa đang chạy tới kéo tay Lục Chỉ, bất giác thấy vui vui. Lại sợ nụ cười trên gương mặt bị cô phát hiện, thuận thể anh ôm bụng, cúi đầu nhìn đôi chân của cô đang ở ngay trước mặt, phỏng đoán đôi giày cô đi số mấy, nghĩ xem ngón chân nhìn như thế nào sau khi được cởi tất ra.

Trần Uyển đương nhiên không ngờ đến nước này rồi mà Tần Hạo còn có nhiều suy nghĩ đáng khinh đến thế, cô đã tận mắt nhìn thấy chú Lưu và Phương Tồn Chính phải ra bộ khếp nép thế nào trước mặt bọn ăn chơi trác táng này để ọ chuyện yên ổn. Mặc dù nổi phẫn nộ vì bị sỉ nhục vẫn còn ê chề nhưng cô chỉ có thể cố nén lại, nhắc nhở mình không nên mang thêm phiền phức đến cho Phương Tồn Chính, không được đổ họa lên anh ta nữa.

Cô kéo Lục Chỉ ra ngoài cửa hỏi: “Anh Chính đâu?”.

“Ở phòng đầu tiên kia”, Lục Chỉ chỉ chỉ về phía cửa khép hờ, “Tên khốn kia đã chuốc rượu, ngay cả Hầu Tử cũng gục. Anh Chính cố gắng đi hết một vòng, giờ thì đang nằm ở đó, vừa rồi em có gọi mà không tỉnh”, Lục Chỉ bận bịu suốt buổi tối, giọng nói trở nên khản đặc.

“Gọi không tỉnh là được rồi.” Phương Tồn Chính không biết chuyện này thì càng tốt, Trần Uyển chần chờ một lúc mới nói: “Chuyện này không được làm ầm ĩ lên, nếu không anh Chính khó có thể kìm nén. Người trong kia có lẽ cũng là do uống quá chén rồi...”

Cô còn chưa nói hết thì Lục Chỉ đã vội lên tiếng: “Chị dâu, chuyện này bỏ qua sao? Thế là mất mặt anh Chính, chúng em cũng chẳng ra thể thống gì”.

“Vậy cậu nói phải làm sao?”, giọng Trần Uyển bất ngờ nghiêm nghị, “Đánh anh ta một trận rồi quăng ra ngoài cửa kia à? Và ngày mai sẽ có đội phòng cháy chữa cháy đến kiểm tra, sau đó không cần phải làm ăn kinh doanh gì nữa? Hơn nữa, sao tôi lại làm mất mặt anh Chính nhà cậu? Tôi cũng chẳng là gì của anh ấy cả, nếu mất mặt thì cũng chỉ mất mặt tôi thôi”, giọng cô to hơn ở câu cuối, nỗi uất ức đã hóa thành mấy điểm sáng trong mắt.

Lục Chỉ đáp ứng: “Em không có ý đó, chị dâu, chị đừng tức giận, em thật không có ý đó.”

“Không muốn nơi đây đổ vỡ, không muốn anh Chính gặp phiền phức thì chuyện hôm nay không được nói với anh ấy, cứ để tôi lo liệu.”

Lục Chỉ sầm mặt, vẫy tay gọi mấy tên đàn em ra. Đội Trần Uyển đi vào, Lục Chỉ khép cửa lại nhưng vẫn để một khe hở, cùng với mấy đàn em đứng ngoài canh gác.

“Anh cương bức em đến mức em phải bạt tai anh ư? Đừng nhìn anh như thế, cứ như không đội trời chung ấy.”

Trần Uyển cố gắng không chế cảm xúc đang dâng trào, khuôn ngực phập phồng, thấy ánh mắt anh di chuyển từ gương mặt mình xuống ngực, cô suýt chút nữa thì không thể kiềm chế nổi. Đồ vô lại! “Anh có thôi đi không?”

Ánh mắt anh tham lam lướt trên gương mặt cô, ngọn lửa tức giận trong đôi mắt dần trở nên u ám, để lộ vẻ bình tĩnh khiến người khác phải hoang mang. “Bàn bạc được kết quả cuối cùng chưa?”

Thì ra câu chuyện mà cô và Lục Chỉ nói đã bị anh nghe thấy hết rồi.

Cô bị anh cợt nhả, làm cho nhục nhã, nhưng bây giờ cô vẫn van xin anh đừng ôm hận, đại nhân đại lượng buông tha cho đàn em của Phương Tồn Chính, cô muốn mài mòn sự tôn nghiêm để bảo vệ mọi thứ được yên bình. Chuyện cá lớn nuốt cá bé cũng là quy luật sinh thái của thế giới này, như cha cô, như mấy hộ không còn nhà để về ở con đường phía tây chính là vật hy sinh của cái quy luật này. Chẳng trách anh cười, đổi lại là cô, nếu như cũng có thể tùy tiện giẫm đạp lên lòng tự tôn của người khác, có lẽ cô cũng sẽ đắc ý, cười cợt đến nỗi ngông cuồng.

“Họ tính tình cực cần, mong anh lượng thứ cho”, cô nói từng từ từng chữ một. Tần Hạo có vẻ rất thích thú, không chớp mắt nghe cô nói đủ mười từ. Sau đó khẽ bật cười: “Đội phòng cháy chữa cháy đến kiểm tra thì sao? Em nói...”, anh cố ý ngừng lại một chút, vui vẻ quan sát sắc mặt cô dần biến đổi, “Nếu bị người khác phát hiện trong nhà vệ sinh ở đây có năm trăm gram bột trắng thì...”

Muốn chơi thì anh có vô số thủ đoạn, chỉ một chiêu cũng đủ để khiến cô lạnh toát, anh cười ha hả. Lục Chỉ đứng ngoài chỉ muốn đạp cửa xông vào, Trần Uyển vội vàng lùi lại chặn cửa, lạnh lùng hỏi: “Rốt cuộc anh muốn như thế nào?”.

Tần Hạo xoa mũi, máu đông lại ở nhân trung, anh chậm rãi chùi chùi. “Thật ra cũng chẳng có gì là to tát.” Nhớ lại lúc này cô nói mình chẳng là gì của Phương Tồn Chính, anh đắc ý, gương mặt ẩn hiện nét cười. Cô tưởng anh lại muốn dùng thủ đoạn để hèn nào nữa, về cảnh giác trong ánh mắt càng hiện rõ. “Rốt cuộc anh muốn thế nào? Anh cũng có mẹ, có em gái, anh có thể chịu đựng được nếu họ bị người khác khinh thường cợt nhả không? Chuyện hôm nay tôi cho là anh uống rượu say, anh cũng là người có lương tri mà, đúng không? Về chuyện này, đầu tiên là ai vô lý, tôi nghĩ anh cũng hiểu.”

Anh trịnh trọng gật đầu thay cho sự tán đồng. Cô thâm thở phào. “Vậy chuyện này coi như xong được không, họ đánh anh cũng chỉ vì không kiềm chế được khi thấy chị em mình bị ức hiếp.”

Giọng cô trở nên dịu dàng, có chút cầu khẩn, anh không kìm được, lại gật đầu lần nữa. “Nếu anh muốn thì đi kiểm tra vết thương, tôi sẽ bảo Lục Chỉ bồi thường cho anh.” Nhớ lại số tiền lần trước Phương Tồn

Chính phải bồi thường, cô thấy xót, do dự nói: “Hết bao nhiêu tiền chúng tôi trả”.

“Những lời em vừa nói là sự thật?” Cô nói mình chẳng là gì của Phương Tồn Chính, nhưng tại sao cô lại phải bảo vệ anh ta, điều này khiến anh suy nghĩ. Anh thấy không thoải mái khi mình cũng là đàn ông, nhưng thái độ của cô dành cho anh lại khác một trời một vực so với Phương Tồn Chính.

Cô hơi ngạc nhiên, ngay sau đó gật đầu nói, “Thật”, để phá đi những rủi ro có thể gặp.

“Vậy em là gì của hắn?”, Tần Hạo hỏi.

Trần Uyển sững người, không hiểu ra làm sao.

“Em vừa nói em chẳng là gì của Phương Tồn Chính, vậy tại sao em bảo vệ hắn?”

Cô nghĩ không nhất thiết phải giải thích, nhưng giọng nói và ánh mắt đối phương như bức ép, dường như nếu không hỏi cho ra nhẽ thì sẽ không bỏ qua, cô trầm ngâm một lúc rồi trả lời: “Là hàng xóm của tôi, là anh trai, còn là người bạn tốt. Nhưng việc này không liên quan đến anh”.

Ánh mắt anh lóe lên tia sáng, sắc mặt vui mừng, một bên miệng nhếch lên, cười không thành tiếng, “Anh muốn nói, có liên quan tới anh thì sao nào?”.

9. Chương 16

Chương 16

“Anh muốn nói, có liên quan tới anh thì sao nào?”

Lúc nói câu đó anh cười nhạt, đôi đồng tử hấp háy như ám thị đây không phải là câu nói đùa.

Trần Uyển nghĩ, mới gặp người này mấy lần mà chưa bao giờ tỏ thái độ tốt với anh, nụ cười của anh luôn khiến cô hoang mang cảnh giác. Anh không phải người tốt. Hoặc là trong tiềm thức, cô đã sớm có ý thức tránh xa con người nguy hiểm này.

Nhớ lại lần gặp đầu tiên hơn một năm trước, lúc đó cô đã vô cùng căm ghét ánh mắt của anh, lần thứ hai gặp thì anh cất giọng nói với Phương Tồn Chính: “Tôi họ Tần, Tần Hạo, đứng hàng thứ năm trong gia đình”, bằng cái giọng vô cùng khinh thường, thái độ rất kiêu căng. Như thế liên có thể biết ngay anh là người được nuông chiều trong gia đình, thích làm gì thì làm.

Mâu thuẫn lần này coi như anh say rượu nên chòng ghẹo cho vui mà thôi, coi như lưng cô đen đui, không cần thận bị đập vào tường.

Tối nay là lần đầu tiên trong đời cô đánh người khác, tuy nói lúc đó do xấu hổ và tức giận đan xen, không nghĩ đến hậu quả, nhưng lúc này khi nổi bực bội đã tan biến, bình tĩnh nghĩ lại vẫn cảm thấy khoái chí vô cùng, hả hê vô cùng. Tần Hạo nhận cái tát đó là đáng đời.

Bên tai cô như còn vọng lại cái âm thanh giòn giã đó, nét mặt sưng sốt của Tần Hạo bây giờ lại hiện lên.

Trần Uyển vui đầu vào gối cười, thầm mắng Tần Hạo một câu đáng đời, cho anh cái tát đó là còn nhẹ, đối với những tên vô lại như thế thì điều thật sự cần thiết chính là cho vào lò nướng, nướng đi nướng lại mới đáng.

May mà hai người họ thuộc hai tầng lớp khác nhau, về sau cũng sẽ không còn bất kỳ cuộc gặp gỡ nào nữa. Điều may mắn nữa là Phương Tồn Chính cũng say. Hi vọng bọn Lục Chỉ có thể giữ yên mồm miệng, nếu không anh ấy mà tức giận lên thì...

Cô có chút hối hận khi thắng thần thừa nhận về mối quan hệ của mình và Phương Tồn Chính, cứ như thể biện bạch này nợ với con người kia vậy. Có ông Trời biết rõ con người ấy chẳng có tư cách gì cả, cô cũng không có lý do gì phải làm thế, lẽ nào cô đã bị ánh mắt của anh làm ê hoặc?

Nhưng cô không thể bị mê hoặc một cách đơn giản như vậy. Ngón tay Trần Uyển vô thức xoa vào bên gối. Hơi thở anh ấm áp, đầu lưỡi mềm mại. Lúc sắp đi gương mặt anh còn kề sát vào cô, che lấp cả ánh sáng trên đỉnh đầu, các đường nét nơi gương mặt đều trở nên mờ nhạt, chỉ có hai đốm lửa là vẫn đang hừng hực vì tức giận. Tim đập dồn dập, cô nín thở, nắm chặt tay để kìm lại cái bạt tai đang chờ xông về phía anh. Hơi thở của Tần Hạo lướt qua cô, anh nghiêng sang bên, đưa tay mở cánh cửa phía sau cô. Cô đứng một mình bên cửa, cố gắng kiềm chế nhịp đập mạnh mẽ của trái tim giống như âm thanh náo động bên ngoài bất ngờ ồa vào phòng.

Cũng giống như lúc này.

“Chị, chưa ngủ sao?”, Tiểu Vũ từ bên kia bức vách lơ mơ hỏi.

Trần Uyển rút bàn tay đang vô thức luồn vào trong gối ra, trả lời qua quýt. Đồ chết tiệt, đồ thần kinh, đồ biến thái... cô kéo chăn qua đầu, hi vọng sau này không gặp lại anh nữa, tốt nhất là anh biến mất khỏi trái đất này.

Người tốt không trường thọ, còn tai họa thì vẫn lưu lại nghìn năm. Tần Hạo đương nhiên là không thể biến mất, lý do mà dịp Tết vừa rồi anh không xuất hiện ở quán nhà họ Cửng là vì anh và Tống Thư Ngu đi Tam Á.

Thời gian này, tinh thần của anh có vẻ uể oải khác thường, lúc Tống Thư Ngu đánh cược thì tâm trí anh đang để nơi khác, đến khi phát hiện mình đã bị chậm hơn chín gậy thì đã đánh đến lỗ thứ mười bảy. Anh lập tức lấy lại tinh thần, lúc đến lỗ thứ mười tám thì gỡ được hai gậy. Cuối cùng lên đến green [1], anh cầm cây gậy tiêu chuẩn khoảng sáu thước Anh để đẩy bóng nhưng vẫn bị thua bốn gậy.

[1] Vùng trồng cỏ đặc biệt, trên đó có lỗ golf để kết thúc đường golf và được cắm cờ để định hướng.

Tống Thư Ngu thấy anh không vui. “Còn muốn chơi tiếp không?” Kỹ thuật chơi golf của Tần Hạo cao hơn Tống Thư Ngu mấy cấp, bị thua bốn gậy như hôm nay là chuyện hiếm thấy.

“Chẳng hay ho gì, về thôi.” Về đến khách sạn thì càng bực bội. Ngô Lạc Nha ngồi trong đại sảnh, chán nản nghịch móng tay.

Tống Thư Ngu nháy mắt với Tần Hạo, anh chau mày, hỏi: “Em đến đây làm gì?”.

“Còn làm gì khác chứ? Dù ở chân trời hay góc biển em cũng tìm được anh”, Ngô Lạc Nha trách cứ, “Em làm phiền các anh sao? Đánh xong mười tám lỗ rồi định đánh thêm lỗ mười chín à?”.

Đó là lời bông đùa mà đám bạn bè Tần Hạo thường nói, Tống Thư Ngu cười cười: “Em vẫn là con gái chứ? Nói ra câu này mà không thấy xấu hổ à?”.

“Xí, các anh được nói còn tụi em thì không sao?”, cô hờn dỗi nhìn Tống Thư Ngu rồi lại chuyển ánh mắt sang Tần Hạo, “Em từ xa đến mà anh không tươi cười được sao?”.

Thường ngày cô nhịu mày trề môi, làm đủ các kiểu hờn dỗi của con gái với Tần Hạo, anh có thể chịu đựng được, nhưng hôm nay anh có chút mất kiên nhẫn. “Ngày mai bọn anh về rồi, không biết em đến để làm gì”, đi được mấy bước, anh quay lại hỏi: “Đặt phòng chưa?”.

Ngô Lạc Nha cười híp mắt bám theo sau, “Em biết chỗ anh ở, chia cho em một phòng là được”.

Tống Thư Ngu vừa đi về phía thang máy vừa đùa: “Yên tâm, anh Năm của em không đồng ý thì còn có anh Tống đây”, nói xong, vỗ vỗ vào vai Ngô Lạc Nha.

“Thay đồ đi ăn thôi.” Tần Hạo đưa cho nhân viên xách hành lý chút tiền sau đó đóng cửa lại, xách túi golf về phòng mình. Ngô Lạc Nha bị anh lạnh nhạt, đứng trong phòng khách giẫm giẫm chân. “Ông nội ở nhà đang tức giận, nói anh mới mừng Hai đã bỏ đi, em xin phép mẹ rồi mới tới đây, nếu không phụng thánh chỉ đến xem anh ra sao thì ai tự nguyện ngồi máy bay mấy tiếng đồng hồ chứ? Mẹ gọi điện bảo các anh thứ Tư mới về, em không biết đâu, anh phải sắp xếp cho em.”

Tần Hạo đang thay đồ, ngoái cổ ra hét lớn: “Đừng la lối om sòm lên nữa, ông nội, mẹ đều là của anh. Có liên quan gì đến em chứ?”.

“Anh...”, Ngô Lạc Nha trợn mắt.

“Con gái phải nhả nhận một chút, mười tám lố hay mười chín lố gì gì đó, vậy mà cũng nói ra được. Lát nữa xuống nhân tiện đem theo chứng minh thư rồi lấy phòng, cô nam quả nữ ở chung phòng không tiện.”

“Ồ, anh trở thành con người mẫu mực từ khi nào thế?”, tuy nói vậy nhưng Ngô Lạc Nha vẫn mừng thầm. Bởi Tần Hạo chưa bao giờ như vậy, có nghĩa là vị trí của cô trong lòng anh không giống với những cô gái khác?

Thực sự là không giống. Tần Hạo ham chơi nhưng không quá đà, anh thân thuộc với Ngô Lạc Nha đến nỗi còn biết cả loại băng vệ sinh cô dùng, tiến thêm một bước e là chưa tới hai mươi bốn giờ nữa sẽ bị mắc vào xiềng xích hôn nhân. Chơi với nhau lâu rồi, đâu là giới hạn cuối cùng chắc hẳn anh biết rõ. Nhưng mấy ngày nay, tâm trí anh luôn lơ đãng. Muốn cuộc chơi vui vẻ thì trước tiên hai người phải tình nguyện, nhưng tại sao anh cảm thấy mình như bị đắm chìm trong bể nước, nhớ tới ánh mắt coi thường của cô gái đó, anh lại kích động đến nỗi muốn liều mình kéo cô ấy cùng xuống nước.

Chết tiệt! Hai tay chống tường siết thành nắm đấm. Chẳng qua anh chỉ uống hơi quá chén, mới hơi xâm phạm đến cô ấy một chút mà cô ấy đã nhìn anh bằng ánh mắt đó ư? Đến nỗi muốn khắc vào tâm trí anh sao? Tối đó, anh mượn rượu khen cô ấy đẹp, nhưng cô ấy lại nói câu chán ghét như kẻ bắt cấn giẫm phải phân chó: “Tiếc là tôi chẳng có hào hứng với người ham sắc.” Chiết tiệt, có cô gái nào mà không dựa vào vẻ đẹp của mình để kiếm tiền chứ? Cứ cho là không phải vì tiền thì cũng là vì một lợi ích khác. Nói cho cùng cũng chỉ là đồ đàn bà mất nét giả vờ kiêu kỳ mà thôi.

Đàn bà ấy mà, chỉ cần nói ấy lời ngon ngọt là chẳng ai không mắc bẫy cả. Tần Tiểu Ngưu anh mười mấy năm ngang dọc tình trường thế mà ngay cả con nhóc ấy cũng không chinh phục được sao!

Trần Uyển đương nhiên không biết uy hù của loài động vật ăn thịt đó. Bỗng nhiên cô rùng mình, cứ ngỡ là do mình mặc không đủ ấm. Trước nay cô sợ lạnh, đến chu kỳ lại càng sợ hơn, gương mặt trắng bệch xanh xao, Phương Tồn Chính thấy vậy liền đi vào phòng lấy áo khoác của mình khoác lên người cô.

Thím Phương coi cô như con gái trong nhà, chỉ ăn một bữa tối thôi mà tất bật lo liệu suốt cả buổi chiều, lúc vào bàn ăn còn khách sáo nói rằng tay nghề không được như cậu của Trần Uyển. Nhìn hai cô cậu đang đứng trước mặt, bà không đi vào. Bây giờ trong nhà ngay cả đứa trẻ cũng không có, bà nghĩ không biết từ bao giờ gia đình mới có thể ăn bữa cơm đoàn viên như thế này, nước mắt cứ thế rơi nơi khóe mắt.

Phương Tồn Chính cũng đi thăm anh trai trong tù ở Tế Tây mới về, trong lòng buồn bã. Thấy mẹ lén lau nước mắt, liền hắng giọng hai tiếng rồi cười lớn.

Trần Uyển như ngồi trên đồng lửa. Lục Chỉ là người khó giữ mồm miệng, Phương Tồn Chính hình như đã nghe được lời đồn đại nào đó, hôm nay mấy lần anh ta nói bóng gió nhưng đều bị cô mượn cớ ậm ừ cho qua. Vì lo lắng nên ăn uống chẳng thấy gì ngon, cô chỉ ăn một bát cơm, sau đó giúp thím Phương thu dọn bát đĩa rồi ra về.

Nhà họ Phương nằm ở đường phía sau của hẻm Chu Tước, đi qua con hẻm dài tĩnh mịch là ra đến đường lớn. Phương Tồn Chính cố ý đi thật chậm cùng cô, hai người men theo bức tường tối sầm về phía trước. Dòng Thanh Thủy trong đêm yên tĩnh, loang loáng ánh sáng, không khí lạnh lẽo luôn mang theo mùi đậu hũ chua chua mà không thể xua tan được. Trần Uyển nghe văng vẳng đâu đó tiếng chim bồ câu vọng lại, dai dẳng mãi không thôi, cô ngẩng đầu tìm kiếm những cánh chim đang bay về tổ ấm.

Phương Tồn Chính nắm tay cô, “Nhìn đường cẩn thận”, rồi dẫn cô đi vòng qua những ổ gà, bàn tay vẫn nắm chặt không buông.

Tại sao cô lại thấy có lỗi với Phương Tồn Chính chứ? Tại sao lại có nỗi hối hận nho nhỏ? Rõ ràng bàn tay đang bị anh ta nắm chặt, nhưng trái tim cô lại vô cớ bay xa? “Đến rồi”, cô khẽ nói, cởi chiếc áo khoác trả lại Phương Tồn Chính. Phát hiện anh ta đang quàng chiếc khăn cô đan, cô bối rối, “Tôi vào đây”.

“Đợi đã.”

Phương Tồn Chính do dự, còn cô hoang mang.

“Nhớ nói với chú Cũng một tiếng”, Phương Tồn Chính muốn nói gì đó nhưng lại thôi, lưỡng lự vài phút rồi nói: “Tôi nghe người ta đồn, việc di dời bên đường phía tây là có Hạ Phong Tử nhúng tay vào. Hẳn là con

chó điên muốn tiền chứ không cần mạng, ngay cả tôi cũng phải nhường hần vài phần. Nói với cậu em là đừng can dự chuyện di dời bên đường phía đó.”

Trần Uyển ở lại trường mấy tháng nên không rõ ở nhà đã xảy ra những chuyện gì, nhất thời có chút hoang mang, cứ tưởng Phương Tồn Chính sẽ hỏi chuyện xảy ra vào tối mừng Ba Tết, không ngờ là chuyện có liên quan đến cậu.

Cô vội đi vào nhà để hỏi cho rõ chuyện nên gạt đầu qua quýt, “Tôi vào đây”.

“Còn nữa”, anh ta đợi cô quay đầu lại mới nói, “Sau này nếu có chuyện gì thì đừng tự mình gánh vác!”.

“Anh... biết rồi?”, cô nhìn Phương Tồn Chính, trong mắt anh ta đang có bao nhiêu cảm xúc lẫn lộn. Anh ta giờ bàn tay to lớn ra nâng gương mặt cô: “Tôi là đàn ông”, lòng bàn tay thô ráp, khê khàng xoa lên má Trần Uyển, “Chẳng có lý nào lại để phụ nữ đứng ra gánh chịu trước mặt mình”.

“Xin lỗi. Tôi bảo Lục Chỉ không được nói cho anh vì sợ anh sẽ gặp phiền phức.”

Cô giữ chặt tay Phương Tồn Chính, anh ta dừng lại, nhìn vào mắt cô, “Sau này đừng làm những chuyện ngốc nghếch vậy nữa.”

Trần Uyển cảm nhận được nhịp mạch đập mạnh mẽ của đối phương, cô gạt đầu nhưng không dám động đậy. Mặt hai người rất gần nhau, chỉ cần một chuyển động nhỏ thôi cũng khiến môi chạm môi. Trước ánh nhìn chăm chú của Phương Tồn Chính, cô cảm thấy hai gò má mình nóng ran, lòng bàn tay toát mồ hôi. Lúc hơi thở nóng bỏng của anh ta phả lên đôi môi khô khốc của cô, cô như bị thôi miên. Cô mơ hồ nghe thấy hơi thở của đối phương, sau đó là môi anh ta đặt lên môi cô một cách dè dặt.

Hơi thở mạnh mẽ, kèm theo đó là nhịp đập dồn dập của con tim khiến ý thức của cô trở nên hỗn loạn. Giây phút môi hai người chạm nhau, cô hoảng sợ, sau đó vội vàng lùi lại hai bước, đập lưng vào cánh cửa gỗ, rồi cô đứng thẳng người.

Cánh tay Phương Tồn Chính đang vuốt trên mặt cô vì thế mà rơi xuống, miệng mím chặt. Cô hít sâu một hơi khí lạnh, trấn tĩnh lại hơi thở và nhịp đập con tim, định mở miệng giải thích về khoảng khắc mù mị vừa rồi. Phương Tồn Chính cũng lúng túng, vội mở lời trước: “Ngủ sớm nhé”.

Cô không trả lời, đứng im dưới mái hiên nhìn theo bóng Phương Tồn Chính. Mặc dù anh ta là người trải qua nhiều mất mát nhưng rất bình tĩnh, cam chịu. Trần Uyển tình nguyện để Phương Tồn Chính tức giận, trách mắng cô không biết tình cảm của anh ta, nhưng không muốn nhìn thấy nét mặt buồn bã của anh ta khi một lần nữa bị phản bội.

“Ngủ sớm nhé”, Phương Tồn Chính nhắc lại lần nữa, nét mặt rất tự nhiên.

“Anh cũng vậy.”

“Tôi còn phải về Đế Cung.” Phương Tồn Chính gượng cười, anh ta là người sinh tồn trong cuộc sống về đêm, giờ này mới là thời gian bắt đầu công việc của mình.

“Vậy thì về sớm một chút, uống ít thôi.”

“Em vào đi, ngày mai nhớ mặc ấm vào”, anh giục.

Trần Uyển lấy khóa mở cửa, mắt vẫn liếc theo cái bóng cô đơn đằng sau.

10. Chương 17 - 18

Chương 17

Những hộ dân ở con hẻm Chu Tước phần thì đã sống ở đây hơn trăm năm, phần thì do thời buổi loạn lạc mà trôi dạt đến, cuộc sống khó khăn, ai cũng mong muốn có cơ hội để sớm rời khỏi nơi đây.

Trong con hẻm Chu Tước, đâu đâu cũng có thể gặp cảnh vợ chồng bất hòa, anh em xích mích do cuộc sống khó khăn, cũng giống như vợ chồng cậu mợ luôn được lảng giềng xem như là một tấm gương cũng có ngày xích mích. Mặc dù cậu mợ không thể hiện tình cảm ra lời nhưng lúc nào cũng tương kính như tân, thuận hòa êm ấm. Tết năm nay, biểu hiện của cậu mợ vẫn như thường ngày, nếu không có Phương Tồn Chính nhắc nhở, Trần Uyển cũng không phát hiện ra cậu và mợ đang chiến tranh lạnh.

Cậu mợ rất kín kẽ trước mặt người khác, nếu trực tiếp mở miệng hỏi thì đương nhiên sẽ chẳng thu được kết quả gì. Trần Uyển chỉ còn cách đợi đến giữa đêm hỏi Tiểu Vũ, nhưng Tiểu Vũ cũng vờ đầu nói không rõ, bản tính con trai vốn thờ ơ, nó chỉ nhớ một đêm nằm ngoài trong phòng cha mẹ vọng ra lời qua tiếng lại mà thôi.

Sau cuộc hỏa hoạn mùa hè năm ngoái, công việc phá dỡ ở con đường tây vì áp lực mà phải dừng lại. Sau đó tờ báo của tỉnh liên tiếp có các bài viết về lịch sử thành phố, lại còn lấy con hẻm Chu Tước làm đại biểu để chỉ ra việc bảo vệ và phục hồi kiến trúc cổ có tầm quan trọng đối với sự phát triển mang tính nhân văn của thành phố.

Nếu không có báo chí đưa tin, thì ngay cả những người sống tại con hẻm Chu Tước mấy mươi năm nay cũng không biết là nơi mình sống lại có ý nghĩa và sức hấp dẫn đến thế. Thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn, hành lang, mái nhà, những phù điêu trang trí đều vô cùng lộng lẫy, có điều chúng đã bị vây quanh bởi những bức tường, nhà bếp, chuồng gà được dựng lên khiến cho tất cả ngấp trong một kiến trúc hỗn độn. Mặc dù vậy, niềm tự hào của cư dân con hẻm Chu Tước vẫn lên cao chưa từng có, ngay cả Hội làng năm nay lượng người đến tham gia cũng nhiều hơn bao giờ hết.

Vốn tưởng công việc di dời sẽ lặng lẽ dừng lại, nhưng năm ngoái đất đai ở con đường phía tây bất ngờ bị giao cho Công ty Bất động sản Hằng Vũ, nghe nói sang năm sẽ chính thức khởi công. Công ty Bất động sản Hằng Vũ ba năm trước có tiếng xấu ở đường Thượng Hải, những người dân bình thường ở con hẻm Chu Tước cũng có nghe qua chuyện này. Chỉ là hỏa hoạn xảy ra trước, quy hoạch đất đai diễn ra sau, nên chẳng ai nghĩ hai chuyện này lại liên quan đến nhau.

Phương Tồn Chính vừa nhắc nhở, Trần Uyển không thể không lo lắng.

Hạ Phong Tử mà Phương Tồn Chính nhắc tới chính là kẻ làm mưa làm gió trên đường Tế Thành mà mỗi khi nhàn rỗi Lục Chỉ, Diên Tam lại đề cập đến. Hạ Phong Tử là người ngoài tỉnh, mở cửa hàng game để lập nghiệp. Trần Uyển có ấn tượng với hắn ta vì Diên Tam từng nói Hạ Phong Tử thích đấu chó. Vùng ngoại ô của Tế Thành có trường đấu chó, cứ vào cuối tuần lại mở cuộc cá cược, hắn ta cũng đến tham gia. Một người thích những trò chơi bạo lực, tính cách chắc chắn vô cùng tàn nhẫn, chỉ cần nhìn qua là có thể đoán biết. Cái danh hiệu Hạ Phong Tử từ đâu mà có thì chẳng ai rõ, nhưng con chó điên ấy ngay cả là Diên Tam – một tay đánh lộn không sợ chết – cũng phải kiêng sợ vài phần.

Phương Tồn Chính nói Hạ Phong Tử muốn tiền chứ không cần mạng, Trần Uyển dẫu sao cũng không am hiểu thế sự, cô không rõ nhân vật đen tối kia làm sao có thể nhảy vào được lĩnh vực bất động sản, còn cậu tại sao lại có liên quan đến chuyện di dời?

Kỳ nghỉ đông trôi qua trong sự thấp thỏm lo âu, trở về trường Trần Uyển vội đi tìm việc làm thêm. Công việc ở KFC trước kia cô đã xin nghỉ do kỳ nghỉ đông phải ở nhà giúp đỡ việc hàng quán cho cậu mợ, vị trí đó sớm đã có người thay thế. Trần Uyển lòng như lửa đốt, làn da trước nay không cần chăm sóc thì giờ trên mũi đã mọc lên một cái mụn to tướng, Hà Tâm Mi luôn có chút đồ kị, thấy cô nổi mụn thì cười thầm.

“Cậu đừng oán hận trong lòng nữa”, Hà Tâm Mi giật chiếc gương trong tay cô ra, “Tớ một năm ba trăm sáu mươi lăm ngày thì hơn nửa thời gian phải chiến đấu với đám này rồi. Yên tâm đi, mới có một cái mà đã lo lắng, lâu rồi sẽ quen thôi.”

“Cậu đừng trù ẻo tớ! Tớ chỉ có hai ngày này để đi tìm việc, giờ làm sao mà gặp người ta đây?”

“Cậu có anh Chính rồi còn buồn khổ nỗi gì? Anh ấy bật một chai rượu là đủ để cậu tiêu cả tháng.” Thấy Trần Uyển không lên tiếng, Hà Tâm Mi tiếp tục truy hỏi: “Hai người đã tiến đến bước nào rồi? Qua vòng hai? Hay qua hết rồi?”

Trần Uyển nhớ lại nụ hôn phớt hôm ấy, mặt đỏ lựng lên.

Hà Tâm Mi uể oải nằm xuống giường, lầm bầm: “Không nói thì thôi, vốn định giới thiệu công việc cho cậu...”.

Câu nói chưa dứt, Trần Uyển đã nhảy đến trước mặt, “Trao đổi với cậu thịt bò muối nhé?”.

Hà Tâm Mi nhắm tịt mắt lại.

“Chân gà rút xương.”

Mi mắt khẽ rung động.

“Hà Tâm Mi...”, Trần Uyển gào lên.

“Đồ ăn không có hứng, tớ đang giảm cân.”

“Cậu tàn nhẫn lắm”, cô nghiêng răng nghiêng lợi, “Chưa bao giờ thấy cậu có tinh thần tiêu khiển thế này”.

Hà Tâm Mi mở bừng mắt, cười khi khi, “Có tinh thần tiêu khiển thì chả như tớ lúc này, phải là theo những gì mọi người đồn đại, tin tức có thể tin tưởng được, hiện nay bà chủ quán karaoke hào hoa nhất Tế Thành chính là sinh viên ngành Tài chính của Đại học Đông Bắc...”.

Trần Uyển vội bịt miệng bạn lại, nhìn ra ngoài hành lang, những người khác vẫn chưa về, “Là một nụ hôn”.

Hà Tâm Mi ngồi thẳng dậy, mở to mắt hỏi: “Cậu gạt tớ? Sao có thể? Hôm đó ai cũng gọi cậu là chị dâu mà?”

“Tin hay không tùy cậu.”

“Cứ tưởng có quan hệ bất chính gì gì đó, hoàn toàn chẳng hấp dẫn”, Hà Tâm Mi nằm trở lại, “Thịt bò muối của tớ! Chân gà của tớ! Tớ không quan tâm, cậu vừa đồng ý rồi, đồng đồ trên bàn kia phải chia cho tớ một nửa”, đùa chán rồi lại hỏi: “Anh Chính của cậu sao lại chịu như vậy? Tớ nghe anh ấy nói hai người đã quen nhau rất lâu rồi.”

“Quen biết lâu thì nói lên được điều gì? Không rung động thì không rung động thôi.” Cô cảm nhận lại cảm giác khi đôi môi của Phương Tồn Chính lướt qua môi cô, cũng hiểu được khoảng khắc ngô nghê đó, giống như bị thôi miên, như một người tò mò, bối rối vì chưa từng trải nghiệm.

“Cũng có thể”, Hà Tâm Mi thở dài, “Người chị em tốt của tớ từ thời trung học – Tiểu Nhã – cũng biết điều đó. Lớp Mười một đã có anh chàng theo đuổi, còn truyền đến tai phụ huynh, kết quả là theo đuổi đến bây giờ cũng chẳng được gì. Trò chơi tình yêu ấy, thật chẳng hiểu được. Nói là không có cảm giác, vậy cảm giác rốt cuộc là cái gì?”

“Đến lúc nào cậu yêu rồi nói cho tớ với nhé.”

“Tớ? Vậy cậu cứ đợi đi. Nếu tớ bỗng xuyên không trở về đời nhà Đường thì chắc là mới có chuyện hay.”

Trần Uyển dựa vào thành giường khẽ cười. Thật ra Hà Tâm Mi béo nhưng không thuộc loại phì nộn, tròn trịa đầy đặn, ngực nở nang, nhìn vô cùng cuốn hút. Chỉ là do cô ấy bị người ta trêu chọc nhiều, nên ngay cả đối xử với bản thân cũng bằng con mắt phê phán.

Cười đùa xong vừa định động viên để cô ấy lấy lại chút tự tin thì Ninh Tiểu Nhã ào vào gọi bọn họ đi chọn môn học. Trần Uyển tò mò hỏi: “Không phải năm hai, năm ba mới chọn sao? Đến lượt bọn mình rồi à?”.

“Dự thính không được sao?”, Ninh Tiểu Nhã hào hứng, “Là vị giảng viên trẻ tuổi nhất, có tiếng nhất nhất của Đại học Đông Bắc, tớ đợi ngày này...”.

Chưa nói hết câu, Hà Tâm Mi đã rên rỉ kéo tấm chăn che đầu, trở người vào trong giường, “Tớ không đi cùng đâu, ngủ đây”.

Ninh Tiểu Nhã và cô ấy đi đâu cũng cùng nhau quen rồi, lẽ nào lại đi một mình, vội sống chết kéo bằng được Hà Tâm Mi dậy. Đi đến giảng đường lớn thì vẫn còn sớm, nhưng mọi người đã ngồi hết khoảng bảy mươi, tám mươi phần trăm số ghế rồi. Hà Tâm Mi nhăn nhó, “Chi bằng về nhà đi”. Trần Uyển và Ninh Tiểu Nhã đi phía trước, Ninh Tiểu Nhã quay lại trừng mắt nhìn Hà Tâm Mi. Trần Uyển nghĩ đến thì cũng đến rồi, nghe một chút cũng chẳng có hại gì, liền bám theo Ninh Tiểu Nhã tìm một chỗ ngồi thuận tiện. Hà

Tâm Mi chẳng biết làm sao đành ngồi xuống bên cạnh, một chị ngồi sau hỏi: “Hà Tâm Mi, mấy em đến làm gì? Năm nhất thì chọn môn Đầu tư ngân hàng chứ?”.

Hà Tâm Mi uể oải, còn chưa kịp trả lời thì Ninh Tiểu Nhã đã giành nói trước: “Chúng em đến nghe trước”. Lời cô ấy nói rất chính đáng, nhưng không giấu nổi vẻ hân hoan. Chị ngồi sau cười, trêu đùa: “Lại là một chú ong say nữa rồi”.

Ninh Tiểu Nhã đỏ mặt, “Tám mươi phần trăm người ngồi ở đây cũng giống như tụi em thôi”. Trần Uyển không hiểu họ đang liến thoắng chuyện gì, đến khi Tổng Thư Ngu bước vào trong những tiếng xì xào bàn tán thì cô mới hiểu.

Tính khí vui vẻ, mặt mày anh tuấn, chẳng trách hôm nay số lượng nữ sinh đến ngồi nghe giảng đông thế, chẳng trách chú ong say mà Ninh Tiểu Nhã muốn nói không phải là say vì rượu. Ánh mắt anh ta lướt qua xung quanh, rồi dừng lại mấy giây về hướng họ, Trần Uyển bỗng thấy quen quen, nhìn kĩ lại mới nhớ ra đó chính là người đưa mình về ký túc xá ngày hôm đó.

Ninh Tiểu Nhã khê nghiêng người hỏi nhỏ: “Nhìn thấy không? Vừa rồi có phải là cười với tụi mình không?”, giọng nói không giấu nổi niềm vui sướng. Hà Tâm Mi khom người, hừ lạnh một tiếng: “Lại bắt đầu phát cơn điên rồi đây”.

Người đó đứng trên khán đài nhìn xung quanh một lượt, đợi mọi người yên lặng lại mới mỉm cười nói: “Tôi không có thói quen điểm danh, nhưng cũng phải tuân thủ quy định của Đại học Đông Bắc, hôm nay thử chút xem sao”. Nói rồi cầm bảng danh sách chậm rãi đọc tên. Lúc đọc tới Hà Tâm Mi, Trần Uyển ngạc nhiên quay nhìn Ninh Tiểu Nhã, rồi tiếp tục quay sang Hà Tâm Mi, thấy cô ấy vẫn đang chơi game, những ánh mắt xung quanh đổ dồn về một phía, Trần Uyển huých khuỷu tay cô ấy.

Hà Tâm Mi ngù nga ngù ngờ ngẩng đầu lên rồi nhảy bật dậy, “Có”. Mọi người xung quanh bật cười, Tổng Thư Ngu có vẻ tâm trạng rất tốt, hơi nhếch miệng, cầm danh sách ra hiệu: “Thoải mái chút đi, không cần căng thẳng, mời em ngồi”.

Hà Tâm Mi tức tối ngồi xuống, Ninh Tiểu Nhã nổi đóa: “Cậu đã đăng ký môn này rồi hả?”.

“Không có”, Hà Tâm Mi nói về oan ức, “Đừng nhìn tớ, nhìn anh chàng đẹp trai của cậu đi”.

Môn chuyên ngành Tài chính yêu cầu năng lực tính toán tốt và khả năng phân tích số liệu tỉ mỉ, nhưng trong bài giảng này, bởi vì người dạy dùng rất nhiều ví dụ thực tế nên người nghe không cảm thấy khô cứng như thường lệ. Trần Uyển vô cùng hứng thú, có điều vẫn thấy lạ trước phản ứng của Hà Tâm Mi. Trên bục giảng càng vắng vắng tiếng, thì cô ấy càng lơ đã lơ đã. Biểu hiện hôm nay của Hà Tâm Mi thật khiến người ta không thể hiểu nổi.

Vừa tan lớp, Hà Tâm Mi giống như cá gặp nước, bật dậy kéo hai người đi ra cửa sau. Ninh Tiểu Nhã dừng bước nói: “Tớ còn vấn đề chưa hỏi thầy, cậu vội cái gì?”.

“Thật kỳ quặc. Hà Tâm Mi, hôm nay cậu miễn dịch với trai đẹp hay là trốn nợ?”, Trần Uyển hỏi.

Từ đằng sau, Tổng Thư Ngu đã bước vội đến gọi lớn: “Hà Tâm Mi, đợi một chút.”

Hà Tâm Mi chột dạ, tránh ánh mắt thăm dò của Ninh Tiểu Nhã và Trần Uyển cùng ánh nhìn tò mò của những sinh viên khác ở xung quanh, mặt không chút cảm xúc nhìn thầy. Tổng Thư Ngu cũng không để ý, nở nụ cười thân thiện bước tới gần, “Đúng rồi, hai bạn này là...”. Ninh Tiểu Nhã tranh nói trước: “Em tên Ninh Tiểu Nhã, thầy Tổng, bài giảng của thầy rất tuyệt!”, vẻ mặt vô cùng tôn sùng.

Tổng Thư Ngu khê gật đầu, đôi mắt sáng quay sang Trần Uyển. “Trần Uyển”, cô ngập ngừng, không biết lúc này có nên nói lời cảm ơn sự giúp đỡ của anh tối đó không. Anh quan sát cô kĩ càng một lượt. Cô đáp lại bằng một nụ cười, có lẽ anh cũng đã nhận ra cô.

“Thầy Tổng”, Hà Tâm Mi gằn giọng gọi, “Không có chuyện gì thì chúng em xin phép đi trước”.

“Đợi đã, tối nay có tiệc chúc thọ thầy Hà, vì thầy ấy không có thời gian nên nhờ tôi tiện thể đến đón em. Tối nay sáu rưỡi, đứng ở cổng số hai đợi tôi.”

“Em tự đi xe bus”, Hà Tâm Mi ngẩn cổ, tôi quen với anh lắm sao? Ông nội mừng thọ bảy mươi tuổi, anh đi tới đó để phá phách gì nữa?

“Tùy em, tôi chỉ đợi năm phút, quá giờ sẽ không đợi nữa”, anh chậm rãi nói, ánh mắt nhìn gương mặt không chút biểu cảm của cô dần dịch chuyển đi nơi khác, khoe miệng vẫn thoáng nụ cười.

Hà Tâm Mi không tìm được, khuôn ngực phập phồng, gương mặt nhìn thầy.

“Sáu rưỡi, nhớ đó.” Tống Thư Ngu quay sang gạt đầu với Trần Uyển và Ninh Tiểu Nhã, ngân nga hát và quay người bỏ đi.

“Lạ thật!”, Hà Tâm Mi lăm bằm rồi hỏi: “Anh ta hát bài gì thế? Nghe rõ là quen?”.

“Bài hát quảng cáo”, Trần Uyển và Ninh Tiểu Nhã đồng thanh, “Sữa bò ánh nắng. Hà Tâm Mi, đừng vội giảm cân, trước tiên giảm ngực cái đã”.

Chương 18

Hà Tâm Mi vẽ mặt hòa nhã, ăn nói ngọt ngào, có nhiều mối quan hệ. Công việc làm thêm mà cô ấy giới thiệu cho Trần Uyển là từ chỗ chị học khóa trên khoa Máy tính rồi qua đi qua lại nhiều người, nghe nói em học sinh đó tính cách bướng bỉnh, tinh nghịch, trong nửa năm đã thay đổi bốn, năm gia sư rồi.

Trần Uyển có chút bất an, hẹn thời gian đến gặp gia đình học sinh, khu phố giàu sang có tiếng ở Tế Thành. Đứng ở cửa phòng, cô bé nghe tiếng mẹ gọi mới miễn cưỡng đi ra, mặt lạnh tanh.

“Phán Phán, lại chào cô Trần đi.”

Cô bé phì nước bọt ra sàn gỗ trước mặt rồi quay người đi về phòng, đóng cửa “ầm” một tiếng.

“Tưởng Phán!”, mẹ cô bé gọi lớn rồi quay lại gương cười với Trần Uyển, “Được ông bà chiều quá đâm hư. Tôi cũng không biết làm sao với nó”.

“Trẻ con thường vậy mà”, Trần Uyển nói lấy lòng, “Tính cách thất thường của trẻ con cũng như thiên sứ vậy”. Nói xong tự cô cũng thấy ớn lạnh.

Người làm mẹ thường đề phòng trước mọi việc, thấy Trần Uyển là người thông minh, nên ánh mắt soi mói cũng giảm đi mấy phần, thân mật hơn, mời Trần Uyển ngồi xuống. “Có thể nói tôi cũng là người học khóa trên của cô đấy!” Trần Uyển mở to mắt, cô ta mỉm cười, nói tên vài giáo viên trong trường và hỏi tình hình gần đây ra sao.

Trần Uyển ban đầu cảm thấy gượng gạo, nhưng dần thoải mái hơn. Cô nhìn rất kỹ Tưởng Tiểu Vi, trang điểm tinh tế, ăn vận lộng lẫy, cử chỉ nhã nhặn, thực sự không giống người mẹ đã có con gái tám tuổi. Nghe cô ta tự giới thiệu là làm việc trong một công ty quảng cáo lớn nhất Tế Thành, Trần Uyển lại quan sát cánh bày biện trang trí nhà cửa, cô tự động viên mình: đây chính là tấm gương cho cô noi theo. Học hành cực khổ mấy năm tìm được một công việc tốt, cố gắng thêm chút nữa, có nền tảng sự nghiệp, như vậy cũng có thể giúp cậu mợ có cuộc sống tốt hơn.

“Công việc của tôi rất bận, xã giao cũng nhiều, thời gian ở nhà rất ít, cũng không có cơ hội bên cạnh con gái”, Tưởng Tiểu Vi vừa nói Trần Uyển vừa gạt đầu ra ý hiểu, “Phán Phán trước giờ ở với ông bà ngoại, được cưng chiều đâm ra hư. Cơ hội để hai mẹ con hiểu nhau rất ít, nó cũng vừa mới thay đổi môi trường sống nên tính khí rất bướng bỉnh. Trước đây cũng có mấy cô do không chịu nổi tính cách ngang ngạnh của Phán Phán nên đều nghỉ, tôi cũng nói trước để cô biết mà có sự chuẩn bị về tinh thần”.

“Không sao đâu, trước Tết tôi có làm việc tại KFC, ngày nào cũng tiếp xúc với trẻ nhỏ nên cô yên tâm”, Trần Uyển vội nói. Cô tự nghĩ tính mình kiên nhẫn, lại có kinh nghiệm ứng phó với trẻ con, hơn nữa ở đây cũng được hậu đãi. Dù có ngang ngạnh, cứng đầu thế nào đi chăng nữa thì cũng chỉ là trẻ con. Nhưng từ đầu đến cuối không thấy Tưởng Tiểu Vi nhắc đến chồng nên cũng thấy hơi lạ, tuy nhiên đây là chuyện gia đình họ, Trần Uyển cũng chẳng cần để tâm.

Vì vậy cứ thế quyết định. Sau khi chính thức bắt đầu công việc, cô mới trải nghiệm được nỗi khổ của những người đi trước, Tưởng Phán hoặc là đóng cửa không cho cô vào, hoặc là liên tục kêu đói, lúc đòi ăn cái này lúc đòi ăn cái kia. Trần Uyển cũng không nổi nóng, bị đóng cửa thì cô ngồi ngay xuống sàn nhà trước cửa

phòng mở truyện thiếu nhi ra đọc, đọc thật sinh động, đọc đến khi cửa phòng hé mở, thậm chí khi bị mắng là mụ già, cô cũng không nổi giận, công việc bếp núc cô đã làm mấy năm rồi, biết làm nhiều món ăn vặt nên ngày nào cũng có điều mới lạ. Một, hai tháng sau, cuối cùng Trần Uyển đã thu phục được cô bé, đã có thể nói chuyện với cô bé vài câu.

Hà Tâm Mi nghe Trần Uyển than phiền mấy lần thì tỏ ra bất bình: “Cậu đường đường là sinh viên đại học mà lại bị người ta coi như bảo mẫu thế sao? Đổi nhà, không làm nữa”.

“Nhà nào trả nhiều tiền vậy tớ sẽ đổi ngay!”, thấy Hà Tâm Mi cứng họng, Trần Uyển thở dài, “Bảo mẫu thì sao chứ. Con bé thật đáng thương, từ nhỏ đã không có cha, ngay cả mẹ gần như chẳng ngày nào có ở nhà. Căn phòng hơn một trăm mét vuông yên ắng như nhà ma, nhìn con bé mà nghĩ tới mình, trước đây lúc cha tớ còn sống, ông bận bịu nên nhốt tớ trong phòng, sợ tớ rơi từ cửa sổ xuống, nên cả cửa sổ và cửa sân thượng đều đóng kín. Trong nhà hề có tiếng động nhỏ là tớ hãi hùng, sợ ma hay có người xấu vào. Sự cô độc và sợ hãi đó, những người con cứng luôn được cha mẹ ôm ấp như các cậu sẽ không thể hiểu được đâu”. Trong nhà chủ, cô chỉ nhìn thấy tấm ảnh chụp hai mẹ con, cha của Phán Phán dường như là vấn đề cấm kỵ nhắc tới. Trần Uyển về cơ bản cũng đoán được vài phần, cô đồng cảm với Phán Phán, trong sự đồng cảm với Tưởng Tiểu Vi còn có chút khâm phục.

“Cậu tốt bụng, cho cậu làm nô lệ mới được”, Ninh Tiểu Nhã lẩm bẩm, “Nghe cậu nói thế, người đàn bà đó không chừng lại là người thứ ba”. Cô ấy vừa nói thì Hà Tâm Mi cũng tiếp lời phụ họa, “Nếu không thì tại sao cô ta lại được ở căn phòng như thế? Nhà cửa ở Tế Thành đâu phải như rau cỏ. Còn nữa, đứa nhỏ kia chắc là con của cô ta với một đại gia nào đó”.

Trần Uyển bật cười, “Cho tớ xin, đừng có gièm pha tấm gương của tớ thế. Cô ta là nữ sinh của Đại học Đông Bắc chúng ta đó”.

“Đại học Đông Bắc thì sao chứ? Cậu không biết rằng những kẻ giả tạo như Tống Thư Ngu cũng không ít người tốt nghiệp Đại học Đông Bắc ra sao? Ở đâu cũng có kẻ đi đường tắt”, Hà Tâm Mi nói với giọng khinh miệt.

Những mối quan hệ của Trần Uyển rất hạn hẹp, không hiểu lắm đối với xã hội muôn hình muôn vẻ, đương nhiên không có tư cách để nói xen vào, nên chỉ lưỡng lự: “Sao cậu lại chế giễu thầy Tống như thế? Người đó rốt cuộc đã có chuyện gì với cậu để cậu có thành kiến như vậy?”

Hà Tâm Mi khịt mũi, ngập ngừng một lúc mới nói: “Hắn ta có con mắt háo sắc, cái miệng ham ăn, động tác dung tục, nói chung tất cả đều không tốt, cậu đừng để vẻ bề ngoài của hắn đánh lừa. Khi cậu rơi vào bẫy của hắn rồi thì xem cậu có còn bênh vực hắn nữa không? Hắn là con sói già giấu đuôi”, giọng nói càng ngày càng thấp, câu cuối cùng như lướt qua tai.

Trần Uyển nghe xong phì cười: “Cậu đúng là có thành kiến. Tớ đi học một tuần rồi mà không cảm thấy như cậu nói. Ngược lại, còn thấy thầy Tống rất hấp dẫn, kiến thức chuyên môn cao, mang phong độ của người tri thức, chẳng trách có nhiều người hâm mộ như vậy. Ninh Tiểu Nhã luôn đặt những bài viết của thầy ấy lên đầu trang diện tử cá nhân đấy.”

Ninh Tiểu Nhã đưa hai mắt chiếu thẳng vào Trần Uyển: “Tiểu Uyển Uyển, còn nói cậu không nghe những lời đồn đại, thì ra cậu cũng biết chuyện đó? Nói thật đi, có phải cậu cũng động lòng rồi phải không?”.

Trần Uyển “xí” một tiếng, “Cậu bán loạn muốn kéo tớ cùng xuống nước làm gì? Chẳng phải cậu yêu Lưu Thiệu Hòa, yêu đến mức mê muội, tại sao lại còn yêu cả thầy Tống?”.

Ninh Tiểu Nhã nói như ai oán: “Thầy Tống chính là chàng công tử đẹp giữa thế giới dơ bẩn này, không thể ngắm nghía từ xa được à?”.

“Lại có thêm một đứa đầu óc có vấn đề. Phong độ người tri thức? Công tử đẹp giữa thế giới dơ bẩn? Tớ chỉ ngửi thấy mùi hôi thối thôi.”, Hà Tâm Mi khịt mũi, “Nhìn người phải nhìn bản chất, có hiểu không hả? Không nói nữa, xối cơm đi. Chậm một chút là sườn kho chỉ còn lại nước thôi đấy”.

Năm mới mở đầu tốt đẹp, đầu tiên là tìm được một gia đình làm gia sư với thù lao hậu hĩnh, theo lời giới thiệu của thầy Tống, cô được nhận làm tạp vụ trong khoa, vận may cuối cùng cũng chiếu lên đầu Trần Uyển. Tưởng Phán quả thực rất khó đối phó, tính tình lăm lè ngang bướng; công việc tạp vụ thì vụn vặt, gọi đồ

ăn, dọn vệ sinh, nghe điện thoại, có lúc lại chỉnh lý, hiệu đính văn bản. Tất cả cô đều vui vẻ chịu đựng, đặc biệt là lúc cuối tháng để ra được chút tiền gửi ngân hàng là tâm trạng cô lại sung sướng như ánh nắng mùa xuân.

Cô và Tống Thư Ngu như ngầm thỏa thuận không nhắc gì tới chuyện của đêm hôm đó, đối với cô mà nói những giọt nước mắt hôm đó chẳng qua chỉ là do sự chịu đựng đã đến mức giới hạn, sự yếu đuối mỏng manh ấy đã nhanh chóng tiêu tan trong không khí, chẳng là gì cả. Nhưng giây phút mà cảm giác ấm áp, yên tĩnh tràn ngập trong xe anh lại vô cùng quý giá, một lời “cảm ơn” làm sao có thể nói hết được?

Hà Tâm Mi nói nhìn người phải xem bản chất. Thầy Tống là một người học vị cao, khiêm tốn nhã nhặn, lúc cười nhìn còn có vẻ trẻ con, đâu có đáng ghét như những gì Hà Tâm Mi miêu tả? Cô không biết tán thưởng, bị vẻ bề ngoài che mắt. Chỉ là Trần Uyển rất băn khoăn: một người đàn ông ưu tú như thế tại sao lại quen biết với tên vô lại như Tần Hạo?

Cô nhớ mới làm ở khoa chưa tới hai ngày thì nhận được cuộc điện thoại của người đó, lúc đầu chỉ là cảm thấy có chút quen quen, nhưng cũng không để ý, trả lời một câu: “Xin lỗi, thầy Tống đang có tiết dạy, có gì xin để lại lời nhắn”.

Người đó cười nhỏ nhẹ nói: “Tần Hạo. Tần trong Tần Thủy Hoàng, Hạo trong hạo thiên khung thương [1]. Cứ nói là có Tần Hạo tìm gặp”.

[1] Hạo thiên khung thương: Nghĩa là bầu trời trong xanh.

Trái tim cô như bị vật gì đâm sầm vào, âm cuối của người trong điện thoại như phả hơi nóng lên mặt cô. Im lặng một lúc, đầu dây bên kia hỏi: “Cô tên gì?”.

“Không phải chuyện của anh!”, cô trả lời.

“Tổ chức sinh viên Đại học Đông Bắc giờ xuống cấp thế này sao? Ngay cả lịch sự cơ bản cũng không có? Xem ra phải nói chuyện lại với thầy Tống rồi.”

“... Trần Uyển”, Trần Uyển nghĩ đến công việc của mình đành ngoan ngoãn trả lời. Cô có thể tưởng tượng được vẻ dương dương tự đắc của anh, bực bội khi lần nào đối đầu với anh cô cũng bị dồn vào tình thế bất lợi, hai từ “Trần Uyển” bị cô nhả từng tiếng.

Anh không thêm để ý tới giọng điệu của cô, tiếp tục giả vờ nói: “Ồ... có vẻ cô không quen tôi, cô mới đến à?”. Anh đã biết tên cô từ lâu, nhưng đây là lần đầu tiên giới thiệu chính thức, nên cũng coi như là lần đầu, trong lòng bất giác vui sướng.

Trần Uyển không màng đến lời nói đả bôi của anh, cố kiềm chế nói: “Nếu như ngài và thầy Tống quen biết thì xin gọi đến số điện thoại di động của thầy ấy. Chúng tôi cũng bận, không dám làm phiền thời gian quý báu của ngài”. Vừa nói dứt lời, cũng không quan tâm xem đối phương nói gì, cô vội cúp máy.

Cô không mong gặp anh, đó là điều không có gì đáng ngạc nhiên. Tần Hạo đoán là ở đầu dây bên kia, cô sẽ như con mèo dựng lông lên tức giận, trong lòng anh chợt thấy sáng khoái. Tiện tay bấm số của Tống Thư Ngu, đầu bên kia vắng lại tiếng ồn ào, hình như vừa tan tiết. “Hành động rất nhanh, tiểu tử, cậu rất nghĩa khí đấy. Việc cần cậu giúp đỡ làm quá nhanh, người anh em tốt ạ. Ân huệ này tớ sẽ ghi nhớ.”

Ban đầu Tống Thư Ngu ngăn người ra, sau đó mới phản ứng lại, cười nói: “Đừng biến tớ thành người chần chừ, tớ cũng không có hứng để nổi duyên hồng cho hai người. Tớ giúp chuyện này không phải vì cậu, nghe nói hoàn cảnh gia đình cô ấy khó khăn nên trường học cũng cần quan tâm một chút.”

Tần Hạo chặc chặc lưỡi, “Có lòng tốt từ bao giờ vậy? Trước mặt tớ mà giả bộ là chúa Jesus sao?”.

Tống Thư Ngu cười đùa, sau đó hỏi: “Bước tiếp theo thì sao? Xem ra đó là cô gái tốt, cậu phải biết chừng mực, nếu không được thì rút lui”.

“Tớ đã khi nào có bản ghi chép về sự thất bại khi giải quyết khó khăn đâu? Lão Tần gia đây không có hai từ ‘rút lui’, nếu ông tớ mà biết tớ tùy tiện bỏ cuộc chắc còn đánh cho què chân ấy chứ?”

Tống Thư Ngu chau mày, anh biết tính cách của Tiểu Ngũ, những gì càng khó đạt được thì càng muốn đạt được, đây là tính xấu của bọn đàn ông, nhưng đối với Tiểu Ngũ thì đặc biệt hơn. Trong đầu anh thấp

thoảng hình ảnh hai má ướn nước mắt của Trần Uyển trong đêm hôm đó, có chút hối hận khi giới thiệu cô vào khoa làm việc, hi vọng sẽ không có vấn đề gì lớn xảy ra. Vì thế anh hỏi: “Cuộc điện thoại đó cậu hài lòng chứ?”.

“Tất nhiên là không”, Tần Hạo hả lòng hả dạ, “Cô ấy không có di động à? Ít nhất thì bây giờ tớ cũng có thể tìm được cô ấy, đầu tiên phải nói chuyện cho quen, sau đó hẹn hò đi uống cà phê gì gì đó, tặng hoa tặng quà, chẳng phải các cô gái đều thích vậy sao? Tớ cũng là người sành trong các chiêu lãng mạn, nhưng vẫn chưa có cơ hội phát huy. Lần này thử nghiệm một chút, cậu sẽ thấy tớ đạt được cô ấy dễ như trở bàn tay”.

“Cuối cùng cậu đừng tự lấy dao đâm mình.”

“Có thể khiến tớ lãnh dao, người đó chắc chưa được sinh ra”, Tần Hạo cười khinh miệt.

11. Chương 19 - 20

Chương 19

Gần đây, Tần Hạo có vẻ bức bối.

Mấy ngày trước ngay trước mặt Tống Thư Ngu anh còn nói giời nói biển, nói rằng chỉ là chuyện cầm dao mổ trâu giết gà dễ như trở bàn tay. Nhưng cái dao ấy đã cầm được trong tay mấy ngày mà không có cách nào để hành động. Các thủ đoạn lúc nóng lúc lạnh, lạt mềm buộc chặt, anh đã biết nhiều, bất kể là một đêm ham chơi hay là thỉnh thoảng gặp dịp mua vui, chỉ cần suy nghĩ có dự vọng, có mục đích, thối lên người là anh tung chiêu, tay nghề thành thạo. Nhưng hiện nay anh như vấp phải một thủ đoạn mềm dẻo, toàn thân không chút sức lực.

Theo như kinh nghiệm của anh, đó thật sự là một trái non, ăn vào mềm mà chẳng thấy mùi vị gì cả, vừa chua vừa chất, nói một cách không chính xác thì nó sẽ làm thay đổi khẩu vị của anh. Nhưng lại có chút không thuận lợi. Ban đầu anh còn cân nhắc “trái non” này chưa am hiểu việc đời, không thể quá vội vàng sẽ làm cô sợ, coi như hạ thấp mình để ngày ngày gọi điện cho cô, nói bữa vài câu, sau đó tìm cách gần gũi. Nhưng cô vẫn một từ “bạn” và nhanh chóng cắt đứt câu nói của anh, hoặc là giả giọng người khác vờ nói: “Tìm Tiểu Trần hả? Cô ấy không có ở đây”. Cô tưởng anh là kẻ ngốc sao?

Anh tự ngẫm, mình chưa xúc phạm đến cô! Tối đó muốn mượn hơi rượu để ầu ỹ, vượt ve, nhưng chẳng phải cũng cho cô lấy lại lẽ phải rồi sao? Anh cam chịu để cô thượng cẳng chân hạ cẳng tay là đã nể mặt cô lắm rồi, nếu không thì làm sao mà dễ dàng bỏ qua như thế được? Hơn nữa, bên má trái của anh còn in hằn năm ngón tay của cô khiến anh hai ngày không dám ra khỏi cửa. Anh đâu có tính toán gì, vậy mà cô còn ra vẻ kiêu ngạo với anh gì chứ?

Đồ nha đầu chết tiệt!

Nghĩ rồi bàn tay như được ý thức mách bảo, điều khiển vô lăng tiến vào Đại học Đông Bắc.

Lúc bắt gặp ánh mắt thăm dò của Tống Thư Ngu, anh có chút không kiềm chế được nên nói úp úp mở mở: “Không có gì, lần trước gặp mặt cậu không tới, nghĩ có ngày không còn được tụ họp nhau nữa nên đến tìm cậu đi làm một bữa”, nói rồi nhìn quanh phòng của Tống Thư Ngu.

Tống Thư Ngu cười nhạo, “Tìm kẻ hèn mọn này ăn cơm đâu cần ngại phải cất công đích thân vất vả đến đón chứ?”, vừa thu dọn đồ đạc trên bàn vừa đùa, “Đừng có chiếu đèn pha khắp nơi như vậy. Muốn thế này rồi, người ta còn ở đây sao? Đã tới căng tin mua đồ ăn từ lâu rồi”.

Tần Hạo ngượng ngùng quay đầu lại, may mà da mặt dày nên không nên không nhìn ra là đỏ hay trắng. Anh vờ như vô tình hỏi: “Đồ ăn ở căng tin trường thế nào? Chi bằng mình cũng đến đó thử xem?”

Tống Thư Ngu ngẩn ra mấy giây, khuôn ngực phập phồng bỗng nhiên không kiềm chế nổi, bật cười chỉ tay về phía Tần Hạo hồi lâu mà không nói nên lời.

Tần Hạo trợn mắt lên, xấu hổ vô cùng, nhào tới đưa chân đá cho bạn một cái. Tống Thư Ngu vừa cười vừa tránh, lúc sau mới dừng lại nói: “Đi căng tin ăn cơm hai đồng hả? Làm khó cậu rồi”, nói rồi lại cười lớn, “Hiếm khi thiếu gia họ Tần hạ cố xuống thị sát dân tình, cậu này sao không nói cho bố cậu nghe? Không chừng ông cụ nước mắt đầm đìa nói: Tiểu Ngũ cuối cùng cũng tiến bộ rồi”.

“Chết tiệt cậu đùa xong chưa?”

Tống Thư Ngu ngừng cười, nghiêm nghị nói: “Giúp cậu thêm một lần cũng không sao, chỉ là tớ nhắc nhở cậu lần nữa, nếu bị quở trách cũng mặc kệ. Cậu cứ nghĩ kĩ đi, cậu ăn chơi trác táng ở bên ngoài như thế nào thì tớ không quan tâm, nhưng đừng làm gì liên lụy đến tớ, xảy ra chuyện phiền phức nào thì tớ không lo liệu nổi đâu”.

Tần Hạo đút tay vào túi quần, dựa vào cửa sổ, nói bằng cái giọng ba lẳng nhăng: “Tớ có thể làm gì? Không phải là tìm cơ hội để mời cô ấy một bữa cơm sao? Việc không thành chẳng lẽ xách cô ấy lên bàn ‘chiến’?”. Nghĩ lại vẻ nghiêm túc trong câu nói của Tống Thư Ngu, anh ngoái đầu nhìn ra những mầm non mới nhú trên cây hạnh nhân ngoài cửa sổ, miệng lẩm bẩm: “Cũng chỉ là một cô bé vắt mũi chưa sạch thôi, tớ có thể động lòng được sao? Theo như những gì cậu nói, không được thì rút lui”.

Nói là thế, lúc nhìn thấy người ta thì tự nhiên ghê tởm ra cười. Trời sinh tính đoan trang thì vẫn cứ đoan trang, mặc vấy rách thì vẫn đẹp hơn kẻ khác.

Trần Uyển từ xa nhìn thấy anh, cố ý rút lại phía sau Hà Tâm Mi và Ninh Tiểu Nhã mấy bước. Trong điện thoại cô luôn trốn tránh anh, nhưng cũng có dự cảm sẽ có ngày anh xuất hiện trước mặt cô. Chỉ là lúc này trong lòng cô vẫn có chút hoang mang.

Trần Uyển vốn không định tới, lúc Hà Tâm Mi nhận cuộc điện thoại của thầy Tống mời đi ăn cơm cô cũng nói không đi, ngặt nỗi Ninh Tiểu Nhã cứ nhìn chăm chăm. Hà Tâm Mi nhếch mép với Ninh Tiểu Nhã một cái, rồi mới uể oải nói với người trong điện thoại: “Anh lo gì? Mới vừa qua năm mới anh lại mời? Có mấy con chồn của anh theo không?”.

Tống Thư Ngu cũng không tức giận, toét miệng trả lời: “Làm bậc trưởng bối chăm sóc cho đàn em một chút không được sao? Hồi Tết cha em dặn tôi phải thường xuyên dạy bảo em, chăm sóc em, có cơ hội thì em nên quý trọng...”.

Hà Tâm Mi vô duyên vô cớ bị hạ thấp, đã bực dọc lâu rồi, thấy anh nói về coi thường thì cơn tức giận càng dâng trào. Đang định ném điện thoại thì Ninh Tiểu Nhã đã vụt đến cướp lấy khỏi tay. Nói xong quay sang gào lên với Hà Tâm Mi: “Sao không đi? Tớ ngày nào cũng ăn ở căng tin, dạ dày đã teo tóp lại hết rồi. Có cơ hội làm béo dạ dày vậy mà mấy cậu ai cũng từ chối”.

Hà Tâm Mi xoa xoa cái bụng rỗng, cũng hơi động lòng. Trước đây hai người thường gọi đồ ăn, sau khi ở cùng Trần Uyển vì quen với việc chăm sóc mặt mà dường như không còn tâm hơi của quán cơm. Nghĩ hơn tuần nay miệng toàn nhai rau, uống nước trắng, cái dạ dày cũng đáng thương lắm rồi, nên xúc động quay sang khoát tay với Ninh Tiểu Nhã và Trần Uyển nói: “Vậy thì tất cả cùng đi! Ăn cạn uống kiệt! Tranh tiền, tranh đồ ăn, tranh gái!”.

Trần Uyển cứ tưởng chỉ có Tống Thư Ngu, không ngờ Tần Hạo cũng đến. Chậm lại mấy bước, nghĩ cách tìm lý do để chuẩn. Nhưng Hà Tâm Mi lại kéo cô, thì thào: “Tớ muốn ăn một bữa cho anh ta khuynh gia bại sản, Ninh Tiểu Nhã ngốc nghếch sao lại chọn quán lẩu Tứ Xuyên ở cổng trường chứ? Ăn ở đó thì ăn đến bao giờ mới có thể cho hân hạnh vận được? Dù thế nào cũng phải ăn bào ngư, vi cá mập chứ?”.

“Vậy chúng mình về trước nhỉ?” Trần Uyển thấy người đó đang tươi cười, nhìn cô chăm chăm, cảm thấy rất không tự nhiên. Nghe Hà Tâm Mi oán trách bỗng cô như nhận được lệnh đại xá, vội viện cớ hỏi: “Giờ mau về căng tin, chắc chắn là còn đồ ăn.”

Hà Tâm Mi trợn tròn mắt nói: “Giờ còn nói đi về? Đến thì đến rồi, quan tâm anh ta làm gì, ăn no cái đã”. Nói xong đưa tay sờ lên mấy cái mụn mới mọc ở trên trán rồi bước vào quán trước.

Trong quán mới chỉ có nửa số chỗ là có khách ngồi, Tống Thư Ngu đã gọi nước lèo từ trước, biết Hà Tâm Mi ăn được nên gọi rất nhiều thứ bày đầy ra bàn.

Con người Hà Tâm Mi thường ngày ồn ào là thế mà hôm nay im lặng lạ thường, Trần Uyển không thích chủ động bắt chuyện với người khác, lại càng không thèm để ý đến Tần Hạo bên cạnh, ngay cả liếc nhìn cũng không. Chỉ có Ninh Tiểu Nhã là bô lô ba la không ngừng, từ chuyện tiết học hôm qua của Tống Thư Ngu đến các thông tin của trường, cuối cùng là nói về những chuyện vui trong ký túc. Nói đến đây, hai anh chàng có vẻ thích thú, Tống Thư Ngu nhường nhường mày, rất có ý khích lệ.

Trần Uyển thấy Ninh Tiểu Nhã cứ nói mãi, sợ ngay cả những chuyện linh tinh của họ trong ký túc cũng bị bê lên nói hết, trong lòng hơi lo lắng, liền đá chân dưới bàn, đúng lúc Hà Tâm Mi cũng đá tới, hai người đau đến mức nghiêng răng nghiêng lợi. Cô vội tránh ra rồi lại đá thêm một cú thật đau nữa, nhưng lần này trúng ngay chân Tần Hạo.

Tần Hạo tưởng cô cố ý trút giận, nên mặc dù bị đá rất đau nhưng trong lòng vẫn có chút vui mừng: thì ra vẻ thờ ơ của cô đối với anh chính là sự hiếu thắng. Anh cười tít mắt, gấp mấy miếng lươn trong nồi lẩu bỏ vào bát cô, còn niềm nở ra mặt: “Cái này bổ, ăn lươn trước dịp Thanh minh là tốt nhất”.

Lúc Trần Uyển đá trúng chân anh thì hoảng hốt thu chân phải, cẩn thận khép hai chân lại. Ai ngờ anh ma mãnh, chân trái anh liều cạo vào chân cô hai cái, cô bực bội dịch ghế sang phía Hà Tâm Mi trườn mắt tức giận. Nhiệt độ nồi lẩu cao, cô lại vừa ăn ớt, gò má ửng đỏ như hoa đào, môi như nụ anh đào chum chím, càng làm tôn lên đôi mắt lấp lánh, lạnh lùng. Nhưng Tần Hạo cảm thấy lúc cô tức giận trông thật dễ thương.

Trần Uyển bị anh nhìn ngây dại, ngượng đến chín mặt, lăm bầm chửi: “Mất nết, vô giáo dục”.

“Cậu đá tớ làm gì? Xương cứng ngắt, làm tớ đau quá”, Hà Tâm Mi xoa chân dưới bàn.

“Không ngờ đá trúng cậu, muốn đá Ninh Tiểu Nhã kia.”

“Đồ chết tiệt ấy, về phòng sẽ xử lý”, Hà Tâm Mi ngược mắt nhìn sang phía đối diện, “Nhiệt tình quá độ, quên hết mọi thứ rồi đó”.

Trần Uyển cố gắng bỏ qua sự hiện diện lớn mạnh ở bên phải mình, thờ ơ nhìn sang đối diện: “Tiểu Nhã còn nói là đối, thế mà chẳng thấy đụng đũa gì cả”.

“Ha ha, cậu ấy bây giờ đâu cần lo đến cái bụng? Người đàn ông ngưỡng mộ trong lòng đang ở ngay trước mặt, cái ham muốn ăn uống đâu còn nữa, mà phải chăm chút làm thực nữ - trích dẫn danh ngôn của Ninh Tiểu Nhã. Cay quá, trời ơi, ngày mai lại mọc thêm mấy cái mụn nữa cho coi”, Hà Tâm Mi lạnh lùng nói, vừa nghe Ninh Tiểu Nhã hỏi Tống Thư Ngu về những trường đại học nổi tiếng ở Anh vừa thâm chế giễu.

“Khiếp quá, tốt nghiệp xong đi Anh. Ngày trước ai nói là tốt nghiệp xong sẽ lấy chồng ngay?”, Hà Tâm Mi nhắc Ninh Tiểu Nhã.

“Vẫn còn mấy năm nữa mới tốt nghiệp, ai biết tương lai ra sao? Lý tưởng của tớ còn nhiều lắm.” Ánh mắt cảnh cáo của Ninh Tiểu Nhã quét sang Hà Tâm Mi: lại dám vạch rõ nội tình của tớ ra... Sau đó tiếp tục nở nụ cười như hoa về phía Tống Thư Ngu, “Thầy Tống, em luôn cho rằng Anh quốc là nước sương mù, mưa lâm thâm âm đạm. Nghe thầy vừa nói thì em cũng muốn đi, nếu như có ngày trở thành bạn học của thầy thì quá tuyệt. Thầy kể thêm mấy chuyện vui khi còn đi học được không?”.

Hà Tâm Mi làm vẻ mặt rùng mình, Tống Thư Ngu nhìn thấy mỉm cười, tiếp tục nói hết sức đỉnh đạc.

“Có đam mê theo đuổi là tốt”, lần này Trần Uyển giúp Ninh Tiểu Nhã, “Đến mức tranh giành không?”. Tống Thư Ngu quả có tài ăn nói, ngay cả cô nghe cũng thấy hào hứng.

“Ừ, theo đuổi. Theo đuổi thằng đàn ông hèn hạ mới đúng. Tôi cảm thấy họ rất hợp nhau, đều khéo giả bộ. Tiểu Nhã háo sắc mà làm ra vẻ ngây thơ, ông Tống là thằng đàn ông hèn hạ mà tỏ ra cao quý”, Hà Tâm Mi dừng đũa đang khuấy trong bát, lăm bầm nói tiếp: “Lúc này có cái gì mà cậu ấy không thể nói ra, tay chống cằm, cổ ngẩng cao bốn mươi lăm độ, hai mắt đầy tôn kính. Nếu là phim hoạt hình thì xung quanh nhất định sẽ vẽ thêm những bong bóng hồng, nếu là phim Hàn Quốc thì vừa đánh mắt quẩy rũ vừa gọi thắm thiết: Oppa!”.

Trần Uyển cười khì khì rồi che mặt ho một chập, hai mắt nhoe nhoẹt nước nhìn trách Hà Tâm Mi.

Cô bị sắc ớt, cay nồng, nước mắt giàn giụa. Nghe người bên cạnh nói “Uống chút nước”, cô không để ý nhiều, ghé miệng vào cốc uống ừng ực, ngẩng đầu lên mới biết là vừa uống cốc nước trên tay Tần Hạo. Cô vội né tránh vẻ mặt căng thẳng của anh, sau cơn ho của cô, trong mắt anh mới ánh lên vẻ thư thái. Cô ngượng ngùng, giải thích với mọi người: “Bị sắc”. Nhớ lại vừa rồi mình uống cốc nước trên tay anh... quá quý thật! Hôm nay sao cô lại xuất hiện ở đây chứ?

“Không thích ăn ớt thì nói trước, đổi lẩu uyên ương là được. Lau miệng đi”, nói rồi đưa khăn giấy.

Trần Uyển gắng sức từ chối, muốn trừng mắt với anh, quen biết lắm hay sao? Sao lại nói chuyện bằng giọng điệu như thế? Hà Tâm Mi bên trái tò mò hỏi: “Lúc mới vào cửa cảm thấy tướng mạo cũng được, không như cái tên bỉ ổi kia, chỉ có điều khỏe mắt hơi héch, trong sách tướng số nói đó là mệnh phạm đào hoa. Cậu quen anh ta à?”

“Không quen”, Trần Uyển ruột gan rối bời, cái tên Tần Hạo kiêu ngạo, ngang ngạnh trong mắt cô đột nhiên hôm nay phá vỡ hình tượng, tỏ ra vô cùng ân cần. Cô thật sự không thích ứng kịp, lẽ nào tính cách thay đổi như trong truyền thuyết? Cô đổi đề tài nói với Hà Tâm Mi: “Ăn nhanh đi, bảy giờ ba mươi tứ còn phải đi gia sư”.

“Chẳng phải là hoa khôi của trường, thế mà cũng có người không quen biết thương hoa tiếc ngọc.” Hà Tâm Mi tủi nghịu than vãn, lén nhìn đôi mắt cười của Tần Hạo ở phía đối diện. Chột dạ, cô ấy cũng cười đáp lại, sau đó lấy khuỷu tay thúc thúc Trần Uyển: “Ê, người ta đưa đồ cho cậu kìa”.

Trần Uyển nhìn theo ánh mắt của Hà Tâm Mi, Tần Hạo vừa lau một cái bát mới để trước mặt cô. Nụ cười của cô bỗng chốc ngưng lại trên gương mặt, “Không cần. Ăn bát của mình ngon hơn”.

Từ khi bước vào cửa bị cô coi như không khí anh cũng đành chấp nhận, nhưng sự chăm sóc ân cần của anh liên tục bị cự tuyệt. Có khi nào anh phục vụ người khác như thế này cơ chứ? Trong lòng Tần Hạo cơn tức giận như muốn bùng nổ, nhưng anh hít vào một hơi để cố nén lại, chỉ lấy ánh mắt quét qua cô, hận không thể chia cô làm hai phần. Đang nghĩ nên nói điều gì thì cô nàng có vòng ngực khủng bên cạnh Trần Uyển đã đứng dậy, cười đón lấy cái bát, còn nói: “Cảm ơn, vừa rồi còn nói lẩu không ngon, nóng quá nên không ăn nhanh được”.

Chương 20

Thế giới ở ngoài hay trong xe thì cũng chỉ là một, nhưng tại sao từ cửa xe nhìn ra, tất cả cảnh vật lại như hư ảo? Những ánh đèn đường mờ mờ ảo ảo và dòng xe tấp nập, tất cả đều bị kéo dài lại phía sau giữa bóng đêm huyền hoặc.

Trần Uyển cũng tự cảm thấy sự việc rất không chân thực là mình đang có mặt ở trong xe.

Lúc rời khỏi quán lẩu cô cáo từ xin đi trước để về ký túc xá lấy xe đạp, đi được nửa đường thì có một chiếc xe vọt qua và dừng lại ngay trước mặt. Cho dù người ngồi trong xe không bước xuống, cô cũng có thể biết chủ nhân của nó là ai, những chiếc xe không có thể thông hành thì không được phép vào trường, còn ai có thể coi người gác cổng là không khí vậy chứ?

Màn đêm vừa buông, cũng là lúc mọi người tản bộ, tuyến đường chính trong trường có rất nhiều người qua lại. Hoặc có thể vì cô là Trần Uyển của lớp Tài chính, hoặc là do anh lái xe quá mực huênh hoang nên những ánh mắt dò xét đã coi cô là tiêu điểm để thăm dò. Cô thầm than thở giữ vững tinh thần, mở cánh cửa sau ra rồi ngồi vào.

“Em ngồi phía sau làm cái gì? Lên ngồi phía trước đây”, Tần Hạo quay nửa người lại nói với cô, mặt vẻ không hài lòng. Thấy cô vẫn không nhúc nhích càng tỏ ra khó chịu, “Em coi anh là tài xế sao?”

“Đúng phép lịch sự là phải ngồi phía trước, nhưng tôi cảm thấy khi ở gần anh cần phải giữ cự ly nhất định. Nếu không được thì tôi sẽ xuống xe ngay.”

Chú chuột nhỏ ở khu dân cư nghèo chưa từng thấy một khung cảnh bao la, nhưng đến nước này mà không hiểu tâm địa gian xảo của đối phương thì có thật sự quá ngốc. Nếu đã chạy trốn không được thì chi bằng đối diện với phiền phức.

Tần Hạo nhướn mày cười nhạt, như Hà Tâm Mi nói thì gương mặt nhìn nghiêng với khóe mắt xé của anh xem ra cũng có chút phong lưu, “Em sợ anh? Sợ sao còn lên xe của anh? Không sợ anh mang em đi bán à?”.

“Câu tôi có thể kiếm thầy Tống để tìm ra người, nếu anh không sợ mang thêm phiền phức cho thầy ấy.” Trần Uyển dùng ngón tay gõ lên cửa xe, nhắc nhở: “Anh chặn đường rồi.”

Tần Hạo lạnh lùng hừ một tiếng, lầm bầm: “Cái gì, hay là chuyển sang làn đường đối diện”.

Trên đường đi, cô tính toán làm thế nào để quét sạch những suy nghĩ trong đầu anh.

Hai mươi năm cuộc đời đã đi qua, mất mẹ từ bé, sau đó cha cũng qua đời một cách không bình thường. Đương nhiên, so với rất nhiều người bất hạnh ngoài kia thì thật sự cô cũng không đến nỗi mang hai từ “khốn khổ”, chỉ là do gia cảnh đi từ giàu sang đến nghèo khó khiến cô ý thức được nhu cầu và phương hướng cần đi sớm hơn những người cùng tuổi khác. Cô không quen bỏ dỡ nhưng rất thực tế, hơn nữa cô mong muốn sự bình yên và căm ghét những chuyện ngoài ý muốn.

Đặc biệt là chuyện ngoài ý muốn như lúc này.

“Anh đi sai đường rồi”, Trần Uyển nhún mày.

“Không thấy phía trước tắc đường hả? Bình thường giờ này không thể tắc đường được, không chừng lại là tai nạn giao thông. Em không sợ trễ sao?” anh nhìn cô qua gương chiếu hậu, “Sợ anh bán em à? Gãy gò khô khốc như con khỉ ấy, có mà đại hạ giá cũng không được mấy đồng”.

Thấy cô không phản ứng, anh yên lặng mấy giây, lại hậm hực nói: “Đằng sau em có cái túi, anh tự tay mua tặng em đó”, rồi nói thêm: “Bỏ đấy mấy ngày rồi, nhìn thấy mà bực mình”.

Trần Uyển quay đầu, giữa tấm kính sau xe và ghế ngồi có để một túi đồ căng phồng, lúc quay mặt lại, nụ cười nhạt đã kìm nén bấy giờ lại hiện diện nơi khóe môi.

Tần Hạo liếc thấy sự chế giễu trong ánh mắt cô, vô cùng lúng túng, “Em mở ra xem đi”.

Cô đã dùng vẻ mặt lạnh tanh để từ chối một cách uyển chuyển, anh quan sát tỉ mỉ thái độ của cô qua gương chiếu hậu, vẻ lạnh lùng ấy đã lan vào tận con tim.

“Nói đi, không nói sao anh biết em thích gì?”, anh phá vỡ bầu không khí yên ắng trong xe.

Trần Uyển thu lại nụ cười, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, cô thuộc về thế giới bên ngoài, giữa họ không nên có bất cứ điều gì ràng buộc. “Điều tôi thích là anh đừng gây thêm phiền phức cho tôi nữa”, giọng nói lạnh nhạt như kiểu cô không cần quan tâm xem anh có tức giận hay không, “Tôi chẳng có hứng thú gì với những đồ anh mua, với anh cũng thế. Chỉ bằng anh hỏi tôi giá bao nhiêu như lần trước còn tốt hơn, giá tôi đòi, anh trả không nổi đâu”.

Anh như nén tiếng thở dài, lát sau mới bật cười hai tiếng, sau đó lại im lặng. Trong không gian yên tĩnh dường như mỗi hạt không khí đều tích tụ, dồn nén trong hơi thở nặng nề của anh, Trần Uyển vẫn vờ bình tĩnh, chà ngón tay lên ống quần jean.

Bình thường đường đi chỉ mất nửa giờ, hôm nay thì như đi từ Nam Cực sang Bắc Cực. Đến cổng nhà Tưởng Phán, cô lập tức thở phào, lúc ấy mới phát hiện mình đã kìm nén hơi thở khá lâu rồi, hít thở trở lại cô cảm thấy khoan khoái, thần kinh được thư giãn.

“Không nên lãng phí thêm thời gian của anh nữa, không đáng đâu”, cô cố giữ nụ cười, “Cảm ơn anh đã đưa tôi đi”.

Xuống xe mới đi vài bước, thì có một áp lực từ phía sau ập tới. Cô không cảnh giác nên lao đảo ngã nhào về phía sau đánh rầm lên xe. Sau đó Tần Hạo đổ ập lên người cô, nét mặt không chút cảm xúc của anh ngày một gần kề, đến khi hai chóp mũi gần như chạm nhau.

Anh nhờ vào ánh đèn đường để nhìn tường tận cô, vàng trán sáng sủa, sống mũi thẳng, đôi môi cong tuyệt mỹ, cặp mắt đen mở to không giấu nổi sự sợ hãi. Không thể phủ nhận, gương mặt hoàn hảo không tì vết này khiến cơn dục vọng trong anh trở dậy, khiến anh hôm nay giống như một tên khốn nạn suy tính hơn thiệt.

“Giờ luống cuống rồi sao? Lúc nãy làm vẻ lạnh nhạt, cao quý với anh sao không luống cuống?” Bàn tay đặt dưới eo cô dù cách làn vải vẫn cảm nhận được sự mềm mại, mịn màng, anh càng ép sát, tự nhiên nhớ tới lần đụng chạm trước ở Đế Cung cũng thế.

Trên gương mặt vừa trắng bệch ra của cô có cả nỗi xấu hổ và giận dữ, cô giãy giụa muốn thoát khỏi vòng tay anh.

“Dù mềm hay rắn em cũng không chịu, anh còn để em lên đầu lên cổ nữa hay sao? Dù em vui hay không, anh cứ làm với em xem em thế nào?” Anh dùng thêm lực, cô không giãy giụa nữa, lòng đầy cảm hận nhìn thẳng vào anh, phần uất nhằn từng câu, từng chữ: “Làm đi, ngay tại đây! Anh có gan thì cứ việc!”.

Làn da dưới cổ cô đỏ ửng, khuôn ngực phập phồng, ánh mắt hoảng hốt lúc nãy bị thay hoàn toàn bằng hai ngọn lửa đang hừng hực cháy. Trong chốc lát, anh không cam lòng, buông lỏng cánh tay, thận trọng giữ khoảng cách giữa hai người.

“Chẳng phải anh muốn làm sao? Tôi không sợ thì anh sợ cái gì?”, cô cười mai mỉa, “Anh là người quan trọng, có quyền có thể có tiền, tôi là dân đen lấy gì đối đầu với anh? Anh chỉ cần ngoắc ngoắc đầu ngón tay là tôi phải đội ơn mà bò đến liếm ngón chân anh mới đúng. Anh muốn tôi, tôi phải về nhà làm cao lương mỹ vị để dâng lên anh mới phải. Hiếm khi anh hạ cố mời tôi ăn cơm, ngày mai tôi phải đi chùa cầu nguyện, có bao nhiêu người tu mấy đời cũng không thể đón nhận điềm phúc đó... Xí, tôi buồn nôn chết mất!”.

Nói rồi cô đẩy mạnh anh ra, anh lại hoang mang như chẳng biết, chỉ chăm chú vào ánh mắt phẫn nộ của cô, khuôn mặt căng lên tái mét, cơn tức cứ thế tuôn ra. Rất lâu sau anh mới khẽ hỏi: “Đến thế sao? Cầm ghét anh đến thế sao?”

“Con người ắt phải biết liêm sỉ.” Cô hít một hơi thật sâu, chờ cho bầu không khí mát mẻ dần dần trấn áp tâm trạng như thường thì mới nói tiếp: “Chúng ta không cùng một loại, xin anh lần sau tự trọng. Còn nữa, anh đừng gọi điện hay tìm cơ hội nữa, tôi không có phúc phần đó đâu”.

Trong đầu anh trống rỗng, sau đó gật gật đầu đã hiểu, nụ cười nhạt mang theo ý khinh miệt, giấu cợt châm chọc nói: “Đừng cậy vào gương mặt xinh đẹp mà nhe nanh múa vuốt, em không thích đùa, anh còn nhiều trò để chơi đùa nữa đấy”.

“Vậy thì tốt. Chúng ta đã đạt đến nhận thức chung rồi.” Cô kiên quyết bước đi mà không hề lưu luyến. Trái tim Tần Hạo như bị giầy xéo thành một hố lớn, cơn gió lạnh vù vù thổi qua, lúc giật mình chợt tỉnh thì bóng cô đã sắp mất hút nơi cổng vào.

“Đợi chút”, anh gọi giật từ đằng sau, mở cửa lấy cái túi rồi bước tới đưa cho cô, “Là điện thoại, sim đã nạp tiền rồi, có thể dùng một thời gian. Em không nhận thì anh cũng không biết vứt nó ở đâu”.

Hai tay cô nắm chặt túi xách của mình, lắc đầu, “Đồ của anh tôi không muốn”.

Anh rút tay lại, nhìn món đồ trong tay mình, tinh thần có chút uể oải, miệng khẽ cười tự giễu, “Thế này thì...”, nói rồi gơ tay ném cái túi vào bóng tối nơi góc đường.

Có phải là trí tưởng tượng quá cao, tại sao cô luôn cảm thấy hình ảnh anh như bị ánh đèn đường kéo dài đến mức cô đơn hiu quạnh, nụ cười tự giễu của anh còn ẩn giấu những điều gì khác nữa? Rõ ràng đây là kết quả cô muốn, nhưng trong lòng lại trống rỗng, điều càng khiến bất ổn trong lòng là cô không biết cái cảm giác hoang mang, trống rỗng ấy đến từ đâu.

Trần Uyển tâm trạng rối bời, tiếng bước chân của Tưởng Tiểu Vi đến gần mới bừng tỉnh, “Chị Tưởng”, cô đứng dậy.

“Ngồi đi, không sao, hôm nay tôi về hơi sớm nên vào xem sao.” Tưởng Tiểu Vi xoa đầu Tưởng Phán, nhìn một lượt nét chữ trong sách bài tập của con gái, hài lòng cười với Trần Uyển: “Giỏi quá, con gái tôi tính cách bướng bỉnh cũng chỉ có cô là dạy bảo được. Ngay cả chữ viết cũng nghiêm chỉnh hơn trước”.

Tưởng Phán ngoảnh mặt làm lơ, chỉ khẽ gật đầu rồi tách bàn tay mẹ ra. Trần Uyển đã nhìn cái cảnh mẹ con xa cách này nhiều rồi, thâm thở dài một tiếng, nói với Tưởng Tiểu Vi: “Phán Phán thông minh lắm, chỉ có điều ham chơi chút thôi”.

Tướng Tiểu Vi gật đầu, nhìn vào ánh mắt sâu xa khó hiểu của Trần Uyển, thản nhiên nói: “Người con gái đẹp thì có gì hay ho chứ, tính cách kiêu ngạo, nhưng như cô đây thì quả thật là hiếm có”.

Trần Uyển được khen liền đỏ mặt, không biết nên trả lời sao cho phải. Tướng Tiểu Vi cười nói: “Cô cũng đừng xấu hổ, tướng mạo là do trời sinh, điều quý là lớn lên có tích cách tốt. Trong trường chắc hẳn có không ít chàng trai theo đuổi cô nhỉ!”.

Thấy Trần Uyển đỏ mặt lắc đầu xua tay, Tướng Tiểu Vi cười cười, nói: “Đó cũng là chuyện bình thường, nếu tôi là đàn ông tôi cũng bị động lòng. Ha ha, không đùa cô nữa, tôi đi lấy ọi người điểm tâm tối nhé”.

Cô ta đi rồi, Tướng Phán mới thoải mái buông thông hai vai. Trần Uyển cười an ủi, thuận tay chải chải lên mái tóc nó, hỏi: “Sao em không gọi mẹ? Lúc mẹ chưa về thì mắt trông ngóng, tai lắng nghe tiếng cửa mở, khi mẹ về rồi lại phớt lờ đi”.

“Mẹ không thích em”, hàng mi cô bé rủ xuống chớp chớp.

“Ngốc ạ, có người mẹ nào mà lại không yêu con gái mình chứ? Không yêu em sao mẹ lại quan tâm, lo lắng chuyện học hành của em, còn đi làm đồ ăn khuya vì sợ em đói nữa?”, nói như thế, nhưng Trần Uyển cũng chẳng hiểu rõ về mối quan hệ của hai mẹ con họ. Lần đầu tiên Trần Uyển nghe nói Tướng Phán trước giờ chưa đi cùng mẹ đến các điểm vui chơi giải trí, công viên, thậm chí là siêu thị, nhà ăn, cô đã vô cùng kinh ngạc. Tiếp xúc lâu, cô dần hiểu được cái tính quái gở của Tướng Phán chỉ là để che giấu sự sợ hãi không được mẹ quan tâm, nếu hai mẹ con họ cứ không hiểu nhau như thế, chỉ lo tính cách Phán Phán sẽ ngày càng xấu đi.

Cô cảm thấy nên tìm cơ hội nào đó để nói chuyện với mẹ Phán Phán.

12. Chương 21 - 22

Chương 21

Ký túc xá quá ồn ào, người thì lên mạng chơi game, xem phim, người thì nói chuyện với bạn trai rất lâu, Trần Uyển đa phần dành thời gian ở thư viện để được yên tĩnh.

Trước đó mấy ngày cô có hỏi Hà Tâm Mi về tiêu chuẩn đánh giá tổng hợp để được học bổng thì Hà Tâm Mi đã nói mấy câu bóp chết hi vọng của cô: “Cậu? Đừng đùa! Thứ nhất, cậu không phải là cán bộ lớp; thứ hai, cậu không nhiệt tình tham gia các hoạt động; thứ ba, đã tham gia vào cuộc thi nào của trường và giành được giải gì? Không hả? Vậy thì hết cơ hội”.

Trần Uyển vốn định giành học bổng để thêm vào khoản tiền cô đã gom góp được rồi đóng học phí kỳ sau, nếu như được nhiều thì còn có thể giúp Tiểu Vũ nữa. Nghe giọng Hà Tâm Mi quyết đoán như vậy, gương mặt cô lập tức hiện vẻ đau khổ. Ninh Tiểu Nhã gợi ý: “Chẳng phải cậu làm chân phục vụ giúp khoa sao? Nên cậu phải thường đi qua đi lại trước mặt trưởng khoa để cho quen mặt. Thành tích học tập của cậu nổi trội, chỉ cần có người nói giúp một tiếng là được, lấy cái học bổng loại hai, loại ba là việc không khó”.

Cô không tự mình là thanh cao, nhưng cũng là người tự lo mình quen rồi, vì thế lập tức gạt bỏ ý tưởng đó. Ninh Tiểu Nhã nói thành tích của cô nổi trội, sự thật thì nửa năm nay cô bận làm thêm, đã trễ nải không ít bài vở. Mặc dù còn lâu mới đến dịp thi cuối kỳ, nhưng nếu như không nỗ lực thì trước kỳ thi cô sẽ rất vất vả.

Buổi trưa, trời bỗng đổ mưa, tới tận nhà nhem tối mới ngớt. Không khí ẩm ướt pha lẫn mùi bùn đất và mùi giấy mực của thư viện, thật tĩnh lặng yên bình. Tâm trạng Trần Uyển vì thế mà thấy dễ chịu hơn, chỗ ngồi cô định giành trước cho Hà Tâm Mi bị người khác chiếm mất, cô ngẩng mặt lên mỉm cười, nói: “Xin lỗi, chỗ này có...”

Nụ cười của cô lập tức khô cứng nơi khóe miệng. Người đó với đôi đồng tử đen láy đang nhìn cô chằm chằm.

Cô cúi xuống, vẫn vờ như đang bình tĩnh tiếp tục đọc sách, nhưng ngón tay lại bất giác bấu chặt vào trang sách.

Dáng vẻ suy tư của cô vô cùng đẹp, làn tóc dường như vừa mới gội, búi lại ở phía sau, những sợi tóc đen rũ xuống bên tai dưới ánh đèn nhìn long lanh trong như ngọc. Trước khi vào, anh lo lắng không biết sẽ bị bao trùm bởi bầu không khí yên ắng xung quanh hay bị không khí ẩm ướt nhấn chìm, nhưng bây giờ anh cảm thấy cứ thế này, không cần nói, chỉ đứng nhìn cô cũng là điều tuyệt vời.

Cô lo ngay ngáy, còn đâu tinh thần mà tập trung học bài? Như có một cục tức chặn trước ngực, cơn bực bội và xấu hổ từ đâu lại ập đến, không tài nào dứt ra được. Hồi lâu sau, cô mới cố kiềm chế, hỏi nhỏ: “Anh đến đây làm gì? Nhàn lắm sao? Sao ngày nào cũng đến Đại học Đông Bắc vậy?”.

“Tôi đến tìm Tổng Thư Ngu.” Anh liếc ra xung quanh dò xét, rồi quay lại nhìn cô đầy oán trách.

Chỉ có ma quỷ mới tin được! “Anh tìm sai chỗ rồi.”

“Đúng vậy”, anh thừa nhận.

Câu trả lời không do dự của anh khiến cô cứng miệng, nói gì đi nữa thì cũng dính dáng đến đề tài mà cô muốn trốn tránh.

“Lật sang trang đi kia.”

“Gi?” , cô ngắc đầu.

“Anh nói, em đọc trang này hơn mười phút rồi, lật sang trang tiếp đi”, anh tốt bụng nhắc nhở, ý cười như có như không hiện nơi khóe miệng.

Không phải là cần lật sang trang khác, mà là cần đập vỡ cái đầu anh!

“Anh khiến em bối rối?”, anh khẽ cười giễu.

“Phiền chứ không bối rối. Anh họ gì? Anh đánh giá bản thân quá cao rồi đấy!”

Vẻ lạnh lùng xa cách trong giọng cô khiến sự giễu cợt của anh tan biến, cụt hứng, chỉ muốn lập tức đứng dậy bỏ đi, cái cảm giác bị cô coi thường thật khiến người ta bực bội. “Hóa ra anh đến để cho em làm nhục.” Mặc dù anh lăm bắm một mình nhưng giọng nói hơi lớn mang theo vẻ giận dữ, cũng không biết là anh tức giận hay cô tức giận chính mình.

Lướt nhìn xung quanh thấy ánh mắt hiếu kỳ và những tiếng xì xào bàn tán, cô không khỏi bực bội, mặt đanh lại, thu dọn đồ đạc trên bàn, chẳng thèm nói thêm câu nào. Đi ra ngoài thư viện cô mới quay lại trút giận lên cái đuôi đang bám sau mình: “Anh có thôi đi không? Tôi nghĩ chúng ta đã nói rất rõ ràng rồi. Có biết là càng thế này càng khiến người ta căm ghét không?”

“Tên họ Phương em có ghét không? Tên xã hội đen khốn kiếp, nhìn bộ dạng thì như cái bị cát, ngoài việc đánh nhau ra thì hẳn có gì tốt chứ? Cái gì mà là lảng giềng, là anh, là bạn tốt chứ? Em ngày nào mặt cũng lo âu, mí mắt thì không nhắm nổi. Nhìn em như con mèo ấy, thế mà hẳn ta không ngán sao?” Tới qua hai người họ đứng trước cổng trường Đại học Đông Bắc hơn chục phút, lúc đi vào, cô còn cứ ngoái lại nhìn, cô lưu luyến hẳn ta đến thế nào?

“Liên quan gì đến anh? Anh hơi rối việc rồi đấy!”, nói xong cô sững người, bỗng hỏi: “Anh theo dõi tôi?”.

Anh cứng người, không nói được lời nào. Cô không nói ra sự chán nản và thất vọng trong mình, hồi lâu sau mới dịu giọng, hỏi: “Rốt cuộc anh muốn thế nào?”.

Dường như câu hỏi của cô ngay cả anh cũng không biết chắc đáp án, anh chỉ đứng đó đưa ánh mắt phức tạp liếc nhìn cô, không nói. Bầu không khí về đêm lạnh giá, sự ẩm ướt sau cơn mưa và mùi hương của các loài cây cỏ tràn ngập trong sự im lặng giữa hai người, bên tai chỉ có tiếng bước chân mơ hồ của người đi đường, xa xa.

Cô cũng khát khao, thèm muốn tình yêu. Trong thư viện, nhìn thấy những đôi ngồi cùng nhau, thỉnh thoảng đưa mắt nhìn nhau cười, ánh mắt đầy ấp yêu thương, ấm áp; hoặc trong căng tin có rất nhiều cặp trai gái, họ đút cho nhau ăn em một miếng anh một miếng, chỉ sợ thiên hạ không nhận thấy nên ra sức thể hiện; những lúc như thế cô lại ngán ngạo buồn bã. Không phải là không ngưỡng mộ, nhưng tình yêu nam nữ cần cuộc sống vật chất ổn định làm tiền đề, tình yêu mờ mịt hư vô chính là một món hàng xa xỉ, đắt tiền mà cô không thể đảm đương được.

Cho dù đảm đương được, thì đối tượng cũng tuyệt đối không phải là hạng người này.

“Hôm đó chẳng phải tôi đã nói chúng ta không cùng một loại người rồi sao. Trò chơi của mấy người tôi chơi không nổi, tôi cầu xin anh, rảnh rỗi thì tìm người khác mà chơi, có được không? Tôi tin ngoài cánh cổng Đại học Đông Bắc này, người đồng ý theo anh rất nhiều, anh hà cớ gì phải trêu đùa tôi?”

Anh đưa tay như muốn vuốt lên má cô, cô giật mình, hoảng hồn lùi lại phía sau.

“Anh nghĩ nhưng không thể hiểu nổi, anh đã làm gì? Mỗi lần em gặp anh là lại giống như gặp quỷ vậy”, anh cười nhạt, “Anh có điểm nào không bằng tên họ Phương kia chứ? Hắn là kẻ trong xã hội đen, lẽ nào lại cùng loại với em?”

“Anh ấy là xã hội đen, nhưng ít nhất cũng trong sạch hơn rất nhiều người. Tôi hỏi anh, nếu như... là nếu như nhé, chúng ta ở bên nhau, thì tôi là đứa con gái thứ mấy của anh? Mười? Hay một trăm?”, cô hiểu kỳ hỏi, rồi chỉ tay về phía thư viện, “Biết bạn học của tôi là những người thứ mấy không? Hầu như đều là người đầu tiên, rất có khả năng cũng sẽ là người cuối cùng. Tần Hạo, người đàn ông tôi muốn tìm cũng phải là người trong sạch, anh không có đủ tư cách”.

Lần đầu tiên cô gọi tên anh, một câu nói ngay lập tức đẩy anh xuống tận cùng của sự ô uế. Không có tư cách, không có tư cách. Trong tâm trí anh cứ lặp đi lặp lại những từ này, nét mặt bỗng trở nên ngạo mạn như thường, anh bật cười nói: “Được, cô đánh giá mình quá cao rồi đó. Tìm cô chẳng qua là tôi muốn vui vẻ, tiêu khiển một chút mà thôi. Tìm bạn gái cái nổi gì? Cô nghĩ tôi muốn bạn gái sao? Lấy gương mà soi lại mình đi...”. Hai mắt cô càng tăng thêm sự lạnh lùng và khinh bỉ, đến mức khiến trái tim anh run rẩy. Nhân lúc anh sững người, cô rút từng chữ qua kẽ răng: “Đồ rác rưởi”.

Trần Uyển hoảng hồn tưởng Tần Hạo sẽ đánh mình. Sự giận dữ trong đôi mắt anh giống như hai hòn lửa không thể chế ngự được. Cô không chịu yếu thế, kìm nỗi sợ hãi, chăm chăm nhìn lại anh. Cô nhận thấy sự ác độc vênh váo của anh, bị anh làm phiền sách nhiễu bao lần bởi sự nanh độc ấy, nhưng đây là lần đầu tiên thấy anh hung hãn đến vậy. Anh đang nổi giận, cô nín thở. Một hồi lâu sau, trước mắt như mờ mịt, anh không thèm nhìn, cứ thế đi lướt qua cô, một lần nữa bỏ lại cho cô một hình bóng vắng lặng.

Trần Uyển nghĩ hai từ “rác rưởi” không biết có quá đáng, có làm anh tổn thương không? Cô mong không phải nhìn thấy anh nữa, gương mặt nặng nề và cái bóng cô độc ấy thỉnh thoảng lại lướt qua tâm trí khiến cô có chút trống rỗng, luôn cảm thấy mình nợ anh một câu xin lỗi.

Thanh minh, cô xin nghỉ để cùng cậu lên núi, Phương Tồn Chính làm tài xế, đứng đợi dưới chân núi. Lúc thấy cô đang men theo những bậc thềm đi xuống, anh ta vội chạy đến đón. Cô cười gượng, nắm lấy cánh tay anh ta.

Thường ngày cô cất giữ rất kín kẽ, nhưng mỗi năm đến những ngày này cô dường như không ngăn nổi kí ức cứ ùn ùn kéo đến. Cô cũng để mặc mình đắm chìm trong kí ức đó, mọi suy nghĩ chỉ liên quan đến cảnh tượng của cha mẹ. Mỗi thời khắc đều là minh chứng về sự hiện diện của họ trong cuộc sống của cô, cô không thể quên được.

Buổi tối, lúc giảng bài cho Tưởng Phán, nhìn đôi mắt hấp háy của cô bé, cô không nén được, khóe mắt bỗng chốc ươn ướt. Dừng lại một lúc, cô mới nhỏ nhẹ nói: “Hãy ngoan ngoãn với mẹ một chút, nếu yêu mẹ thì nên nói ra, đừng để hối tiếc cả đời”.

Tưởng là cô bé không hiểu, nhưng thực tế cô đã đánh giá thấp sự hiểu biết của bọn trẻ bây giờ, Tưởng Phán hỏi lại: “Sao phải hối tiếc?”

Cô ngẩn người, đứng thế, Tưởng Phán còn rất nhiều thời gian để bù đắp. Còn cô, hoàn toàn không còn cơ hội nữa.

Tưởng Tiểu Vi về nhà sớm, lúc này đã nghe được lời căn dặn của Trần Uyển với con mình, tự nhiên thấy thân mật hơn rất nhiều. Tưởng Tiểu Vi nhìn cô dò xét, ánh mắt ẩn ý sâu xa khiến cô chột dạ. Cô còn chưa hiểu ra sao thì Tưởng Tiểu Vi đã cười, nói: “Sao lại gầy đi nhiều thế này? Cãi nhau với bạn trai hả?”. Cô nói do bài tập nhiều, thời gian ngủ không đủ. Tưởng Tiểu Vi cười cười, không nói gì thêm rồi trở về phòng mình.

Hôm sau, Tưởng Tiểu Vi gọi điện đến ký túc xá, cô tưởng là cô ta lại đi công tác nên nhờ mình đến giúp. Tưởng Tiểu Vi nói muốn mời cô ăn cơm, hơn nữa cũng đang đợi ở trước cổng trường rồi.

Cô ta hình như mới tan việc, trang điểm, ăn vận rất chuyên nghiệp, rất khác với người tối qua cô gặp.

Đến một nhà hàng năm sao ở Tế Thành, nhớ là lần sinh nhật năm ngoái của Trần Uyển, Phương Tồn Chính còn đề nghị đến đây tổ chức. Lúc đó, cô đã cười đùa: “Anh biết dùng dao đĩa à?”, Phương Tồn Chính không vui, hỏi lại: “Thế em biết chắc?”, nói rồi gãi gãi đầu, “Thôi vậy, bỏ bít tết sống không ra sống, chín chẳng ra chín, cũng chẳng ngon lành gì, chúng mình thực tế một chút, đi ăn thịt thăn vậy”. Cuối cùng dẫn theo cả Tiểu Vũ đến một quán thịt thăn lớn trên đường Văn Tương, ba người ăn đến mức cái bụng no tròn.

Trên mặt bàn trải khăn phẳng phiu, trắng muốt, những chiếc ly thủy tinh nền rất dễ thương, xa xa là tiếng người nói rì rầm, tiếng ly thủy tinh chạm nhau nghe thật vui tai, trong trẻo. Thu về ánh mắt hiếu kỳ, cô mới phát hiện Tưởng Tiểu Vi đang mỉm cười nhìn mình. “Để cô cười rồi”, cô vận tay ngượng ngập.

“Lần đầu tiên đến phải không?”

Cô gật đầu, “Hoàn cảnh gia đình, nên...”

“Cũng như tôi thôi, con nhà nghèo nên phải sớm biết lo liệu mọi bề”, Tưởng Tiểu Vi gật đầu, ngón tay xoay xoay trên mép ly rượu vang đỏ, “Cô còn thông minh hiểu việc hơn tôi, ít nhất là không giống tôi, chưa kết hôn mà đã có thai, hơn nữa còn ngu ngốc sinh đứa con ra”.

Chương 22

Tưởng Tiểu Vi một lần nhớ tới cuộc sống khốn khổ nơi kí ức là lại cảm thấy nó giống như những câu chuyện trong tiểu thuyết ngôn tình suốt mướt, sự khác biệt duy nhất là người ta đọc xong thì ném quyển sách sang bên, còn cô ta thì dùng cả một đời hạnh phúc tuổi trẻ để trả giá.

Cha mẹ Tưởng Tiểu Vi chỉ là công nhân của một xưởng nhỏ, bởi hoàn cảnh gia đình nên cô ta không bao giờ để tâm tới chuyện học hành. Từ nhỏ cô ta đã biết mình đẹp, miệng nói lời ngọt ngào, luôn khiến đồng nghiệp của cha mẹ và hàng xóm hết lời khen ngợi. Lớn lên, về xinh đẹp đó càng được nuôi dưỡng thành thứ vũ khí sắc bén. Làm bài tập hay không không quan trọng, sẽ có các bạn nam làm thay, thì bị điểm kém cũng chẳng nề gì, không về nhà cũng không bị cha cầm chổi đánh, cứ tự nhiên là có người mời cô ta ăn uống, chơi bời.

Nhưng tất cả những điều này đều bắt đầu đảo ngược từ khi cô ta yêu một anh chàng cùng khóa.

Đúng, chính là yêu, không phải đơn thuần là thích.

Cô ta vì anh mà kiên trì mỗi tối học bài, chỉ để đến khi tan lớp được nói cùng anh vài câu, nhìn anh một cái, vì anh mà cô ta chấm dứt tất cả các mối quan hệ khác, chú tâm học hành, chỉ nhờ vào việc học hành mới có thể giúp cô ta xích lại gần anh hơn.

Cô ta biết anh có người thích, chung lớp với anh, họ thường ngồi cùng nhau, cùng nhau giải bài và tranh luận một đáp án nào đó. Cô ta ngốc nghếch đứng ngoài cửa sổ nhìn, tưởng tượng mình là người con gái đang cùng anh tranh luận kia, nhưng cuối cùng cô ta đã thất bại.

Tưởng Tiểu Vi tiếp cận anh bằng mọi cách, khăng khăng ngang bướng không thềm quan tâm đến sự tồn tại của bản thân, giống như một con nghiện, thu thập mọi thứ về anh, thậm chí cả những thói quen nhỏ của anh, cô ta cũng không bỏ qua.

Cô ta tin rằng tình yêu vô tư và cao đẹp của mình, đến một ngày nào đó sẽ làm trời đất cảm động. Sự kiên trì của cô ta đến năm thứ ba đã được đền đáp.

Người con trai kia thổ lộ tình yêu với cô gái nọ, nhưng bị cự tuyệt, anh liền quay về phía Tưởng Tiểu Vi.

Họ không yêu nhau, chỉ là gần gũi hơn tình bạn, thường cùng nhau lên lớp, cùng nhau đi học về. Cuối cùng cô ta đã có thể ngồi sau yên xe đạp của anh cùng ra cổng trường, hoặc cùng ngồi trong quán nhỏ trước cổng trường thưởng thức một hộp kem. Anh giúp cô ta học mà không nề hà bất cứ phiền toái nào, nói là hi vọng cô ta cũng có thể thi đậu vào một trường tốt. Cô ta mừng thầm: Điều này có phải chứng tỏ anh có chung kế hoạch tương lai với mình không?

Không khí căng thẳng trước kỳ thi cuối cấp như chất xúc tác tình cảm giữa các cặp đôi yêu nhau trong trường, họ cũng là một đôi trong số đó. Một đêm trước kỳ thi, cô ta đã dâng hiến tất cả cho anh, giống như một nghi thức tôn giáo, trang trọng và thiêng liêng. Tâm hồn cô ta, trái tim cô ta, cô ta không thể kiềm chế được sự rạo rực của tình yêu, phó mặc tương lai cho những kỳ vọng vô cùng tươi đẹp.

Anh thi đậu vào trường hạng nhất hạng nhì, còn cô ta thì trượt. Lúc tiễn anh lên tàu đi thành phố, cô ta phát hiện ra trên toa tàu còn có cô gái anh luôn thầm yêu nhưng lại thất bại khi tỏ tình, họ cùng thi đậu vào một trường. Sự ghen tị và hoang mang về tương lai đã xâm chiếm toàn bộ suy nghĩ của cô ta, sau đó còn có một cú sốc lớn hơn – cô ta đã có mang gần ba tháng.

Sinh linh trong người cô ta một nửa là của anh, nhưng anh đã chạy trốn, né tránh, thậm chí còn nghi ngờ trách móc. Cô ta đứng ở ki ốt điện thoại công cộng rất xa nhà, tay nắm chặt ống nghe nhưng không nắm nổi tiếng nói mờ ảo của anh. Từ đó, họ không liên lạc với nhau nữa. Kỳ nghỉ hè dường như chỉ là một giấc mơ xa xỉ trong những ngày oi bức, lúc cô ta kiên quyết bảo vệ đứa con đang lớn dần trong bụng vì bị cha mẹ phản đối thì giấc mơ ngọt ngào ấy chính thức bị đập vỡ, tiêu tan.

Cô ta muốn sinh đứa bé, muốn anh phải hối hận, sẽ có một ngày, anh phải quay lại khẩn cầu, quỳ xuống khóc lóc xin lỗi dưới chân mình. Còn cô ta, sẽ bảo vệ sự tự tôn duy nhất còn lại của mình, cười mỉa mai vào số phận.

Cô ta trở về quê để sinh con, hơn nửa năm sau mới về nhà, tay bồng Tưởng Phán, ba lô trên lưng đựng đầy tã lót và sách vở.

Cha mẹ là người chân chất, cả đời làm việc và sống cần trọng. Mẹ quỳ xuống khẩn cầu cô ta đi bệnh viện, cha ban đầu thậm chí nói có giết cô ta cũng không thể lấy lại thể diện cho nhà họ Tưởng. Tuy nhiên giai cấp công nhân Trung Quốc luôn có sự kiên nhẫn chịu đựng trước cuộc sống vô vọng, đưa cô ta đến nhà bà con dưới quê ở, nghĩa là họ đã âm thầm chấp nhận sự lựa chọn của cô ta.

Tưởng Tiểu Vi chọn cách đi học để thi lại, sau đó phải xin nghỉ nửa năm vì bệnh tật, cuối cùng cũng như sự ngang bướng truy tìm tình yêu, cô ta thi đậu vào Đại học Đông Bắc. Cô ta không có tiền, không có chỗ dựa, chỉ có tự lực bản thân. Từ năm thứ nhất đại học, cô ta đã đi làm thêm, thỉnh thoảng được mời làm người mẫu, đến khi tốt nghiệp đã mua được nhà, hơn nữa còn tìm được công việc tốt trong ngành Quảng cáo.

“Vậy còn người đàn ông kia?” Cuộc đời thật lắm trái ngang, Trần Uyển quệt gò má lau những giọt nước mắt thương cảm, nhưng nước mắt vẫn cứ trào ra.

Người đàn ông đó... ánh mắt Tưởng Tiểu Vi nhìn xa xăm. Người đàn ông đó sau khi tốt nghiệp đã ở lại Đế Đô, hai năm sau thì lấy được lòng cô gái – người mà anh thầm yêu năm xưa. Thực tế quả rất buồn cười, trước mặt người khác anh như một hình mẫu về sự kiên trì trong tình yêu, nhưng trước mặt cô ta, anh chỉ là kẻ bội tình bạc nghĩa. Cô ta quay sang Trần Uyển, nói: “Người đàn ông ấy từ Đế Đô trở về sống ở Tế Thành. Chưa lấy vợ, tôi chưa lấy chồng. Thỉnh thoảng chúng tôi có gặp nhau, coi nhau là bạn”.

“Sao có thể như thế?”, Trần Uyển nghĩ mãi vẫn không thể hiểu nổi, “Anh ta không biết đến sự tồn tại của Phán Phán sao? Anh ta phải lấy cô, cho cô và Phán Phán một gia đình”.

Trên mặt Tưởng Tiểu Vi ẩn hiện vẻ buồn chán, cô ta nhìn vào ánh mắt Trần Uyển, trong lòng càng có thêm sự đồng cảm và niềm xúc động. Tưởng Tiểu Vi khẽ cười, nói: “Anh ta và tôi cùng tuổi, vẫn chưa đến độ tuổi cần có cuộc sống yên ổn. Đàn ông, bao giờ cũng muốn chơi bời thật đã mới nghĩ tới chuyện gia đình”. Cô ta nói xong thì thở dài, lại nói: “Từ thâm tâm anh ta luôn phủ nhận sự thật về đứa bé, gia thế anh ta lại tốt, chuyện hôn sự tương lai chắc đã được người lớn sắp xếp môn đăng hộ đối. Cho nên tôi cố gắng không cho Phán Phán xuất hiện, nếu như gia đình anh ta phát hiện ra sự tồn tại của Phán Phán thì... Tôi chỉ có thể chờ đợi, tình nguyện chờ đợi một ngày anh ta đón nhận hai mẹ con tôi”.

Trần Uyển lòng đầy cảm phẫn, nói: “Chẳng ra sao cả! Lại có con người vô liêm sỉ đến thế sao? Việc gì phải chờ đợi anh ta, cô có công việc tốt, có thể nuôi được bản thân và Phán Phán, hoàn toàn có thể tìm một người đàn ông khác tốt hơn, tìm người thật sự trân trọng cô”.

Tưởng Tiểu Vi dường như bị lôi cuốn vào cảm xúc mãnh liệt của Trần Uyển, trong ánh mắt ẩn chứa tâm trạng giằng xé, nhưng lý trí lại một lần nữa chiến thắng tình cảm, “Tôi yêu anh ấy mười năm rồi, không dễ

nói bỏ là bỏ như thế được”.

“Cô...”, Trần Uyển không biết nói sao. Cô chưa có cơ hội nếm trải tình yêu, thứ tình yêu mà thậm chí tất cả những gì dân hiền đều bị coi khinh nhưng cũng không nề hà gì, căn bản là cô chưa được trải qua. Cô không thể hiểu nổi, nhưng thấy lòng đau nhói, thương cho Tưởng Tiểu Vi xinh đẹp, thương cho cô bé đáng yêu Phán Phán, vì một người đàn ông không trách nhiệm mà rơi vào cuộc sống chờ đợi trong vô vọng.

“Cô nhất định sẽ hiểu kỳ là tại sao tôi lại nói những chuyện này với cô”, Tưởng Tiểu Vi nhấp ngụm cà phê, nói tiếp: “Mấy ngày trước tôi về nhà sớm, có lần thấy cô và một người đàn ông đang đứng giằng co trước cổng nhà”.

Trần Uyển nhớ tới hôm đó, cô cắn môi. Tần Hạo với người đàn ông mà Tưởng Tiểu Vi đã nói kia đúng là một loại: đốn mạt, không có trách nhiệm, đùa cợt cuộc sống. May mà cô đã cự tuyệt Tần Hạo, may mà cô đã rất lý trí, không có bất kỳ ảo tưởng ngây thơ nào với hạng người đó.

“Đừng quá xa nên tôi không nhìn rõ, tôi đoán đó là người đàn ông cao ráo, rất đẹp trai. Là bạn trai cô?” Cô ta nhìn quá rõ! Cô ta quá hiểu con người Tần Hạo! Tiểu Ngũ mặc dù không phải là người cô ta yêu nhưng là kẻ mang lại lợi ích cho cô ta. Còn Trần Uyển quá đẹp, như một đóa hoa mà bất kỳ người đàn ông nào cũng muốn hái, nên cô ta phải đề phòng, phải bảo vệ sự yên ả đủ đầy của cuộc sống hai mẹ con.

“Không phải”, Trần Uyển lắc đầu chắc chắn.

“Cô đừng hiểu lầm, tôi không có ý gì cả. Chỉ là tôi thấy chúng ta rất hợp nhau, Phán Phán cũng rất thích cô, cho nên mới hỏi hơi nhiều một chút. Những người phụ nữ chúng ta phải học cách tự bảo vệ mình, tôi chính là một cuốn tài liệu phản diện về người không biết bảo vệ bản thân. Gặp người đàn ông đẹp trai và có gia thế thì nhất định phải lưu tâm, đừng để bị mắc lừa.” Cô gái ngốc ả, dù gặp bất cứ ai cũng phải cảnh giác, trong thế giới này chẳng sự giúp đỡ nào lại vô duyên vô cớ cả.

“Tôi hiểu”, Trần Uyển như gặp được người hiểu mình, “Cậu mơ lo cho tôi ăn học không phải là chuyện dễ, tôi không có cách nào khác, chỉ hi vọng bốn năm này qua thật mau, rồi tìm một công việc tốt. Tương lai sau này có thể giống như chị Tưởng đây, nhưng có được một nửa khả năng của chị cũng là quá đủ rồi”.

“Cô gái ngốc ả, tôi có khả năng gì chứ”, Tưởng Tiểu Vi hờ hững cười, ánh mắt hướng về mấy chàng trai cô gái vừa bước vào nhà hàng, rồi nói: “Xin lỗi, gặp người quen, tôi qua đó một chút rồi quay lại ngay”.

Trong đám người quen của Tưởng Tiểu Vi có một người mà Trần Uyển cũng biết – con trai Phó thị trưởng Giang, Giang Lỗi. Tưởng Tiểu Vi hình như có nhắc đến cô nên mấy người kia quay ra nhìn.

Trần Uyển ngồi thẳng lưng, thầm mong họ dừng lại đây ngồi chung. Cô lại thấy buồn cười: Vốn là ánh đèn lù mù, nhìn không rõ. Hơn nữa, lần đó vì chuyện tại quán bar mà phải gặp Phương Tồn Chính ở bệnh viện, tay Giang Lỗi đó hình như cũng không mấy ấn tượng với cô. Mà cứ cho anh ta nhớ ra cô là con gái của Trần Hải Hành thì cũng sao chứ? Bao năm trôi qua, cô đã không còn là cô gái sợ hãi, đáng thương như xưa nữa. Cái chết của cha vẫn còn mờ ảo, người thật sự muốn đối diện, mở miệng chất vấn chính là cô.

Tưởng Tiểu Vi quay lại ngồi xuống, giải thích với cô: “Làm công việc của chúng tôi, quen biết nhiều, xã giao cũng phiền toái. Đều là những nhân vật không thể đắc tội, hai người vừa rồi, một người là công tử của Phó thị trưởng Giang, một người là công tử nhà Tỉnh trưởng Hồng. Nếu chỉ là công tử con nhà quyền quý thì cũng đơn giản, đằng này Hồng Kiến Học còn là ông chủ đứng đằng sau Công ty Bất động sản Hằng Vũ, là khách hàng lớn của công ty quảng cáo chúng tôi nên tôi không dám đắc tội”.

Trần Uyển nghe nhắc đến Công ty Bất động sản Hằng Vũ, trong lòng dao động, nhớ đến chuyện di dời con hẻm Chu Tước. Liếc nhìn qua mấy người đang ngồi ở bàn đó, ngoài Giang Lỗi ra còn có một người mặt trắng như ngọc, đeo kính gọng vàng, người đó cũng đang nhìn về hướng này, hai ánh mắt gặp nhau, Trần Uyển vội quay đầu tránh né. Nghe Tưởng Tiểu Vi nói với giọng coi thường: “Mấy công tử thiếu gia này, nếu không phải vì quan hệ của cha mẹ thì liệu có cái bản lĩnh này không? Mấy năm trước có ai biết Công ty Bất động sản Hằng Vũ là gì? Chẳng phải là công ty cường chế di dời nhà dân ở đường Thượng Hải đó sao? Bỏ ra một nghìn để xây dựng phòng ốc rồi bán với giá lớn hơn cả chục lần, được một món lời kékê xù. Bọn chúng được hưởng phúc, còn những gia đình có người chết ở con đường Thượng Hải thì tính sao đây?”.

Trần Uyển ngồi nghe, tay khẽ run. Cô giữ bình tĩnh đặt ly cà phê vào đĩa nhưng vẫn có chút cà phê bị lắc ra ngoài. Cô định thần giả vờ hỏi Tưởng Tiểu Vi: “Thấy họ chuyện trò vui vẻ, có lẽ mối quan hệ rất thân”.

“Đương nhiên rồi, quan hệ rất mật thiết, có người cha tốt lo về các vụ kiến thiết trong thành phố thì có gì là không làm được? Giang thiếu gia lo chuyện phá bỏ, Hồng công tử lo kiến thiết, đang ngồi chia chác. Nhưng những việc này chẳng liên quan gì đến dân đen chúng ta”.

13. Chương 23 - 24

Chương 23

Công cuộc phá bỏ con hẻm Chu Tước bắt đầu có tin đồn từ năm ngoái rồi dần dần chìm xuống sau trận hỏa hoạn, mãi tới gần Tết vì có sự nhúng tay của Công ty Hằng Vũ, công cuộc di dời mới chính thức được triển khai.

Mấy năm nay thành phố Tế Thành phát triển vô cùng mạnh mẽ, các nhà ở tái định cư ven thành phố căn bản là không đủ cho các hộ di dời, phí bồi thường quá thấp, với điều kiện kinh tế của cư dân hẻm Chu Tước, nếu muốn mua một căn hộ ở nội thành thì chỉ có nước cả nhà phải đi vay mượn.

Cư dân hẻm Chu Tước đa phần là dân sống lâu năm và là công nhân nhà máy, vốn sống trong những căn hộ tồi tàn, sơ sài, cũng có vài gia đình hai vợ chồng phải cùng ra ngoài buôn bán mới có thể nuôi sống cả nhà. Nhưng có chỗ che đầu rồi thì lại phải đối diện với chuyện ăn uống, chẳng khác gì đã rét vì tuyết lại giá vì sương. Cho nên cuộc sống người dân Chu Tước luôn luôn kham khổ, họ lựa chọn cách kéo dài thời gian di dời với công ty bất động sản.

Trung tuần tháng Tư, thành phố tiến hành cuộc vận động: “Công cuộc kiến thiết thành phố là xu hướng tất yếu, phải hi sinh một bộ phận nhỏ lợi ích của người dân là điều khó tránh khỏi”, theo đó mỗi hộ dân ở con đường phía tây hẻm Chu Tước đều nhận được thông báo di dời, phải hoàn tất việc di dời trước ngày mừng Một tháng Năm.

Kết quả của chỉ thị hành chính mang tính ép buộc này là tất cả cư dân ở con đường phía tây đã tập hợp nhau lại, gây nên cuộc đối đầu với cảnh sát kịch liệt nhất từ trước đến nay ở Tế Thành.

Trần Uyển nhận được điện thoại của cậu vợ thì vội vàng vàng xin nghỉ học về nhà, chưa đi đến đầu đường đã bị dòng người lập hàng rào ngăn cản. Đường lớn đã bị niêm phong, không qua được. Gần một nghìn viên cảnh sát, trong đó không ít người là cảnh sát chống bạo loạn tay cầm dùi cui đứng thành mấy hàng tạo nên bức tường người, có cả chó nghiệp vụ, trên chiếc xe cứu hỏa còn có đoàn người nhanh chóng cầm vòi phun nước chạy xuống, phía xa là xe cứu thương sẵn sàng cứu hộ. Bức tường người này đang đối diện với mấy nghìn người dân, trong đó có không ít người dân ở con đường phía đông chạy đến lên tiếng ủng hộ, giơ lên những biểu ngữ phản đối lớn.

Trần Uyển nhớ là có mấy cái ngõ nhỏ có thể len lên con đường phía trước, vì vậy cô cố gắng chen trong đám người náo nhiệt kia để đi ra. Con hẻm Chu Tước có rất nhiều những ngõ gác nhỏ, năm mười sáu tuổi suýt chút nữa thì cô bị cưỡng dâm ở một trong những cái gác đó, nhưng hôm nay cô không quan tâm.

Đi đến con đường đối diện, bất ngờ nhìn thấy chiếc xe hơi đậu trên lề đường, kẻ đáng ghét kia đang tựa vào xe, hai tay khoanh trước ngực, nhìn chăm chú vào phía trước, hoàn toàn không quan tâm đến những ánh mắt hiếu kỳ của mọi người xung quanh.

Đúng là âm hồn không tiêu tan. Trần Uyển chửi thầm một câu, định đi ra từ phía sau. Nhưng Tần Hạo sớm đã nhìn thấy, nghiêng mặt nhìn cô mấy giây, hình như đang do dự, sau đó cúi đầu nói với người tài xế ngồi phía trước cầu gi đó, rồi đi về phía cô.

Trần Uyển muốn tránh cũng không được, cô lập tức dừng bước. Lòng nóng như lửa đốt nên ngữ khí không hề khách sáo, hỏi: “Sao anh lại đến đây?”

“Xem cuộc vui. Những cảnh như thế này rất hiếm khi gặp”, sau đó anh hỏi cô: “Giờ em không ở trường mà về làm gì?”

Giọng nói của anh mỉa mai, cùng nụ cười chế nhạo người dân Chu Tước không lượng sức mình như trứng chọi đá, trong lòng càng căm tức, có nói thêm với anh câu nào nữa thì cũng vô ích. Cô không thèm trả lời, đi qua đầu hồi một ngôi nhà tới một ngách nhỏ chỉ đủ cho hai người đi.

Tần Hạo không biết mình tại sao lại mạo phạm tới cô, thấy cô trưng ra nét mặt sững sủa như dì ghẻ, cơn tức giận trong anh lại uất nghẹn nơi lồng ngực, muốn quay ngay về xe, nhưng chân lại bước theo cô đi vào con ngách nhỏ.

Con đường phía tây không dỡ bỏ, người dân ở phía đông luôn trong tâm trạng chờ đợi. Nửa năm nay, Tần Hạo chỉ mua được mấy ngôi nhà ở phía đông, vẫn chưa tiếp cận được về phía đường lớn, mọi việc khá trắc trở. Công ty Hằng Vũ của Hồng Kiến Học chậm chạp chưa nhảy vào nên không có cách nào phá thế bế tắc. Thời gian trước, anh gợi ý cho cha là Tần Trọng Hoài trình thành phố về điều tra nghiên cứu dự án tàu điện ngầm đi xung quanh Tế Thành, nhưng cha biết dụng ý của anh liên mắng “Hồ đồ” với giọng vô cùng nghiêm khắc. Tế Thành là một thành phố cấp tỉnh, không có mấy khi phát huy tác dụng trong địa bàn tỉnh, nhưng khi báo cáo được trình lên thì bỗng nhận được nhiều sự quan tâm ngoài mong đợi.

Tần Hạo chẳng có chí lớn vĩ đại muốn làm gì đó cống hiến cho sự phát triển của Tế Thành, anh chỉ đứng bên gõ trống để Hồng Kiến Học xúc tiến công việc nhanh hơn thôi. Cái kế dụ người ta vào tròng của anh có thể nói là thành công, thành phố vừa đưa kế hoạch tàu điện ngầm vào dự án, Công ty Hằng Vũ liền nóng lòng muốn thử. Con hẻm Chu Tước nằm ở phía tây Tế Thành, theo con đường chính từ tây sang đông, nếu dự án tàu điện ngầm thật sự được khởi công thì nơi đây sẽ vô cùng có tương lai.

Hôm nay Tần Hạo đến hiện trường để đánh giá chính xác về tâm trạng nôn nóng của người dân. Thủ đoạn tàn nhẫn của Hồng Kiến Học anh cũng từng biết đến, vấn đề diện tích xây dựng và phí bồi thường di dời không được thông qua cả hai bên, nay chỉ có một tờ giấy thông báo do một bên quyết định, không xảy ra náo loạn mới lạ. Anh không phải là người chuộng nghĩa khí hay có tâm địa bành trướng, tất cả đều xuất phát từ lợi ích cá nhân, anh luôn muốn cái tên tiểu tử kia độc ác hơn nữa, sớm dọn sạch con đường phía tây kia đi, như vậy ở con đường phía đông này anh mới có thể đục nước béo cò.

Trần Uyển không hiểu anh theo phía sau làm gì, trong lòng chỉ để tâm đến chuyện gia đình, bước đi nhanh như bay. Anh vẫn bám theo phía sau, cô đã lách qua mấy ngã đường mà vẫn không cắt đuôi được anh.

Từ xa xa đã nghe tiếng huyên náo ở con đường phía trước, Trần Uyển vội chạy nhanh đến, thấy cửa quán nhà mình bị khóa bởi một cái khóa đồng to, nghĩ là mẹ và Tiểu Vũ đã đi tìm cậu rồi. Cô tiếp tục chạy về phía trước, tiếng người càng ngày càng huyên náo. Trần Uyển lo lắng tìm đập thành thịch, lo lắng đã xảy ra chuyện gì ở phía trước.

Đa số người dân hẻm Chu Tước rất lý trí, ngồi yên giữ khoảng cách giữa hai bên mấy mét, nhưng cũng có mấy phần tử làm loạn ném đá vào cảnh sát. Vì thế cảnh sát dùng cui xông vào đám người để bắt giữ, người dân vùng tay chống cự. Cục diện ngày càng náo loạn, trong những lời mắng chửi, nguyên rửa có cả nổi tức giận, thêm vào đó là tiếng chó sủa inh tai nhức óc.

Trần Uyển không nhìn thấy cậu mẹ đâu, trước mắt đều là những người đang bị kích động, cô lo lắng, chen vào đám người. Tần Hạo thấy cục diện có vẻ dần dần không kiểm soát nổi, đâu thể dễ dàng để cô chen vào đó được, một bàn tay nắm lấy khuỷu tay cô kéo ra. Trần Uyển liếc mình giằng co, tay đánh chân đá, “Tránh mau, anh buông tay ra!”. Cô vùng tay loạn xạ, nhìn anh bằng ánh mắt vô cùng tức giận, anh điên tiết kéo cô vào dưới một mái hiên, gầm gừ: “Muốn chết hả? Người đông như thế, lúc loạn lên thì sẽ giẫm đạp đến chết đấy!”

Trước giờ chưa từng thấy anh vẻ mặt dữ tợn và ngữ khí tàn nhẫn như vậy, Trần Uyển sững người, “Cậu tôi...”, lời nói như bị nghẹn lại, Tần Hạo mềm lòng, một người bình thường nhe nanh múa vuốt như cô nhưng khi gặp chuyện thì cũng chỉ biết khóc mà thôi, vẫn chỉ là một đứa trẻ. Anh nhỏ nhẹ nói: “Mọi thứ đang hỗn loạn, em cứ thế đi vào là có thể tìm được người à? Em ngoan ngoan đứng đây, anh đi tìm”.

Anh cũng không biết tại sao mình lại dễ kích động đến thế, lời nói vừa dứt lại nhớ đến câu nói “rác rưởi” của cô, bất giác nghiêng chặt răng. Thấy cô ngáp ngừng gật gật đầu, ánh mắt nhìn mình đầy bất lực, anh

thầm mắng một tiếng rồi quay người tiến vào đám người kia.

Sức người quá nhỏ bé so với cơ quan nhà nước, sự chênh lệch mạnh yếu quá rõ, đám đông vây chặt vị trí trung tâm sau một hồi xung đột kịch liệt đã dần bình tĩnh lại, những tiếng gào thét đầy phẫn nộ và tiếng sửa của chó nghiệp vụ yếu dần, chỉ còn tiếng còi cảnh sát vang lên. Trần Uyển đứng sau đám người cuối cùng cũng phát hiện ra mợ, vội vàng chạy đến kéo mợ vào mái hiên, “Tiểu Vũ đâu? Cả cậu nữa?”.

“Tiểu Vũ và mợ cùng đi tìm cậu, bị lạc rồi. Cậu con...”, mợ vốn yếu đuối, cả đời chưa trải qua những chuyện thế này bao giờ, vẻ mặt thần thờ, nói trong nước mắt: “Cậu con bị bắt rồi, bị bắt cùng mấy người nữa”.

Lúc này Tần Hạo cũng chán nản bước tới, “Bắt chín người cầm đầu, cậu em cũng có trong đó”.

“Nói với ông ấy bao nhiêu lần là đừng dính líu đến chuyện của người ta, ông ấy không biết đã bị trúng cửa tà nào, nói cái gì mà anh em ruột thịt, môi hở răng lạnh, phá hủy phía tây xong thế nào cũng tới lượt bên mình, từ mùa đông đã bắt đầu cùng người dân phía tây đi khắp nơi để khiêu tố. Mợ chỉ nói mấy câu mà cậu con đã bảo mợ là đàn bà chẳng hiểu gì. Chẳng phải lúc nào mợ cũng vì ông ấy, vì gia đình này mà lo lắng sao?”, mợ kêu than, “Ông ấy nói chỉ là đi khiêu tố, chỉ là dẫn theo người đến ngồi để bày tỏ phản đối, ai ngờ lại xảy ra chuyện như hôm nay”.

“Ấu trĩ!”, Tần Hạo đứng bên cạnh lớn tiếng nói, “Sự việc thế này không bắt mấy người để răn đe thì những người ở đây đến khi nào mới chịu di dời? Ngồi im kháng nghị, tìm mấy người mặc thường phục đi vào hét mấy câu khẩu hiệu, ném vài hòn gạch là có thể mượn cớ bắt người rồi, đó là cơ sở pháp lý, những hoạt động công vụ ấy đều hết sức bình thường. Cô muốn ngồi cũng không thể ngồi yên được. Người cần bắt thì đã được xác định từ lâu rồi, cậu em tự dưng lại đi khiêu tố để làm gì? Tự đưa đầu vào lỗ châu mai sao?”

“Cần anh nói những điều này à? Việc của nhà tôi cần tới anh lo sao?”, Trần Uyển ruột gan đã rối bời, anh lại dùng khẩu khí gay gắt, nghe như lời châm biếm vô cùng chói tai, thấy mợ nước mắt đầm đìa, trong lòng cô càng thêm lo lắng, một ngọn lửa không kìm được trút xuống anh: “Cậu tôi mấy chục tuổi rồi, ấu trĩ hay không anh cũng không có tư cách để đánh giá!”

“Em...”, Tần Hạo bị đám người chen lấn hơn nửa tiếng đồng hồ, vốn đã chẳng vui vẻ gì, hiếm khi làm chuyện tốt mà ngay cả một từ cảm ơn cũng không nhận được, lại còn bị người ta trách móc, mỉa mai. Mặt anh đanh lại, cằm giật giật, anh bị cô làm cho tức giận đến nỗi không nói được lời nào.

Trần Uyển thấy anh cứng cổ, không chịu lép vế cũng trừng mắt nhìn lại.

Mợ hoàn toàn không biết cái kẻ lạ mặt nói năng không hề giữ kẽ này là ai, lo lắng cho người đàn ông của gia đình nên cũng không bận tâm nhiều, liền quay sang, sốt ruột nói với Trần Uyển: “Cậu con bị cảnh sát bắt đi rồi, chẳng phải Tồn Chính quen biết với người ở Cục Công an sao? Gọi điện về nhờ nó hỏi giúp, xem có thể bảo lãnh cho cậu con ra được không?”.

Trần Uyển nghĩ đi nghĩ lại, cũng chẳng còn cách nào tốt hơn, gật gật đầu nói với mợ: “Vây mình về trước gọi điện thoại, Tiểu Vũ có lẽ không tìm được mình nên về nhà trước rồi. Mợ, mợ đừng lo lắng quá, cậu con không phạm pháp mà. Tốt nhất là tập hợp những hộ gia đình khác lại để bàn bạc, người đông thì sức mạnh càng lớn”.

Trần Uyển không thèm nhìn Tần Hạo lấy một lần, cứ thế khoác tay mợ đi. Tần Hạo đứng im tại chỗ, đi theo cũng không được mà đứng lại cũng chẳng xong, anh chỉ thầm chửi, sau đó gắng hỏi: “Tên họ Phương đó quen biết nhiều hơn anh sao? Có Bồ Tát hiện diện ngay đây mà em không cần, em có đàn không đấy?”.

Trần Uyển nghe thấy thế sững người, bỏ tay mợ ra, bước mấy bước đến gần Tần Hạo, “Vừa rồi anh giúp tôi tìm cậu, cảm ơn anh”.

Anh nắm chặt tay, cười nhạt: “Nghe một từ cảm ơn của em thật khó”.

“Lòng lo lắng nên quên mất việc phải cảm ơn.” Cô cúi xuống, lúc ngẩng đầu lên gương mặt cô thất thần khiến anh lặng người, “Hôm nay cảm ơn anh, lại khiến anh thêm phiền phức, thật xin lỗi”. Nếu không phải lúc ấy hoảng loạn không còn cách nào khác, cô làm sao có thể chấp nhận sự giúp đỡ, chấp nhận thịnh tình của anh? “Anh nói đúng, tôi là một đứa ngu ngốc!”

Tần Hạo lạnh lùng nhìn cô khách sáo cùng nụ cười xa cách. Một khối sương mù dày đặc từ nơi sâu thẳm nhất trong lòng như dâng tràn, không tài nào xua tan được, bên tai vẫn nghe tiếng gào thét cắt lực truyền ra từ loa phát thanh: “Mọi người đã vi phạm vào ‘Điều lệ xử phạt quản lý trị an’...”.

Chương 24

Sau này, Trần Uyển đã đọc qua một bài xã luận đăng trên báo, nghĩ tới tình cảnh của những ngày này mà rơi nước mắt.

“Không gì có thể dễ dàng làm xúc động con người, ngoài sự chân thực. Con người có lý tưởng nhưng cũng có ảo tưởng, con người đạt được sự an nhàn nhưng cũng phải trải qua sự sỉ nhục, con người không tin tưởng người khác thì cũng không tin vào chính mình. May mà thời gian giúp chúng ta hiểu được sâu sắc cái quý báu của từ ‘chân’ – chân thực, chân tình, chân lý – nó giúp chúng ta rời xa những ảo tưởng viển vông, phân biệt rõ sự giả dối và lừa gạt. Cho dù, ‘chân thực’ có khiến người ta lúng túng, nhưng một dân tộc dám nhìn thẳng vào sự chân thực là một dân tộc đã trưởng thành, một quần thể dám nhìn vào sự chân thực là một quần thể mạnh mẽ.”

Đám đông đã vây lấy nhằm giải cứu cho cậu và mấy người bị bắt nhưng không đủ sức kháng cự với vũ khí của cảnh sát và sự tấn công của máy xịt nước. Đứng trước cửa quán có thể nhìn thấy những người ở con đường phía trước, phần nộ và bất lực, đối diện với sự lạnh lùng và cao ngạo, họ chỉ có thể kìm nén đến cực điểm đưa mắt nhìn, chiếc loa với công suất lớn lặp lại bài ca chính sách di dời. Muốn tiến bộ thì phải hi sinh, nhưng có những người mãi mãi chẳng thể nhận thức được nỗi đau đớn của kẻ làm vật hiến tế.

Khi Phương Tồn Chính vội vội vàng vàng từ trấn Thành Quan về thì vừa đúng lúc nhóm người đã tản bót.

Trần Uyển hỏi: “Sao mà nhanh thế?”

“Lục Chỉ gọi điện cho tôi từ sớm, em đi làm gì? Xảy ra việc mà không tìm tôi? Tôi về sớm một chút thì cậu em tham gia được vào đó à?”, Phương Tồn Chính tỏ vẻ không hài lòng.

Cô im lặng, mợ liền đỡ lời: “Ăn cơm trưa trước đã, tắt bật cả buổi mọi người cũng đói rồi”.

“Thím, trên đường cháu có gọi điện cho chú Lưu, chú ấy ở phân cục Bính Dương, những việc ở Cục thành phố chú ấy không nhúng tay vào được, nhưng chú ấy hứa sẽ hỏi giúp tình hình và tìm người giải quyết giúp. Trong Cục thành phố cũng có mấy người anh em, chiều cháu sẽ đi tìm thêm.”

“Em cũng đi”, Tiểu Vũ bê bát cơm nói.

“Chuyện của cậu để anh chị lo, em về trường đi, đã lỡ cả nửa ngày rồi”, Trần Uyển nói. Tiểu Vũ sắp thi rồi, không được để phân tâm.

“Một ngày thì xá gì? Em là đàn ông trong nhà này mà. Lúc nào cũng coi em là con nít”, Tiểu vũ lấy ngón trỏ quẹt qua hàng ria trên môi, nói vẻ không hài lòng.

Phương Tồn Chính vỗ vỗ lên lưng nó, khiến Tiểu Vũ suýt chút nữa là ngã nhào xuống bàn ăn, cười hà hà nói: “Nhóc con, được lắm! Ra đánh người đàn ông rồi đó”.

Ăn cơm xong thì nhận được điện thoại của chú Lưu, một người trong số chín người được thả do có tiền sử bệnh tim, tám người còn lại thì bị tạm giam ở phòng số ba. Theo điều lệ về việc quản lý đối tượng gây rối trật tự trị an, tất cả để bị tạm giam mười lăm ngày.

Trần Uyển vừa lên xe đã hỏi Phương Tồn Chính: “Phòng tạm giam có đánh người không?”, câu này cô không dám hỏi khi có mợ.

Trong đầu Phương Tồn Chính lóe lên hình ảnh những dấu vân tay dính máu trên bức tường dơ bẩn của phòng tạm giam, khóe miệng căng ra, “Xã hội pháp trị, sao có thể đánh người? Cũng chỉ giam vài ngày thôi”. Nhìn thấy nét mặt buồn thẳm của cô, lòng mảy may anh ta nhú lên, tay phải bất giác đưa ra chạm vào cô nói: “Mấy chỗ tạm giam đều có người quen, đều đã dặn dò nhờ vả, nếu không thì cũng không thể gọi báo chúng ta mang thức ăn và quần áo đến. Em đừng lo lắng quá”.

Bàn tay rắn chắc truyền lại hơi ấm khiến trái tim cô nóng bừng, anh ta áp chặt bàn tay vào má cô như an ủi, lúc sau mới bịn rịn buông ra. Cô nắm lấy tay Phương Tồn Chính, anh ta nhìn sang, ánh mắt tựa hoa

lửa, sau đó khẽ cười như kẻ ngốc.

Cô buông tay anh ta ra, xẵng giọng: “Cười gì, nhìn đường phía trước đi kìa”, nói rồi đỏ mặt, lúng túng nhìn ra cửa sổ bên phải.

Nơi tạm giam có quy định thời gian thăm thân nhân, cũng không thể tùy ý gửi thức ăn vào. Nếu không có mối quan hệ và sự thu xếp của Phương Tồn Chính, thì theo quy định cũng phải bốn, năm ngày nữa mới được vào thăm cạu. Cậu vẫn khỏe, thần sắc rất điềm tĩnh, chỉ là nghiện thuốc lá nên có vẻ uể oải. Cậu dặn dò Trần Uyển buổi tối phải khóa kĩ cửa nhà, quán xá cứ nghỉ bán vài hôm, đừng để vợ quá mệt nhọc.

Lúc đi ra thì trời đã tối, từ xa nhìn bức tường ở trại tạm giam xám xịt, tối tăm, xấu xí vô cùng. “Yên tâm rồi chứ?”, Phương Tồn Chính nhìn cô cười gượng, rồi tiếp, “Đợi mấy ngày cho tình hình yên ổn, tôi sẽ tìm người bảo lãnh chú Củng ra”.

“Cảm ơn”, Trần Uyển khẽ nói.

“Đừng nói với tôi như thế, không thích nghe”, Phương Tồn Chính châm điếu thuốc, “Để tôi hút mấy hơi cho đã cơn thèm rồi đi được không?”

Cô gật đầu, nhưng ngay tức khắc không kìm được hỏi: “Học hút thuốc khi nào?”

“Việc nhiều, buồn chán”, nói xong do dự một lúc, “Em không thích thì tôi cai”.

Phương Tồn Chính vì cô mà làm biết bao nhiêu việc. Năm cô mười sáu tuổi, một tối không có trăng sao, anh ta đã giải cứu cô, hôm sau còn đi tìm hai tên vô lại đó đánh ột trận thừa sống thiếu chết, sau đó anh ta nói một tiếng, thế là cô nghiễm nhiên trở thành chị cả của cả phía tây thành phố. Mấy cô gái trong hẻm Chu Tước thấy cô, đều nhìn bằng ánh mắt ghen tị. Lúc ở bên người khác, Phương Tồn Chính mắng chửi người ta như con, nhưng trước mặt cô lại không dám nói một lời tục tĩu nào, có lúc vô tình thốt ra liền liếc sang cô bằng ánh mắt xấu hổ như anh bạn nhỏ biết bản thân vừa phạm lỗi; còn nữa trước kia khi cô chưa đến Đại học Đông Bắc, hầu như sáng nào anh ta cũng tới ăn mì cô nấu, chỉ có ông Trời mới biết, buổi tối ở trong quán bar anh ta đã mong ngóng sáng ra như thế nào...

Ánh mắt xa xăm nhìn ra con đường có những cây ngô đồng Pháp trợ trợ, câu hỏi từ sâu thẳm trong lòng tự nhiên buột ra: “Anh nói xem... chúng mình nếu như ở cùng nhau thì sẽ thế nào?”

Phương Tồn Chính đang rít hơi thuốc bỗng bị sặc, ho một trận. Trần Uyển gác khuỷu tay lên thành cửa xe, úp mặt cười không dứt, hỏi: “Sao phản ứng mạnh thế? Làm anh sợ chết khiếp rồi à?”

Trên gương mặt ngăm đen của anh ta có chút bối rối: “Sợ như kiểu vừa ngủ dậy thì nhìn thấy Quan Công đứng trước mặt ấy”, rồi nghiêm nghị hỏi: “Em nói thật hay chỉ muốn trêu cho tôi vui thôi?”

“Không biết, chỉ hỏi thế thôi.” Cô cúi đầu nghịch nghịch móng tay, lúc sau mới lên tiếng: “Trước đây em có nghĩ qua, nếu như sống cùng anh, sẽ uốn tóc như cái tổ chim, trang điểm qua quýt, mặc bộ đồ ngủ chơi hai mươi tư ván mặt chược, con trai con gái vất sang bên mặc cho chúng tự chơi. Nếu tâm trạng vui vẻ thì đợi anh về chăm sóc miếng ăn nước uống; còn khi buồn chán, mấy ngày anh không về, thì sẽ chạy đến Đế Cung tóm lấy anh, vừa khóc vừa gào hỏi anh có phải có niềm vui mới...”.

Phương Tồn Chính đỏ khốc đỏ cười, “Làm người phụ nữ của anh thì sẽ như thế à?”

“Mấy cô em đó của anh đều không thế sao?”

“Nếu vậy thì em thấy anh thích ai?”, anh ta nhú mày, “ Bao nhiêu năm nay, em...”

“Trước đây em nghĩ, có đánh chết em cũng không muốn cuộc sống như thế”, cô cắt đứt câu nói của Phương Tồn Chính, “Giờ thì cảm thấy chẳng có gì là không tốt. Như cậu vợ em đó, chẳng có bao nhiêu tiền, chẳng lời nói ngon ngọt, ngày ngày sống yên ổn không phải là không hạnh phúc”. Miếng cơm miếng rau, cái nồi cái vạc gần gũi, thấu hiểu nhau, đó mới là tình yêu chân chính...”

Phương Tồn Chính ném điếu thuốc ra ngoài cửa xe, im lặng, vẻ mặt bình tĩnh, chẳng biết vui hay buồn, hồi lâu mới mở miệng: “Nếu trước đây mà như ngày hôm nay, nghe những lời em nói anh đã mừng vui đến nhảy cẫng lên rồi. Giờ xảy ra việc này, anh không thể nào vui được. Đừng tức giận”. Anh ta chăm chú nhìn cô, ánh mắt bỗng chốc toát lên vẻ âm đạm, tiếp tục nói: “Vừa rồi lúc em và cậu nói chuyện, anh đã nghĩ,

nếu như người ngồi trong đó là anh, em sẽ như thế nào? Những chuyện xấu anh từng làm em đều biết, nói không chừng một ngày nào đó cũng sẽ gặp chuyện không may, nếu thật sự như thế, không khiến em lo sợ khiếp vĩa thì cũng khiến lòng anh đau xót vô cùng”.

“Anh...”

“Cho anh ba năm, anh sẽ dần dần bàn giao tất cả cho bọn Hầu Tử. Ba năm nữa em cũng tốt nghiệp, đến lúc đó, em cho anh một cơ hội để có thể theo đuổi em, được không?”

Được không? Sao không được chứ? Cô dựa vào cửa xe, khẽ gật đầu, không biết trong mắt là nước mắt hay là sự lấp lánh do ánh đèn xe phản chiếu.

“Anh bảo đảm sẽ không để em phải uốn tóc, học đánh mặt chược, cũng không cho em cơ hội đi đánh ghen, cũng không cần sinh nhiều con đến thế, một đứa là đủ rồi, con trai hay gái đều được...”

Cô bật cười thành tiếng, giơ nắm đấm làm bộ đánh Phương Tồn Chính: “Ai muốn sinh con với anh!”

“Vừa rồi ai nói con trai con gái đấy?”, Phương Tồn Chính bị đánh mấy cái lên người, miệng cười tươi, vô cùng vui sướng.

14. Chương 25 - 26

Chương 25

Đang là thời khắc cuối xuân, qua đêm, một cây nho già trong sân đã nở biết bao chùm hoa trắng nhỏ, từng giọt sương trong đu mình trên những chiếc lá xanh bóng. Không biết con mèo nhà ai ngồi nơi đâu hồi nhìn thấy Trần Uyển liền quẩy cái đuôi trắng rồi quay mình chạy mất hút trong ánh nắng ban mai. Buổi sớm yên tĩnh trong lành hoàn toàn khác sự ồn ào hôm qua, như thể hai thế giới hoàn toàn khác nhau vậy, sự phiền muộn trong lòng dường như cũng bị bầu không khí trong lành xua tan, Trần Uyển vươn người đợi tiếng chim họa mi lãnh lót đầu tiên của nhà hai ông bà đối diện.

Tối qua bận phải tiếp lảng giềng xung quanh, sau khi tiễn hết mọi người thì cả đêm cũng mất ngủ, nhớ ra Tiểu Vũ còn phải đi học, nên Trần Uyển quyết tâm dậy để làm đồ ăn sáng cho nó. Cô tin mơ cả đêm cũng khó ngủ, hay là xin nghỉ thêm mấy ngày để phụ giúp mẹ, lại đột nhiên nhớ ra tối qua là lịch phải đến nhà Tưởng Phán dạy thêm, vì cả ngày tất bật nên cô quên bém mắt. Cô vồ vồ vào đầu tự mắng mình một câu rồi mở cửa nhà bếp, mở bếp lò thay viên than tổ ong.

Nghe thấy bên ngoài có tiếng người gõ cửa, cô sợ làm mẹ thức giấc, vội vàng ra mở chốt cửa, “Ai đấy? Đợi chút”.

“Tiểu Uyển, là cậu.”

Trần Uyển há hốc mồm, quả nhiên là cậu, trên tay còn cầm cái túi hôm qua cô đưa vào. Cô kêu lên: “Cậu đừng bước vào”. Cô tới nhà bếp, gấp vài viên than đang nóng trong lò đặt vào nhau rồi mang ra đặt dưới chân cậu, “Cậu, bước qua chậu lửa đi. Lục Chỉ, Điền Tam lúc từ Cục Cảnh sát về đều làm thế, để tiêu trừ ám khí”.

Cũng Tự Cường buồn cười, làm theo, “Mẹ con đâu?”

“Còn chưa dậy, hôm qua chắc là cả đêm không ngủ. Để con đi gọi, mẹ biết cậu về hẳn sẽ vui lắm”, Trần Uyển cười hớn hờ. Chẳng trách sáng sớm hoa nho đã nở đầy.

“Đừng gọi, để mẹ ngủ. Cậu đi tắm rửa, thay đồ. Gọi Tiểu Vũ dậy, vẫn cái tật giờ này còn ngủ lì.”

“Vậy để con đi làm đồ ăn sáng trước đã.”

Lúc hai người nói chuyện, vợ đã nghe thấy liền khoác áo đi ra, vui mừng khôn xiết, lại vô cùng kinh ngạc, hỏi: “Chẳng phải Tôn Chính nói sẽ mất mấy ngày sao? Bảo đang trong tình hình sóng gió, đưa tiền cũng không dám mà”.

Trần Uyển dừng lại ở cửa bếp, cô cũng nghe Phương Tôn Chính nói đợi mấy ngày cho qua sóng gió mới nghĩ cách.

“Hay là sau đó nó nhờ ai?”, cậu nói, “Ồ cục nói là tối qua có người đến thông báo thả người, nửa đêm cũng chẳng có xe nên tôi ở trong đó ngủ”.

“Vậy còn những người khác?”, vợ hỏi.

Giọng cậu nghe chán nản, “Một mình tôi. Ăn sáng xong, tôi còn phải đi đến mấy nhà đó ngồi lại bàn bạc”.

“Cũng Tự Cường, ông còn quan tâm đến cái nhà này nữa không? Suốt đêm qua tôi không chợp mắt được, ông biết không?”, vợ cuống lên, sợ lại có thêm rắc rối gì nữa.

Trần Uyển lắc đầu, chủ kiến của cậu không dễ mà thay đổi được, vợ có cãi lại cũng chẳng tác dụng gì. Cô thở dài rồi bước vào bếp.

Lúc gọi điện thoại cho Tưởng Tiểu Vi cáo lỗi, Trần Uyển có chút thấp thỏm, sợ là không giữ uy tín sẽ bị trách cứ. Tưởng Tiểu Vi độ lượng nói: “Tôi cũng đoán cô có lẽ có chuyện gia đình không kịp báo. Cũng nên mua điện thoại để liên lạc cho thuận tiện”.

Hôm qua Phương Tôn Chính đã đưa điện thoại mình đang dùng cho cô, nói là để tiện liên lạc, có điều vẫn chưa kịp thông báo đến hết mọi người, Trần Uyển vâng vâng dạ dạ nói lời cáo lỗi.

Tưởng Tiểu Vi lại nói: “Tôi cũng đang muốn tìm cô, có người nhờ tôi mấy lần, nói là mời cô ăn cơm. Cô đoán xem là ai?”.

Trần Uyển không rõ, nghĩ mãi chẳng biết là ai.

“Lần trước gặp công tử Hồng, Hồng Kiến Học”, Tưởng Tiểu Vi cười tinh quái: “Cô đấy, chẳng có chút thần thái vui tươi gì cả, công tử Hồng nói hôm đó ở Gia Thành quay sang cười với cô mấy lần, nhưng ngay cả một cái liếc mắt cô cũng không ngó ngang, thật là không hay”. Thấy đầu dây bên kia im lặng, chẳng có phản ứng gì, Tưởng Tiểu Vi ngừng cười, “Anh ta nhờ tôi mấy lần, tôi cũng thấy phiền. Không muốn đi thì tôi sẽ nói lại với anh ta, nhưng nói qua cũng phải nói lại, quen biết nhiều người cũng chẳng có gì không tốt, sau này tốt nghiệp sẽ dễ xin việc. Chỉ là một bữa cơm, trước mặt mọi người anh ta chẳng dám làm gì cô đâu”.

Trần Uyển cầm điện thoại, lòng bàn tay toát mồ hôi, quay đầu nhìn sang cậu vợ đang nói chuyện, cân nhắc trong giây lát rồi nói: “Tôi đi”.

Lầu một của Danh Sĩ Các không có chỗ dành cho bàn ăn, toàn bộ đại sảnh dùng để bố trí khu cây cảnh, dưới chiếc cầu bằng đá cẩm thạch là dòng nước chảy dập dềnh, bên cạnh đá Thái Hồ [1] ở đầu dòng nước có trồng khóm trúc xanh tươi tốt. Đi đến gian phòng ở lầu hai, đã có mấy đôi nam nữ nói cười vui vẻ, không khí rất náo nhiệt.

[1] Đá Thái Hồ là loại đá ở Thái Hồ, tỉnh Giang Tô, Trung Quốc, thường được dùng làm hòn non bộ.

Lần đó bởi vì Tưởng Tiểu Vi có nhắc tới Hằng Vũ, cô chỉ là liếc mắt dò xét Hồng Kiến Học một cái, nhưng ánh mắt ấy lại bị để ý. Người này có liên quan tới cuộc di dời trên đường Thượng Hải và cái chết của cha cô, cùng với chuyện chuẩn bị di dời con hẻm Chu Tước, khiến cô không thể không quan tâm. Cô không ngại ngơ khờ khạo, chân tướng sự việc đã được vùi lấp dưới nhiều tấm rèm vô cùng rối rắm, huống hồ sự việc đã xảy ra mấy năm, nên một bữa cơm chẳng có ý nghĩa gì cả, cần bản không thể dò xét được điều gì.

Có vài giọng nói, cho dù bạn có nghe quen chẳng nữa, có một vài chuyện, cho dù bạn chính mắt nhìn thấy, nhưng điều đó không nói lên sự thật, sự thật chỉ có thể cảm nhận bằng con tim. Lòng tin đối với cha khiến cô vạn phần không phục và đầy nghi hoặc, đã nén nhịn mấy năm rồi, bây giờ có cơ hội tìm hiểu chân tướng sự việc, cô nhất định không thể bỏ qua, nếu như phải đánh đổi, trả giá...

Cô cũng tuyệt đối, tuyệt đối không từ bỏ.

Các món ăn ở Danh Sĩ Các không ngoài bào ngư vi cá mập, Trần Uyển chưa từng ăn, nhưng nhìn trên thực đơn thì nhiều rồi, vì vậy cũng không có cảm giác hiếu kỳ. Hồng Kiến Học thấy đáng về cô ung dung, ánh mắt dưới gọng kính vàng lóe lên vẻ bất ngờ. Cô gái ở độ tuổi này hoặc là thuộc loại khác thường, hoặc là dịu dàng ngoan ngoãn, nhưng có thể làm điệu bộ ung dung như vậy thì quả là hiếm có.

“Công tử Hồng hôm nay tốn kém rồi. Cậu là cha mẹ, là áo cơm của công ty chúng tôi, bữa ăn này đáng lý do tôi mời mới đúng”, Tưởng Tiểu Vi nói.

Hồng Kiến Học khẽ cười, nói: “Tôi chỉ thích quang cảnh ở Danh Sĩ Các, mấy món này hầu như các vị cũng ăn chán rồi. Yến xào, bào ngư, vi cá là những thứ quý giá, khi đã được dùng tràn lan rồi thì nó cũng trở nên thông thường”. Những người làm quan chức địa phương thường ngang ngược, khoe khoang, chỉ là do Hồng Kiến Học trầm luân trên thương trường bao năm nên biết cách vờ khiêm tốn, hôm nay lại càng hết sức che giấu bản chất để không mạo phạm tới người đẹp, bởi thế cũng tự mình cảm thấy ngôn từ phát ra vô cùng nhả nhặn.

“Cũng chỉ có cậu mới đủ tư cách nói những lời này”, Tưởng Tiểu Vi liếc mắt nhìn hắn, “Chúng tôi đều là những người bình thường, đâu dám học đòi xem thường phú quý”.

“Cô đang tăng bốc hay là chê bai tôi đó? Tôi sợ cô Trần đây cho tôi là kẻ phạm tục nên tự lùi mấy bước.”

Trần Uyển thấy có nhắc đến mình, tay cầm đôi đũa bạc ngừng lại. Cô rất ít khi dùng cơm xã giao, không biết trong trường hợp này nên nói sao mới phải, chỉ cười cười. Trong mắt Hồng Kiến Học, những người con gái khác bị cánh đàn ông chòng ghẹo cười cợt, lẳng lơ hay tức giận mắng chửi hoàn toàn không giống với vẻ điềm tĩnh im lặng của cô chút nào.

Trong bữa tiệc có nhắc tới bản tin hôm qua, tối qua trên ti vi có chiếu đến con hẻm Chu Tước, nhưng chỉ là lướt qua mà thôi, tin tức ấy được người dân truyền tai rất nhiều. “Đúng là người dân không dọa cho sợ hãi thì không ngoan ngoãn, hôm qua bắt mấy người, hôm nay đã có mười mấy hộ ngoan ngoãn đến kí hợp đồng”, dưới nụ cười điềm tĩnh của Hồng Kiến Học là vẻ vô cùng đắc ý, “Trong cuộc họp thành phố đã nói, ai gây khó dễ cho Chính phủ thì Chính phủ sẽ làm khó lại. Đến ký hợp đồng cũng coi như họ biết thức thời”.

Những người khác cứ thế phụ họa theo, có người nói hôm qua nhìn cảnh mọi người bát nháo thấy hả lòng hả dạ, hoàn toàn không biết nỗi đau của những người trong cuộc.

Miệng vi cá trong miệng Trần Uyển như nghẹn cứng nơi cổ họng, hương thơm vừa nãy giờ như hóa thành mùi tanh của máu, thật buồn nôn, khó nuốt. Đặt lại chén súp trên tay, cô khẽ hỏi Hồng Kiến Học: “Như vậy tương lai những người đó sẽ ở đâu?”.

Hồng Kiến Học ngạc nhiên nhìn cô rồi bật cười nói: “Trong nội thành có nhiều nhà ở thương mại, khi đã bồi thường tiền rồi họ sống ở đâu không phải là vấn đề chúng tôi cần lo nghĩ. Vivian chỉ nói cô học hành giỏi giang chứ không nói cô có trái tim yếu mềm. Cô học Kinh tế à, nên biết về nền kinh tế thị trường để thích ứng với nhu cầu phát triển của kinh tế hàng hóa, quy luật là lợi ích cục bộ nên nhường bước trước lợi ích tổng thể”.

Trần Uyển trong lòng cười nhạt, cô thật muốn biết cái tổng thể trong lợi ích tổng thể đó là chỉ bộ phận nào.

Hồng Kiến Học không thấy thích thú khi thảo luận với cô về vấn đề này, nên đánh trống lảng, hỏi về chuyện học hành của Trần Uyển. Trần Uyển trả lời đúng mực, Hồng Kiến Học hào hứng hỏi cô đã từng nghĩ là sẽ đến Hằng Vũ để thực tập, Trần Uyển cười nói: “Tôi mới năm nhất, còn ba năm nữa mới tốt nghiệp”.

Hồng Kiến Học cuối cùng gợi hứng thú cho cô, cảm thấy phấn chấn, liền rút danh thiếp ra đưa, “Trước khi tốt nghiệp mà tiếp xúc với xã hội thì chỉ có lợi chứ không có hại, nếu có thời gian cứ đến công ty kiếm tôi, tìm hiểu một chút về hoạt động và chức năng trong công việc sau này rất có lợi cho cô”.

Trần Uyển né tránh ngón tay của Hồng Kiến Học, cầm lấy danh thiếp rồi cho vào túi, sau đó lấy điện thoại đang đổ chuông liên hồi ra, cười với hắn, “Tôi ra ngoài nghe điện thoại”.

Ra ngoài đóng cửa lại, cô không kim được thở hắt ra một hơi.

Hôm nay được Hồng Kiến Học mời nên cô có sự phòng bị tâm lý, trước khi đến đây đã nhờ Hà Tâm Mi cứ một tiếng đồng hồ lại gọi cho cô một cuộc điện thoại, như vậy giả dụ có tình huống nào xảy ra thì cũng nhân

cơ hội mà thoát thân. Thực ra mới ngồi cũng không được bao lâu, chỉ là như ngồi trên đồng lửa, không thể nào kiên nhẫn hơn nữa. “Cuối cùng cũng gọi tới, tớ sợ cậu đã quên bég mất rồi”, cô không ngừng trách cứ.

Hà Tâm Mi hình như đang ăn gì đó, nói hàm hồ: “Sợ gì, một bữa cơm không thể xơi tái luôn cậu. Tớ cũng mong cậu tốt đẹp, nếu vận số đào hoa thì có thể tóm luôn cơ hội”.

“Khỉ gió, có mà tan tác đào hoa ấy”, Trần Uyển giậm chân, “Được rồi, tớ cũng chuẩn bị biến đây, cảm ơn cuộc điện thoại, mai tớ sẽ mang đồ ăn cho cậu”. Gấp điện thoại lại, ngược mắt ra hành lang thì thấy một đám người mặc đồ tây giày bóng lộn đang đi tới, cô muốn tránh về phòng nhưng không kịp.

Hiếm khi nhìn thấy anh chỉnh tề như thế. Anh nói nhỏ với người bên cạnh, rồi sải bước tiến về phía cô. Như phản xạ có điều kiện, Trần Uyển rùng mình, nghênh mặt nhìn anh với vẻ đề phòng.

“Sao cô lại ở đây?”, giọng anh thúc ép như truy hỏi.

“Đến nơi ăn uống dĩ nhiên là để ăn uống.” Cô quay người chuẩn bị đi vào phòng. Anh vội túm chặt khuỷu tay Trần Uyển, thấy chiếc điện thoại trên tay cô, mặt anh cứng đờ, nhìn cô bằng ánh mắt nham hiểm. Anh chậm rãi nói: “Ăn uống? Để tôi xem ai mà có bản lĩnh mời được cô!”, giọng anh châm biếm, nói rồi đẩy cửa phòng.

Cánh cửa phòng bị anh đẩy một cái mở ra. “Tiểu Uyển, gọi điện sao...”, Tưởng Tiểu Vi chưa nói dứt câu, mặt bỗng biến sắc, nhưng chỉ trong mấy giây liền niềm nở: “Anh Tiểu Ngũ”.

Chương 26

“Anh Tiểu Ngũ!”

Tần Hạo đưa ánh mắt hồ nghi nhìn hai người, sau đó dừng lại trên gương mặt Trần Uyển, “Hai người quen biết nhau?”

“Anh quen cô em cùng khóa của em à?”, Tưởng Tiểu Vi cũng tỏ ra ngạc nhiên, “Tiểu Uyển, đây chính là người chị nói... Tần Hạo, chị gọi anh ấy là anh Tiểu Ngũ.” Nói rồi cố ý chớp chớp mắt với Trần Uyển. Thấy gương mặt cô đầy kinh ngạc và hoài nghi, nụ cười của Tưởng Tiểu Vi càng thêm rạng rỡ.

“Tôi... tôi vào trước, hai người cứ nói chuyện tự nhiên.” Cô sớm biết rằng Tần Hạo là hạng người vô sỉ, nhưng không tài nào ngờ rằng anh chính là người đàn ông trong câu chuyện của Tưởng Tiểu Vi. Đồ hèn hạ không ai bằng... Trần Uyển nén sự kinh ngạc trong lòng, vội vã gạt Tưởng Tiểu Vi ra rồi đẩy cửa bước vào.

Cửa vừa mở Tần Hạo đã nhìn thấy mọi người trong đó, sắc mặt càng thêm u ám. Anh nhìn Tưởng Tiểu Vi hồi lâu rồi bật cười, nói: “Lại chơi cách giới thiệu bạn gái để làm mảnh khố lấy quan hệ? Quan hệ của cô còn ít à? Có hứng thú thế sao không đi làm má mì đi?”.

Nụ cười trên gương mặt dần dần tan biến, Tưởng Tiểu Vi hít một hơi, trầm giọng nói: “Tôi có giới thiệu không ít gái đẹp cho anh, mà không thấy anh nói gì”.

Tần Hạo nhếch mép, đưa tay nhẹ nhàng xoa vành tai cô ta, rồi xoa lên đôi khuyên hình chữ C, cúi xuống.

Tưởng Tiểu Vi căng thẳng, đôi môi khẽ mở ra, phả hơi vào anh. Nhưng anh lại nghiêng đầu nói nhỏ vào tai cô ta: “Cô biết rõ mối quan hệ giữa tôi và Hồng Kiến Học mà còn nhúng tay vào? Có thấy chưa đủ à, cô cho rằng tôi không biết việc đó? Đừng tưởng mình thông minh, tôi đưa cô lên được thì cũng quăng cô về chỗ cũ được thôi”. Nói xong để mặc Tưởng Tiểu Vi với nét mặt xám ngắt đứng ngoài cửa, sải bước vào trong.

Mấy người đàn ông ngồi trong hầu như đều là chỗ quen biết, biết giữa Hồng Kiến Học và Tần Hạo đang có lục đục. Khi rượu đã ngà ngà thấy anh bước vào, mặc dù nhiều người khá ngạc nhiên, nhưng vẫn cười nói đứng dậy. Chỉ có Hồng Kiến Học là vẫn ngồi yên, hơi nhướng mày nói với người bên cạnh: “Gọi phục vụ lấy thêm ghế”.

Tần Hạo cũng không khách khí, cười với mọi người rồi kéo chiếc ghế bên cạnh Trần Uyển ra ngồi xuống, nói to: “Không cần đâu, tôi ngồi đây được rồi”. Nói rồi đặt khuỷu tay lên thành ghế Trần Uyển, ôm chặt một bên vai cô, quay sang nói với cô rất âu yếm để mọi người cùng nghe thấy: ‘Baby, xin lỗi, anh đến trễ’.

Thấy mặt Hồng Kiến Học sầm xuống, Tần Hạo trong lòng đắc ý. Anh càng ôm chặt vai Trần Uyển, đưa mắt nhìn xung quanh rồi dừng lại nơi Hồng Kiến Học, cười nói: “Bữa nay tôi mời, anh Hồng, hiếm lắm mới gặp được, mọi người đừng khách sáo nhé”.

Hồng Kiến Học đứng dậy, cầm chai rượu trên bàn rót vào ly của Tần Hạo, ánh mắt nhìn Trần Uyển đang ngồi cứng đờ như gỗ trong vòng tay anh, hỏi: “Quen biết?”

Tần Hạo quay sang Trần Uyển hỏi: “Chưa nói với anh Hồng về quan hệ của chúng ta sao?”, không đợi Trần Uyển trả lời, anh quay sang Hồng Kiến Học nói: “Cô ấy là thế đấy, người không biết thì nghĩ cô ấy muốn bắt cả hai tay, nhưng thực ra là do ít ra ngoài không biết trời cao đất rộng, phải không, baby...”

Chưa nói dứt câu, Trần Uyển đã thúc cùi chỏ vào xương sườn anh. Tần Hạo kêu lên một tiếng, đau đến mức nhăn mày, đỡ lấy cảm cô, nói: “Này em, ở nhà cái cọ có vài câu mà đã ác độc với anh thế hả? Muốn mưu sát chồng sao?”. Anh nghĩ tới những lần đối đãi tốt với cô đều không nhận được sự cảm kích, trong lòng bực bội, tay bất giác ôm chặt hơn vài phần.

Trần Uyển đau đến mức muốn chảy nước mắt, đánh vào tay anh, mắng rằng: “Bệnh viện tâm thần không nhốt kĩ à? Sao lại thả người bừa bãi thế này?”. Ngược lên liền thấy mọi người há hốc mồm, ngẩn người ra, như thể đang xem hai người họ tán tỉnh ve vãn nhau. Rồi quay lại sau, Tưởng Tiểu Vi đang tựa lưng vào tường, nét mặt ỉu xìu xám ngắt. Trần Uyển xấu hổ, giận dữ, nghĩ về Tưởng Tiểu Vi bỏ ra mười năm tình yêu mà không hề nhận được chút gì của cái gọi là sự đầm ấm gia đình, nhất thời cảm thấy xấu hổ vô cùng. Cô cúi đầu khẽ nói. “Xin lỗi”, không chịu đựng hơn được nữa, vội lấy túi xách bỏ đi.

Khóe môi Tần Hạo cũng mang nụ cười khoái chí, ánh mắt dõi theo Trần Uyển, sau khi cô ra khỏi cửa anh cũng vội đứng dậy. Anh và Hồng Kiến Học vốc người tương đương, bốn mắt dõi theo, ai cũng không muốn rời bỏ mục tiêu. Trong chốc lát, như gươm tuốt vỏ nở giương đây, bầu không khí vô cùng căng thẳng. Những người khác không ai dám lên tiếng khuyên can, chỉ nín thở dõi theo cục diện.

Tần Hạo cầm ly trên bàn lên, mời Hồng Kiến Học: “Anh Hồng, chúng ta hiếm khi có cơ hội cùng ngồi lại uống rượu với nhau, hôm nay mời anh một ly”. Nói xong ngửa cổ uống cạn, rồi cười nhìn Hồng Kiến Học cũng uống cạn. Mọi người thở phào nhẹ nhõm, nhưng biến cố lại bất ngờ xuất hiện, không ai kịp ngăn cản thì Tần Hạo đã vớ lấy chai rượu đập về phía Hồng Kiến Học.

Chai rượu đập vào bức tường phía sau Hồng Kiến Học, mấy cô gái hét lên cùng tiếng vỡ giòn tan, chai thủy tinh vỡ vụn, rượu cũng bắn tứ tung, cả phòng tràn ngập mùi rượu.

Tần Hạo ngưng cười, sầm mặt nói với Hồng Kiến Học đang cố gắng giữ bình tĩnh: “Muốn gọi người con gái tôi thích đến tiếp rượu, cũng muốn xem cô ấy uống nổi không hả?”

Thật ra ở Đế Đô, những kẻ như Tần Hạo thường không dám quá hung hăng càn quấy. Vô số cặp mắt nhìn chằm chằm vào anh, nhưng có ai dám tìm phiền phức cho chính mình chứ? Cho nên các phe phái chỉ muốn âm thầm thù địch nhau. Đến đây, tuy thiếu đi tính giới hạn, nhưng những người con xuất thân trong gia đình quyền quý như hai người họ, thì không ai ngốc nghếch đến mức đưa nhược điểm bản thân ra cho người khác thấy.

Hôm nay, anh rất tức giận, đem tất cả những điều không nhẫn nhịn được đổ hết lên đầu Hồng Kiến Học. May mà lúc đó còn có chút lý trí, vãn để hai bên có lối thoát, nếu không thì theo như chẩn đoán của anh, Hồng Kiến Học hôm nay không đổ máu thì thật là xấu hổ cho cái tên của anh quá!

Rời Danh Sĩ Các, trong lòng Tần Hạo vẫn còn chút bực bội, ánh mắt lướt sang hai bên đường tìm kiếm bóng dáng “tên đầu sỏ”.

Trần Uyển bước đi chậm chậm, nhìn thấy đuôi xe tuyến cuối mà không đuổi theo, chỉ muốn đập đập cửa xe nhưng không thể. Lúc Tần Hạo phát hiện ra cô, cô đang đứng ở trạm xe cúi đầu, tay cầm túi xách.

“Lên xe!”, Tần Hạo thấy cô chỉ ngược lên như không nhìn rồi lại cúi đầu xuống, không nén được thốt ra: “Muốn nói chuyện với em”.

Cô đưa ánh mắt lạnh lùng như ánh trăng ngày mùng Một lướt qua anh, giống như là không quen biết. Anh bất giác bối rối, thấy cô vẫy vẫy tay, rồi leo lên chiếc taxi trước mặt.

Tần Hạo giận dữ đập mạnh vào vô lăng, mắng một tiếng rồi đuổi theo.

Đến trước con hẻm Chu Tước, anh dừng xe. Trần Uyển xuống taxi, rẽ vào con hẻm, sau đó quay người nhìn anh. Ánh đèn đường mờ mờ, nhưng vẫn có thể thấy rõ đôi mắt lạnh lẽo như nước hồ trong những ngày Tam Cửu Thiên [1]. Anh đuổi theo nhưng lại quên mất những gì muốn nói với cô, biết rõ là làm như thế càng khiến mình bị ghét hơn, nhưng anh vẫn không thể đứng yên được. Cho dù cô nhìn một cách lạnh lùng thì anh cũng cảm thấy trong lòng trào dâng niềm vui khó tả.

[1] Tức là Cửu thiên thứ ba tính từ Đông chí, cũng chính là ngày thứ 19 đến ngày thứ 27 sau ngày Đông Chí. Theo âm lịch Trung Hoa, tính từ Đông chí, chín ngày đầu tiên gọi là Nhất Cửu, chín ngày thứ hai gọi là Nhị Cửu v.v..., đến Cửu Cửu là tròn 81 ngày và kết thúc Đông chí.

Cô im lặng nhìn anh một lúc rồi quay đầu đi, anh cũng không kịp đuổi theo. Cô nghe thấy tiếng bước chân phía sau, chạy khoảng hơn mười mét cuối cùng cũng phải cản rằng quay đầu, anh lập tức dừng bước, toàn thể lỗ chân lông co lại, đề phòng chờ đợi tiếng mắng chửi và vẻ mặt căm ghét của cô.

Cô không nói, nét mặt cũng vô cùng bình tĩnh, anh lại càng thêm hoang mang: “Anh đưa em tới cửa nhà rồi về”.

Cô cản vào môi dưới gần bật máu, sau đó thở dài, nói: “Nếu có thời gian anh nên đối đãi tốt với chị Tiểu Vi chút, chị ấy sống khổ vậy rồi, anh nhẫn tâm sao?”

Rõ ràng Trần Uyển và Tưởng Tiểu Vi quen biết, như vậy tất yếu cô sẽ biết quan hệ hai năm nay giữa anh và Tưởng Tiểu Vi. Tần Hạo nhớ cô đã nói vấn đề này tới lần thứ mấy rồi nên vội giải thích: “Tưởng Tiểu Vi giờ với anh không có quan hệ gì, mà có thì chuyện hôm nay cũng coi như kết thúc rồi. Nếu em không yên tâm, giờ anh sẽ gọi điện cho cô ta”.

15. Chương 27 - 28

Chương 27

Trần Uyển tròn mắt với vẻ không thể tin nổi, rõ ràng đã qua Cốc Vũ [1] rồi mà sao trên đầu như có tiếng sấm ầm ầm dội tới. Chuyện sáng nay cậu được thả ra cô đã có nghi hoặc, cũng đoán già đoán non không biết có phải anh giúp đỡ không, suy cho cùng thì trong những người cô quen cũng chỉ anh là có khả năng ấy. Trong lòng cô có chút cảm kích, đặc biệt là nhớ lại hôm qua anh với ánh mắt sốt sắng xông vào đám người. Cô cũng thầm tìm cách bào chữa cho anh, hoặc giả cho rằng sự vô lại lưu manh của anh trước kia là do thói quen, là bản tính vốn thế. Nhưng tối nay bị anh trêu chọc, cuối cùng cô cũng biết dưới gầm trời này lại có loại vô liêm sỉ, mất hết lương tri như thế.

[1] Cốc Vũ: Là một trong 24 tiết khí của của các lịch Trung Quốc, Việt Nam, Nhật Bản, Triều Tiên. Nó thường bắt đầu vào khoảng ngày 19 hay 20 tháng 4 dương lịch. Ý nghĩa của tiết khí này, đối với vùng Trung Hoa cổ đại, là Mưa rào.

“Anh thật, đúng là... vô sỉ!”, cô nghiêng răng nghiêng lợi nói, thấy đáng thương cho Tưởng Tiểu Vi, lại để bản thân bị hạng người này theo đuổi sau đó ghét bỏ.

Cô không nể mặt, không nghe lời, tất cả giống như trong dự liệu. Nhưng khi những lời nói của cô xộc vào tai, cảm giác của anh lại giống như lần trước bị gọi là đồ “rác rưởi”, toàn thân cứng nhắc, lục phủ ngũ tạng như bện vào nhau, ngay cả hơi thở cũng trở nên khó nhọc. Cảm giác này khiến anh khó chịu, khiến anh bất an, hơn nữa còn khiến anh có suy nghĩ điên cuồng muốn đập phá thứ gì đó. “Vô sỉ? Rác rưởi? Còn cái gì nữa không? Cạn bã?”, hùa theo giọng nói bỗng lên cao của anh là tiếng chó sủa nhà nào đó cất lên, “Cô thì tốt đẹp lắm sao? Cùng với Hồng Kiến Học để đổi lấy những gì? Hôm nay ăn cơm, ngay mai uống rượu, ngày kia lên giường? Cho dù làm kĩ nữ cũng phải có miếng thờ, có miếng bán...”.

Mặt cô đỏ bừng, tức giận đến nỗi toàn thân run lên bần bật, miệng run run không nói lên lời. Tần Hạo thấy cô như vậy, tâm trạng sau khi thấy khuây khỏa thì lập tức trống rỗng kỳ lạ, hoang mang vô cùng, khóe miệng nhếch nhếch, cười tiếp tục nói: “Có muốn bán thì nói sớm, tôi sẽ trả giá cao cho cô”.

Cô tức giận cực độ, nhào tới muốn đập vào nụ cười của anh. Nhưng anh cũng lao đến, trong chớp nhoáng tóm hai khuỷu tay đang vùng vẫy, cào cào vào mặt anh, đá giày vào ống chân anh. Anh chau mày, nét mặt đánh lại, lại lần nữa nắm chặt hai tay cô. Lần này anh dùng toàn bộ sức lực, cô đau đớn hét lên. Hơi thở gấp gáp phả vào cổ anh, gương mặt tái xanh dưới ánh trăng long lanh như ngọc, tiếng kêu bị kìm nén lọt vào tai nghe du dương như tiếng gọi hồn, theo bản năng anh siết chặt cánh tay, cúi đầu chặn môi cô.

Đầu óc cô đột nhiên trống rỗng, tất cả năng lực phản kháng như bị rút sạch, điều duy nhất cô cảm nhận được là cái cảm nóng bỏng của anh. Hồi lâu máu tuần hoàn trở lại, cô điên cuồng vùng vẫy trong lòng anh, không ngớt mắng chửi.

Anh dùng toàn bộ sức lực rồi mà còn cảm thấy như chưa đủ, hận là không thể làm cô tan chảy trong lồng ngực mình, rồi hòa vào anh làm một. Anh ngang ngược chặn sau gáy cô, không cho cô lùi và cử động. Tim đập như trống, mạch đập tựa sấm, chỉ có thể ép sát vào cô hơn nữa mới có thể giải tỏa được cảm giác trống rỗng này. Anh đưa lưỡi muốn tách môi cô ra, tiếp theo là một cơn đau nhức, anh kiên nhẫn chịu đựng, nhân lúc cô cắn, anh theo đà đẩy lưỡi vào. Môi dưới chảy máu, máu chảy vào lợi, mùi máu tanh nồng cũng không lẫn át được hương thơm của cô, anh cảm thấy chưa đủ, càng xâm nhập sâu hơn, tìm kiếm...

Nhưng sau đó lại là một cơn đau mà anh không thể chịu đựng nổi, anh buồn bực thả cô ra, đầu lưỡi như bị cắn đứt, máu đầy miệng phả ra mùi tanh nồng.

Trong ánh trăng, sóng mắt cô mênh mông mờ ảo, khóe miệng dính máu của anh nhìn mà sợ, nét mặt bình tĩnh đến nỗi khiến người ta kinh hoàng, cả cơ thể anh như bị chính sự bình tĩnh của cô siết chặt, sau lưng toát mồ hôi lạnh. Anh cố chịu đau định mở miệng nói, nhưng cô đã sợ hãi lùi lại một bước, sau đó như bình tĩnh vội chạy nhanh, chỉ trong phút chốc bóng cô đã khuất nơi góc đường.

Ngày hôm sau, Tần Hạo ăn ba bữa cháo loãng, vẫn cố chịu đựng cơn đói cồn cào, nhưng điều khó chịu hơn lại là nỗi trống rỗng trong lòng, như thể bị đánh mất thứ gì đó mà không thể tìm lại được. Bực bội cả ngày, buổi tối anh hẹn Tống Thư Ngu đến nói chuyện.

“Không giống tính cách của cậu chút nào? Nơi nào nhả thể cũng đến sao?”, ánh mắt Tống Thư Ngu đầy hoài nghi, nhìn xung quanh nói.

Tần Hạo nhấp ngụm rượu theo thói quen, rượu như thiêu đốt vết thương, đau đến mức anh phải cuộn đầu lưỡi để hít hà hơi lạnh, nếu không có Tống Thư Ngu ngồi bên cạnh e là anh đã nhảy dựng lên rồi.

“Uống rượu cũng sắc sao?”, Tống Thư Ngu lấy làm lạ.

Tần Hạo ậm ừ đáp. Tống Thư Ngu mượn ánh sáng mờ ảo nhìn anh dò xét, hứng chí nói: “Bị mèo cào à? Không giống vết cào của mèo lắm”.

Tần Hạo tỏ vẻ không vui: “Được rồi, muốn nói là bị người ta cào thì cứ nói toạc ra”. Anh nói chuyện không được lưu loát, Tống Thư Ngu sưng sờ rồi bật cười khanh khách. Thấy Tần Hạo càng lúc càng lúng túng, cũng không muốn thái quá, giữ nghiêm nét mặt, nhưng cuối cùng vẫn không khống chế nổi cười ha hả, tay nắm chặt lại đánh vào quây rượu.

Tần Hạo không chịu được, mặt tối sầm lại đứng dậy định bỏ đi. Tống Thư Ngu khó khăn kéo anh ngồi xuống, hỏi: “Cậu cũng có lúc chệnh choáng vì tình cảm, không phân biệt nổi gì nữa sao? Ai mà vĩ đại vậy? Không phải là người tớ đoán chứ?”.

Tần Hạo chăm sóc đầu lưỡi, dè dặt nói: “Tớ đâu biết? Không gặp thì thôi, cứ gặp là không kiềm chế được bản thân, đưa cô ấy về tận cổng mà còn bị cô ấy sỉ nhục. Tất cả những gì tớ làm đều muốn cho cô ấy tốt, thể mà không biết ơn”. Nói rồi Tần Hạo nhấp ngụm rượu, nhưng khi nhận thức ra thì đã không kịp, mắt thoáng nhìn khóe miệng Tống Thư Ngu giật giật, anh hừ một tiếng rồi nói: “Cậu có thấy phiền phức không? Hết như con gái vậy, muốn cười thì cười”.

Tống Thư Ngu cười rung cả vai, lúc sau mới hỏi: “Đối đãi tốt mà bị người ta cắn lưỡi à?”.

“Cô ấy không khiêu khích tớ thì tớ đến nỗi này à?”, Tần Hạo tức tối, “Tặng điện thoại mới, cô ấy không muốn, lại đi cầm cái điện thoại cũ của người khác, bị cô ấy làm điên tiết cả ngày, buổi tối còn đi tìm người giúp cậu cô ấy ra trại; mời cô ấy ăn cơm ba, bốn lần chẳng được, thế mà Hồng Kiến Học vừa nói cái là xuất đầu lộ diện ngay; gọi cô ấy mấy tiếng ‘baby’ để Hồng Kiến Học kiêng nể không dám đụng vào, cô ấy lại nghĩ tớ lợi dụng. Tớ vô sỉ, đê tiện thì tên Hồng Kiến Học kia còn gấp trăm lần. Cô ấy có mắt thần gì chứ? Có biết nhìn người không?”.

Tống Thư Ngu giật mình, nói: “Cậu đập chai rượu vào Hồng Kiến Học cũng vì cô ấy?”.

“Khốn kiếp, không vì cô ấy thì vì ai? Trong đầu cô ấy nuôi cá vàng hay sao mà dám đi ăn với tên Hồng Kiến Học? Cái tên tâm địa gian xảo, không vì sợ ảnh hưởng đến cha tớ thì tớ đã đánh cho hắn một trận nhừ tử rồi.”

Tống Thư Ngu im lặng, Tần Hạo cũng mất hứng, tay lắc ly rượu, lúc lâu cũng không nói gì. m thanh du dương truyền tới khắp không gian quán bar, giống như nỗi khổ tâm trong lòng, Tần Hạo thấy vô cùng ngột ngạt, lúc sau mới nói: “Nếu cô ấy vui đùa cùng với người bạn thanh mai trúc mã thì không sao, tình cảm khăng khít mấy năm tôi làm sao bì được. Khốn kiếp! Đàng này lại qua lại với Hồng Kiến Học giả tạo? Cô ấy coi trọng hắn ở điểm gì chứ?”.

“Tiểu Ngũ, cậu thích cô ấy rồi”, Tống Thư Ngu quan sát bạn thật kĩ, cuối cùng cũng buột miệng.

“Chó chết!”, Tần Hạo nhảy bật lên, thấy phản ứng của mình có phần hơi quá nên lại ngồi xuống, nói: “Có thể là thích, ai bảo cô ấy đẹp? Người tớ thích vô số, tớ còn thích cả Angelina Jolie [2]! Tớ không thể chịu được khi người khác không đoái hoài tới mình, cô nàng chết tiệt nếu ngày nào đó cười với tớ thì nói không chừng tớ sẽ không còn thích nữa”.

[2] Angelina Jolie: Là một nữ diễn viên điện ảnh và đạo diễn người Mỹ. Jolie đã nhận được nhiều giải thưởng danh tiếng như giải Oscar, giải thưởng của Hội Diễn viên Điện ảnh, giải Quả cầu vàng; bên cạnh đó, cô được tạp chí Forbes công nhận là nữ diễn viên Hollywood có thu nhập cao nhất năm 2009 và 2011.

Nói rồi rút điện thoại ra liếc một cái, sau đó ném cho Tống Thư Ngu, nói: “Cậu nhận giúp tớ, gọi cả ngày mà không thấy chán”.

Tống Thư Ngu nhận lấy điện thoại, hỏi Tần Hạo: “Tưởng Tiểu Vi nói muốn gặp cậu...”.

Tần Hạo đột nhiên sầm mặt, suy nghĩ một lúc rồi nói: “Kêu cô ta đến, có chút việc muốn nói rõ với cô ta, nên kết thúc được rồi”.

Hút hết một điếu thuốc, Tống Thư Ngu đã thấy Tưởng Tiểu Vi xuất hiện ở cửa, sau khi thấy hai người, cô ta liền chậm chậm bước tới. Tống Thư Ngu cười cười, rồi quay sang nói với Tần Hạo: “Tớ đi đây, hai người cứ từ từ nói chuyện. Nhớ giữ thể diện bản thân, đừng có nôn nóng quá để bị trong thương”, nói rồi cầm ly rượu như múa điệu khổng tước, sang bàn khác ngồi.

Nụ cười ma mị, giao hoạt như tiềm ẩn điều gì không hay, cô ta hơi lo lắng, ngồi xuống chỗ mà Tống Thư Ngu nhường lại, lúc lâu cũng không nói lời nào. Tần Hạo uể oải ngồi tựa vào quầy bar, mắt hé nhìn cô ta rồi lại quay lên nhìn cô ca sĩ duyên dáng mặc chiếc váy đen. Trong lúc Tưởng Tiểu Vi giải thích và chần chừ nhận lỗi, anh bỗng khẽ hỏi: “Chúng ta quen biết nhau bao lâu rồi?”.

Tưởng Tiểu Vi bỗng có một dự cảm không tốt, nghĩ ngợi rồi nói: “Còn một tháng nữa là tròn hai năm”.

Trần Uyển không dám tiếp tục bước vào nhà Tưởng Tiểu Vi. Sau khi xảy ra chuyện đó, cô vô cùng xấu hổ, nếu gặp lại thì sẽ khiến mọi người giầy vò, khó xử. Cô cũng tự trách mình, rốt cuộc thì sự việc xảy ra đến mức này không phải là cô muốn thế. Nếu như thời gian có thể quay lại, cô tuyệt đối sẽ tránh tất cả những nơi mà con người đó đến, tuyệt đối không dính líu vào hắn.

Nhưng gần hai mươi bốn giờ qua, cho dù cô đã chạy trốn thế nào, cho dù dùng khăn lau bao nhiêu lần chẳng nữa thì miệng cô vẫn còn mùi tanh của máu, luôn nhắc cô nhớ tới sự việc đã xảy ra trước đó.

Cô lưỡng lự, quanh quẩn rất lâu ở dưới khu nhà Tưởng Tiểu Vi, lâu đến nỗi chân mỏi nhừ. Cuối cùng quyết định, nếu có Tưởng Tiểu Vi ở nhà, cô sẽ giải thích, nếu cô ta không chấp nhận lời giải thích ấy thì cô sẽ bỏ

công việc này. Bất luận là cô có day dứt bao nhiêu đi chăng nữa thì tối qua thật sự là vì sự tồn tại của cô nên Tưởng Tiểu Vi mới bị kẻ khốn đó làm tổn thương.

Lúc Tưởng Tiểu Vi mở cửa, tinh thần Trần Uyển đang lơ lửng bỗng quay trở lại, nghe tiếng bước chân của Tưởng Tiểu Vi, trong lòng cô lại lần nữa thấp thỏm không yên, Tưởng Phán ngược lên nhìn cô, nói: “Chị Trần, chị thật sự đã yêu rồi sao?”

Trần Uyển sững người, cười nói: “Trẻ con thì biết gì là yêu nào?”.

Tưởng Phán xì một tiếng, không hài lòng vì bị coi thường, nói: “Ai không biết? Trên ti vi đều như vậy, đi qua đi lại, ngồi không yên. Mặt thì lúc đỏ lúc trắng bệch ra”.

Trần Uyển mỉm cười, xoa xoa đầu cô bé, đột nhiên rất muốn hỏi về hình tượng người cha trong lòng nó, trong đầu cô lóe lên cái dáng vẻ của tên vô lại kia đang nhếch miệng thì lập tức loại bỏ suy nghĩ đó khỏi đầu. Cô nói: “Em tự làm bài tập, chị có mấy chuyện muốn nói với mẹ em”.

Tưởng Tiểu Vi ngồi ở chân giường, ánh mắt xa xăm, đôi vai như không chịu nổi sự kích động, mệt mỏi và buồn bã vô cùng. Trước kia ai không phải là đóa sen thanh thoát? Ai kiêu ngạo hơn ai? Cô ta tin rằng mình đủ thông minh, dễ dàng bước vào thế giới đàn ông, bởi nhan sắc không thua bất kỳ ai. Nhưng tất cả sự tự tin, kiêu ngạo của cô ta vào giờ khắc này lại trở nên thật nực cười. Đàn ông trong thiên hạ đều có ác tâm như nhau, mới phút trước tai áp má kề nhưng ngay sau đó liền vứt bỏ không thương tiếc.

Chương 28

Trần Uyển đứng bên cửa, chăm chú nhìn Tưởng Tiểu Vi với gương mặt hốc hác, tinh thần sa sút đang ngồi bên giường. Cho dù thời đại có thay đổi như thế nào, tiến bộ như thế nào đi chăng nữa, thì phụ nữ vẫn là bên thiệt thòi. Dù kiếm được nhiều tiền hay có oai phong ở nơi làm việc như thế nào thì vẫn cần một bờ vai vững chãi để dựa vào. Còn việc sự nhờ vả ấy liệu tốt đẹp hay không thì ai có thể nói được ai? Tất cả chỉ là một canh bạc mà thôi.

“Chị Tưởng”, cô gọi. Tưởng Tiểu Vi ngẩng đầu lên, ánh mắt mênh mang nhìn sang cô. Trần Uyển càng thấy cổ họng mình nghẹn cứng, không nói ra được nỗi day dứt và áy náy trong lòng, giọng khàn khàn: “Xin lỗi”.

Cô nói xin lỗi, Tưởng Tiểu Vi chỉ cười, “Cô có gì mà xin lỗi tôi? Tôi cũng nhận thấy, các cô chỉ là ‘hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình’ mà thôi, có điều những người ‘hữu ý’ ở bên cạnh anh ấy quá nhiều. Chứng kiến mấy năm nay, tôi cũng quen rồi”.

Tối đó, về mặt Tưởng Tiểu Vi luôn ngẩn ngơ, nhưng vẫn cố gắng tươi cười.

Cũng là phụ nữ, nhưng Trần Uyển rất khó hiểu tâm trạng của cô ta. Yêu một người phải trả giá đắt thế sao? Cam tâm tình nguyện rơi vào vực sâu vô vọng, đơn phương dâng hiến, rốt cuộc thì đó là vĩ đại hay ngu ngốc?

Xung quanh Trần Uyển, trước đây khi cha mẹ còn sống tình cảm sâu đậm, quấn quýt bên nhau thậm chí thỉnh thoảng còn quên cả sự hiện diện của cô, cậu mợ mặc dù không nói ra lời yêu đương nhưng cũng là những người có phúc cùng hưởng có họa cùng chịu, mấy chục năm không thay đổi; trong con hẻm Chu Tước, nhiều cặp vợ chồng thậm chí có lúc cãi cọ nhau nhưng cuối cùng vẫn hòa thuận; cho dù từng được nghe một người yêu đàn em của Phương Tồn Chính kiếm tiền nuôi gia đình và bạn trai, nhưng đó dù sao cũng chỉ là số ít; hơn nữa cô luôn cho rằng, văn hóa quyết định kết cấu thượng tầng, nhưng Tưởng Tiểu Vi có trình độ học vấn cao, thế mà khi đối diện với chữ “Tình” lại yếu đuối và dễ bị tổn thương như thế, thực sự là cô không thể tưởng tượng nổi. Chẳng trách có người nói, những người đang yêu chỉ số IQ đều bằng không, chữ “Yêu” quả đáng sợ.

“Loại bội tình bạc nghĩa, cứ gặp cô nào là yêu cô đó, tôi không thích chút nào”, Trần Uyển nói quyết đoán.

Tưởng Tiểu Vi cười khì khì, nói: “Câu này mà nói trước mặt anh ta may ra có chút hiệu quả. Biết không? Tối qua sau khi cô đi, Tiểu Ngũ đã vì cô mà suýt nữa đánh nhau với Hồng Kiến Học đấy”.

Trần Uyển không biết chuyện gì đã xảy ra sau khi mình rời khỏi, cô không biết Tần Hạo làm tất cả những việc đó vì mục đích gì, nhưng cho dù thế nào cô cũng không tin hạng người cận bã, không hề có trách nhiệm

như anh sẽ quan tâm đến sự an nguy của cô. Cô càng không thể tưởng tượng được cảm giác của Tưởng Tiểu Vi khi nói cha của đứa con mình vì một người đàn bà khác mà đánh nhau, nét mặt cô càng bình thản bao nhiêu thì trong lòng càng đau khổ bấy nhiêu. Yên lặng một lúc, Trần Uyển nói: “Tôi nhìn thấy anh ta cứ tránh được liền tránh ngay, nhưng không biết trúng phải tà gì mà lần nào cũng gặp”.

Tưởng Tiểu Vi đưa mắt nhìn cô vẻ thăm dò, than vãn: “Tốt nhất là như thế, loại người như anh ta không phải là gặp một người yêu một người, mà là gặp một người hại một người. Tôi sợ cô sẽ giống tôi, không vượt qua được những lời đường mật mà đi vào con đường cũ của tôi. Cuộc đời tôi coi như đã bị hủy hoại rồi, rất nhiều chuyện không thể nói hết được”.

Tưởng Tiểu Vi mới hai mươi mấy tuổi mà đã chán nản cuộc đời, sức sát thương của tình yêu chẳng lẽ lớn đến thế sao? Trần Uyển có chút không cam lòng, Cô hỏi Hà Tâm Mi, nếu gặp chuyện như thế thì sẽ làm thế nào, Hà Tâm Mi giương mắt lên nói: “Căn bản là chuyện đó không thể xảy ra với tớ! Cũng nhất định sẽ không có con! Càng không nuôi con cho người ta đến năm tám tuổi! Sao không đi nói thẳng với thằng đàn ông đó? Kiểm tra DNA là tìm ra huyết thống ngay, nói cho hắn biết để hắn khuynh gia bại sản?”, nói rồi quay sang tò mò hỏi: “Người mà cậu nói là ai? Có người phụ nữ ngu ngốc như vậy thật à?”.

Trần Uyển gật đầu. Thật ra mà nói, nếu đi nói với Tần Hạo thì e rằng không chỉ không nhận được tiền chu cấp, nói không chừng ngay cả quyền nuôi con cũng không còn. Hoặc có thể Tưởng Tiểu Vi đã nghĩ tới chuyện này, cho nên vì con mà âm thầm chịu đựng. Có điều, sự chịu đựng ấy chẳng phải là quá không công bằng đối với Tưởng Phán hay sao?

“Người đó quả là ngu ngốc, tự mình chuốc lấy đau khổ. Có lẽ đó chính là nỗi đau và hạnh phúc mà trong tiểu thuyết vẫn nói”, Hà Tâm Mi bình luận không chút kiêng dè, nghĩ ngợi một lúc rồi đột nhiên nói: “Tớ biết người cậu nói là ai rồi, là chị khóa trên của chúng ta, mẹ của đứa bé mà cậu đến làm gia sư”.

“Biết thì biết vậy, đừng đi nói lung tung”, Trần Uyển hơi hối hận khi lời chuyện đời tư của người khác ra nói.

“Xì, có gì mà to tát thế? Chuyện ấy bây giờ đầy rẫy trong xã hội ấy, mấy ngày trước còn có báo đưa tin về cô gái mới mười mấy tuổi sinh con trong nhà vệ sinh. Người đáng thương ấy là tớ đây này, bao nhiêu tuổi đầu rồi mà vẫn chưa được nếm hương vị tình yêu”, Hà Tâm Mi than thân trách phận, vừa nói vừa làm bộ đưa tay lau nước mắt. Thấy Trần Uyển chỉ liếc nhìn vẻ không hài lòng, rồi tiếp tục đọc sách, không hề tỏ ra đồng cảm, cô ấy tức tối nói: “Biết cậu nổi tiếng rồi, nhưng cậu cũng không được coi thường tớ chứ! Còn nói là bạn tốt? Bên cạnh cậu có biết bao nhiêu ong bướm vờn quanh mà cậu cũng có chia cho bọn tớ đâu”.

Trần Uyển vừa bực vừa buồn cười, nói: “Đều là những hoa đào nát vụn, cậu có dám nhận không?”.

“Ít nhất thì cũng cho chúng tớ được mở mang”, Hà Tâm Mi lẩm bẩm, “Đi Danh Sĩ Các ăn cơm cũng không nói với tớ sớm một chút, nghe nói muốn vào đó phải là thành viên, người thường không vào được”.

“Cũng chẳng có gì đặc biệt”, Trần Uyển đáp qua quýt.

“Kẻ no nê sao biết người đói khát. Cũng không chịu chăm chú con người đáng thương chưa từng nếm qua bào ngư, vì cá như tớ. Nói mau, hôm đó cậu gặp ai? Sao mà hào nhoáng vậy?”.

Trần Uyển im lặng. Ngoại hình của Hồng Kiến Học thuộc loại Hà Tâm Mi ghét nhất, cô ấy luôn nói người mà mặt trắng như ngọc, không phải kẻ lương thiện thì là hạng cực kỳ gian xảo, tiếng xấu của Công ty bất động sản Hằng Vũ thật sự đã chứng minh cô ấy không uống công học cách xem tướng. Thật tình mà nói, ánh mắt mập mờ của Hồng Kiến Học ẩn sau gọng kính lúc nào cũng khiến người ta cảm giác như hắn đang tính toán điều gì đó. Mặc dù không giống cái tính vô cùng lỗ mãng của Tần Hạo, nhưng cũng khiến Trần Uyển khó chịu, mất tự nhiên. Giao tiếp với hạng người như họ chẳng khác gì chơi với hổ. Quen biết Hồng Kiến Học thì đã sao? Có cơ hội vào Công ty Bất động sản Hằng Vũ thì đã sao? Thật sự có thể tìm hiểu được nội tình như thế nào ư? Cô hoài nghi cách nghĩ trước đây của mình có phải là quá ngây thơ khờ dại?

Cho nên lúc Tưởng Tiểu Vi tiếp tục mời, cô vội tìm cớ khéo léo từ chối.

Tưởng Tiểu Vi thất vọng nói: “Hôm ấy, từ lúc cô ra về thì chẳng còn được vui vẻ, Hồng Kiến Học bị mất thể diện trước mọi người nên rất bực tức, gần đây đưa phương án gì lên cũng bị anh ta từ chối. Hôm nay

hiếm khi anh ta gật đầu nói có thời gian, lại còn hỏi han về cô. Lần trước tôi thấy hai người nói chuyện cũng hợp nhau lắm, tôi muốn hỏi cô có thời gian không, đến ngồi chơi một chút cũng không tổn hại gì”.

Trần Uyển có chút không vui, sự áy náy của cô với Tưởng Tiểu Vi và Tưởng Phán không có nghĩa là cô phải chịu trách nhiệm cho vấn đề ngày hôm đó, càng không có lý do gì để phải có trách nhiệm với công việc của Tưởng Tiểu Vi. Cô nhú mồm, nói: “Chị Tưởng, tôi thật sự đã có hẹn với người khác, lần sau nếu có cơ hội sẽ gặp, được không?”, nghĩ tới quyết định đã chần chừ để trong lòng mấy ngày nay, lại nói: “Chị Tưởng, hôm đó tôi nói không tiếp tục công việc gia sư nữa, không biết chị đã tìm được người thay chưa? Người làm công trong quán của cậu tôi nghĩ rồi, nên thiếu người phụ giúp”.

Tưởng Tiểu Vi thở dài, “Tôi thì không sao cả, cô còn để trong bụng chuyện đó à? Hơn nữa, cô cũng là người bị hại, Tưởng Tiểu Vi tôi không phải không thấu tình đạt lý. Cô cứ nghỉ ngơi đi, tôi kiếm người thay cũng cần có thời gian”, giọng điệu có phần luyên tuýt, tiếp tục nói: “Phán Phán nhà chúng tôi khó khăn lắm mới gặp được người hợp tính cách của nó”.

Trần Uyển quả thực có chút không cam lòng khi nghĩ đến cô bé với tính cách kỳ quái đó, do dự một lúc rồi nói: “Phán Phán biết số điện thoại của tôi, nói qua với cô bé là tôi không phụ đạo cho nó nữa, nhưng cô bé có thể gọi tôi để nói chuyện bất cứ lúc nào”.

Sự đời sao khéo đến thế, buổi đêm sau khi vừa tắt đèn không bao lâu thì Trần Uyển nhận được điện thoại, là Tưởng Phán.

Cô bé khóc nức nở, Trần Uyển lo lắng vội dậy xỏ giày đi ra cửa, đứng ở hành lang cất tiếng dỗ dành: “Đừng khóc, đừng khóc. Muốn nói với chị điều gì? Mẹ đánh em à?”.

Tưởng Phán khóc thút thít một hồi, sau đó nói trong tiếng nấc: “Mẹ không đánh em. Mẹ gọi điện về, em vừa mở miệng nói mẹ đã khóc, còn xin lỗi em, nói mẹ không phải là người mẹ tốt”, nói rồi lại khóc nức lên, “Em sợ lắm, mẹ chưa khóc bao giờ. Em sợ lắm”.

Trần Uyển nhỏ nhẹ dỗ dành, lại nói: “Để chị tắt máy trước, sau đó gọi điện thoại ẹ em hỏi đã xảy ra việc gì, hỏi xong rồi gọi điện cho em nhé?”. Tưởng Phán nức lên đồng ý.

Điện thoại reo hồi lâu Tưởng Tiểu Vi mới bắt máy, bên trong phát ra những âm thanh vô cùng ồn ào, có tiếng ca hát, có tiếng thì thầm to nhỏ, lại có tiếng cười lớn của cô gái nào đó. Lúc Trần Uyển chuẩn bị tắt máy thì có tiếng a lô khe khẽ vọng lại, lúc này cô mới nhận ra tràng cười đó là của Tưởng Tiểu Vi.

16. Chương 29 - 30

Chương 29

Trần Uyển thường nghe Tưởng Phán kể là mẹ cô bé hay say mềm lúc về nhà, cho nên khi tận tai nghe tiếng cười của Tưởng Tiểu Vi cô không kìm được tức giận. Chuyện tình cảm chả lẽ nhất định phải dùng rượu mới có thể giải quyết được? Nhất định phải bắt đứa bé cùng chịu đựng khổ đau? Nuôi con đâu phải bắt đứa bé cùng chịu đựng khổ đau? Nuôi con đâu phải là nuôi chó nuôi mèo, cho ăn là hết bổn phận. Bản thân mình bị rơi vào đau khổ thì thôi, hà cớ gì phải kéo theo cốt nhục? Nửa đêm làm cho đứa trẻ sợ hãi khóc thét lên để làm gì? Cô lạnh lùng nói: “Chị Tưởng, là tôi, Trần Uyển. Tưởng Phán đang khóc ở nhà, chị nên về sớm một chút”.

Tưởng Tiểu Vi liền cười, nói: “Về? Về đâu? Tôi còn tìm được đường về sao?”. Trần Uyển nghe giọng điệu bất cần cô ấy nghĩ là cô ta đã uống quá nhiều, giọng nói khàn khàn, lại cảm thấy có chút đáng thương, liền mềm giọng: “Phán Phán sợ cô xảy ra chuyện, đang ở nhà đợi cô, không dám ngủ”.

“Con bé ngốc, trên đời này cũng chỉ có nó là nhớ đến tôi.” Tưởng Tiểu Vi cười, sau đó lại nức nở, rầu rĩ như đang bụm miệng cố kìm nước mắt, sau đó nói: “Số nó không may, không đầu thai vào gia đình tốt, sống với một người mẹ như tôi thì có hay ho gì?”. Ở quán cơm, Trần Uyển từng gặp người say rượu, biết là chẳng có cách nào khuyên giải, định tắt máy nhưng lại không đành, cô đứng ở hành lang nghe Tưởng Tiểu Vi ở đầu

bên kia vừa khóc vừa cười, thấy hối hận vì mình nói quá nhiều. Đúng lúc ấy thì nghe thấy đầu dây bên kia có tiếng người ép rượu, sau đó nghe Tưởng Tiểu Vi dường như nổi đóa lên với người nào đó bên cạnh, chửi bới ầm ĩ, rồi lại gào khóc thảm thiết.

Trần Uyển hết cách, chuẩn bị tắt máy thì đầu dây bên kia bỗng lại có tiếng nói: “Giúp tôi gọi anh ta đến, tôi muốn nói rõ ràng với anh ta”.

“Tôi không có số điện thoại của anh ta.” Trần Uyển biết “anh ta” là chỉ người nào, cô không muốn tiếp tục dây dưa nữa, chỉ khuyên: “Đừng uống nữa, về nhà sớm đi. Phán Phán đang đợi cô”.

“Tôi muốn nói rõ với anh ta. Cô đừng cản tôi!”, Tưởng Tiểu Vi mượn hơi rượu tỏ ra quyết liệt, “Tôi đang ở Kim Sắc Niên Hoa, gọi anh ta đến, anh ta không dám đến thì nói ngày mai đến đây mà nhận xác”.

Trần Uyển cảm thấy không thể thuyết phục được nữa, tắt điện thoại rồi gọi cho Phán Phán, dỗ dành cô bé đi ngủ.

Người ta thường nói “Những kẻ đáng thương ắt có phần đáng trách”, lúc mới biết Tưởng Tiểu Vi cô cảm thấy cô ta thật tài giỏi, ít có người mẹ đơn thân nào kiên cường tự lập như thế, sau khi biết về quá khứ lại có thêm sự đồng cảm sâu sắc, nhưng vừa rồi khi thấy cô ta gào thét như điên dại, lại nghĩ đến tiếng khóc run run, nước mắt của Phán Phán, cô thấy cô ta vừa đáng thương vừa đáng hận, hận vì cô ta quên trách nhiệm làm mẹ.

Cô không muốn nghĩ đến đám người đó, kể cả những gì liên quan đến Tưởng Tiểu Vi, thế giới của họ cô khó có thể hiểu được, cũng chẳng có hứng thú tìm hiểu. Trực giác nói cho cô biết rằng, nếu còn dây dưa với họ, cô sẽ gặp phải những hậu quả khó lường.

Cô đóng cửa phòng lại, lên giường nằm. Giường trên vọng xuống tiếng mơ ngủ khê khàng, cơn gió đêm thổi vào cuộn góc rèm cửa lên. Đây mới là cuộc sống thực sự, cô nghĩ thế!

Nửa giờ sau, cô trở mình, mở choàng mắt.

Kim Sắc Niên Hoa là tụ điểm ăn chơi về đêm lớn nhất Tế Thành. Hai năm trước, lúc Phương Tồn Chính ở trong văn phòng tối tăm của Đường Hội đối chiếu hai hóa đơn đã từng nói lên ý nguyện to lớn: “Sau này có thể mở một nơi như Kim Sắc Niên Hoa thì mãn nguyện lắm rồi”. Lục Chỉ đứng bên cạnh đùa: “Có thể được tùy thích ôm mấy cô em trong đó thì tốt biết bao”, khiến mọi người cùng cười ré lên.

Giá cả ở Kim Sắc Niên Hoa không phải bình thường, ngay cả bọn Lục Chỉ ham chơi khi vào cũng cần cân nhắc. Trần Uyển nghe danh đã lâu, lần đầu tiên đến, cô đưa mắt nhìn cách bài trí rực rỡ đến chói mắt ở xung quanh, gặp một nhân viên phục vụ, cô hỏi rõ phòng rồi tiến thẳng lên lầu hai.

Cô mất đến nửa tiếng để thuyết phục bản thân, Tưởng Tiểu Vi là người phụ nữ có ý chí kiên cường, muốn tự sát thì cô ta đã làm điều đó từ tám năm trước rồi, không cần đợi tới bây giờ. Ngủ đi thôi, đừng có lo nhiều chuyện. Nhưng rốt cuộc vẫn không an lòng. Tính cách Tưởng Tiểu Vi rất bướng bỉnh, nếu không thì năm đó đã không bắt cần, chẳng đòi hỏi điều gì, chỉ đơn giản đánh cược bản thân mà sinh ra Tưởng Phán như vậy. Mấy ngày nay cô hoàn toàn không rõ giữa Tưởng Tiểu Vi và cái tên hèn hạ kia đã xảy ra chuyện gì, sự điên cuồng khi say rượu phải chăng minh chứng rằng ý chí của cô ta đã tới giới hạn bùng nổ?

Trần Uyển nhắm mắt nhưng không tài nào ngủ được, trong đầu liên tục hiện lên hình ảnh cha cô nằm méo mó trên nền xi măng trước cửa tòa nhà, từ trên cao nhảy xuống khiến nội tạng tan nát, máu thâm sì từ khóe mắt đổ ra như dòng lệ đen.

Trên giường dường như trải đầy đinh, mỗi lần trở mình lại có cảm giác như bị những mũi nhọn đâm vào người, cảm giác đau đớn len lỏi đến tận tâm can. Càng lúc càng thấy bất an, càng lúc càng thấy hoảng sợ. Chọn lựa của bất kỳ ai trong cơn điên dại đều rất khó phán đoán, cho dù Tưởng Tiểu Vi là người phụ nữ có tinh thần vững vàng đến đâu chăng nữa, nếu bị dồn ép chịu đựng trong một thời gian dài cũng có lúc sụp đổ.

Men theo dây hành lang của lầu hai, qua từng phòng từng phòng, đứng trước cửa cách âm dày dặn, lại lần nữa nhờ vào ánh đèn mờ nhìn chăm chú vào tấm bảng trên cửa. Trần Uyển thầm hi vọng mình không nghe nhầm số phòng mà Tưởng Tiểu Vi đã nói trong điện thoại, đột nhiên thấy cứng người. Cô hít một hơi

thật sâu, chuẩn bị gõ cửa, bỗng lại thấy dưng khí tiêu tan mất. Có âm thanh nhỏ bé truyền đến nhắc nhở cô nơi này có gì đó không ổn, Trần Uyển liền buông tay, vội vã chạy trở lại hành lang.

Cô không có số điện thoại của tên khốn kia, nhớ ra chỉ có một người có thể liên lạc được với anh – Tổng Thư Ngu. Cô gọi điện đến hỏi: “Thầy Tổng, thầy có thể tìm được Tần Hạo không?”

Tổng Thư Ngu nhất thời có chút không hiểu, chỉ ậm ừ hỏi có chuyện gì.

“Tuồng Tiểu Vi đang ở Kim Sắc Niên Hoa, uống say quá, nói muốn tự sát. Thầy giúp em gọi Tần Hạo đến đây được không?”

Trong đầu Tổng Thư Ngu có nửa giây lơ lửng, nghĩ không ra tại sao Trần Uyển lại quen Tuồng Tiểu Vi. Nghĩ tới ba người sẽ đụng mặt nhau, anh nhếch mép cười. Lúc này anh bật cười nhưng thấy không được đạo đức lắm, vì vậy ngồi dậy nói với ngữ khí rất nghiêm túc rằng sẽ báo ngay cho Tần Hạo.

Trần Uyển gấp điện thoại lại, lưỡng lự có nên bước vào hay không, nghĩ cái tên khốn kia lúc nữa sẽ tới, cô hơi lo sợ. Vì vậy khi trở lại cửa phòng bao, cô đẩy hé cửa, lách nửa người vào.

Trần Uyển che nửa mặt, không thích cái mùi đang xộc vào mũi lắm. Mùi nicotine trộn lẫn mùi rượu tinh khiết và mùi son phấn, nước hoa, ngoài ra còn có hương thơm ngọt ngào xa lạ, tất cả trộn lẫn vào nhau lan khắp không gian ngọt ngào. Phòng rất lớn, đèn điện mờ ảo, trước bức tường ti vi rất lớn chỉ có một đôi đang ôm nhau thật chặt, diu dặt di chuyển đôi chân theo tiếng nhạc. Đám người đang ngồi quanh bộ sofa chữ U, trong mớ hỗn độn ấy, chỉ có thể phân biệt rõ đường cong uyển chuyển của phụ nữ.

“Cho hỏi, Tuồng Tiểu Vi ở đây phải không?” Những lời thì thầm của đàn ông và tiếng cười ông ẹo của mấy cô gái đột nhiên ngừng lại, căn phòng bỗng im phăng phắc, ánh đèn ngoài hành lang và ánh mắt của đám người như đổ dồn về cô. Trần Uyển vô cùng mất tự nhiên. Sau đó đột nhiên có một giọng nam trầm chọc: “Cho hỏi, em đi với bà mẹ nào đó?”, trong tiếng cười vang, người đàn ông đang nhảy múa đó quay người đi về phía cô, Hồng Kiến Học cười nhếch nhếch, nhìn thấy cô dường như hân hỷ kỳ hứng khởi, nói: “Chị Tuồng của cô nói cô không có thời gian, vậy mà đến được sao? Cô ta uống nhiều quá, đang nằm ở đằng kia”.

Trần Uyển bất chấp, khó khăn bước theo Hồng Kiến Học, Tuồng Tiểu Vi ngồi một bên sofa, nửa người rũ lên tay vịn, đôi giày cao gót chắc là bị đá mất đầu rồi, một chân khoanh trên ghế, một chân buông thõng xuống, miệng lẩm bẩm, Trần Uyển yên tâm, định mở miệng nói cáo từ nhưng Hồng Kiến Học vội kéo cô ngồi xuống.

Dần thích ứng với ánh sáng mờ ảo trong phòng, cô mơ hồ nhận ra mấy người quen mặt từng gặp ở bữa cơm hôm trước, có người nói Trần Uyển đến trễ phải phạt ba ly rượu; có người cố ý làm khó dễ, không đợi Trần Uyển mở lời từ chối đã đẩy ly tới trước mặt cô. Trần Uyển từ chối nói không biết uống, trong tiếng huyền não có người nói: “Uống nước cũng không biết sao? Không phải là giống nhau à? Đổ vào cổ là được thôi”.

Nửa gương mặt Hồng Kiến Học bị khuất trong bóng tối, chỉ thấy loang loáng viền kính, cô gái đằng sau gác cằm lên vai hắn, nở nụ cười ám muội, như thể hiểu kỳ đợi xem kịch vui.

Nhìn ly rượu vàng óng trước mặt, cô biết là đối phương cố ý làm khó mình, nhếch môi chán nản, cô không để ý đến tiếng hò reo của những người khác mà quay sang nhìn Hồng Kiến Học chăm chăm, “Tôi đến tìm Tuồng Tiểu Vi, không phải đến để uống rượu”.

Hồng Kiến Học mỉm cười, nói: “Họ uống quá chén rồi, đùa với cô chút thôi. Uống một ly lấy lệ là được, uống xong tôi sẽ lập tức đưa hai người về”, thấy cô do dự, hắn nói tiếp: “Chắc chắn thế”.

Viên đá trong ly vẫn chưa tan hết, những bọt nước trong suốt, nhỏ li ti bám vào ly tạo thành viền rượu. Suy nghĩ của Trần Uyển loạn xạ theo ánh sáng nhấp nháy màn hình ti vi, mơ hồ đoán là Tần Hạo sẽ không đến. Hạng người như anh, nếu đã bội tình bạc nghĩa như thế thì có việc gì không dám làm, còn chờ mong anh có một chút cảm giác trách nhiệm sao?

Chuyện đã đến nước này, Trần Uyển trấn tĩnh trở lại. Cô dám đến nơi đây cũng không phải là không có nguyên do, nhà họ Cửng ai cũng uống được rượu, cậu hồi còn ở bộ đội lo chuyện bếp núc thường lấy rượu gia vị làm nước uống. Đợt Tết cô và Tiểu Vũ cũng mời cậu hai ly, rượu trắng Tế Thành dễ cũng đến gần sáu mươi độ, chỉ cần châm lửa là có thể cháy, nhưng cô uống vào mặt lại không đỏ, nhịp tim vẫn bình thường, cũng chỉ coi như uống nước mà thôi. Có điều, dù sao cũng là con gái, tửu lượng tốt chẳng hay ho gì, đi ra

ngoài tuyệt nhiên không dám khoe khoang. Thực sự thì cô cũng không biết tử lượng của mình đến mức nào.

Im lặng một lúc, biết là lần này khó đi nổi, kìm nén, cắn răng cô bưng ly rượu mời Hồng Kiến Học rồi uống cạn. Vị rượu cay nồng trôi vào dạ dày, vô cùng kích thích, bên tai là tiếng vỗ tay và hò reo tán thưởng. Công chúa phòng bao ngồi quỳ trên thảm theo lệnh mang mấy ly rượu nữa đặt lên bàn, người đàn ông bên cạnh Hồng Kiến Học lên tiếng; “Thì ra là giả nai, nào, nào, uống, không uống ba ly không cho về”.

Trần Uyển thấy hân rập tâm làm khó, lập tức sầm mặt, “Nhìn không rõ, vẫn chưa uống hết”. Hồng Kiến Học cười, lại cầm một ly nữa đưa vào tay cô, “Thêm rất nhiều đá, uống như nước ấy. Uống từ từ, uống nhanh quá sẽ hại dạ dày”.

Trần Uyển thấy nụ cười giả nhân giả nghĩa của hắn thì hừ một tiếng lạnh lùng, cũng không nói nữa, chỉ đặt ly trở lại bàn. Những kẻ khác thấy thế liền nói cô không nể mặt Hồng Kiến Học, có người còn đứng dậy đòi cụng ly với cô, có người còn mang xúc xắc tới muốn đấu với cô. Trần Uyển ngoảnh nhìn rồi cầm ly rượu dốc vào họng, mượn hơi rượu, cô đưa ánh mắt khiêu khích nói với Hồng Kiến Học: “Có thể đi rồi chứ?”.

Chương 30

Tướng Tiểu Vi cũng không biết khi nào mới tỉnh, ghé vào lưng Trần Uyển, để lộ làn da dưới cổ áo trắng ngần, tóc xõa xuống bên cổ Trần Uyển, mùi hương hoa mai nhẹ nhàng lan tỏa, giọng lè nhè nói gì đó nghe không rõ. Trần Uyển dìu cô ta dậy, vỗ vỗ vào má: “Chị Tướng, tỉnh dậy đi, chúng ta về thôi”.

Tướng Tiểu Vi lắc lắc đầu, không nghe theo, mở đôi mắt với thần sắc rã rời. Hơi rượu trong dạ dày Trần Uyển bỗng cuộn cuộn, cô cố gắng nén xuống, tâm trạng càng lúc càng sốt ruột. Nếu không có ai giúp thì cô không dìu nổi Tướng Tiểu Vi, mà nếu một mình rời khỏi đây thì cô không nhẫn tâm. Cô cúi người xuống trước mặt Tướng Tiểu Vi kéo cô ta dậy. Tướng Tiểu Vi bỗng khua khoắc tay, bực mình làu bàu: “Đừng ồn ào, đáng ghét!”.

Trần Uyển giữ chặt cổ tay Tướng Tiểu Vi, từ dạ dày lại cuộn lên hơi rượu. Không biết là loại rượu gì, có vẻ còn mạnh hơn cả rượu trắng Tế Thành, toàn thân cô nóng bừng, lưng áo ướt đầm: “Chị Tướng, dậy đi!”

Cô ra sức lay Tướng Tiểu Vi, nhưng cơ thể cô ta mềm nhũn, không còn sức lực, cứ kéo lên rồi lại tuột xuống. Những giọng nói phía sau vẫn ơ ơ, còn có tiếng phụ nữ cười nhạo. Cô hoảng sợ trong lòng, rượu ợ lên chua loét, buồn nôn. Trần Uyển nhìn sang Hồng Kiến Học, đúng lúc gặp ánh mắt của hắn, hắn cười cười nói: “Xem ra chị Tướng của cô không muốn nhúc nhích, chỉ bằng đợi cô ta ngủ một giấc cho tan rượu rồi tôi đưa hai người về”.

Cuối cùng thì ý định của hắn cũng rõ ràng, Trần Uyển lòng nóng như lửa đốt, không thềm nể nang gì nữa, “Chính anh nói sẽ đưa chúng tôi về ngay. Không cần anh đưa nữa, giúp tôi dìu chị ấy là được rồi”.

Hồng Kiến Học cũng không để tâm đến lời chỉ trích của cô, lấy điều thuốc từ cô gái bên cạnh đưa tới, châm lửa rồi nói: “Vậy cũng phải xem cô ta có đi được không cái đã”.

Trần Uyển thấy hắn giả trò lật lọng bất chấp đạo lý, tức giận nghiêng răng nghiêng lợi. Máu trong người dưới tác dụng của rượu nhanh chóng trở nên sôi sục, không biết là do quá tức giận hay không chịu nổi men rượu, ngay cả nhịp tim cũng gấp gấp, chỉ cảm thấy tiếng nhạc trong phòng như ngay sát bên tai, như mỗi âm thanh đều dội thẳng vào đầu, khiến toàn thân choáng váng, ý thức hỗn loạn, nhưng trong cảm giác lơ mơ đó lại có chút hưng phấn kỳ lạ, những dây thần kinh như nhảy cùng tiếng nhạc, cô chỉ muốn nhào tới cào vào bản mặt trắng bệch của Hồng Kiến Học.

Trần Uyển càng muốn kiềm chế thần kinh hưng phấn thì ngón tay càng run rẩy, gương mặt Hồng Kiến Học hiện ra to dần, giọng nói lơ lửng mơ hồ: “Ngồi nữa tiếng nữa rồi chúng ta đi”. Hắn phả khói thuốc vào mặt cô, cô ho một tràng, dạ dày như muốn lộn lên.

Vì sao vừa khó chịu lại vừa hưng phấn kỳ lạ như thế này, cô không rõ, nhưng thị giác mơ hồ, ý thức mơ hồ, thậm chí ngay cả thời gian cũng có chút mơ hồ, mọi âm thanh xung quanh cũng lớn dần lên, cô cảnh giác, đây không phải là cảm giác say rượu. Cô đứng dậy, hai chân như không còn sức lực, lắc lắc đầu rồi dùng chút sức còn lại, nói: “Tôi ra ngoài gọi điện”.

Thấy Hồng Kiến Học cười nói câu gì đó, cô nghe không rõ, chỉ còn biết dùng ý chỉ để nhắc đôi chân lên, men tường đi ra ngoài.

Cảm giác rã rời đến tận xương khiến cơ bắp chân cũng như tê dại, cô đi được vài bước thì thấy chân không trụ nổi nữa, dựa vào tường từ từ khuỵu xuống. Ra xa khỏi tiếng nhạc náo động, đầu óc tỉnh lại đôi chút, nhưng cảm giác chóng mặt và buồn nôn vẫn còn. Lòng hoang mang kỳ lạ, cảm giác giống như buổi chiều mấy năm trước, qua khe hở giữa đám người vây quanh, cô nhìn thấy cha không cam chịu với đôi mắt bất lực nhìn lên bầu trời, những giọt nước mắt cứ thế tuôn ra ướt cả bên má cô; lại có cảm giác thật buồn cười, những người đứng vây xem nhiều như thế nhưng chẳng có ai đến giúp, ngay cả cô cũng sợ hãi, liên tục bước lùi lại phía sau. Xem cảnh náo nhiệt thì bản thân cũng sẽ có chút cảm giác náo nhiệt, những ánh mắt thờ ơ ấy thật vô vị. Cô dựa vào tường cười ha hả, khinh bỉ đám người này, khinh bỉ chính bản thân mình.

Tổng Thư Ngu mặc dù không rõ vì sao Trần Uyển lại quen biết Tưởng Tiểu Vi, sao hai người lại đang ở cùng một chỗ, nhưng có cơ hội xem bộ phim hay thì anh quyết định không bỏ qua, nghĩ đến cái cảnh ba người gặp nhau, mặt đỏ tía tai vì giận dữ là anh không kìm được cảm giác khoái trá trong lòng. Hai người là anh em, từ nhỏ tới lớn đã không ít lần cho đối phương ngậm quả đắng, chỉ đơn giản là thấy vui khi nhìn đối phương như vậy. Cho nên để đề phòng Tần Hạo thoát khỏi thế khó, anh không nói người gọi điện đến là Trần Uyển.

Lúc Tần Hạo nhận được cuộc điện thoại của Tổng Thư Ngu thì không thêm để ý. Anh không tin là Tưởng Tiểu Vi thật sự có dũng khí tự sát, người phụ nữ đó yêu bản thân, yêu của cải, thích hưởng thụ, thế giới này đối với cô ta mà nói đẹp để biết bao, làm sao cô ta nỡ rời bỏ chứ? Lấy chuyện tự sát ra chỉ để dọa mà thôi. Điều này càng khiến anh căm ghét, đúng là đầu óc chưa tiến hóa hết. Anh quăng điện thoại sang một bên, ngẫm nghĩ, sau lúc đầu mình lại cho rằng Tưởng Tiểu Vi biết chừng mực, biết thức thời? Xem ra không chỉ có cô ta là đầu óc chưa tiến hóa hết.

Tắm rửa xong, chải lại đầu óc, thấy trong lòng có điều gì đó không ổn. Anh cầm điện thoại lên gọi mấy lần nhưng không có ai bắt máy, nghĩ hay là đi đến đó xem sao, cùng lắm là lại rút ra mớ tiền để giải quyết.

Đến Kim Sắc Niên Hoa, quản lý tươi cười, nói: “Cậu Tần, chị Vi đang ở lầu hai. Còn có cả Hồng Kiến Học”. Anh ta không rõ nội tình mối quan hệ này thế nào, chỉ hỏi han đôi chút. Tần Hạo nghe xong cảm thấy buồn cười, Tưởng Tiểu Vi và Hồng Kiến Học cùng uống rượu với nhau, rồi gọi anh tới “cứu giá” sao? Anh héch môi ở một tiếng, đi theo người quản lý.

Anh đang rất muốn xem xem cặp này muốn giở trò gì.

Làm gái phục vụ uống rượu say là chuyện bình thường, mấy cô nàng sau khi say lại có quan hệ với khách, trước lúc khách đi thì nói ngon nói ngọt vài câu, mặc dù mê man nhưng cũng sẽ được nhét mấy đồng tiền vào ngực áo, nếu không may mắn gặp vị khách đê tiện thì tiền bo rất ít, hoặc bị quẹt hóa đơn là chuyện thường.

Trong hành lang có một cô uống say khướt, ngồi xồm xuống sàn, người qua người lại nhìn thấy đều làm ngơ, ngay cả những phục vụ cũng không thêm để ý. Khi Tần Hạo đi thẳng đến phòng của Hồng Kiến Học thì thấy có gì đó bất thường, cô gái kia cách ăn mặc và trang điểm không giống mấy cô phục vụ rượu, điều càng làm anh cảm thấy bất thường là trái tim anh bỗng chốc run run. Anh quay lại mấy bước, vén tóc cô gái lên, lồng ngực như bị nện một búa đau đớn, ngay cả hơi thở cũng đứt đoạn.

Trần Uyển đang run rẩy, răng va vào nhau cầm cập, ngón tay run giật, ánh mắt ngây dại. Rượu phát tác làm hai má đỏ bừng, nhưng gò má lại ướt, khóe miệng nhếch lên, cười trong nước mắt, nhưng nhìn vô cùng quyến rũ, vô cùng gợi cảm. Ngón tay anh khê vén những sợi tóc trên mặt cô, nhưng cô vô cùng nhạy cảm, hơi cánh tay đập rất mạnh, nơi cổ họng phát ra những tiếng ứ ớ.

Cơn ớn lạnh từ lồng ngực toát ra, chân tay bủn rủn. Hai năm trở lại đây, xuất hiện loại thuốc kích thích từ miền duyên hải đưa vào nội địa, giá thành rất đắt. Anh từng dùng hai lần, biết là triệu chứng sau đó không giống say rượu. Lúc này, anh phát hoảng, nắm lấy tay Trần Uyển, ánh mắt cô mê muội chìm sâu vào mắt anh, dây thần kinh toàn thân anh căng cứng, tâm địa “sát nhân” lại dấy lên.

Quản lý của Kim Sắc Niên Hoa không biết xảy ra chuyện gì, thấy anh ngồi xuống bên cạnh cô gái đó, cho rằng chắc là người quen. Chỉ nghe thấy Tần Hạo hỏi: “Hồng Kiến Học ở phòng phía trước?”, anh ta mới

kip trả lời “Vâng” thì cái bóng đó đã mất dạng.

Hồng Kiến Học đang ngây dại tận hưởng cảm giác được những ngón tay ngọc ngà mát-xa ở thái dương, tính ra đã hai mươi phút, thuốc chắc cũng có tác dụng rồi. Đang định đứng dậy ra cửa tìm Trần Uyển thì một tiếng ầm vang lên, cánh cửa phòng bị đập mở tung. Tần Hạo hùng hổ lao tới như cuốn gió, Hồng Kiến Học có chút kinh ngạc, nụ cười như có như không phảng phất trên khuôn mặt gầy gò. Hồng Kiến Học chưa kịp mở miệng, Tần Hạo đã nhào tới, đâm vào một bên má hấn, hấn ngã dúi về phía sau, nằm vạt trên sofa.

Mọi người hét lên kinh hãi, Tần Hạo gác một chân lên sofa, hai tay túm lấy cổ áo Hồng Kiến Học kéo hấn dậy, hỏi: “Mày cho cô ấy uống thuốc gì?”.

Hồng Kiến Học biết đã hỏng chuyện, chẳng những không có vẻ áy náy mà còn tỏ ra vô cùng đắc ý, lấy tay lau máu ở khóe miệng, nói: “Thuốc lắc, thêm ít bột ketamine [1], không dễ để làm được...”.

[1] Ketamine ký hiệu là “K”, hoặc Kitat, loại thuốc độc bảng A, thực chất là một loại thuốc gây mê, gây ảo giác, được sử dụng trong Y học, là tiền chất gây mê dùng cho thú y và người. Nếu tiêm vào tĩnh mạch, chỉ sau một phút người bệnh nhanh chóng cảm nhận được cảm giác phân ly và ngay lập tức rơi vào tình trạng vô thức. Khi sử dụng có thể bị tăng huyết áp, nhịp tim nhanh, trụy hô hấp, nhìn đôi, buồn nôn, ảo giác, kích động.

Thuốc lắc đã là quá đủ rồi, trong rượu còn thêm ketamine! Khóe mắt Tần Hạo như muốn nứt ra, bùng bùng nộ khí, chân phải co lên thụi đầu gối vào háng Hồng Kiến Học. “Chó chết! Ông ày tàn phé!” Còn chưa hả giận, anh liều mình cho hấn thêm mấy đấm nữa.

Hồng Kiến Học ý xung quanh đều là người quen, đoán Tần Hạo sẽ kiêng nể mối quan hệ của hai ông bố mà trước mặt mọi người không dám quá tay, nhưng không ngờ anh làm thật, tránh không kịp, đau đến mức hét lên một tiếng rồi khom người lại. Những người khác thấy Tần Hạo nổi cơn lôi đình liền lao tới can ngăn. Tần Hạo định nhào đến cho hấn một trận nữa thì bị mọi người kéo ra, bên tai là những lời khuyên giải và những tiếng quát mắng đến inh tai nhức óc. Tần Hạo càng thêm điên cuồng, anh vớ lấy chai rượu trên bàn ném về phía Hồng Kiến Học, “Thằng chó chết, đừng tới người của tao à! Thằng khốn, tao giết mày!”.

Hồng Kiến Học né tránh, nhịn đau, hét lên: “Người của mày thì sao? Mày đến trễ chút là tao đã thụi nó rồi? Coi như nó gặp may”.

Câu nói này dội vào tai như đổ thêm dầu vào lửa, ánh mắt Tần Hạo như tóe máu, nổi điên lên, dùng hết sức vùng khỏi những cánh tay đang giữ chặt hông anh, chỉ muốn xông lên. Tưởng Tiểu Vi đang nằm trên sofa giật mình tỉnh dậy, men rượu bị cơn sợ hãi làm cho tan đi một nửa, ngồi chờ người ra, thấy Tần Hạo như điên loạn, liền gọi lớn: “Anh Tiểu Ngũ”, rồi đứng bật dậy ngăn anh.

“Cút!”, Tần Hạo đẩy cô ta ngã ra sofa, chỉ vào mặt cô ta mà hét: “Tôi đối đãi với cô như thế nào cô tự biết, không vừa lòng thì đến nói với tôi, sao lại còn đổ họa cho Trần Uyển?”, nhắc tới Trần Uyển, anh mới nghĩ tới bóng người đang ở ngoài hành lang, hơi thở như nghẹn lại không nói nên lời. Tần Hạo hùng hổ đá đổ chiếc bàn trước mặt, ổn định hơi thở mới nói: “Hồng Kiến Học, mày đừng động tới những thứ trên tay tao”. Anh hùng hực nộ khí, đám người tụ tập ở cửa vô cùng sợ hãi, thấy anh đi ra thì tự giác nhường đường. Anh hoàn toàn không để ý đến ánh mắt của mọi người xung quanh, ôm lấy Trần Uyển đi ra ngoài.

Trần Uyển vẫn bị kích động, trên đường đi vừa đánh vừa đá, cô dùng lực mạnh đến mức anh đau điếng gần như không chịu được muốn bỏ mặc cô. Cố gắng kéo cô vào trong xe, cô giãy dụa đòi ra, anh đứng chặn ngay ngoài cửa xe, đưa ngón tay trở vào trong họng cô, dỗ dành: “Nôn ra nào”.

Rằng cô lập cập, không chịu nổi cơn ngứa ngáy, cắn mạnh vào ngón tay anh. Tần Hạo đau đớn chửi đổng một câu, lúc rút tay ra thì thấy ngón tay đã in hằn vết răng to tướng, da bị trầy, chảy máu. “Khốn kiếp”, một tay anh nâng cằm cô lên, lại đưa ngón tay khác vào họng cô, miệng vẫn chửi bới: “Nói em tập cái tính yên vị một chút, đi đâu cũng không để ý gì cả, đợi đến khi bị ăn tươi nuốt sống à?”. Nói thế, nhưng khi cô ọe ra xong anh vẫn kéo vạt áo sơ mi lên lau miệng cho cô.

Cô nôn ra cảm thấy đỡ hơn nhiều, chỉ là trong đầu vẫn choáng váng, cảm giác khó chịu tột cùng. Tần Hạo bắt mạch cho cô, nhịp tim dồn dập, nhanh đến mức khiến anh suýt nữa không đếm nổi. Nâng đầu cô dậy ngay ngắn, lúc cài dây an toàn nghe tiếng cô lẩm bẩm, cố lắng nghe anh mới biết cô gọi: “Cha, cha”. Còn

tức giận điên cuồng của anh bỗng chốc bị xua tan, nơi nào đó trong lồng ngực bỗng chốc trở nên mềm yếu, anh vỗ vỗ vào má cô, vén mái tóc cô ngay ngắn, rồi ngồi vào vị trí của mình.

Tần Hạo bằng tuổi này rồi nhưng chưa từng trải qua đêm nào cực khổ như đêm nay. Đi đến bệnh viện thành phố vừa đo huyết áp vừa đo nhiệt độ cơ thể cho cô, điều vô cùng nhếch nhác là anh phải ra quán nhỏ ở cổng bệnh viện mua nước để cô uống trong khi trên người dính đầy mồ hôi, còn phải nhận ánh mắt như khiển trách của những bác sĩ phòng cấp cứu. Cô lúc thì nói nóng, lúc lại bảo khát, mồ hôi ướt đầm lưng áo. “Nếu không thì mặc kệ em ở bệnh viện, anh không thêm quan tâm nữa.” Tự nhiên trong lòng anh bốc lên cơn giận, bất gặp ánh mắt của y tá anh mới đành rụt cổ, im lặng.

Cô vật vã suốt đêm, mãi đến khi huyết áp hạ xuống, phải tiêm thuốc an thần cô mới ngủ được. Tần Hạo mệt mỏi công cô về nhà, đặt lên giường. Lúc đi lấy khăn nóng nhìn thấy máu đông lại ở ngón tay trở mới nhớ ra mình đã quên vụ này. “May mà đã tiêm vaccin phòng dại.” Anh lầm bầm, sau đó liếc nhìn mình đang mỉm cười trong gương, rồi hứ một tiếng, chau mày với vẻ không vui.

Lúc giúp cô thay bộ quần áo mới sạch sẽ, cô cũng chỉ khẽ cựa người một chút. Tần Hạo lướt nhìn cơ thể nõn nà của cô, cánh tay trắng mịn như ngọc, ngay cả cái mắt cá chân cũng nhỏ nhắn đáng yêu. “Bà cô ơi, cơ thể nõn nà thế này mà đầu óc lại hồ đồ. Nếu không có anh ở đây thì không biết đêm nay em sẽ lên giường với ai.” Anh mắng khẽ, rồi đẩy cơ thể mềm nhũn của cô sang một bên, ngón tay bị thương chạm khẽ vào má cô, một lúc lâu mà không nở buông. Nghe thấy hơi thở cô dần dần ổn định, sâu lắng, nhẹ nhàng, anh mới thở phào, tinh thần cuối cùng cũng cảm thấy nhẹ nhõm.

17. Chương 31 - 32

Chương 31

Lúc Trần Uyển tỉnh lại căn bản là không phân biệt được thời gian, tấm rèm thêu thổ cẩm che hết bức tường. Đây là đâu? Cô hoảng loạn trong một giây, các lỗ chân lông dựng đứng, chân tay tê cứng, bởi vì cô nghe thấy tiếng thở, cánh tay nặng trĩu đặt lên eo và cả cơ thể nóng hực ôm chặt cô từ phía sau.

Cô giật nảy mình, người phía sau xoa xoa cằm, cánh tay đặt lên eo cô càng thít chặt, hai người càng nằm sát hơn, hơi thở cũng thêm nặng nề, hơi nóng hực phả lên làn da cô.

...

Tần Hạo bị tiếng hét sợ hãi làm cho tỉnh giấc, anh thường khó chịu lúc bị gọi dậy mà chưa ngủ đủ. Anh nhồm người dậy “Làm...”, rồi lại im lặng nhìn Trần Uyển với khuôn mặt nhợt nhạt đang đứng trên tấm thảm trên giường. Cô chỉ mặc một chiếc áo sơ mi của anh, đôi chân dài, trắng nuột nà. Miệng anh khô khốc, ánh mắt di chuyển lên mặt cô, đôi môi cô hơi hé mở, đôi mắt to tròn trừng lên nhìn anh, nước mắt lưng tròng chực rơi.

“Mới có mấy giờ? Ngủ tiếp đi.” Mệt mỏi suốt đêm nên cảm giác như mới ngủ đã bị gọi dậy, đầu óc anh là một mớ hỗn độn, anh chẳng nghĩ ngợi gì, đưa tay kéo cô xuống giường,

Cô thét lên kinh hãi, trong chớp mắt như con thú nhỏ bị thương nhảy bật lên vùng vẫy lần cuối, nhằm vào trán anh mà đâm, miệng khóc hu hu. May mà cô vật vã suốt đêm nên sức đã kiệt, đánh lên cơ thể trắng kiện của anh mà như gãi ngứa. Tần Hạo chỉ tránh mặt ra, gắt lên: “Em lên cơn gì đó? Mới sáng sớm!”. Cô chỉ kêu lên mệt mỏi, chuyển nắm đấm thành móng vuốt hươu lên mặt anh. “Em dừng lại”, anh không kìm được tức giận, đẩy cánh tay cô ra, Trần Uyển bị đẩy ngã sang bên. Lúc cô ngồi trở dậy, hai tay đặt lên đầu gối, những đốt ngón tay trắng bệch, miệng thở hổn hển, như thể đang kìm nén cực độ điều gì, trong ánh mắt là sự đau đớn và tuyệt vọng vô bờ, sững sờ nhìn vào khuôn ngực để trần của anh.

Đêm qua, cuối cùng cô cũng thoải mái nằm trên giường anh, không hề đề phòng, khoan khoái cuộn tròn trong vòng tay anh, nếu anh từ bỏ cơ hội chiếm đoạt cô lần này thì sau này anh sẽ vô cùng vô cùng hối hận. Anh tính cô chỉ ít cũng phải đến chiều mới tỉnh dậy, trước lúc cô tỉnh anh cũng có đủ thời gian để lấy lại sự

lạnh lẽ của tinh thần, sau đó sẽ kể lại chuyện anh hùng cứu mỹ nhân đêm qua một cách khoa trương cho cô nghe. Nhưng... trong lòng có chút hối hận... Anh xoa xoa mặt, tìm cách để giải thích: “Chúng ta...”.

Cô đột nhiên ngẩng đầu, ánh mắt bỗng vô cùng tuyệt vọng, sự tuyệt vọng tốt cùng trở nên quyết liệt. Tần Hạo sững sốt, cô đã bước xuống, đôi chân trần đi ra hướng cửa. “Đi đâu? Nền nhà lạnh lắm”, anh đi theo phía sau, hỏi. Cô đi rất nhanh, không thèm quay đầu lại. Đi ra phòng khách, cô nhìn xung quanh, bước đến mở cánh cửa đầu tiên ở bên trái. “Đó là phòng đọc sách”, Tần Hạo nhắc nhở. Cô lại đi về phía trước, đẩy cánh cửa bên phải. “Muốn uống nước thì cứ bảo anh rót cho là được rồi”, Tần Hạo xoa xoa đầu, bước theo cô vào bếp.

Trần Uyển đứng bên tủ bếp, Tần Hạo thấy mắt cô đảo quanh thì trong lòng run run, vừa mở miệng định nói, cô đã rút con dao trên kệ để dao ra, Tần Hạo bỗng chốc hít vào một hơi, “Em đừng làm vậy, có gì từ từ nói”. Tần Hạo đề phòng, toàn thân cứng đờ, mắt nhìn cô chằm chằm, rồi lướt qua bàn tay đang cầm dao run lấy lấy của cô. “Để anh giải thích cho em...” Cô đột nhiên quay đầu nhìn, nỗi uất hận trong lòng đã ngập tràn đầy mắt.

“Em làm thực à, đừng để rơi, sẽ vào chân em đấy”, Tần Hạo lùi từng bước lại phía sau, cảm giác lạnh giá từ lòng bàn chân dần dần lan tỏa lên toàn thân, “Em đừng...”.

Cô không nín sự bi phần mà nức nở nghẹn ngào, khi những giọt nước mắt sắp chảy xuống thì cô bỗng bỏ nhào về phía anh. “Tôi giết anh! Tôi giết anh!” Tần Hạo vô cùng sợ hãi, muốn lùi lại phía sau, nhưng cô dùng toàn lực bỏ nhào tới, chân anh không trụ nổi lực của hai người, mắt liếc phía sau, con dao inox sáng loáng đang cận kề. Trong lúc cuống quýt, anh ôm chặt lấy cô, hơi nghiêng về bên phải, hai người cùng ngã lăn ra sàn, con dao lướt qua bên vai trái của anh. Anh hoảng hồn, mỗi lỗ chân lông đều toát mồ hôi lạnh, không chịu nổi cơn đau bên vai trái, nắm chặt cổ tay cô, thét lên đe dọa: “Quăng dao ra”.

Cô liều mình giãy giụa, nhưng không thoát được sự trói buộc bên hông, tay cô cố dùng sức định hươ dao lẩn nữa. Lúc đó anh chẳng cần biết cô có đau hay không, tay siết chặt: “Buông tay, buông tay”.

Anh bóp mạnh đến thấu xương, cô đau đến mức những giọt nước mắt trào ra, từng giọt từng giọt nhỏ lên khuôn ngực trần của anh. Theo tiếng đồ đạc đổ vỡ, Tần Hạo cũng dần bình tĩnh lại, cơn sợ hãi qua đi, anh thở phào, nằm vật ra sàn, thở dốc. Cô nằm phủ lên người anh, tóc che hết khuôn mặt, anh chỉ nhìn thấy đôi vai cô run run, nhưng không nghe thấy âm thanh gì cả. Ngực Tần Hạo đã ướt đầm nước mắt, “Hôm qua em bị người ta bỏ thuốc”, anh định vén mái tóc cô lên, nhưng cô tránh ra, Tần Hạo dịch cô sang bên, nhìn vết thương bên vai, không sâu nhưng rất dài, may mà lúc này tránh kịp, nếu cao lên hai phân nữa thì... Anh rùng mình sợ hãi.

Anh không biết xử lý vết thương và máu trên nền đất ra sao, sợ lại kinh động đến cô, cẩn thận mò mẫm xung quanh, nhẹ nhẹ nhặt con dao đang nằm trên đất. “Là tà ý của tên Hồng Kiến Học, hẳn bỏ thuốc vào rượu, sao em lại ngốc đến thế?” Lưỡi dao chạm vào nền đất khê vang lên. Cô bỗng ngẩng đầu, nước mắt giàn giụa, vô cùng bình tĩnh nhưng lại vô cùng tuyệt vọng. Thấy tay anh nắm chặt con dao, cô lại dùng sức như muốn nào tới giành lấy, “Các người đều là đồ tồi! Đều là những kẻ chuyên đi hại người! Các người sẽ không được chết yên thân đâu!”.

Tần Hạo thấy cô lại sát khí đằng đằng, ánh mắt quyết liệt hận một nỗi là không thể xé anh ra làm trăm mảnh, cơn tức giận trong anh cũng theo đó mà tăng thêm vài phần. “Bà cô như em có biết tốt xấu, phải trái không? Đứa bỏ thuốc gài bẫy em là Hồng Kiến Học, nếu không có anh đây, tối qua em bị nó hãm hiếp mấy trăm lần rồi.” Anh đẩy cô ra bên, đứng dậy cầm dao ném vào nhà bếp, tiện tay đóng cửa lại.

Cô như điên cuồng cắn xé phía sau lưng anh, Tần Hạo tức giận trong lòng, một tay vòng qua eo rồi nhấc bổng cô lên vai, ném lên chiếc ghế sofa ngoài phòng khách. Cô nằm gọn trong sofa, vừa ngồi dậy lại lập tức nhào tới. Tần Hạo nghiêng răng, vùng nắm đấm trước mặt cô, gào to: “Cô tỉnh lại đi, ông đây chưa đụng đến cô!”.

Cô như bị đánh cho ngớ ngẩn cả người, ánh mắt đờ đẫn nhìn thẳng vào anh, dường như ngay cả hơi thở cũng bị ngưng trệ. Anh tức giận không chịu nổi, đứng trước mặt cô thở hổn hển. Trong khoảnh khắc, căn phòng chỉ còn nghe thấy tiếng thở của anh, còn cô, hồn phách không biết đã phiêu dạt đến nơi nào rồi.

Tần Hạo hồi lâu sau mới trấn tĩnh lại, hậm hực nói: “Anh chưa động vào em, người bỏ thuốc gài bẫy em là

Hồng Kiến Học. Tồi qua lúc anh đến thì thần trí của em đã không còn tỉnh táo nữa, sau khi rời khỏi bệnh viện về cũng không biết đưa em về đâu nên mới đến đây”. Thấy một bên má cô nhợt nhạt, không còn sắc máu, một bên bị mình đánh cho sưng đỏ, anh hối hận vì lúc nãy đã hơi nặng tay.

Tần Hạo tiến đến ngồi xổm trước mặt cô, ánh mắt cô mênh mang vô định, miệng lúng búng lặp đi lặp lại năm từ: “Các người không phải người! Các người không phải người!”. Lòng Tần Hạo đau nhói, vuốt nhẹ gương mặt cô, khẽ nói: “Được rồi, được rồi, bọn anh không phải người, bọn anh đều là lũ súc sinh”. Nói rồi không chịu được cơn đau nhói và thương cảm trong lòng, anh ghé môi hôn lên má cô. Cô chẳng buồn né tránh, môi anh vì thế lướt qua mang tai cô.

Ánh mắt chán chường, ghê tởm của cô khiến tâm trạng anh bất giác u buồn, anh nghĩ ngợi vô vọng, muốn bảo vệ gì chứ? Rồi anh khẽ biện bạch: “Anh chưa đụng gì đến em, nếu không yên tâm, chúng ta có thể tới bệnh viện kiểm tra”.

Cô quay đầu nhìn anh bằng ánh mắt như dao cắt, như muốn kiểm chứng xem lời nói của anh có chân thực hay không, sau đó ánh mắt lạnh lùng lại nhìn vào vết thương trên vai anh, “Anh đang chảy máu”.

Trên thảm và ghế sofa dính vết máu, lúc này anh mới cảm thấy đau. Anh cười khổ, lục tìm băng dán vết thương ra, ngồi dựa vào tay vịn ghế rồi xé một miếng định dán lên vai trái. Cô thấy động tác của anh vụng về, không nói không rằng đến trước mặt anh, giúp anh bóc băng dán và dán lên vết thương. Trong mắt anh bây giờ chỉ có những ngón tay thon dài, khéo léo của cô, nổi u ất dần dần biến mất, thay vào đó là niềm hoan hỷ. Nếu như vết thương rộng ra chút nữa, miếng băng dán nhỏ hơn chút nữa, chúng ta cứ vô tình va chạm như thế thì tốt biết bao.

Cô khịt khịt mũi, nhìn vai anh vài giây rồi nói: “Tốt nhất là đi bệnh viện, để thế này vết thương sẽ trầy xước hơn. Đừng nhìn tôi, tôi không có tiền bồi thường cho anh đâu”. Anh có chút vui mừng, có chút cảm động, muốn nói chỉ cần có em chăm sóc, đừng nói là đi bệnh viện, mà đi bất cứ đâu cũng được. Cô tiến hành bước đầu tiên và nói: “Trước đây tôi chỉ cảm thấy trên ti vi những người con nhà giàu hống hách, không biết bây giờ... Tôi không hiểu được mấy người các anh nghĩ cái gì, có tiền có điều kiện, thiếu gì con gái bám theo cho các anh chơi đùa, tại sao lại giả cái thủ đoạn dê hèn này ra?”, giọng cô nghẹn ngào, dừng lại chốc lát rồi nói tiếp: “Chuyện tồi qua cảm ơn anh! Anh và Tưởng Tiểu Vi có quan hệ thế nào? Có phải hôm qua Tưởng Tiểu Vi vì anh mà cố ý hại tôi? Mấy việc này tôi nghĩ mãi không ra. Ngay từ đầu đã không hiểu nổi tâm tính của các người. Gặp phải cú lừa này tôi mới biết, làm người không thể quá lương thiện, nếu không sẽ chỉ bị người ta bắt nạt. Sau này tôi không dính dáng gì tới mấy người nữa, cũng xin anh đừng làm phiền tôi”.

Niềm vui sướng của anh bỗng chốc tan biến, giọng khàn khàn: “Anh và Hồng Kiến Học không giống nhau”.

Cô thờ ơ nhìn anh, “Có gì không giống chứ? Bản chất của mấy người đều như nhau, ý mạnh hiếp yếu, chỉ có mức độ là khác nhau mà thôi. Nếu như anh không phải là luôn không chiếm được tôi, hoặc người bị hại hôm qua là người anh không quan tâm, tôi nghĩ có thể anh sẽ đứng xem trò vui rồi bỏ đi. Giờ tôi cảm thấy, mấy người các anh rất đáng sợ, bao gồm cả Tưởng Tiểu Vi, máu lạnh, thú tính. Nhưng những điều này chẳng can hệ gì đến tôi, sau này coi như không dây mơ rễ má gì đến nhau nữa”.

Lời nói của cô như kéo anh xuống vực thẳm, suy nghĩ và cảm xúc đình trệ, hóa thành hư vô, nhìn vào ánh mắt cô, nhìn vào cơ thể cô thấy rõ sự xa xôi vô bờ.

Cô cũng không mong anh sẽ trả lời, hai người im lặng rất lâu, cô hỏi: “Quần áo của tôi đâu?”.

“Trong phòng anh”, giọng anh lạc đi như không phải của mình.

Một lúc sau Trần Uyển đã đi ra với bộ quần áo lấm lem của mình, cô đứng cách xa mấy mét, “Cảm ơn anh”. Cô mệt mỏi vô cùng, thể giới của họ, tâm tư của họ, cô không tài nào hiểu nổi, tại sao nhất định phải tìm niềm vui trên sự đau khổ của người khác? Không từ thủ đoạn để đạt được mục đích? Bao gồm cả Tưởng Tiểu Vi. Cô lơ mơ ngộ ra rằng, chuyện hôm qua không phải là ngẫu nhiên, có phải là đã có sự sắp xếp và ý đồ hãm hại từ trước? Bây giờ cô không còn tinh thần để phân tích, chỉ muốn vứt bỏ hết nỗi sợ hãi của hôm qua và cơn hoảng loạn hôm nay sang bên, ngủ một giấc thật sâu. Cho dù trước mắt cô là chàng trai với vẻ mặt thiếu não vô cùng, nửa cánh tay vương đầy vết máu, cô cũng chẳng còn tâm sức đâu mà quan tâm, cô không có bất cứ cảm kích gì với anh, nếu như không phải vì anh thì cô đã không bị liên lụy gì.

“Tôi đi đây.”

Chương 32

Thói hư tật xấu của con người rốt cuộc có bao nhiêu?

Cái gọi là ý mạnh hiếp yếu, lúc nhỏ cô đã từng chứng kiến một số chuyện như thế. Ví dụ như: bảo người mắc chứng down đập đầu vào tảng đá; hoặc dẫn người mù đi vào con đường đầy hố; hoặc tóm một con mèo rồi hùng hổ cắt đuôi nó. Những tính cách đó là bẩm sinh, sau này lại có gia đình hoặc có thể lực nào đó bảo vệ, những việc xấu này sẽ chuyển sang một hình thái khác. Nếu như ai đó có thể lực mạnh che chở, mà lại có thể làm những việc độ lượng cho mọi người thì người đó quả là đáng ngưỡng mộ, nhưng có được mấy người như vậy?

Bản chất của mấy người đều như nhau, ý mạnh hiếp yếu, chỉ có mức độ là khác nhau mà thôi.

Câu nói này khiến đầu óc và tâm trí Trần Hạo bị kích động, khiến anh thấy oan ức vì bị sỉ nhục và khinh thường, nhưng lại không tài nào giải bày được. Anh tự hỏi, mình thành tâm thành ý đối với Trần Uyển, hoặc từng bị mê hoặc vì sắc đẹp của cô, nhưng đến tối hôm qua, lúc anh chỉ ôm chặt cô mà không có bất kỳ hành động đi quá mức nào lại khiến anh vô cùng vui vẻ, anh nhận ra rằng có một số điểm mình đã bắt đầu thay đổi. Đáng tiếc là đến tận hôm nay, liệu cô cảm nhận được mấy phần? Máu lạnh, thú tính, cô luôn quy anh vào loại đó.

Trần Uyển đi một bước là nỗi đau đớn trong lòng Trần Hạo gia tăng thêm một chút, càng lúc càng mãnh liệt, cuối cùng khiến cơ thể anh run rẩy. Cơ phần uất theo đó dâng trào, như bị dây leo kéo thúc, cành lá điên cuồng bám vào chân tay, xương cốt. Đến giới hạn cực điểm, anh lại trở nên bình tĩnh, ánh mắt dõi theo cô đang từng bước đi về cửa chính, anh bật dậy đuổi theo, đóng sầm cánh cửa cô vừa mở ra.

Trần Hạo chấn tay ở cửa, thân hình cao lớn như bao phủ lấy cô, tấm lưng che khuất cả ánh đèn cửa, cô không hiểu cảm xúc của anh, nhưng sự mệt mỏi, bất ổn trên cơ thể anh khiến cô bỗng chốc hoang mang, lúng túng. Cô lay lay nắm cửa, anh đột nhiên ép sát cô vào cửa. Cô nhìn về dữ dần trong mắt anh, khi tiếng chuông trong đầu cảnh tỉnh, chuẩn bị thét lên kêu cứu thì anh đã cúi đầu, bịt miệng cô bằng một nụ hôn.

Hai chân cô bị anh kẹp cứng, hai tay cũng bị bàn tay sắt của anh khóa lại, ép vào cửa, giống như bị đóng đinh lên giá sỉ nhục. Cô chỉ có thể lắc lắc đầu để né tránh, nhưng anh lại không cho cô bất cứ cơ hội nào để kêu cứu. Anh một mực ngậm chặt môi cô, không hề sử dụng kĩ xảo, cứ đơn giản tiến công, đầu lưỡi anh đẩy sâu vào, tìm tòi, quần riết lấy lưỡi cô. Nước miếng hai người hòa vào nhau khiến cô kinh tởm đến buồn nôn, cô phản kháng, nhưng mỗi lần cơ thể lay động lại bị anh ép sát hơn, cảm giác nóng bừng nơi vùng bụng càng khiến cô sợ hãi, vì thế càng điên cuồng chống trả.

Cuộc tấn công bạo lực và sự chống trả của cô làm cơn kích động trong anh lên đến cùng cực, anh có thể cảm nhận được cơ thể như tràn đầy adrenalin [1], sự sung sướng và niềm phấn khích chạy dọc sống lưng lên trên theo các dây thần kinh, xông thẳng tới não. Đường như đôi môi của cô chưa đủ cho anh, sự mềm mại ẩn sau cơ thể cứng đờ của cô càng hấp dẫn anh, anh bỏ một tay ra đặt lên eo cô, lướt lên rồi chụp lấy một bên ngực cô.

[1] Một loại thuốc kích thích.

Cùng lúc cảm thấy khoái lạc cực độ, anh cũng nếm được vị máu khi hai đôi môi tiếp xúc, cô lại cắn anh lần nữa và thét lên. Anh không nén được dục vọng và tức giận, xốc cô lên vai. Đầu và chân cô như đảo lộn, hai chân giãy giụa vắng mất một chiếc giày, tay đâm thỉnh thoảng vào tấm lưng trắng kiện của anh. “Bọn người không phải là người! Trần Hạo, anh là cầm thú, anh là súc sinh, anh...”, cô gào lên mắng chửi, rồi cắn vào thắt lưng anh.

Trần Hạo đau đớn hét lên một tiếng, lấy chân đóng sập cửa lại, ném cô lên giường. Cô vừa được thả lỏng liền bỏ chạy. Anh túm lấy cổ chân cô kéo trở lại. Sau đó, anh quặt hai tay cô ra sau lưng, một tay luồn vào giữa người cô và nệm, mở cúc quần cô.

Trần Uyển bị anh đè nghiêng xuống tấm nệm, gần như nghẹt thở. Cô nghiêng đầu hít sâu một hơi, nhìn thấy trên tấm ga trắng có vài giọt máu đỏ tươi tuôn rơi, nhỏ xuống theo cánh tay. Mắt anh như bị nhiễm sắc đỏ ấy, ánh mắt nhìn cô vô cùng hung hãn. Hơi thở nặng nề vẫn vút bên tai, hỗn hển như con thú sắp sửa

phanh thây con mồi. Cánh tay bị anh siết chặt gần như tê dại, hai chân đạp anh nhưng bất lực, bàn tay anh len vào trong áo cô, sờ soạng, cô ghen ngào. Cô không muốn cầu xin anh nhưng lúc đó câu “Xin anh, đừng” vô tình bật ra, cô nhục nhã, tủi hờn chỉ muốn chết quách đi.

Anh dừng lại vài giây, sau đó bàn tay lại tiếp tục tìm kiếm, ngón tay khẽ chạm vào vùng nhạy cảm của cô. Cô cắn môi dưới nhưng vẫn kêu lên thảm thiết “Đừng, cầu xin anh, đừng”. Hơi thở của anh càng lúc càng gấp gáp, phả hơi nóng vào cổ cô. Môi anh vuốt ve má cô rồi trượt xuống cổ, sau đó lại lần tìm. Cô vội áp mặt vào giường, miệng cố tránh né cơn cuồng bạo của anh, nhưng hai đùi cô không thể khép lại được, ngón tay anh từ từ tiến vào.

Các sợi thần kinh trên người cô căng cứng, cơ thể bị người lạ xâm phạm khiến cô xấu hổ và nhục nhã, ghê tởm. Cảm giác bị phản và nỗi tuyệt vọng không gọi nổi tên tràn đầy trong lồng ngực, cô giãy giụa nhưng không tài nào thoát được. Con dao đó, con dao vừa rồi đó, tại sao lúc ấy không giết chết anh đi?

Trọng lực sau lưng bỗng được nói lỏng, trong lòng cô lóe lên chút hi vọng, cô trở mình ngồi bật dậy rồi chạy ra phía cửa. Nhưng anh vươn tay ôm eo cô ném lại lên giường. Cô lọt thỏm vào giữa giường, anh theo đó cũng đổ ập đến, cô vùng tay chống đỡ. Anh lại tóm chặt tay cô, trong tích tắc cởi quần áo mình ra, rồi lại áp chế cô.

Trong tích tắc nhìn thấy Tần Hạo hoàn toàn trần trụi, Trần Uyển hít một hơi, tâm trạng như vỡ vụn. Tất cả cảnh tượng trước mắt mờ ảo, xa vời, ngay cả hơi thở của anh cũng dần dần trôi xa. Trước mắt chỉ có gương mặt anh, gương mặt không biết từ lúc nào đã loang lổ vết máu, dữ dằn, đáng sợ. Miệng cô ú ớ, giấy giụa, tay khua khoảng như điên cuồng, chỉ muốn đập tan ảo giác trước mắt.

Hai người như đang vật lộn kịch chiến với nhau, chỉ là lực lượng chênh lệch quá nhiều. Lúc anh lọt đến mảnh vải cuối cùng trên người cô, cô co chân dùng chút sức lực cuối cùng đá lên. Bị bất ngờ đá vào lồng ngực, Tần Hạo ngửa mặt ngã ra thảm. Cô nhân cơ hội lao về phía cửa nhưng bị vấp vào mớ quần áo lảo đảo ngã xuống. Đang định đứng dậy thì anh đã áp sát tới, toàn thân nóng rực của anh như lửa đốt, đè nghiêng cơ thể lạnh băng của cô xuống thảm.

Anh nhẹ nhàng vuốt bên má bị sưng lên của cô, cười nhẹ, kiềm chế dục vọng, nói bằng giọng khàn khàn: “Biết cái này gọi là cảm thú không? Thế này mới đúng này”. Nói xong đã bị cô nhổ nước bọt vào mặt, anh cười như không, rồi đưa tay xoa vào mông cô một cách đầy ác ý, “Thanh cao? Kiêu ngạo? Trong mắt anh đây đàn bà cũng chỉ là đàn bà thôi”.

Bên mặt bị sưng đỏ của cô đỏ bừng kiêu diễm, đôi mắt lạnh lùng ngán lệ, vô cùng quyến rũ. Lồng bàn tay anh lần tìm những nơi mềm mại, Tần Hạo càng chậm chậm trên đùi càng cảm thấy hưng phấn, thấy cô vẻ mặt xấu hổ xen lẫn giận dữ, cơ thể run cầm cập, anh càng hứng chí, bàn tay lại thêm mạnh bạo, không kìm lòng nổi, tay lại vuốt ve đôi môi cô. Cô đâu chịu thuận theo dục vọng của anh, chỉ liên tục lắc đầu.

Nhìn vào ánh mắt thù hận của cô, sự cô đơn lạnh lẽo khó khăn lắm mới kiềm chế được lại ừn ừn kéo đến. Biết rõ là tiếp tục thì cô sẽ hận anh đến tận xương cốt. Nhưng, điều ấy còn khá hơn nhiều so với việc bị khinh thường, vứt bỏ.

Thời khắc tiến vào cơ thể cô, anh cảm thấy sự buộc chặt, khô khan của cô. “Nếu đau quá thì cắn anh.” Anh cũng cảm thấy rất đau.

Nước mắt của cô đã khô cạn, không còn để rơi nữa, cô cắn chặt môi dưới, trong cổ họng có âm thanh mơ hồ mà tan vỡ, không thể nghe thấy. Đến lúc này, đã không còn sợ hãi gì nữa, cũng chẳng còn mong muốn được giải cứu, chỉ lặng lẽ kiềm chế, chờ đợi sự tan vỡ cuối cùng.

Ánh mắt cô chết lạng khiến anh không dám nhìn, trong đầu xoẹt qua một cảm giác ớn lạnh khó tả, như đang chống cự lại điều gì đó, dùng hết mọi dục vọng của mình để xâm nhập vào cô.

Đôi môi trắng bệch của cô khẽ rung động, máu từ kẽ răng chảy ra, “Ngu ngốc, đừng tự làm đau mình”, anh giữ chặt hàm dưới của cô, rồi mút đôi môi run rẩy ấy, dường như không biết đến sự chán ghét của cô. Nụ hôn cuồng bạo lướt xuống dưới, quấn quanh đường cong hoàn mỹ nơi cổ cô. Những giọt máu trên cánh tay anh nhỏ giọt xuống khe ngực đầy đặn của cô, giống nhụy hoa trên làn da trắng ngần, anh không kiềm chế được bản thân, vùi đầu ngậm lấy một bên búp hoa.

Cô cứng người nhưng không khổng chế được cảm giác đau đớn đáng sợ và xa lạ như dòng điện chạy dọc cơ thể, anh nghe thấy tiếng cô rên rỉ. “Thích thế này?”, anh hỏi khẽ, giọng khàn đặc đầy dục vọng. Cô nghiêng rằng, nhìn khinh thường khi bộ ngực đang bị giày vò và cơ thể đang bị đau đớn. Anh hôn sang bên khác, vừa mút vừa đánh lưỡi. Bàn tay đưa xuống chỗ thương giao giữa hai người, vân vê, “Thích thế này không?”, anh hỏi lại.

“Anh đúng là kẻ không biết nhục”, cô nhả nước bọt vào đầy mặt anh.

Anh khẽ cười, dừng một chút rồi lại tiến sâu vào bên trong cô, cơ thể dao động. Cô không chịu được cơn đau, vùng vẫy điên cuồng để thoát khỏi bàn tay đang giữ chặt đầu mình. “Nằm im, càng giãy càng đau đấy.” Một tay anh bắt đầu giữ chặt eo cô và ve vuốt, rồi lại tiếp tục chuyển động nhẹ nhàng. Khóe mắt cô như muốn tứa máu, mắt nhìn trừng trừng vào cái bóng đang dịch chuyển trước ngực, cơ thể như rơi vào địa ngục, liên tiếp chịu những cơn đau như bị roi da quất vào da thịt.

Quá khô khan, anh cũng cảm thấy đau rất, nhưng cơn đau này so với việc chiếm được cô thì chẳng đáng gì. Giấy phút này, cô hoàn toàn thuộc về anh, họ đã hòa hợp nhau bằng cách nguyên thủy nhất, thân thiết nhất.

18. Chương 33 - 34

Chương 33

Cô thức dậy nghe phòng ngoài có tiếng nói chuyện, giọng nói mơ hồ lúc gần lúc xa. Cô sững người nhìn chằm chằm vết máu trên tấm thảm, của anh, của cô. Mỗi một điểm đau đớn trên cơ thể giống như một vết thương mưng mủ, ô uế dơ bẩn hơn cả cái đồng bừa bọn trên nền nhà kia.

Lúc anh bước vào thì vết thương bên vai trái đã được băng bó lại, cô chỉ liếc qua rồi lại nhìn chằm chằm vào những vết đỏ thẫm loang lổ trên nền nhà.

Anh ngồi xuống đầu giường, che lấp tầm nhìn của cô, “Anh đã gọi bác sĩ của cha anh tới để xem em khỏe chưa. Anh sợ chỗ đó... bị rách”, nói rồi đưa tay vuốt tóc cô.

Trần Uyên né tránh, “Cút!”, cô kiệt sức nhưng cố dồn hết sức để thốt ra.

Tay anh ngừng lại nơi không trung, rồi rút về, dừng vài giây, nói: “Vậy để anh hỏi loại thuốc bôi ra sao”.

“Cút!”.

...

“Quần áo của tôi đâu?”.

“Anh vứt đi rồi, bảo người mang quần áo mới tới cho em. Thay đồ xong mình đi ăn, đói rồi.” Ánh mắt cô sắc như dao lướt qua, anh nở nụ cười gian xảo, nói: “Cần bộ đồ dơ bẩn rách nát kia làm gì? Làm vật chứng à? Đừng ngu ngốc thế. Dậy đi ăn, ăn xong về ngủ tiếp”.

Cô bỗng cảm thấy bị mỉa mai đến tận cùng, con người ngay trước mặt cô đây lại thốt ra tiếng cười khẩy. Đã làm những việc khiến người ta phẫn nộ như thế mà sau khi xong lại có thể không chút động lòng như vậy, giống như ngay từ khi bắt đầu đã không cần quan tâm? “Đúng là không dọa nổi anh rồi, phải không?”, cô cười nhạt, “Làm việc phạm pháp vẫn không sợ? Tôi không tin, dù cha anh có là Thiên tử thì cũng không thể che nổi bầu trời đâu”.

Anh ngồi bên giường, yên lặng nhìn cô, ánh mắt thay đổi, không biết đang nghĩ ngợi gì, sau mới nói: “Làm việc phải dựa vào thể lực, đừng có ngu ngốc. Chưa ra trường, em còn non nớt lắm. Có biết muốn tố cáo anh em phải đến đâu đưa đơn không? Gọi 110? Chẳng ích gì. Anh sẽ cho em tất cả số điện thoại, cấp thành phố hay cấp tỉnh, nếu không yên tâm, sợ quan bao che nhau thì còn có cấp tỉnh đôn đốc”.

Cô nhìn chằm chằm vào vẻ mặt bình tĩnh của anh, nỗi uất hận trào dâng buột ra miệng, hận là không thể bầm nát anh ra.

“Còn chứng cứ. Tinh dịch, lông tóc, em đã lấy đủ chưa? Đủ rồi thì làm sao? Tới qua tất cả mọi người đều thấy em say thuốc, em nói xem ai sẽ tin lời của kẻ dùng thuốc lắc? Đừng cố chấp nữa, sau này ngoan ngoãn theo anh, chúng ta sẽ cùng sống.” Anh cúi người hôn cô, trong lòng cô tràn đầy hận thù và tủi nhục, toàn thân run rẩy vùng tay tát anh, “Đồ vô sỉ!”.

Anh đánh mặt tóm lấy tay cô, môi mím chặt, lúc sau mới nói: “Vô sỉ, dê hèn, hạ lưu, rác rưởi, súc sinh. Còn gì nữa nào? Nói một lần hết đi, anh cũng sẽ làm luôn một lần. Chẳng phải nói là anh và Hồng Kiến Học cùng loại sao? Anh không làm cái việc quá có lỗi với em như hần”.

Ngón tay anh ve vuốt trên gương mặt trắng bệch của cô, cơ thể cô khẽ run lên, không biết là do giận quá không kiềm chế được hay do sợ hãi, gương mặt cố giữ bình tĩnh, hai mắt như có hai hòn lửa hừng hực lan tràn tựa hồ có thể thiêu đốt anh. Anh nhớ lại dư vị phút giây hoan lạc cuối cùng lúc sáng nay, tự an ủi bản thân mình, cho dù trái tim cô có nằm ở đâu thì ít nhất thân xác cô cũng đang ở gần ngay anh. Cô không thích anh, chẳng sao, anh thích cô là đủ rồi. Nhưng rõ ràng anh đã đạt được rồi, thế mà cảm giác lại như bị rơi xuống vực thẳm.

“Quên không nói cho em biết việc này. Biết tiền Phương Tồn Chính có để mở Đế Cung từ đâu ra không? Chỗ đó không có mấy triệu tệ thì không mở nổi đâu.” Những ngón tay ve vuốt má cô ngừng lại, cảm thấy cô run lên khi nghe đến cái tên đó, mặc dù không bắt ngờ nhưng bờ vai anh bỗng căng cứng. “Hần ta mở công xưởng Thành Quan, em biết không? Tế Đông và các tỉnh thành xung quanh sắp bị hần ta độc quyền thị trường đĩa lậu rồi, chưa hết, bây giờ hần còn bán máy ép đĩa. Căn cứ điều thứ 217 của Hình pháp, về tội vi phạm bản quyền vì mục đích kinh doanh, cá nhân kinh doanh bất hợp pháp phải bị phạt mức từ một triệu trở lên, đi tù từ ba đến bảy năm. Còn theo điều thứ 218, đối với người kinh doanh xâm phạm bản quyền, để anh nhớ lại xem, ra trường lâu rồi nên quên mất”, anh cười thờ ơ với cô, nhắm mắt như suy nghĩ một lúc rồi nói: “Nếu chưa được người có quyền tác giả đồng ý, sao chép bất hợp pháp các tác phẩm văn tự, âm nhạc, điện ảnh v.v... người vi phạm sẽ bị phạt từ mười vạn tệ trở lên tùy tình tiết phạm tội, luật pháp quy định phạt tù từ ba năm trở xuống. Hai tội kết hợp lại không biết là bao nhiêu năm”.

Tần Hạo nói xong thì thấy trước mặt có ánh sáng loang loáng, anh né theo phản xạ, chiếc đèn trên kệ đầu giường bị cô nhấc lên rồi ném vào tường vỡ choang. Thấy cô thở hổn hển, gương mặt xinh đẹp cau có, ngọn lửa trong mắt như muốn bùng cháy, trong lòng anh thoáng buồn, thoáng vui, thoáng chua xót. “Không biết hần có làm đĩa đen không, làm cái đó thì kiếm tiền càng nhanh, tội càng nặng hơn, anh nhớ là mười năm trở lên.”

“Sao anh biết những điều này?”, cô kiềm chế để giọng nói không run rẩy.

“Bất luận là làm bạn hay là tình địch, xóa sạch mọi ngọn ngành chỉ có lợi chứ không có hại.” Anh vỗ nhẹ lên má cô, rồi nâng gương mặt cứng đờ của cô lên khẽ hôn, “Đừng suy nghĩ những thứ đó là có hay không, cũng đừng nói hần đến gây chuyện chống đối anh, làm thế chỉ có hại hần thôi. Nghe lời anh, sau này chúng ta sẽ sống vui vẻ, chuyện sáng nay... về sau còn tiếp nữa”.

Cô lặng người nhìn chằm chằm anh, khó có sự đe dọa và uy hiếp nào lại được thoát ra với ngữ khí dừng dừng như thế. Gương mặt tuấn tú trở thành ma quái, khí âm lạnh lẽo từ chân dần dần lan tỏa lên khắp cơ thể, xâm nhập lục phủ ngũ tạng, xương cốt tứ chi, khiến cô run lập cập.

“Cùng làm việc phạm pháp, hần là quân tử, anh là tiểu nhân”, anh cười mỉa mai, “Dậy thay quần áo, anh đi tắm, chút nữa tìm chỗ nào đó ăn”.

“Tôi nói sai rồi”, cô nói khi anh đứng lên, “Anh so với Hồng Kiến Học càng chẳng ra cái thứ gì cả”.

Trần Uyển thần trí ngơ ngẩn đứng dưới tòa nhà Kim Thịnh, mắt hướng nhìn phía tà dương.

Chỉ trong một khoảng thời gian ngắn ngủi mà mọi thứ đã thay đổi như cách đây rất lâu.

Cô không xác định được vị trí mình đang đứng, cứ men theo hàng cây ven đường mà đi, cảm nhận những chiếc lá xác xơ bên đường, không còn đủ dũng khí để ngược nhìn bóng tịch dương. Đi ra con đường rợp bóng cây trước tòa nhà Kim Thịnh, nhìn thấy một góc bãi cỏ của công viên Nhân Dân, cô mới nhận ra là mình đang ở gần con đường Thượng Hải.

Trên đường Thượng Hải rất đông người qua lại, cô dễ dàng bị hòa vào dòng người đó. Cô vốn cũng chỉ là

một hòn sỏi, gần bị nghiền nát. Đi đến con đường Trung Sơn, tìm đến bến xe bus, cô ngồi trên chiếc ghế dài trong trạm đợi, nhìn từng tốp từng tốp người tan ca đang đứng chật trong những chiếc xe bus chạy ngang qua, đầu cô không ngừng vang lên những câu nói của anh, những việc anh làm với cô, giọng điệu và biểu hiện của anh lúc đó. Nó giống thước phim chiếu mãi không ngừng, khiến đầu óc cô như bị thôi miên, một hình ảnh, lại một hình ảnh, không ngừng tái hiện một cách đầy khắc nghiệt.

Còn anh đứng ở một góc khác, nhìn cô đang ngây dại.

Tần Hạo tắm xong bước ra thì phát hiện cô đã bỏ đi rồi, cửa lớn mở toang. Đoán là cô đi chưa xa, theo đường Thượng Hải đi tìm thì thấy bóng dáng bất lực, yếu đuối của cô, lẻ loi, đáng thương như lạc mất linh hồn. Thấy vậy trái tim sắt đá của anh cũng tan chảy thành nước. Anh biết làm cái chuyện người người oán hận như vậy thì chẳng ai có thể tha thứ. Nhưng chẳng sao, anh có cách mang cô trở lại bên mình. Chỉ là, cô gái này, tính cách quá mạnh mẽ như vậy, chẳng phải là tự làm khổ bản thân sao?

Nhìn thấy cô cuối cùng cũng bước lên xe bus về trường, anh không do dự chen lấn leo lên. Sau khi lên xe không tìm thấy chỗ bỏ vé, anh tiện tay ném một đồng tiền, rồi lại tìm, cô bị che khuất bởi những cái đầu người chật ních, cứ thế lác lác đi đến đoạn gần trường Đại học Đông Bắc, người trên xe xuống dần, anh mới nhìn thấy cô.

Đột nhiên anh muốn tìm chỗ nào đó trốn đi, trong tích tắc cảm thấy thật vô vị, lại có chút gì đó như mất mát. Ánh mắt cô cứ đăm đăm nhìn ra ngoài cửa sổ, bồn thần, không thềm đoái hoài gì đến anh. Anh thà nhìn cô cầm dao, sát khí đằng đằng, chứ không muốn thấy cô như kẻ mất hồn thế này. Mặc dù tự tận đáy lòng có một thanh âm nhỏ nhỏ vang lên nhắc nhở: Mày làm sai rồi, mày đã làm một việc sai lầm đủ để hối hận trong đời rồi. Nhưng anh gắng lờ đi như âm thanh ấy không tồn tại. Anh thà tin rằng sự thất thần của cô lúc này là do lo có sự đe dọa đến Phương Tồn Chính, cảm giác chưa xốt, đau buồn cứ thế mặc sức tràn đầy con tim.

Lúc về đến ký túc xá thì hầu như các bạn đều đã có mặt. Hà Tâm Mi nhìn thấy sắc mặt cô thì phát hoảng, “Sao thế? Sắc mặt khó coi vậy? Trần Uyển, tối qua cậu không về, sao cả điện thoại cũng không gọi một tiếng? Hôm nay lại nghỉ học, điện thoại bọn tớ gọi đến mà cậu cũng không bắt? Ninh Tiểu Nhã đã phải xin phép giúp cậu, nói cậu sốt, phải tới bệnh viện tiêm. Rốt cuộc xảy ra chuyện gì thế? Cậu mà không quay lại là bọn tớ đi báo công an rồi”.

Trần Uyển không còn sức để trả lời, chỉ gượng cười, “VẬY Ạ? ĐỂ TỚ XEM XEM. ĐIỆN THOẠI HẾT PIN RỒI”.

“Đã xảy ra chuyện gì? Nhìn như ma ấy, xảy ra chuyện gì? Cậu cậu bị bắt lại hả? Ninh Tiểu Nhã, đừng kéo tay áo tớ.”

“Không có gì. Chỉ là thấy khó chịu. Các cậu đã mua cơm chưa?”

Mọi người trả lời, Ninh Tiểu Nhã hỏi: “Tiện thể mua giúp cậu nhé”.

Trần Uyển lắc đầu, nằm xuống giường mình, “Các cậu đi đi, tớ không đói”, nói rồi kéo rèm. Nhớ tới điện thoại nhưng không muốn bước xuống tìm cục sạc.

“Tớ giúp cho”, người nói là Thái Uẩn Khiết. Trần Uyển còn đang ngạc nhiên thì cô ta đã giúp cô cầm sạc, lại nói: “Nhìn cậu như sắp muốn ngất đi rồi ấy. Có muốn ngâm mấy viên đường không? Nhớ lúc nhỏ tớ thiếu máu, cậu luôn trộm đường của nhà để cho tớ”.

Trần Uyển nhếch nhếch khóe môi, gượng cười, nói: “Không cần đâu, cảm ơn cậu. Ngủ một giấc là khỏe ngay thôi. Chuyện lúc nhỏ, tớ gần như quên sạch rồi”.

Thái Uẩn Khiết nghe cô nói đã quên gần hết, gương mặt đang tươi cười bỗng cứng đờ, mãi sau mới nói: “VẬY CẬU NGỦ ĐI, TỚ CŨNG ĐI MUA CƠM”.

Trần Uyển đợi mọi người trong phòng đi hết mới với lấy điện thoại đang nạp điện. Mấy chục cuộc gọi nhờ, đa phần là số của ký túc xá và Hà Tâm Mi, lúc nhìn thấy tên của Tưởng Tiểu Vi hiện lên màn hình, nỗi oán hận trong cô lại trào lên. Sau khi xóa số liên lạc chướng mắt đó, cô lại ấn số của Phương Tồn Chính, ngần ngừ nhìn hồi lâu rồi xóa từng số một.

Đừng suy nghĩ những thứ đó là có hay không, cũng đừng nói hấn đến gây chuyện chống đối anh, làm thế chỉ hại hấn thôi...

Cô cắn chặt môi, đè nén cơn oán hận, điên cuồng và tuyệt vọng đang gặm gừ nơi cổ họng, mãi đến khi cảm thấy mùi máu trong miệng. Lần đầu tiên cô thấy mình yếu đuối và bất lực, lần đầu tiên cô biết mình hèn hạ như cỏ rác.

Đúng lúc cô ấn lại số điện thoại Phương Tồn Chính thì điện thoại đổ chuông. Số của người lạ. “Đến ký túc xá rồi à? Mở điện thoại rồi sao? Ăn chút gì rồi ngủ đi...”

Cô vừa nghe thì thét lên, như tiếng con vật tru lên đầy tuyệt vọng, sau đó điện thoại bị đập vào tường, vỡ tan thành bốn, năm mảnh, giồng hệt như trái tim cô, như cơ thể cô lúc này.

Chương 34

Trần Uyển ngủ mơ, có những cảnh tượng trong ký ức, cô có thể nghĩ thấy hơi ấm của mẹ trong nhà bếp, còn nhớ cả nơi cây ớt chỉ thiên trên bệ cửa đã kết trái; cũng có cảnh thật lạ lùng, cha mẹ đang ở trên thuyền, còn đứng bên bờ, nhìn cánh buồm mỗi lúc một trôi xa, cô liền nhảy xuống biển, gặp nước triều dâng, cô cứ bị đẩy vào bờ hết lần này đến lần khác, hết lần này đến lần khác... cô cứ thế sải cánh tay mệt mỏi bơi về phía trước trong vô vọng...

Trời còn chưa sáng, cô đã lên chuyến xe bus đầu tiên đi đến nghĩa trang.

Ngôi mộ đôi đó là do cha chọn khi mẹ cô mất, lúc đó dự tính ngôi mộ sẽ dành cho cha khi ngoài một trăm tuổi, nào ngờ chẳng được mấy năm thì đã phải dùng đến. Vị trí rất tốt, gần đỉnh đồi, hướng chính đông, mỗi ngày đều có thể nhìn thấy mặt trời mọc. Cô ngẩn ngơ nhìn vào màu đen trắng trên tấm ảnh, lần đầu tiên oán trách cha: Sao cha chỉ mua hai ngôi mộ? Vậy sau này con sẽ ở đâu? Có phải là lúc đi rồi cha mẹ không cần con nữa không? Có kẻ bắt nạt con, cha mẹ cũng không thêm quan tâm, phải không?

Đống tro bụi bị cơn gió thổi thốc lên, bay vào mắt, cô càng dụi càng đau, lòng bàn tay ướt đẫm. Cô tủi thân ôm mặt khóc nức nở, những đau khổ từ trong lồng ngực như bật ra.

Lúc xuống núi, đôi mắt cô đã sưng đỏ. Khóc rồi, hét rồi, trút hết ra rồi, còn thể nào nữa đây? Không thể đảo ngược, không thể thay đổi, xuống núi rồi thì cô vẫn chỉ một mình, chỉ một mình cô đối diện với sự thực.

Lúc đi qua thành phố, cô xuống xe tìm đến một hiệu thuốc. Gương mặt đỏ bừng, hỏi có thuốc giải quyết sau khi “xong việc” không? Nhân viên bán hàng nhìn cô vẻ khó hiểu, cô ngập ngừng hỏi lại: “Thuốc tránh thai sau khi làm chuyện đó?”. Cô ậm ừ nói ra mấy từ ấy, tránh né nụ cười đầy ẩn ý của đối phương.

Cô mua một chai nước ở cửa hàng bên cạnh để uống thuốc, ngồi vào băng ghế dài trước quán, hoang mang nhìn dòng người và xe cộ đang qua lại như con thoi, trước mắt cô là sự phát triển của một thành phố phồn hoa, chỉ có lòng cô là cô đơn và buồn đau.

Về ký túc, nghe nói có người đến tìm, cô ậm ừ một tiếng rồi thu dọn đồ đạc trên chỗ nằm. Hà Tâm Mi kéo cô ra hành lang, nhìn ngó xung quanh không có người mới thì thầm: “Cái người tối qua lại đến mang một đồng hồ tới. Còn hỏi là đồ điểm tâm tối qua mang tới cậu có ăn không. Tổ không dám nói với người ta là tổ giải quyết hết rồi. Sau đó còn hỏi sao điện thoại của cậu không bật. Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Anh ta đang theo đuổi cậu à? Anh ta là bạn của lão Tống, có cần tổ đi hỏi lão Tống xem nhân phẩm của anh ta ra sao không?”.

Nhân phẩm? Trái tim Trần Uyển như ức chế, nghe đến hai từ châm biếm này dường như chỉ muốn cười thật lớn.

“Không cần để ý đến anh ta là được. Tổ về nhà, cậu và thầy Tống có quan hệ tốt, giúp tổ xin nghỉ phép một ngày nữa được không?”

“Hai ngày nay cậu không bình thường, trốn học hai ngày làm sao mà nói được? Còn nữa, tổ và lão Tống chả có quan hệ gì cả”, Hà Tâm Mi lẩm bẩm đằng sau, “Ai thêm có quan hệ với cái con người thói tha đó! Cái tên bạn hấn chắc cũng chẳng tốt đẹp gì, nói không chừng cũng là một tên đồi bại”.

Trong lòng Trần Uyển cũng lên tiếng đồng tình.

Con đường phía tây của hẻm Chu Tước đã bị phá hơn nửa, chỉ còn hơn chục mái nhà lẻ loi trơ trọi giữa đồng đổ nát. Thời hạn cuối cùng để di dời là mừng Một tháng Năm, vẫn còn hai ngày nữa, nơi đây đậu đầy xe ủi, máy xúc, trong tiếng gầm vang của máy móc tất cả sẽ trở thành cát bụi.

Mợ đang ngồi đập ruồi trong tiệm vắng vẻ, “Có tiền không đi cải tạo dòng Thanh Thủy, mới độ xuân được chưa bao nhiêu ngày mà ruồi bu từng đám như châu chấu”, bốp một tiếng, lại một con ruồi nữa tử nạn, “Cái không khí ô ứ ở đầu bên đó khiến cho chẳng người nào đến bên đây ăn. Nửa tháng nay làm ăn chẳng ra sao”. Nhìn Trần Uyển đang cúi đầu im lặng lau quây, mợ quở: “Con bé này sao lại gầy thế? Đồ ăn trong trường không ngon thì cũng phải ăn cho no. Đi vào trong bếp nấu cho tô mì, đừng lo chuyện ở đây, có lau thì cũng vậy thôi, lát nữa bụi lại dày lên ngay ý mà”.

“Mợ, con không đói. Đợi Tiểu Vũ về rồi cùng ăn.”

“Tiểu Vũ năm nay bắt đầu hiểu chuyện, về nhà là đi thẳng vào phòng học, đến đêm mới tắt đèn”, mợ híp mắt cười.

“Vậy thì tốt rồi. Bây giờ cực khổ sau này làm việc gì cũng biết giá trị của nó.”

Mợ nhìn cô thở dài, ngồi xuống nói: “Để con học ở Đại học Đông Bắc là thiệt thòi cho con rồi. Tiểu Vũ, mợ chẳng còn kỳ vọng gì lớn, chỉ cần nó thi đậu vào Đại học Đông Bắc là được. Tiếp tục chịu đựng thêm vài năm, lúc chị em con ra trường đi làm rồi thì cậu mợ không cần lẫn lộn nữa”.

“Mợ, đừng nói đến chuyện thiệt thòi hay không thiệt thòi, con cũng chẳng cảm thấy Đại học Đông Bắc có gì là không tốt. Tiểu Vũ mà có thể thi đậu vào một trường tốt hơn thì cứ để nó học, con trai học ở một trường danh tiếng thì sau này kiếm việc sẽ dễ dàng.” Tay Trần Uyển đang lau bình rượu dừng lại, đáng lý ra cô nên đi lấy tiền gia sư, ở chỗ Trường Tiểu Vi vẫn còn nửa tháng lương cô chưa lấy, đó là đồng tiền cực khổ của cô, nhưng đi tìm người phụ nữ đó...

“Mấy ngày trước mợ có nói với cậu con chuyện định bán cái nhà này, như vậy thì sẽ giải quyết được học phí của Tiểu Vũ và con. Cùng lắm thì sau này thuê phòng ở.”

“Vậy tiệm này thì sao?”

“Cậu và con nói giống hệt nhau, mợ nói cậu con có tay nghề rồi thì có thể đi quán khác làm đầu bếp, mợ cũng có thể đi làm thuê. Ông ấy buồn bã chẳng nói gì, mãi sau mới nói không nỡ phá bỏ cái tiệm này.”

“Thuê phòng bên ngoài giá cũng chẳng rẻ đâu mợ. Hơn nữa nơi này chuẩn bị bị di dời, ai mà mua nhà của mình?”

“Mấy nhà ở đằng sau đều bán sạch rồi, giá cả so với tiền bồi thường di dời cao hơn nhiều. Mợ đã đi nghe ngóng cả rồi.”

“Lại bàn tán chuyện bán nhà. Nhà họ Cử sống ở đây trăm năm rồi, nói bán là bán à?”, cậu vén rèm bước ra, đặt cái tô lên quây: “Ăn cái này đi, món óc heo đã đun cách thủy khá lâu rồi đây”.

“Cậu, để đó cho Tiểu Vũ đi.”

“Phần của nó ở trong bếp”, nói rồi cậu quay sang mợ, “Chuyện chỗ này có bị di dời hay không vẫn chưa xác định, có sức thì đi lo công việc trong nhà bếp cho xong đi”.

“Nó di dời đến nơi rồi lại còn bảo chưa chính xác à? Người nên bớt lo chuyện bao đồng đi là ông, đừng có suốt ngày tụ họp với đám người ở đường phía tây rồi lại bị người ta xúi giục làm loạn lên. Súng bắn ngay bên tai mà không biết à? Đến lúc ấy lại vất chân lên cổ mà chạy.”

“Bà...”

Thấy có vẻ cậu mợ lại chuẩn bị cãi nhau, Trần Uyển liền đổi chủ đề, hỏi: “Chẳng phải nói chuẩn bị di dời rồi sao? Sao lại còn có người dám mua nhà ở đây?”.

“Ai mà biết. Nói không chừng lại có kẻ giết đây, mua rồi sau này tìm cách nâng giá bồi thường cao hơn.”

“Không cần nói nữa, chưa di dời đến viên gạch nhà mình thì nhất quyết không bán. Việc kinh doanh không thuận lợi thì vẫn là tiệm làm ăn của nhà mình.”

Bán cơm buổi tối cũng chỉ có lác đác mười mấy khách, làm tiệm cơm không sợ kiếm ít tiền mà chỉ sợ ít khách. Đồ ăn tươi để qua đêm thì coi như hỏng một nửa, đó đều là tiền cả. Cậu chỉ tay về con đường phía tây đang khởi công, tương lai sau này cũng có chuyển biến tốt, dẫu sao thì công nhân cũng phải tìm một nơi để ăn uống.

Thấy đêm đã khuya, khách tới lui thưa thớt, Trần Uyển đứng ở cửa tắt bớt một nửa đèn trong quán. Tiết kiệm đã thành thói quen, tích góp từng chút một. Lúc đèn tắt, nhìn thấy bóng người trước cửa, cô hoảng hốt, nổi hết cả da gà, đứng nguyên ở đó, gần như lạc mất giọng: “Anh còn dám tới đây sao? Cút!”.

“Anh tìm em cả ngày, nói chuyện đằng hoàng được không? Nhà em mở cửa làm ăn mà dám đuổi khách thế à?”, anh định nhắc chân bước vào.

Trần Uyển ngoái đầu, nhìn tiệm ăn vắng khách, lòng lo lắng tột cùng, cầu cho cậu mợ đừng xuất hiện ở đây lúc này, cô chặn trước cửa nói với anh: “Anh đi đi, đừng có bước vào nhà tôi”.

“Anh đói cả ngày nay rồi, tìm quán ăn cũng có lỗi sao?”, anh cười đắc ý.

“Nếu anh không sợ cậu tôi đánh què hai chân thì cứ bước vào.”

Tần Hạo chăm chú nhìn vẻ mặt cổ tở ra dọa nạt của cô, nụ cười không sợ hãi hiện nơi khóe miệng, một lúc sau nói: “Anh không tin là em sẽ nói với cậu, em nhắc anh mới nhớ, chi bằng nhân cơ hội này nói cho rõ cũng hay”.

“Cúttttttttttt...!”

“Được, không cho anh vào, anh sẽ đứng ở đầu đường đợi em. Nửa tiếng sau em không tới, anh sẽ vào xin cậu em bát cơm”, anh ngược mắt nhìn vào tấm rèm cửa, bỗng nghiêm mặt nói: “Cậu em ra kìa”.

Trần Uyển thót tim, quay đầu nhìn lại, tấm rèm cửa vẫn nằm im bất động, làm gì có cậu? Chỉ nghe thấy tiếng cười đắc ý của anh.

“Ồ vô lại!”

“Anh cút đây. Ở đầu đường đợi em.”

“Ồ vô lại!”, cô nhìn theo bóng anh mà mắng nhiếc.

“Cái này nên coi là cái gì? Trả tiền chơi gái? Tiền bịt miệng? Tiền bồi thường?”, Trần Uyển cười nhạt, vẫn giữ khoảng cách một mét, nhìn hai túi trên tay anh.

Tần Hạo nhìn đồng hồ, mới hai mươi phút. Cô gái cứng đầu này cũng to gan thật. Tâm trạng anh rất tốt, không để ý đến ngữ khí của cô, nói: “Chỉ là một chút thuốc cho em bồi bổ sức khỏe. Còn có cái điện thoại, cô gái ngực khủng nói cái điện thoại của em đã bị tan tành rồi. Cầm đi”, thấy cô đứng yên, anh nói tiếp: “Không có điện thoại sao được? Có việc gì thì chẳng biết tìm ai”.

“Tôi có thể có chuyện gì chứ? Tôi còn có thể có chuyện gì chứ?”, nghĩ lại cảnh đó, tâm trạng cô lại kích động, giọng rít lên mang chút run rẩy, đầy thù hận, “Trên đời này...”, cô nói không ra lời.

Cô mím chặt môi, lồng ngực phập phồng, nước mắt trào ra, nếu không phải vì tính ngang bướng thì cô sớm đã òa khóc ở ngay đầu đường. Lòng Tần Hạo khó chịu như bị kim châm, thu lại nụ cười, nói nhỏ: “Là anh không phải với em, hôm qua anh như bị điên nên làm chuyện hồ đồ, hay là em chém cho anh một nhát dao, nhé?”, vừa nói vừa định đưa tay ôm cô vào lòng.

Cô giật mình lùi mấy bước, ngẩng mặt nhìn trời, một lúc sau mới kìm được những giọt nước mắt đang chực trào, nói trong uất hận: “Rốt cuộc anh muốn gì, cứ nói hết ra đi! Thứ muốn chiếm thì anh cũng đã chiếm được rồi, còn muốn thế nào nữa? Anh cho rằng tôi không dám tố cáo anh à? Còn muốn làm mưa làm gió gì nữa? Đừng nghĩ rằng anh lấy Phương Tồn Chính ra đe dọa là tôi sợ? Anh ta vào tôi chẳng có quan hệ gì cả! Anh ta có chết thì cũng chẳng liên quan gì đến tôi!”.

Tần Hạo lùi lại phía sau, dựa vào cửa xe, chăm chú nhìn Trần Uyển, mãi sau mới nói như có tâm tư gì đó: “Nếu em coi như mọi thứ không liên quan đến mình, thì đó đâu phải là em. Nếu không lo lắng cho hần thì hôm qua lúc về, em đã đi báo cảnh sát rồi. Em tự hỏi mình xem, thật sự là không lo sợ? Em không sợ hần sẽ vào tù như anh trai sao? Hai anh em họ Phương làm loạn ở Tế Thành bao nhiêu năm nay, có bao nhiêu

kẻ thù? Anh trai Phương Tồn Chính ở trong tù không bị đầy đọa là bởi vì ở ngoài có hắn che chở, nếu như cả hắn cũng vào tù... thì kẻ thù cả trong lẫn ngoài sẽ hợp lại cho anh em họ Phương lãnh đủ”.

Cô không để ý là mình đang ở trên đường, bỏ nhào tới đánh anh. Anh vội nắm lấy cánh tay cô, rồi vòng tay ôm chặt cô vào lòng như một cái kén bao lấy con nhộng khiến cô thể cử động được. Oxy trong phổi dường như bị anh rút sạch, cô gắng hít thở, ngẩng đầu nhìn chỉ thấy những sợi râu lún phún trên cằm anh. “Không muốn nhìn hắn vào tù thì hãy nghĩ cách làm anh vui.”

19. Chương 35 - 36

Chương 35

Tần Hạo nhận được điện thoại của gia đình nhưng lần nữa hai ngày sau mới về nhà, không biết cơn giận của cha anh lên đến chừng nào. Sau khi tính toán đầu vào đấy, anh mới xuống xe đi vào cổng. Sinh ra và lớn lên trong một gia đình quyền thế sớm tạo cho anh thói quen chuẩn bị tâm lý đối phó, nhưng vẫn có chút lo sợ.

Bước vào thư phòng, thư ký chuyên trách của Tần Trọng Hoài ra hiệu để anh yên lòng, rồi đóng cửa đi ra. Cha nhìn anh từ đầu đến chân, không giấu vẻ sấm soi. Trước ánh mắt truy xét, anh vẫn đứng yên tại cửa, không dám cử động, đợi đến khi cha thôi không nhìn nữa thì mới từ từ bước vào.

“Anh lớn rồi, suốt đêm đi tranh giành gái gây chuyện thị phi, lại còn hiếu chiến! Anh có biết bây giờ ở ngoài kia người ta đang rêu rao khắp nơi những gì không?”

Ban đầu Tần Hạo tưởng chuyện của Trần Uyển đã lọt đến tai cha, nhưng thì ra là chuyện về Hồng Kiến Học, lòng tạm an tâm, anh bình thần ngồi xuống ghế trước bàn làm việc. “Cha, cha phải có con mắt phân biệt thị phi, con của cha mà cần phải đi giành gái à? Nói không chừng có kẻ xấu ráp tâm đồ thêm dầu vào lửa, cố ý tạo mâu thuẫn.”

Tần Trọng Hoài hừ lạnh một tiếng, “Không cần tới phiên anh giáo huấn tôi. Không có lửa sao có khói, anh mà được như hai anh họ của anh thì người khác cũng chẳng có cơ hội để đổ thêm dầu vào lửa”.

Nhắc đến hai người anh họ, Tần Hạo bắt giác bĩu môi.

Tần Trọng Hoài đẩy gọng kính, ngược mắt lên, “Cái gì? Không phục à? Anh nói xem mấy năm nay anh đã làm được bao nhiêu việc chính đáng? Anh Hai làm ở ủy ban, thuộc dạng thanh niên ưu tú. Anh Ba làm ở địa phương, cũng có tiếng. Còn anh, so với thanh niên ngoài xã hội, anh có gì đặc biệt?”

Tần Hạo đổi thế ngồi, tiếp tục nghe cha giáo huấn.

“Vẫn là tám chữ: ‘Trung thực làm người, kiên định làm việc’. Còn để tôi nghe thấy những chuyện vô liêm sỉ gì nữa thì anh tự mà đóng gói hành lý trở về tìm ông nội anh đi.” Tần Trọng Hoài nghiêm nét mặt, lúc sau nói: “Sắp sang nhiệm kỳ mới, để tôi yên phận chút”, ông gần giọng ở mấy từ cuối.

“Nhiệm kỳ mới? Lâm Thư Ký về hưu sao?”, Tần Hạo có vẻ hào hứng.

“Ừm, đến Đại hội Đại biểu Nhân dân toàn quốc”.

“Vậy còn cái ghế của ông ta?”

Tần Trọng Hoài danh mặt, trầm giọng nói: “Không phải việc của anh, bớt quậy phá đi cho tôi nhờ”.

“Con có thể làm loạn gì chứ? Còn chỉ lo lắng cho cha, cái tin tức này mà truyền ra, không biết bao nhiêu đồ yêu ma quỷ quái sẽ nhảy vào.”

“Anh bớt phóng dăng đi thì tôi mới yên tâm được”, Tần Trọng Hoài dữ tợn nói.

Mãi đến lúc đi ngủ, Tần Hạo vẫn suy nghĩ về tin tức này, anh đã sớm dự liệu là sẽ có một cuộc long tranh hổ đấu, có phải sự biến động về nhân sự sẽ khiến cho tình hình thay đổi hoàn toàn? Cha của Hồng Kiến

Học lăm le cái vị trí này lâu rồi, lần này con đường thẳng tiến của ông ta vấp phải những vấn đề của Hồng Kiến Học có thể sẽ khó khăn hơn rất nhiều. Cha làm công tác chính trị bao lâu nay, không bao giờ tiết lộ tin tức. Nhưng, “Anh bớt phóng đảng đi thì tôi mới yên tâm được”, ẩn ý của câu nói này khiến anh phải cân nhắc.

Nhắc đến Hồng Kiến Học, anh lại sôi gan lên, nếu không phải vì thằng ôn con ấy thì sao Trần Uyển có thể oán hận anh đến nhường này?

Trần Uyển!

Anh dường như vẫn cảm nhận được sự căng thẳng và mềm mại lúc cô vùng vẫy trong vòng tay anh; cả hình ảnh cô bướng bỉnh mím môi ngẩng đầu cổ nuốt nước mắt vào trong; bóng lưng đi như người mất hồn trên đường Thượng Hải; cái dáng nắm chặt cán dao với ánh mắt hung tợn... tất cả cứ hiện lên trước mắt anh, hình ảnh dừng lại cuối cùng là ánh mắt trống rỗng khi cô nằm dưới người anh...

Cơn gió đêm từ ngọn núi thổi vào tận lòng anh, lạnh đến mức làm tim anh đau đớn.

Trần Uyển ra sức kỳ cọ thân thể, sự căm hận thể hiện qua bàn tay. Hai ngày nay cô tắm không biết bao nhiêu lần. Cái mùi dấm dăng đó như thấm vào tận chân tơ kẽ tóc, cho dù đã thay quần áo nhưng cô vẫn cảm thấy dơ bẩn. Làn da trên cơ thể cô bị chà xát như tôm nõn, móng tay cào lên hằn thành vết mới thôi.

Bước vào phòng nhỏ của mình, cô có thể thấp thoáng thấy hai cái túi đặt dưới giường, cô đưa chân đá chúng vào. Ổng chân bị đập vào thành giường đau điếng, cô ôm chân, liên tục thăm chửi rửa.

“Chị?”, Tiểu Vũ từ bên ngoài hỏi vọng vào.

“Không có gì, em cứ học bài đi.” Cô không an tâm, ngồi lên giường, lật tấm ga lên xem, quả thật nó đã bị cô đá vào góc khuất nhất dưới gầm giường. Cái tên đáng chết đó ném lại hai cái túi ở bên lề đường, nói là để cho cô thời gian mấy ngày suy nghĩ, sau đó bước lên xe đi thẳng. Suy nghĩ cái gì? Làm thế nào để anh vui à? Đơn giản thôi, chém anh một dao là xong.

Nói là thế, nhưng hai ngày sau, cô đã mất đi cái dũng khí cầm dao khi đối diện anh. Hôm đó, sự kinh hãi và phần uất lúc cô bừng tỉnh dậy không đáng sợ, điều đáng sợ là sau đó, cái khoảnh khắc anh khống chế sự phản kháng của cô mà tiến vào, thời khắc ấy, tất cả nỗi tuyệt vọng đều bị tàn phá, nghiền nát. Không chỉ là thân xác, còn cả tinh thần. Cô bó gối giấu gương mặt mình, không dám tiếp tục suy nghĩ nữa. Có lẽ giết anh mới giải quyết được vấn đề, cũng là cách duy nhất để bù đắp cho vết thương của cô. Nhưng lấy mạng cô mà thay thế cái mạng rác rưởi đó quả là không đáng. Có điều, nếu không như vậy, Phương Tồn Chính... Cô vùi mặt mình vào đầu gối sâu hơn nữa, không biết phải làm sao.

Mợ đứng ở cửa phòng, hỏi: “Tiểu Uyển, đã ngủ rồi à? Tồn Chính đến, đang ở ngoài nói chuyện với cậu đấy”.

Trần Uyển cứng người, định nói đã ngủ rồi, do dự một hồi rồi cũng vâng một tiếng, khoác thêm áo đi ra ngoài.

Trong tiệm có mấy người hàng xóm đang trêu đùa Phương Tồn Chính: “Cô nương Tiểu Uyển kia rồi. Lão nhị, anh phải giữ cho chặt đó”.

Phương Tồn Chính cười ngượng ngập, hỏi cô: “Về mà không gọi điện cho anh?”.

“Điện thoại rơi hỏng rồi. Giờ này anh còn chưa đến Đế Cung à?”

“Có treo cổ cũng phải xả hơi trước đã chứ. Tuần trước em về, anh đang ở ngoài tỉnh nên không gặp được, lần này không gặp thì phải đợi tuần sau nữa.”

“Hai đứa đi tìm chỗ khác nói chuyện”, mợ mím môi cười, giục Trần Uyển: “Về trễ cũng không sao, cậu mợ để cửa cho”.

Đứng ở đầu hẻm, Phương Tồn Chính hỏi: “Muốn đi đâu? Đi ăn khuya nhé?”.

Cô lắc đầu, “Muốn uống rượu”. Thật sự mà nói, cô hi vọng say bí tỉ một trận, để cô trốn chạy trong lúc say, chỉ cần có thể không nhìn tận mắt cái tương lai của bản thân mình đang tan vỡ là tốt rồi.

Phương Tồn Chính bất ngờ nhú mày, ngần ngại nói: “Vây đi Đế Cung, anh gọi Hầu Tử để lại một phòng”.

Cô thở dài, nhìn ánh sáng bàng bạc trên dòng Thanh Thủy, nói: “Thôi vậy, đi Thuần Dương quan ngồi một chút.”

Trong Thuần Dương quan tĩnh mịch như tờ, có thể mơ hồ nhìn thấy ánh sáng màu đỏ yếu ớt trên bàn thờ trong chính điện. Cô bỗng hào hứng, chỉ vào một góc của nóc điện thờ, hỏi: “Chỗ đó có thể lên được không? Em còn nhớ có lần Lục Chỉ ở trên đó say xỉn, khóc than với ánh trăng”.

Phượng Tồn Chính mỉm cười, “Em vẫn còn nhớ? Đã là chuyện của mấy năm trước rồi. Nào, xem xem cái bệ này liệu có đổ không, nếu không đổ thì anh sẽ nâng em lên”.

Run rẩy đứng trên bức tường, anh ta đưa tay giữ vào eo cô, tay cô bám vào góc tường leo lên trước. Anh ta cười ha hả nói: “Em cứ ở trên đó đợi anh, anh nhớ là ở tầng dưới có rượu. Anh đi lấy, đảm bảo đủ cho em uống”.

Lúc anh ta lên chỉ nghe tiếng va đập của mấy chai bia, “Chỉ có cái này”.

Trần Uyển ngồi bó gối, cầm lấy nhấp một ngụm, vị ngọt ngào, đắng đắng của lúa mạch dần thấm vào cổ. “Cái này thật ngon”, nhìn ra dòng Thanh Thủy, cô hít một hơi thật sâu, nói: “Sống ở đây lâu rồi, ngay cả dòng Thanh Thủy này cũng chẳng thấy hôi thối nữa”.

“Đó là do em ngồi quen rồi.”

Họ ngồi chần gió, mái tóc dài của cô chưa khô bị gió thổi, vài sợi vương lên khuôn mặt Phượng Tồn Chính, anh ta nắm lấy rồi gài lại bên tai cô. Lúc tay anh ta đưa tới, cô giật bản thân, quay nhìn sang thấy anh ta mới thở phào nhẹ nhõm, rồi cười gượng gạo. “Em không vui à?”, Phượng Tồn Chính bối rối hỏi, “Sao hôm nay em cười khó coi thế?”.

“Thế sao?”, cô nhếch miệng cười lấp liếm.

Buồn bã nhìn dòng Thanh Thủy phía trước và con đường phía tây đổ nát bên kia bờ sông, chậm chậm hớp một ngụm bia trong tay, lúc sau mới nói: “Phượng Tồn Chính, anh nói ba năm, sau ba năm sẽ rửa tay gác kiếm. Ba năm có thể kiếm được bao nhiêu tiền? Sau này dự định sẽ làm gì?”.

“Sau này? Chưa nghĩ tới”, anh ta gãi đầu, “Cái số của anh, không làm cái nghề này thì thật sự chẳng thể nghĩ được là có thể làm gì. Còn về bao nhiêu tiền, thì cũng sẽ luôn phải đủ cho bà xã chứ. Thời buổi bây giờ, nhà xe, sau này còn nuôi con, không có tiền triệu trong tay thì không gọi là khấm khá được”.

“Mấy triệu chẳng phải anh đã có rồi sao? Đế Cung lớn như vậy, hẳn là kiếm được con số đó.”

“Làm đĩa không phải là con đường kiếm tiền đúng đắn, bỏ ngân hàng thì không an tâm, cũng chẳng có bao nhiêu lợi lộc. Đổi thành đồ uống thì lại là chuyện khác. Em yên tâm, Đế Cung từ khi khai trương đến nay đã được mấy tháng rồi mà chưa thất thoát gì.”

...

“Việc làm đĩa đó không thể ngừng được sao? Hoặc bàn giao hẳn cho bọn Lục Chỉ, Hầu Tử?”

“Anh cũng muốn rửa tay không dính vào nữa, nhưng công việc làm ăn mới đang bắt đầu, còn thiếu nhân lực. Anh muốn đợi đến lúc tiền vốn ở Đế Cung lấy lại được rồi sẽ cho dẹp cái xưởng ở Thành Quan. Em nghe được tin đồn gì sao?”, ánh mắt anh ta có chút lo lắng, “Lục Chỉ nói gì với em à?”.

Không dừng lại đi hại người khác... Giọng nói dừng dừng mang theo nụ cười thách thức... Trần Uyển bắt giác rung mình, cô ôm gối nghiêng mặt nhìn thẳng vào Phượng Tồn Chính, “Anh nói xem?”.

“Em đừng tin mấy chuyện mà bọn Lục Chỉ nói. Tên Hạ Phong Tử thấy ghen tị với cơ hội kiếm tiền của tụi anh, cũng không phải là chuyện ngày một ngày hai. Hẳn mượn cơ công trình đang di dời ở đường phía tây đối diện, tưởng là có thể nhúng tay vào khu vực của bọn anh, anh cũng muốn xem hẳn có bản lĩnh gì! Hẳn đang dựa hơi, ôm chân ai thì anh còn chưa tìm hiểu rõ, đàn em của hẳn vào Đế Cung anh vẫn không rời mắt.”

Không phải người đó nhúng tay vào là tốt rồi. Trần Uyển có chút yên lòng, có điều cơn gió trên nóc điện thổi qua từng đợt từng đợt, hơi lạnh len lỏi vào tận con tim, tay chân lạnh buốt, chỉ cảm thấy tâm trạng bồn chồn lo lắng. Nghĩ đến kẻ chủ mưu... cô lặng lẽ nhìn xuống dòng sông đang chở nặng phù sa, nổi xúc

động dâng lên, nhớ đến cái dáng càn rỡ của Lục Chỉ ngược nhìn mặt trăng thét lên u uất, xả hết mọi bực dọc trong lòng.

“Nghỉ lễ mừng Một tháng Năm em không có kế hoạch đi chơi đâu à?”, anh ta chuyển đề tài.

Cô lắc đầu.

“Muốn đi Thê Hà không? Nghe nói trong núi có mở khu du lịch suối nước nóng rất tuyệt.” Trong ánh mắt anh ta có chút mong chờ, nhưng phút chốc tan biến khi cô yếu ớt lắc đầu. Thấy cô cầm chai bia đã hết trong tay dồn sức ném xuống sông rồi lại mở một chai khác, anh ta không kìm được chau mày nói: “Đừng uống nữa”.

Cô không để tâm, vẫn ngửa mặt lên uống, Khóe mắt cô long lanh như đọng nước mắt.

“Anh thích em điểm gì?”, dừng nói là vẻ bề ngoài của em, giờ đây em hận nó.

Anh ta nghĩ ngợi nghiêm túc rồi nói: “Không biết. Có lẽ là sạch sẽ?”.

Cô nghe hai từ cuối cùng, rùng mình co rúm người lại trong gió, trái tim đầy những vết xước như thể không chịu đựng được lời khen cuối cùng đó, run lên cầm cập.

“Lạnh à?”, anh ta thấy cô run run.

Cô chỉ lắc đầu một cách cứng nhắc, không dám nói lời nào.

“Chắc em không nhớ lần đầu tiên mình gặp nhau, không phải là lần anh cứu em ở con hẻm phía sau. Lúc ấy em còn chưa cao bằng cái bàn, ôm búp bê đứng ở cổng chỗ mảnh đất trống xem tụi anh đá cầu”, thấy cô bắt đầu lấy lại tinh thần, anh ta thích thú cười, “Em không nhớ chứ gì? Lúc đó mảnh đất trước quan này chưa đổ bê tông, chỉ là bãi đất. Em mặc váy, và búp bê trên tay em cũng mặc chiếc váy là một bông hoa. Những cô bé bên cạnh chơi đồ hàng, em cứ chăm chú nhìn. Khi quả cầu của bọn anh bay tới, em né tránh, rồi loạng choạng ngã ra đất. Anh đến kéo em dậy, em nhìn anh một cái, chắc là ghét anh lắm, rồi em tự đứng dậy. Sau đó phũ phũ đặt ở tay, chăm chú nhìn đôi giày của anh. Đôi giày thể thao anh mang là được thừa hưởng từ anh trai, lộ ra nửa ngón chân cái. Ánh mắt ấy khiến lòng anh chua xót, rồi anh nhìn em, ngã vậy mà người vẫn sạch sẽ, ngay cả cái tát cũng trắng tinh”.

“Khoác lác, em đâu có như vậy.”

“Tối nay có thể được thấy em cười rồi”, Phương Tồn Chính nhìn cô, cũng cười rồi nói tiếp, “Chuyện anh có kéo em dậy hay không anh cũng quên rồi, nhưng vẫn còn nhớ cảm giác em sạch sẽ và chúng ta khác xa nhau. Sau này hỏi mọi người mới biết là mẹ em đưa em đến thăm cậu, một người con nhà họ Cử. Sau này có thấy em mấy lần, anh đều đứng xa xa để nhìn. Anh bao giờ cũng mặc quần ngắn, đôi giày không bẩn thì rách mũi, xấu hổ khi bị em bắt gặp. Anh luôn cảm thấy...”. anh ta dừng lại một chút, “Chúng ta không đi cùng một con đường”.

Những chuyện này cô không để ý, chỉ nhớ lúc nhỏ đúng là có chiếc váy và váy của búp bê là một bông hoa, là do mẹ cô lấy vải may. Cô tưởng tượng hình ảnh anh ta lúc đó, một cậu bé tự ti và rụt rè, cố thu bàn chân lại để không lộ ngón chân ra. Lại nghĩ về những năm gần đây, sự quan tâm và chăm sóc anh ta dành ình, cảm thấy bản thân không thể trả món nợ này và càng thấy thêm tội lỗi. Nhất thời nỗi chua xót không thể kìm nén được, dưới ánh trăng cô không đành nhìn ánh mắt ân cần của anh ta. Cô sụt sịt mũi, quay đầu nhìn ra ánh sáng bàng bạc trên dòng Thanh Thủy.

Anh ta chăm chú nhìn gương mặt nghiêng của cô, khe thở dài, rõ ràng cảm giác giây phút vừa rồi rất gần gũi nhưng đột nhiên lại xa vời vợi.

Chương 36

Phương Tồn Chính thích sự sạch sẽ của cô, gương mặt trắng trẻo và đôi mắt trắng tinh của cô thu nhỏ đối với anh ta mà nói là thế giới mà anh ta rất khó với tới, thế giới không có sự khốn cùng và đấu tranh; anh ta thích sự thuần khiết của cô, ánh mắt không vương bụi ấy sẽ không bị vùi lấp bởi bản tính tham lam và cục cằn quen thuộc của anh ta; anh ta thích cô, mặc dù khoảng cách xa xôi, nhưng mỗi lần được đến gần cô đều khiến trái tim rung động, không dám tin mình lại có vận may đến thế.

Anh ta khê thở dài, mở nắp chai bia, học theo cách của cô, ngửa mặt lên ánh trăng mà uống.

Trong gió, phảng phất tiếng của người đàn ông gào thét và cả tiếng chó sủa, Phương Tồn Chính nhìn theo phía phát ra âm thanh, là phía nhà Trần Uyển. “Lại vợ chồng nhà nào đó cãi nhau”, anh ta nắm chặt chai bia rỗng trong tay, hỏi cô: “Muốn về chưa? Muộn quá rồi”.

Cô ừ hử gật đầu, vịn vào vai Phương Tồn Chính trèo xuống. Lúc từ trên tường nhảy xuống, mái tóc dài của cô phủ lên mặt anh ta, nơi mềm mại ấy lại chà xát lên ngực anh ta. Anh ta nín thở, không kịp suy nghĩ đã cúi người xuống áp vào môi cô. Trong chớp mắt, người cô cứng đờ, sau đó lúc bàn tay anh ta lướt vào gáy cô và dùng lưỡi tách đôi môi cô ra thì trong đầu anh ta như có luồng điện chạy qua, tràn đầy vui sướng. Ngay tức khắc, cô cố sức đẩy anh ta, loạng choạng lùi hai bước đứng sát vào chân tường.

Phương Tồn Chính hít một hơi thật sâu, niềm vui trong lòng dần dần tan biến, không cách nào níu kéo lại được. Anh ta ngượng ngập muốn mở miệng nói xin lỗi thì cô từ trong góc tối bước ra, “Về thôi”. Cô cúi đầu, không nhìn rõ nét mặt. Hai tay cô đút vào túi quần, ngay cả cơ hội kéo tay cũng không cho anh.

Hai người với tâm trạng lúng túng đi đến gần đầu con hẻm, cùng dừng bước rồi cuống cuống chạy. Một đám người quanh đó tụ tập trước quán đang bàn tán xi xào, nhìn thấy hai người thì đồng loạt im bật. Trần Uyển tái mặt, đi vào trong quán thì thấy bàn ghế quây hàng lộn xộn, bình rượu, chén bát nằm vỡ tan trên nền, có cả những vũng rượu với loang lổ vết máu, tan hoang trên nền đất.

Phương Tồn Chính vội đỡ lấy eo cô, đánh mắt một lượt xung quanh, định hỏi thì nghe thấy tiếng còi cảnh sát từ xa, ánh đèn đỏ xoay tròn trên xe cảnh sát cũng lơ mờ xuất hiện.

“Tiểu Uyển, cậu cô được đưa đi bệnh viện rồi, mợ và Tiểu Vũ cũng đi theo.”

“Chúng tôi nghe tiếng động chạy đến thì muộn quá, để xổng mất mấy tên vô lại không bắt được tên nào.”

“... Tay cầm dao, người xăm trổ, tất cả bọn chúng đều đầu húi trọc. Phương Tồn Chính, có phải là đàn em của cậu không?”

“Cùng đi bệnh viện còn có hai người ở đường phía tây, đã cho người đi báo cho gia đình họ rồi.”

“... Việc quái quỷ gì thế không biết! Chẳng còn pháp luật gì cả!”

Đầu Trần Uyển vang lên những tiếng ong ong, “Là bệnh viện nào?”, giọng cô bị chìm trong tiếng hỗn loạn, xi xào bàn tán của mọi người. Phương Tồn Chính hét lên một tiếng, cô mới nghe rõ câu hỏi thứ hai của mình. Nhờ thím Lưu hàng xóm trông nom nhà cửa và nhà bà con xung quanh ứng phó với sự điều tra của cảnh sát, cô và Phương Tồn Chính tìm đến bệnh viện gần nhất.

Không ngoài dự đoán, mợ và Tiểu Vũ đang lo lắng ngồi đợi trước cửa phòng cấp cứu, bên trong hai người hàng xóm mặt mũi bầm tím đang được băng bó vết thương, còn hai người khác thì được đưa vào phòng phẫu thuật, một trong hai người là cậu. Mợ khóc không thành tiếng, Tiểu Vũ bình tĩnh kể lại câu chuyện từ đầu đến cuối. Thì ra mấy người trong tiệm tối nay ngoài cậu và chú Liêu ở đầu hẻm còn có mấy người dân sống ở đường phía tây, sắp đến kỳ hạn thời gian cưỡng chế, mười mấy hộ gia đình cố thủ ở đường phía tây cũng chẳng kỳ vọng sẽ có biến chuyển gì trong thời gian cuối cùng này, tối nay họ đến quán ngồi uống rượu, tiện thể trút hết nỗi bức xúc. Sau khi Trần Uyển và Phương Tồn Chính rời đi không bao lâu, thì có bảy, tám tên côn đồ tay cầm ống tuýp sắt đến đập phá. Những người trong tiệm cũng là thanh niên trai tráng nên đánh lại. Mấy tên côn đồ chắc cũng không ngờ trong tiệm lại có nhiều người đến thế, người dân hẻm Chu Tước từ trước đến nay rất dũng cảm, nhất thời thấy đánh không lại, sợ kinh động đến hàng xóm nên mấy tên cầm đầu vội hét rút lui, có hai tên chạy không kịp liền rút dao xép ra đánh để thoát thân. May mà sau đó có người đến giúp, một trong số đó có xe, kịp thời đưa người bị thương tới bệnh viện.

“Mấy tên côn đồ đó đáng về thế nào?”, Phương Tồn Chính hỏi.

“Em đến hơi trễ, mọi người đang hỗn loạn, không nhìn kĩ. Nhưng đầu đều húi trọc, có mấy tên xăm mình. Tên cầm đầu mặc áo ba lỗ đen, bên ngoài khoác áo choàng ngắn.”

Mặc dù Tiểu Vũ nói không rõ ràng nhưng Phương Tồn Chính đã đoán ra được. Cậu Trần Uyển từng là một người lính, mỗi khi gặp chuyện đều bình tĩnh và có nhiều kinh nghiệm, lại hay giúp đỡ người khác, rất có uy tín trong hẻm Chu Tước. Hơn nửa năm nay cùng những đại biểu cư dân đường phía tây đi khiếu nại,

chắc đã sớm bị để mắt tới, chuyện tối nay rõ ràng là để báo thù và cảnh báo người khác. Di dời là chuyện đã định chắc chắn, Phương Tồn Chính là văn bối, không biết nên can ngăn thế nào, nhưng anh ta có dặn Trần Uyển rồi, bảo cô khuyên cậu đừng can dự vào chuyện đó nữa. Theo như miêu tả của Tiểu Vũ, anh ta có thể chắc chắn đến tám, chín mươi phần trăm đó là tay chân của tên Hạ Phong Tử phụ trách việc di dời ở con đường phía tây. Bằng nhóm này tàn ác vô cùng, đừng nói là đâm chém mà giết người cũng không chớp mắt. Hôm nay may mà trong quán có nhiều người, nếu chỉ có mấy người nhà họ Cử thì hậu quả thật khó lường.

Trong lúc nói chuyện thì mấy hộ dân ở đường phía tây cũng đến, cửa phòng cấp cứu ồn ào hỗn độn.

“Mợ, đi vội quá không mang tiền. Tiền thuốc thang...”, Trần Uyển hoảng hốt nhớ ra chuyện này.

“Để mợ về lấy, cũng không biết có đủ không”, mợ lau nước mắt, nói: “Người đưa cậu mợ đến đây đã ứng trước giúp, giờ lấy tiền trả lại cho người ta”.

“Thím cứ ở đây, trên xe cháu có tiền, cháu đi lấy”, Phương Tồn Chính nói, “Giờ đã muộn quá rồi, cũng không nên để người ta đợi”.

“Người đưa mọi người đến đây đâu? Để con đi cảm ơn họ trước”, Trần Uyển hỏi.

Tiểu Vũ chỉ chỉ, “Ở đầu hành lang, họ nói mùi ở đây khó chịu”.

Trần Uyển càng đi đến gần thì càng nhìn rõ bóng người dưới ánh sáng lơ mờ và càng không dám tin, “Sao anh lại ở đây?”, cô tròn mắt hỏi.

Tần Hạo đưa mắt nhìn theo dáng Phương Tồn Chính đang sải bước ra khỏi khu cấp cứu mới quay lại, hất hàm về phía anh ta ở bên ngoài cửa sổ, nói: “Sao em đi cùng với hắn?”.

“Là anh đưa cậu tôi đến đây?”, ánh mắt cô hoài nghi, “Sao anh lại ở nhà tôi? Sao mà trùng hợp thế?”.

Anh không đáp, chỉ nhìn chằm chằm vào cô, ánh mắt càng nhìn càng thấy nham hiểm, sau mới khẽ hỏi: “Ý của em là gì?”.

Cái con người quái gở này, làm việc gì cũng thấy kỳ quái, hơi thở của cô mỗi lúc một gấp gáp, không thể không nghi ngờ. “Đêm hôm canh ba anh có mặt ở nhà tôi làm gì? Còn đúng lúc nhà tôi xảy ra chuyện? Lại tỏ ra tốt bụng đưa cậu mợ tôi đến bệnh viện nữa? Anh làm cái quái gì thế? Mọi chuyện có phải anh gây ra không? Uy hiếp Phương Tồn Chính còn chưa đủ, lại đến hại cậu tôi nữa!” Cô nắm chặt bàn tay thành nắm đấm, cổ kiềm chế sự khinh bỉ và cơn giận dữ đang chực trào lên.

Anh bị cô chất vấn một tràng khiến những gân xanh bên thái dương giật giật, đưa mắt nhìn cô hồi lâu rồi giận dữ cười, “Em nghi ngờ anh? Đúng, anh hại cậu em đó, anh kêu người đánh ông ta, rồi đúng đó chê cười. Sau đó lại diên khùng đưa ông ta đến bệnh viện, sợ ông ta mất mạng”, cười xong thì anh hạ giọng tiếp tục nói: “Em đọc tiểu thuyết quá nhiều hay là mắc chứng hoang tưởng? Anh hại cậu em làm gì? Làm thế có gì tốt cho anh? Anh còn muốn hỏi em, em đêm hôm khuya khoắt không ở nhà mà cùng Phương Tồn Chính đi đâu?”.

“Anh không cần quan tâm, tôi hỏi anh, người đánh cậu tôi có phải là do anh gọi đến?”

Anh không ngủ được, trần trọc mãi mà trong đầu toàn nghĩ đến cô, gọi cả chục cuộc điện thoại cũng chỉ nghe thấy một câu Thuê bao quý khách vừa gọi hiện..., như ma xui quỷ khiến anh đến trước cổng nhà cô chỉ với mong muốn được nhìn thấy cô, rồi nghe cô nói gì cũng được, để cho trái tim bị chà xát đau đớn, đang phiêu du theo gió có một nơi nương tựa... Nghe thấy trong nhà cô có tiếng động khác thường, phản ứng đầu tiên của anh là chạy vào giúp sức, khi cùng vây bắt tên lưu manh trọc đầu cầm dao xếp cuối cùng suýt nữa thì bị lĩnh một dao. Trên đường đến bệnh viện, anh còn hí ha hí hửng vì đã có cơ hội thể hiện, cuối cùng cô cũng có thể biết được mặt tốt của anh. Nhưng rốt cuộc, đối lại là sự xuất hiện của cả hai người, hơn nữa trong cuộc gặp gỡ này cô lại coi tên Phương lão nhị là hiệp sĩ anh hùng cứu mỹ nhân, còn anh chính là tên tiểu nhân thấy người gặp nguy thừa cơ hãm hại.

Anh lặng người nhìn cô, rất lâu không nói nên lời. Rõ ràng cô đã là của anh, nhưng anh không hề cảm nhận được sự thỏa mãn và vui sướng, giống như vốc lên một vốc nước, nhưng chỉ có thể bắt lực nhìn chúng chảy

qua kẽ tay đến cận cùng. Cái cảm giác hư vô trong lòng bàn tay đó thấm vào cơ thể, để rồi sự kích động, sự không cam tâm bùng nổ mãnh liệt, mãnh liệt đến mức khiến anh sợ hãi.

“Em muốn anh thừa nhận phải không? Như thế sẽ càng chứng minh anh là một tên cận bã, rác rưởi, đê tiện, như thế em sẽ càng coi thường anh, căm ghét và thù hận anh?”

Anh nhìn sát vào cô, không để cô rời mắt đi nơi khác. Trần Uyển hốt hoảng, không biết là vì ngọn lửa đang bùng hực cháy trong mắt anh, hay vì sự tự thương cảm ẩn giấu trong giọng nói phẫn nộ của anh. Cô dần thả lỏng nắm tay, “Không phải thì thôi, tiền viện phí là do anh đóng phải không? Ngày mai tôi sẽ trả lại anh. Giờ mời anh đi khỏi đây được chứ?”.

Cô không đợi được câu trả lời của anh, chỉ thấy ánh mắt phiền muộn như bao phủ toàn thân cô, phiền muộn mà nóng bỏng. Anh tỏ ra uể oải dựa vào tường hành lang, cô nhạy cảm quan sát thấy dưới tư thế uể oải ấy là sự căng thẳng chực chờ có thể bùng phát bất cứ lúc nào.

“Em sợ Phương lão nhị nhìn thấy anh?” Anh nghiêng đầu nhìn sang phía cửa phòng cấp cứu, nhếch miệng cười, “Anh ta đã nhìn thấy rồi”.

“Tần thiếu gia?”, Phương Tồn Chính nhanh chóng xóa đi vẻ kinh ngạc trên khuôn mặt.

Tần Hạo đứng thẳng người dậy, liếc nhìn Trần Uyển đang hít một hơi thật sâu, nụ cười trên khóe miệng càng thêm khuếch đại, nắm lấy tay Phương Tồn Chính đang đưa ra. “Thật may mắn, sao anh cũng ở đây à?”

“Người nhà của bạn đang nằm viện”, Phương Tồn Chính nhìn sang Trần Uyển, cùng lúc cô bối rối né tránh ánh nhìn là tâm trạng căng thẳng khó hiểu, vì thế anh ta hỏi thẳng: “Hai người quen nhau à?”.

“Không”, Trần Uyển cướp lời nói, “Anh ấy chính là người đưa cậu vào viện. Em mới tới cảm ơn”.

Tần Hạo nghe nói, nhướn nhướn mày, cười gượng với Phương Tồn Chính, “Hóa ra là giúp người của mình cả”.

Nụ cười khách khí của Phương Tồn Chính bỗng chốc mang thêm vẻ chân thành, “Thật không ngờ, rất cảm ơn anh”.

Trần Uyển trầm thờ dài, giật giật tay áo Phương Tồn Chính, cắt ngang cuộc nói chuyện của họ, “Lấy tiền trả người ta đi, muộn quá rồi, để người ta về. Chúng mình còn qua đó đợi cậu ra nữa”.

Người ta, chúng mình. Nụ cười trên gương mặt Tần Hạo dần biến mất, cảm giác buồn đau, lạnh lẽo nơi lồng ngực lại cuộn lên. Ánh mắt anh dừng lại ở nơi tay cô, hơi thở như ứ đọng. Dịp Tết năm ngoái, lần đầu tiên họ gặp nhau cũng ở phòng cấp cứu trong một bệnh viện nào đó, cô cũng kéo áo Phương Tồn Chính như vậy. Năm nay lại vẫn như thế. Cô mãi mãi vẫn đứng phía sau Phương Tồn Chính, mãi mãi đối mặt với anh.

20. Chương 37 - 38

Chương 37

Đợi đến hơn ba giờ sáng, Củng Tự Cường mới được đưa ra khỏi phòng phẫu thuật, gãy xương sườn, nhưng nguy hiểm nhất là lá lách bị rạn, trong bụng tụ một lượng máu bầm lớn. May mà đưa đến bệnh viện kịp, nếu không mất máu quá nhiều khó tránh khỏi bị suy hô hấp dẫn đến tử vong.

Sau khi chuyển đến phòng theo dõi, Trần Uyển khuyên vợ và Tiểu Vũ về nhà nghỉ trước. Nhà cửa bề bộn cần được sắp xếp lại, ngày mai còn phải có người thay phiên nhau chăm sóc cậu, hơn nữa chú Lưu ở phân cục cũng gọi điện đến nói ngày mai sẽ tới lấy lời khai.

Sau khi bình tĩnh trở lại, cô mới ý thức được vấn đề phải đối diện lúc này là tình hình tài chính đang quần bách. Cô biết cậu vợ có để dành một khoản tiền để đóng cho hai chị em, vừa rồi không hỏi kỹ Phương Tồn

Chính đã đưa bao nhiêu tiền đặt cọc viện, xem ra số tiền tiết kiệm kia không đủ rồi. Hơn nữa cậu nằm viện phí, tiệm ăn chắc cũng phải tạm dừng buôn bán...

Hai mươi năm nay, những thứ có được thì quá ít, những thứ mất đi lại quá nhiều, đã nếm trải quá nửa những đau khổ của cuộc sống, nên cho dù gặp bão tố thế nào chẳng nữa, cô tin cuối cùng rồi cũng vượt qua. Chỉ là, kiên trì tới cùng, nó có làm người ta chai sạn đi không? Có cam tâm rơi vào vòng suy bại không? Có tuyệt vọng hoàn toàn không?

...

Cô chán nản ngồi trên chiếc ghế cạnh giường bệnh, hoàn toàn không biết sự ảnh hưởng của mình đối với anh. Anh lòng đầy bức tức đi ra bãi đậu xe, rồi lại đầy bức tức quay trở lại. Đứng trong dãy hành lang mờ mịt, nhìn gia đình bốn người đang đứng ở cửa phòng cấp cứu. Phương Tồn Chính cúi đầu nói với cô, vỗ về an ủi, sau đó xoa đầu em trai cô. Họ như một gia đình, còn người ngoài như anh vốn nên nói lời tạm biệt, nhưng anh không tài nào nhắc chân lên nổi, một nơi nào đó trên cơ thể như kết thành hòn thành cục, ánh mắt càng trở nên tức tối. Phương Tồn Chính chỉ là hàng xóm của gia đình họ thôi, có tư cách gì mà chạy tới chạy lui? Có tư cách gì mà thể hiện như một trụ cột trong gia đình họ?

Nhưng điều anh không đành lòng nhìn thấy chính là hình ảnh chán nản, sa sút lúc này của cô.

Tiếng chuông vang lên, không biết đứa thần kinh nào mà gọi lúc đêm hôm khuya khoắt thế này. Lúc này anh mới nhớ ra là mình băng đi đám bạn xấu một thời gian khá lâu rồi, Tần Hạo hoang mang bấm tắt điện thoại, tiếng chuông lại vang vọng trong hành lang tĩnh mịch. Lúc cô đứng dậy nhìn thấy anh, anh nghĩ rằng lại lần nữa phải đối diện với ánh mắt căm ghét của cô, anh bỗng rùng mình.

Cô quá mệt mỏi, xoa xoa trán rồi từ từ đi ra.

“Ở đây không được dùng điện thoại”, cô khép cửa lại.

“Anh tắt đây, bây giờ tắt”, lời nói không trách móc, không thể hiện bất cứ cảm xúc gì ít thấy ở cô khiến anh không thích ứng kịp, lắp bắp nói xong rồi tắt luôn nguồn điện thoại.

“Cảm ơn anh đã đưa cậu tôi đến đây.” Lúc cô nghe bác sĩ nói may mà đưa cậu đến kịp, lần đầu tiên cô cảm kích anh.

...

Anh lú lẫm, điều bất ngờ hơn lại là sự ngượng ngập lạ kỳ, “Người đó, sao lại đi rồi?”, anh chợt nhớ ra điều gì, vì thế hỏi, “Làm sao có thể để em một mình qua đêm ở đây?”.

Trong giọng anh có chút giận hờn khiến cô cau mày, cố gắng kìm nén nỗi buồn trong lòng, nói: “Anh ấy đưa mợ tôi về rồi quay lại. Sao anh còn chưa đi?”.

Anh tự trách mình vì không có lập trường gì cả, nét mặt ngượng ngùng, nói: “Về cũng không ngủ được, nên ở đây đợi thì tốt hơn”.

Trần Uyển ngồi xuống băng ghế, cơn buồn ngủ kéo đến, cô đưa bàn tay nhấn vào đôi mắt đã khô, lại thở dài, sau đó ngược mắt hỏi: “Rốt cuộc anh muốn thế nào?”.

Rốt cuộc muốn thế nào?

Anh cũng từng hỏi chính mình, nhưng không tìm được câu trả lời. Một thời gian dài trước đây anh biết, muốn gần gũi cô, muốn chiếm đoạt cô như bất kỳ chuyện tình ướt át nào. Khi chìm đắm trong quá trình theo đuổi cô, anh đã ngông cuồng cho rằng chỉ cần có được cô là đã thấy mãn nguyện, nhưng thực tế thì ngược lại. Anh ngang ngược chen vào cuộc sống của cô, dùng thủ đoạn đê hèn nhất để chiếm hữu cô, nhưng chiếm hữu được rồi thì sao? Anh vẫn lo sợ, hoang mang vô định. Cái cảm xúc lạ lẫm không thể kiểm soát được này khiến anh bất an, khiến anh khó chịu, khiến anh có chút sợ hãi, khiến anh càng nóng lòng muốn giữ lấy cô để giảm bớt cảm giác ấy.

“Biết là sự quấy rầy này khiến người ta căm ghét không? Những việc anh làm với tôi, tôi không có cách nào để tố cáo anh, không có cách nào tìm được công lý, tôi chấp nhận. Anh hà tất phải lấy anh ấy ra uy hiếp tôi?”, thần sắc cô mệt mỏi, ngay cả giọng nói cũng không còn bình bình khí thế như trước đây, “Anh ấy

lại không đắc tội gì với anh, như thế chẳng phải anh ức hiếp người quá đáng thì là gì? Anh tránh xa chúng tôi ra có được không? Tôi xin anh, đừng đến quấy nhiễu chúng tôi nữa có được không?”.

Cô hoàn toàn vứt bỏ sự tôn nghiêm của bản thân mà khẩn khoản van nài, anh quay đầu đi, không dám nhìn vào đôi mắt đang tha thiết khẩn cầu ấy. Trái tim bất giác yếu đuối khiến anh hít một hơi thật sâu, nghĩ đến sau này không có cô, nghĩ tới cô sau này có thể sẽ chung sống với Phương Tồn Chính, anh chỉ có cảm giác như bị một bàn tay to lớn xé rách trái tim, đau đớn khôn cùng. Anh cố gắng kiềm chế tâm trạng, hắng giọng hỏi cô: “Tối giờ này, em còn bảo vệ hân?”.

“Không phải bảo vệ anh ấy, mà là cảm thấy anh ấy rất bất hạnh. Anh ấy và anh khác nhau, đám người các anh từ nhỏ đã sống trong nhung lụa, ăn ngon mặc đẹp, chưa biết cực khổ là gì, còn anh ấy từ nhỏ ngay cả một đôi giày mới cũng không mua nổi. Việc anh ấy làm không tốt đẹp gì, nhưng mỗi một đồng một cắc anh ấy có đều là do cực khổ mới làm ra, cái giá anh ấy phải trả để đi được đến ngày hôm nay anh không tài nào tưởng tượng được đâu. Anh ấy chẳng can hệ gì tới chuyện của chúng tôi, tại sao anh nhất quyết muốn kéo anh ấy vào? Anh đã... tôi rồi, còn có điều gì mà anh chưa thỏa mãn?”

Đúng, anh chưa thỏa mãn. Anh nhớ nét mặt cam chịu của cô lúc bị anh hoàn toàn chiếm đoạt, anh gần như muốn kết thúc sự tàn bạo của mình nhưng cuối cùng lại để cho cô một vết thương thật đau, anh thừa nhận mình thủ đoạn bỉ ổi, nhưng không hề hối hận. Với tính cách của cô, cho dù là anh có chọn cách âm thầm bảo vệ, che chở như Phương Tồn Chính đi chăng nữa thì e rằng cả đời họ cũng chẳng có cơ hội bên nhau. Anh không hối hận, anh luôn nhắc đi nhắc lại với mình như thế. Chỉ cần có cơ hội đền bù cho cô, anh sẽ đối xử với cô thật tốt, tốt hơn bất kỳ người nào trước kia từng tốt với cô.

Ánh mắt anh sâu xa khó hiểu, nhìn xuống cô hồi lâu mới bình tĩnh nói: “Không thỏa mãn. Điều anh muốn không chỉ như thế”.

Ngọn lửa bất ngờ bùng lên trong đôi mắt cô như có thể thiêu đốt anh, sau đó dần dần dịu lại, hóa thành đốm lửa rồi cuối cùng tắt lịm. “Nếu tôi không quan tâm đến chuyện sống chết của Phương Tồn Chính, thì anh thật sự vẫn sẽ làm thế?”, giọng nói của cô như từ một nơi xa xăm nào đó vọng lại, mệt mỏi mà kỳ quái.

Lời nói của cô như động chạm đến trái tim anh, một nơi nào đó bỗng dưng chấn động khiến anh khó có thể biện hộ cho bản thân. Nhưng sau một lúc tranh đấu, anh đánh mặt, nhìn ra đoạn cuối hành lang, kiên quyết nói: “Anh sẽ làm thế. Em biết anh là hạng người nào mà. Hơn nữa sẽ làm mọi việc đến cùng. Cái xưởng đó của hân không nhỏ, trong một thời gian ngắn sẽ không thể rút tay ra khỏi. Em cũng đừng nghĩ tới việc báo cho hân chuyển đi nơi khác, có chuyển cũng chẳng ăn thua gì, Đế Cung nằm ở đó rồi. Đừng quên là, anh đã từng nói, ném một vài túi bột trắng vào bất cứ góc ngách nào ở Đế Cung là rất dễ”.

Cô nhếch môi vẽ chấm biem và tỏ ra bất cần khiến lồng ngực anh như bị đè nén, xót xa mà đau đớn.

“Anh muốn thế nào nữa? Nói rõ ra đi? Một lần, hai lần hay ba lần? Bao nhiêu lần mới khiến anh thỏa mãn...”, khóe miệng cô cong lên, dường như cô thấy thật nực cười, “Tôi muốn hỏi cho rõ”.

Bao nhiêu lần? Anh không ngờ là cô sẽ hỏi chuyện này, nhất thời sửng sốt. Anh chỉ đơn giản muốn ở bên cạnh cô, cho dù người cô thích là ai, anh yêu cô là đủ rồi, “Ba năm, sống với anh ba năm là được. Hai người chúng ta sẽ sống thật vui”. Anh nghe những lời mình nói, có quãng thời gian ba năm để ở bên cô, đủ để khiến cô nhìn nhận anh, hiểu anh, chỉ cần cô đồng ý cho anh cơ hội, anh tin rằng có thể đền bù tất cả cho cô.

“Ba năm”, cô lẩm bẩm nhắc lại.

Là ai đã nói: Cho anh ba năm, anh sẽ dần dần bàn giao tất cả cho bọn Hầu Tử. Ba năm nữa em cũng tốt nghiệp, đến lúc đó, em cho anh một cơ hội để có thể theo đuổi em, được không?

Những lời nói này cũng gần giống thế nhưng tại sao bây giờ nghe lại có cảm xúc hoàn toàn trái ngược? Cô cười nhạt trong lòng, một thời gian cô đã ngưỡng mộ Tưởng Tiểu Vi, thậm chí còn coi cô ta là mục tiêu để phấn đấu, sau đó có chút khinh thường khi có những nghi ngờ về nguyên tắc sống và hành vi ứng xử của người phụ nữ ấy. Nhưng thời cuộc đổi thay, cô khinh thường người khác, lại hoàn toàn không ngờ mình cũng chuẩn bị dần thân vào con đường tương tự.

“Sau ba năm anh sẽ buông tha tôi, buông tha anh ấy sao?”

Nếu sau ba năm mà cô vẫn chưa tha thứ..., anh bậm môi, không tin vào khả năng có thể xảy ra, “Anh nói là làm”.

“Tôi không tin nổi anh”, cô khịt khịt mũi.

“Vậy em bảo phải làm sao?”

“Tôi muốn anh phải thề, phải thề độc!” Ánh mắt cô hăm dọa, toàn thân toát lên vẻ lạnh lùng thấu xương.

“Đến mức thế sao? Anh có thể vỗ ngực, lấy mình ra bảo đảm sẽ không nuốt lời.”

Cô cười mỉa mai, “Tôi dù có tin ai cũng không tin nổi anh. Anh không thề cũng thế, cũng chỉ là vỗ ngực rồi thôi, đến cuối cùng bên sườn càng bên gãy gọng là được. Anh đi khai báo Phương Tồn Chính để anh ấy ăn cơm tù; tôi đi đến tỉnh cực tố cáo anh, kêu oan, tố cáo không được thì cũng phải nói cho thiên hạ biết sự xấu xa của anh”.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, yên lặng hồi lâu.

Thì ra cô hận anh, căm ghét anh đến thế. Hiểu ra vấn đề, hơi thở của anh như ngừng lại, nhìn chằm chằm vào đôi mắt cô, lẩm bẩm nói: “Được, anh thề. Nhưng còn em? Em có đồng ý với anh là sẽ không gặp Phương Tồn Chính? Còn nữa, có thể nói cho hẳn biết chuyện chúng ta để hẳn không còn hi vọng gì nữa không? Đừng lừa anh nói rằng hẳn chỉ là hàng xóm hay gì đó nữa, tình ý của hẳn ngay cả thằng mù cũng còn thấy được”.

Nỗi đau đớn xót xa thoáng qua trong đôi mắt cô, nhưng ngay tức khắc trở nên dữ dội: “Tôi đồng ý, tôi sẽ nói với anh ấy”.

Anh cứng miệng, trong đầu vụt qua những cảm giác kỳ lạ, vừa vui vừa buồn, không thể hình dung nổi cái mùi vị của hàng trăm thứ hỗn độn trong đó. Kết quả coi như đã thành công, tại sao anh không tưởng tượng được niềm vui trong đó? Sau nụ cười gượng gạo là câu nói lúng túng: “Có trời đất chứng giám, tôi Tần Hạo xin thề, sau ba năm tuyệt đối không quấy nhiễu và không gây bất kỳ điều gì bất lợi cho gia đình, bạn bè Trần Uyển, Phương Tồn Chính. Thế được chưa?”.

“Chưa đủ, nếu như vi phạm lời thề ngày hôm nay thì sẽ cho tôi sống lâu trăm tuổi, nhưng phải chịu cảnh xa lìa thân thích không lối quay về, lưu lạc đến cuối đời.”

“Có cần phải thề độc vậy không? Anh chịu báo ứng thật sự khiến em vui mừng sao?” Thật giống với một vở hài kịch, anh chỉ muốn phẩy tay áo mà đi, chỉ là bị đắm chìm trong đôi mắt cô khiến hai chân nặng như chì, không thể cử động.

“Tất nhiên là tôi vui mừng, kẻ làm điều xấu xa bị báo ứng thì tại sao lại không vui được chứ? Tôi hận là ngay lúc này đây không thể nhìn thấy anh bị báo ứng”, giọng cô rất nhẹ, nỗi oán hận trong đó đang trào dâng như mạch sông ngầm.

“Nếu như vi phạm lời thề ngày hôm nay thì sẽ cho tôi sống lâu trăm tuổi, nhưng phải chịu cảnh xa lìa thân thích không lối quay về, lưu lạc đến cuối đời.” Đêm cuối xuân mà khắp cơ thể anh lại lạnh toát, cơn lạnh thâm nhập vào tứ chi, xương cốt, giống như trong đó mọc lên những cái rễ cứ liên tục len lỏi, xâm nhập vào tận xương tủy.

Chương 38

[Chúc bạn đọc sách vui vẻ tại . – gác nhỏ cho người yêu sách.]

Trong giấc mơ những điều xưa cũ lại lục tục hiện về, có cả hình ảnh đứa trẻ ngồi xổm trong nhà bếp giúp mẹ bóc tỏi. Trong giấc mơ còn có thân hình vạm vỡ của cậu nằm trên tấm ga giường trắng, dần dần lại biến thành cơ thể gầy yếu của mẹ, trên mũi đeo ống thở oxy, hít thở một cách khó khăn, còn mình thì cột tóc hai bên đứng bên cạnh giường bệnh chỉ biết nức nở khóc. Khi đó là mấy tuổi? Quá lâu rồi!

Lúc tỉnh lại, chiếc gối đã ẩm, khóe mắt vẫn vương lệ.

Sáng sớm, lúc thuốc gây mê dần hết, cậu mở mắt ra, cô và Phương Tồn Chính cùng đứng phất lên. Không biết là cậu có nhìn rõ người trước mặt không, mi mắt mở ra vài giây rồi khép lại chìm vào giấc ngủ. Chạm

phải ánh mắt của Phương Tồn Chính, cô vội vàng quay đi chỗ khác, luôn cảm thấy rằng nửa đêm lúc anh ta quay lại nhìn cô đầy tò mò và nghi ngờ, lo lắng, cô thậm chí lo sợ anh đã nhận ra điều gì.

Trời dần sáng, trong bệnh viện dần có tiếng người, mợ mang hai túi đồ dùng sinh hoạt vào, đôi mắt đỏ ngầu, chắc là cả đêm không chợp mắt. “Mợ bảo Tiểu Vũ cứ đi học bình thường, không thể để lỡ việc học. Trong nhà bếp có đồ ăn rồi, con về ăn đi rồi đi ngủ một giấc”.

Phương Tồn Chính đã quen với cuộc sống về đêm, không hề mệt mỏi, chỉ là hơi cau mày vẻ như tâm trạng nặng trĩu. Cô nhìn cảnh vật bên ngoài cửa xe lùi dần phía sau, sau khi suy nghĩ kỹ, trong lòng cô như có gợn sóng nhỏ. Anh ấy nhìn thấy gì, nghe thấy gì, đoán ra điều gì, đều không quan trọng nữa. Mọi thứ đã vượt ra khỏi quỹ đạo, không thể quay trở lại.

Lúc xe dừng ở cổng con hẻm, cô ngược mắt ngạc nhiên hỏi: “Anh không về nhà à?”.

“Anh còn về Đế Cung và Đường Hội xem thế nào.” Thấy cô chỉ ừm một tiếng rồi chuẩn bị xuống xe, anh ta chặn tay cô đang đẩy cửa xe lại. Khuôn ngực phập phồng hồi lâu, muốn hỏi điều gì đó nhưng rốt cuộc vẫn cố nén lại, chỉ nói: “Tối anh đến đón em tới bệnh viện”.

“Không cần đâu, anh tập trung làm việc đi.”

“Không sao, có bọn Hầu Tử trong nom nên anh cũng yên tâm, còn em, con gái một mình qua đêm trong bệnh viện anh không yên tâm được. Tiền thuốc men bao nhiêu nữa thì em cũng đừng lo”, thấy cô mở miệng định từ chối, anh ta tiếp lời: “Cứ coi như đó là ân tình anh trả cho chú Cũng, năm đó nếu không có chú ấy và mợ em khuyên bảo giúp đỡ gia đình anh, thì anh và anh trai anh đã bị mẹ ném xuống sông Thanh Thủy rồi”.

Mỗi lần giúp đỡ, anh luôn lấy chuyện này làm cớ, quan tâm tới sự tự tôn của cô, sợ cô từ chối. Cô cố gắng kìm nén nỗi chua xót đang trào dâng trong lòng, gật gật đầu. Nhưng cửa xe vừa mở ra lại đóng lại, do dự một lúc rồi quyết định nói cho rõ ràng, hỏi: “Vừa rồi thực ra anh muốn nói gì?”.

Phương Tồn Chính hít một hơi thật sâu, cuối cùng không nén được, nói: “Lúc anh từ thang máy ra, thì hẳn bước vào thang máy bên cạnh. Tần Tiểu Ngũ”.

Cô nhìn bàn tay thô kệch của Phương Tồn Chính trên vô lăng, nắm chặt rồi thả lỏng, cứ thế lặp đi lặp lại. Lặng lẽ thở dài, nói: “Anh không hỏi em xảy ra chuyện gì sao?”.

“Tối qua em đã nói dối anh là không biết hẳn ta, anh có gắng hỏi thì có thể hỏi được gì chứ?” Anh ta vung nắm đấm giận dữ đâm vào phía sau ghế của cô khiến toàn thân cô lay động. “Vậy giờ anh hỏi em, hai người có quan hệ gì, nói rõ cho anh biết”, nói xong lại ngập ngừng, dè dặt: “Chỉ là quen biết bình thường, phải không?”.

“Anh biết rõ là không phải mà”, cô cụp mắt, sợ anh ta sẽ phát hiện ra mình đang nói dối, “Quen biết rất lâu rồi, cảm thấy anh ấy rất hợp”.

“Anh ấy rất hợp”, Phương Tồn Chính lặp lại, “Vậy ai đã nói với anh là cùng sống những ngày bình dị yên ổn là vui rồi? Là ai đã đồng ý cho anh thời gian ba năm? Nói xong rồi quay đầu quên ngay, hay chỉ là đem anh ra làm trò cười? Anh biết em coi thường anh không có văn hóa, làm việc không chính đáng, em không có suy nghĩ ấy thì đừng cho anh hi vọng, đừng dễ dàng làm anh vui”.

“Em không có ý dễ dàng anh, đem anh ra làm trò cười!”, cũng như giọng anh ta ngày một to hơn, cô không nén nổi hét lên, chạm phải ánh mắt đang nhìn xoáy vào mình, cô lập tức né tránh.

Anh ta nâng cằm cô, ép cô quay lại nhìn thẳng vào mình, nét mặt nghiêm nghị, nói: “Nói với anh là em không yêu hẳn, giữa hai người không có gì, em không yêu anh nên mới mượn hẳn để từ chối anh”.

Cô khịt khịt mũi, nhìn vào mắt anh ta, cứng rắn nói: “Là sự thật, em yêu anh ấy”.

“Yêu hẳn điều gì? Có tiền? Gia đình quyền thế? Đẹp trai?”, anh ta bỏ tay xuống, trong chớp mắt lại nắm vào cổ cô mà lay, trong ánh mắt có cả sự quyến luyến và đau khổ, “Anh không tin, em không phải là hạng người đó. Nếu em tham lam những thứ đó thì chúng mình đã sớm lấy nhau rồi, nói với anh là em không thích hẳn! Nói cho anh nghe”.

Cô bị anh lay khiến đầu đau như muốn nổ tung, vung tay đẩy anh ta ra, “Là sự thật, em phải nói bao nhiêu lần nữa đây? Em thích anh ấy, em thích anh ấy, em thích anh ấy!”.

Sự yên tĩnh bỗng nhiên đến tràn ngập trong không gian chật hẹp, hơi thở anh ta nặng nề, gân xanh trên cổ nổi rõ, quay người nhìn ra ngoài cửa xe. Lúc sau mới nói: “Tối qua, ở Thuần Dương quan em định nói chia tay anh, phải không?”.

Cô nhìn thấy rõ ánh lệ sụt qua trong mắt anh ta, nhưng vẫn cố trấn tĩnh, lạnh lùng nói: “Chúng ta chưa từng có bắt đầu thì sao lại chia tay?”.

Anh ta như bị giáng một đòn đau đớn, mở miệng định nói điều gì đó nhưng rồi lại thôi. Gật đầu liên hồi, cuối cùng mới cười gượng gạo nói: “Anh hiểu rồi, là anh, luôn là anh không biết thân biết phận, biết không thể còn cố lừa dối bản thân”.

Xin lỗi, xin lỗi, xin lỗi. Cô như nín thở, trong lòng không ngừng lẩm bẩm. Ngón tay cái thô ráp vuốt lên gương mặt cô, lúc này anh ta mới nhận thấy những dòng nước mắt của cô đã lăn dài trên má, “Khóc gì? Em thế này anh lại hiểu lầm là trong trái tim em có anh đó”.

“Em xin lỗi”, cô cố kìm giọng nói nghẹn ngào.

“Hắn có tốt với em không? Con người đó... em phải nhìn cho rõ, đừng ngốc nghếch rồi bị người ta lừa”, anh ta cười méo xệch.

“Em xin lỗi,”

“Về đi. Cả đêm không ngủ rồi, lúc này anh không nên nói những điều như thế. Tối nay nếu như... nếu như có người đưa em tới bệnh viện thì anh không đến nữa.”

Em xin lỗi. Cô dụi dụi khóe mắt đã ướt nhèm, nằm cuộn tròn trên giường. Trong đầu hiện lên hình ảnh con người ngạo mạn kia, hiện lên hình ảnh Tết năm ngoái Phương Tồn Chính khép nép, cung kính đứng ở nhà cô, cơn tức giận trút ra những đầu ngón tay khiến móng tay bầu chặt vào lòng bàn tay.

Nhắm mắt lại, hiện lên nụ cười gượng gạo của Phương Tồn Chính, xin lỗi, xin lỗi, em cũng vì muốn tốt cho anh.

Từ hôm đó, Phương Tồn Chính không xuất hiện nữa, chỉ thỉnh thoảng bảo Lục Chỉ mang ít đồ đến. Sau khi cậu được chuyển sang phòng bệnh cao cấp thì ngay cả Lục Chỉ cũng không thấy bén mảng đến.

Mơ nhìn xung quanh vẻ hài lòng, hỏi: “Mấy ngày nay sao không thấy bóng dáng Phương Tồn Chính đâu? Thằng bé này thật không ngờ, ở con hẻm Chu Tước nó là đứa có bản lĩnh nhất”.

Cậu dựa người vào đầu giường, vẻ không hài lòng, nói: “Tiền lương phí thế này làm gì? Chẳng phải vẫn giống phòng bình dân sao?”.

“Phòng bình dân, tôi và Tiểu Uyển ở lại ban đêm không tiện, chỗ này bằng giá phòng bình dân thì tội gì không chuyển chứ? Lại không cần phải quan tâm đến sắc mặt của y tá. Nói thế nào thì Tồn Chính vẫn là đứa có bản lĩnh, những người quen biết cũng có máu mặt. Không phải bạn nó giới thiệu thì chúng ta làm sao có được sự ưu ái thế này? Tiểu Uyển, hôm trước cậu thanh niên dẫn viện trưởng và bác sĩ mổ chính đến tên là gì?”.

Trần Uyển hơi biến sắc, quay lưng về phía cậu mợ. “Hình như là họ Tần.” Anh không nói cho cô biết mà tự ý đổi phòng cho cậu, cô chỉ có thể mượn cớ nói với cậu mợ là bạn của Phương Tồn Chính. Cô hiểu quy luật trên đời, nhất định sẽ còn vô số lần phải tiếp tục nói dối thế này, vấn đề là thời gian mà thôi. Nghĩ lại, từ khi quen biết anh, cuộc sống của cô cũng bắt đầu lệch dần quỹ đạo, cái tên họ Tần đó mở miệng ra thì ngay cả bản thân cô cũng cảm thấy căm phẫn, cô lắp liếm: “Cậu, uống nước canh trước. Canh thịt dê ninh một ngày, uống vừa rồi”.

“Không mong Tiểu Vũ nhà chúng ta sau này có thể xuất sắc như người ta, chỉ cần nó bằng một nửa người ta là tốt lắm rồi. Nếu ở mãi trong con hẻm Chu Tước này, cả đời sẽ chịu sự ức hiếp. Đường phía tây đã chính thức khởi công rồi, ngày cuối cùng có hai gia đình vờ không ở nhà, thế là bị cạy cửa, ném hết đồ đạc ra ngoài”, mợ thở dài.

“Được rồi, nói về chuyện này thì chịu bà rồi.” Cậu mất máu nhiều, nói mấy câu đã thở mạnh, gắng gượng uống một bát canh, cậu nói: “Tiểu Uyển cũng đừng xin nghỉ nữa, lỡ bài vở, cậu nghỉ ngơi mấy ngày là có thể xuất viện. Giúp cậu nhắc lại với Tồn Chính, viện phí nó ứng tới đó, về nhà cậu sẽ gửi lại”.

Trần Uyển vịn chặt nắp phích nước, vâng một tiếng, trong lòng nghĩ e là Phương Tồn Chính đang hận cô lắm, nói thẳng ra là không muốn gặp cô nữa.

Đi ra cổng bệnh viện, người đó quả nhiên đang đứng đợi ở chỗ cũ. Trần Uyển dừng bước, đối diện với sự bám riết của anh mà cô cứ như bị sa lầy trong cát, cảm giác bất lực cứ ám ảnh không tài nào thoát ra nổi.

Tần Hạo đưa đón cô mấy ngày rồi, cũng đã quen với việc đưa tay ra đón lấy cái túi, nụ cười như có như không nhếch nơi khóe miệng, không thêm để ý đến nét mặt căng thẳng của cô.

“Xe mới nên hơi có mùi”, anh nói khi bẻ lái.

Cô nhìn cái ghế dựa màu sữa nồng nặc mùi da thuộc, bĩu môi, “Anh bao lâu đi bệnh viện một lần?”.

Anh không hiểu, liếc mắt nhìn cô.

“Tôi nói, anh bao lâu đi kiểm tra sức khỏe một lần?”

Anh khẽ cười, “Yên tâm, sức khỏe anh thế nào em lại không biết sao?”.

“Đổi xe, thay đàn bà, đối với anh mà nói, dễ dàng và đơn giản như thay áo”, mắt nhìn anh, môi lại bĩu xuống, cô cười nói giọng châm biếm, “Không cần kiểm tra định kỳ bệnh truyền nhiễm gì sao?”.

Anh tức tối nhìn cô, mím miệng, đến khi gặp đèn đỏ mới lạnh nhạt nói: “Xe kia bị Phương lão nhị đập rồi”.

Cô ngừng cười, “Đừng nói xấu anh ấy, anh ấy không làm mấy cái chuyện đó đâu, những kẻ tiểu nhân chuyên làm việc xấu là anh, đừng nghĩ ai cũng giống anh”.

“Video theo dõi của bãi giữ xe đã ghi lại, là người của hắn. Em đã nói với hắn rồi hả? Phản ứng của hắn thế nào? Chẳng trách mấy ngày này anh túc trực trong bệnh viện mà không thấy bóng dáng hắn đâu”, trong mắt anh lấy lại nét cười, nói: “Nếu không phải hắn sai bảo, thì cũng là bọn đàn em giúp hắn rửa hận, anh còn nhớ bọn chúng gọi em là chị dâu mà. Em cũng đừng để tâm, một chiếc xe chẳng đáng gì, anh sẽ không tìm hắn gây sự đâu. Ngược lại, anh còn vui là đằng khác”, nói rồi kéo tay cô, mặt tươi cười nói: “Gần đây sức khỏe có chút bất thường, hay là tối nay em kiểm tra giúp anh nhé?”.

Cô giằng ra khỏi móng vuốt của anh, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Đi chết đi!”

21. Chương 39 - 40

Chương 39

Trần Uyển chăm chú lắng nghe những hơi thở sâu phía sau lưng, chắc là anh đã ngủ say.

Cánh tay anh gác lên eo cô, cô cố gắng thật nhẹ nhàng nâng tay anh lên rồi đẩy sang một bên. Sau đó dịch về góc chiếc giường Kingsize nằm cuộn tròn lại.

Mặc dù vậy, cô vẫn không thể chớp mắt được.

Tuy đã thoát khỏi sự giam cầm của vòng tay anh, nhưng nơi đây không thể cho cô cảm giác an toàn, thoải mái. Đây là lần thứ tư trong tháng cô đến nhà anh, giống như ba lần trước, cô biết phải lặng lẽ đếm từng giây từng phút, đợi đến lúc mệt mỏi rồi, không cảm cự nổi mới có thể chìm vào giấc ngủ.

Lần đầu tiên khi đến đã là rất muộn, lúc bước vào căn phòng này, cô cảm thấy sợ hãi tấm gương trước mặt. Tấm thảm lông cừu xa xỉ mới tinh, trong mắt cô phản phát hình ảnh hai cơ thể trần quần lấy nhau, phía dưới cơ thể rõ ràng là vết máu loang lổ. Giây phút đó cô như bị người khác bóp chặt cổ họng, hơi thở như ngừng lại. Một lần hồi tưởng lại chuyện ngày đó là một lần trong cô dậy lên nỗi sợ hãi.

Nếu ký ức có thể cắt đi giống như một thước phim, cô sẵn sàng trả giá tất cả để loại bỏ những điều kinh khủng ấy. Cô lao vào nhà vệ sinh nôn thốc nôn tháo, Tần Hạo tưởng cô ăn phải thứ gì, ngồi xổm bên cạnh vỗ lưng cho cô. Cô biết, lúc hát tay anh ra, đôi mắt cô giương lên nhìn anh đầy cảm hận, nỗi cảm hận ấy sẽ theo anh đến hết cuộc đời.

Cô không cần sự chia sẻ rẻ mạt của anh, sau những việc anh đã làm, cho dù anh có ân cần săn sóc bao nhiêu cũng là giả dối. Cô đẩy anh ra, đóng cửa lại, ngồi trên nắp bệ vệ sinh, mắt nhìn ra ánh đèn rực rỡ của con đường Thượng Hải. Phòng vệ sinh có một nửa bức tường là cửa sổ kính, ngang bằng chiều cao bồn tắm. Mở cánh cửa kính ra là có thể nhảy xuống rất dễ, cơ hội sống sót rất ít. Ánh mắt liếc nhìn bộ dạng hèn nhát, yếu đuối của mình trong gương, “Đồ hèn nhát”, cô khinh bỉ con người trong gương kia biết nhường nào.

Mở cửa ra, lòng cô như đã chết, bình tĩnh đến kinh sợ. Lúc nằm xuống, anh nghiêng người đè lên cô, cánh tay mò mẫm giữa eo cô. Cô bỗng cứng đờ tay chân, nổi da gà. Tần Hạo dừng tay, nheo mắt nhìn thăm dò thái độ của cô, cô gắng gượng nhìn trả, nén sự kích động muốn thét lên và nhảy xuống giường.

“Anh nói rồi, sự việc lần trước sẽ không xảy ra nữa. Em đừng sợ anh.”

“Anh lại như lần trước”, hít vào một luồng không khí trong lành, bỗng cô cảm thấy thoải mái hơn một chút, “Tôi cũng chẳng lấy làm lạ”.

“Anh là người nói được làm được, em dần dần sẽ biết.” Ngón tay anh vuốt ve tóc cô, nghiêng người nằm xuống.

Cô không trả lời, cả cơ thể anh ép sát, ôm chặt lấy không để cô chống cự. “Đừng căng thẳng nữa, nếu không anh không bảo đảm được chuyện đó.” Dục vọng ngút trời ẩn sau giọng nói trầm của anh khiến toàn thân cô lạnh toát, cánh tay đặt lên eo cô một cách cẩn trọng nhẹ nhàng vuốt ve đến cảm cô. “Ngủ đi, anh mệt rồi, cùng em gác đêm trong bệnh viện có vẻ mệt hơn cả ngồi chơi mát chược thâu đêm.”

Đêm đó, cô không ngủ được, cứ thế đếm hơi thở của anh đến khi trời sáng.

Lần thứ hai cũng vậy, chỉ là lúc trước có đi ăn một bữa, sau khi đến nhà anh, cô đọc sách, còn anh rất kỳ lạ, lúc nào cũng ở trong một căn phòng khác xem tivi. Lúc cô vào phòng vệ sinh, phát hiện có một bàn chải đánh răng mới màu hồng, lại cúi xuống, đôi dép cô đang xỏ cũng mới, hết như chiếc khăn mặt treo trên mắc với hình chú mèo Hello Kitty. Cô nhìn chăm chăm vào hai cái khăn màu hồng và màu lam hồi lâu, cuối cùng chẳng chọn cái nào.

Đêm đó, anh vào phòng rất muộn. Cô nhắm mắt vờ ngủ say, giác quan thứ sáu vô cùng mẫn cảm, cảm thấy anh đang nhìn gương mặt mình bằng ánh mắt cháy bỏng. Đúng lúc cô cho rằng mình không thể giả vờ được nữa thì bên tai vọng lại tiếng anh thở dài, một vật thể mềm mại, nóng ấm áp lên má cô. Mọi lỗ chân lông trên cơ thể cô rúm lại, nhận ra đó là đôi môi của anh. Anh lưu luyến rất lâu, sau đó cẩn trọng và nhẹ nhàng nâng đầu cô đặt lên cánh tay mình, giống như lần trước nằm ôm chặt cô từ phía sau.

Lần thứ ba, anh nghe điện thoại rồi tần ngần nhìn sang cô, cô nghiêng tai lắng nghe, biết là có người hẹn anh, ngay lập tức cô thấy thoải mái như sắp được trốn thoát, vội thu dọn đồng sách vở vào túi, nói: “Anh đi công việc đi, tôi có thể tự về”. Anh nhướn mày, nói: “Là thầy Tổng của bọn em. Em cùng anh đi gặp cậu ấy hay là ở nhà đợi anh?”.

Cô không thèm để ý đến ánh mắt đặc ý của anh, bình tĩnh đáp lại: “Tôi về ký túc xá”.

“Được, vậy thuận đường anh đưa em đi.” Anh chợt nghĩ ra điều gì đó, quay người lại, “Hay là ngày mai hẹn cậu ấy đi ăn? Cậu ấy biết chuyện của tụi mình thì trong trường sẽ quan tâm đến em hơn”.

Cô nuốt lại cơn khó chịu, rũ vai ngồi xuống chỗ cũ: “Không cần. Tôi ở đây đọc sách, sắp thi rồi”.

Cô nhìn chăm chăm vào bóng lưng anh, có thể tưởng tượng được vẻ vô cùng đặc ý của anh, rõ ràng anh biết cô không còn lựa chọn nào khác mà còn cọt nhả, đúng là đồ tiểu nhân bỉ ổi.

Lúc anh trở về đã gần nửa đêm, tiếng dép vọng lại ngày một to dần. Cô nép bên giường, tâm trạng càng thêm căng thẳng theo tiếng bước chân. Lúc vào, anh ném bữa chiếc áo khoác trên tay xuống, nặng nề thả người lên giường. Mùi rượu xộc lên mũi, cô bỗng nhiên kinh hãi, định nhảy khỏi giường nhưng không kịp, hai cánh tay anh dang ra kéo cô vào lòng, vùi mặt vào cổ cô.

Khoảnh khắc đó, mạch máu toàn thân cô như đông cứng lại.

“Sợ anh à? Đừng sợ anh, đừng xa lánh anh.” Anh lăm bầm bên tai cô, mùi rượu nồng nặc. “Anh chỉ ôm em thế này là được rồi, chỉ cần em ở bên cạnh anh là được. Đừng nghĩ anh xấu xa như vậy. Ngoan ngoan để anh ôm một lúc, chỉ một lúc thôi.”

Cô lo lắng hoảng loạn, trong bóng tối cơ thể căng thẳng cảnh giác. Không biết bao lâu, hơi thở nặng nhọc của anh mới bình tĩnh trở lại. Sau sự buông lỏng đột ngột của anh, cô cảm thấy vô cùng mệt mỏi, ba năm, còn ba năm đau khổ phía trước, cô trầm tính. Cô gạt mớ tóc anh sang một bên, khẽ khàng rời khỏi sự trói buộc của cánh tay anh, nhưng anh lại lấn tới, hôn lên má cô trong vô thức. “Mèo con, anh yêu em... Em không biết anh yêu em đến nhường nào đâu.”

Cô cười mỉa mai.

Yêu? Yêu một người là phải làm tổn thương cô ấy, phải áp bức cô ấy, cưỡng bức tinh thần của cô ấy, ức hiếp lòng tự tôn của cô ấy sao? Tình cảm chẳng sâu đậm gì, sao có thể nói là yêu đương?

Đêm đó cũng giống như đêm nay, nằm mãi không ngủ được, có vô số những cảm xúc phức tạp trong lòng mà cô không thể diễn tả nổi.

Lúc Tần Hạo dậy, động dậy cánh tay thì thấy bên cạnh mình trống rỗng. Anh hoảng hốt, lập tức tỉnh táo. Mở mắt ra nhìn, quả nhiên là cô gái cứng đầu này nằm cuộn mình nơi chân giường. “Tránh xa thế, xoay người cái là em rơi xuống đất còn gì?” Cũng bất lực như những lần trước, anh ôm cô vào lòng.

Cô vẫn giữ tư thế ngủ lúc trước, cuộn tròn mình, hai cánh tay ôm sát dưới cằm. Anh càng nhìn càng cảm thấy cô giống như con mèo mà bà nội nuôi khi anh còn nhỏ, độc lập, kiêu ngạo, thiếu cảm giác an toàn, không dễ dàng tin tưởng, cho dù có sự chênh lệch về sức mạnh cũng không hề sợ hãi giờ móng vuốt ra bảo vệ danh dự, lúc bị tổn thương cũng nhất quyết không khúm núm trước người khác, tự đứng dậy khâu lại vết thương. Cũng giống như lúc này, nghe nói khi con người nằm với tư thế như khi còn ở trong tử cung của người mẹ là lúc cảm thấy không an toàn nhất, anh biết nỗi sợ hãi của cô, cũng biết cô đang âm thầm chịu đựng, đến khi nỗi sợ hãi tích tụ đến mức không thể kìm nén nổi thì cô sẽ giương móng vuốt về phía anh. Anh nghĩ đến chuyện mấy lần này, nửa đêm cô lẩn trốn và sáng sớm tỉnh dậy với đôi mắt quầng thâm, có một cảm giác mất mát mơ hồ lướt qua trái tim anh.

Cô sợ anh. Đêm đầu tiên anh đã phát hiện ra cô thật sự sợ anh như thế.

Đêm đó, cô nằm bên cạnh anh, hương thơm tươi mát từ cơ thể cô xâm nhập vào mọi giác quan của anh, mỗi lỗ chân lông đều cuộn cuộn dục vọng. Nhưng cơ thể cứng đờ và nỗi sợ hãi ẩn chứa trong đáy mắt của cô giống như một cái tát giáng thẳng vào mặt anh, anh sau khi suy nghĩ kỹ, biết rằng cũng ở trong căn phòng này anh đã làm chuyện đó với cô và gây tổn thương cho cô biết nhường nào. Cơ dục vọng như bị giội một gáo nước lạnh, bỗng chốc biến mất.

Lần thứ hai, lần thứ ba, sau khi cẩn thận quan sát mới phát hiện cô thường len lén nhìn anh thăm dò, dùng ánh mắt đầy cảnh giác như một con thú nhỏ, cơ thể cũng vì cảnh giác mà căng thẳng, anh có cảm giác cô sẽ lập tức bỏ nhào lên và chạy ra khỏi cửa.

Nhưng trong giây phút này, hơi thở cô đều đều, hàng mi ngoan ngoãn khép xuống, bình yên nằm trong lòng anh. “Mèo con, có cần nhổ hết những cái móng vuốt của em đi không?”, anh khẽ nói trong vô thức, “Hãy trút bỏ tất cả nỗi đau của em đi, không cần trút bỏ nỗi đau của anh cũng được”.

Cô nghe thấy tiếng nói, dụi dụi vào lòng anh. Giống như cô cảm nhận được điều gì đó trong giấc mơ, khe khẽ mở mắt. Trước mắt cô là gương mặt mờ mờ rồi rõ dần, phút chốc sự căng thẳng trong ánh mắt trở nên rõ ràng. “Đừng sợ, anh không làm gì em đâu”, anh cố nói thật chậm, nhưng vẫn nhận thấy sự căng thẳng nơi cô, “Còn sớm, em muốn ngủ tiếp không? Hay là mình nói chuyện?”.

Cô khẽ hít thở, nhẹ nhàng dịch chuyển ra ngoài, tránh xa bộ phận nóng bỏng nơi thắt lưng của anh.

“... Buổi sáng, buổi sáng đều thế”, anh có chút lúng túng, ấp úng giải thích, “Là hiện tượng bình thường, gần như người đàn ông nào cũng thế. Không chỉ riêng anh”.

Cô không nói, nhắm mắt vờ ngủ.

...

“Không ngủ được à? Không ngủ được thì mình nói chuyện.”

...

Thấy cô không phản đối, Tần Hạo lục tìm trong đầu chủ đề để nói chuyện, “Cậu em đã khỏe chút nào chưa?”.

Cô không hứng thú, chỉ ậm ừ một tiếng.

“Nghe nói đã liệt vào án hình sự. Bắt được hai tên, không biết đã tìm ra kẻ đứng đằng sau chưa?”

Cô mở trừng mắt, có vẻ anh thông thạo tin tức một cách kỳ lạ, liếc sang anh rồi khép mắt lại, lúc sau mới nói nhỏ: “Chưa”.

“Cần giúp đỡ thì nói, đừng ngại. Một số chuyện anh có thể giúp.”

“Tôi nhận không nổi sự giúp đỡ ấy.”

Không nhận được sự đáp lại nhiệt tình, anh có chút buồn bã, nhặt những sợi tóc của cô vương trên gối cuộn tròn lại. Do dự một lúc mới nói: “Anh chỉ muốn giúp em, chứ không có tâm địa nào khác. Còn nữa, trong ngăn kéo dưới đầu giường có tiền, em muốn dùng thì cứ lấy”.

Cô im lặng hồi lâu, hít thở để bình tĩnh trở lại mới nói một câu đầy khó hiểu: “Không phải tôi bán”.

Anh nghe, các ngón tay siết chặt, biết là mình lỡ lời. “Sao em lại nghĩ sai lệch như thế? Nhà em có một cái tiệm nhỏ, lại nuôi bốn miệng ăn, trong đó hai người còn đang học, có thể góp nhặt được mấy đồng chứ? Anh e là còn không trả nổi tiền viện phí của cậu em, mà để tên họ Phương trả thì anh không vui. Biết em không thích lấy tiền trên tay anh, nên anh mới nói để em tự đi lấy.” Anh biết nếu đưa cô một tờ ngân phiếu, có lẽ cô sẽ xé nát và ném vào mặt anh, cho nên mới đi đường vòng thế này, ai ngờ cô còn tỏ ra không có chút động lòng. Bực vì tính cách ương ngạnh của cô, giọng anh bất giác nghiêm khắc hẳn lên: “Sao em có chấp vậy? Thái kiêu ngạo có thể biến thành cơm ăn được không?”.

Mặt cô đanh lại, cắn môi dưới, nhìn anh chòng chọc mấy giây rồi trở mình quay lưng lại. Anh hối hận không kịp, tự trách mình nóng nảy, định ôm cô dỗ dành thì nghe cô lẩm bẩm: “Tôi kiêu ngạo thế đấy”.

Chương 40

Hơn một cân rưỡi cá trắm cỏ, đầu và đuôi nấu canh, lọc riêng phần thịt dày nhất ở lưng cá, thái lát hình hoa rồi trộn bột cho vào chảo dầu là thành những quả thông vàng ươm.

Cung Tự Cường ngồi trên chiếc ghế đầu trong bếp, mắt không chớp, dõi theo từng động tác của Trần Uyển. Lóc xương, lấy thịt, tía hoa, tất cả đều thuần thực, bất giác gật đầu. Vết thương của ông vẫn chưa bình phục hoàn toàn, không thể đứng lâu được, định từ chối làm tiệc mừng thọ bảy mươi tuổi của ông Hai nhà đối diện, ai ngờ Tiểu Uyển nghe được tin đó, xắn tay áo lên hỏi: “Cậu, có tiền sao không làm? Cậu yên tâm đi, để con thử xem”.

Mấy năm nay, Tiểu Uyển đã nghe quen tai, nhìn quen mắt, học hỏi từ cậu rất nhiều điều, lại thêm yêu thích công việc bếp núc, thực đơn mà Tiểu Uyển tính toán cho hơn mười bàn tiệc đều là những món tươi ngon. Nhưng cái ấy không cần nói đến, điều làm ông ngạc nhiên hơn nữa là điệu bộ của Tiểu Uyển trong nhà bếp, con bé này trước đây cũng từng xuống bếp, cùng ông học tía rau củ, đã luyện được kĩ năng dùng dao thế này từ lúc nào? Ông biết cô có tài hơn Tiểu Vũ, nhưng không biết là lại đạt đến trình độ này.

“Tốt”, ông vỗ đùi, “Vậy để cậu trả lời chắc chắn với nhà người ta, ngày mai cậu sẽ giúp con một tay”.

Trần Uyển trên tay còn dính bột mì, nghe xong không nén được cười, có cơ hội để thể hiện khả năng là mong muốn từ rất lâu của cô. Nghĩ ngợi lại cảm thấy có chút quá sức, dù sao cũng không phải là một hay hai bàn, tưởng tượng và thực tiễn là hai chuyện hoàn toàn khác nhau. Cô xoa xoa cằm rồi ngập ngừng hỏi: “Cậu, cậu có thật sự yên tâm không?”.

“Yên tâm. Người ngoài nghề chỉ thấy vẻ bề ngoài, người trong nghề sẽ nhìn rõ bản chất vấn đề, chỉ cần nhìn ánh mắt và cách dùng dao là có thể biết được người thạo nghề. Ngày mai nhớ làm theo từng bước cậu làm

trước kia, đừng luống cuống là được”, Cung Tự Cường đưa tay lau vết bột trên cằm cô, “Con bé này, ăn cắp bao nhiêu nghề của cậu rồi?”.

Trần Uyển cười khúc khích.

Cung Tự Cường thở dài nói: “Con là con gái, Tiểu Vũ lại không giỏi chuyện này, nghề gia truyền của nhà họ Cung chúng ta đến đời cậu e rằng sẽ đứt đoạn. Hôm nào rảnh, cậu dạy con vài món. Ông ngoại con trước đây có nói cụ ngày xưa truyền lại mấy món ăn trong hoàng cung, cậu mới chỉ làm qua vài lần, không dạy lại ấy đứa, sợ là cả cậu cũng sẽ quên”.

Tiểu Vũ cầm một miếng dưa hấu, ăn nhồm nhoàm, nước dưa chảy cả ra cằm, đứng ở cửa nói về không hài lòng: “Ai cần học những cái đó? Công việc bếp núc đều do phụ nữ làm mà”.

Cung Tự Cường sầm nét mặt, tay đánh lên trán Tiểu Vũ, “Nhóc con, ngủ còn chưa tỉnh à? Ai nuôi con lớn đến từng này?”.

Trần Uyển thấy Tiểu Vũ lẩm bẩm gì đó, bĩu môi nói: “Sau này cầu cho em cưới được cô vợ không biết nấu nướng, hai cái miệng sẽ ngày ngày được ăn mì nhé”.

“Xí, không biết nấu nướng thì sẽ bị loại ngay”, Tiểu Vũ hờ hững nói.

Lúc ra khỏi phòng thì nó cũng thờ ơ hờ hững như thế, cậu mợ hỏi thì ra sao, nó chỉ nói tầm tạm, gắng hỏi nữa thì nó khó chịu nói được hay không cũng đã thi xong rồi, làm cậu mợ cụt hứng, lo âu, suốt đêm gắng hỏi.

“Con đi tắm đây.”

“Đi nhanh đi, đá bóng xong hơi quá”, Trần Uyển bịt mũi nói.

Ông Cung Tự Cường đã quen với việc hai chị em nó trêu đùa nhau, chỉ cười cười.

Tiểu Vũ đi được hai bước bỗng chạy lại, nói về khó hiểu: “Tụi em vừa gặp Hầu Tử và Lục Chỉ ở cổng Thuần Dương quan. Anh Hầu Tử gật gật đầu, gọi anh Lục Chỉ, mà chẳng thêm để ý đến em. Chị, đã xảy ra chuyện gì? Chị và anh Chính cãi nhau à? Chia tay rồi sao?”.

Lúc Trần Uyển nghe nó nhắc đến Hầu Tử và Lục Chỉ thì nghiêm nét mặt, nói: “Đừng nói vớ vẩn, chị có bao giờ dễ chịu với Phương Tồn Chính đâu? Cái gì mà chia tay với không chia tay?”, quay đầu thấy ánh mắt quan tâm của cậu, lòng hơi lắng xuống, cũng không biết nên giải thích thế nào, chỉ quay người sắp xếp lại đồ đạc trên bàn.

Tiểu Vũ có chút khó hiểu khi chị bỗng nhiên quả trách, xoa xoa gáy quay nhìn cha, “Thế con đi tắm trước”.

Thấy cậu lặng im, trong lòng Trần Uyển thấp tha thấp thỏm, một lúc lâu sau không đợi cậu hỏi, cô chủ động thẳng thắn nói: “Cậu, con và Phương Tồn Chính, không có hi vọng gì cả”. Nói xong, ánh mắt cô ủ rũ. Bản thân cô cũng không phân biệt rõ mình buồn bã vì anh ta hay vì mối giao tình mấy năm nay.

Cung Tự Cường lấy điều thuốc châm lửa, nói: “Con người Phương Tồn Chính không xấu, trượng nghĩa, có bản lĩnh. Nhưng trong thâm tâm, cậu thấy nó không hợp với con, cậu hi vọng sau này con tìm được một người xứng đôi hơn, yên ổn cuộc sống. Cho dù là vợ chồng có cãi cọ, đánh nhau thì cũng không thấy đáng sợ bằng việc sống bên Phương Tồn Chính”.

Thấy Trần Uyển vẫn cọ rửa thớt, không lên tiếng, ông Cung Tự Cường động lòng, hỏi: “Con thích nó à?”.

Trần Uyển ngừng tay, nước chảy tong tong qua những kẽ ngón tay, nỗi buồn trong cô cũng bị cọ rửa sạch sẽ. Nghĩ ngợi hồi lâu, cô mới nói: “Có lẽ không phải là thích. Nhưng, con luôn cảm thấy mắc nợ anh ấy quá nhiều, không nợ”.

“Cậu biết, thâm tâm cậu cũng không nợ.” Cung Tự Cường rít một hơi thuốc, rồi nói: “Nó giúp đặt cọc tiền viện phí, cậu sẽ nghĩ cách để trả lại cho nó. Con với nó có thành hay không thì cũng không thể để gia đình mình yếu thế. Họ Cung nhà chúng ta tuy nghèo nhưng sống có khí tiết, không thể để người khác giễu cợt sau lưng”.

Trần Uyển nghe cậu nói thì cắn môi. Không được để người khác giẫm cọt sau lưng. Nếu như cậu biết tên khốn Tần Tiểu Ngũ...

Cái ngăn kéo có để sẵn tiền bên trong đó, anh nói cô có thể tùy ý lấy, nhưng ánh mắt cô lướt qua nó bao nhiêu lần, kiểm chế bản thân không được phép nghĩ, không được phép nhìn, không được phép đụng tới. Mặc dù rất nhiều việc cần đến tiền, nhưng cô sợ rằng một khi đã mở ngăn kéo đó ra, cô sẽ khó lòng cưỡng lại sự cám dỗ của đồng tiền. Nó là cái lỗ đen, rất có thể có sức hấp dẫn vô cùng mạnh mẽ, cuốn cô vào bóng tối vô tận.

Cô không dám thử.

“Nếu không trả được thì bán cái nhà này đi. Mợ con nói cũng đúng, cổ nứ giữ tấm ngói này thì có nghĩa lý gì, dù ở đâu đi chẳng nữa thì chỉ cần có cơm ăn là được.”

Từng chùm nho trong khu sân chung đã tím, hơn nửa tháng nữa sẽ chuyển sang màu đỏ. Cây thường xuân đã leo kín nửa bức tường, cánh cổng lớn cũng bị bao phủ hơn nửa bởi sắc xanh um tùm. Cây tử đằng ở đầu tường được vén sang bên để nhường chỗ cho hoa lan tiêu. Cây nguyệt quế ở sân sau mỗi năm đến mùa thu lại thu hút biết bao đứa trẻ đến vây quanh ngoài tường để bẻ cành!

“Thật sao, thật sao?”, đây chỉ là nơi sống nhờ của cô nhưng lại rất có ý nghĩa. Sống mấy năm, ngay cả từng viên gạch, từng mái ngói cô đều yêu mến. Đây cũng là căn nhà nơi mẹ cô sống trước khi lấy chồng, trong sân bếp vẫn có hình bóng thời trẻ của mẹ tóc cột thật cao, chạy đi chạy lại lo liệu mọi thứ. Cô không nỡ. “Cậu, cậu nỡ không?”

“Có cái gì mà không nỡ. Cậu cũng nghĩ kĩ rồi, những thứ này là vật ngoài thân, cứ cho rằng tổ tiên để lại, nhưng sao có thể quý giá bằng con người. Chỉ cần chị em con học thật giỏi, sau này có tiền đồ thì coi như cậu cũng hoàn thành sự giao phó của cha mẹ con rồi.”

Tiền học phí của mình cô đã dành dụm đủ từ lâu, phần còn lại còn có thể mua cho Tiểu Vũ thứ gì đó. Nhưng bây giờ phải trả tiền viện phí cho Phương Tôn Chính, chuẩn bị học phí cho Tiểu Vũ nữa. Cái ngăn kéo như có ma lực đó lại một lần nữa thoát hiện trong đầu, đầu độc cô, hấp dẫn cô, coi như đó là sự đền bù anh dành cho cô. Bỗng có giọng nói khác phản đối: Tiền, có thể làm với đi những vết thương của cô không? Có thể xóa đi cảm giác sợ hãi trong những cơn ác mộng của cô không?

“Tiểu Uyển, Tiểu Uyển! Điện thoại!”

“Dạ?”, cô bừng tỉnh, nghe mợ đứng ngoài gọi, liền lên tiếng đáp lại, mới nhận thấy cậu đã ra khỏi nhà bếp lâu rồi, “Con đến đây”.

Nghe giọng nói trong điện thoại, cô chợt dạ liếc nhìn sang mợ đang chào một người khách, cố nén giọng, nói vào ống nghe: “Sao anh lại gọi đến nhà tôi?”.

“Không gọi đến thì anh phải đi đâu tìm em đây? Em giống như con điều không dây ấy, thoát cái là bay mất.”

Cô khó chịu, “Có việc à? Có gì thì mau nói, trong bếp còn cả đồng việc tôi chưa làm đây”.

Đầu dây bên kia im lặng, lát sau Tần Hạo mới nói: “Anh nhớ em, được không? Anh nhớ, em cũng không cho à? Mình mấy ngày không gặp rồi, em có đến không?”.

Cô cắn răng, liếc nhìn mợ, nói nhỏ: “Cái gì mà mấy ngày, sáng qua...”, cô thấy tai mình bỗng chốc nóng ran, nói không hết câu.

Sáng qua lúc cô tỉnh dậy, mơ mơ màng màng đi vào nhà vệ sinh, đẩy cửa ra thì vô cùng hoảng sợ. Một con quỷ đang đứng trước bồn rửa mặt, một tay cầm đồng khăn giấy, một tay cầm cái... của hân, ngông nghênh nhìn cô. Cô vừa kinh ngạc, vừa sợ hãi, vừa xấu hổ, đỏ mặt tía tai chửi đồng: “Thật ghê tởm!”, rồi vội vàng quay ngược trở ra, phía sau anh nói về oan uổng: “Đây gọi là sự thay cũ đổi mới! Em hiểu không?”.

“Sáng qua sao?”, Tần Hạo hứng chí cười ha hả, “Em nói làm anh sợ đến mức sau này không dùng được nữa thì tính sao? Nhà họ Tần sau này mà tuyệt tự thì phải kiếm em tính sổ à? Em lấy gì để bồi thường anh đây? Hả?”.

“Đi chết đi!”, giọng nói anh gay gắt làm cô sợ đến mức phát hoảng, rồi thấp giọng nói: “Đừng có nói những nói cuối với tôi, không việc gì thì tôi cúp máy”.

“Đừng, anh có việc thật”, anh ngập ngừng nói, “Anh đang đứng ở đầu hẻm nhà em, ra anh gặp một chút”.

“Tôi không rảnh.”

“Thế anh sẽ vào nhà em vậy”, anh nói lời đe dọa với ngữ điệu dương dương tự đắc, có thể xem anh là tên vô lại nhất trong những tên vô lại.

“Anh... anh bình thường một chút có được không? Giờ này công việc đang bắt đầu rất bận, làm sao tôi bỏ đi được?”

“Đơn giản, nói em có hẹn với bạn học gì gì đó, còn sợ cậu em không cho em đi à?”

Cô hoang mang không nói được câu nào, bực bội chỉ muốn cầm điện thoại và cả cái giọng nói của anh ném cho tan nát. Cô thở dài, chán nản nói: “Tôi không muốn lại nói dối cậu tôi”.

Anh làm lơ: “Nói dối nhiều thì như rèn luyện vậy, khi đạt đến cảnh giới mặt không đỏ, tim không loạn thì em còn phải cảm ơn anh ấy chứ. Ra đi, anh ở chỗ cũ, mười lăm phút nữa”. Không đợi cô từ chối, nói xong anh lập tức cúp máy.

Đúng mười lăm phút sau cô đi ra, lúc miễn cưỡng lên xe, Tần Hạo nhìn đồng hồ, nỗi lo lắng trong lòng đã tan biến, gương mặt hiện lên nụ cười đắc ý, “Em không thích trang điểm, lần sau cho em năm phút là đủ”.

“Có việc gì thì nói mau đi.” Một lần nhượng bộ là một lần khuất phục, nụ cười của anh càng thêm tự đắc và cô càng nhận rõ sự nhỏ bé và bất lực của mình.

“Về chuyện đó”, anh cười giảo xảo, “Không biết có phải là bị em dọa đến mức hoảng sợ không còn dùng được không, muốn tìm em kiểm tra lại một lần”.

“Đi chết đi!”

“Đùa em thôi”, anh không để ý đến lời mắng nhiếc của cô, không giấu được ý cười trên gương mặt, “Tối giờ ăn rồi, muốn đi đâu ăn?”.

“Đi chết đi!”

“Ăn cơm xong đi xem phim nhé?”

“Đi chết đi!” Đây là câu duy nhất cô muốn nói với anh.

“Muốn xem gì? Ngọa hổ tàng long? Hoa dạng niên hoa?”

“Đi chết đi!”

Anh nhượng mảy, sau đó đột nhiên đạp chân ga, tăng tốc lao về phía sông Thanh Thủy, trong chớp mắt Trần Uyển chỉ nghe thấy tiếng phanh xe chói tai, âm thanh ấy như chuẩn bị xé rách cổ họng, chiếc xe trượt đi và dừng sát ngay hàng rào chắn bên dòng sông.

Tim cô như muốn nhảy ra ngoài, cô thở hổn hển, “Đồ điên!”.

Tần Hạo buồn cười nhìn cô, “Muốn chết thì chúng ta cùng chết! Làm đồng mệnh duyên ương cũng hay”. Nói xong, một tay anh nâng cằm cô lên, miệng kề tới gần hơi thở nặng nề của cô, đưa đầu lưỡi vào, khiêu khích cô một cách suồng sã.

22. Chương 41 - 42

Chương 41

Hôm nay là ngày vui nhất trong khoảng thời gian này.

Tiệc mười hai bàn, được cái toàn những món ăn gia đình. Chạng vạng tối, các món ăn đã được chuẩn bị xong, trong nồi súp lớn khí nóng bốc lên cuộn cuộn quện với mùi thơm ngào ngạt xung quanh. Trần Uyển “lâm trận” trong tâm trạng đầy lo lắng, tay chân hơi luống cuống, vì thế cô thở thật nhẹ, lẩm nhẩm đọc thực đơn, trong đầu ôn lại các bước thực hiện trước đây. Có cậu bên cạnh hướng dẫn, sau khi bắt đầu tiệc thì bận rộn nhưng vẫn còn trật tự, dần dần cũng trở nên tốt đẹp.

Phải rất chuyên tâm, đứng ở nhà bếp với nhiệt độ cao của những ngày đầu hạ, tâm trạng rối bời bao ngày qua cũng theo đó mà lắng xuống, lòng tĩnh như nước, không có chút phiền nhiễu nào.

“Cậu, sức khỏe cậu chưa bình phục hẳn, nên kiêng khói, rượu.”

Đêm khuya, người đã về hết, cậu vẫn ngồi trên chiếc ghế tre trong sân, một đĩa lạc rang muối, một đĩa thịt bò muối, nửa ly rượu vang. Thấy cô tắm rửa xong đi ra, cậu gọi cô lại ngồi xuống đối diện.

“Ừ, mợ vừa quả cậu xong, giờ lại đến con”, Cung Tự Cường đưa tới một ly nhỏ, nói: “Nào, uống với cậu một ly”.

Trần Uyển vội đón lấy, “Để con tự lấy”.

Cái nắng nóng như được trút bỏ, những viên sỏi xám như được nước gột rửa, trong sân có chút gió, những dây nho đã vươn cao trên đỉnh đầu. Hai cậu cháu lặng lẽ ngồi, hồi lâu không ai lên tiếng.

Sau khi chuyện đó xảy ra, cô cảm thấy cuộc sống như bị mất đi một nửa, người thiếu nữ ngây thơ ngày nào cũng đã chết đi một nửa. Thỉnh thoảng nhìn mình trong gương, những nét dữ dằn trên khuôn mặt khiến cô không muốn nhìn. Những giây phút yên bình như lúc này rất đáng trân trọng.

“Cậu cả cuộc đời chẳng làm gì ra hồn, điều cậu có thể tự hào, một là luôn thẳng lưng mà sống, đường đường chính chính”, Cung Tự Cường nhấp ngụm rượu, giọng chậm rãi nhẹ nhàng, “một là có tay nghề để duy trì cuộc sống. Nhưng trong lòng cậu luôn có điều không vui, là cái tay nghề này cũng chỉ có thể nuôi sống gia đình”. Ánh mắt ông nhìn ra xa xăm, như thể đang tưởng nhớ tới điều gì, “Thời cụ ngoại của con, tên tuổi nhà hàng nhà họ Cung lớn biết bao nhiêu? Ở Tế Thành có ai mà không biết tới các món ăn của nhà họ Cung? Truyền đến đời cậu thì coi như suy tàn rồi”.

“Cậu...”

“Hôm nay cậu vui, con giỏi hơn cậu. Trước đây cậu nên nhận ra, cậu còn nhớ có một năm, con nói cho sò vào nhân bánh, nước sò làm bột bánh ngon ngọt, hơn nữa sò lại rẻ, sau đó cậu cũng làm theo cách của con. Không ngờ bán rất chạy, lúc đó cậu nên nhận ra rằng con có thiên phận của nhà họ Cung”, Cung Tự Cường xua xua tay, ngăn lời Trần Uyển, tiếp tục nói: “Hôm nay cậu rất phấn khởi, vì biết tay nghề của gia đình ta không bị đứt đoạn, đã có con”.

“Cậu”, khoe mắt cô rưng rưng. Ít khi cậu khen người khác, cậu nói đến mức độ này thì chắc chắn là đánh giá rất cao tay nghề của cô.

“Nào, cạn ly với cậu. Uống rồi đi ngủ sớm, hôm nay mệt lắm rồi.”

Cô đặt bát xuống, luyến lưu mãi cái giây phút bình yên hiếm có này, không hề muốn ngủ.

Khi tiếng chuông điện thoại vang lên, cô vội chạy ra sân trước. Cát tiếng a lô nhưng đầu kia không lên tiếng, cảm giác mệt mỏi và bất lực ập đến, tối qua cô nói với anh là bữa tiệc hôm nay đều do cô đảm nhiệm, không thể bỏ đi đâu được. Lẽ nào con người này chẳng quan tâm đến cảm nhận của người khác chút nào sao?

“Đừng gọi tôi ra nữa, chuẩn bị ngủ rồi, hơn nữa thật sự là rất mệt, rất mệt, tuần sau phải thi rồi mà tôi còn chưa xem bài vở gì cả.”

“Anh biết, chỉ là muốn nghe thấy giọng em.” Tần Hạo đứng ở đầu con hẻm, có thể thấy ánh đèn đường lơ mờ ở trước cửa tiệm nhà cô. Trên đường có một chiếc Suv màu đen dừng lại không xa chỗ anh. Mắt nhìn về phía đó, cánh cửa xe trượt xuống, anh và người trong xe nhìn nhau. Máu trong người sôi lên, anh yên lặng chờ đợi hồi lâu. “Em ngủ sớm đi, mai anh đến đưa em tới trường.”

Lúc Tần Hạo gấp điện thoại, cánh cửa chiếc xe Suv dần dần khép lại. Sau khi chiếc xe đó chạy khuất tầm nhìn, cơn bực tức trong anh mới tan dần.

Tuần thứ hai, Trần Uyển lần khần đến tận khi ký túc xá chỉ còn mình cô, cô mới xách đồ đi ra cổng. “Nói là không được đón ở cổng trường rồi, sao lại cứ thế?”, cô bước lên xe nghiêm mặt hỏi.

“Chẳng phải vì anh lo em mang nhiều đồ đó sao?” Thấy cô đi tới, gương mặt nhỏ nhắn hồng hồng, trên trán đã lấm tấm mồ hôi, Tần Hạo đưa tay điều chỉnh cho điều hòa xuống số nhỏ. “Nói là đến dưới lầu ký túc đợi, em lại không chịu. Sao phải đi xa thế cho khổ, người toàn mồ hôi kìa.”

“Anh không đến thì tôi cũng về nhà như vậy, Ninh Tiểu Nhã cũng định đi cùng đường với tôi”, trong thâm tâm cô, anh là điều đáng sợ mà thiên hạ không hay biết, “Sao anh rảnh thế? Không cần đi làm, không cần kiếm tiền à?”

“Đừng so sánh anh với mấy tên chơi bởi lêu lổng, lúc anh làm việc thật sự thì không thấy mặt mũi em đâu. Cầm lấy này”, Tần Hạo đưa ly nước lạnh cho cô, “Không phải là em thì ai mà có khả năng để anh đưa rước như vậy? Tán tỉnh mấy tiểu minh tinh cũng không mệt thế này”.

Anh đã quen thói lông bông, nhất thời không kịp giữ mồm, lời đã nói ra ngay cả bản thân cũng cảm thấy khó chịu. Lén liếc nhìn, cô đang nhìn ra ngoài cửa xe, chỉ có thể trông thấy gáy cô, gương mặt anh không khỏi có chút ngượng ngùng, chẳng dám nói năng bừa bãi nữa.

Chiếc xe đi vào đường cao tốc, Trần Uyển mới gạt bỏ được vẻ lãnh đạm trên nét mặt, cô ngạc nhiên quay nhìn trạm thu phí phía sau.

“Đi Hải Dương, anh có việc phải đi gặp bạn. Sáng mai sẽ đưa em về.”

“Sao không nói sớm? Anh có việc thì dẫn tôi đi làm gì?”

Anh đã sớm đoán được phản ứng kịch liệt của cô, bình thần nói: “Gặp bạn bè là tiện thể, chủ yếu là đi chơi. Cá kiếm hồ Đại Dương mùa này là béo nhất, cũng khó bắt được, trưa nay đã đặt bàn rồi, mình tới thưởng thức”. Anh khẽ liếc nhìn, thấy cô mím môi, đôi mắt tròn mở to, không nói, nghĩ là cô đang thầm chửi rủa cái việc “tiền trăm hậu tấu” của mình. “Em nói là em nghĩ hè phải chăm chỉ ở nhà, không thể ra ngoài tùy tiện được, anh cũng đồng ý rồi. Em cùng anh đi một chuyến ra Hải Dương thì sao lại không vui thế?”

“Tôi đã nói là hôm nay về nhà rồi.”

“Gọi điện về báo hôm nay em có việc phải ở lại ký túc một ngày là xong, ngày mai về”, Tần Hạo một tay ấn số điện thoại nhà cô, cũng không thèm nhìn cô, mắt vẫn trông thẳng về phía trước, hỏi: “Em gọi hay anh gọi?”.

Anh có thể nghe thấy tiếng cô thở phì phì qua cánh mũi, biết là con mèo con lại xù lông lên rồi. Trong lòng cười thầm, tay cầm điện thoại làm động tác ấn gọi, rồi đưa lên tai, nhưng bất ngờ bị cô giật lại.

Anh ra vẻ ngạc nhiên nhìn cô, ánh dao trong mắt Trần Uyển như thể sẽ đâm cho anh mấy nhát, “Tiểu nhân!”.

Anh vừa nghiêng tai nghe cô nói dối vào điện thoại, vừa cảm thấy thích thú vô cùng.

Tần Hạo nói nơi ăn cá kiếm không phải ở trong thành phố Hải Dương, mà là ở thị trấn Tân Cảng gần Hải Dương. Nói đến thị trấn Tân Cảng, sự phản đối của Trần Uyển giảm đi mấy phần, bắt đầu tò mò nhiều hơn. Cô nhớ Tân Cảng là nơi cha mẹ cô tham gia vào đội sản xuất nông thôn, chỉ là không nhớ cụ thể là làng nào.

Vào Tân Cảng, cô có chút ngỡ ngàng.

“Rất khó tin phải không, không thua gì Tế Thành. Thành phố mới được xây dựng trên nền đất hoang vu, Diệp lão tứ quả thực khiến người ta không thể không phục”, Tần Hạo đưa mắt ngắm nhìn kiến trúc hai bên đường, nói.

Diệp lão tứ trong lời nói của Tần Hạo tên là Diệp Thận Huy, ba mươi tuổi, tính nghiêm nghị, ánh mắt sâu xa, sắc sảo, so với Tần Hạo rõ ràng là hai thái cực khác nhau. Trần Uyển vô cùng ngạc nhiên, cô luôn nghĩ rằng những người mà Tần Hạo đi lại chỉ như bọn Hồng Kiến Học.

“Anh Tứ, vợ em đây”, Tần Hạo giới thiệu, rồi ôm lấy vai cô, “Chào hỏi đi em”.

Trần Uyển bị anh nói là “vợ” thì xấu hổ nóng bừng tai, ấp úng chào, vắn đẽ tay anh trên vai.

Diệp Thận Huy nghe thấy thế, quay sang nhìn lại cô một cách chăm chú. Nhưng cũng chỉ trong chớp mắt, lập tức gật đầu với cô, lại cười nói với Tần Hạo: “Anh đã nói ngày mai về Tế Thành, hôm nay cậu còn nóng lòng chạy đường xa như vậy đến để giết anh à?”.

Tần Hạo ngồi xuống, nói: “Anh tưởng em đến là vì muốn gặp anh à? Em vì cá kiếm mà đến đó, một năm cũng phải đến đây một, hai lần, muốn xem có phải anh làm việc cả ba trăm sáu mươi lăm ngày không?”.

Diệp Thận Huy cười không nói gì.

Tần Hạo kéo Trần Uyển ngồi xuống, “Đứng ngăn ra đó làm gì? Anh Tứ đây không phải người ngoài, không cần khách sáo”.

Trần Uyển theo lời ngồi xuống, tâm trí vẫn tập trung vào ánh mắt chăm chú lúc nãy của Diệp Thận Huy, mơ hồ cảm thấy trong đáy mắt sâu xa kia còn có điều gì đó mà cô chưa rõ.

Chỗ ăn ở bên hồ Đại Dương, chỉ có vài chiếc sàn rộng mấy mét vươn ra trên mặt hồ. Ngồi chưa được bao lâu thì mưa trút xối xả, ba người đành chuyển vào trong phòng, qua lớp tường kính có thể nhìn thấy ánh đèn của Tân Cảng và làn sóng lăn tăn gợn trên mặt hồ. Món ăn cũng là những món nhà nông, đều làm từ những thứ có ngay trong hồ, nhẹ nhàng mà tươi ngon. Cá kiếm mà Tần Hạo sùng bái được chế biến thành hai món, một hấp và một nấu.

Mục đích thật sự khiến Tần Hạo đến đây không phải vì cá kiếm. Trong ngân sách đầu tư chứng khoán của Diệp Thận Huy, anh chiếm tỷ trọng lớn, trong năm, Diệp Thận Huy và Tổng Thư Ngu đã xem xét tình hình cẩn thận, Tần Hạo tin vào con mắt tinh tường từ trước tới nay của Diệp Thận Huy và sự chuyên nghiệp của Tổng Thư Ngu, nhưng muốn lưu thông một khoản tiền khổng lồ như vậy không phải là chuyện dễ, hơn nữa vì có liên quan đến quá trình khởi công và mở rộng con hẻm Chu Tước, nên anh không thể không bận tâm.

Tới giữa tháng Sáu, tiền bạc mới chảy ngược về một cách thuận lợi. Anh thấy những người xung quanh vẫn đang ném tiền vào thị trường chứng khoán một cách điên cuồng mà đau lòng. Họ đều không xác định nổi sự phát triển của thị trường chứng khoán sau này ra sao, nhưng trong thời điểm bây giờ thì có chút điên cuồng, đến lúc thất bại chắc chắn sẽ vô cùng đau đớn. Thị trường chứng khoán của Trung Quốc là nơi sinh ra kỳ tích, nhưng khách quan mà nói, kỳ tích chỉ rơi vào số ít người, còn đa số vẫn chỉ trong chừng mực nào đó.

Anh đến Hải Dương còn vì muốn cùng Diệp Thận Huy nói chuyện sâu hơn về tương lai của con hẻm Chu Tước, cho dù Diệp Thận Huy không có hứng thú với chuyện này thì có anh ta làm trùm bất động sản ở Tế Đông giúp đỡ vẫn tốt. Đương nhiên, có vài điều không thể nói trên bàn tiệc, hơn nữa còn liên quan đến cảm quan về tình hình thị trường chứng khoán vài năm nữa, nên anh và Diệp Thận Huy chỉ nói chuyện qua loa. Thấy Trần Uyển không nói năng gì, chỉ vui mừng ăn uống, Tần Hạo nhướn mày hỏi: “Ngon lắm phải không?”.

Cô khẽ gật đầu.

“Anh thấy không ngon bằng đồ em làm.”

Trần Uyển cười giễu, “Anh biết món tôi làm là vị gì không? Nói không chừng có thể hạ độc chết anh đấy”.

“Em...”, Tần Hạo mím miệng, một số lời nếu nói ra thì thật quá mất mặt. Ví dụ như tối Chủ nhật tuần trước, anh chuẩn bị một phong bao đỏ dày, vờ vào mừng thọ ông cụ trong hẻm Chu Tước, ban đầu còn sợ bị người ta phát hiện đuổi đi, sau đó anh có giáp mặt mẹ Trần Uyển mấy bận nhưng bà đang vội nên không nhận ra, thế là anh thấy yên tâm, xà vào bàn những người ngang tuổi ăn một bữa no nê.

“Dĩ nhiên là anh biết”, anh chẳng thèm giải thích với cô.

Chương 42

Lúc Tần Hạo rời bàn ăn đi vào nhà vệ sinh, Trần Uyển lại rơi vào cảm giác bị ánh mắt Diệp Thận Huy sẫm soi, vô cùng mất tự nhiên.

Con người này không lớn tuổi hơn Tần Hạo là bao, nhưng cách đối nhân xử thế thì hơn hẳn Tần Hạo. Con mắt sâu xa như hồ nước sâu thật khó đoán. Không biết lánh đi đâu, cô đưa mắt lên nhìn. Diệp Thận Huy dường như vì dũng khí của cô mà hơi lạng người một chút, vội giấu đi ánh mắt mơ hồ, cười nói: “Trần Hải Hành là thế nào với cô?”.

Giọng nói của anh ta vô cùng trầm thấp, hồn hậu, dịu dàng. Lúc này, cô thấy hoang mang, đôi đũa trong tay mấy lần chực rơi xuống.

Cô không thấy xấu hổ vì cha, chỉ là đôi mắt mãi không chịu nhắm vào ấy đã sớm làm một góc trái tim cô rữa mục, chỉ cần chạm vào là đau đớn.

“Là cha tôi,” cô khẽ đáp lời.

Diệp Thận Huy gạt đầu như vẻ đăm chiêu, nói: “Vừa rồi mới đoán ra, dáng vẻ của cô không hề thay đổi”. Thấy Trần Uyển nghi ngờ, anh ta vội giải thích: “Tôi đã từng nhìn thấy ảnh cô ở phòng làm việc của cha cô”.

Cô sầm nét mặt, lúc sau mới dò hỏi: “Anh và cha tôi... quen nhau?”.

Diệp Thận Huy nhìn cô chăm chú, hồi lâu mới khẽ cười, nói: “Không tính là quen, chỉ là có qua lại vài lần”.

Trong mấy năm nay, đây là lần đầu tiên có người chủ động nhắc đến cha cô, mặc dù lý trí nhắc là cô phải đề cao cảnh giác, nhưng giác quan thứ sáu lại báo cho cô biết con người trước mặt đây không cùng loại với Hồng Kiến Học. Trong lòng cô có chút xúc động, có chút mong ngóng, không kìm được, hỏi: “Qua lại như thế nào?”.

Diệp Thận Huy nghe xong không nén được cười, ánh mắt thích thú nhìn cô như một đứa trẻ, nói: “Cô nghĩ là thế nào? Chúng tôi tin việc kiến thiết thành phố chỉ là sự phát triển nhỏ mà thôi. Trên đường quan lộ, mỗi người sẽ có một hướng đi riêng, không ai giống ai”.

Cô ở một tiếng, đợi anh ta tiếp tục nói. Nhưng Diệp Thận Huy lại châm điếu thuốc và im lặng.

Buổi tối cùng Tần Hạo nói về tương lai của con hẻm Chu Tước, Diệp Thận Huy nhớ lại trận ác đấu năm ấy. Lúc đó, Hồng Hạo Lâm mới nhận chức tỉnh trưởng, bí mật tranh đấu với Lâm Thư Ký, trung tâm quyền lực Tế Thành bị rơi vào thế long tranh hổ đấu. Diệp Thận Huy lúc đó là người ngoài cuộc, đương nhiên nhìn thấu đáo hơn người bình thường. Năm đó, cơ quan lãnh đạo trực tiếp của Trần Hải Hành là toàn bộ nhà họ Hồng. Vào đúng thời điểm quan trọng nhất thì ông ta tự sát, nghĩ lại có lẽ do đứng sai hàng ngũ, trở thành một quân cờ bị đổi xe giữ tướng, trở thành vật hi sinh trong một cuộc đấu tranh chính trị.

“Thời gian ấy, cha cô bị áp lực không nhỏ. Hồng Hạo Lâm có rất nhiều mối quan hệ phức tạp trong Tế Thành, không thể dễ dàng bị lật đổ.” Đó là nhiệm kỳ mới, lại bắt đầu ột cuộc đấu đá tàn khốc.

Tần Hạo biết Diệp Thận Huy có chân trong, chỉ là đến chỗ khác không thể không tuân theo luật lệ địa phương. Mối quan hệ giữa Lâm Thư Ký và nhà họ Diệp rất tốt, nhưng nhanh chóng bị gián đoạn. Diệp Thận Huy muốn tiếp tục hô mưa gọi gió ở Tế Đông, tất yếu phải tìm kiếm một thế lực mới. Hồng Hạo Lâm và Lâm Thư Ký là hai phe đối lập, Diệp Thận Huy đương nhiên không thể trở súng bắn quân mình, như vậy, cha của Tần Hạo – Tần Trọng Hoài – là sự lựa chọn tốt nhất để tranh đoạt với Hồng Hạo Lâm.

Tần Hạo nhớ lại mấy năm trước, lúc mới đến Tế Thành, qua mối quan hệ với Tổng Thư Ngu mới kết thân với Diệp Thận Huy. Ban đầu còn qua lại sơ sơ, nhưng trong mấy năm thì đã thành bạn bè thân thiết. Tính cách biểu hiện bên ngoài của Tần Hạo hết sức lỏng lẻo, nhưng lúc đi vào việc thực thì vô cùng thận trọng, có chừng mực. Lúc đầu anh cũng có chút cảnh giác với Diệp Thận Huy, chẳng qua là vì đều dựa vào tầm ảnh hưởng của cha nên cả hai mới hợp tính. Lúc này, anh đương nhiên không khỏi khâm phục sự tính toán của Diệp Thận Huy và con mắt nhìn sâu trông rộng về chính trị của anh ta.

Công trường bên đường phía tây con hẻm Chu Tước đang khai triển, nếu để cho Công ty Bất động sản Hằng Vũ của Hồng Kiến Học tác quái, thì sự sắp đặt của Tần Hạo ở phía đông coi như đổ sông đổ bể. Anh mưu tính rất lâu, trước tiên là đẩy Hồng Kiến Học lên vị trí cao hơn, sau đó sẽ giải quyết tận gốc. Chỉ là trong giai đoạn này cần phải nhờ đến sự trợ giúp của Diệp Thận Huy. Diệp Thận Huy là dân kinh doanh, rất có tiếng nói trên thương trường, anh ta có lợi ích bản thân để theo đuổi. Theo đà phát triển nhanh chóng của

Công ty Hằng Vũ, đối với thế cờ của Diệp Thận Huy mà nói thì ẩn chứa nhiều mối đe dọa, chỉ có nhân cơ hội vây cánh của Hằng Vũ chưa lớn mạnh mà cắt bỏ đi mới có thể tiết trừ hậu họa.

Đây là tính toán của Diệp Thận Huy, Tần Hạo cũng ngầm hiểu. Anh ước đoán xuất phát điểm của bản thân là gì. Anh là con người có oán báo oán, thời gian đầu đến Tế Thành, Hồng Kiến Học đã làm mất mặt anh, thì hẳn nhiên anh phải đòi lại. Nhưng, vẫn còn một nguyên nhân khác trĩu nặng tận đáy lòng, có thể mơ hồ nhìn thấy.

Bước vào căn phòng tối om, vắng vẻ, khi trong lòng có cảm giác hơi mất mát, anh chợt hiểu.

“Cô gái chết tiết, đi đâu rồi? Không gọi điện báo một tiếng”, anh lầm bầm vào nhà vệ sinh. Tắm xong đi ra, trong phòng vẫn chẳng có ai. Không phải là tự đi về Tế Thành rồi chứ? Một ý nghĩ lóe lên, bỗng anh phát hoảng. Cô gái chết tiết, trong người chẳng có đồng nào, nếu như nửa đêm ngồi lên chiếc xe có gã tài xế xấu xa... Mắt nhìn lướt qua thấy trên đầu giường còn túi xách của cô, anh mới trấn tĩnh trở lại, bước đến đẩy cửa ban công.

Diệp Thận Huy biết tính thích hưởng thụ của Tần Hạo, đã bố trí cho anh nhà nghỉ ngay bên hồ, chỉ có ba tầng nhỏ, nếu nói là nhà nghỉ tư gia cũng không có gì thái quá. Phòng có ban công, đủ để đặt hai bàn mặt chược, một bên có cây xanh cao bằng nửa người, cách ly tầm nhìn với phòng bên cạnh, nền nhà lát gỗ chống mục, khung cảnh vô cùng tao nhã.

Khi mưa đã tạnh, từ trên cao nhìn ra, mặt hồ Đại Dương là một dải mênh mông mù mịt, không phân biệt được ranh giới giữa trời và nước. Chỉ có ánh đèn bờ bên kia như những ánh sao.

Trần Uyển ngồi bó gối trên chiếc ghế dài đặt ngoài ban công, mái tóc dài bay bay theo làn gió đêm, đẹp đẽ như một bức tranh.

“Vừa rồi gọi sao không lên tiếng? Cứ tưởng em đã đi rồi.” Anh ngồi xuống phía sau cô, hơi rượu nồng nặc, hít mùi trên cơ thể cô, hương thơm nhẹ nhẹ giống như men say.

Cô ậm ờ một tiếng, không nói câu nào.

Thời gian gần đây, cô thường như vậy, hoặc là đầy tâm sự và ảm ức trong lòng, cam chịu cúi đầu; hoặc là thái độ lạnh nhạt, tâm trí mơ màng, lơ đãng. Mỗi lần như thế, anh lại nhớ đến cái ngày cô cầm con dao đâm tức giận, ít nhất thì lúc đó anh còn có thể cảm nhận được rằng mình có tồn tại trong cơn tức giận của cô, chứ không phải như lúc này, như thể bị bao phủ bởi một rào cản vô hình, đẩy anh ra hẳn bên ngoài.

Anh ôm lấy cô từ đằng sau, nhẹ nhàng vuốt ve hai bàn tay cô. Cơ thể trong vòng tay anh cứng đờ, không ngừng vận vẹo, anh càng ôm chặt hơn, biết là cuối cùng cô cũng cam chịu. “Ngồi đây bao lâu rồi?”

“Lúc mưa tạnh.”

“Hôm nay nhiều việc cần bàn bạc, không có thời gian đưa em đi chơi, không giận à?” Hồi lâu không thấy cô trả lời, anh kề mặt sát vào cô, nói: “Về anh đưa em tới khu nghỉ dưỡng ở Tiểu Hoàn Sơn, ở đó không khí trong lành, còn có suối nước nóng, đều là những ao nhỏ, ngày thường cũng chẳng có mấy người, rất yên tĩnh. Đến mùa đông, những cây mai sau núi đua nhau nở hoa, ngâm mình trong suối nước nóng, uống hớp rượu, ngửi hương hoa mai, có rất nhiều thứ để hưởng thụ. Năm ngoái...”, anh nói đến đây thì dừng lại, nhớ đến Tưởng Tiểu Vi năm ngoái, bên tai như vọng lại tiếng trách móc, người đàn ông tội muốn tìm cũng phải là người trong sạch, anh không có tư cách, gương mặt bỗng dưng hiện vẻ xấu hổ ngượng ngùng. “Chi bằng làm hộ chiếu, hai đứa mình đi nước ngoài chơi, cầm theo cuốn Tạp chí Địa lý Quốc gia, em chỉ chỗ nào mình đi chỗ đó?”

Cô vẫn im lặng, anh cũng cảm thấy mình huyền thuyên quá nhiều. Không nói nữa, anh thấy trong lòng nôn nóng khó tả, cố áp chế bản thân, nhưng càng kìm nén càng khó chịu, bực một nỗi không thể vận ngược đầu cô, nhìn xem rốt cuộc là cô đang suy nghĩ điều gì.

Cơn gió ulla qua, hơi lạnh.

Nhiệt độ ở bên hồ thấp hơn trong thành phố rất nhiều. “Đừng ngồi nữa, vừa mới mưa xong, trên hồ có gió lớn, không khí ẩm ướt, mình vào phòng đi”, anh khẽ dỗ dành.

“Tôi thấy rất mát.”

Anh hơi nhú mào, cố kìm vẻ không vui, nói: “Vây anh ngồi với em”.

“Không cần”, cô từ chối thẳng thừng, “Tôi muốn yên tĩnh một lúc”.

Anh nghiêng chặt răng, giọng nói có phần không kìm được: “Anh làm phiền em à? Em nhất quyết mãi ương ngạnh với anh như thế phải không? Thuận theo anh một lần mà khó vậy sao?”.

Cô bỗng quay người đối diện với anh, giận tái mặt, đôi mắt sáng rực: “Thuận theo anh một lần? Tôi thuận theo anh bao nhiêu lần rồi? Tôi nói dối cậu tôi bao nhiêu lần rồi? Anh còn muốn tôi thế nào nữa đây? Anh coi tôi là hạng người gì? Anh nghĩ mình đang nuôi chó hay mèo? Chỉ cần ngoắc ngoắc ngón tay là tôi phải vẫy đuôi đến sao? Tôi cũng là người, anh đừng ép tôi quá! Hôm nay tâm trạng tôi rất rất không vui, anh đừng trêu chọc tôi”. Nói đến câu cuối cùng, giọng cô như gào thét, nghe rất thảm thiết.

Tần Hạo sững người nhìn cô, im lặng, mắt cô nhoe lệ, mờ mịt như sương rồi hóa thành hai dòng nước. “Đồ ỨC HIẾP NGƯỜI.”

Lòng đầy uất ức, xót xa vô cùng. Trái tim anh lập tức bị giầy vò tan nát, ôm lấy cô dỗ dành: “Là do anh không tốt, là do anh tính cách xấu xa, anh xin lỗi. Em còn nhớ chuyện đó à? Anh biết là em hận anh, anh cũng sợ em vẫn luôn hận anh nên anh không dám chạm vào em, em biết không? Em biết anh đã phải nén nhịn vất vả như thế nào không? Mấy tháng nay ruột gan như thiêu đốt, cho nên hay cáu kỉnh. Anh bồi thường cho em không đúng chỗ rồi”.

Trần Uyển vùng khỏi tay anh, khịt khịt mũi, nuốt lại những chua xót trong ánh mắt, mặt lạnh lùng nói: “Anh thật đê hèn!”.

“Nghĩ cách nào để em nguôi giận, hay là để em đâm một dao, được không? Hay là lần này chúng mình đổi lại cho nhau đi, em áp bức anh một lần?”

“Anh thật ghê tởm, thật nhảm chán, thật bỉ ổi, thật...” Cô cứ xả một tràng như thế mà không ngừng đập nát sự huênh hoang, vô sỉ đến cực điểm của anh. Trần Uyển càng nghĩ càng tức, nói rồi không ngừng đâm thùm thụp vào ngực anh, mái tóc cô cũng như chuyển động theo cơn tức giận.

Tần Hạo thấy cô không khóc nữa, lâu rồi cô mới lại giương móng vuốt hung hãn như thế này, bỗng anh cảm thấy vui vẻ kỳ lạ, không nén được suy nghĩ trong lòng, anh cười không thành tiếng, nói: “Đánh tiếp đi, đừng đánh mạnh quá, mệt rồi là em chỉ còn một mình thôi đây”.

Lời trêu chọc của anh ở sát bên tai, Trần Uyển càng tức giận, cắn vào vai anh.

Anh kêu lên một tiếng, nén cảm giác đau đớn, nói như đe dọa: “Lại cắn, anh cắn lại em bây giờ”.

23. Chương 43

Chương 43

“Em còn cắn, còn cắn, còn cắn?”, Tần Hạo hét lên liên tục, không gian bên hồ mênh mông, sợ là tiếng la làm mọi người xung quanh nghe thấy: “Anh cắn em thật đó!”.

Trần Uyển ngẩng đầu, nghển cổ, ánh mắt vô cùng khiêu khích.

Tần Hạo kéo cổ áo ra, bên vai bầm tím hằn rõ dấu răng, liếc nhìn sang cô, nói: “Còn nói mình không phải mèo, không phải chó, nhìn bộ dạng em như thể đang trong trận đấu bò ấy. Chỉ còn thiếu mỗi cái là không thở phì phò thôi”. Nói rồi hít hơi dài, xoa hai bên vai: “Đến xoa giúp anh”.

Nỗi đau khổ trong lòng cô bị anh quấy rối. Không thể chịu nổi, cô trừng mắt nhìn anh, rồi đứng dậy đi vào phòng, chỉ mấy bước cô đã bị anh ôm chặt vào lòng.

Cô gắng sức vùng vẫy, mấy lần vùng lên khỏi đùi anh lại bị anh ôm chặt trở lại. Cô bị ôm gọn trong lòng anh, cái ôm chặt đến mức lồng ngực anh phả ra hơi nóng, hai đùi rắn chắc của anh kẹp chặt lấy cô, bộ dạng vô cùng ám muội.

“Anh có thôi đi không?”

“Không, cô gái bướng bỉnh, đồ dành em cả buổi tối chẳng phải là vì biết em không vui nên anh mới pha trò hay sao? Vẫn không cảm kích? Vẫn không nguôi giận?”

Trần Uyển trừng mắt tức giận, khinh bỉ nói: “Anh đừng giả bộ tốt bụng với tôi, anh có ý định gì đừng nghĩ tôi ngu ngốc không biết? Mang tôi đi đến nơi xa thế này chính là vì...”, giọng nói ngưng lại một lúc, cổ đẩy anh và vùng vẫy lần nữa.

Tần Hạo đầu buông cô ra, đôi tay ghì chặt, đợi cô giãy giụa đến mỗi một mới nhẹ thả lỏng ra một chút. “Hóa ra em âm ỉ với anh cả đêm chỉ vì điều đó.” Anh như bị vạch trần suy nghĩ, nhất thời có chút xấu hổ, nhưng cố che đậy, nói: “Anh thật sự muốn cái đó, ở đâu mà chẳng được, hà cớ phải chọn chỗ này? Em chờ anh mấy tháng nay? Luôn nói anh giống như súc sinh”.

Ánh mắt cô nhìn anh rõ ràng là đang nói “Anh là đồ súc sinh”, Tần Hạo vô cùng khó chịu, nhắm mắt, lúc sau mới nhỏ giọng: “Anh đã hứa với em là sẽ không cưỡng bức em nữa, lần trước em cho rằng anh lên cơn điên cũng được, thần kinh rối loạn cũng được, anh sẽ không như thế nữa. Em không thích thì ngồi xuống, chúng mình cùng ngắm trăng không được à?”.

Đôi mắt cô sâu thẳm nhìn chăm chăm vào mặt anh, như thể đang dò xét xem lời lẽ của anh là thật hay giả. Sau đó tiếp tục giãy giụa, “Bỏ tôi xuống trước rồi nói”.

Lúc cô nói, hơi thở phả ra nóng hổi khiến cổ anh ngứa ngáy khó tả, cổ nén căng thẳng, anh nhỏ nhẹ đáp: “Thả em xuống cũng được, nhưng không được cắn anh nữa. Răng sắc như móng mèo ấy, cắn người ta rõ đau”. Nói rồi dần dần thả lỏng tay, khoanh khắc cơ thể mềm mại tách ra, bỗng nhiên trước ngực có sự trống rỗng và lạnh giá. Thấy cô vừa thoát khỏi mình đã lách ra ngồi sang một bên, Tần Hạo nói: “Ngồi ngoài này cả đêm mà không sợ trúng gió, bị cảm lạnh thì sao? Anh không có thời gian trông nom em đâu”.

Trần Uyển định buột miệng nói ai cần anh lo, lại cảm thấy nếu nói ra thì mình giống như mấy đứa nhỏ tranh hơn thua, mãi không phân thắng bại. Cô quay đầu về phía mặt hồ, không thèm nhìn anh.

Lúc lâu sau, nghe thấy tiếng động khi anh đứng dậy, nghĩ là anh không nhẫn nại nổi nên đi vào phòng, không ngờ anh đi đến ngồi phía sau cô, và không phát ra bất kỳ động tĩnh nào cả. Chỉ là ngồi phía sau, chỉ là yên lặng cùng cô nghe tiếng kêu râm ran của côn trùng mùa hè.

Trăng lên cao, mặt hồ sáng trong, lạnh giá, những giọt mưa đọng lại trên lá cây đa Ấn Độ ở góc ban công bị gió quạt rơi, không ngừng phát ra tiếng động, từng giọt từng giọt tí tách như tiếng lòng.

“Mèo con, chúng mình đã nói là sẽ sống vui vẻ với nhau mà. Cái chuyện kia em đừng để tâm mà mang nỗi oán hận trong lòng, tin tưởng anh thêm lần này được không?”, anh ngồi phía sau khẽ hỏi cô.

Cô úp mặt vào khuỷu tay, một lúc sau mới từ từ ngẩng đầu lên, “Không hận anh? Tin tưởng anh? Thử hỏi có ai rơi vào chuyện đó mà còn có thể sống vui vẻ với anh? Đó không phải thiên phước dạ dày[1] thì là cái gì? Mỗi lần ở cùng anh là lại nơm nớp lo sợ, không biết bước tiếp theo sẽ ra sao, anh liệu có phát điên lên nữa không? Đều là người do cha mẹ sinh ra, cha mẹ nuôi lớn, vậy anh dựa vào đâu mà tùy tiện làm nhục tôi? Anh có biết là tôi đau khổ, sợ hãi như thế nào không? Nếu chị em anh mà gặp phải chuyện như thế, anh có chịu nổi không? Mỗi lần thấy anh là tôi lại muốn tát ấy cái, vừa rồi hận một nỗi là không thể ngoạm một miếng thịt anh ra mà nhai ngấu nghiến được. Nhưng tôi không thể, tôi chỉ có thể bị anh làm nhục, bị anh hiếp đáp, tôi không có cách nào kháng cự, nhưng tôi còn có thể hận anh, khinh thường anh, cả đời nguyện rửa anh...”.

[1] Ý là chuyện quá hoang đường.

“Mèo con...” Buổi tối qua có nhắc đến Hồng Kiến Học, trong đầu anh toàn là hình ảnh cô ngồi quỳ ở hành lang Kim Sắc Niên Hoa không ngừng run rẩy, nghĩ nếu như tối đó anh không đến kịp thì không biết hậu quả sẽ ra sao, tim gan như muốn nứt ra, anh hận Hồng Kiến Học, nhưng trong lòng cô, rõ ràng hành vi của anh và Hồng Kiến Học cũng chẳng khác gì nhau? “Mèo con, anh thích em, thật sự thích em. Việc đó là lỗi

của anh, nhưng anh và Hồng Kiến Học không giống nhau, anh làm thế là vì thích em.” Thà giải thích với cô còn hơn là tự an ủi bản thân, nhưng cái lý do này bản thân anh nghe cũng thấy thật ngớ ngẩn.

Cô mệt mỏi rồi, không còn kháng cự vòng tay anh nữa, khoe miệng cô run rẩy, cố gắng giữ nụ cười mỉa mai, “Đúng, thích một người là phải hung bạo với người đó. Anh thật vĩ đại”.

Anh không nói lời nào, chỉ cúi đầu đón nhận lời chế nhạo của cô, miệng mím chặt. Hôm đó cô vô cùng đau đớn gào thét khẩn cầu anh, nhưng anh vẫn như diên dại, trong đầu chỉ có mong muốn chiếm hữu và chinh phục. Khuôn mặt đau đớn lúc đó dần dần đan xen vào nụ cười mỉa mai lúc này của cô, khiến lòng anh đau khôn cùng, “Mèo con, anh...”, anh muốn nói xin lỗi, nhưng trong cổ họng như mắc nghẹn, đến cả hơi thở cũng khó khăn.

Động vật có thể ẩn giấu thú tính không? Anh muốn cô tin tưởng mình, nực cười, “Em đang kể chuyện cười phải không? Sói không ăn thịt, sư tử có thể làm bạn?”. Trần Uyển bình tĩnh trở lại, vô cùng bình tĩnh, nói: “Tôi cũng không kháng cự nổi nữa, buồn ngủ lắm rồi. Anh muốn làm gì thì nhanh lên”.

Thời gian cứ thế trôi qua. Anh vùi đầu vào cổ cô, trong lòng anh hiểu rõ sự nhẫn nhịn và ánh mắt căm thù mà cô dành cho anh. Nhưng anh không để tâm. Anh chỉ quan tâm đến giây phút này, cô là của anh, cô đang ở trong vòng tay anh. Điều anh không hiểu là tại sao sau khi quen cô, anh lại có nhiều cảm xúc lạ lẫm đến thế. Hạnh phúc, buồn bã, đau khổ, chua xót, lo lắng, suy tính thiệt hơn... mỗi cảm giác đều mãnh liệt đến mức anh không thể ngăn cản, không thể chống đỡ, cứ dâng trào cuộn cuộn như những con sóng lạnh tấp vào bờ. Càng ngày càng không thể kiểm soát được, như bị một cái gì đó xâm nhập vào người, chiếm giữ tâm trí và tình cảm, chi phối cảm xúc của anh.

Tần Hạo dần dần thoát khỏi những chấn động trong lòng, cố kìm nén cảm xúc, ôm cô đứng dậy. Cảm thấy cơ thể cô đột nhiên cứng đờ, anh dừng bước, cúi đầu nhìn cô đang ở trong lòng mình. Quay lưng về phía trắng, một nửa gương mặt Trần Uyển bị che mờ trong bóng tối, khó nhận biết được cảm xúc. Anh cắn chặt răng, tiếp tục bế cô vào phòng.

Lúc đặt cô nằm lên giường, giọng anh khàn khàn, nói: “Em nói không sai, anh không phải là người tốt. Anh biết em sợ anh, mỗi lần anh chạm vào em là những ngón tay em lại không ngừng run rẩy. Ở Tế Thành, mấy sáng thức dậy đều thấy em nằm cuộn mình nơi cuối giường. Hôm nay anh cố tình muốn thay đổi địa điểm, em oán hận anh thế nào cũng được, anh không thể để em cứ sợ hãi anh như thế. Anh bảo đảm, lần này sẽ không để em bị đau”.

Cô nghe anh nói, lại run lên, đầu ngón tay bắt giắc bấu vào lưng anh, chống lại sự run rẩy vì sợ hãi. Cô lạnh lùng nói: “Tôi biết là sớm muộn gì cũng thế, tránh không nổi. Anh cũng không cần vờ vĩnh như vậy đâu”.

Anh nâng cằm cô lên nhìn vào ánh mắt yếu đuối đang cố gắng trấn tĩnh của cô, “Tốt”, anh khẽ đáp lời, nói rồi không do dự cúi đầu hôn lên môi cô.

Trần Uyển nghiêng đầu né tránh, nhưng anh không buông tha, nụ hôn dần dần sâu hơn, đầu lưỡi len lỏi vào miệng cô. Cảm thấy người cô cứng đờ, anh dừng lại một chút rồi tiếp tục vùi mình vào tìm kiếm, vuốt ve, trêu đùa cô. Cô kêu lên một tiếng, cánh tay đang chống đỡ trên ngực anh bỗng chốc chuyển tới mặt anh. Lúc bàn tay nhỏ nhắn mềm mại đặt lên má, trong lòng Tần Hạo thích thú vô cùng, một giây sau, đầu anh bị cô hung hăng đẩy sang bên.

Trần Uyển hít một hơi dài, mu bàn tay lau lên mép như muốn lau đi sự ứ đọng. Tần Hạo thấy cô như thế, ánh mắt càng thêm buồn bã, mờ mịt khó hiểu. “Mèo con, ngay từ đầu em đã không thích anh, tại sao? Anh đã nghĩ biết bao lần mà vẫn không hiểu nổi, lần đầu tiên lúc gặp ở cửa nhà em, anh cũng không làm gì sai, tại sao em luôn nhìn anh bằng ánh mắt đó? Không thèm đếm xỉa đến anh?” Anh lẩm bẩm như tự nói với mình, dường như không mong chờ lời giải đáp từ cô.

Lúc cởi áo cô ra, cô che tay lên ngực, nhìn anh bằng ánh mắt u uất, trái tim như lập tức thất bại, không thể kiềm chế bản thân thôi run rẩy. “Đừng sợ, thật sự trước giờ anh chưa từng muốn làm tổn thương em.” Anh cúi xuống gáy cô, mơn man làn da trắng ngần của cô. “Lần đó là ngoài ý muốn, anh không tài nào giải thích được. Thật sự là ngoài ý muốn.” Hai tay anh nắm chặt cổ tay cô, rồi hôn lên mu bàn tay cô. “Mèo

con, nếu như có thể vứt bỏ những nhớ nhung thì hai chúng ta sẽ không còn giày vò nhau nữa. Nhưng anh không vứt bỏ được, anh không vứt bỏ được.”

Cô nhắm nghiền mắt, hàm răng cắn chặt lấy môi dưới, mong muốn có thể làm mất đi tất cả những cảm giác của cơ thể, khép chặt tất cả giác quan. Nhưng cô không làm được. Cô vẫn nghe thấy những lời anh nói, cảm giác anh hôn lên tay cô và cả mùi cơ thể của anh, trong đầu cô tự nhiên lại hiện lên ký ức vô cùng sợ hãi.

Đôi môi anh từ từ lướt trên những đường cong tuyệt mỹ của cô, tiến xuống từng chút từng chút một, đôi nhũ hoa của cô gần trong gang tấc, mềm mại như nhụy hoa trong gió. Anh biết nếu tiến thêm bước nữa sẽ làm cô hoảng sợ, nhưng vẫn không tài nào kìm nén được bản thân, mạch máu như tuôn ra biết bao dục vọng, khiến anh theo bản năng ngậm chặt lấy đôi nhũ hoa ấy để cảm nhận sự mềm mại, tinh tế đến vô cùng.

Bỗng chốc cô hoảng sợ, chỉ muốn bật phắt dậy mà trốn chạy, nhưng cơ thể lại như đang dâng hiến, anh càng ngậm chặt hơn. Cô giãy giụa đẩy đôi tay đang ghì chặt mình, đánh vào vai anh. Tự nhiên cô cảm thấy sức lực mình như mất đi hơn nữa, không có tác dụng gì với anh, cô ôm mặt khóc nức nở.

“Mèo con.” Anh muốn hôn môi cô, muốn xoa dịu cơn chấn động và run rẩy của cô. Cô đang che mặt né tránh, nụ hôn của anh tỉ mỉ mơn man lên cổ, lên vành tai cô, một bàn tay đã xâm nhập vào giữa hai đùi cô. Cô như bị sét đánh, cả cơ thể lùi lại phía sau né tránh, nhưng lại bị cánh tay anh siết chặt.

Anh thở gấp, cố gắng kìm nén cảm xúc trào dâng, ngón tay bắt đầu nhẹ nhàng thám hiểm. Miệng khẽ rên rỉ hôn cô đắm đuối, những ngón tay không ngừng mơn trớn. Cảm giác đó thật đáng sợ, cảm giác tê dại kỳ lạ hòa quyện cùng với sự đau đớn như trong hồi ức, từng cơn sóng như lan ra toàn thân và đến từng góc ngách. Tim cô đập mạnh, chân co lại. Bờ môi dưới bị cắn chặt cũng run lên, sau đó cô nghe thấy một tiếng rên rỉ nho nhỏ, mơ hồ, hình như là tiếng của cô. Cô không cưỡng lại được sự tê dại lạ kỳ và nỗi hoang mang tột độ, lại khinh thường tiếng rên rỉ của chính mình, giống như đang đầu hàng anh, bị anh chinh phục, nước mắt cố kìm nén cuối cùng cũng tuôn rơi.

Anh khẽ gọi rồi hôn cô. Hai đôi môi gặp nhau, có hương thơm của cô, có cái mặn đắng của nước mắt, có sự tủi thân và cả sự bất lực của cô nữa, sự thương xót và đau buồn trong trái tim anh gần như khiến anh run rẩy. “Xin lỗi em, mèo con, xin lỗi em.” Lần đầu tiên anh nói lời xin lỗi với cô, trong hơn hai mươi năm cuộc đời đây là lần đầu tiên anh nói lời xin lỗi với người khác, đầy dằn vặt nhưng cũng đầy trịnh trọng, “Xin lỗi em”.

Cô vẫn nức nở khóc, tiếng khóc ấy bỗng ngưng khi anh tiến vào, chỉ trút một hơi thở dài, tiếp đó lại giãy giụa điên cuồng, không ngừng đánh anh. Hơi thở anh nặng nề, nóng bỏng phả lên cổ cô, “Xin lỗi em”, giọng anh run run vô vọng, “Em còn đau không?”.

Móng tay cô bầu chặt vào lưng anh, anh rên lên chịu đựng, càng khó kiềm chế cơn ham muốn được khám phá nơi cuối cùng kia.

Cô tránh nụ hôn nóng bỏng từ đôi môi anh, chỉ là bộ ngực mềm mại của cô đang được bàn tay anh vuốt ve chiều chuộng. “Đừng, anh mau làm xong đi, có được không?”, cô nghẹn lời cầu khẩn, cảm giác tê dại lạ lẫm kia lại ập đến, cô thấy nhục nhã vô cùng.

“Không giống, đúng không?”, anh ghé sát, hôn vào má cô, hỏi nhỏ: “Quên đi những việc sai trái của anh, chỉ nhớ lần này thôi, được không? Từ ngày hôm nay, chúng ta sẽ bắt đầu lại, được không?”.

Không biết qua bao lâu, hơi thở hỗn hển của anh và tiếng rên rỉ của cô hòa làm một. Toàn bộ thế giới như biến mất, chỉ còn hai người họ, cô nhắm nghiền mắt hồi tưởng cơn đau đớn như tan nát cơ thể lần trước, ngón tay bầu vào người anh đầy oán hận. Hồi ức ngày một mơ hồ, cảm giác ở một nơi nào đó ngày một sâu sắc hơn, cô bầu chặt vào sống lưng anh, chống lại từng cơn sóng như đang dập dờn trên mỗi lỗ chân lông.

24. Chương 44 - 45

Chương 44

Sáng sớm, mưa lại xối xả. Những giọt mưa đập vào cửa kính, bắn tung tóe khắp nơi.

Tần Hạo trong lòng mừng thầm, nhưng vờ than vãn: “Mưa to thế này, sợ hôm nay đi không được rồi”.

“Lại không có mưa đá”, Trần Uyển lạnh lùng nói.

Làn da dưới bàn tay mềm mại, mịn màng và mát rượi. Anh không ngăn nổi niềm vui đang dâng trong lòng, tràn đầy trong khóe mắt. Từ phía sau, anh liên tục hôn vào cổ cô, bắn năng trong anh lại trở dậy.

Cô không thích, đẩy tay anh ra, dịch sang bên một chút, nhưng lại bị anh kéo vào lòng, bên tai là tiếng cười khô khan và hơi thở nóng bỏng của anh. “Em đừng vụng vẹo như con sâu thế nữa. Em đừng cử động, anh đảm bảo cũng sẽ thành thực.” Sáng sớm thế này, nằm ôm nhau trên giường, yên lặng ngắm mưa, cảm thấy niềm vui đầu tiên của cuộc sống chỉ đơn giản thế thôi. “Như thế này thật tuyệt, chỉ có em, chỉ có anh.”

“Em đang nghĩ gì thế?” Nghe anh hỏi hồi lâu, Trần Uyển vẫn không trả lời. Thật sự trong lòng cô đang trống rỗng, chẳng muốn nghĩ ngợi điều gì, giống như những ngọn núi trùng điệp bị biết bao tầng mây mù che phủ, chẳng nhìn thấy đường về. Hay là mỗi người con gái đều phải trải qua quá trình như thế? Trong tiềm thức, luôn hi vọng mình là duy nhất, có vàng hào quang muôn trượng không bao giờ mất đi, nhưng sau những buồn vui hờn giận trong cuộc sống mới bàng hoàng phát hiện ra rằng bản thân mình chẳng qua cũng chỉ là một mảnh gỗ mục vô cùng bình thường, cũng giống như những viên sỏi, những cây cỏ dại bên bờ suối, cứ thế dạt trôi theo năm tháng.

“Mèo con, chúng mình chưa bao giờ trò chuyện đằng hoàng, nào, bây giờ nói chuyện với anh nhé. Anh muốn biết lúc nhỏ em thế nào, gia đình ra sao, lúc đi học có bao nhiêu người theo đuổi, thích gì, ghét gì...”

“Chẳng phải anh nói bất luận bạn bè hay là kẻ thù, đều phải tìm hiểu người đó cận kề sao? Hỏi tôi làm gì?”

“Cái ấy không giống nhau, đó là người ngoài. Anh muốn nghe chính em nói.”

“Chẳng có gì đáng nói, cũng giống như người khác thôi.”

“Vậy để anh kể chuyện của anh cho em nghe. Bắt đầu từ đâu nhỉ?”, anh không quan tâm đến vẻ lạnh lùng của cô, vô cùng hào hứng. Im lặng một lúc, anh nói: “Còn nhớ lần đầu tiên chúng mình gặp nhau ở đâu không? Ở ngay cửa nhà em. Đường đi rất thú vị, mỗi khúc cua lại có một vũng nước, lần đó xe đi qua làm nước bắn lên, đuôi tóc em vung vẩy, trên tay hình như cầm cái tô lớn. Lúc nhìn thấy thế anh liền nhớ đến bà nội, nghĩ hồi trẻ tuổi chắc bà cũng vậy, thất bím tóc lớn và đi qua các con hẻm. Quên nói với em, bà nội anh cũng là người ở hẻm Chu Tước, nhà họ Lý”.

Trần Uyển nhớ những người lớn tuổi cũng có vài lần nhắc tới gia đình họ Lý, đó là một gia đình không chỉ nổi tiếng ở hẻm Chu Tước mà còn ở cả Tế Thành. Sau khi cả gia tộc chuyển đi, nhà cửa bị chia nhỏ cho các hộ gia đình khác sống. Gần đây nhất, hình như nghe nói người nhà họ Lý trở về, mua lại khu nhà xưa.

“Bà nội anh lúc trẻ rất xinh đẹp, giống như em bây giờ. Ông nội anh nói, năm ấy đoàn văn công của ông đến các chiến trường lưu diễn, trong đó có một người rất nổi bật khiến ông để ý tới, đó chính là bà. Bà nội ghét ông không có học, bà thích một người viết kịch bản từ Thượng Hải đến. Sau này người viết kịch bản đó đi lấy người khác, bà mới đồng ý lấy ông. Ông nội anh đợi chờ mấy năm, đó gọi là kiên trì không bỏ cuộc...”

“Gia đình anh được xem là gia đình có truyền thống mà”, Trần Uyển vô tình nói ra những suy nghĩ trong lòng.

Bị cô mỉa mai, Tần Hạo có chút ngượng ngùng, cắn vào dải tai cô, nói: “Em thì hiểu gì? Đó gọi là tinh thần cách mạng, bền gan vững chí, không ngừng cố gắng, đánh đâu thắng đó, tám năm kháng chiến chính nhờ vào tinh thần đó mà vượt qua”, rồi anh tiếp, “Em không biết ông anh đối tốt với bà như thế nào đâu, lúc ở trường cán bộ, sức khỏe bà không tốt, hằng sáng tỉnh mơ khi sao trời chưa lặn, ông đã bắt xe đi hơn một tiếng đồng hồ tới nông trại để mua sữa về cho bà”.

Anh như đắm chìm trong ký ức, im lặng rất lâu, cô hỏi: “Rồi sau đó?”.

“Sau đó?”, Tần Hạo thấy cô bắt đầu có hứng thú, tiếp tục kể, “Bà nội anh là khắc tinh của ông, tính tình ông nóng nảy như thế, nhưng khi về nhà, bà chỉ cần trừng mắt một cái là ngay lập tức ông biến thành chú cừu non. Ông không quan trọng vấn đề vệ sinh lắm, cuộc sống thế nào thì con người thế ấy, vẫn như kiểu người nông thôn, bà nội nhìn không quen mắt...”. Nhớ lúc ông bà nội cãi nhau đến mức tổ chức phải đến hòa giải, tới lúc bà sắp đi thì ông đóng kín cửa nhốt mình trong phòng mấy ngày liền. Từng việc từng việc trong ký ức cứ thế hiện về, giọng nói nhẹ dần theo hàng lông mi khẽ rủ xuống của cô. “Ngủ rồi à?”, thấy cô nhắm mắt, anh cười gượng. “Lâu như thế, cuối cùng cũng ngủ rồi. Tính ương ngạnh của em gần giống bà nội anh, nếu như bà còn sống, chắc bà sẽ cưng chiều em lắm.”

Tần Hạo mong cho cơn mưa này dai dẳng mấy ngày mấy đêm, tốt nhất là ngập luôn đường cao tốc, tiếc là buổi chiều khi tỉnh dậy thì mưa đã tạnh.

Lúc Trần Uyển đứng trong nhà vệ sinh trừng mắt nhìn “vật bảo vệ” trong bồn cầu, thì Tần Hạo đang tóc tai rối bời, mơ mơ màng màng đi vào, dang tay định ôm lấy cô. Cô nhấn mạnh tay vào nút xả, dòng nước xoáy đi, cuốn theo hàng tỷ con cháu của anh, cô thầm cầu nguyện lúc nào đó có thể cuốn phăng cả chủ nhân của chúng đi luôn.

“Anh nhanh lên, đừng cố tình kéo dài thời gian nữa.” Cô đẩy anh, bỏ lại anh một mình đang đứng trước gương, cười khoái chí bắt đầu cạo râu.

Trên đường về, Tần Hạo biết là không nên quá tự đắc, nhưng khóe miệng vẫn hơi nhếch lên. Hạ tiện! Trần Uyển nhìn thấy, lòng tức giận, bức bối suốt đoạn đường. Vào thành phố, anh dừng xe trước cửa hiệu thuốc. Trần Uyển không biết anh vào đó làm gì, nhìn bóng anh dần mất dạng, đột nhiên cô nhớ lại lúc mình đi mua thuốc lần trước. Cảm giác bất lực và đau khổ một lần nữa sống dậy, trong lòng cô lập tức bị bao phủ bởi cơn lạnh giá, lạnh giá đến thấu xương, mắt cay sè muốn khóc.

Không biết từ lúc nào lại trở nên yếu đuối đến vậy? Cô ghét mình không mạnh mẽ, lau khóe mắt, tiếp tục nhìn về phía trước như không có chuyện gì.

“Nè, cầm lấy”, lúc lên xe anh nói.

Cô liếc nhìn thứ anh cầm trên tay, có chút ngạc nhiên.

“Tối qua mới nhìn thấy ở đùi em có nốt đỏ, sao lại để muỗi đốt ra nông nổi ấy? Mẹ anh có nói đến loại thuốc này, rất hiệu quả, không để lại sẹo”, anh chậm rãi nói.

Trần Uyển hơi đỏ mặt. Muỗi ở hẻm Chu Tước độc hơn ở những nơi khác, đứng trong nhà bếp buổi tối có thể bị đốt đến mức nhìn những nốt muỗi đốt giống như một chùm nho. Da cô lại mẫn cảm, bị đốt một cái là sưng vù lên, ngay cả khi nốt muỗi đốt biến mất thì vẫn để lại màu nâu mờ như màu hạt dẻ, phải qua một mùa đông mới mất hoàn toàn. Bình thường dù trời nóng thế nào cô cũng mặc quần dài. Tối qua... trong đầu cô hiện lên hình ảnh anh ghé sát hôn lên đùi mình... Đột nhiên cô đỏ bừng mặt nhìn đi chỗ khác, tay nắm chặt lấy túi thuốc.

Chưa đến đầu đường, cô đã vội bảo dừng xe. Tần Hạo ngạc nhiên, Trần Uyển nói: “Sau này đừng dừng xe ở đầu hẻm, lần trước bị người ta nhìn thấy rồi truyền đến tai mẹ tôi, mẹ tôi đã hỏi đấy”.

“Vậy em trả lời sao?”, anh tò mò.

“Còn nói sao nữa? Nói là người ta hỏi đường”, thấy anh không giấu nổi vẻ thất vọng, cô cũng chẳng quan tâm, “Tôi đi đây”.

“Đợi chút.” Anh lấy một phong thư đưa cho cô, Trần Uyển lập tức sầm mặt lại, Tần Hạo vội giải thích: “Em đừng nghĩ lung tung. Diệp Thận Huy đích danh nói gửi tặng em, là thẻ mua sắm. Đừng nghĩ ngợi gì cả, mỗi năm anh ấy tặng đi nhiều không kể xiết. Lần đầu gặp, chào hỏi anh ấy một tiếng, anh ấy cũng nên tặng lại thứ gì đó, phải không?”.

Cô ngập ngừng mấy giây rồi đón lấy.

“À, em đừng đi vội”, Tần Hạo gọi, “Không có lời nào nói với anh sao?”.

“Không.”

Anh như bị ghen hòng, nghĩ ngợi rồi hỏi: “Có thật là nghỉ hè không thể ra ngoài?”.

“Ừm.”

“Ban ngày cũng không được à?”

“Phải trông tiệm.”

“Vậy nhớ nếu có chuyện gì thì gọi cho anh.”

Cô gật đầu qua quýt.

“Kẻ đó... Phương Tồn Chính không tìm em à?”

Cô liếc nhìn anh một cái.

“Anh chỉ tiện miệng hỏi thôi.”

“Không có gì nữa thì tôi đi đây.”

Anh gật đầu, ngón tay gõ lên vô lăng, thấy cô mở cửa xe, anh không kìm được, nói: “Phải nhớ, nếu rảnh thì nhớ đến anh”.

Trần Uyển chạm phải ánh mắt nồng nàn không nỡ rời xa của anh, vội cup mắt, khẽ ừm rồi xách túi đồ xuống xe.

Anh giữ lời hứa, thỉnh thoảng có gọi điện cho cô, cũng là chỉ hỏi tình hình gần đây. Mỗi lần cô trả lời qua quýt, anh đều im lặng nuốt những lời muốn nói vào trong.

Nghe cậu bảo đã nói chuyện với người môi giới mấy lần về việc nhà cửa rồi, giá cả cao hơn một chút so với những nhà xung quanh. Chỉ là cậu sợ bị mắc lừa, sợ người môi giới đùn đẩy trách nhiệm nói người mua đang bận, không ở trong tỉnh, đã thỏa thuận mấy lần rồi nhưng mọi việc vẫn chưa chắc chắn.

Cậu nói không gấp, nhưng trong lòng Trần Uyển hiểu là cậu đang cố gắng điềm tĩnh. Chỉ nháy mắt mà đã mấy tháng trôi qua, vết thương cũng dần hồi phục, nhưng số tiền viện phí mượn Phương Tồn Chính vẫn còn đó, lần đụng độ ấy số chai rượu bị đập vỡ tổn hao không ít tiền, mà cô và Tiểu Vũ không lâu sau lại nhập học.

Lúc Hà Tâm Mi gọi điện đến, Trần Uyển gật đầu lia lịa. “Chính là đi làm quảng cáo ấy công ty bất động sản, giúp họ phát tờ rơi gì gì đó. Hồi học cấp ba, tớ và Ninh Tiểu Nhã đã đi làm thêm kiểu này rồi, tiền vừa rủng rỉnh lại vừa vui. Hai tháng nay phơi nắng, nếu cậu không sợ đen thì mai đến, còn có mấy người nữa, hình như đều là sinh viên trường mình.”

Năm nào cũng vậy, sáu tháng cuối năm là mùa thịnh vượng của bất động sản, mặc dù tính theo ngày nhưng tiền công cũng cao hơn những việc làm thêm khác rất nhiều. Trần Uyển lo xa hỏi đi hỏi lại là công ty nào, cô thực sự sợ gặp hạng người như Hồng Kiến Học. Hà Tâm Mi làm ra vẻ chị lớn, nói: “Là công ty người thân bạn học cũ của tớ, yên tâm, ngày mai nhớ đến đúng giờ”.

Hôm sau đến mới biết đó là Công ty Bất động sản Tín Thành, Trần Uyển nghĩ tới Diệp Thận Huy liền nhớ trong túi còn có một tấm thẻ. Hà Tâm Mi đang pha trò vui vẻ cùng Ninh Tiểu Nhã, một người nói, “Tớ có ngực!”, người kia đáp trả, “Có ngực thì có gì là hay chứ, tớ có xương đòn!”, “Tớ có xương cánh vai”, rồi cùng cười ha hả, người này đùa người kia mặc đồng phục xấu. Hà Tâm Mi lại hét lên: “Nếu như tính tiền công dựa vào chân dài, thì tớ chả được. Tất cả rơi vào Trần Uyển hết”.

Lời nói vừa dứt, mấy người bình thường không ưa Trần Uyển liền lạnh lùng ôm mớ tờ rơi, tức tối giục: “Đi thôi, đi thôi, làm việc nào!”.

Ninh Tiểu Nhã cũng ôm một chồng tờ rơi màu sắc sặc sỡ, bực mình nói: “Cậu đâu có nặng bạn trai của họ, trong trường cũng chẳng làm gì cả, sao họ lại coi cậu như kẻ thù vậy chứ?”.

“Đừng chấp họ, có người ghét thì cũng có người yêu, cuộc sống là thế mà. Cậu càng thờ ơ thì trong lòng họ càng không thoải mái.” Hà Tâm Mi thường nói chuyện không hề giữ kẽ, không ngờ câu nói này lại khiến Trần Uyển phiền lòng, liền an ủi cô một cách ngượng ngùng.

Trần Uyển khẽ cười. Cô bị coi thường nhiều rồi, chút chuyện nhỏ thế này chẳng đáng để trong lòng. Nhớ đến tấm thẻ kia liền lấy ra hỏi thử.

Hà Tâm Mi cầm lấy, kinh ngạc thốt lên: “Nhiều tiền thế này, cậu lấy được ở đâu vậy?”.

Thẻ mua hàng là quà tặng cao cấp mới thịnh hành hai năm trở lại đây, trước kia khi cha Trần Uyển còn sống, nó vẫn là đồ vật không có giá trị thực tế. Nghe tiếng thốt lên đầy kinh ngạc của Hà Tâm Mi, cô có chút không hiểu, có chút lo lắng, ấp úng nói là nhặt được.

“Sao tớ chẳng có vận may như thế nhỉ?”, Hà Tâm Mi than vãn, “Năm nghìn tệ”.

Ninh Tiểu Nhã cẩn thận cầm lấy, nhìn thật kĩ số tiền in trên thẻ, nói: “Liệu có phải là thẻ dùng hết rồi không?”.

“Hết rồi thì thường phải được thu hồi lại, cứ đi đến trung tâm thương mại Tinh Hối Thành thử là biết ngay”, Hà Tâm Mi nói.

Trần Uyển không ngờ nhiều tiền đến vậy, nghe nói năm nghìn tệ mà cô lạnh cả người. Nhớ lại lời Tần Hạo hôm đó nói, một năm Diệp Thận Huy tặng đi nhiều không đếm xuể, bất giác cô bồn chồn. Có người khách quý đầy nhà, quần áo là lượt, lên xe xuống kiệu; có người sống trong tối tăm, nghèo đói bệnh tật. Lắc lắc đầu, cô nói: “Nếu không phải thẻ rỗng, không biết có thể đổi thành tiền được không, nhà tớ đang cần tiền. Mà thôi, không nói chuyện này nữa, đi làm thôi”.

Chương 45

Trần Uyển nhắm tính lại số tiền trong sổ tiết kiệm. Cái thẻ của Diệp Thận Huy cô đã bán cho Hà Tâm Mi, giảm hai mươi phần trăm, nói là trong nhà cần đổi điều hòa, tivi.

Lúc cầm tiền từ tay Hà Tâm Mi, cô thấy có phần tội lỗi, lại có chút cay đắng. Kiên nhẫn, giữ gìn, cậy nhờ... dựa vào danh dự và lòng tin còn lại để tiếp tục sống, coi như không hề có sự trao đổi tiền và tấm thẻ ấy. Suy cho cùng, nếu không có quan hệ và bộ mặt của Tần Hạo thì Diệp Thận Huy không thể bỗng dưng đem tặng nó cho cô; suy cho cùng, thì cuối cùng cô vẫn gián tiếp chấp nhận sự bố thí của anh. Xem ra, tất cả sự cố chấp của cô trước kia trong thời khắc này đều là giả tạo và quái đản, cô cũng giống như Tưởng Tiểu Vi, khác đường cùng đích, chẳng qua là kẻ tám lạng người nửa cân mà thôi.

Chủ nhật tuần trước, cô đã gặp Tưởng Tiểu Vi ở trước cửa trung tâm thương mại, cô ta vẫn tươi tắn, không hề có vẻ tiêu tụy. Cô nhớ lại phản ứng đầu tiên của mình khi ấy, chính là muốn tìm một chỗ nào đó để lẩn tránh, nhưng ngay sau đó lại cười phá lên. Cô không phải kẻ làm việc xấu, sao phải hổ thẹn vì tội lỗi của người khác? Thẳng thắn đối mặt, điều cần thiết nhất là hỏi một tiếng: “Tại sao?”.

Trần Uyển từ trong ngân hàng lạnh như băng đi ra, hơi nóng đột nhiên cuộn cuộn đến giống như lăn vào lửa. Gặp cái nắng giữa trưa hè, cô bỗng vàng vọt, đưa tay lên trán che ánh nắng mặt trời như thiêu đốt, vội vàng đi vào chỗ có bóng cây.

Hai ngày cuối tuần đi phát tờ rơi ở đường Trung Sơn, cánh tay đã bị phơi nắng ngả màu chocolate rồi. Hôm nay cô đến sớm hơn một chút, Hà Tâm Mi nói buổi trưa đường Trung Sơn không có mấy người qua lại, quả đúng như vậy.

Bình nước lạnh trên tay đã trở thành nước ấm, chỉ có chỗ tay cầm bình là còn hơi lạnh. “Trời ơi, sao cái thứ bốc hơi là mồ hôi mà lại không phải mỡ?”, ngồi trên băng ghế của tiệm nước, Hà Tâm Mi không ngừng dùng tay quạt gió, “Là mỡ thì còn có thể giảm cân. Ninh Tiểu Nhã thật xảo quyệt, nói là ba giờ đến. Sớm biết cậu ấy cao su như vậy bọn mình cũng rề rà đến bốn giờ cho xong”.

“Mình tìm chỗ nào ngồi nhỉ? Chắc phải sau bốn giờ thì mới có nhiều người qua lại. Ninh Tiểu Nhã lười biếng quen rồi, tớ không nghĩ là ba giờ cậu ấy có thể tới.” Họ chia ra mấy khu thương mại để phát tờ rơi, Trần Uyển, Hà Tâm Mi và Ninh Tiểu Nhã phụ trách ở đường Thượng Hải và Trung Sơn. Trần Uyển nhìn Hà Tâm Mi cười gượng, hai người cùng nhớ về hồi năm nhất, nhớ về sự tích Ninh Tiểu Nhã vờ bị trúng nắng ngã lăn ra trong ngày đầu tiên của đợt huấn luyện quân sự.

“Đi dạo trong trung tâm mua sắm, máy lạnh miễn phí”, Hà Tâm Mi nói.

“Vây đồ của bọn mình...” Trần Uyển do dự.

“Nhiều quá thì bỏ ở đây, chẳng ai thèm lấy đâu. Để tờ báo cho ông chủ một tiếng.”

Từ trung tâm thương mại đi ra, mặt trời đã xế bóng, cái nóng cũng giảm bớt. Hà Tâm Mi miệng liên tục rửa Ninh Tiểu Nhã nói lời chẳng giữ lời, không đến mà ngay cả một cú điện thoại cũng chẳng gọi. “Được rồi, tờ đến giao lộ đường Trung Sơn, cậu ở con đường này, phát sớm về sớm.” Trần Uyển im lặng, công việc của ba người giờ đã đổ lên đầu hai người, lại còn vào đúng cái ngày nóng bức thế này, cho dù là ai cũng thấy khó chịu.

May mà không có gì phải xấu hổ trong ngày đầu tiên, thấy người đi qua thì cười cười giả lả đưa tờ rơi cho người ta là được. Còn sau khi quay người đi, nó có bị cho vào thùng rác hay không thì cô không phải suy nghĩ, suy cho cùng đó cũng chỉ là chiêu thức kinh doanh thu hút sự chú ý của người khác mà thôi. Đến nhá nhem tối, người trên đường cũng đông hơn, cô nheo mắt nhìn ánh mặt trời phía tây, phỏng đoán hôm nay cũng phải sau giờ cơm mới có thể về.

Một bóng đen đến ngay trước mặt chắn tầm nhìn của cô, cô chớp chớp mắt, ánh sáng chói quá, nhất thời nhìn không rõ, theo thói quen cô đưa tay ra.

“Lang thang ở đây làm gì?” Lòng mảy Tàn Hạo nhướng lên, nét mặt kinh ngạc. Anh nói rồi nhìn vào mớ tờ rơi trong tay cô, lại nhìn vào đôi chân dài và chiếc váy ngắn màu vàng, vẻ mặt anh lập tức đầy lo lắng.

Trần Uyển cũng không giấu nổi kinh ngạc, chẳng phải anh nói là về quê thăm ông nội sao? Chẳng phải là không ở Tế Thành sao? Cô im lặng, sau đó nói: “Không thấy người khác phát tờ rơi bao giờ à?”. Cô muốn hỏi vì sao anh lại xuất hiện ở đây, nhưng lời nói định buột ra lại vội nuốt xuống. Việc của anh thì liên quan gì tới cô? “Lang thang cái gì chứ? Tôi đang làm việc.” Nói xong cô định bước tới chỗ đôi tình nhân phía trước.

Anh nắm tay cô kéo về phía mình, “Làm việc? Nói với anh là hằng ngày phải trông coi tiệm, không có thời gian ra ngoài, giờ lại giờ cặp đùi ra đứng giữa phố sao? Đây là cách em làm việc à? Anh...”

Trần Uyển nghe thấy hai từ “cặp đùi”, cơn tức giận đã lên cực điểm, anh còn nói tiếp thì không biết sẽ nói những lời khó nghe như thế nào nữa, cô giằng khỏi tay anh rồi lấy chai nước khoáng ném qua, Tàn Hạo vội tránh. Chai nước bay trong không trung theo đường vòng cung rồi rơi xuống mặt đường, lăn mấy vòng thì dừng lại, lúc này cô mới nhìn thấy chiếc xe của anh đang đậu bên lề đường cách đó không xa.

Tàn Hạo lướt mắt nhìn mọi người xung quanh, rồi lại nhìn Trần Uyển, gương mặt đỏ bừng, cũng chẳng biết là do phơi nắng hay do tức giận, mặt quắc lên, vô cùng lạnh lùng. Mấy ngày không gặp, lúc này cả cơ thể anh như bỗng bành bởi vẻ đẹp của cô. Định thần lại, cũng biết những lời mình vừa nói sẽ bị nhiều người cười nhạo, vì thế quay sang mọi người xung quanh quát lớn: “Nhìn gì mà nhìn?”. Ánh mắt anh sắc lẹm cùng giọng nói dữ dằn, những người đứng bên không chịu nổi ánh mắt ấy, liền quay người rời đi. Lúc này anh mới quay đầu lại, chậm rãi nói: “Không phải vì anh nhìn thấy em mặc váy quá ngắn mà nói lời bực tức thế đâu. Khu dân cư của Diệp lão tứ sao lại liên quan đến em? Cũng thật là, phát tờ rơi thì phát tờ rơi, mặc váy ngắn thế này không thu hút người ta sao được?”.

Trần Uyển thấy anh đi tới ngồi xuống bậc thềm, cũng không muốn đứng giữa đường để đôi co với anh, nhưng mặt vẫn lạnh lùng giật giật cái dải trước ngực áo có ghi tên của khu dân cư, nói: “Mấy người cùng lớp tôi đều mặc thế này! Anh bạn thì đi đi, đừng quấy rầy công việc của tôi!”.

Tàn Hạo thấy cô định đi, vội hỏi: “Làm đến mấy giờ mới nghỉ?”.

“Khi nào phát xong thì về.”

“Đơn giản thế sao? Ném hết vào thùng rác thì coi như xong rồi.”

Trần Uyển nhìn anh bằng ánh mắt không thể tưởng tượng nổi, cảm giác hoàn toàn không thể khai thông con người này được, lắc đầu nói: “Tôi không có thời gian tiếp chuyện anh, anh cứ tự nhiên, muốn làm gì thì làm”.

“Cô gái bướng bỉnh, mấy ngày không gặp, lại còn tỏ thái độ này với anh?”, anh trách cứ vẻ không hài lòng. Thấy cô vẫn ương ngạnh đi về phía trước chẳng thèm quay đầu lại, anh vô cùng tức giận nhưng cuối cùng vẫn ngậm ngừng vài giây rồi đuổi theo, “Đưa anh một nữa”.

Trần Uyển dừng bước, không hiểu ý của anh.

“Đưa một nửa trên tay em cho anh”, không đợi cô nói, anh đã giành lấy, “Phát xong là có thể đi phải không? Em đứng đây, anh đi phía trước”.

Trần Uyển đứng như hóa đá ở giữa đường. Khi ánh mặt trời như lửa chiếu vào tấm lưng ướt đầm mồ hôi cô mới bình tĩnh. Nhìn theo bóng dáng anh phía trước, muốn cười lại cảm thấy rất quái lạ, quái lạ đến mức cô không dám tiếp tục nghĩ.

Phát xong mớ tờ rơi, Trần Uyển quay trở lại tiệm nước trên đường Thượng Hải để lấy thêm. Trên đường cô gặp Hà Tâm Mi, Hà Tâm Mi ngạc nhiên: “Sao nhanh thế?”.

Cô không dám nói có lao công miễn phí, chỉ nói phía trước đường đông người. Đi đến đầu đường, thấy có người chạy vút qua, cô tưởng là người ta bắt cướp. Nhìn kĩ lại, cuối cùng không nén được che miệng cười ha hả.

Xe của Tần Hạo bị kéo đi.

Tần Hạo vừa đuổi theo vừa nghĩ: Khốn kiếp, hôm nay là ngày gì mà xui xẻo quá.

Anh về thăm ông là thật, nhưng chủ yếu vì để tu sửa con hẻm Chu Tước, anh muốn tìm kiến trúc sư, nhân viên kĩ thuật và đội thi công có kinh nghiệm trong việc tu sửa kiến trúc cổ; muốn xem qua bản dự thảo thiết kế; muốn ước lượng giá cả. Anh đã bận bịu tối ngày chỉ để hoàn thành công việc mà quay lại đây sớm. Từ sân bay trở về nơi ở, anh tắm rửa thay quần áo rồi lập tức đi tìm cô. Ai ngờ đến đường Trung Sơn thì bỗng nhìn thấy một cô chân dài đang thu hút rất nhiều sự chú ý của người đi đường, đó lại chính là người mà anh vô cùng nhung nhớ.

Đã quen biết từ lâu nhưng cô chưa bao giờ mặc váy ngắn trước mặt anh. Ngay cả đồ ngủ cũng là loại cổ lỗ sĩ, áo quần riêng rẽ, hơn nữa còn là kiểu màu xanh xám mà cha anh thích. Dường như màu sắc sỡ một chút thì thường làm thú tính của anh dễ phát tác hơn. Vậy mà hôm nay cô lại đứng giữa đường, khoe cặp đùi cho người ta ngắm nghía. Cái váy ngắn đến độ chỉ cần cúi xuống là lộ mông.

Chuyện đó thì cho qua, anh bức vì cô tình nguyện đứng dưới cái nắng 40oC phát tờ rơi để kiếm mấy chục đồng bạc, kiêu ngạo, nhất quyết không chịu mở miệng nói với anh. Sự kiêu ngạo có thể làm cơm ăn được sao? Tính cậu cô cũng thế, bán nhà cũng ra giá cao hơn những nhà khác. Nhà cô ai cũng đều như vậy sao?

Chuyện đó cũng thôi không cần nói đến, anh phát tờ rơi xong quay lại thì thấy xe bị kéo đi. Đường Trung Sơn không cho đậu xe, nhưng cũng phải tùy người tùy xe. Biển số xe năm con năm, trên kính trước dán đầy giấy thông hành, vậy mà có người dám kéo đi? Thật xui xẻo!

Một lúc sau, Trần Uyển mới thấy tên xui xẻo quay trở lại, dáng vẻ ủ dột vì bị đả kích và bộ dạng nhếch nhác đầy mồ hôi. Cô nghĩ, người như anh mà cũng có ngày trở nên như thế, thực sự không nhịn được cười. “Đáng đời!”, cô cười mỉa.

Chiều tà, người cô như được bao bọc bởi một lớp hào quang. Trong ký ức, anh chưa từng thấy cô thế này. Anh ngăn người nhìn cô, trong mắt anh mọi vật dường như đều mất đi màu sắc, chỉ còn lại mình cô.

Nụ cười trên môi Trần Uyển tắt dần, ánh mắt của anh khiến cô nhất thời có chút bức bối, như thể cô không gánh vác nổi trách nhiệm nặng nề. Cô cố kiềm chế tâm trạng, cúi đầu để tránh ánh mắt ấy. “Anh có việc thì về trước đi, tôi cũng sắp xong rồi.”

Anh như tỉnh lại từ trong lời nguyện rửa của ma quỷ, sững sờ giây lát, rồi nói: “Anh không bận. Buổi chiều máy bay vừa hạ cánh là liền đi tìm em”, ngần ngừ một chút, anh hỏi với vẻ lúng túng: “Em có mang tiền theo không?”.

“Hả?”, Trần Uyển ngạc nhiên.

“Gọi điện thoại tìm người đòi xe, trên xe còn có đồ vô cùng quý giá. Ví tiền và điện thoại của anh đều ở trong áo khoác, nhưng áo khoác để trong xe mất rồi.” Nghĩ đến chuyện hỏi mượn tiền cô mà anh rất rất xấu hổ, anh bối rối quay đầu, lẩm bẩm trong miệng: “Mua điện thoại cho em em cũng không dùng, nếu không thì anh đâu cần đi tìm điện thoại công cộng”.

Trần Uyển lại lần nữa có mong muốn cười ha hả trên đường phố, cố nén nói: “Có”. Cố gắng giữ nét mặt bình tĩnh, cô lục tìm trong túi xách thật lâu, rồi lấy ra một đồng xu đưa cho anh một cách vô cùng trịnh trọng. Lúc thấy trong ánh mắt anh hiện vẻ vui mừng, cô nghiêm nghị: “Gọi điện thoại thì đủ”, nghĩ ngợi một lúc rồi nói tiếp: “Anh đợi chút”.

Tiếp tục lục tìm trong túi xách hồi lâu rồi lấy ra hai đồng lẻ. “Cho anh mua nước uống.”

Trần Uyển đoán rằng, rất lâu về sau cô vẫn sẽ nhớ cái ngày này, nhớ lúc Tần Hạo cầm hai đồng của cô mà khóe miệng giật liên hồi, những gân xanh trên trán cũng nổi rõ, mắt dõi theo bóng anh đi tìm điện thoại công cộng, cô lại cười.

25. Chương 46

Chương 46

Tần Hạo quay trở lại, cầu nhàu: “Mua lon coca không đủ, hai đồng mà em cũng lấy ra sao? Có phải cố ý muốn giấu cợt anh không?”. Cô cười khúc khích.

Tần Hạo thấy ý cười hiện rõ trên khóe miệng cô, nhất thời có chút luống cuống. Anh vui vì đã làm cô cười, nhưng cũng vì đánh mất hình tượng mà cảm thấy buồn bã, nhớ tới nét mặt cô khó khăn nên cười, anh lại bực đến nỗi thấy rằng ngứa ngứa, lòng thầm nghĩ phải cắn vào đâu đó một cái, ánh mắt dịch chuyển từ hai gò má ửng hồng xuống cặp đùi thon dài, mỗi centimet đều như mang theo màu sắc của mật ngọt, mỗi centimet đều vô cùng tuyệt vời, trong chốc lát anh hồn bay phách lạc, hoàn toàn quên rằng mình đang đứng giữa chốn đông người.

Trần Uyển bị anh nhìn đến mức toàn thân nóng bừng, ậm ừ, rồi tiếp tục đi phát tờ rơi, quay lưng về phía anh nhưng vẫn cảm nhận được ánh mắt đang xuyên qua ánh hoàng hôn.

Anh lấy nước đưa cho cô, “Uống nhiều nước chút, trời nóng thế này đừng để trúng nắng đó”. Cảm giác hai người cùng uống chung bình nước thật quá suồng sã, Trần Uyển chần chừ, sau đó đón lấy rồi nhấp hai ngụm.

Thấy anh cầm lại rồi ngứa cổ tu một hơi hết hơn nửa bình, vành tai Trần Uyển nóng bừng, chột dạ nhìn trước nhìn sau rồi hỏi: “Anh vẫn chưa đi lấy xe sao?”.

“Sẽ có người mang đến”, Tần Hạo nhìn đồng hồ nói: “Nói là mười lăm phút, đội cảnh sát giao thông thì dựa vào khoản phạt xe mà kiếm thêm thu nhập, không biết tên nào mới tới không có mắt, dám đụng vào con báo của anh thì hấn gặp vận xui rồi”. Dáng vẻ kiêu căng ngông cuồng như đã ăn vào tận xương tủy, giọng nói ngạo mạn thể hiện rõ bản tính. Con người này hết thuốc chữa rồi. Trần Uyển thở dài, dẫn khếp lại nụ cười, mím môi im lặng đi đến đầu đường định phát cho hết số còn lại.

Tần Hạo không chú ý đến sự chuyển biến trong nét mặt của cô, đuổi theo hỏi: “Còn chưa phát xong à? Phát xong mình tìm chỗ nào đó ăn cơm. Bữa sáng anh chưa ăn, buổi trưa vội quá cũng chưa kịp ăn”.

“Tôi có hẹn đi ăn với Hà Tâm Mi, chắc giờ cậu ấy cũng xong việc rồi. Anh đi hẹn người khác được không?”

“Trong túi em có mấy đồng tiền lẻ, có thể mời được ai? Hà Tâm Mi là cô nàng ngực khủng phải không? Gọi cô ấy cùng đi, cô ấy giúp anh chuyển đồ mấy lần, anh cũng muốn chân thành cảm ơn cô ấy, hôm nay anh mời.”

Vo tròn tờ rơi cuối cùng trong tay, Trần Uyển lắc đầu, “Bạn học tôi không quen anh, chi bằng anh tự đi ăn đi, mai mình nói tiếp nhé?”.

Anh nhìn cô một lúc rồi chau mày, “Ăn xong đồ chay thì đuổi hòa thượng đi sao? Dù sao anh cũng cùng em đội nắng cả buổi chiều, phải không? Em sợ bạn học nhìn thấy anh à? Anh không đáng ư, không thể lộ diện à?”.

Trần Uyển nghe xong nghiêm mặt lại, ném tờ giấy đã được vo trong tay vào sọt rác, quay đầu nói: “Không phải anh không đáng, mà là quan hệ của chúng ta quá...” nhor nhóp. “Anh cảm thấy có thể để mọi người bắt gặp? Đối với anh mà nói thì chẳng sao cả, nhưng làm sao tôi đối diện được với những lời ong tiếng ve?”

“Chúng ta làm sao? Chúng ta là...”, câu nói ngưng bật, ngay cả anh cũng không tìm được từ nào thích hợp. Dẫn đo hồi lâu mới ra về nhẹ nhàng nói: “Đến mức độ này còn phải hỏi mối quan hệ của chúng ta là gì”. Anh nhận thấy bầu không khí lúc này đã có khác biệt, trong chớp mắt sự hòa hợp và nhẹ nhàng khó có được lại tan biến. Anh cười nhạt, nhìn thẳng vào cô, đứng đối diện cô bây giờ là một cơ thể cứng đờ với hơi thở nặng nề, anh nắm chặt tay cô, nói: “Mối quan hệ của chúng ta...”.

“Xe của anh đến rồi kìa”, cô hắt cằm, cắt ngang lời anh.

Nhìn theo ánh mắt cô, quả nhiên đúng vậy. Chết tiệt, đến không đúng lúc gì cả! “Em đợi chút, anh quay lại ngay. Em đừng suy nghĩ lung tung, quay lại chúng ta sẽ từ từ nói chuyện.”

Trần Uyển lạnh lùng nhìn Tần Hạo và người đưa xe tới nói nói cười cười với nhau, chiếc xe của anh đã nằm lại vị trí cũ với tư thế vô cùng thị uy. Cô nghiêng đầu cười tự giễu, anh ta giúp mày phát tờ rơi mà khiến mày vui như vậy sao? Hãy suy nghĩ về việc anh ta từng làm với mày đi Trần Uyển. Mày đối với anh ta, nói là hận thù sâu như biển cũng không ngoa, chỉ có hút máu ăn thịt mới có thể xóa tan đi nỗi hận trong lòng. Mày bị sao vậy? Vì anh ta bỏ thí ày sự dịu dàng rẻ mặt hay sao? Một lần anh ta hứng chí giúp đỡ mày mà mày phản bội lại chính mình sao?

Cô chậm chậm gỡ dải băng trước ngực xuống, gấp lại cho vào túi xách, ngăn người nhìn không biết nói câu gì, sau đó cô mỉm cười, quay người bỏ đi.

Đứng trước gian hàng, nghe Hà Tâm Mi và anh chàng đẹp trai bán đồ ăn cay tán chuyện, cô không nói gì, trong lòng thấp thỏm.

“Trần Uyển, ăn mực nướng không?” Hà Tâm Mi lưỡng lự nhìn vào gian hàng kế bên, không ngăn được sự cảm dỗ.

“Cậu không sợ bốc hỏa thì được.”

“Bốc hỏa thì ăn Ngưu hoàng[1] giải độc.” Hà Tâm Mi giơ tay sang quầy hàng bên cạnh, “Hai mực, thêm nắm kim châm”.

[1] Ngưu hoàng có nhiều tên gọi như Tây hoàng, Tô hoàng, Sứu bả..., có tác dụng thanh nhiệt giải độc, chủ trị các chứng: họng sưng đau, mồm lưỡi lở, sốt ề man, co giật, động kinh, trúng phong hôn mê.

“Ba xiên mực, mỗi cái thêm nhiều hơn chút, tính cả thể”, từ đằng sau có người nói.

Trần Uyển lập tức cứng đờ người, nghe là biết ai rồi, ánh mắt trừng trừng nhìn vào hơi nóng bốc lên trong nồi, cô thầm mong Hà Tâm Mi tạm thời trở nên ngây ngô. Nào ngờ Hà Tâm Mi đã reo lên: “Thật ga lăng! Tính cả thể, anh trả tiền phải không?”.

“Cô dựa tường mà đi đi. Cô mập, lần nào gặp cũng thấy cô ăn cái gì đó, miệng cô thật bặn rợn nhỉ?”

“Xí, không mời thì không được ngồi ở đây, làm phiền anh đi ra chỗ khác.”

“Tôi mời, tôi mời, cô đừng phun nước bọt lên người tôi là được.”

Trần Uyển lấy tay lau mồ hôi rịn trên trán, Hà Tâm Mi là điển hình cho kiểu người gặp ai cũng có thể tán gẫu vài câu. Nhưng cô ấy mới giúp Tần Hạo chuyển đồ mấy lần mà đã thân quen thế này sao? Hết nói nổi rồi.

Đón lấy cái đĩa từ người bán hàng, tránh cái nhìn như thiêu đốt của anh, cô ngồi xuống cạnh Hà Tâm Mi, làm ra vẻ thản nhiên hỏi: “Trời nóng mà ăn đồ này cậu không sợ mụn à?”. Hà Tâm Mi thúc thúc vào khuỷu tay cô, cô ngước mắt lên, rõ ràng là một gương mặt cực kỳ thích thú.

Thấy Trần Uyển thờ ơ cầm đũa lên, không hề đếm xỉa đến sự tò mò của mình, Hà Tâm Mi nhìn hai người dò xét, cuối cùng ánh mắt dừng lại chỗ Tần Hạo. “Anh chàng ga lăng, sao anh lại có mặt ở đây? Đồ ăn này anh có quen không?”

Tần Hạo khẽ liếc qua Trần Uyển, ánh mắt chạm nhau, cô lập tức né tránh. Vì thế những lời chuẩn bị nói ra đành nuốt lại, chuyển chủ đề khác: “Cũng được. Có uống coca không? Tôi đi mua”.

“Không cần, không cần”, bầu không khí rất kỳ quái, Hà Tâm Mi rõ ràng cảm thấy có điều gì đó ẩn giấu, đầu thể dễ dàng để anh đi như thế, “Ồ đây có nước ngọt. Ông chủ, ba ly nước ngọt. Nói thật nhé, tôi tưởng mấy lần anh gửi đồ mà không có kết quả nên đã biến rồi, thì ra vẫn còn bám theo?”.

“Ngày nào đến cũng đúng lúc ăn cơm phải không? Dù sao cũng phải cảm ơn cô mấy lần giúp tôi chuyển đồ chứ gì?” Tần Hạo liếc qua Trần Uyển.

“Không quen. Không cần”, Trần Uyển nói vẻ khó chịu.

Màn đêm bắt đầu buông, ba người ở một ngõ nhỏ của đường Thượng Hải, đầu ngõ có treo một chiếc đèn lồng với ánh sáng mờ ảo. Trên chiếc bàn gấp đơn sơ là vài món đơn giản, ngồi trên ghế nhỏ, trời không có gió, oi bức, dường như có thể nghe thấy tiếng mồ hôi nhỏ giọt chảy trên cằm, rơi xuống cổ áo.

Khuôn ngực Tần Hạo phập phồng thở, mồ hôi chảy ròng ròng trên lưng thành vô số dòng. Lúc này anh không còn bận tâm có bạn cô ở đó, dừng dũa, vẻ giận hờn nhìn cô chăm chăm, nói nhỏ: “Anh nói sai điều gì? Nói em đợi anh, mà ngay cả tiếng chào cũng không có, quay lại thì đã chẳng thấy em đâu. Anh đi tìm cả nửa con đường, chẳng phải màu váy của các em nổi bật thì chắc đến giờ anh đã đi đến cuối đường Thượng Hải rồi. Lúc nào cũng vậy, có gì không hài lòng em cứ nói thẳng ra, được không? Là anh sai thì anh sửa, trong lòng em buồn bực mà anh không hiểu nổi, chẳng phải em đang cố ý làm khó anh sao?”.

Trần Uyển quấy nát đậu phụ trong đĩa, không cần ngước đầu lên nhìn cũng có thể tưởng tượng được lúc này Hà Tâm Mi đang há hốc mồm. “Hà Tâm Mi, mực của cậu có ăn nữa không? Không ăn thì để tớ giúp.”

“À, à, tớ ăn. Hai người từ từ nói chuyện, tớ từ từ ăn.” Hà Tâm Mi ngậm miệng lại, cúi đầu nhưng vẫn không nén nổi tò mò, ngước lên nhìn nét mặt ủ rũ của Tần Hạo.

Anh tự nhận hôm nay biểu hiện của mình là đúng, nhưng cô vẫn rất khó gần, chỉ chúi đầu vào cái đĩa trên bàn, không hề để tâm tới những lời anh nói. Chiều nay, tâm trạng và cái áo lúc ướt lúc khô vì mồ hôi mà anh đang mặc thật độc nhất vô nhị, nụ cười khe dưới ánh tịch dương, bộ dạng chau mày khi xầm xẩm tối, không gì là không chi phối cảm xúc của anh.

Nhưng tất cả đều biến thành tiếng thở dài bất lực.

Mất dõi theo Hà Tâm Mi đi vào cổng trường và dần dần mất hút, Trần Uyển muốn nháy mắt ra hiệu lúc Hà Tâm Mi sắp xuống xe nhưng không được, đành thở dài.

“Lên ngồi phía trước.”

Cô quay sang, không ngờ lại gặp ngay ánh mắt anh qua gương chiếu hậu.

Anh đợi cô ngồi đầu vào đó, ánh mắt phức tạp nhìn cô chăm chăm, đến lúc cô không chịu nổi nữa anh mới quay đầu xe.

Đến đầu hẻm, Trần Uyển định nói tạm biệt, nhưng anh đã mở lời trước, giọng có chút hờn tủi và chân thành như đứa trẻ. “Hồi chiều nói không rõ mối quan hệ của chúng ta. Anh nghĩ kỹ rồi, bản thân anh cũng không hình dung được. Bằng này tuổi rồi mà anh chưa từng trải qua cảm giác này, nhìn em cười anh cũng muốn cười, thấy em không vui lòng anh cũng khó chịu. Em ở bên cạnh, dù không nói lời nào nhưng anh cũng thấy vui như trúng số độc đắc. Em không ở bên, hoặc là những lúc em nhìn anh bằng ánh mắt căm ghét, anh cảm thấy trái tim mình như bị đâm mấy trăm lỗ, bị những cơn gió lạnh phương Bắc thổi vào, chà xát. Cảm giác này là gì? Anh cũng muốn hiểu rõ”.

Trần Uyển vẻ mặt vẫn thản nhiên, không nói, nhưng cảm giác trong lòng lại hoàn toàn khác. Lần đầu tiên được một người thổ lộ những lời lãng mạn thế này, không thể không rung động. Đáng tiếc, đáng tiếc lại là những lời từ miệng anh thốt ra. Cô hít một hơi thật sâu, nhắc nhở bản thân không được mù quáng bởi những lời đường mật, đây cũng chỉ là một thủ đoạn của anh mà thôi.

Ánh mắt anh rất chân thành, rõ ràng...

Nhưng cô sợ, giống như chiều nay cô cười với anh trong vô thức, hoàn toàn quên đi nỗi đau đớn và hận thù, sau đó... có một ngày sẽ từ bỏ tất cả mà tan chảy trong vòng tay anh.

Sa ngã không đáng sợ, tình nguyện sa ngã mới là điều thật sự khủng khiếp.

“Sau này không phải nói những lời như vậy nữa, tôi không chịu nổi, để người khác nghe thấy cũng khó giải thích”, cô coi như không nhìn thấy nét mặt bỗng chốc sầm xuống của anh, tiếp tục nói: “Giữa chúng ta chỉ là mối quan hệ trao đổi đơn giản. Tối nay bỏ mặc anh mà đi trước là tôi không phải, sau này tôi sẽ tuân thủ bốn phận. Tốt nhất là anh có thể rộng lượng, sớm buông tha cho tôi”.

Anh im lặng, ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm về phía trước.

“Tôi về đây”, cô nói nhỏ. Cô rất muốn về nhà tắm táp, thay quần áo nằm vào chiếc tổ nhỏ an toàn của mình.

“Đợi đã.” Anh bỏ bộ mặt u ám, trở lại bình thường. Anh đưa tay ra phía sau với lấy chiếc túi màu tím, mở ra, trong cái hộp màu xám nhạt lại là một hộp khác bọc da màu tím, mở ra là chiếc hộp đen, trên mặt chạm trổ bốn bông hoa tuyết ghép lại tạo thành hình chữ thập. “Em cầm lấy.” Anh đặt chiếc hộp đen lên hai đầu gối cô.

Cô thở dài, bản thân vừa nói phải tuân thủ bốn phận, vậy thì lúc này nên mở cái hộp ra rồi làm ra vẻ ngạc nhiên, hay là trả lại cho anh?

“Trong cái bọc màu đen là sách hướng dẫn và giấy xác nhận mặt hàng, nhớ giữ lấy.” Không đợi cô phản ứng, anh đưa tay mở hộp ra. “Anh ước đoán cổ tay em nên đã cắt đi hai nấc, em thử xem. Biết em không thích đồ sặc sỡ quá nên đã chọn cái đơn giản nhất. Giống hệt cái trên tay anh này. Thích không?”

Nói không thích thì quá kiêu kỳ. Cô lại thở dài, trên đời này chẳng có người phụ nữ nào không thích quà tặng, nhưng cô không có tư cách, cũng như vậy, anh càng không có tư cách. Rồi mắt khỏi cái vật óng ánh kim cương, ngược lên nhìn anh, những lời vừa rồi cô nói dường như chẳng có sức ảnh hưởng gì tới anh, ánh mắt tha thiết như vô cùng mong muốn cô chấp nhận.

“Tôi có đồng hồ rồi.” Cô chạm vào cổ tay nơi có chiếc đồng hồ cũ, càng nhìn càng thích, phối với áo trắng rất hợp, Hà Tâm Mi cũng từng khen mấy lần.

“Đồng hồ của em anh thấy mấy lần rồi, là loại cổ của mười mấy năm trước, không phải hàng hiệu, không đáng giá.”

Mắt cô bỗng buồn, ngón tay vân vê những vết xước ở dây đeo, giống như đang vỗ về vết thương trong lòng, nhỏ giọng nói: “Rất nhiều năm rồi, là món quà mẹ tôi phải dành dụm tiền rất lâu mới mua được để tặng cha tôi nhân kỷ niệm một năm ngày cưới. Ngày cha qua đời, cha còn đeo nó, cứ tưởng nó rơi vỡ không dùng được nữa, nhưng không ngờ sửa lại, thay mặt, đồng hồ vẫn chạy tốt. Người không còn, đồng hồ thì vẫn đây”. Lúc nói, khóe mắt cô cay sè, miệng cười khê. “Anh thấy đấy, anh căn bản là không hiểu tôi, đúng không? Chúng ta quá khác biệt, nói thích hay không thích thì rất vô nghĩa.”

Hoặc là hai người đã quá quen thân, hoặc là nỗi buồn của cô đã chạm đến trái tim anh, lúc cô nói câu đầu tiên anh đã hiểu mình vô ý phạm thêm một sai lầm nữa. Lắng nghe cô nói, anh lắp bắp hồi lâu, như không tìm được giọng nói của mình.

“Cái này, để ở chỗ anh”, cô bọc lại, “Tôi không dùng được”.

Anh gượng cười, “Anh lại nói sai rồi phải không? Trong lòng chắc em đang chửi rủa anh lại lấy tiền mua chuộc em, đang mắng anh dùng mấy đồng tiền mà có thể tùy tiện ức hiếp người khác, phải không?”

Cô im lặng.

Anh cũng im lặng, rất lâu sau mới chậm chậm nói: “Anh xin lỗi”. Chợt nhớ ra rằng mình luôn làm tổn thương cô rồi lại nói lời xin lỗi, nhất thời cảm thấy vô cùng chán nản. “Anh xin lỗi. Anh không có ý gì khác, tặng quà cho em không phải là muốn mua chuộc em, em và những cô gái khác không giống nhau, anh biết những thứ này không mua nổi trái tim và sự tha thứ của em. Nhưng anh không biết có thể dùng cách gì để làm em vui, nên chỉ có thể này.”

“Không có gì phải xin lỗi, anh đâu hiểu rõ hoàn cảnh gia đình tôi. Chỉ là đừng nói cái gì mà thích hay không thích, không cần thiết.” Cô tháo dây an toàn ra, “Tôi đi đây”.

Ánh mắt anh dõi theo bóng dáng cô, cô vội vã đi vào con hẻm, lúc này mới thở hắt ra một tiếng, như thể cuối cùng đã trút bỏ được thứ gì đó.

Lúc điện thoại đổ chuông, cô chợt giật mình.

“Hôm nay, hôm nay anh về gấp...” Anh ngập ngừng trong điện thoại, dường như không biết là có nên nói tiếp hay không, sau đó nghe thấy tiếng cười tự giễu của chính mình, tiếng cười có chút cô đơn. “Hôm nay là sinh nhật anh, bữa tối, món ăn rất ngon, còn nữa, chiều nay rất vui. Em cười rất đẹp, đẹp hơn những ngày thường rất nhiều. Anh chẳng có mong muốn gì nhiều, chỉ mong có thể khiến em cười như thế, chỉ mong một ngày nào đó em sẽ quên đi những lỗi lầm anh gây ra cho em.”

26. Chương 47 - 48

Chương 47

Tần Hạo đứng ở góc đường, vài lọn tóc bị ướt do mồ hôi nằm biếng nhác trên trán. Lúc phát tờ rơi, anh có cười với người đối diện, nếu là con gái đẹp anh càng cười tươi, khoe miệng khê nhếch lên, vì thế có mấy cô gái dạo bộ sau khi cầm tờ rơi thì quay lại nhìn anh che miệng cười. Khi ấy, anh nhường mày tỏ vẻ đặc ý với Trần Uyển, mang theo vẻ thị uy như con nít.

Không ai nghĩ rằng đằng sau khuôn mặt ấy là sự tàn nhẫn vô cùng.

Anh đã từng cắn vào cô, lạnh lùng, sắc nhọn...

Vết dao trên vai trái anh đã mất chưa? Nhát dao đó chém xuống, sao có thể xem như chưa từng có? Cứ cho là anh quên nó rồi thì nó luôn không ngừng nhắc nhở anh. Câu trả lời tối đó văng vẳng bên tai. Họ im lặng khá lâu, chỉ nghe hơi thở của nhau trong điện thoại. “Sinh nhật vui vẻ.” Giây phút điện thoại cúp, có một cảm giác mơ hồ trỗi dậy, giống như đang chìm sâu vào giấc ngủ bất ngờ bị gọi dậy, cảm xúc lẫn lộn, mơ hồ, khó nắm bắt.

Hà Tâm Mi nói: “Trước đây không thèm để ý đến anh ấy. Nhưng con người như anh ấy, trời nắng nóng thế vẫn chịu giúp cậu phát tờ rơi, mời chúng ta ăn, đi đôi giày mấy nghìn tệ mà ngồi ghế xếp, nền đất đầy dầu mỡ cũng chẳng quan tâm, tớ thấy anh ấy rất thật lòng. Cậu nói xem, nếu hai người tác thành thì có phải chính là câu chuyện Cô bé Lọ Lem giữa đời thực không?”.

Trần Uyển giật giật khoe miệng, “Cậu đọc tiểu thuyết nhiều quá, bị ngộ độc rồi”. Cô chẳng có xe bí ngô, không có giày thủy tinh, làm cô bé Lọ Lem nổi gì chứ? Mà cho dù cô có là cô bé Lọ Lem thì có gì đáng ngưỡng mộ? Điều gặp được chẳng qua chỉ là một người mang vẻ bề ngoài giống hoàng tử mà thôi. “Chúng ta đừng nói về người đó nữa, được không? Có một số chuyện không thể nói rõ được.”

Hà Tâm Mi nhìn cô dò xét hồi lâu, sắc mặt dần tỏ ra thận trọng, sau đó mới cẩn thận hỏi: “Không vui à? Nếu không vui thì tại sao lại bên nhau? Hai người sống chung đúng không?”.

Trần Uyển chỉ gật đầu một cách nặng nề.

Hay xem tivi, đọc tiểu thuyết, chuyện thể gian này càng làm cho trái tim người con gái thêm tiều tụy. Trong mỗi ràng buộc với người đàn ông, đến cuối cùng đa số phụ nữ không có nơi nương tựa. Cô cũng chỉ là một trong số đó. Điều càng tiều tụy hơn chính là trái tim cô chưa tìm được người để phó thác thì tấm thân đã tan nát rồi.

“Xem ra sắp mưa lớn rồi.” Người mà cô nương thân bước vội tới, neho mày nhìn trời: “Em còn bao nhiêu?”.

“Không còn mấy”, cô hươ hươ tờ rơi trong tay, “Anh về trước đi, tôi còn ở lại, phát xong mới về. Quên nói với anh, hôm nay là ngày cuối của tôi”.

Tần Hạo ngạc nhiên, sau đó bật cười: “Cuối cùng cũng được giải thoát rồi à? Thêm mấy ngày nữa anh sợ mình trụ không nổi, nếu thế anh sẽ chạy đến chỗ Diệp lão tứ ném cho anh ta quả lựu đạn”, nói rồi véo mũi Trần Uyển, “Đồ hám tiền, nhìn em phơi nắng đen sì rồi kìa”.

Đang ở trên đường mà! Trần Uyển trừng mắt nhìn anh cảnh cáo. “Bọn Hà Tâm Mi vẫn làm tiếp, chỉ có mình tôi nghỉ thôi. Nhà tôi bán rồi, chuẩn bị dọn đi, có nhiều đồ đạc phải thu dọn.”

Tần Hạo ngưng cười, hỏi nghiêm túc: “Chuyển đi đâu? Đã tìm được phòng chưa?”.

“Ừm, chuyển tới khu xưởng nhuộm.” Trần Uyển đưa nước cho anh, lắc lắc đầu nói: “Anh về trước đi, tôi ở lại một chút nữa thôi”.

“Được rồi, có một câu mà nói đi nói lại mấy lần.” Tần Hạo ngửa cổ tu hết nửa bình nước, vặn nắp lại, rồi giặt lấy mớ tờ rơi trên tay cô. “Phần còn lại này để anh.”

Tần Hạo đi đến bên quầy báo đầu đường, cất tiếng chào ông chủ vẻ quen thuộc rồi ném đồng tờ rơi lên sạp báo, lại lấy năm mươi đồng đưa cho người đó. Anh quay đầu nhìn về phía cô, vỗ vỗ tay thích thú nói: “Xong việc, chúng ta chính thức được nghỉ”.

Trần Uyển mím môi, lập tức hiểu ra: “Chẳng trách lần nào anh cũng nhanh hơn tôi! Đây gọi là đầu cơ trục lợi”.

“Cái gì mà đầu cơ trục lợi? Ông ta bán báo buổi chiều tiện thể kẹp chung một tờ vào, chẳng phải là bán quảng cáo sao? Anh còn đưa ông ta năm mươi đồng nữa.”

“Tôi... tôi một ngày cũng chỉ kiếm được năm mươi đồng!” Trần Uyển dừng bước, con người này không có nào hay là tiền nhiều quá không biết tiêu sao cho hết?

“Nếu em muốn năm trăm nghìn anh cũng đưa, cần không?”

Trần Uyển chẳng nói nên lời.

“Thôi được, mình đừng cãi nhau vì chuyện này, nghĩ xem nên đi đâu ăn chúc mừng cái đã. Hôm nay không dẫn theo hai người bạn của em nữa, có họ mình chẳng biết nói chuyện gì.” Mỗi lần anh xuất hiện thì lại phải chịu trách nhiệm cho bữa tối. Chẳng phải anh tiếc tiền, mà là hai người kia lảm lời quá. “Trước tiên cùng anh về nhà lấy xe đã, lát nữa trời sẽ đổ mưa, trận mưa này không nhỏ đâu”, vừa nói vừa nhìn trời rồi kéo tay cô đi.

“Tay tôi toàn mồ hôi.”

“Vậy thì sao, anh cũng thế. Em ngại gì? Em nhìn xem, trên đường ai mà chẳng nắm tay nhau?”

Đi đến gần Kim Thịnh thì cơn mưa đã bắt đầu trút xuống. Tần Hạo kéo tay Trần Uyển chạy nhanh vài bước, đến dưới lầu Kim Thịnh, cả hai đã ướt hết nửa người. Anh đưa tay lau những giọt nước trên mặt cô, ngón tay vuốt ve hai má cô không muốn rời, bằng giọng nhỏ nhẹ, anh dỗ dành: “Mình lên lầu thay quần áo nhé?”.

Một cơn gió lạnh cuốn theo mưa thổi tới, Trần Uyển lùi hai bước vào bên trong. Ngược đầu nhìn ánh mắt với ý cười khó hiểu của anh, cô bất giác khẽ hừm một tiếng, còn chưa mở miệng nói thì đã bị anh kéo vào đại sảnh của Kim Thịnh.

“Mưa to thế, hay là chúng ta không ra ngoài nữa, ở nhà nấu cơm thôi?” Trên bức tường thang máy phản chiếu bóng của họ, có thể lờ mờ nhìn thấy má cô ửng hồng. Bỗng anh không kiềm chế được cảm xúc, cúi đầu hôn lên vành tai cô, “Muốn ăn đồ em nấu, rất lâu rồi”.

“Có camera theo dõi đấy”, Trần Uyển nghiêng nghiêng đầu, lại giận dữ liếc anh một cái, “Thật là chỉ ăn cơm thôi không?”.

“Ừm, có thể làm cái khác nữa thì càng tốt.” Lúc cửa thang máy vừa mở, anh khẽ cười, đi ra trước để tránh cú đánh phía sau. “Còn chưa ra à? Đợi anh bế ra đúng không?” Anh lấy chân chặn cửa thang máy lại, kéo cô ra.

Bước vào phòng, không kìm nén nổi, anh giữ chặt gáy cô rồi cúi xuống đặt vào môi cô nụ hôn. Hơi thở dồn dập, cơn dục vọng kiềm chế mấy ngày nay đang sôi sục, giống như trở lại sự điên cuồng thời niên thiếu khi lần đầu tiên làm chuyện ấy.

Trong ánh sáng mờ昧, cánh tay anh lướt dọc giữa hai đùi cô mờ mẫm, khám phá vào bên trong váy. Trần Uyển lên tiếng chống đối nhưng lại hóa thành âm thanh rên rỉ trong miệng anh, nụ hôn của anh càng sâu, thâm nhập vào tận bên trong khoang miệng, quấn lấy lưỡi của cô. Cô không ngừng đánh vào vai anh nhưng nắm đấm cũng dần trở nên yếu đuối.

Đúng lúc cô thấy mình sắp ngạt thở thì được buông ra, dựa vào vai anh hỗn hển.

“Ngốc thật, ngay cả cách lấy hơi cũng không biết”, Tần Hạo cười, “Làm lại, anh dạy em”.

Trần Uyển tức giận nghiêng đầu né tránh. “Đừng làm vậy, tôi muốn đi tắm.”

Anh bịn rịn rút bàn tay đang đặt ở giữa hai đùi cô ra, cúi đầu thì thầm vào tai cô: “Tắm chung được không?”.

“Đi chết đi!”, cô đẩy anh, rồi dừng lại ở cửa phòng, ngạc nhiên không nói.

Tần Hạo dựa vào cửa, gác cằm lên vai cô, đưa mắt nhìn xung quanh căn phòng, hỏi: “Thích không? Chỉ đồ đồ dùng trong nhà, rèm cửa, màu sắc trước đây chán lắm, anh tranh thủ đổi trong mấy ngày em không đến. Màu tím này nhìn thuần khiết, chuyên gia trang trí nói là màu này được rất nhiều người ưa chuộng”.

Không chỉ như những điều anh nói, mà dường như cả căn phòng đều thay đổi. Trần Uyển mím môi, nhìn chằm chằm vào góc tắm tắm, bỗng vội quay đi, không dám tiếp tục nhìn.

“Không thích à?”, anh ngập ngừng hỏi. “Kim Thịnh chẳng có ai bán phòng, nếu không thì đổi căn khác. Hay là chuyển đi nơi khác?”

“Anh không cần phải thế.” Cô thấy vô cùng khó thở, hít một hơi thật sâu, nói: “Bề ngoài có vẻ che đậy thế nào cũng chẳng ích gì. Sự thật vẫn là sự thật, anh hiểu không?”.

Về chờ đợi và khẩn thiết trên gương mặt anh bỗng tan biến, đành mặt khẽ nói: “Anh hiểu, anh chỉ...”.

“Tôi đi tắm, không nói nữa.” Cô cúi đầu bước vào phòng tắm, cánh cửa đóng lại phát ra một âm thanh trầm đục, anh bực bội đấm lên cửa.

Anh như nén nhịn cơn giận dữ, không ngừng chòng ghẹo cô, vô cùng mê hoặc. Trần Uyển quán chần quanh người chống cự với anh, cũng là chống lại chính cơ thể mình. Nhưng đôi tay của anh và những nụ hôn nóng bỏng liên tiếp đặt lên cơ thể, mỗi một nụ hôn lại khiến cô như bùng cháy. Cô cắn vào một góc gối, bắt đầu có phản ứng không nổi. “Mèo con, em thả lỏng chút đi. Căng thẳng quá sẽ không thấy thú vị đâu.”

Thú vị. Lời anh nói khác nào là “phản kháng chỉ bằng hãy hưởng thụ”? “Nếu anh bị một thằng đàn ông cưỡng hiếp, anh có thể hưởng thụ cảm giác thú vị không?” Không nói còn tốt hơn, nói ra làm Trần Uyển vừa xấu hổ vừa cảm hận, cố dùng chân giầy giũa, suýt nữa là đá vào mặt anh.

Tần Hạo vừa may tránh kịp, bàn tay giữ chặt cổ chân cô, nhìn cô cười. “Em ở chung với đám Hà Tâm Mi nên học thói hư rồi.” Nói rồi anh hôn lên mắt cá chân của cô, liếc nhìn rồi hỏi: “Thật là không có cảm giác?”. Lưỡi anh men theo bắp chân cô đi lên, lại khẽ hỏi: “Thật là không có cảm giác?”.

Trần Uyển nhắm mắt lại, những nơi đầu lưỡi anh chạm vào lập tức vừa tê dại vừa ngứa ngáy khó chịu. Ngay cả máu đường như cũng bị đốt cháy, khiến cơ thể cô nóng bừng. “Đừng hôn nữa”, giọng nói của cô như van nài, chính cô cũng cảm thấy xấu hổ. Cô che mặt, chỉ nghe thấy hơi thở của mình gấp gáp, sau đó nghe thấy anh nói: “Bây giờ van xin đã muộn rồi”.

“Anh ức hiếp tôi”. Lời nói thốt ra trở thành những tiếng ghen ngào, “Anh ức hiếp tôi”.

“Mèo con, anh chỉ muốn để em hạnh phúc.” Anh chồm lên hôn vào những giọt nước mắt trên má cô, ngón tay không ngừng ve vuốt, cô không kìm nổi, bàn tay túm chặt lấy vai anh, khẽ run lên.

Tim anh đập mạnh, vang vọng bên tai. Gò má cô ửng hồng, đôi mắt nhắm lại, dòng lệ tuôn rơi, lưỡi anh vẫn cuốn chặt lưỡi cô, cố gắng kiềm chế cảm xúc, biết cô chưa trải qua nhiều, chưa thể hoàn toàn tiếp nhận sự quyết liệt của anh.

Cô cắn chặt môi dưới, trán đầm mồ hôi, một tay vô thức đặt lên vai anh, một tay nắm chặt góc chiếc gối. Anh vẫn nhịp nhàng, lòng bàn tay vẫn không ngừng vuốt ve, dưới tay anh là tấm thân nõn nà, anh không kiềm chế nổi, động tác càng mãnh liệt hơn.

Ngọn lửa trong đáy mắt anh như bùng cháy, cô nhắm chặt mắt không dám nhìn. Nhưng theo sự nhịp nhàng và mạnh mẽ của anh, cảm giác tê dại, bủn rủn ấy càng trở nên rõ ràng, như thể từng đợt sóng trào dâng xô bờ.

Khi tiếng khóc đầu tiên bật ra, cô biết mình đã bị chinh phục, âm thanh cuối cùng phát ra như tiếng van xin. Cô ngơ ngẩn nhìn anh, còn anh thở hổn hển, ánh mắt bị cơn dục vọng làm cho sâu thẳm. “Nhẹ chút”, cô rên rỉ, “Nhẹ chút”.

Anh càng thêm mãnh liệt, nhịp nhàng một cách tàn nhẫn. Như dây cung bị đứt đột ngột, trong đầu cô là khoảng không mờ mịt, hai tay vít chặt cổ anh. “Tần Hạo, tôi hận anh, hận anh”, cô khóc thất thanh, vùi đầu vào cổ anh, run rẩy nói.

Chương 48

Những giọt mưa to như hạt đậu đập vào cửa sổ kính, như hòa điệu cùng những tiết tấu nhịp nhàng của anh. Trần Uyển bị anh kéo theo nhịp điệu đó mà không thể chống cự, đầu óc mụ mị bầu chặt vào tay anh, khàn giọng liên tục nói: “Đừng”.

“Mèo con, cố chịu chút nữa, xong ngay thôi”, tay anh nâng cằm cô lên, lẩm bẩm nói.

Cả người cô bị anh gấp lại, hai chân cong lên ép vào trước ngực. Trần Uyển xấu hổ tột cùng, vùng tay cản anh nhưng anh đã giữ chặt eo cô.

Tia chớp bên ngoài cửa sổ xoẹt qua, làn da trắng muốt của cô như được nhuộm một lớp màu son đỏ, đôi môi khê hé mở, run run, nói trong mơ hồ: “Tôi hận anh”. Tần Hạo dừng lại, nhìn chăm chú ánh mắt mơ màng của cô, ngón tay len vào mái tóc giữ chặt cổ cô và hôn mãnh liệt bằng tất cả nhiệt tình. Ngón tay cô bầu vào lưng anh, cảm giác đau đớn nhưng vẫn không đau bằng vết thương trong trái tim. “Mèo con, hận anh nữa đi, hận anh đến tận tâm can đi.” Nói rồi anh ngừng cười, theo tiếng sấm đi đến tận cùng.

Toàn thân cô mềm nhũn không còn sức lực. Tiếng sấm ngoài cửa sổ dội lại ừng ừng, mưa như trút, những mạch máu bắt đầu ổn định trở lại.

“Đừng ngủ, anh gọi pizza rồi.” Anh tắm xong bước ra, mùi nước hoa phả ra như gột rửa sạch sẽ bầu không khí.

“Tôi rất mệt.” Trần Uyển nhắm mắt, không muốn đôi co.

Tần Hạo nằm nghiêng xuống cạnh cô, cẩn thận giúp cô gỡ mái tóc đang rối bù, rồi ôm cô vào lòng. “Vây đợi ăn xong hãy ngủ, bụng đói thì không ngủ được đâu.” Thấy cô chau mày không nói, nghĩ là cô vẫn còn tức giận chuyện vừa rồi. Anh khê cười, luồn tay vào trong chăn áp lấy bầu ngực nở nang của cô. “Giận cũng được, nhưng không được phớt lờ anh.”

Trần Uyển trở mình quay lưng lại phía anh.

Tần Hạo nghiêng rằng, đưa tay qua lật người cô lại. Trần Uyển hết kiên nhẫn, vùng tay đẩy ra. “Anh không thấy chán sao? Giày vò tôi cả tối, giờ còn muốn giày vò nữa ư? Cho tôi một chút yên tĩnh có được không?”

Tần Hạo bị khuấy tay cô thúc vào mặt, cơn giận cũng bùng lên. Một tay giữ chặt cổ tay cô, một tay ôm chặt eo cô. “Anh giày vò? Anh giày vò? Lòng tốt của anh lại bị coi là lòng lang dạ sói, anh nhẫn nhịn từng giây từng phút để dỗ dành, chiều chuộng em, chuyện ấy có dễ không?”

Trần Uyển bị anh ôm chặt trong lòng không cử động được, chỉ có thể nhìn anh bằng cặp mắt căm hận.

Mặt cô vẫn đỏ gay, càng làm hiện rõ đôi đồng tử đen nhánh, như có thể nhìn rõ tận đáy lòng anh. Cơn giận dữ trong lòng bỗng tiêu tan, trong đầu anh hiện lên bộ dạng cô yếu đuối, cầu xin anh tha thứ. “Mình

không ở cùng nhau bao lâu rồi? Nhất thời không kiểm soát được, là anh sai.” Anh cẩn thận mân mê vành tai cô, khẽ vỗ về: “Làm em đau phải không? Để anh xoa cho nhé”.

“Đồ mặt dày, đừng chạm vào tôi”, cô né tránh nụ hôn của anh, nhưng không tránh được những ngón tay đang ve vuốt.

Tần Hạo cười ha hả, thu tay lại: “Không phải thế này. Không vui thì lên tiếng, yêu thì giận dỗi thế nào cũng được. Để nổi bực dọc trong lòng, em không dễ chịu, anh cũng chẳng thoải mái. Đừng coi anh là yêu râu xanh, nếu như em đồng ý nói chuyện với anh, anh sẽ đồng ý không chạm vào em”.

Trần Uyển cười nhạt, “Anh còn dám thếp vàng lên mặt, bây giờ lại bắt đầu giả bộ thánh nhân sao?”.

Anh chăm chú nhìn vào khoe miệng đang nói lời nhạo báng của cô, trong lòng ghen ngào khó hiểu, cổ cười nói: “Lòng anh tựa gương sáng, biết em nhìn anh trái tim đã chết, dù sao thì cả đời này cũng không chiếm được tình yêu của em. Em thích hận thì cứ hận đi, hận anh đến tận tâm can, hận anh đến tận xương tủy, hận cả đời không quên nổi anh cũng được”.

Giọng anh nặng nề khiến trái tim cô thấy chua xót, cô vẫn giữ nguyên nét mặt, nói: “Tôi hận là hận chính mình”. Cô hận bản thân mềm yếu dễ bị bắt nạt, hận bản thân cam tâm chấp nhận dọa dẫm, hận bản thân phát ra những tiếng rên rỉ.

Trước mắt Tần Hạo vụt qua ánh mắt nhìn bất ngờ, “Mèo ngốc”. Anh nâng cằm cô lên, kéo gương mặt cô về phía mình, chậm rãi nói bằng giọng điệu biện bạch: “Em không có gì sai, đều tại anh. Anh tự thấy mình không phải người tốt, nhưng cũng chưa từng làm việc gì tàn ác, em là người đầu tiên. Nhưng anh không hối hận, nếu thời gian quay trở lại, anh vẫn sẽ làm thế. Trước đây chẳng phải em luôn con thường anh sao? Nếu anh không làm như vậy thì chúng ta mãi mãi không có cơ hội ở cùng nhau. Em hận anh thủ đoạn bỉ ổi cũng được, hận anh không có lương tâm cũng được, nhưng đừng hận bản thân. Có tức giận gì cứ đổ lên anh, chỉ cần em đừng rời xa anh thì thế nào cũng được”.

Nhìn ánh mắt quyến luyến của anh, lòng Trần Uyển khẽ rung động, giọng run run, cô nói: “Hại người hại mình, sao phải khổ thế?”.

Những động tác vuốt ve ban nãy lại hiện lên trước mắt, Tần Hạo nhếch miệng cười với cô. “Anh thấy đáng. Em không thích anh, anh thích em là được rồi.” Nhìn vẻ ủ rũ của cô, anh không nén nổi xót xa, thì thầm: “Em muốn ngủ thì ngủ chút đi, khi nào người ta mang đồ ăn đến anh sẽ gọi em dậy”.

Không biết thời gian trôi qua bao lâu, anh để tay lên ngực tự hỏi, bản thân chẳng mong đợi điều gì khác, chỉ cần hai người mãi mãi ở bên nhau như lúc này. Khổ đau, oán hận, buồn bã... rồi sẽ có một ngày được thời gian gột rửa, rồi sẽ có một ngày đón được ánh sáng.

Hơn hai mươi năm trôi qua, tính kỹ thì trong những ký ức quý giá phần lớn đều có cô. Trong đáy lòng và đầu anh, lúc thì hiện lên hình ảnh cô thuần khiết buổi sáng sớm nơi con hẻm Chu Tước lần đầu gặp gỡ; khi hình ảnh cô bướng bỉnh cố cản để kháng cự sự ngang ngược của anh; lúc lại là hình ảnh bóng lưng cô đi như vô hồn trên con đường Thượng Hải; khi là nụ cười hồn nhiên của cô dưới ánh hoàng hôn. Trong bóng tối, anh chăm chú lắng nghe hơi thở của cô, nét mặt anh theo những ký ức mà biến đổi.

Lúc Trần Uyển tỉnh lại, ngoài trời vẫn còn sấm sét, không phân định được rõ thời gian nên nhất thời cô có chút hoảng sợ. Tivi trong phòng khách bật nhưng tắt tiếng, cửa nhà bếp chiếu ra tia sáng vàng nhạt. Cô đẩy cửa, Tần Hạo một tay cầm nồi, một tay cầm muôi, đứng lúc quay lại thì thấy cô.

“Sao không ngủ thêm chút nữa? Giờ mới hơn mười giờ.” Chú ý tới ánh mắt cô, anh nhìn xuống tay mình, xấu hổ vội ném cái muôi vào nồi. “Thời sự mới đưa tin, đây là trận mưa lớn nhất trong ba mươi năm trở lại, pizza không giao đến, chúng ta tự nấu cơm ăn vậy.” Trần Uyển bước tới, nhìn vào nồi, bỗng bật cười, cô cố gắng giữ nguyên vẻ mặt lạnh lùng nhưng miệng không mím lại được.

Tần Hạo nhìn vào nồi, nét mặt càng trở nên lúng túng, “Trong tủ lạnh toàn là bia, không có rau, chỉ có mấy quả trứng, gạo thì lần trước mẹ anh đem đến vẫn còn. Mình làm cơm chiên trứng”.

Cô gật đầu, “Rất giống cơm chiên trứng”.

“Cái gì là giống? Quan trọng có ngon hay không?” Anh không hài lòng liếc mắt nhìn, xúc một muôi rồi đưa lên miệng cô, “Ném thử đi”.

Trần Uyển vội lắc đầu.

Anh nhìn cô hồi lâu không nói, rồi chậm chậm thu tay lại, “Anh nên đợi em dậy để làm mới phải”, nói rồi ném cái muôi vào chỗ cũ.

Không biết do gió bên ngoài hay bầu không khí đột nhiên lạnh lẽo, Trần Uyển bỗng rùng mình, sau đó nhũn nhặn một cách khó hiểu. Cô cầm chiếc muôi lên thử một miếng, ngược mắt nhìn thái độ thấp thỏm của anh, nụ cười dần dần hiện nơi khóe miệng, nhưng trong lòng có chút chua xót không thể nói ra. “Không tệ, nếu trứng chín thêm chút, cơm khô hơn chút, vị nhạt hơn chút là được.”

Sự căng thẳng của anh như được thả lỏng, anh lặng lẽ nhìn cô một lúc rồi cười, đưa tay véo véo mũi cô, nói: “Cô nàng bướng bỉnh, dám sỉ nhục anh à?”.

Trần Uyển huơ tay đẩy ra, “Tay toàn dầu mỡ với trứng”.

“Đầu bếp lần đầu ra tay, dám sỉ nhục anh? Em to gan thật đấy”, anh đắc ý hỏi, “Chúng ta ăn chứ?”.

Trần Uyển tức giận liếc anh một cái, “Phải thêm một công đoạn nữa”.

Rượu vang đỏ với cơm chiên trứng có lẽ là bữa tối lãng mạn nhất thế giới, ít nhất là đối với anh. Nhớ lại cái nhìn đầu tiên khi gặp nhau trong con hẻm Chu Tước, chưa bao giờ anh nghĩ họ có thể tiến xa thế này. Cho dù có mất mát nhưng so với thời khắc vui vẻ này thì đáng gì? Tình cảm mà anh không có cách nào nắm bắt được cũng sẽ dần dần tích lũy, dần dần trở nên rõ ràng.

“Mèo con, cứ thế này đến già được không?” Anh lặng nhìn cô.

“Hả?” Tuy cũng có niềm vui nho nhỏ theo cảm xúc của anh, nhưng câu nói vừa rồi lại khiến Trần Uyển giật mình. Cô ngẩng đầu, ngay lập tức bị cuốn vào hố sâu trong mắt anh. Nụ cười dần mất đi. “Tôi phải về rồi. Mưa cũng đã ngớt.” Cô nghiêm mặt thu dọn chén đĩa trên bàn. “Về trễ sẽ khó giải thích.”

“Anh nói thật đấy!”

“Tôi không muốn cãi vã.”

“Anh nói thật đấy!”

Cô quay người lại nhìn chăm chăm vào anh, “Tôi không muốn, tôi không muốn để cả đời mình oan ức, tôi không muốn lãng phí tất cả những gì mình có vào một con người chẳng liên quan gì cả, tôi không muốn sống cùng anh, tôi sẽ khinh bỉ bản thân, khinh bỉ cả đời mình. Tôi không muốn sống gần anh, ngay cả bây giờ cũng không muốn”.

Anh vẫn nhìn cô, ánh mắt chăm chú khiến cô hồi hộp. Cô ngụy trang ỉn bằng cách trút hết những uất hận trong lòng ra với anh, cô sợ ánh mắt anh sẽ nhìn thấy sự yếu đuối của mình.

Cô ngẩng đầu lên, nhìn anh bằng con mắt khinh thường, ngẩng cổ nhỏ xinh đầy khiêu hãnh. Anh nhớ cô cũng từng dùng ánh mắt và tư thế này để nhìn mình, sau đó cúi đầu rút dao, lúc ngẩng lên thì khóe mắt đã ầng nước, nhưng vẫn bướng bỉnh không chịu khuất phục. Anh nhớ đến mấy ngày trước, khi đôi tay cô run rẩy cầm xấp tài liệu, nghĩ đến nỗi đau và sự đơn độc của cô lúc cha tự sát, nghĩ tới sự tàn nhẫn cứ ập vào thể xác và tinh thần cô, đầu óc anh bỗng chốc hoang mang.

Tính người vốn ác. Từ nhỏ tới lớn, anh đã chứng kiến đủ mọi hạng người. Anh tự cho rằng trái tim mình là bức tường đồng bất khả xâm phạm, nhưng anh lại quên rằng mỗi trái tim đều có nơi mềm yếu, luôn có một thứ sức mạnh sẽ xuyên thẳng vào nơi mềm yếu ấy, khiến anh đau đớn, khiến anh cam chịu.

Trái tim như bị làn sương mù bao phủ cả ngày trời bỗng chốc tiêu tan. Anh đứng dậy, thấy cô lùi lại cảnh giác, bất giác lòng cảm thấy dịu dàng, dịu dàng đến xót xa, cảm giác ấy nhanh chóng lan vào lục phủ ngũ tạng.

“Vừa rồi anh nói đùa đó, thử em thôi, đừng bận tâm”, anh nhìn cô cười an ủi, “Giao hẹn của chúng ta anh vẫn nhớ. Đợi khi em tốt nghiệp...”.

Đợi khi em tốt nghiệp...

27. Chương 49 - 50

Chương 49

Ngày cô tốt nghiệp, cũng là ngày cô được giải thoát.

Nếu như Phương Tồn Chính có lòng hướng thiện, thời gian ba năm đủ để bước ra khỏi bùn lầy; nếu như chỉ là anh ta nói lời ngon ngọt để lừa dối cô, vậy thì cô cũng chẳng cần phải quan tâm điều gì nữa, cô đã cố gắng hết sức rồi.

Hi vọng người bên cạnh cô thực hiện lời hứa, cô vẫn còn cơ hội làm lại từ đầu. Giả dụ anh bội tín...

Trần Uyển liếc mắt, Tần Hạo đang chăm chú nhìn ra con đường trong màn mưa phía trước, dáng vẻ lạnh nhạt, thờ ơ. Cô không thể nhìn thấu con người này, anh từng cười với cô như đứa trẻ, hiền lành và ngây thơ; anh từng chà đạp tất cả những gì thuộc về cô bằng hết sức lực, man rợ và tàn ác. Đáng sợ nhất là lúc này, trong đôi mắt lạnh lùng của anh lóe lên ánh sáng mong lung, điều lóe lên ấy rốt cuộc là gì? Anh mỉm cười như thường lệ, nhưng nụ cười đó khiến cô sợ hãi, cảm thấy hình như anh đang âm mưu điều gì đó.

Cảm nhận được ánh mắt của cô, Tần Hạo quay đầu lại, “Lạnh à?”, anh nhìn thấy cô rùng mình.

“Bình thường”, Trần Uyển lấp liếm.

Anh dang tay ra ôm chặt cô, dường như biết trước sự chống cự của cô, nên anh ôm rất chặt. “Ngón tay sao lạnh thế này? Hay là bị cảm rồi?”

Những ngón tay cô nằm trong bàn tay nóng ấm của anh nhưng cô càng cảm thấy lạnh. Giả sử anh bội tín... nếu thật sự phải đối mặt với một ngày không còn đường nào khác, cô có thể đi về phương Nam. Khi đó Tiểu Vũ sắp tốt nghiệp, cậu mợ cũng đến lúc nhàn rồi, không cần quá lo lắng nữa. Cô có hai tay, một tấm bằng đại học, đủ để sống. Dù đã bị giày xéo tan nát nhưng vẫn còn hơi thở, cô sẽ hàn gắn tất cả những mảnh vỡ để trở về cô nguyên vẹn.

“Trong nhà có thuốc không? Mùa hè bị cảm không phải ngày một ngày hai là có thể khỏi đâu.”

“Có.”

Tần Hạo đã quen với cách nói chuyện người hỏi người trả lời thế này giữa hai người rồi, anh không để tâm, hỏi tiếp: “Định ngày nào dọn nhà? Sau khi ký hợp đồng không phải là có kỳ hạn một tháng sao? Dọn với thế này làm gì?”.

“Cậu tôi đã lấy tiền, mà cũng tìm được nhà rồi, không muốn làm khó người ta nữa”, Trần Uyển ngập ngừng một lúc, nghiêng đầu nhìn anh vẻ tò mò, “Sao anh biết có một tháng chuẩn bị?”.

Tần Hạo nhìn cô cười, “Ở đâu mà chả một tháng”.

“Không hẳn thế, cái nhà phía sau nhà tôi chỉ được ột tuần để dọn đi. Có thể là người mua nhà tốt bụng, cậu tiện miệng nói sau này không mở cửa tiệm nữa nên giờ phải đi tìm việc, người đó liền nói quán ăn của người bà con đang thiếu đầu bếp, rồi cho số điện thoại bảo cậu đi thử, cậu đến đó xem thì đúng là như vậy.”

Tần Hạo nhếch miệng, “Người tốt bây giờ quả là rất ít”. Thấy cô gật đầu tán đồng, anh bỗng vui vui. “Nhà em mà sửa chữa lại một chút thì rất tuyệt, bán đi hơi tiếc. Tính ra, bên chịu thiệt vẫn là nhà em.”

Mặt Trần Uyển buồn buồn. Nếu chẳng phải là còn phần viện phí của cậu, nếu chẳng phải sắp đến thời gian đi dờ, nếu chẳng phải là người mua ra giá cao...

Tần Hạo nhìn cô, nắm chặt bàn tay cô, khẽ nói: “Đừng buồn. Hai năm tới đây phải sửa chữa lại hào, con đường phía tây mọc lên nhà cửa, sống ở đó vừa ồn ào vừa bụi bặm. Sau này tu sửa xong, kiếm tiền mua lại là được”.

Trần Uyển tiện miệng đáp lời, biết rằng điều đó là không thể.

Ngồi trong xe chỉ mơ hồ cảm nhận được tiếng mưa tạt vào cửa kính, Tần Hạo ngập ngừng hồi lâu mới hỏi: “Em có muốn đi xem khu nhà của Diệp lão tứ không? Khoảng một tiếng, chúng ta...”.

“Không cần”, lời từ chối vang lên chói tai phá vỡ sự yên tĩnh trong xe. Trần Uyển nhìn những vệt mưa trên cửa kính, lúc sau nói: “Tôi không phải là người biết thời thế, anh đã nói thế mà. Sau này, tôi muốn rời bỏ một cách sạch sẽ”. Lòng biết mình đang tự dối bản thân, cầm cái thẻ năm nghìn tệ của Diệp lão tứ, cô biết mình đã chẳng còn sạch sẽ nữa.

Câu trả lời của cô không ngoài dự đoán, vạch ra ranh giới hết sức rõ ràng. Tần Hạo cười không thành tiếng, trước đây không hề biết tặng quà cho người khác cũng phải cần hai từ “tư cách”, nhưng bây giờ... Tính cách cô vô cùng ương bướng, có lẽ chỉ như thế mới có thể vượt qua những nỗi đau của cuộc sống, ở vào lúc tuyệt vọng lại càng ngoan cố. Trần Hải Hành, anh gọi thầm tên của cha cô, cố gắng kìm mong muốn tìm cho ra sự thật.

“Tôi nói rồi, không cần đưa, một cái ô không che được hai người”, trong hẻm, cô đưa mắt liếc nhìn anh một bên vai đã ướt, tỏ vẻ tức giận.

Ánh đèn đường mờ ảo, trong ánh sáng nhập nhoạng, đôi mắt cô trong veo thuần khiết hơn màn mưa. Trong lòng anh dấy lên một niềm vui, đơn giản chỉ vì sự hiện diện của cô. Nhưng ngoài niềm vui còn có chút ưu buồn, cô gần ngay gang tấc đây nhưng trái tim cô lại ở bên bờ nào xa lắm. Anh định nói hết những lời trong lòng nhưng không tài nào mở miệng nổi.

“Mèo con...”

Cô quay sang nhìn anh.

Tần Hạo ho nhẹ một tiếng, tay trái cầm cán ô, tay phải ôm cô vào lòng. Cảm thấy người cô cứng đờ, tay anh liền siết chặt, “Đừng đẩy anh ra, anh chỉ ôm em một chút thôi”.

Cô giương mặt lên, “Cửa nhà tôi”.

“Ôm một chút thôi”. Trong hơi thở là mùi hương ngát ngào của cô, nhịp tim anh dồn dập như những con sóng trào tấp vào bờ. Anh muốn hỏi cô có điều gì đặc biệt mà lúc nào cũng khiêu khích trái tim anh, khiến anh không thể tập trung vào điều gì khác, khiến anh luôn hành động như một kẻ ngốc. “Mèo con...”, anh chỉ có thể hết lần này đến lần khác gọi cô như thế, tự lấy cái phần hung hăng bừa bãi của mình ra để đối đãi với cô nhưng không biết làm như thế nào cho ổn.

Rất nhiều ngày sau, Trần Uyển vẫn còn cảm giác về cái ôm hôm ấy.

“Chị?” Tiểu Vũ điều chỉnh quạt lớn hơn một nấc. “Cứ trời nóng là lại lo mất điện, chị xem mặt chị đỏ hết lên rồi kìa?”

Trần Uyển cuối đầu giấu hai gò má ửng hồng, cô buộc chặt mớ sách trên tay. “Em bớt nói lời châm chọc đi. Việc nhà ngổn ngang thế mà em còn đi đá bóng! Thấy áy náy không?”

“Đây chẳng phải là em đang giúp sao?”, Tiểu Vũ xếp chồng mấy cuốn sách lên, “Mấy cuốn sách cũ này bán đi là xong, để lại cho tốn diện tích”.

“Không được. Tất cả đều là vật kỷ niệm, sau này già rồi lấy ra cho con cháu em xem em phá phách đến chừng nào, nhìn này, trên sách còn vẽ rô-bốt chiến đấu nữa.”

Tiểu Vũ cười ha ha, cẩn trọng nhìn cô dò xét rồi hỏi. “Chị, mấy ngày nay trông chị là lạ. Có phải vì em đậu vào trường mà chị thích nên chị bức tức không?”.

“Ăn nói bậy bạ, chị có gì lạ đâu?”

Ngày nhận được thông báo nhập học, cậu nữ cười hiếm hoi, mợ vui đến phát khóc, cả nhà đều mừng, tên nhóc này chỉ xoa xoa đầu rồi nói một câu: “Không đến mức ấy chứ?”.

Trần Uyển ngoài niềm vui ra, còn có một chút nuối tiếc, ngôi trường đó... Nếu như năm ngoái tất cả mọi chuyện đều không xảy ra, thì số mệnh của cô vẫn theo quỹ đạo trước đây. Cô vuốt vuốt mái tóc, gạt bỏ

những ý nghĩ vớ vẩn trong đầu, tiện tay vớ lấy quyển sách, gõ vào trán Tiểu Vũ. “Tên nhóc, thi xong rồi tự hỏi bản thân đi, còn giả vờ như không có gì. Tớ nào cũng nghe thấy em không ngủ được trằn trọc trên giường, còn lừa ai chứ?”

Tiểu Vũ cười, “Đó không phải em lo lắng vì sợ thi không tốt bằng chị mà là sợ chị sẽ ghen tức sao?”

“Chị ghen tức với em?” Ánh mắt Trần Uyển quay lại trên tay, bất giác nở nụ cười. Quyển sách đánh lên trán Tiểu Vũ là quyển nhật ký cũ, ngoài bìa giấy có ghi mấy chữ lớn quen thuộc. Trái tim cô nhói lên, mắt cay sè, không nén được, nước mắt cứ thế rơi trên mặt giấy, cô vội vàng lấy vạt áo lau đi.

“Chị”, Tiểu Vũ hốt hoảng.

Trần Uyển đưa tay mu bàn tay lên lau khóe mắt, quay sang cười với Tiểu Vũ vẻ run rẩy. “Là nhật ký của mẹ chị. Lúc dọn nhà chị tưởng cậu nghĩ nó là đồ phế phẩm nên bán đi rồi.” Có lẽ cậu kẹp nó vào đồng sách cũ, tưởng mất rồi hôm nay lại thấy.

“Nhật ký của bác?”, Tiểu Vũ thấy cô khóc sùi sụt, nhất thời tay chân lúng túng, cố tình chọc cho cô cười: “Cho em xem nào. Xem bác gái với bác trai yêu nhau như thế nào.”

Trần Uyển ôm chặt quyển nhật ký, trong lòng cũng hiểu được ý tốt của em, lau sạch nước mắt mới cười nói: “Không cho, em gom hết sách rồi đóng lại đi. Bận bịu cả sáng, giờ chị đi nghỉ chút đây”.

Ngồi lên giường, cô mở trang đầu tiên ra, không kìm được nước mắt. Những dòng chữ viết bằng bút bi và bút chì là kỷ ức về tuổi thanh xuân của mẹ cô, còn có những lời khích lệ của cha cô, có cả chuyện vui về việc ăn trộm trứng gà của nhà ai đó. Lúc cô còn nhỏ, cha cô xem cuốn nhật ký này như kho báu, còn cười đùa rằng khi nào cô mười tám tuổi mới đưa tặng cô, hoặc giữ lại tặng cô làm của hồi môn. Cô lau lau những giọt nước mắt trên mặt, cẩn thận vuốt thẳng lại mép sách, rồi đặt ngay dưới gối.

Buổi tối, trong nhà bày hai mươi mâm, đều là bà con láng giềng. Hơn nửa năm nay, liên tiếp có nhà chuyển khỏi hẻm Chu Tước, những người đang ngồi chén chú chén bác đây trong lòng vẫn có chút hoài niệm, buồn phiền.

Mợ ở cửa bếp nhắc là Phương Tồn Chính vừa ghé qua, không uống ly rượu nào đã đi ngay. Trần Uyển lau mồ hôi rịn trên trán, lưỡng lự vài giây, cầm lấy phong bao màu đỏ dày cộp trên tay mợ, nói: “Mợ, con đi chút rồi về ngay”.

Đi đến đầu hẻm Chu Tước mới thấy bóng Phương Tồn Chính và Lục Chỉ, cô vội đuổi theo. Lục Chỉ thấy cô, quen miệng gọi chị dâu, lời vừa thốt ra liền ngưng ngừng nhận ngay cái lườm của Phương Tồn Chính. “Anh Chính, hai người nói chuyện đi, em lên xe đi.”

Mấy tháng không gặp, cứ thấy như người xa lạ.

Trần Uyển thấy Phương Tồn Chính không nói, bản thân cũng có chút lúng túng, nhìn gò má thấy anh ta gầy đi nhiều, cô cúi đầu. Trong lòng là nỗi day dứt hay đau buồn? Chẳng thể biết được. “Mợ em nói, quà mừng lớn quá.”

Anh ta nhìn lướt qua phong bao mà cô đưa, rút bật lửa ra châm thuốc rồi mới nói: “Tiểu Vũ là đứa trẻ tuổi, cũng là đứa có tiền đồ nhất trong con hẻm Chu Tước của chúng ta, cái đó coi như một chút thành ý của anh. Em nhất định phải sòng phẳng với anh vậy sao? Ngay cả cậu em cũng vậy, tiền viện phí anh không lấy nhưng chú ấy vẫn mang đến đưa ẹ anh”.

Trần Uyển rút tay lại, im lặng hồi lâu, lúc chuẩn bị nói tạm biệt thì anh ta bất ngờ hỏi: “Em khỏe không? Anh thấy em mấy lần, có mấy lần em ở trong xe của hẻm...”. Trong đầu Phương Tồn Chính hiện lên hình ảnh hai người họ thân thiết, lòng đau đốn vô cùng, giọng nói tắc nghẹn: “Còn có một lần ở đường Trung Sơn, sao hẻm để em làm việc ở đó?”.

“Phát tờ rơi là việc em muốn làm, chẳng liên quan gì đến anh ấy”, Trần Uyển nhẹ nhàng giải thích, “Anh vẫn khỏe chứ?”.

Phương Tồn Chính gật gật đầu. Thì ra là anh ta lo chuyện thiên hạ, cười tự giễu, nói: “Vẫn tốt, nên như thế”. Anh ta rút một hơi thuốc, đống lửa sáng lên giữa màn đêm, ánh sáng lóe lên trong mắt anh ta rồi chợt tắt. “Ban đầu có hơi bực với bản thân, muốn hỏi xem rốt cuộc là em có từng yêu anh không. Bây giờ nghĩ

lại thấy trước kia thật hoang đường, cóc ghẻ mà đòi ăn thịt thiên nga. Cô gái thuần khiết như em mà đi với một kẻ du thủ du thực như anh liệu có tương lai không? Dù là ai thì cũng không làm thế. Cho nên, anh cũng không oán giận nữa, mới bắt đầu đã lãnh phải quân bài xấu thì làm sao mà chiến thắng được người ta? Hẳn đối tốt với em là được, em cũng không cần phải cảm thấy có lỗi với anh, sống vui vẻ với hẳn, rồi sẽ tự có cái nhìn chín chắn hơn”.

“Tồn Chính, đừng có làm mấy chuyện đó nữa. Vì mẹ anh cũng được vì anh cũng được, sớm thay đổi đi, được không?”

Phương Tồn Chính tránh xa ánh mắt bi ai của cô, ném đầu thuốc xuống dòng Thanh Thủy. “Đâu có dễ vậy? Anh cũng như con sông này, sớm đã bị uế bẩn rồi.”

Chương 50

Trần Uyển lấy nửa tiền tiết kiệm một năm nay đưa cho Tiểu Vũ, hai chị em ở trong phòng đưa đẩy mãi Tiểu Vũ mới cầm. “Chị, em lên trường sẽ tìm việc làm thêm ngay. Giống chị vậy đó.”

“Em tưởng dễ dàng như vậy à? Đắt lạ, người lạ. Số tiền này đi mua thẻ cơm, thấy cái điện thoại nào rẻ thì mua một cái. Tiết kiệm tiền nhưng cũng đừng tiết kiệm cái ăn, gầy thế này thì chẳng có đứa con gái nào dòm ngó đâu.” Thằng nhóc này mới dó mà đã cao hơn cô một cái đầu rồi, cao gầy như cái sào ấy. “Tiền bán nhà để cậu mợ dưỡng già, không được đụng vào. Lúc nào thiếu tiền thì tìm chị, chị sẽ cho em.”

Tiểu Vũ gật gật đầu, do dự một lúc mới lắp bắp nói: “Anh Chính nói ngày mai không đến đưa em. Chị, chị với anh Chính, thật sự là không còn gì nữa sao?”

Trước mắt cô hiện lên ngọn lửa khi Phương Tồn Chính châm thuốc, giống như sự rung động ban đầu của cô, chớp mắt đã tiêu tan trong màn đêm tĩnh mịch.

Cô gật đầu, “Ngủ sớm đi, ngày mai lên tàu hỏa”.

Trong thời gian nghỉ hè, Trần Uyển cứ nơm nớp lo sợ, sợ rằng sau này nhập học lại sẽ có lời đồn đại truyền đến, bao nhiêu kẻ túm tụm thì thầm sau lưng. May mà Hà Tâm Mi và Ninh Tiểu Nhã đáng tin, nên những điều cô lo lắng đã không xảy ra. Chỉ là khi vào văn phòng khoa nhìn thấy Tổng Thư Ngu, trong ánh mắt anh chứa đựng điều gì đó sâu xa khiến cô phát hoảng.

Cô chỉ trích Tần Hạo bội tín, trước lúc trở về trường vì cô kiên quyết muốn tìm việc làm thêm mà anh tỏ thái độ phản đối hết sức thô lỗ, trong lòng cô không vui, không nói tiếng nào lập tức xuống xe, một mình quay về ký túc.

“Vâng, cậu còn sợ tin đồn, tớ đã thay cậu trở thành nhân vật nữ chính trong vụ tai tiếng rồi. Mọi người trong trường đều thấy có một con rùa chạy với tốc độ 10km/h trong khuôn viên trường đuổi theo tớ”, Hà Tâm Mi quay sang Ninh Tiểu Nhã đang cười khúc khích, “Đám nữ ở khu ký túc chắc là đều tức tối ghen tị đến mức giật tóc túm đầu”.

Trần Uyển nhin cười cầm sách quay người vào trong.

“Này cậu đừng có giả vờ, Trần Uyển, cậu không muốn biết anh ấy và tớ nói gì sao?”

“Còn có thể nói gì nữa? Mấy ngày nay chẳng phải cứ lặp đi lặp lại mấy câu đó sao?”

Hà Tâm Mi cắn quả táo cái rộp, “Hỏi tớ là cậu có ăn cơm được không, có ốm không, tìm được việc chưa, trước mặt chúng tớ, có quả trách gì anh ấy không, đồ anh ấy mang đến cậu có đụng đến không. Trước đây tớ thấy anh ấy nói những lời thối tha, nhưng giờ đối lại, vừa thối tha vừa vật vãnh tâm thường, cứ lăm nhảm lăm nhảm. Đúng rồi, anh ấy còn gọi tớ là ‘liên bang ngực to’, khôn kiếp, giúp anh ấy chuyển đồ như bác cầu Hỷ Thước mà không có được một điều gì tốt đẹp”.

Ninh Tiểu Nhã bật cười thành tiếng, Trần Uyển cũng cười rung vai. Cô đọc sách không vào, quay người lại đối diện với Hà Tâm Mi, nói: “Không cần quan tâm đến anh ta là được rồi, loại người đó nếu mình càng phản ứng lại thì anh ta càng thích chí”.

Hà Tâm Mi nói: “Chẳng phải tớ vì tốt cho hai người sao? Nhìn dáng vẻ của anh ấy, tớ thấy thương cảm, không đành lòng”.

“Trần Uyên, cậu cho anh ấy một cơ hội đi”, Ninh Tiểu Nhã cũng đồng tình nói.

“Một người không biết tôn trọng người khác thì không cần thiết phải tôn trọng anh ta”, Trần Uyên quay người vào trong tường, không thêm phản ứng trước nỗ lực của hai bạn.

Trong mắt người khác, cô có thể là một bạn gái ngang bướng, được yêu chiều mà trở nên kiêu căng, nhưng có ai biết những hoang mang, lo sợ trong lòng cô chứ? Những người xung quanh chỉ thấy sự khéo léo và phóng khoáng của anh, chỉ riêng cô mới tận mắt nhìn thấy sự hung hăng dữ tợn của anh. Anh bóp chặt cằm cô, giọng nói nhẹ như tên nhưng đầy uy hiếp như dùi khoan vào tận xương tuỷ; cái ôm ấm áp của anh mang theo nhiều điều khó hiểu; những lời anh thốt ra cùng ánh mắt khẩn thiết... Rất nhiều ký ức vụn vỡ hiện về trong đầu cô, chồng chéo, lặp lại, phóng to, luân chuyển, lần lượt tái hiện. Một người làm sao có thể biến hóa nhiều đến thế? Làm sao có thể rõ ràng như thế? Khiến cô không biết làm sao, khiến cô hoài nghi những niềm vui trước mắt chỉ là hư không.

Lúc gặp lại, sự giận dữ và oán hận vẫn còn, từ đáy lòng dần tràn đến ánh mắt. Ngồi trong quán ăn Tây của Gia Thành, cô cắt miếng bít tết trước mặt phát ra âm thanh rào rạo.

Trong ánh nến, Tần Hạo ngược mắt cười, “Chẳng phải em tuổi Sửu sao? Sao lại hận bò đến thế?”.

“Anh mới là tuổi Sửu ấy!”, Trần Uyên khó chịu.

“Biết tại sao anh dẫn em đến đây ăn không?” Tần Hạo đưa mắt nhìn xung quanh một lượt, lúc quay lại, trong mắt đầy vẻ đắc ý. “Biết em tìm cơ gây gổ với anh, chỗ này nhiều người dòm ngó, em có bức mình cũng nên kiềm chế một chút.”

Trần Uyên hừ lạnh một tiếng.

“Vẫn còn giận à? Thế này bao nhiêu ngày rồi? Thấy anh gần như ngày nào cũng đứng dưới phòng em, em cũng phải cho anh chút sĩ diện chứ? Có chuyện gì to tát đâu? Tổng Thư Ngu tìm đến tận nơi hỏi anh, anh em mười mấy năm, anh có thể không nói được sao? Cậu ta cũng giúp em trút giận rồi, suýt nữa thì đập chai rượu vào trán anh đấy.” Thấy cô vẫn không nguôi ngoai, thậm chí không thèm ngược mắt lên, bất giác Tần Hạo cũng có chút bức bối: “Em nghĩ chuyện của tụi mình có thể giấu được bao lâu? Những người đến đây ăn không chừng còn có giáo viên của em, em nghĩ trốn tránh cả đời được sao?”.

“Ý của anh là chỉ bằng nói cho tất cả mọi người cùng nghe phải không? Có nhiều người đang đứng cười nhạo đằng sau tôi thì anh thấy rất vui phải không?”

“Em kích động thế này làm gì? Tổng Thư Ngu cũng chẳng liên quan gì đến em, cậu ta biết cũng có sao đâu?” Tần Hạo liếc nhìn ánh mắt tò mò của người ngồi bên cạnh, nghiêm mặt hỏi: “Em đừng nói với anh là em đang yêu thầm cậu ta nhé?”.

“Anh đang lải nhải vớ vẩn gì thế? Đồ thần kinh! Là do anh không giữ lời hứa trước, anh hứa với tôi là không nói cho bất cứ người nào cả! Bây giờ thì bao nhiêu người biết rồi? Có phải ngày mai còn định nói cho cậu tôi, nói cho cả trường tôi biết để sau này tôi chẳng còn mặt mũi nào mà gặp ai không?”

“Anh thật sự hi vọng toàn thế giới đều biết, anh hận là giờ không thể đứng ở ngoài đường mà hét lên rằng: ‘Trần Uyên là của tôi’. Anh có thể không?” Anh hít một hơi thật sâu, rõ ràng là đang kiềm chế. Sau đó nói tiếp: “Ngày nào cũng lén lút như kẻ trộm, xe phải đậu ngoài đường, điện thoại cũng phải đợi, trong mắt em, những việc anh làm có việc nào tốt đẹp đâu? Có lần nào anh không chiều theo tính cách của em chứ?”, giọng nói anh chậm rãi, càng nói như càng tỏ ra uất ức: “Anh có khác gì là loại em gọi thì đến em đấy thì đi. Thà làm con vịt còn hạnh phúc hơn anh”.

Trần Uyên thấy anh lớn rồi còn làm ra vẻ diêm dâm đáng yêu, bất giác cười phì một tiếng, cười xong lại hỏi hận.

Ánh nến khẽ lay động, lúc cô cười trông thật duyên dáng khiến Tần Hạo ngẩn ngơ quên luôn điều định nói. Trước cái nhìn chăm chú của anh, Trần Uyên khó chịu rửa nhỏ: “Con mắt lăm lăm lét thật đáng ghét!”.

Anh hơi lạng người, sau đó khẽ cười, nụ cười buồn bã. “Mèo con, chúng mình mấy ngày mới gặp một lần, đừng cãi nhau nữa được không? Anh hiểu nỗi ấm ức của em, nên em nói tìm việc làm thêm giờ anh cũng

không cần em nữa, phải không? Trong lòng anh có biết bao nhiêu điều không vui? Tại sao? Là vì không muốn cãi nhau với em.”

Thà làm ngọc vỡ còn hơn ngồi lạnh. Cô không thể làm ngọc vỡ, nhưng ngồi lạnh thì bản thân cô cũng có sự đấu tranh, cô không can tâm để anh tùy ý dọa dẫm.

Buổi tối, trước lúc ngủ, cô mở cuốn sách mang theo ra, “Anh ngủ trước đi, tôi đọc sách chút”, nói rồi dịch người ra mép giường, nơi có ánh đèn, tiếp tục đọc.

“Đừng đọc nữa, ngủ sớm đi, em đồng ý mai chạy bộ cùng anh rồi mà.” Anh đưa một tay ra với lấy quyển sách của cô, tay còn lại vòng ôm eo cô.

Trần Uyển trừng mắt nhìn, không can tâm giật lại sách nhưng anh lập tức ngồi thẳng dậy, giơ lên cao. Sau mấy lần giành lại không được, cô phát cáu: “Anh tránh ra, hôm nay tôi không phải là con vẹt”.

Tần Hạo vẽ mặt hoài nghi nhìn cô chằm chằm.

Trần Uyển trong lúc tức giận đã nói sai, mặt đỏ tía tai, vô cùng thất vọng. Nghe tiếng anh cười gằn, sau tiếng cười là quyển sách bị ném vào góc tường, anh cởi áo ra, nhếch miệng nói: “Thù lao đã trả rồi, chúng ta cần có đạo đức nghề nghiệp. Em có đồng ý hay không cũng phải làm”.

“Anh nói vớ vẩn gì thế?” Trần Uyển bực bội đứng dậy, nhưng bị cánh tay anh kéo giật lại ngã nhào vào người anh. “Thần kinh, lại bắt đầu phát bệnh”, vừa nói vừa đẩy mạnh.

Anh cười ha hả, hai chân quắp lại giữ chặt cô, cơ thể cũng dần áp sát. “Nhanh lên, anh còn một hiệp nữa, bà Lương ở phòng 1802 đối diện còn đang đợi anh.”

Trần Uyển tránh bờ môi đang sát lại của anh, vừa giận vừa buồn cười, “Thần kinh, anh bình thường lại được không?”.

Bốn mắt nhìn nhau, anh bỗng ngưng cười, ánh mắt bốn cột được thay thế bằng sự nghiêm túc. “Anh rất bình thường, muốn hôn em một cách rất bình thường”, môi anh áp vào môi cô, “Mèo con”, anh ngừng lại, “Cùng em rất vui, vui đến mức không nói được thành lời”.

Trái tim cô run rẩy, ngay lúc đôi môi anh ghé lại, hai tay cô ngấp ngừng vài giây rồi cuối cùng cũng nhẹ nhàng ghì lấy vai anh.

Thời gian cứ thế trôi đi, họ có lúc cãi cọ, có lúc xung đột, nhưng vẫn đi theo quỹ đạo bình thường.

Trần Uyển cảm thấy mình đã thành người lớn, cảm thấy bình yên, cô như trở thành một con người khác. Nhưng dường như trong miền sâu thẳm nhất của tâm hồn mới mẻ này vẫn đang ẩn chứa một Trần Uyển ban đầu.

Năm thứ hai, môn chuyên ngành nhiều hơn, cô vẫn kiêm nhiệm hai việc, lúc đến nhà anh đa phần cô đọc sách. Lúc ngẩng đầu dụi dụi đôi mắt lại bắt gặp ánh nhìn chăm chú của anh, anh sẽ cười với cô rồi quay đầu tiếp tục xem phim. Còn cô, cô cũng nhìn chằm chằm vào lưng anh và ngẫm nghĩ hồi lâu.

Cô vẫn thường vô thức trượt đầu ra khỏi gối lúc nửa đêm, nhưng lúc nào anh cũng kéo cô ngay ngắn lại, rồi ôm chặt. Có mấy lần cô mơ gặp cha mẹ, hoặc mơ cãi nhau với anh, anh lại nửa tỉnh nửa mơ vuốt ve lưng cô và dỗ dành.

Anh quen ngủ muộn nhưng luôn cố gắng bắt nhịp với cô, sáng dậy hai mắt nhú lại nhưng vẫn thức dậy đưa cô tới trường. Không biết anh làm cách nào mà có thể biết được số điện thoại tất cả các bạn trong phòng ký túc xá của cô, biết mọi hành tung của cô trong trường, thậm chí còn biết cả lúc cô ở thư viện nhận được lá thư tỏ tình kẹp giữa trang sách.

Anh thường bận bịu đi đây đó, cô trước giờ chưa từng hỏi anh đang bận chuyện gì, nhưng mỗi lần xuống máy bay nhất định anh sẽ gọi điện hoặc nhắn tin cho cô, lần nào cũng thế.

Họ cũng có cãi nhau, vì cô không đồng ý dùng tiền của anh; vì cô không mặc quần áo anh tặng; vì cô không đi gặp bạn anh; anh nói anh cũng có niềm kiêu hãnh nhưng sẽ dùng ánh mắt yêu thương để chăm lo cho cô, chủ động làm lạnh.

Tâm hồn như bị chia cắt, một nửa sẽ cảnh tỉnh cô lúc cô ở một mình: Đừng có bị sự dịu dàng giả tạo đó làm mòn đi lòng tự tôn của mình, Trần Uyên, phải nhớ tới vết thương mà mày đã nhận! Một nửa khác lại dễ dàng chính mình khi đối diện với ánh mắt cười mê đắm của anh: Chỉ cần một chút thôi, chỉ cần trong đầu lưu giữ một chút mảnh vỡ ký ức và sự dịu dàng ảo ảnh là tốt rồi.

28. Chương 51 - 52

Chương 51

Dựa vào lan can ban công bên ngoài nhà bếp, có thể trông ra bãi cỏ tiêu điều trên quảng trường Nhân dân. Bầu trời rất cao, nhìn từ góc độ này có thể thấy bầu trời rộng lớn, không như khi đứng ở con hẻm Chu Tước, chỉ thấy một khoảng trời xanh lam nhỏ giữa trùng trùng mái ngói.

Ở một góc quảng trường, vài cậu bé đang trượt patanh, tiếng cười khanh khách âm vang trong gió. Trần Uyên liếc nhìn cuốn sách đang mở được đặt trên bệ, “Tuổi thanh xuân là cái chuồng gió được làm từ băng, chỉ nghe thấy âm thanh trong trẻo, mà không thấy chúng đang dần tan đi”, cô nhớ trong sách có câu nói này.

Cô khẽ cười như có suy tư.

Hôm qua cùng Tần Hạo tới tang lễ cha của Diệp Thận Huy, cô đứng lặng hồi lâu, nhìn chăm chú một người con gái của gia chủ. Có vẻ ngang tuổi với cô, lẩn khuất trong đám người, bộ đồ màu đen càng làm bật lên da trắng, ánh mắt vô hồn. Cô nhìn chăm chú, cô gái ấy như thể đang ở một thế giới khác không bận tâm đến những người xung quanh. Mấy năm trước, có lẽ cô cũng như thế, người thì đó mà linh hồn thì phiêu dạt tận đâu, tự đấu tranh với bản thân, đấu tranh với những nỗi khổ đau và bi thương của chính mình.

Những chuyện này đã đi qua, trái tim cô thầm nói. Lớn lên đã phải trả giá tất cả, ngoài những cam chịu, bi thương, tuyệt vọng, còn có sự hao mòn của tuổi xuân.

Lúc cửa nhà bếp mở ra, cô quay đầu nhìn, trong đáy mắt như vẫn còn nụ cười của những đứa nhỏ đang trượt patanh. Ánh mắt ấy đã làm tiêu tan mọi mệt mỏi của anh.

Tối qua từ nhà tang lễ đi ra lại vội đến bệnh viện. Lục Chỉ gọi điện nói Phương Tồn Chính bị chém một nhát sau lưng. “Anh Chính tránh nhanh, nếu không đã bị chém làm đôi rồi.” Cô lo lắng, không làm chủ được tinh thần.

Nhưng Tần Hạo nói: “Hắn có anh em, có người nhà lo rồi, em đi thì giúp được gì? Rõ ràng là tìm cơ hội để lấy lòng thương cảm”.

“Lời anh nói là của con người sao?”, cô nghiêm giọng.

Mặt Tần Hạo sầm lại, không nói không rằng.

Đến trước phòng bệnh, Tần Hạo và Lục Chỉ trở mắt nhìn nhau như dấy lên từng đợt sóng, nhìn Phương Tồn Chính nằm sấp trên giường, nghe hơi thở đều đều của anh ta, Trần Uyên mới hoàn hồn.

“Tên Hạ Phong Tử thấy chuyện làm ăn của tội mình phát đạt, lúc nào cũng xúi giục anh Chính hợp tác với nó bán thuốc. Anh Chính không đồng ý, nhiều tiền cũng không làm, hắn lại nói sẽ đích thân đi vận chuyển hàng, hằng tháng bên mình ăn hoa hồng cũng được. Nhưng anh Chính vẫn không đồng ý, thế là hắn không nói gì nữa, giao hảo hơn năm nay vì chuyện này mà cũng kết thúc”, Hầu Tử hít một hơi thuốc dài, nói tiếp: “Hai tên lần trước đâm chú Củng, ai mà không biết bọn nó chính là người của Hạ Phong Tử, chuyện di dời nhà cửa ở phía tây cũng do hắn nhúng tay vào. Tay hắn vươn quá dài rồi, những người ở phía tây thành phố chúng mình không dám có động tĩnh gì, sau này mọi người đều không phải giả vờ nữa. Năm nay đụng phải mấy đám chó ấy, dần mất mấy đứa chúng nó. Hạ Phong Tử không biết đắc tội với ai, bị vạch mọi nguồn cơn, thì ra trước đây hắn ở quê đã có án. Trận đụng độ này, hai bên đều nhào vào hắn, chó cùng

dứt giậu rồi. Chiều nay anh Chính đi thu tiền ở Đường Hội, chuẩn bị tới Đê Cung, còn chưa lên xe thì bị hán phục kích chém cho một nhát. May mà anh Chính tránh kịp”.

“Như trước đây tao nói, cho nó phát súng hai nòng dùng một cái thì đâu có xảy ra chuyện này?”, Diên Tam nói giọng ồm ồm ngoài hành lang khiến y tá trực ban giật mình quay đầu lại.

“Mày nói nhỏ thôi”, Lục Chỉ khẽ cảnh cáo, ánh mắt lướt về phía Tần Hạo đang đứng gần đó.

“Chưa nói với thám tử Phương chứ?”, Trần Uyển hỏi, “Đã bắt được tên Hạ Phong Tử chưa?”.

“Hạ Phong Tử ma lạnh, tụi em đã chia đàn em đi tìm khắp thành phố, hai ngày rồi chưa thấy tin tức gì. Thám tử Phương thì bọn em chưa dám báo. Chị dâu...”, Lục Chỉ lại đưa ánh mắt sang nhìn Tần Hạo, ngập ngừng một lúc mới nói: “Em chủ động gọi điện thoại, anh Chính nửa năm nay ra sao chị đều không biết, em nghĩ chị đến thì anh Chính sẽ mau khỏi”.

Trần Uyển nghe, khước miệng giật giật, cười nói: “Không sao, chị sẽ quay lại”.

Trên đường về, Tần Hạo không nói không rằng, mím môi, ánh mắt lạnh đến thấu xương, còn lạnh hơn hơi lạnh mùa thu giữa trời đêm. Lúc tắm xong nằm trên giường, nếu là trước đây anh đã đưa tay ra cho cô gối đầu, rồi ôm cô vào lòng, nhưng lúc này anh chẳng có động tĩnh gì.

Trần Uyển không hiểu anh giận dỗi chuyện gì. Cô gần như đã vứt bỏ tất cả, lẽ nào vẫn chưa đủ? Còn muốn cô thế nào nữa đây? Lúc tắt đèn, cuối cùng Tần Hạo cũng quay người sang cô, không đợi anh đưa tay ra, Trần Uyển đã dịch người về phía mép giường. Chỉ nghe thấy hơi thở nặng nề từ đằng sau áp lại, căng thẳng một lúc, cuối cùng anh cũng nằm trở lại. Cô nhìn bóng lưng anh vài giây, kéo chăn lên vai, không cảm nhận được phút ấm áp nào.

Cũng như lúc này...

“Ban công gió to lắm.” Nghe giọng anh khàn khàn, cô thở phào nhẹ nhõm, giật mình phát hiện bản thân dường như đang chờ đợi câu nói của anh.

Cô quay người nhìn lại, Tần Hạo đứng giữa bếp, cầm chưa cạo râu, ánh mắt mệt mỏi sau một đêm mất ngủ. “Ngoài ban công gió to, vào đi”, anh lại nói tiếp. “Ninh gì thế?”.

“Canh cá lóc.” Cô mở vung đảo đảo mấy cái, nhìn vào gương mặt khó hiểu của anh mà vờ như chẳng thấy.

“Không đi học à?”

“Xin nghỉ phép rồi.”

“Cả đêm không ngủ, để xin nghỉ, đi chợ sớm? Cái nôi này cũng là mới mua?”, anh cười nhạt, “Hắn thật có phúc”.

Trần Uyển đẩy vung lại. “Anh không thích tôi dùng bếp nhà anh, ngày mai tôi về nhà cậu tôi.”

Anh ném mạnh cái ly đang cầm trên tay vào góc ban công, nhướn mày nhìn cô, sầm mặt nói: “Điều anh không thích nhiều lắm rồi”. Lúc Trần Uyển nghe tiếng ly vỡ choang, trong lòng đã chuẩn bị tinh thần, nhưng còn chưa kịp phản ứng thì đã bị anh kéo vào lòng, cảm cô bị tay anh bóp chặt, cô thét không thành tiếng: “Bỏ tay ra!”.

“Điều anh không thích rất nhiều, không thích em ngủ quay lưng lại với anh, không thích bọn chúng gọi em là chị dâu, không thích ánh mắt em ầng nước vì cảm thương hắn.” Anh đẩy cô sát vào ban công, không cho cô giây giụa, thần thái vô cùng mệt mỏi, ánh mắt lạnh lùng, trầm giọng hỏi: “Có bao giờ em vì anh mà làm một bữa cơm chưa? Có bao giờ em chăm sóc anh như vậy chưa? Trần Uyển, anh hỏi em, người em yêu là hắn, phải không?”.

Trần Uyển bị anh bóp chặt cảm, trong miệng chỉ phát ra những tiếng ứ ứ, cô đưa tay đâm vào lưng anh.

“Sao em có thể chăm lo hắn như thế? Hắn có vị trí trong trái tim em vậy sao? Hắn chỉ bị thương một chút mà em đau đớn đến thế à?” Ngọn lửa tức giận đã thiêu đốt trái tim anh suốt đêm, lúc này anh không nén nổi, cơn bực tức cứ thế trào ra. Vì sao cô lại quan tâm đến hắn như thế, lại còn nhìn hắn bằng ánh mắt dịu dàng đầy yêu thương tới vậy? “Thảo nào anh có thể dùng hắn để ép buộc em, thảo nào anh có làm thế nào

chẳng nữa em cũng không động lòng. Anh tưởng em không có trái tim, hóa ra toàn bộ trái tim em đã đặt nơi hắn rồi.”

Trần Uyển cố vùng vẫy nhưng vẫn không thoát được tay anh. Lúc này, vẻ bình tĩnh bề ngoài đã tan vỡ, tất cả sự dục dằn của anh đúng như cô dự đoán chỉ là giả tạo, cô ngu ngốc mong đợi điều gì, đòi hỏi điều gì, xoắn xuýt điều gì, tranh đấu vì điều gì?

Cô đưa tay ra sau lần tìm, vớ được cái muôi, thuận tay đánh mạnh vào đầu anh. Lúc cô thấy cảm mình được buông lỏng thì có một dòng máu đỏ chảy từ trán anh xuống miệng. “Làm người đừng có quá đáng. Người anh phải cảm ơn là anh ấy. Không phải vì anh ấy thì liệu tôi có sống cùng anh không? Phương Tồn Chính đối tốt với tôi, trước nay không đòi bất kỳ báo đáp gì. Ngay cả khi tôi cự tuyệt anh ấy, anh ấy cũng không nói với tôi một câu gây tổn thương. Anh đừng đem anh ấy ra mà so sánh, anh không đủ tư cách, ngay cả một ngón tay của anh ấy anh cũng không sánh bằng.”

Trong mắt Tần Hạo chỉ có một tia đỏ, mơ hồ nhìn thấy vẻ vẻ mặt kiêu căng của cô. Đồ kỵ, phần uất, đau buồn... biết bao nhiêu cảm xúc cứ ứa đến giống như sóng to gió lớn, anh gạt đầu lia lịa, trái tim như bị kim đâm đau nhói, miệng nhả từng tiếng: “Anh không sánh nổi hắn, dù làm bao nhiêu việc chẳng nữa anh cũng không bằng hắn”.

Ngọn lửa tức giận trong mắt anh khiến cô im bật như ve sầu mùa đông, cô sợ lại bị nuốt chửng một lần nữa, cố trấn tĩnh bản thân, cô nói an ủi: “Không nói nữa được không? Tôi phải đi bệnh viện, anh cũng đi cùng, anh đang chảy máu rồi”.

Anh bước vội đến giật chiếc bình giữ nhiệt trong tay cô. “Em không được đi đâu cả, nghĩ tới cảnh hai người nước mắt ngấn nước mắt dài nhìn nhau diễn cảnh khổ tước bay về phương Nam mà anh phát ớn.”

“Anh nói chuyện lý lẽ chút được không? Coi như bạn bè bình thường, tôi tới viện thăm có gì là không được?”.

“Ai cũng được, hắn thì không”, anh gầm lên.

“Tránh ra.” Trần Uyển đẩy anh rồi tắt bếp, lại bị anh ôm chặt eo, tay cô đưa ra định đẩy anh nhưng trượt tay quơ vào nồi canh trên bếp. Lúc tiếng vỡ vang lên, chân phải cô như tê đi một nửa.

“Tắt ga đi”, Trần Uyển thấy Tần Hạo sững người, lùi lại một bước nói giọng khàn khàn.

Anh quỳ xuống, vội kéo ống quần cô lên, lấp bấp hỏi: “Bỏng ở đâu? Để anh xem, đừng có động đây, để anh xem”.

Sau cảm giác tê dại là cơn đau như kim châm muối xát, “Tránh ra”.

Anh mặc cô đẩy, vẫn nâng bàn chân trần của cô lên. May mà có đi dép nên chấn đi được một nửa, anh thở hắt ra, “Đưa em đi bệnh viện, trong nhà không có kem trị bỏng”.

Trần Uyển đành mặt, chịu đau đẩy anh ra rồi đứng dậy. “Tôi tự đi, không làm phiền anh.”

Hai tay Tần Hạo chống ra sau, móng chưa chạm đất đã đứng dậy, tay xoa xoa vết canh dính trên ống quần cô, vẻ uể oải, “Mèo con”.

Trần Uyển đi vào nhà tắm, mở vòi nước lạnh dội vào chân. “Mèo con, xin lỗi, mèo con!”... Cô lặng nhìn lớp da bị nước canh làm cho tấy đỏ, coi như không nghe thấy tiếng anh gọi ngoài cửa.

Lúc cô vén quần lên, khập khễnh bước ra, Tần Hạo chán nản ngồi quỳ trên sàn nhà, dường như không cảm nhận được tiếng cửa mở và tiếng bước chân của cô, tâm tư không biết đang bay đến nơi nào. Đến lúc cô mở cửa chính ra, anh mới như chợt bừng tỉnh từ giấc mộng, đuổi theo nắm lấy cái túi của cô, “Mèo con, đừng đi”. Trần Uyển nhìn vào mắt anh, ánh mắt hối hận và buồn bã khiến lòng cô đau xót. “Tránh ra!” Cô giật lại chiếc túi, dùng hết sức mình, giống như cuộc đấu tranh giành giật giữa ranh giới của ác mộng và hiện thực.

Cửa thang máy mở ra rồi đóng lại, Tần Hạo và Trần Uyển vẫn còn giằng co trước cửa, ngay sau đó nghe thấy tiếng như con sư tử mẹ gầm lên, Trần Uyển lướt mắt sang, Hà Tâm Mi giờ hai cánh tay lên cao, trên tay xách hai túi rất to bỏ nhào về phía Tần Hạo. Trần Uyển chưa kịp mở miệng, loáng một cái, cái túi đựng đầy đồ đã đập vào đầu Tần Hạo, bánh ga tô dính lên vai anh, lớp bơ của bánh bám vào mặt anh rồi rơi

xuống đất. Hoa quả vương vãi đầy nền, một quả lê lăn tới bên cửa thang máy. Tống Thư Ngu mím môi, cơ mặt như căng cứng, đứng nguyên tại chỗ, nhìn chăm chăm vào cảnh tượng trước mắt.

Chương 52

Một mớ hỗn độn.

Trần Uyển từng nghe một chuyện vui trong dịp năm mới. Bạn gái hiện tại của bạn trai cũ của Ninh Tiểu Nhã và bạn gái cũ của bạn trai hiện tại của cô ấy, lại chính là cô gái học cùng khoa, ở cùng ký túc xá với cô ấy, đi ăn khuya xong hai bên tình cờ gặp nhau ở cổng trường, cùng cầm phần, nói lời mỉa mai cực kỳ cay nghiệt. Ninh Tiểu Nhã bị sỉ nhục toàn thân run lên, Hà Tâm Mi không kiềm được cơn giận, bước lên ột cái bạt tai vào kẻ nói lời ác độc, khiến đối phương loạn choạng. Hành động anh dũng như thế mà Trần Uyển lại bỏ lỡ khiến cô nuối tiếc mãi. Không ngờ rằng bản năng “sư tử mẹ bảo vệ con” của Hà Tâm Mi hôm nay lại phát tác.

Nhặt hoa quả vương vãi trên đất lên, lúc bước vào phòng khách đóng cửa lại, đôi mày lá liễu của Hà Tâm Mi vẫn còn dựng đứng vì giận dữ, nhìn Trần Uyển đi khắp khiêng, nghĩ là do Tần Hạo thô bạo. “Nhìn gì mà nhìn? Đừng tưởng là ăn của anh một ít đồ là bị anh mua được nhé! Nếu không cam tâm thì tôi sẽ trả hết lại cho anh, anh vào toilet nhà tôi mà tìm!”

Tần Hạo không chịu nổi ánh mắt trách móc của cô ấy, khẽ rửa: “Đàn bà khó dạy!”.

Tống Thư Ngu vừa đi xem đồng bữa bọn trong nhà bếp, nghe xong không nén được cười. “Tớ thấy cậu đang vui lắm. Hai người đó, lấy chuyện đánh nhau làm niềm vui đúng không?”, nói rồi không thèm nhìn ánh mắt như dao của Hà Tâm Mi, khuyên Tần Hạo: “Đi thay đồ trước đi, ra rồi từ từ nói”.

Trần Uyển liếc mắt nhìn Tần Hạo, hình như cái muối đánh vào làm trầy da, máu đã ngừng chảy, trên má chỉ còn một dòng máu thẩm, vai dính đầy kem sữa, bộ dạng vô cùng nhếch nhác. Ánh mắt cô không may bị anh bắt gặp, cô giật mình kinh sợ, sắc mặt khó coi. Cô rõ ràng cảm nhận được vẻ chán nản của anh trong giây phút bốn mắt chạm nhau.

Khúc mắt của hai người không thể để người ngoài biết được, Trần Uyển chỉ giải thích vết bọng trên chân là do vô ý. Nhưng nổi uất ức cổ nén vẫn lồ lộ ra ngoài, không giấu nổi ánh mắt sắc bén của Tống Thư Ngu.

Tống Thư Ngu sắc mặt nghiêm nghị hiếm thấy, nghe Hà Tâm Mi nói Trần Uyển mệt xin nghỉ phép, đúng lúc đó anh có việc cần gặp Tần Hạo, cho nên nhân tiện đến thăm. Anh cười cười, “Cô ấy đang chán nản nên bày trò nghịch ngợm, nhân tiện làm mất thể diện của tớ, cậu không thấy đồ mua về đều bị cô ấy ăn hết sao? Ngay cả bánh kem cũng nói là giảm cân thành công, phải có phần thưởng khích lệ, lại còn nói là muốn đến Gia Thành nữa”.

Hà Tâm Mi lâu lâu rằng bánh ga tô đã biến thành đạn hết rồi. Trần Uyển nghe xong thì mỉm cười, hỏi: “Chiều có tiết học không, tớ với cậu cùng về?”.

Hà Tâm Mi ngồi thẳng dậy nhìn thăm dò Tống Thư Ngu, rồi quay đầu hỏi Trần Uyển: “Bây giờ hả?”.

Trần Uyển gật đầu.

Lúc hai người đứng dậy thì Tần Hạo thay quần áo xong đi ra, thấy họ định đi, anh kinh ngạc hỏi: “Vẫn muốn đi?”.

Trần Uyển lại gật đầu.

“Anh đưa em tới bệnh viện được không?”

Cô vô cùng khinh thường ánh mắt khẩn khoản của anh. “Không cần. Tôi đã đỡ rồi.” Sau cơn hỗn loạn, giờ cô đã bình tĩnh trở lại. Có điều, ngọn lửa tức giận vẫn hừng hực trong lòng, ngáng nơi cổ họng, lồng ngực khó chịu.

Cô từ chối lời đề nghị đưa về trường của Tống Thư Ngu là muốn bộc bạch hết với Hà Tâm Mi, hơn nữa năm nay, cô đấu tranh để kiềm chế... Lúc Hà Tâm Mi như con sư tử mẹ bổ nhào vào Tần Hạo, đột nhiên cô có mong muốn bộc bạch tất cả những điều trong lòng với người khác.

Ngồi đợi ở băng ghế trạm xe bus, từng sự việc cứ trôi dạt và hiện rõ ràng, cô kể từ lần đầu tiên gặp, cô và Tần Hạo đã qua lại gần hai năm trời. Cô nghĩ mình có thể bật khóc giữa đường, nhưng một giọt nước mắt cũng không chảy ra, cho dù là nghĩ đến cảnh tàn khốc nhất thì giọng nói của cô vẫn lạnh tanh, giống như một người bàng quan đang kể câu chuyện chẳng liên can tới mình.

Hà Tâm Mi đứng lên ngồi xuống không biết bao nhiêu lần. Sắc mặt cô ấy thay đổi liên tục theo mỗi tình tiết trong câu chuyện, lúc đỏ lúc trắng bệch, tay lúc nắm chặt lúc thả lỏng. Cuối cùng lẩm bẩm: “Tổ cáo anh ta! Tổ cáo anh ta!”. Cô ấy hươ hươ nắm đấm trong không khí, nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “Tổ cứ tưởng anh ta chỉ là kẻ chưa chừng chạc, không ngờ nhân phẩm... Tên cặn bã!”.

Trần Uyển nhìn về phía trước không biết là chiếc xe thứ mấy đang đến, buồn bã nhắc lại: “Tổ cáo anh ta? Gần đây cậu có xem tin tức không? Người mới nhận chức đó? Cũng họ Tần”.

Hà Tâm Mi đột nhiên nhụt chí, chửi tục một câu, rồi ngồi xuống, tức tối nói: “Tưởng Tiểu Vi đó, ngay từ đầu tớ đã nói cô ta không phải là người tốt, một người đàn bà không chồng mà có một đứa con, lại ở cái nhà như thế, từ đầu tới chân toàn hàng hiệu. Cậu quá thật thà, còn xem cô ta là mục tiêu phấn đấu nữa chứ”.

“Làm sao tớ biết được?”, Trần Uyển gương cười, “Hai tháng trước cùng anh ta đi tập đánh bóng tường còn gặp Tưởng Tiểu Vi, cô ta thăm dò tớ một lượt rồi tỏ thái độ như thông cảm. Tớ cứ lúc nào nghĩ đến người nằm bên cạnh mình không biết đã nằm với nhiều người phụ nữ là lại thấy buồn nôn. Tay anh ta đã vuốt ve biết bao người phụ nữ khác, miệng...”.

Hà Tâm Mi giật nảy mình, “Ý cậu là anh ta vẫn đi lăng nhăng?”.

“Tớ không biết, tớ không chắc chắn. Tớ là gì chứ? Tớ là gì đối với anh ta chứ? Anh ta chỉ xem tớ là... ngày nào đó anh ta sẽ chán ghét và tớ được giải thoát”, Trần Uyển chỉ lắc đầu, “Bây giờ tớ không biết có thể tin tưởng điều gì? Nhân đạo? Công bằng? Đạo đức?”.

Hà Tâm Mi im lặng nhìn Trần Uyển hồi lâu, khẽ hỏi: “Sao không khóc? Khóc ra sẽ dễ chịu hơn”.

Trần Uyển lắc đầu, “Khóc không nổi. Nhớ lại thì tớ cũng khóc có mấy lần. Tớ như bị chai sạn rồi”, cô ngập ngừng, bỗng có chút ghen ngào, “Nhưng tớ rất sợ, hơn nửa năm nay, mỗi lần anh ta cười với tớ, nói chuyện với tớ, tớ đều rất sợ hãi. Tớ hiểu là anh ta muốn xin lỗi tớ, nhưng anh ta càng tốt tớ càng thấy run sợ trong lòng. Tớ luôn cảm thấy mọi việc không đơn giản như vậy, biết đâu một ngày nào đó anh ta lại trở mặt. Tớ cẩn thận đề phòng, thậm chí là cố ý khiêu khích anh ta, muốn xem xem đâu là con người thực của anh ta. Giống như hôm nay, tớ cố gắng khơi dậy được cơn phẫn nộ trong anh ta, tớ cố gắng thuyết phục bản thân anh ta thật sự là kẻ đồi bại, nhưng lại thất vọng, thất vọng đến mức không thể tưởng tượng được. Tớ hoài nghi có phải mình bị điên rồi không, đối với anh ta, còn có gì kỳ vọng? Còn có gì thất vọng? Thấy anh ta buồn, đáng lý ra tớ phải vui mừng, có điều gì mà buồn chứ? Tớ thật sự điên mất rồi”, cô lẩm bẩm, càng nói càng thấy chẳng đâu vào đâu.

Hà Tâm Mi im lặng không nói, cơn gió thu nhẹ thổi, cảm giác mát mẻ như lửa vào tận con tim. “Cậu đừng nói với tớ là cậu yêu anh ta rồi đấy.”

Trần Uyển nhất thời không nhận ra được hàm ý của câu nói đó, ngẩng đầu lên nhìn, sự cảm thông trong ánh mắt Hà Tâm Mi như mũi tên bắn vào tim, trong phút chốc xuyên qua bộ giáp cô đang mặc, máu như đông lại, đầu óc mơ hồ. Hồi lâu mới ấp úng nói: “Không thể. Con người anh ta như vậy, sao tớ có thể yêu chứ? Tớ đã xem thường bản thân mà sống thiếu kiên nhẫn rồi sao?”.

“Con người cô ấy như thế, vì sao tớ phải xu nịnh chứ? Lòng tự trọng chẳng ra cái quái gì, tự mình là thanh cao, tính tình nóng nảy, nói không nể mặt người khác, không vui thì mặt lạnh như băng, ánh mắt lạnh lùng xuyên thấu vào tâm can người khác. Tớ vì cô ấy mà làm biết bao nhiêu việc nhưng vẫn chẳng được xem là tốt, thỉnh thoảng nở một nụ cười, nhưng nói một câu không phải là lập tức thay đổi ánh mắt”. Tần Hạo chăm chú nhìn vào vị trí Trần Uyển hay ngồi trên sofa, như thể đang nói chuyện với cô.

“Đừng làm bộ mặt đó! Cậu muốn con gái nhà người ta cho... Tình bạn bao nhiêu năm, tớ cứ nghĩ cậu ham chơi, chưa xác định rõ ràng, thật không ngờ cậu có thể làm ra những việc đó. Tớ cứ nghĩ mình đã giúp đỡ cậu mà thấy hối hận, chẳng phải là tớ nói giáo cho giặc sao? Nếu không hợp thì sớm chia tay đi, đừng cố làm khổ người khổ mình như thế.”

“Chia tay? Cậu làm như tớ chưa từng nghĩ qua ấy?” Trong lòng Tần Hạo không ngừng đấu tranh. “Cậu nói tớ nghe chia tay như thế nào? Cô ấy không thèm đếm xỉa tớ, không muốn gặp tớ, cãi vã, chiến tranh lạnh, tớ khó chịu, tớ ngột ngạt. Nghĩ tới cái ngày nào đó để cô ấy đi, tớ càng khó chịu, trái tim như bị dao cắt, tớ còn có thể nghe thấy cả âm thanh đau nhói như xé thịt. Tớ hạ thấp bản thân, hằng ngày dỗ dành cho cô ấy vui, chiều theo tính tình của cô ấy, chỉ muốn cô ấy có thể cười, có thể quên những chuyện sai lầm mà tớ đã gây ra. Tớ nói với cô ấy, không yêu tớ cũng không quan trọng, chỉ cần tớ yêu cô ấy là được rồi. Lừa được ai? Ngay cả bản thân cũng không lừa nổi. Mỗi ngày đều mong cô ấy có thể thích tớ một chút, chỉ cần một chút là được, thế là đủ với tớ. Nhưng dù tớ làm bao nhiêu việc cũng không thể sánh bằng ngón tay kẻ khác. Tớ hận là sao không biết cô ấy sớm hơn, nếu thế, tớ sẽ sống ngay cạnh nhà cô ấy, để cô ấy thích tớ một chút. Tớ...”

Tần Hạo đột nhiên im lặng, như nghẹn họng, ánh mắt đau đớn. Kể cả lúc thức hay ngủ, anh chỉ mong cô cười một cách thật lòng. “Tớ, tớ thấy cô ấy cười, nói với tớ mấy câu dịu dàng, lúc ấy tớ cảm thấy cuộc sống thật thú vị. Dù cho lần nào vui vẻ cũng phải đối lấy chua cay. Tớ...”

Tổng Thư Ngu ngồi im không nói, nét mặt có chút xúc động. Đợi cho hơi thở của Tần Hạo ổn định trở lại mới nhẹ nhàng nói: “Cậu đứng ở góc độ của cô ấy nghĩ mà xem, cô ấy không vui, cậu chỉ quan tâm đến niềm vui của bản thân thôi sao?”

Trong mắt Tần Hạo đột nhiên lóe lên một tia kiên quyết, “Tớ có thể tìm được cách để làm cô ấy vui”.

Tổng Thư Ngu thở dài, “Hai người là hai con nhím”. Sự ngang ngược của anh và sự kiêu ngạo của cô đều giống như những chiếc lông nhím, ngày nào còn chưa nhổ bỏ thì hai người còn chưa dừng lại. “Tiểu Ngũ, không nhổ những cái gai nhọn trên người ra mà cứ thế tiến lại thì sẽ làm cô ấy bị tổn thương. Suy nghĩ về những việc bản thân đã làm, cậu nói là vì muốn tốt cho cô ấy. Cậu tự hỏi mình xem, cậu lấy cách cô ấy cần để đối tốt với cô ấy, hay là cứ cho rằng cách mình nghĩ, mình làm là đương nhiên?” Nói xong thấy biểu cảm của bạn phức tạp, anh chần chừ rồi thở dài chán nản. “Đứng dậy, tìm chỗ nào ngồi một chút. Cứ ngồi thừ ở đây cũng chẳng ích gì.”

Tần Hạo lẩm bẩm như không nghe thấy: “Nhổ gai? Trái tim tớ đã trao hết cho cô ấy rồi, còn có chiếc gai nào chứ?”

Tổng Thư Ngu nghiêng răng, nghiêm mặt, “Cậu thích cô ấy thế nào là chuyện của cậu, người ta hà tất phải đáp lại. Cái gì cũng đều theo ý của cậu chỉ khiến mọi việc đi ngược lại. Cậu yêu quá nên đầu óc hồ đồ rồi sao? Điều này cũng không hiểu? Đứng dậy, tìm chỗ nào đó ăn cơm”.

Tần Hạo ừ hử một tiếng rồi đứng thẳng dậy, lúc đi ra cửa còn không quên liếc nhìn dấu tích bữa bộn trên nền nhà bếp.

“Phương Tồn Chính đối tốt với tôi, trước nay không đòi bất kỳ báo đáp gì. Ngay cả khi tôi cự tuyệt anh ấy, anh ấy cũng không nói với tôi một câu gây tổn thương. Anh đừng đem anh ấy ra mà so sánh, anh không đủ tư cách, ngay cả một ngón tay của anh ấy anh cũng không sánh bằng.”

Cánh tay anh cứng đờ, đóng cửa lại, trong lòng trào dâng nỗi xót xa đau đớn.

29. Chương 53 - 54

Chương 53

“Hôm nay không đến”, Hà Tâm Mi mở góc rèm ra quay đầu báo, làm cho Ninh Tiểu Nhã cũng tò mò thò đầu, nhìn về chỗ người đó đứng hai ngày trước.

“Học tối các cậu không đi à?”, Trần Uyển hỏi.

“Cậu không đi? Người ta không ở đây mà cậu còn trốn học à?”

“Chân tớ đau.” Trần Uyển cũng không chối, vết bồng ở chân đã vỡ, chảy dịch ra rồi, nhưng vẫn đau, đặc biệt là lúc cử động, vết thương vô cùng đau rất.

“Hôm nay sao lại không đến? Trần Uyển, tim cậu cũng sắt đá quá, trời lạnh thế này mà để mặc anh ấy đứng dưới, không cho người ta cơ hội nào.” Ninh Tiểu Nhã đang trong thời gian yêu đương tha thiết, hận không thể cho cả thế giới hạnh phúc như mình, tiếp tục nói: “Ông Trời không giúp anh ấy, nếu như tôi qua đở một trận mưa lớn, tớ không tin cậu vẫn ngồi đây”.

“Cậu nghĩ là ngày nào cũng diễn tiểu thuyết ngôn tình à?”, Hà Tâm Mi chớp chớp mắt, kéo tay Ninh Tiểu Nhã và nói với Trần Uyển: “Vậy bọn tớ đi đây”.

Căn phòng trở lại yên tĩnh, Trần Uyển lơ đãng lướt qua những cuốn sách rồi lại đặt xuống, cúi người nhìn ra ngoài cửa sổ. Dưới ánh đèn đường lạnh lẽo không nhìn thấy bóng dáng cô đơn của anh, ngọn gió thổi qua cuộn lên vài chiếc lá khô. Cô quay người lấy áo khoác mặc vào, tim đập loạn nhịp. Chiếc áo này mang về trường lúc nào cô cũng chẳng nhớ, rồi còn bị mấy bạn cùng phòng chế nhạo là hàng giả. Cô vuốt nhẹ những đường kẻ sọc trên mép áo, cười gượng. Dù là giới hạn rạch ròi, anh vẫn có thể âm thầm can dự vào cuộc sống của cô. Như việc cô cố gắng kiểm chế tình cảm của mình, cố gắng trốn thoát, nhưng cuối cùng vẫn không thoát được.

Phương Tồn Chính hôm đó nói bóng nói gió với cô về Tần Hạo. “Anh nhớ chuyện hôm Đế Cung khai trương. Em dặn Lục Chỉ không được nói với anh, nó nghe lời em, nhất định không nói là ai, chỉ nói là khách uống say làm vậy. Lúc nó đi đập nát chiếc xe của Tần thiếu gia mới chịu thừa nhận, trách mình không đủ dũng khí nói với anh sớm hơn. Nói ra lại sợ anh tức giận gây sự với Tần Tiểu Ngũ, dẫn đến phiền phức. Nếu như nó nói với anh sớm thì em cũng sẽ không phải sống cùng với con người đó.”

Ở ngoài cửa phòng bệnh, Hà Tâm Mi phát huy tính tò mò, nhìn hình xăm trên cổ Lục Chỉ, đọc oang oang. Trần Uyển đang gọt quýt, ngồi im lặng nghe Phương Tồn Chính nói tiếp: “Quen biết bao nhiêu năm nay, anh còn không hiểu em sao? Tính cách ương ngạnh, dù có chín con trâu kéo cũng không nổi. Anh biết sớm thì có thể thế nào chứ? Có phải là của anh đâu, đều là số mệnh cả. Không cam lòng cũng mặc, sợ em bị lừa cũng kệ, đứng ở vị trí của anh thì không thể nói, càng nói càng sai hơn”.

“Giờ nói chuyện này làm gì?”, cô gượng cười, cảm xúc lẫn lộn đã trở lại bình thường, nhưng mấy câu nói của anh lại khiến chúng trôi dạt.

“Anh sợ hấn bắt nạt em, thời gian gần đây nghe ngóng được không ít chuyện. Hấn có một người đàn bà nữa, em biết không? Người đó còn có một đứa con, che giấu rất kỹ, anh cho người theo dõi mấy ngày mới phát hiện ra.”

Trần Uyển tách quả quýt ra làm đôi, đưa anh ta một nửa, ngẩng mặt cười nhẹ: “Em biết”.

“Em đừng tưởng sau lưng anh không có mắt, anh lo em bị hấn lừa”, Phương Tồn Chính do dự một chút, rồi nói: “Lão Tạ ở Kim Sắc Niên Hoa thân với anh, điều này em cũng biết. Tần Tiểu Ngũ trước đây là khách quen ở đó, nói câu công bằng, hơn nửa năm nay hấn tu thân dưỡng tính, không thấy tăm hơi đâu”.

“Anh muốn nói với em, anh ấy là người tốt?”

“Điều anh nói không phải vậy, thời gian trước giúp người khách ở tỉnh ngoài đến Kim Sắc Niên Hoa chơi, là người tỉnh XX, ghi tên nợ của Tần Tiểu Ngũ.”

Trần Uyển nhìn anh ta không hiểu.

“Anh tới chỗ bạn hữu ở Cục thành phố, cùng một hệ thống cả”, Phương Tồn Chính cầm nửa quả quýt, giọng úp úp mở mở, “Em vẫn chưa hiểu? Cái tên ở tỉnh đó là Hạ Phong Tử. Không lâu sau đó thì hấn ta bị bắt”.

“Ý anh là...”

Phương Tồn Chính gật đầu.

Trần Uyển ngập ngừng nói: “Em không biết việc của anh ấy, đúng ra thì anh ấy và mấy người kia không có mối bất hòa liên can đến lợi ích của nhau”.

“Anh cũng không rõ. Hạ Phong Tử ôm chân Giang Lỗi, một năm nay vênh váo tự đắc. Em biết Giang Lỗi chứ? Người năm đó đánh nhau ở Đường Hội. Càng không biết người tiếp nhận công trình ở con đường phía tây là ai, cấp trên của Giang Lỗi là nhà họ Hồng, theo lý mà nói thì Tần Tiểu Ngũ và các vị công tử này chẳng phải cùng nhóm sao? Sao lại có đấu tranh nội bộ?”

Trước mặt Trần Uyển hiện lên gương mặt trắng bệch cùng nụ cười nham hiểm của Hồng Kiến Học, đột nhiên thấy lạnh người. Nắm chặt áo, nói giấu giếm: “Bọn họ và chúng ta không cùng một thế giới, làm sao chúng ta hiểu được. Anh đừng quá đa nghi, nói không chừng chỉ là ngẫu nhiên”.

“Đáng ra anh cũng không đa nghi. Nhưng nếu không có chuyện đâm bị thương cậu em thì anh cũng không nghĩ sâu xa như vậy, chuyện này làm anh nhớ đến sự vụ giữa năm. Lần đó cậu vào phòng tạm giam, anh nhờ vả bao nhiêu mối quan hệ cũng không có cách nào cứu người, rốt cuộc bọn họ làm sao mà thả, tại sao chỉ thả mình cậu em ra?” Phương Tồn Chính từng trải nhiều năm, sự thận trọng là điều cơ bản để sống yên phận. Anh ta văn hóa không cao, nhưng học một biết mười đã thành thói quen rồi.

Trần Uyển cũng bất giác nhớ lại, lúc đó trong lòng hồ nghi, suy cho cùng người bên cạnh có thể giúp cô không ngoài Tồn Chính và Tần Hạo, chỉ là lúc đó sự nghi hoặc đã bị niềm vui cậu được trở về làm mờ nhạt đi.

Trong lòng cô thấp thỏm lo sợ, nghĩ kỹ thấy thật khó tin, cười ngẩn ngơ nói: “Anh đừng nghĩ anh ta cao thượng thế, nếu anh ta vì em mà làm những việc đó, thì đã dương dương tự đắc nói cho em biết từ sớm rồi”. Cậu cũng nói là thấy phòng giam có nhận được cuộc điện thoại yêu cầu thả người, nhưng bất luận thế nào cô cũng không tin là Tần Hạo âm thầm vì cô mà làm chuyện đó. “Khi ấy tụi em cũng chưa bắt đầu. Thêm nữa, vì cậu em bị người ta đâm một dao mà anh ta đi tìm Hạ Phong Tử gây chuyện sao? Còn đắc tội với những người khác trong nhóm bạn ấy sao? Quá ấu trĩ, em không tin.”

“Em tin hay không, tạm thời cứ mặc kệ hấn, chuyện của Hạ Phong Tử anh luôn để tâm tới, thế nào cũng phải tìm cho ra, một dao này với một dao của cậu em không thể bị chém oan được. Tên Tần Tiểu Ngũ đó, nếu thật sự hấn giúp một tay trong chuyện này, thì anh có phần an tâm. Ít nhất thì hấn sẽ bảo vệ em, cũng không đến nỗi quá xấu xa.” Phương Tồn Chính không bàn tiếp vấn đề đó nữa, ngáp ngừng vài giây lại hỏi: “Chân sao thế? Lúc mới vào thấy đi không nhanh nhẹn”. Anh ta vẫn cố gắng che giấu ánh mắt quan tâm.

“Không cần thận nên bị đổ canh vào chân, chẳng có gì nghiêm trọng. Đừng nói chuyện này nữa!”, giọng Trần Uyển có chút hốt hoảng, “Để người khác yên tâm chính là anh, anh hãy nghĩ đến mẹ và anh trai anh. Đừng để rơi vào vực sâu nữa, được không? Bỏ việc kinh doanh đi, tìm công việc chính đáng mà sống”.

“Điều đó dễ. Để Cung kinh doanh không tồi, anh xử lý Hạ Phong Tử xong thì có thể chuyển đổi công việc bất kỳ lúc nào.” Anh ta nghiêng người muốn sờ tới vết thương đằng sau lưng, đau nhưng cố chịu. “Nói đến trong sạch, tuổi càng lớn càng biết là không đơn giản chút nào.”

Trần Uyển thở dài, không biết những ngày tồi tệ này còn kéo dài bao lâu nữa. Cô buồn bã đứng trước cửa sổ, mắt mờ lung nhìn những chiếc lá khô trở mình trong gió. Ba năm, lúc này đối với cô, lời cam kết ba năm ấy đã không còn quan trọng nữa rồi. Cô từng ảo tưởng nghĩ rằng sau những cay đắng, cô vẫn còn cơ hội để làm lại chính mình, nhưng cô luôn sợ hãi, trốn tránh, rốt cuộc là cô sợ hãi điều gì ở anh? Hay là tự để tâm hồn mình ngày càng tàn lụi?

Cô bị chuyện này giày vò mấy ngày, đáp án đã rõ ràng rành, nhưng cô vẫn không dám chấp nhận.

Tế Thành đón những cơn gió lạnh. Gió to, thổi bụi bay mù mịt, cô che mặt, cuối cùng cũng ngồi lên taxi. Bánh xe lăn đều rồi trượt vào màn đêm, trượt vào trái tim càng ngày càng khó kiểm chế của cô.

Đến lúc cửa thang máy mở ra, đôi chân Trần Uyển đã mỏi rã rời, ngay cả cơn đau từ vết thương cũng không còn cảm giác được nữa. Tổng Thư Ngu hơi ngạc nhiên, dùng sức nâng nửa người Tần Hạo lên. “Sao em lại ở đây? Tiểu Ngũ vừa đến trường tìm em, nhưng chẳng có ai ở đó.”

Tổng Thư Ngu dìu Tần Hạo vào phòng, đặt anh lên giường, miệng anh vẫn lầm bầm nói mê.

“Chân em bị thương bất tiện, để anh đi lấy”, Tổng Thư Ngu nghe Trần Uyển nói đi lấy khăn nóng, liền bước vào nhà tắm trước.

Lúc Trần Uyển đắp khăn lên trán Tần Hạo liền bị anh đẩy ra, “Đừng chạm vào người tôi, tôi có vợ rồi”. Anh hét lên, hai mắt bỗng mở to, đôi mắt như bị nỗi đau thiêu đốt để lại đầy những tia máu đỏ cứ chầm chầm nhìn cô. Đường như chợt nhìn rõ người trước mặt, ánh mắt giận dữ của anh dần trở nên dịu dàng, “Mèo con, là em”, nói rồi rướn người, ghé mặt chạm vào chân cô, nói: “Anh tưởng em không cần anh nữa, là anh sai, anh đã tức giận với em. Anh tưởng em không cần anh nữa, đều là lỗi của anh”.

Trần Uyển vô cùng lúng túng, hơi đỏ mặt, gượng cười liếc nhìn Tống Thư Ngu, rồi đẩy Tần Hạo sang bên, “Cứ uống rượu vào lại thế này, làm thế để ai xem hả?”.

Tống Thư Ngu ho hung hắng, “Có em ở đây chăm sóc cậu ấy, anh cũng yên tâm về được rồi”. Thấy Trần Uyển định đứng dậy nhưng bị Tần Hạo ôm chặt lấy chân, không ngừng gọi tên cô, Tống Thư Ngu mím miệng nín cười. “Không cần tiền, anh sẽ đóng cửa giúp”.

Tống Thư Ngu dường như không biết an ủi thế nào, đứng hồi lâu mới nói: “Một bên là anh em với anh mấy mươi năm, một bên là công lý, anh thật không biết nên chọn lựa ra sao. Nhưng, mấy ngày nay thấy cậu ấy rất buồn chán. Anh không dám thay cậu ấy nói lời xin em tha thứ, chỉ là...”.

Trần Uyển cười gượng, sao có thể hiểu được chứ? Dù là ai thì cũng không thể hiểu nổi sự rối rắm này.

“Mèo con, là anh sai, anh không nên tức giận với em”, sau khi đợi Tống Thư Ngu đi khỏi, anh vẫn nằm gối đầu lên chân cô, vùi đầu vào bụng cô, miệng không ngừng lải nhải: “Anh có lỗi với em, anh xin chuộc lỗi. Anh có lỗi với em, anh không nên tức giận với em”.

Cô đỡ đầu anh, không nói được lời nào. Một lúc sau mới khẽ hỏi: “Anh hãy nói thật cho tôi biết, lần trước anh về thăm ông, có phải anh đã mạo nhận mình là anh trai của Hà Tâm Mi, nói tôi nhờ tặng máy tính cho em trai tôi không?”.

Tần Hạo bối rối, ánh mắt thất thần nhìn cô.

Trần Uyển thấy anh có vẻ chưa hiểu, nhắc lại: “Máy tính của em trai tôi là do anh tặng?”.

Anh ậm ừ trả lời.

Trần Uyển khẽ run lên, tiếp tục hỏi: “Đột giữa năm là anh giúp trả cậu tôi ra?”.

Anh như đã dần tỉnh rượu. “Anh cũng không muốn, nhưng thấy em lo lắng, lòng anh rất khó chịu. Mèo con, đừng trách anh nhiều chuyện, sau này chuyện gì em không vui anh sẽ không làm, em thích làm gì anh sẽ giúp em. Đừng hờ hững với anh là được.”

“Còn Tưởng Tiểu Vi thì sao? Hai người vẫn ở chung? Tưởng Phán không phải là con anh phải không? Tôi đoán không ra.”

Tần Hạo ấp úng, ánh mắt bối rối, như đang cố gắng nhớ lại điều gì đó. “Ai cơ? Lâu lắm rồi không gặp. Mèo con, làm em khó chịu phải không? Nếu như biết có thể gặp em, anh...”

“Vậy còn Hạ Phong Tử...”

Cô chưa nói hết, anh đã lại vùi mặt vào bụng cô, khẽ lẩm bẩm. Bụng bị hơi thở của anh phả vào nóng như thiêu đốt. Trần Uyển đẩy đầu anh ra nhưng lại bị anh giữ chặt tay. Cô ngơ ngẩn để anh ôm chặt, trong lòng đầy muộn phiền. Tình cảm không có cách nào trói buộc, tình cảm không chịu nổi những giày vò, tình cảm khiến bản thân không nhìn rõ nổi mình, tình cảm nặng nề khó mà chấp nhận...

Chương 54

Cơn gió Bắc thổi dữ dội trong đêm đến sáng sớm thì kết thúc, nhưng nhiệt độ dường như càng thấp hơn, không khí hơi lạnh và khô hanh. Lúc Trần Uyển khoác áo trở dậy, Tần Hạo hơi nghiêng người. Cô vội nhét cái gối tới thì lập tức bị anh ôm vào lòng. Bất giác cô không nhịn được cười, mím môi lặng lẽ nhìn anh nhắm mắt thư thái ngủ, thoáng chốc lại cảm thấy một sự hài lòng vu vơ như thể trái tim vừa quét đi hạt bụi.

Lặng lẽ bước vào nhà bếp, hai cửa tủ lạnh trước đây bỏ đầy bia thì giờ được thay thế toàn đồ ăn và quà vặt, ngón tay cô lướt qua một lượt, tưởng tượng tâm trạng và biểu hiện của anh lúc một mình đi mua những thứ đồ này.

Từ trước đến nay, trong tâm trí đầy rẫy những ký ức như ác mộng, trái tim ngập tràn thù hận và sự giận dữ, ánh mắt luôn là sự không cam tâm và kiên quyết, cô đã quên đi cảm giác nhìn đời bằng đôi mắt vui tươi. Không phải là không cảm động, nhưng cô luôn tránh né sự ràng buộc đó, cố tình khinh thường những nỗ lực và ý tốt của anh, để mình đắm chìm trong thù hận, trần trở không ngừng.

Có thể cô và anh không đẹp như thơ như mộng mà trong tiểu thuyết, phim ảnh văn diễn; có thể hai người vừa đi vừa đau đớn, cuối cùng cùng đi đến vực sâu, nhưng những ngọn lửa kỳ lạ trong lòng đã bùng cháy, lặng lẽ thiêu đốt, dường như có thể lan rộng ra khắp thảo nguyên chỉ trong tích tắc.

Ánh đèn vàng nhạt, ngọn lửa ấm áp, nồi cháo thơm cuộn cuộn bọt trắng, cô đang bưng ly sữa nóng hổi, đẩy lòng lại trào dâng niềm vui, niềm hạnh phúc mãi nguyên vẹn.

Lúc Tần Hạo bước vào, cô đang cắt rong biển, nhúng từng sợi vào nước sôi. Cô dừng dao, bốn mắt nhìn nhau đắm đuối như thể đều bị chìm vào ánh mắt của đối phương. Anh quay sang nhìn nồi cháo đang sôi sùng sục, muốn hỏi điều gì đó nhưng cuối cùng nén lại, bước tới quỳ xuống vén ống quần cô lên, chăm chú xem xét một lúc rồi nói: “Hình như bị nhiễm trùng rồi. Em muốn mua đồ sao không gọi anh dậy? Đi tới đi lui, lúc nào mới có thể lành được?”.

Vẫn là cái giọng điệu ngang tàng như trước kia, lần đầu tiên cô chăm chú nhìn vào mắt anh, ánh mắt không giấu nổi sự quan tâm sau khi trách móc. Sự chống cự đột nhiên đến của trước kia không tái diễn nữa, Trần Uyển khẽ nói: “Tôi có ra ngoài mua đồ đâu, lấy rong biển và cá ngừ trong tủ lạnh ra thôi, ăn cháo với rau trộn, được không?”.

Anh há hốc miệng, có chút ngạc nhiên. Chậm chậm đứng dậy, “Em hỏi anh?”.

Trần Uyển buồn cười, “Tôi còn có thể hỏi ai?”.

“Anh tưởng...”, Tần Hạo lúng túng nói, “Tưởng em mang đến cho người ở bệnh viện”.

“Cái đó tôi về nhà cậu làm”, Trần Uyển cắn môi, do dự nói: “Tôi, chuyện mấy ngày trước là do tôi sơ suất, không chú ý đến cảm xúc của anh”.

Ý xin lỗi trong lời nói của cô khiến đầu óc Tần Hạo trong giây phút không hiểu nổi, một lúc sao mới chậm rãi nói: “Anh không sao, thật đó. Là do anh đa nghi. Phương lão nhị là bạn của em, không phải sao? Em thật lòng quan tâm đến bạn bè mà. Ý của anh là em chỉ cần lo nấu, nấu xong anh sẽ mang đi, em không cần chạy lên chạy xuống, vết thương chưa lành”.

Trần Uyển im lặng chăm chú nhìn anh, mím miệng cười, “Cháo xong rồi, tôi phải múc ra đã, anh ra trước đi. Ăn sáng xong phải đi, sáng nay tôi có tiết”.

Đôi lúm đồng tiền giống như nụ hoa nở giữa bình minh, anh bỗng thất thần, đến cổng trường vẫn không giấu nổi niềm vui.

“Anh đừng cười như người có chỉ số IQ bằng tám mươi như thế nữa được không?”, Trần Uyển cắn nhàn anh trước ánh mắt nhìn chăm chặp của anh.

“Mèo con”, anh ngừng cười, nắm chặt tay cô. Phân bua, xin lỗi, ăn năn hối cải... anh mở miệng ra rồi khép lại.

Cô như bị nuốt chửng bởi ánh mắt sâu xa của anh, không hiểu rõ hàm ý trong đó, nhưng cũng không thể né tránh. Trái tim cô khẽ run, nắm lại tay anh, “Tôi có điều muốn hỏi. Tối có rảnh không?”.

Anh cẩn trọng gạt đầu, sau đó bỗng trêu đùa: “Tối qua còn chưa hỏi đủ sao? Còn điều gì nữa?”.

Trần Uyển ngạc nhiên rồi có chút lo lắng: “Anh giả say?”.

“Anh dù say như thế nào chẳng nữa thì cũng có chút ấn tượng”, anh thấy thần sắc trên mặt cô phức tạp thì không dám đùa nữa, “Nhưng anh đảm bảo mỗi câu anh nói đều là sự thật, Tần Tiểu Ngũ anh không phải hạng lừa gạt người khác, càng không thể lừa gạt em”.

Trần Uyển vẫn còn lưỡng lự giữa tin và không tin, còn đang do dự thì nghe anh nói nhỏ: “Có thể ôm em được không?”. Cô còn chưa kịp phản ứng thì đã bị anh nhẹ nhàng ôm vào lòng, “Cảm ơn em tối qua đến, mèo con, cảm ơn em”.

Hơi thở nóng ấm của anh làm trái tim cô ấm áp.

Hà Tâm Mi nhìn chướng mắt, nói: “Cậu mạnh mẽ lên được không? Đối với loại người đó...”, chưa kịp nói hết câu đã bị Ninh Tiểu Nhã cướp lời: “Hà Tâm Mi, cậu mau mà yêu đi, lải nhải suốt ngày. Cậu mà không mau yêu thì sẽ thành bà cô già đó”.

Hà Tâm Mi tức giận, “Cậu muốn nói gì? Nói tới biến thái à?”.

Trần Uyển tủm tỉm cười, nghe hai người họ trò chuyện mà giống như hai con chim sẻ giành giật nhau trong sáng mùa xuân, ý của Hà Tâm Mi cô hiểu. Nhưng chuyện chia ly gặp gỡ ở trần gian hoặc buồn hoặc vui, không trải qua thì ai biết tương lai sẽ ra sao?

Buổi tối anh khẳng khẳng giúp cô bôi thuốc, động tác cẩn thận nhẹ nhàng. Chân cô đặt lên đùi anh, thấy anh thổi nhẹ nhẹ vào chỗ vết thương, Trần Uyển hơi rụt chân lại.

“Đau à?”

Cô lắc lắc đầu, ánh mắt không rời khỏi anh, nét mặt đắm chiêu suy nghĩ.

“Chẳng phải em nói có điều muốn hỏi anh sao? Anh đã chuẩn bị cả ngày nay rồi”, anh cười, cố ra vẻ bình thản.

Rất nhiều nghi hoặc nén lại trong lòng, nhưng lời đến cửa miệng thì không thốt ra được.

“Nếu em vứt bỏ quyền lợi thì đừng hối hận, anh cũng có nhiều điều muốn hỏi.”

Trần Uyển hơi sững sờ.

“Anh luôn tự thấy mình hành xử rất tốt, nhưng trước nay chưa bao giờ suy nghĩ xem điều em muốn là gì”, anh nhìn cô chăm chăm, “Mèo con, nói anh biết là anh phải làm sao mới có thể khiến em vui?”.

Đôi môi Trần Uyển khẽ run lên, định nói thì nghe anh nói tiếp bằng giọng hoảng hốt: “Trừ một điều là rời xa anh”. Cô không nhịn được cười, suy nghĩ hồi lâu, nói: “Tôi đã từng nói với anh về chuyện cha mẹ tôi, còn có cậu mợ tôi. Mẹ và mợ tôi đều không phải là người có học thức, trong mắt các anh, họ thậm chí thuộc tầng lớp thấp nhất, nhưng họ rất lương thiện. Tuy nhiên những người đàn ông của họ rất bao dung, không giống như người khác, trong mắt những người đàn ông ấy họ chỉ toàn những ưu điểm. Tình cảm của họ chất phác, giản dị nhất thế giới, đi một rồi thì có thể ngồi xuống nghỉ ngơi, bụng đói thì có bát cơm nóng hổi, điều đó rất tự nhiên. Họ như chiếc ghế và bát cơm của nhau”, giọng cô nói đầy mơ ước, “Từ nhỏ, các chú dì đã giúp đỡ tôi lớn lên, thành tích học tập tốt, nói tôi nhất định có triển vọng. Nhưng quả thật tôi chẳng có suy tính gì. Những điều tôi muốn cũng chỉ là một chiếc ghế và một bát cơm mà thôi. Anh hỏi tôi, làm thế nào để tôi vui? Từ trước tới nay những thứ anh mang đến đều không phải là thứ tôi muốn”.

Tần Hạo im lặng, tinh tế hiểu ra, hồi lâu sau mới khẽ mỉm cười, cười xong lại im lặng. Hơn hai mươi năm anh sống phóng túng buông thả, chưa từng phải gánh vác bất kỳ chuyện gì. Nhưng trong trái tim anh, giá trị của cô vô cùng lớn, lớn nhưng lại mềm mại một cách lạ thường, khiến anh không cách nào dứt bỏ được, cũng không có sức để chống đỡ.

“Mèo con, để anh thử. Anh không chắc là có thể trở thành chiếc ghế của em không, cho anh một cơ hội để thử nhé!”

Cô nghiêng đầu suy nghĩ, không biết là đang dò xét anh hay dò xét nội tâm của mình. “Được, chúng ta sẽ thử.”

30. Chương 55 - 56

Chương 55

Trời vào xuân, Tần Hạo theo lệ lại về Bắc Kinh.

Anh muốn Trần Uyển cùng đi, “Cùng anh đi thăm ông nội, ở lại đó hai ngày rồi anh sẽ đưa em về. Yên tâm, ông nội anh rất dễ gần, nghe giọng nói Tế Thành của em chắc ông sẽ nhớ bà, không biết là ông sẽ thích em đến mức nào”.

Trần Uyển cảm thấy râm ran da đầu, lịch sự từ chối.

Tần Hạo vẫn nài nỉ, nhưng Trần Uyển từ chối nói: “Anh đã đồng ý với em rồi, điều em không vui sẽ không cưỡng ép. Nhớ không? Tôn trọng! Tôn trọng!”. Những dụ dỗ, cưỡng bức trong suy nghĩ của anh trước đây hoàn toàn bị tan vỡ trước hai từ “Tôn trọng” đang vang bên tai, anh gật đầu như gà mổ thóc, “Tôn trọng, tôn trọng. Anh tôn trọng em, khi nào thì em coi trọng anh?”.

Trần Uyển liếc nhìn anh một cái, bực bội nói: “Anh bớt nói đùa chút đi”.

Trước đây cô cũng thường có cái kiêu đưa mắt giận dữ như vậy. Nhớ một mùa hè nào đó, ngồi trong tiệm cũ kĩ của nhà cô uống loại nước trà kém chất lượng, chăm chú quan sát cô ngồi yên lặng chải đầu, anh cũng bị cô liếc mắt như thế này. Ánh mắt lạnh như băng, giữa mùa hè mà cũng có thể khiến anh rùng mình. Vậy mà lúc này đang trong tiết trời lạnh giá, nhưng dư vị đã khác trước kia, có một sự ấm áp len lỏi vào từng lỗ chân lông trên cơ thể.

Cha hết lời khen ngợi anh chín chắn hơn xưa. Tần Hạo tự hiểu nguyên nhân do đâu. Đối với tương lai, anh càng ngày càng xác định rõ ràng. Hơn lúc nào hết, anh hiểu rất rõ mình muốn gì, hạnh phúc là gì.

Trong trái tim anh, cô chính là lãnh thổ mà anh phải cẩn thận bảo vệ. Vì đã xác định rõ, nên anh mới chín chắn như thế.

“Anh nghĩ gì mà cười híp mắt vậy?” Ngô Lạc Nha giơ bàn tay lên huơ huơ trước mặt Tần Hạo.

Tần Hạo hứa với Trần Uyển ngày mừng Hai sẽ quay về, nhưng lại bị mẹ bắt ở lại thêm mấy ngày, anh không chấp nhận. Ngô Lạc Nha khăng khăng đòi cùng theo về Tế Thành, anh sầm mặt, nói: “Em lớn rồi đâu còn nhỏ nữa, ngày nào cũng đòi đi chơi?”. Cô lớn hơn Trần Uyển mấy tuổi, nhưng xét về sự nhả nhặn, lịch sự thì thua xa. “Tiền học phí và sinh hoạt phí trong một năm tốn cả mấy chục nghìn bằng Anh, thế mà em không nghĩ cho cha. Ngoan ngoan chút đi, mau mau học xong Thạc sĩ rồi về, được không?”

Ngô Lạc Nha bủi môi, “Anh không ngoan, sao em phải ngoan? Một năm em về có hai, ba lần, cơ hội gặp được anh chỉ đếm trên đầu ngón tay, có dễ dàng cho em không?”. Nói rồi quay mặt sang nhìn ra những tầng mây ngoài cửa sổ, “Tế Thành có gì vui chứ? Nếu không phải vì anh ở đó thì ai thèm tới? Huống hồ mẹ bảo em đi, em cũng khó từ chối”.

“Dừng lại ngay, em đừng kéo anh xuống nước. Anh nói hàng vạn lần rồi, chúng ta không có quan hệ gì hết.” Trước đây anh không muốn dây dưa tình cảm với cô, bây giờ càng không. “Còn nữa, mẹ anh là mẹ anh, em cũng có mẹ của em. Đừng mở miệng gọi bữa, để người khác nghe thấy lại hiểu lầm.”

Ngô Lạc Nha cười nhạt: “Hiểu lầm? Gọi hơn chục năm rồi, giờ còn hiểu lầm? Tần Tiểu Ngũ, anh trở nên đứng đắn từ khi nào vậy? Ra về đạo mạo”.

“Không nói với em được.” Tần Hạo đau đầu, vấn đề phiền phức trong cách xưng hô anh đã sửa cho Ngô Lạc Nha bao nhiêu lần rồi, cái sự sai trái chữa mãi không được này vẫn cứ đeo đẳng anh. Đàn bà nói chung là thế, cho nên Khổng Tử cũng nói nữ giới khó dạy bảo. Cũng chỉ có Trần Uyển nhà anh là hiểu chuyện, biết chừng mực, không ai sánh được. Anh khẽ mỉm cười, nhìn vào mắt Ngô Lạc Nha, lại hừ lạnh một tiếng.

Tần Hạo muốn khuyên bảo cô là con gái phải dịu dàng, nhả nhặn một chút, nhưng định nói lại thôi. Bỗng anh như ngộ ra, trong tâm trí anh, Trần Uyển đã trở thành tiêu chí tối cao ột người con gái, dịu dàng, lịch sự, nhả nhặn, độc lập, tự tôn... chẳng phải đó chính là người mà anh hằng mong muốn sao?

Gương mặt anh lộ rõ nét cười.

Đáy mắt Ngô Lạc Nha đầy u ám.

Ở nhà ăn cơm tối với cha mẹ xong, Tần Hạo vẫn đi về Tế Thành bất chấp tuyết đang rơi. Nhìn qua gương chiếu hậu là Ngô Lạc Nha, cô nghe thấy tiếng xe khởi động liền đuổi theo, đến hiên cổng thì ngừng nguẩy giậm chân, anh cười gian một cái rồi nhấn ga bỏ mặc cô trong bóng đêm.

Khu nhà cũ kĩ trước đây dành cho cán bộ địa phương, trong đêm tuyết rơi nhìn xấu xí hơn ngày thường, đằng sau những ngọn đèn đuốc bập bùng mờ ảo là hạnh phúc yên bình của các gia đình. Nhìn thấy một màu xám xám từ hành lang quẹo ra, anh ngó xung quanh rồi mới bình thản cất bước, nhếch miệng cười. Dường như có thể nghe được cả tiếng chân cô bước trên tuyết, có thể cảm nhận được tâm trạng sau bao ngày chờ đợi, vì sự xuất hiện của cô mà anh cảm thấy vui mừng, khoan khoái.

“Không đeo găng tay à?”, anh khẽ trách, nói rồi kéo hai lòng bàn tay cô vào trong lòng.

Anh áp sát người, khuôn ngực nóng hổi. Trần Uyển ngượng ngùng, muốn rút tay lại nhưng bị anh giữ chặt. “Không thấy tuyết rơi lớn thế à? Anh mới trở lại sao không ở nhà nghỉ ngơi?”

“Nhớ em”, ánh mắt anh dừng lại trên vành tai đã ửng đỏ của cô, nóng lòng muốn hôn cô thật sâu.

Trần Uyển bị anh nhìn đến mức ngại ngùng, rút tay ra. Anh mỉm cười hài hước: “Mới có mấy ngày không gặp mà coi như người xa lạ rồi sao? Nói anh nghe, nhớ anh không?”. Trần Uyển nhìn anh, “Anh nói năng đằng hoàng chút được không?”.

“Được, biết em xấu hổ, nhớ anh đến quần quai cũng không chịu nói ra”, anh đùa, “Đi đâu đây? Đi Tiểu Hoàn Sơn xem tuyết rơi được không?”.

Trần Uyển bối rối: “Em lên ra ngoài, không thể đi lâu được”.

“Được rồi, vậy mình ở đây ngắm tuyết”, anh cúi người hạ ghế cô ngồi xuống thấp, áp mặt lại gần, nhìn chăm chăm vào đôi mắt lấp lánh của cô, tiếp tục hỏi: “Thật sự không nhớ anh?”.

“Một chút.” Trần Uyển nghiêng đầu tránh ánh mắt nóng bỏng của anh, ngập ngừng đưa ngón tay ra, bấm một đôt nói: “Ít thế này”.

Anh vờ tức giận, thở mạnh, trừng mắt nhìn cô, tia tức giận trong mắt dần tan biến, hóa thành niềm vui sướng, đột nhiên anh cắn vào ngón tay cô, ngậm lấy rồi mút nhẹ nhẹ, đầu lưỡi nhẹ nhàng mơn trớn. Trần Uyển như bị trúng bùa, ngẩn người nhìn anh đùa nghịch ngón tay mình.

Ánh mắt anh dò xét, càng tăng thêm phần quyến rũ. Cô giật mình bưng tỉnh thu ngón tay lại, nhưng đôi môi đã bị anh “xâm chiếm”.

Mười ngón tay đan vào nhau, ngồi nhìn những hoa tuyết trắng bay trên đường, bám trên cây cổ thụ. Trong không gian tĩnh lặng như có mạch ngầm đang chảy.

Anh khẳng khái đòi đưa cô về nhà, trong hành lang lơ mờ, Trần Uyển ngượng ngập giải thích: “Mọi người không chịu đóng tiền điện dùng chung nên từ chỗ di dời đến đây không có đèn, anh đi cẩn thận”.

Tần Hạo có chút lo lắng. “Sau này buổi tối anh sẽ đưa em về tới cửa nhà, khi nào không có anh thì gọi cậu đến đón nhé. Đêm hôm có người núp...”, lời vừa nói chưa dứt thì chân đã giẫm phải vật gì đó, tiếp theo là đổ ầm. Ngay chỗ rẽ hành lang có một đồng hồ gì đó cao cao đổ ầm xuống, chăm chú nhìn thật kĩ thì ra là những viên than tổ ong đã vỡ.

Trần Uyển càng xấu hổ, “Dùng than tổ ong khá rẻ, nấu canh, đun nước đều được, mấy hộ ở đây hình như...”.

“Không sao, không sao”, Tần Hạo nói rồi nắm chặt tay cô bước qua đồng than, “Nói nhỏ thôi, anh đi vội nên không mang theo tiền, nếu có người đến đòi bồi thường thì anh không có tiền trả đâu”. Trần Uyển mím miệng cười, hai người lén lút đi như kẻ trộm.

Đi đến chỗ rẽ ở tầng trên cùng, Tần Hạo dừng lại. “Hai ngày nay anh phải tiếp khách nhiều, mấy ngày nữa anh sẽ gọi điện cho em”. Cô khẽ gật đầu khi nghe giọng anh áy náy, đi lên rồi còn quay lại dặn dò: “Uống rượu ít thôi nhé”.

Tần Hạo chăm chú nhìn cô, khóe miệng khẽ nhướn cười, “Nếu không phải ở trước cửa nhà em, anh sẽ hôn em một cái”. Lúc Trần Uyển đóng cửa nhà, cô áp đôi tay lạnh ngắt vào hai gò má ửng hồng.

Căn nhà cậu thuê có hai phòng nhỏ, phòng khách chật chội chỉ có thể cố kê một bộ sofa, khi nào Tiểu Vũ về sẽ nằm ngủ ở đây. Lúc Trần Uyển về thì cậu đã ngủ rồi, mẹ vẫn ngồi trên chiếc ghế đầu trong phòng khách hỏi Tiểu Vũ chuyện học ở trường. Thấy Trần Uyển đỏ mặt bước vào, mẹ không giấu nổi tò mò: “Chạy lên cầu thang sao?”.

Trần Uyển gật đầu lia lịa: “Con không cẩn thận bị va vào đồng than nhà 302, sợ bị phát hiện”. Nói rồi mới gật mình nhận ra mình nói dối mà nét mặt vẫn bình thản như không.

“302 là nhà di Lư, sống không thoáng lăm.” Mẹ sống ở đây nửa năm mà vẫn chưa quen. “Bạn học về rồi à? Trời tuyết to thế này còn ra ngoài, không sợ cha mẹ lo lắng sao”, nói xong vẫn còn tò mò: “Tiểu Uyển, nói mẹ nghe, có phải bạn học không?”.

Trần Uyển đối diện với mẹ và Tiểu Vũ, bốn con mắt nhìn chăm chăm càng khiến cô không dám trả lời, chỉ ậm ừ một tiếng.

“Con gái lớn rồi còn xấu hổ! Mẹ nghĩ mấy đứa học đại học thay bạn trai như thay áo, lẽ nào con cái nhà này không có ai theo đuổi? Nếu có bạn bè yêu đương thì cứ tâm sự với mẹ, cậu con cố hủ chứ mẹ thì không. Chỉ cần người nhân phẩm tốt, gia đình không phức tạp là được”, nói rồi thở dài, “Tồn Chính thì nằm trong nhóm phức tạp”.

Trần Uyển ngồi xổm bên cạnh mẹ: “Mẹ!”.

“Không nói chuyện này nữa. Nói về người bạn trai cùng lớp của con...”

“Mẹ, chỉ là bạn học bình thường thôi. Chẳng có gì cả, thật đấy!” Trần Uyển đứng dậy, “Con ngủ trước đây. Hai người nói chuyện tiếp nhé”. Đằng sau còn vọng lại tiếng trách yêu của mẹ, “Con bé này, da mặt sao mà mỏng thế! Tìm hiểu nhà chồng là việc làm chính đáng!”.

Nhân phẩm tốt, gia đình không phức tạp.

Trần Uyển khép cửa lại, thở dài.

Nhân phẩm. Gia đình.

Nói về nhân phẩm, anh... Nói về gia đình, hành lang lên nhà cô tối om, chất đầy đồ đạc cũ kĩ, dựng đầy xe đạp, lại còn xếp đầy than tổ ong, có thể so sánh với tường thang máy màu vàng và nền đại sảnh rộng lớn, sáng loáng như lát gương không? Sao lại có sự đối sánh rõ ràng như thế?

Cô đã nói từ trước rồi, hai người không cùng một thế giới.

Trong tháng Giêng, Trần Uyển lại được trải nghiệm thế nào gọi là cự ly, thế nào là khoảng cách.

Tần Hạo nói đi tiếp đãi mấy người bạn thân, cũng giống như trước đây, cô đều từ chối. Về mặt anh đau khổ, “Vậy anh chỉ một mình? Anh hứa là đưa người yêu đi cùng. Thôi vậy. Là cô nàng ngực khủng lần trước đập đầy ga tô vào người anh, cả thầy Tổng, người mà em kính trọng nhất nữa, cũng đâu phải em chưa từng gặp”.

“Đóng kịch thật một tí đi, lén nhìn tâm trạng của em là biết ngay”, anh cười. Trần Uyển cũng không đành lòng: “Nếu có thầy Tổng thì...”.

Đến hôm hẹn gặp, lúc anh tới đón, thấy cô ăn mặc như ngày thường thì thốt lên: “Bộ hồi Tết anh mua đâu?”.

“Không quen, mặc vào lại thay ra, giày thì cao quá, em đứng không vững”, thấy anh có vẻ thất vọng, cô nghiêm mặt nói: “Có gì quan trọng đâu, sao phải bắt em trang điểm thế?”.

Ngữ khí bỗng có phần lạnh lùng, vẻ mặt nghiêm túc, chứng tỏ cô không vui. Tần Hạo chậm rãi thắt dây an toàn cho cô, “Mặc gì cũng được, thế nào cũng đẹp cả, chỉ cần trên tay xách cái túi da rắn cũng đủ hơn người khác rồi”.

“Đi chết đi!”, Trần Uyển bật cười. Nhưng khi đến nơi, thật sự cô cười không nổi. Mọi người đều đẹp lộng lẫy, chỗ nào cũng như ngọc. Tần Hạo giống như rồng bay về biển, nhìn ngó xung quanh rồi dắt cô đi chào hỏi khắp lượt. Cô lấp bấp gật đầu chào, cảm giác bị tất cả ánh mắt soi mói giống như bản thân chính là con chuột què mùa bông được biết bao ánh đèn chiếu rọi.

Đây không phải là thế giới của cô.

Chương 56

Vọng Cốc, cũng chính là Viện Điều dưỡng của tỉnh, nằm ở Tiểu Hoàn Sơn. Ý nghĩa của “vọng cốc” chính là mặt hướng về khe núi, giữa khe núi có một dòng suối chảy qua, đằng sau núi là đầy những cây mai già đúng như Tần Hạo đã từng miêu tả.

Hương hoa mai thoang thoảng trong gió.

Tần Hạo nói chỉ là buổi tụ họp nhỏ của những người quen, tai nghe những tiếng ồn ào từ cửa truyền lại, Trần Uyển nghĩ đến mấy từ “buổi tụ họp nhỏ”, bất giác đưa tay xoa trán.

“Trốn ở đây sao?”

Ngước mắt lên bắt gặp nụ cười của Tống Thư Ngu, Trần Uyển lập tức đứng thẳng dậy, hơi mắt tự nhiên: “Thầy Tống”.

“Ngắm cảnh à?” Tống Thư Ngu nhìn ra ngoài cửa sổ, hít một hơi thật sâu, anh đưa cái ly trên tay về phía cô: “Muốn uống một ly không? Rượu có thể giúp người ta thư giãn”.

Tống Thư Ngu tay cầm hai ly rượu, rõ ràng là cố ý đi tìm cô. Trần Uyển đón lấy, nhấp một ngụm Martini. Anh ngập ngừng hỏi: “Anh thấy em có vẻ căng thẳng?”.

“Lưng còn thẳng hơn quân đội ấy.”

Trần Uyển ngại ngần cười cười. Những chàng trai cô gái phía trong đều là thiếu gia, công chúa, đều là bạn bè tâm giao với nhau, cô rất giữ chừng mực khi giao tiếp cùng họ. Cho dù như thế, đối với họ mà nói, cô vẫn là hàng hiếm.

“Thật ra không cần quá căng thẳng, họ chỉ là quá tò mò, Tiểu Ngũ đột nhiên tu thân dưỡng tính không chơi bởi trăng gió, rất nhiều người không tin nổi. Hơn nửa năm nay, những lời đồn về Tiểu Ngũ không ít, thậm chí còn có cả tin đồn cậu ấy bị HIV.” Thấy Trần Uyển mở to mắt ngạc nhiên, Tống Thư Ngu mỉm cười, “Đừng nói cho cậu ấy biết, kéo cậu ấy lại nổi khùng lên”. Anh nháy mắt với cô.

Trần Uyển lén cười, đôi vai căng cứng cũng theo đó mà được thả lỏng, nghịch nghịch quả anh đào trong ly rượu, chậm rãi nói: “Thật sự em không căng thẳng, chỉ là cảm thấy hoàn toàn xa lạ. Những người mà họ nói đến em không biết, món đồ mà họ nói tới em không hiểu. Như thế bị cách ly qua một lớp kính vậy”. Với tính cách của cô, cô sẽ chọn rời khỏi đây, chỉ là thấy hôm nay Tần Hạo chơi vui vẻ nên không nhẫn tâm làm anh mất hứng.

Tống Thư Ngu khẽ vuốt cằm, “Thích nghi phải có quá trình. Hai người ở cùng cũng phải có quá trình để thích ứng, thỏa hiệp”. Trần Uyển im lặng.

“Anh từng nói giữa hai người không biết nên chọn lập trường nào”, Tống Thư Ngu trầm ngâm, dường như đang tìm từ ngữ, “Đối với mỗi người đàn ông, một phụ nữ tốt chính là một trường học. Tiểu Ngũ hơn nửa năm nay thay đổi đều là vì em, gặp được em là phúc của cậu ấy. Theo quan điểm cá nhân, nếu anh là Tần Hạo, anh cũng sẽ chọn lựa như cậu ấy. Chỉ là, đã làm em thiệt thòi”.

Cái gọi là ngoài cuộc tỉnh táo, trong cuộc u mê, những người nhận định rõ tình hình đều là người ngoài cuộc, Trần Uyển nở nụ cười lơ đãng.

“Trong chuyện tình cảm, Tiểu Ngũ không phải là người lạnh lợi, nhưng cũng không phải kẻ ngốc. Sẽ có ngày cậu ấy hiểu.” Tống Thư Ngu dường như có khả năng soi thấu nội tâm người khác. “Nếu còn chưa hiểu thì anh sẽ cho cậu ấy một gậy để tỉnh ra.”

“Đánh ai thế?” Trần Uyển và Tống Thư Ngu đồng loạt quay lại. Tần Hạo dựa người vào cửa nửa cười nửa không. “Trốn vào đây nói chuyện, bỏ mặc anh ở bên trong. Chẳng trách anh thua mãi, thì ra đang có người rửa.”

“Nói bậy bạ gì thế?”, Trần Uyển xì một tiếng, “Trong đó không khí ngọt ngào, chẳng khác gì sòng bạc, em ra ngoài này để hít thở không khí trong lành”.

Tần Hạo bước đến ôm cô, tiện tay kéo tấm rèm cửa sau lưng cô lại. “Đứng ở đầu gió thế này mà không sợ cảm à?” Như thể bên cạnh không có ai, anh cắn vào dải tai cô, nói: “Chẳng trách anh thua liên tiếp, vừa quay đầu đã chẳng thấy người đâu”, rồi ngước đầu hỏi Tống Thư Ngu: “Không vào chơi mấy ván à?”.

Tống Thư Ngu nháy mắt đùa với hai người: “Được rồi, tôi biến, nếu không lại phá vỡ chuyện vui của hai người”.

Trần Uyển cố đẩy cánh tay đang quấn riết lấy eo mình nhưng không được, đổ mặt tía tai nhìn theo bóng Tống Thư Ngu đi ra ngoài cửa, lúc này mới quay lại trừng mắt nhìn Tần Hạo, “Anh học cái thói này ở đâu thế? Đến là đuổi người ta đi”.

“Anh không vui, sao nào? Nói chuyện với anh sao không thấy em vui vẻ gì thế?”, Tần Hạo lấy ly rượu trong tay cô uống cạn, “Anh đang ghen, cần được an ủi. Còn nữa, lên lút chuồn ra ngoài có bị phạt không? Hại anh thua tiền cũng nên bồi thường chút gì chứ?”.

Trần Uyển thấy anh đùa giỡn, không biết nói thế nào, nhưng cũng có chút cảm giác nuông chiều mới mẻ, liếc xéo một cái rồi hỏi anh lại có thủ đoạn gì.

Tần Hạo chỉ nháy nháy mắt không nói, nắm lấy tay cô đi dọc theo hành lang thoát hiểm xuống.

“Người ta chưa giải tán, chút nữa có người tìm anh thì làm sao?”, nghe mang máng tiếng huyền não trên lầu, Trần Uyển hơi lo lắng.

“Mặc kệ họ đi, cứ để họ tha hồ chơi, chúng mình đi chơi riêng.” Tần Hạo không mặc áo khoác, bước xuống lầu gặp ngay cơn gió Bắc lạnh đến run người, liền mượn cơ ôm chặt cô hơn nữa. “Không thua mấy ván thì không cho anh đi, bọn nó lòng dạ đen tối thật.”

Đằng sau Vọng Cốc có những ngôi biệt thự nhỏ gần kề nằm tựa vào vách núi, vừa vào phòng, Tần Hạo đã cởi áo ra. Trần Uyển hứ một tiếng, “Biết là anh không suy nghĩ đứng đắn mà”.

Tần Hạo nửa người để trần, nhếch miệng cười nhìn cô. “Cần anh giúp không?”. Đá cái quần ra là anh như hổ đói vồ mồi, Trần Uyển bị anh ép vào chân giường không động đậy được. Anh nói với cô là anh kiểm chế từ trước Tết đến giờ, bây giờ không kìm nổi nữa rồi. Cô chấp nhận chiều theo nụ hôn của anh, ánh mắt mơ màng.

“Anh ở bên ngoài đợi em.” Anh lại hôn lên môi cô như con chuồn chuồn đập nước, cổ họng phát ra những tiếng đầy dục vọng: “Nhanh lên, nhé?”.

Trần Uyển bước ra cánh cửa sau thì lập tức vô cùng kinh ngạc. Một bên là khe suối từ thượng nguồn chảy qua núi đá cao cao, một bên là biển tuyết. Tần Hạo ngâm mình trong suối nước nóng, chăm chú theo dõi từng nét biểu hiện của cô. “Cởi áo ra tắm”, anh giục, ánh mắt chờ đợi.

Trần Uyển nhìn xung quanh, không ngăn được cái lạnh thấu xương, ngập ngừng cởi dây đai giữa eo ra. Giữa không gian tĩnh mịch như tờ, đột nhiên anh bật một tràng cười, trống ngực đập liên hồi, xung quanh sóng nước dập dờn. Anh bơi lại, ghé vào đùi cô và ngẩng đầu, vẻ mặt như đang nghiên cứu, “Khá lắm, anh cứ tưởng em sẽ mặc áo lông xuống nước”. Trần Uyển làm bộ đá anh, anh liền né tránh, nhin cười dễ dàng: “Chưa từng thấy ai xấu hổ như vậy, cởi đồ lót ra luôn đi. Bao bọc cẩn thận vậy người ta lại nghĩ là em đi lặn”. Bộ đồ lót chống lạnh màu đen kéo từ cổ đến bắp chân, không giống áo lặn thì giống cái gì?

“Không được, có người nhìn thấy xấu hổ chết mất.” Ban ngày ban mặt mà trần truồng như thế cô không làm được.

“Mới qua năm, chỗ này không có người, mà có người chẳng nữa cũng không dám tùy tiện đi vào đâu”, anh dọa tiếp: “Không bước xuống là anh ra tay đấy”.

Lúc bước xuống nước, Trần Uyển không dám mở mắt nhìn anh. “Ngồi lên đùi anh nè”, giọng anh khàn khàn đầy ma lực, bàn tay ôm eo cô còn nóng bỏng hơn cả nước suối nóng. Cơn gió lạnh mang tới hương mai ngào ngạt, bờ vai cô khẽ run lên, ghé sát vào anh.

Nơi cơn gió thổi qua, những hạt tuyết bao phủ trên nhánh mai già thì nhau rơi xuống, tiếng tuyết rơi vẩn vút bên tai như có như không.

Trời đất mênh mông.

“Phong cảnh nơi đây bị vây kín, không cho người ta thưởng thức, thật quá lãng phí”, cô thở dài.

“Đẹp vì có em, không có em, anh thấy cũng bình thường.”

“Lại ba hoa nữa rồi.” Trần Uyển khẽ khép hờ mắt. Trong ký ức, anh từng nhắc đến chỗ này, nhưng người những năm qua đi cùng anh là ai? Tương lai lại là ai? Chỉ nghe năm năm thảng thảng cũng giống như hoa, đối với anh mà nói, có thể đều có người cho từng thời điểm khác nhau.

“Không thích à?” Tần Hạo nhận thấy vẻ xa cách trong giọng nói của cô, bèn quay mặt cô lại, “Đừng lừa anh, lúc nào em không vui thì trong lòng anh bồn chồn, lần nào cũng rất chính xác”.

“Là không thích lắm.” Cô không thể không quan tâm đến khoảng cách của họ, cũng không vui khi trong bữa ăn tối anh nghe điện thoại, không vui với ánh mắt né tránh của anh khi nghe máy. “Cả buổi tối bị ép phải ngồi nghe anh nói chuyện điện thoại, chẳng biết vô tình hay cố ý còn nhắc tới cái tên Tưởng Tiểu Vi hai, ba lần, chốc chốc lại liếc mắt về phía em, miệng thì cười cười nói nói. Nếu là anh, anh có thể vui được không?” Cô ngập ngừng một lúc, rồi nói tiếp: “Mấy ngày nay, điện thoại vừa đổ chuông là anh phải tránh ra chỗ thật xa để nghe máy. Anh quen thói như một ông hoàng, chẳng xem ai ra gì, có cần phải né tránh như vậy không?”.

Giọng nói chột tất lịm, cô ngơ ngẩn nhìn anh, trong lòng có chút hối hận. Cô đã nghĩ rồi, chấp nhận thua tất cả nhưng không bao giờ chấp nhận mất đi sự kiêu hãnh. Nhưng sau khi quở trách anh, rõ ràng trong lòng cô đang hỗn loạn không yên. Trong thời khắc cô mong đợi một lời bào chữa, một lời giải thích, bản thân đã đánh mất đi sự kiêu hãnh.

Hơi nước bốc lên như màn sương, gương mặt cô bừng đỏ, không biết là vì nước suối nóng hay do giận dữ. Tần Hạo có chút bối rối, có chút ngượng ngùng, im lặng một chút mới nói: “Người gọi điện đến không phải là Tưởng Tiểu Vi, mà là con gái của một người chú họ...”. Cánh tay anh giữ chặt không cho cô vùng thoát, nhưng giọng nói lại rất nhẹ nhàng. “Anh luôn coi cô ấy là em gái, gần đây cô ấy đến Tế Thành chơi, tối qua mới đi. Anh phải tránh ra xa nghe điện thoại không phải vì e dè cô ấy, mà vì em. Em nhạy cảm quá, anh sợ em nghĩ ngợi lung tung, không ngờ lại làm em hiểu lầm.”

Cơ thể căng cứng của cô dần thả lỏng trong vòng tay anh. Anh đưa một tay lên vuốt má cô, vẻ mặt nghiêm túc hơn bình thường, “Tưởng Tiểu Vi... Anh nghĩ anh nợ em một lời giải thích, mỗi lần định cất lời thì lại không thốt ra được câu nào. Giữa chúng ta, cơ hội để có niềm vui rất ít, mỗi phút giây đều vô cùng quý giá, anh không dám phá hỏng”. Những cảnh lãng mạn trong phim ảnh, anh luôn cho rằng người ta dựng lên để lừa gạt những kẻ ngốc nghếch. Nếu biết trên thế giới thật sự có một người có thể hoàn thiện vì cuộc sống của một người khác thì...

Giọng anh nghiêm túc, ánh mắt tha thiết mong đợi đã làm mềm mại trái tim cô, Trần Uyển vui đầu vào cổ anh, khẽ nói: “Chúng mình chỉ nói thử xem có thể sống chung một cách tốt đẹp được không, em không có tư cách gì để đòi hỏi anh phải giải thích”. Nhưng thời gian càng dài, điều muốn nắm giữ trong tay càng nhiều, cũng càng không xác định được. Vấn đề là, muốn xác định cái gì?

“Ai nói em không có tư cách, ai nói em không có tư cách anh sẽ nói chuyện với hần!” Anh xoa xoa đầu cô, “Cô gái bướng bỉnh, trong đầu em nghĩ gì vậy?”.

Trần Uyển im lặng không nói. Suy nghĩ quá nhiều cũng chẳng có tác dụng.

“Anh biết tối nay tâm trạng em không tốt, với tính cách của em, nhất định em sẽ không quen với phong cách của đám bạn anh. Nhưng cho dù là tốt đẹp hay xấu xa, anh muốn vẫn muốn cho em thấy rõ, để hiểu rằng đây là một phần trong cuộc sống của anh.”

“Em hiểu mà!” Tính cách của một người có thể hoàn thiện, nhưng hoàn cảnh sống rất khó thay đổi. Cô không tự cao tự đại tới mức cho rằng bản thân mình có đủ năng lực khiến anh thoát ra khỏi tiến trình của quá khứ.

Điều anh biết được không ít, nhưng có nhiều việc anh hi vọng có thể nghe trực tiếp từ miệng cô. Điều đó thể hiện sự tin tưởng, sự phó thác. Tần Hạo thấy cô chỉ mỉm cười, bất giác thở dài, khẽ nói: “Như việc nghe điện thoại, em buồn mấy ngày rồi? Lần sau có điều gì không vui thì đừng để trong lòng, cứ nói anh nghe. Chỉ mũi máng anh cũng được, nhào tới cắn anh cũng được, nếu anh sai, anh sẽ thay đổi, nếu là hiểu lầm thì chúng ta cùng giải quyết...”.

Trần Uyển phì cười, ngẩng mặt lên, “Không có việc gì mà tự dưng tìm anh máng mỏ sao? Nói cứ như em là đồ đàn bà chanh chua vậy đó”.

“Vết sẹo trên người anh là do ai để lại? Trên vai là vết dao, là dấu răng cắn...” Anh chỉ vết sẹo trên vai khoáy chỉ trêu đùa cô.

“Người đàn bà chanh chua hợp với tên đàn ông vô lại, anh có lợi lớn rồi”, cô nói về hậm hực, nói xong nghĩ tới từ “hợp” mà bỗng dưng thấy nóng tai.

Hơi nước bốc lên, toàn thân cô nhuốm màu đỏ nhạt như tôm bóc vỏ, cô thẹn thùng liếc nhìn anh, ánh mắt long lanh. Trong lòng Tần Hạo bồn chồn nhưng vẫn cố giữ được lý trí, “Mèo con, những điều anh nói là thật. Sau này không biết sẽ thế nào, nhưng anh có thể khẳng định, bất kể lúc nào anh cũng sẽ bên em, đứng cạnh em. Anh tin mình có thể làm được, nhưng điều anh cần là em phải tin tưởng”.

31. Chương 57 - 58

Chương 57

Tần Hạo hiểu Trần Uyển ghét nhóm bạn này của mình, cũng giống như sự căm ghét buổi đầu gặp anh. Cô cảm thấy, ẩn sau sự dịu dàng thắm thiết trong thể giới của các anh chỉ là những suy tính thiệt hơn trắng trợn. Quan điểm này có chút không công bằng, nhưng cũng có lý. Cô không thể hiểu hết được cuộc sống hơn hai mươi năm của anh, có điều, cô không vui, bởi đám bạn và cái phong cách nơi đây là một phần trong cuộc sống của anh. Nhưng ngoài những chuyện ngốc nghếch ra, không phải là anh không muốn làm gì đó cho sự nghiệp.

Ban đầu việc đầu tư vào con hẻm Chu Tước, một phần xuất phát từ sở thích tranh đoạt, một phần là vì bản năng theo đuổi lợi ích, nhưng khi cầm trên tay bản thiết kế quy hoạch khu vực kiến trúc cổ của hẻm Chu Tước, thì những điều trước kia đối với anh đã không còn quan trọng.

Hai năm nay, anh thường quẩn luyến với những con ngách nhỏ ngang dọc trong hẻm Chu Tước, dạo chơi trong không gian mang tính lịch sử, tất cả những nét khắc tinh xảo dường như đều hằn trong tim anh. Đối chiếu bản thiết kế, trong đầu anh hiện lên vô số những hình ảnh nguy nga tráng lệ, giao thoa chồng chất, cuối cùng sắp xếp thành một bức tranh viễn cảnh tuyệt mỹ.

Hẻm Chu Tước, đối với anh mà nói, đã không còn chỉ là con đường làm giàu, mà nó là cả một ước mơ.

Trong năm, Công ty Bất động sản Hằng Vũ chính thức hoàn thành khu dân cư tại hẻm Chu Tước, nhưng đáng tiếc lúc bắt đầu mở bán thì con đường về phía tây thành phố chưa thông, công trình lưu thông sông Thanh Thủy chưa hoàn thành, môi trường kinh doanh ở lân cận chưa hoàn thiện, cho nên tình hình buôn bán của Hằng Vũ không được như mong muốn.

Tần Hạo rất vui sướng. Đúng như những gì anh dự tính, Hồng Kiến Học đứng trên tòa nhà Vũ Việt Gia Viên bốn mươi tám tầng của Công ty Hằng Vũ đưa mắt nhìn xuống đồng tàn tích phía dưới, miệng nở nụ cười rất khó coi.

Vào mùa đông, tình hình có chút chuyển biến. Tuyến đường tàu điện ngầm ở Tế Thành được chuyển gia đến khảo sát và cuối cùng đã được phê chuẩn, sẽ sớm khởi công. Tin tức vừa xuất hiện, tảng đá lớn đè nặng trong lòng Hồng Kiến Học cũng rơi xuống, đường tàu điện ngầm sẽ kéo giá bất động sản tăng lên, Vũ Việt Gia Viên cũng nằm trong số đó.

Nhưng đáng tiếc, hẳn không nhìn thấy nụ cười tinh quái của Tần Hạo.

Sự thất bại luôn vì quá điên cuồng mà ra.

Tình hình bán Vũ Việt Gia Viên tốt thì càng khiến tham vọng của Hồng Kiến Học tăng lên, Công ty Hằng Vũ chuẩn bị thâm tóm phía đông hẻm Chu Tước nhưng gặp phải vật cản vô hình, chỉ có thể lùi để theo đuổi lần sau, vừa mua được gần một nửa đất đai tích trữ của Diệp Thận Huy đã có ý định thể hiện sức mạnh.

Như vậy, Hồng Kiến Học đã đặt mình ra ngoài chỗ sáng. Còn Tần Hạo vẫn trong bóng tối cạnh chừng, bỏ cục được sắp đặt mấy năm trước cuối cùng cũng đã đi được bước đầu tiên. Trước đây, cuộc di dời con đường

phía tây đã phá hủy nhiều dấu vết lịch sử của thành phố, nên gặp phải không ít sự chỉ trích và tấn công của truyền thông. Càng ngày càng có nhiều người ý thức được tầm quan trọng của tinh thần nhân văn, trong đó có cả những người thuộc tầng lớp trên. Lúc này một công ty nhỏ, ít được biết đến bỗng lộ diện, bắt đầu công việc tu sửa lại mấy ngôi nhà gần mặt đường ở đường lớn phía đông.

Tần Hạo không vội, thời gian, kinh nghiệm tình cảm đã tôi luyện anh trở nên bình tĩnh, hiểu rất rõ bản thân mình hơn bất cứ ai, rằng anh không còn là Tần Hạo của ngày xưa nữa. Khôi phục mọi thứ ở con hẻm Chu Tước không phải là chuyện ngày một ngày hai, cần phải có thời gian và số tiền lớn. Tiền, anh có, Diệp Thận Huy có. Thời gian, cũng giống như việc chăm sóc Trần Uyển, anh có cả đời để làm.

“Lại một năm nữa trôi qua”, Hà Tâm Mi gục xuống bàn ca thán, gối đầu lên sách, lẳng lặng nhìn về phía bên kia bàn.

Trần Uyển nhìn theo ánh mắt cô ấy, phía kia là một đôi nam nữ, chàng trai ghé sát nói nhỏ với cô gái điều gì đó, nét mặt ngây ngô đặc trưng của sinh viên năm nhất. Ánh mắt cô gái rời khỏi trang sách, thẹn thùng nhìn chàng trai.

Buổi chiều mùa đông, bầu trời như bị mây mù che phủ, nhưng vì khung cảnh này mà nó trở nên rực rỡ bội phần.

Trần Uyển cầm bút gõ gõ vào Hà Tâm Mi, “Ngưỡng mộ à?”

Hà Tâm Mi quay mặt sang, “Có gì mà ngưỡng mộ? Con đường tình yêu, người đi phía trước vấp ngã vỡ đầu chảy máu, thế mà vẫn có bao nhiêu người nối đuôi theo sau. Tớ chỉ thấy kì lạ ở điểm này thôi”.

“Cũng không nên quá bi quan, chỉ là cậu chưa gặp được đối tượng.” Tháng trước, Hà Tâm Mi nghe lời khuyên của Ninh Tiểu Nhã, cuối cùng cũng lấy dũng khí chấp nhận sự theo đuổi của một chàng trai nào đó, nhưng lần hẹn hò thứ hai lại rơi vào cảnh bị dất. Với tính cách của Hà Tâm Mi thì đương nhiên là không thể chịu đựng nổi, mối tình ngắn ngủi chấm dứt vì Hà Tâm Mi cho rằng mình bị cướp đi nụ hôn đầu nên cô ấy đã thúc gối vào háng anh chàng.

“Cái gã hèn mọn ấy tớ chẳng thèm quan tâm, tớ là nghĩ tới những nỗi buồn của các cậu. Chẳng phải trên thế giới điều tuyệt vời nhất là tình cảm hay sao? Tại sao người nào cũng đều thấy không vui?”

Bạn học cũ của Hà Tâm Mi hình như vì chuyện tình cảm mà bỏ nhà đi, một năm không thấy tung tích; Ninh Tiểu Nhã và bạn trai giống như nhiều cặp đôi khác đã thuê nhà trọ ở bên ngoài để sống thử, ngày nào cũng cãi vã; ngay cả Trần Uyển thì càng không cần nói.

Nụ cười trên miệng Trần Uyển tắt lịm, “Đừng nghĩ ngợi lung tung nữa, thi cử là quan trọng, còn cái tiểu luận cậu chưa đặng tới chữ nào nữa đấy. Khi nào về ký túc, tớ sẽ đưa tài liệu tớ tìm được cho cậu”.

“Hôm nay là thứ Sáu, cậu ở lại ký túc?”

“Ừm, anh ấy đi công tác chưa về.”

“Hai người là thế nào đây? Nói là vợ chồng thì chưa có giấy đăng ký kết hôn, nói là nhân tình thì không có tình yêu, nói là người lạ thì lại đang sống cùng nhau. Cậu không có dự định gì à? Cứ để mặc anh ấy chơi đùa mấy năm sao?”

Trần Uyển hít một hơi thật sâu, cảm thấy có một cái gì đó bỗng đâm đau nhói nơi lồng ngực, khẽ nói: “Không cần nói được không? Rất... rất khó nói”.

Hà Tâm Mi nhú mày không nói. Một lúc sau không nhịn nổi lại mở miệng: “Tớ biết cậu thích anh ấy, nhưng cứ không rõ ràng thế này thì sẽ hại cho cậu”.

Trần Uyển giở giở quyển sách, nghe thấy Hà Tâm Mi thở dài, bất giác thở dài theo, ngập ngừng nói: “Mấy tháng trước, anh ấy có nhắc đến sinh nhật cha, sau đó nói tớ có muốn đi cùng không. Nhưng tớ không đồng ý”.

Hà Tâm Mi rõ ràng thấy hứng thú, ngồi thẳng dậy hỏi: “Sao không đi?”

“Đi gì? Có thân phận gì đâu? Lấy danh nghĩa gì mà đi?”

“Cũng phải, dù sao thì cũng phải đến nhà cậu trước mới đúng”, Hà Tâm Mi tiu ngủ nói, “Thật không hiểu đầu mấy đám đàn ông tạo ra bằng thứ gì nữa, rốt cuộc là anh ấy muốn gì? Nói anh ấy là một thằng khốn, nhưng có nhiều lúc anh ấy luôn nghĩ cho cậu. Nói anh ấy là người tốt, nhưng anh ấy lại hoàn toàn làm những việc điên rồ tán tận lương tâm. Nói anh ấy thích cậu, nhưng lại không xem cậu ra gì, ngay cả một sự rõ ràng cũng không có”. Nói xong quay nhìn Trần Uyển vẻ thất vọng. “Cậu đúng là rối rắm! Nếu là tớ, tớ sẽ cắt đứt dứt khoát để hỏi cho rõ ràng.”

Hà Tâm Mi là người hồ đồ trong việc nhỏ nhưng lại thông minh khi xử lý đại sự, câu hỏi nào cũng nhằm trúng trọng điểm. Nhưng hỏi rõ gì chứ? Dù câu trả lời có là gì đi nữa, chẳng phải cô đều chấp nhận sao. Trần Uyển cười cười, “Tốt nghiệp rồi tính tiếp. Qua ngày nào hay ngày đó”.

Hà Tâm Mi nhếch mép cười, vẻ thương xót mắng: “Trần Uyển, cậu đã bị anh ấy tôi luyện, không giống cậu nữa rồi”.

Trần Uyển buồn bã trở lại, hồi lâu sau mới lấy lại nét cười lơ đãng như trong ký ức, khẽ cười đáp “Ừ”, rồi lại đưa mắt nhìn về quyển sách trên tay.

Là bị Tần Hạo hay bị chính cuộc sống tôi luyện? Số phận? Đột nhiên Trần Uyển có chút khinh thường bản thân, rất nhiều người nguyên rửa số phận, nhưng thật ra số phận là cái có tội tệ nhất để tìm cách tha thứ cho sự trụy lạc của bản thân. Suy cho cùng, cô chính là một kẻ quái đản. Một mặt thích sự cưng chiều của anh, mặt sức hưởng thụ; một mặt lại có thái độ cẩn trọng trước những ánh mắt phê phán. Suy cho cùng, cô không hề có cảm giác an toàn, từ ngày nói “chúng mình thử xem”, cô đã dự cảm được con đường u tối phía trước.

Một ngày sau Tết Nguyên đán, Trần Uyển ngủ trưa ở ký túc, nhận được điện thoại của Tần Hạo. Anh đang đi đi lại lại trên con đường đầy lá vàng, vô cùng sốt ruột, thấy cô chậm chậm đi tới thì vẻ mặt đã mất hết kiên nhẫn. “Đã bảo em lấy mấy bộ quần áo, quần áo đâu rồi?”

“Anh có nói gì đâu.” Trong điện thoại anh không nói rõ ràng, Trần Uyển không kịp hỏi thì anh đã cúp máy.

“Được rồi, đến rồi hăng hay”, Tần Hạo đưa tay kéo cửa xe, “Vé đặt rồi, còn hơn một tiếng đồng hồ nữa, giờ phải đến ngay sân bay mới kịp. Trên đường đi em nghĩ một lý do gọi điện về trường xin nghỉ phép, gọi về nhà nữa”.

Lần đầu tiên Trần Uyển thấy anh luống cuống như vậy, nghe thấy hai chữ “sân bay”, cô có chút lo sợ, “Rốt cuộc là việc gì? Anh nói rõ được không?”

“Ông nội anh nằm viện. Bị trúng gió.” Ông nội Tần Hạo bị tiểu đường và bệnh tim, năm ngoái cha của Diệp Thận Huy cũng vì trúng gió mà qua đời, cũng là thời điểm mùa xuân thể này, anh nghe tin mà lòng sốt ruột như có lửa đốt.

Nửa người Trần Uyển đã vào trong xe nhưng cô vội vã bước ra, nhất thời không biết nên thế nào.

Thấy vẻ do dự của cô, anh thúc giục: “Cứ lên xe trước đi, không còn thời gian nữa. Có chuyện gì trên đường đi từ từ nói”.

Trần Uyển rụt rè, lấy lại tinh thần, khẽ nói: “Em không thể đi”.

Anh bỗng ngẩn ra, “Tại sao? Trường hợp đặc biệt, em đi cùng anh một chuyến được không? Xin em cúi đầu một lần sao mà khó quá vậy?”.

Trần Uyển ngại lời.

“Biết người bị tiểu đường mà trúng gió nguy hiểm ra sao không? Thường là sẽ chết đó.” Vẻ mặt Tần Hạo từ trắng bệch chuyển sang xanh, đáy mắt long lanh, yết hầu bất động, không nói lời nào nữa.

“Nếu như thật... thật sự đến bước cuối cùng, em mới đi, được không? Nói không chừng anh về tới nhà, ông nội đã khỏe lên rồi ấy, đúng không?” Anh thở gấp, cánh mũi khẽ phập phồng, bàn tay đặt lên cửa xe nổi rõ gân. Trần Uyển có chút mềm lòng, bao nhiêu suy nghĩ chông chéo trong đầu, không biết nên làm thế nào.

“Thật sự là không đi?”

Trần Uyển lắc lắc đầu theo bản năng. Anh nhìn chăm chăm Trần Uyển, kèm theo đó là hơi thở nặng nề. Trần Uyển muốn mở miệng giải thích nhưng anh đưa tay xem đồng hồ, “VẬY anh đi”. Cô nhìn anh đi về phía ghế lái, muốn gọi anh một tiếng nhưng rồi lại thôi.

Lúc mở cửa xe, Tần Hạo dừng lại, nhìn sang phía cô, nét mặt cô lộ vẻ lo lắng, cơn tức giận vừa rồi không thể kìm chế được đã dần ngời ngoai, nhưng lại có một thứ gì đó trĩu nặng, cảm giác vô cùng hỗn loạn. “Nếu là lần gặp cuối cùng...” Hai tay anh mấy lần nắm chặt rồi thả lỏng, vẻ chán nản nói: “Thôi được, đến nơi anh gọi cho em”.

Trần Uyển khẽ gật đầu, mắt nhìn theo ánh đèn xe khuất dần, mái tóc cô bị gió thổi tung, đột nhiên, có một cái gì đó làm trái tim đau nhói.

Chương 58

Mỗi lần nghĩ tới số phận, cô luôn nhớ đến cha mẹ mình.

Họ không cần quan tâm tới kiến thức sâu rộng, chỉ muốn một ly trà ấm, một câu nói yêu thương, cuộc đời và trí tuệ của họ đã chỉ dẫn cô đi theo hướng đúng đắn. Nhưng cô chỉ chiến đấu một mình, tự lặn mò con đường mà đi, chỉ có thể dùng trực giác để phân biệt đúng sai.

Chiều hôm đó, cô nghĩ rằng anh sẽ thất vọng và giận dữ, nhưng Tần Hạo ra khỏi sân bay liền gọi điện về báo với cô, điều đó khiến cô bất ngờ. Hai ngày liên tiếp sau đó không liên lạc, cô thấp thỏm không yên. Kỳ thi đã đến, cô hoàn toàn không có tâm trí nào để để tâm vào trang sách. Cô về Kim Thịnh, giặt giũ, dọn dẹp, cố lấy sự bận rộn để gạt đi những lo lắng. Mãi đến khi những chiếc đèn đầu tiên được thắp lên, cô mới đi nấu mì.

Lúc tiếng chuông vang lên, gấp mì rơi xuống bát làm bắn mấy giọt nước lên cằm, cô cũng không lau, vội vàng vớ lấy điện thoại trên bàn ấn phím nghe.

“Ở đâu?”, giọng anh khàn hơn bình thường, chắc là do không ngủ được.

“Ở nhà. Không phải, ở nhà anh.” Đầu dây bên kia im lặng. Trần Uyển giải thích: “Em không có việc gì nên tới đây thu dọn đồ đạc”. Đường như đây là lần đầu tiên cô một mình tự đến Kim Thịnh, chẳng trách anh không thể tin nổi.

“Giờ này mới ăn cơm à?”, anh nghe thấy tiếng khăn giấy cô lau miệng.

Trần Uyển ừm một tiếng rồi lại im lặng. “Ông nội anh...”

“Cũng may, cấp cứu kịp thời, nhưng vẫn còn hôn mê, để xem tình hình mấy ngày nữa ra sao. Giờ anh đang ở bệnh viện, chắc lại một đêm nữa.”

“VẬY tốt rồi”, Trần Uyển kéo dài giọng nói, cảm thấy tâm trạng thoải mái hơn, “Ăn cơm chưa?”.

“Ăn rồi.”

Sau hai từ đó là chỉ còn nghe tiếng hơi thở. Những lo lắng cũng dần vơi đi, nhưng lại có áp lực vô hình trĩu nặng, cô không biết nên giải thích thế nào, nên an ủi ra sao, im lặng lúc lâu cô nói: “VẬY em tắt máy, anh cũng giữ gìn sức khỏe”.

“ĐỪNG”, Tần Hạo vội ngăn lại, khẽ nói: “ĐỪNG tắt máy, để anh nghe giọng em. Nếu em không nói thì anh sẽ nghe tiếng em thở, biết em đang ở ngay bên là được rồi”.

Câu nói giản dị của anh như đánh thẳng vào lòng cô, Trần Uyển cắn ngón tay cố kiềm chế cơn tim đang loạn nhịp.

Hai người, nương tựa vào nhau, nhưng mỗi người mang một niềm hi vọng riêng.

Giống như hôm nay xa cách, nhưng trong im lặng, hai tâm hồn đã thấu hiểu lẫn nhau.

“Anh, hôm đó có chút hoang mang. Luôn cảm thấy việc bà nội anh chưa nhìn thấy em là một điều đáng tiếc. Nếu như ông nội cũng... cho nên anh không suy nghĩ được nhiều. Thật ra em nói đúng, em đến cũng không giúp gì được, trong lúc bối rối anh cũng không quan tâm được cho em. Em đến trong hoàn cảnh này sẽ rất khó xử.”

Tính cô ưa nhẹ nhàng, đối phương vừa đối tốt là cô lập tức tự kiểm điểm lại mình, một lần nữa cô không phân biệt được sự từ chối của mình là đúng hay sai. “Em cũng không đúng, em...” Trần Uyển muốn nói thật ra cô rất băn khoăn, cô cũng muốn đi, muốn ở bên cạnh anh. Nhưng mối quan hệ của họ là gì? Nếu như ngay cả mình còn không giải thích được, thì làm sao giải thích được cho những người khác?

“Mấy đêm nay không ngủ, lúc nào cũng nghĩ về chuyện của chúng mình. Còn hơn một năm nữa là em tốt nghiệp, trong lòng anh không có chút bận tâm nào. Em sẽ đi tiếp cùng anh chứ? Đến lúc đó anh lấy cớ gì để bắt em đi tiếp nhỉ? Mỗi lần mẹ anh đến, em đều trốn tránh. Anh nói dẫn em đi gặp cha mẹ, em cũng không đồng ý. Anh biết em ngại, em không đồng ý anh cũng không dám đề cập đến nữa. Ông nội anh bị bệnh, anh nghĩ đó cũng là một cơ hội, không ngờ lại thành ra như thế.”

Gặp mặt? Lấy lý do gì để gặp? Anh nghĩ tới một kế hoạch như lẽ đương nhiên, nhưng trước giờ anh chưa từng nói tới tương lai của hai người. Thậm chí anh chưa từng nói... Anh chỉ nói thích cô, cái thích của anh có thể kéo dài bao lâu?

Những lời này nếu nói ra thì khác nào là cầu xin sự cảm thông, thương cảm của anh? Cô cào mạnh móng tay lên mặt bàn, không biết nên nói thế nào.

“Mèo con, em còn đó không?”, anh hỏi.

“Còn”, cô ngẩn ngơ đáp.

“Ngủ sớm nhé. Đừng đọc sách lâu quá. Đúng rồi, em ở nhà một mình nhớ khóa trái cửa lại.”

Lúc tắt máy, Trần Uyển mơ hồ nghe thấy tiếng thở dài. Cô không chắc chắn có phải là ảo giác hay không, trong trí nhớ của cô thì anh không phải là người hay thở than.

Trước mùa xuân, Tần Hạo về Tế Thành giải quyết công việc xong xuôi lại vội vã về Bắc Kinh, cũng phải mười lăm ngày sau mới gặp lại, trông anh gầy đi nhiều, cằm cũng như nhọn hơn. Anh ôm chặt cô trong vòng tay, như thể muốn dán cô vào ngực mình. Trái tim Trần Uyển dậy lên niềm vui thích, đơn giản chỉ vì thấy anh vui vẻ. Quên luôn cả việc mình đang đứng ở cổng khu nhà, cô ôm chặt lấy anh, “Anh không giận em chứ?”.

“Sao lại giận?”, anh nói, tiếp theo là một tràng ho, “Thật sự là anh không đi nổi”.

“Cảm rồi phải không?”, cô đưa tay đặt lên trán anh, “Hình như đang sốt?”.

“Không sao, ho hai ngày nay rồi, sẽ chóng khỏi thôi.”

Ca sĩ Tôn Yến Tư mà cô thích đang hát: Em gặp ai làm sao để nói, người em đợi đang ở tương lai rất xa.

Trần Uyển khẽ ngậm nga theo, mỗi lần nghiêng mặt nhìn lên đều bắt gặp nụ cười của Tần Hạo, ánh đèn đường trải dài, ánh đèn giao thoa khi mờ khi tỏ, phản chiếu lên gương mặt anh. Anh ho, sau đó hỏi: “Nhìn chăm chăm anh thế làm gì?”.

“Như thế rất lâu không gặp, như thế rất xa lạ.”

Tần Hạo đắm chiều suy nghĩ, “Vậy thì tốt, chúng ta thật sự có thể bắt đầu lại như những người xa lạ thì hay quá”.

Trái tim cô rung động, nắm lấy tay anh, anh đưa mắt nhìn cô, đôi mày giãn ra đầy thư thái.

“Ông nội khỏe không?”

“Khỏe, ngày nào cũng đòi ăn thịt kho tàu, mắng mọi người đều là lũ bất hiếu, kết bè để ngược đãi ông.”

Trần Uyển mím miệng lén cười, Tần Hạo lặng lẽ dừng xe bên lề đường, ôm chặt lấy cô, rồi hôn thật sâu. Cô nín thở, nhiệt độ cơ thể anh, tiếng nhạc bên tai, ánh đèn đường mờ ảo, tất cả đang làm trái tim cô xao động. Em gặp ai làm sao để nói, người em đợi đang ở tương lai rất xa. Từ lúc họ gặp nhau đến nay, trái tim như thể có dòng nước chảy mấy vạn năm, giờ đang luân chuyển trong nụ hôn này.

Sáng hôm sau, Trần Uyển giúp mợ bán xong đồ ăn sáng ở đầu đường, gọi điện thoại thì Tần Hạo rất lâu sau mới nghe máy, nói năng mập mờ không rõ, Trần Uyển không yên tâm được, liền đến Kim Thịnh, quả nhiên Tần Hạo đang lên cơn sốt.

Cô giục anh dậy tới bệnh viện, nhưng anh như đứa trẻ co người lại trốn tránh. Trần Uyển tức giận, cổ sức kéo tay anh, nhưng liền bị anh kéo vào lòng.

“Em ngủ với anh một chút anh sẽ khỏe thôi, thật đấy, tối qua nếu em không phải về nhà, ở lại với anh thì anh đã khỏe rồi.”

Trần Uyển vừa tức vừa buồn cười, “Anh họ Lại à? Sốt cũng giờ trò vô lại với em sao?”.

“Chỉ cần không đi bệnh viện thì sao cũng được. Anh đã ngửi mùi thuốc sát trùng cả tháng trời rồi”, anh tỏ vẻ đáng thương.

Cơ thể cao lớn của anh đang nằm nũng nịu trong lòng cô, Trần Uyển không biết làm sao, đành nói: “Vay em đi mua thuốc”. Nói xong cảm thấy cánh tay đang ôm eo mình siết chặt hơn khiến cô hơi đau, nghe anh lẩm bẩm nói không cho cô đi, cô khẽ dỗ dành: “Anh thả lỏng ra chút, em không đi. Em chỉ xuống dưới lầu mua thuốc, sẽ lên ngay”.

Canh gừng, rồi lại thuốc hạ sốt thay phiên nhau được dùng, đến sâm sẩm tối thì cơn sốt cũng bị đẩy lùi. Trần Uyển gọi điện về lấy cơm qua đêm ở nhà Hà Tâm Mi, sau đó bê bát cháo đến ngồi bên đầu giường. Ăn cháo xong, ánh mắt anh như tỏa sáng, nhắm chìm cô trong ánh hào quang rực rỡ.

“Mèo con, mình kết hôn đi, được không?”

Một câu nói như dòng nước lũ tràn qua, Trần Uyển lặng người nhìn anh, trong lòng hơi run sợ. Cô vội đứng dậy như thể muốn trốn chạy, nói; “Anh bị sốt đến đầu óc hồ đồ rồi, em đi lấy thêm một bát cháo nữa”. Cô bước vào nhà bếp, đứng lặng hồi lâu mới trấn tĩnh được cơn sóng dữ dội đang trào dâng trong tim.

Ban đêm, anh tiếp tục chìm vào giấc ngủ mê, cô đếm theo từng hơi thở của anh, lắng nghe tiếng gió rì rào bên ngoài cửa. Cô chăm chú nhìn từng lỗ chân lông trên gương mặt anh, ngón tay nhẹ nhàng di chuyển giữa hai lông mày anh. Thật là thích em không? Có thể bảo đảm sau này không làm tổn thương em? Có thể đi ngược thời gian, gặp lại nhau từ người xa lạ?

Sáng tinh mơ, anh thức dậy, cô vẫn đang ngủ. Làn da trắng phớt hồng, đôi môi đỏ như môi em bé khẽ hé mở. Anh chống nửa người dậy nhìn cô thật lâu, trên thế gian không có hạnh phúc nào chân thực hơn thế này.

Buổi sáng, anh luôn miệng cần nhân nói không muốn ăn cháo, Trần Uyển không biết làm thế nào, đành mặc áo khoác, cầm tiền chuẩn bị xuống lầu.

“Đi đâu?”

“Em đi chợ.”

“Anh cũng đi.”

Anh tuyệt nhiên không nhắc câu nào đến chuyện tối qua, Trần Uyển sau khi trút được gánh nặng thì có chút thất vọng lạ kỳ, đồng thời cũng có cảm giác vô cùng buồn chán. Cô trùng mắt với anh, “Ngoài kia tuyết chưa tan, em không đi siêu thị, mà đi chợ cũ phía sau đường Thượng Hải, anh cũng đi à?”. Chỗ đó toàn nước thải và bùn lầy, không cần nghĩ cũng biết chỉ cần nói ra thế nào anh cũng lắc đầu. Nào ngờ anh lại đồng ý, liền thay quần áo đi cùng cô.

Trên đường vẫn còn lớp băng mỏng. “Anh cũng còn chút hữu dụng phải không?”, anh cười ha hả nói, ôm lấy eo cô sợ cô ngã.

Vào trong chợ, Tần Hạo tò mò nhìn ngó xung quanh, theo Trần Uyển đi giữa những quầy hàng xanh đỏ. Lúc cô ngồi xuống chọn cá, anh đứng ngay bên, nghe cô dùng tiếng Tế Thành trả giá và ung dung ngắm nhìn nụ cười vui vẻ của cô.

Lúc ăn cơm, anh nhìn chăm chăm vào bát bánh canh hàu chua cay trước mặt Trần Uyển, “Tại sao anh không có? Em để người bệnh ăn rau, em ăn hải sản?”.

Trần Uyển lúng túng, “Anh phải kiêng, đợi anh khỏe lại, hàu năm đồng một cân rưỡi, anh tha hồ ăn”.

“Anh ăn cháo cả ngày, nhạt miệng lắm”, anh không hài lòng, “Anh chia cho em nửa bát canh cá, em chia cho anh nửa bát bánh canh hầu”.

Trần Uyển không nỡ nhìn ánh mắt vô tội của anh, “Không thể chịu nổi anh nữa, đưa bát đây”.

Anh hả lòng hả dạ, cười đắc ý vì đạt được nguyện vọng.

Trong nháy mắt, hai người như đôi vợ chồng cùng chia sẻ ngọt bùi, thực sự, đây là cảm giác mà cô chưa bao giờ nghĩ có thể cảm nhận được từ anh. Anh tìm cách vá lại những khoảng trống, không ngừng len lỏi vào cuộc sống và trái tim cô. Nếu đây là tình yêu, thì tại sao nó lại khiến người ta e dè, sợ sệt đến vậy?

“Mèo con, có biết anh muốn mình mắc bệnh bao lâu không?”, Tần Hạo dừng đùa, “Lần chúng ta cãi vã, lần em nấu canh cho Phương lão nhị, anh đã nghĩ, giá người người bị bệnh là anh thì hay biết mấy”.

Về toại nguyện, vui mừng trên gương mặt anh là thật. “Đồ ngốc!”

Nụ cười của anh rạng rỡ, chân chất, có một cảm giác ấm áp trời dậy trong tim cô, cảm thấy những mệt mỏi và đau đớn trong tim được nụ cười chất phác của anh xoa dịu, phai mờ và dần tiêu tan hết.

32. Chương 59 - 60

Chương 59

Tần Hạo không phải là người thích cái vẻ ướt át, buồn bã của mùa xuân hay mùa thu, cũng cực kỳ ghét mùa xuân ẩm ướt của Tế Thành. Nhưng khi có “người ấy” thì anh lại nói ra chiều thích thú: “Mùa xuân thật thích, có rau sam làm hoành thánh, có lá hương thung^[1] chiên trứng, có bánh hoa hòe, còn có củ cải đỏ, đợi cả năm trời cũng chỉ có trong hai tháng này thôi”. Anh nhìn con đường mùa xuân loang loáng nước, chỉ biết gạt đầu và gạt đầu.

[1] Cây hương thung (): Tên khoa học là *Toona sinensis*, có nguồn gốc từ Trung Quốc.

Ban công nhà bếp hướng tây, ánh nắng buổi chiều chiếu xiên qua tấm màn in hoa tử đằng mà cô mới mua, có thể lơ mơ nhìn thấy mấy cây húng quế và ớt chỉ thiên cô trồng ngoài ban công. Trên những khay sứ được xếp gọn gàng còn có mấy củ cải đỏ ngâm nước, màu đỏ như nhuộm khắp đáy khay, nhìn giống như một bức tranh màu nước.

Anh dựa người vào cửa, không biết đây là lần thứ mấy anh có mong muốn lập gia đình.

Buổi sáng cùng Tống Thư Ngu xuống dưới lầu chơi mấy ván bi a, tư tưởng không tập trung đến mức bị Tống Thư Ngu cười đùa anh đã thành ông chồng ngoan ngoãn ở nhà rồi. Anh nghĩ, cũng phải để người ta gạt đầu đồng ý mới được!

Anh đã cầu hôn, lúc đó đầu óc anh không mê mẩn vì cơn sốt, nhưng phản ứng của Trần Uyển... cô sợ, chẳng lẽ anh lại không sợ? Chuyện hôn nhân, trước nay chưa được anh liệt vào kế hoạch của bản thân, anh định cứ chơi bời đến một độ tuổi nhất định nào đó thì sẽ lấy đại ai đó. Trước đây, anh căn bản là không gánh vác bất kỳ trách nhiệm nào.

Nhưng, mọi thứ đều thay đổi. Thì ra trách nhiệm là vậy, không phải khước từ một cách chủ quan. Đến thời điểm thích hợp, gặp được đúng người, tự nhiên nó sẽ phát sinh. Thì ra con người luôn phải gánh vác một điều gì đó thì mới có thể bước những bước vững vàng, kiên định.

Nóng lòng thúc giục người khác sẽ khiến mọi chuyện trở nên bế tắc. Anh không dám tiếp tục đề cập đến, sự sợ hãi được ngụy trang dưới vẻ cổ tở ra bình tĩnh của cô không qua được mắt anh. Nhưng theo sự luân chuyển của thời gian, anh càng ngày càng lo sợ mảnh đất mà mình đang cẩn thận bảo vệ chỉ là ảo tưởng.

Anh cầu nhàu với Tống Thư Ngu: “Không được thì phải làm cứng, ngày nào đó mẹ tớ đến bắt quả tang hai đứa, thì cô nàng bướng bỉnh ấy cũng phải nhận lời thôi”.

Tống Thư Ngu chọc một gậy vào bóng, quay đầu, vẽ mặt bất lực: “Cậu đừng khinh suất. Chưa rõ thái độ của cha mẹ cậu ra sao, hành động bộp chộp chẳng phải sẽ khiến Trần Uyển khó xử sao?”

Tần Hạo im lặng không nói. Mẹ anh đã đến Kim Thịnh rất nhiều lần, Trần Uyển tuy tránh mặt nhưng quần áo vẫn để lại đây. Mẹ anh là người thế nào? Thái độ không tra hỏi thể hiện rõ ràng rằng bà không để tâm tới chuyện này, vậy thì tính sao? “Thái độ của họ thế nào tớ không quan tâm. Tớ sống gần ba mươi tuổi rồi, chỉ có duy nhất lần này muốn kết hôn, duy nhất lần này muốn cùng ai đó chung sống. Người khác, tớ không quan tâm. Mẹ tớ ngăn cấm thì sao? Lấy một tờ đăng ký kết hôn chỉ tốn chín đồng bạc mà thôi.”

Tống Thư Ngu nhìn anh hồi lâu, phì cười nói: “Có lúc tớ cũng phải phục cậu, tính khí lúc nào cũng thế. Cậu đã nói rõ ràng với Ngô Lạc Nha chưa? Người ta đợi cậu mấy năm nay rồi”.

“Thôi đi. Cô ấy không phải đợi tớ vài năm, cô ấy đợi từ ba mươi năm trước sự xuất hiện của một người tốt hơn tớ. Tớ hồ đồ, nhưng không ngu. Nói với cô ấy là giữa hai đứa không có quan hệ gì biết bao nhiêu lần rồi, lại còn cố gắng giữ khoảng cách, trong trái tim cô ấy chẳng phải đã hiểu quá rõ rồi sao? Lại còn coi đối phương là đội viên thay thế nữa.” Năm ngoái, Ngô Lạc Nha đã kiên quyết muốn gặp Trần Uyển, Tần Hạo liền nói: “Vậy xem chị dâu em có đồng ý hay không”, khiến cô ấy nghiêng rằng tức giận. Năm nay cô ấy tốt nghiệp về nước, Tần Hạo thấy đau đầu khi nghĩ tới tính cách tự cao tự đại và phong cách hành sự của cô ấy.

Tống Thư Ngu vỗ vai bạn bè vẽ thấu hiểu, “Người anh em, gánh vác nhiệm vụ nặng nề rồi”.

“Đứng ngoài cửa làm gì thế?” Câu nói của Trần Uyển kéo anh về hiện tại. “Rảnh sao không vào giúp?”

Tần Hạo bước tới, giúp cô rửa sạch sẽ chén bát. “Lần sau nên cho thêm chút muối vào đồ ăn.”

Cô ngừng tay, “Đồ ăn hôm nay không hợp khẩu vị anh à?”

“Không phải, ý anh là đừng làm đồ ăn ngon quá. Hai người đó ăn thấy ngon, ngày nào cũng đến thăm nhà mình thì sao.”

Trần Uyển mỉm cười, “Thầy Tống giúp em bao nhiêu chuyện rồi? Hà Tâm Mi lại là bạn thân nhất của em, em chẳng biết lấy gì cảm ơn họ, thỉnh thoảng làm vài món thì đáng gì?”

“Cái đó không liên quan. Khiến em bận bịu mà chẳng quan tâm đến. Vừa rồi nếu không phải anh nói bận, không chừng hai người họ còn ở ngoài kia ăn uống la hét, biến anh thành hầu bàn sai bảo nữa ấy.”

“Vậy ngày nào chúng ta cũng dính lấy nhau, anh không thấy ngán à?”

“Ngán gì? Hôm nay chúng ta chưa dính lấy nhau mà.” Tần Hạo nói rồi đưa tay tới, ôm lấy cô rồi ngồi xuống bệ, lập tức kề môi, đầu lưỡi len lỏi tách đôi môi cô ra mà tiến vào, mãi đến lúc cô thở hổn hển anh mới ngừng lại.

“Đừng làm vậy, ban ngày ban mặt.” Trần Uyển hất bàn tay đang đặt trước ngực mình, lườm anh một cái. Nhìn ngó xung quanh, đôi mắt sáng lên, Tần Hạo nhất thời không kiềm chế được, ghé sát tai cô hỏi: “Thử ở đây được không?”

“Anh điên rồi.” Trần Uyển đỏ mặt tía tai vùng ra, nhưng đã bị anh ôm chặt.

“Được rồi, không ở đây, ở chỗ khác.” Anh gạt mái tóc của cô rồi nâng gương mặt cô lên, trịnh trọng nói: “Lúc nào dẫn anh đến nhà em ra mắt cậu nhé?”

Trần Uyển bỗng sững người.

“Có ba lựa chọn, gặp cậu em trước, hoặc gặp cha mẹ anh trước, hoặc chẳng gặp ai cả, chúng ta trực tiếp đến Ủy ban đăng ký kết hôn.”

Trần Uyển không biết nên cười hay nên giận. “Nếu em chọn điều thứ tư thì sao?”

Anh nhếch miệng, rồi đột nhiên khế cắn vào mũi cô. “Xem ra có tiến bộ, lần trước nói thì em tức giận, lần này tốt, không nổi dóa lên. Em đừng ghét anh phiền phức, ngày nào anh cũng hỏi một lần, hỏi đến khi nào em gật đầu thì thôi.”

Miệng anh nói cười nhưng ánh mắt cực kỳ nghiêm túc. Trần Uyển nhìn vào ánh mắt ấy, trái tim khê rung lên: “Anh biết, điều đó có nghĩa là gì không?”

Phải dùng cách nào để kéo dài hạnh phúc mãi mãi đây? Cô chưa từng nói là thích anh, nhưng bây giờ anh có thể khiến cô cười trong ánh mắt, cười trong trái tim, có phải đó là biểu hiện của tình yêu?

“Biết.”

Trần Uyển lấy đầu ngón tay vẽ lên vai anh, im lặng hồi lâu. “Đợi em tốt nghiệp xong rồi tính tiếp, được không?”

Tần Hạo nhìn cô một lúc, sau đó nhếch miệng cười lớn. “Được. Nhưng phải đóng dấu.” Nói xong liền cúi sát xuống hôn lên môi cô. “Mèo con, biết là anh thích em nhiều thế nào không?”

“Đừng gọi như vậy”, hơi thở nóng bỏng của anh vờn bên tai, khiến cô bần rần, “Hà Tâm Mi nói nghe anh gọi thế mà buồn nôn”.

“Mặc kệ cô ấy, anh thích gọi thế, cô ấy hiểu gì chứ”, nói rồi hôn cô mạnh hơn.

Cô không ngăn nổi bàn tay xâm nhập vào áo mình, chân cô như chơi vơi trong không khí, miệng phát ra tiếng rên rỉ. Đến khi hai người quấn lấy nhau, cô mới lấy lại lý trí, “Tránh ra, anh không mang cái đó”. Cô càng giãy giụa thì anh càng tiến sâu vào, mỗi cử động là một cơn rung động khó tả.

“Lúc này bảo anh tránh ra chỉ bằng giết anh đi. Thời kỳ an toàn, anh tính cả rồi.” Bàn tay anh nhẹ nhàng ve vuốt. “Anh sẽ cho ra ngoài.”

“Đồ đểu cáng!” Trần Uyển ngược lên nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của Hà Tâm Mi, lúc này mới ý thức được lời mắng của mình, cô vỗ vỗ hai má đang nóng bừng, nói lấp liếm: “Lạnh quá. Hình như bị cảm rồi”.

Hà Tâm Mi gần đây cuồng một diễn đàn phụ nữ, ngày nào cũng đóng vai người chị tri âm chỉ ra những sai lầm của người khác. Nghe Trần Uyển nói lạnh, cô ấy thuận tay kéo rèm cửa sổ, ánh mắt lại tập trung vào màn hình máy tính.

“Thật là mừng Một tháng Mười không đi cùng tụi tớ?”, Ninh Tiểu Nhã nhìn lên trần nhà, rồi quay người hỏi Trần Uyển.

“Ừ, không đi, tớ ở nhà đọc sách.” Tổ chức xã hội mà đám Ninh Tiểu Nhã tham gia có tổ chức đi leo núi nhân dịp Quốc khánh, Trần Uyển không phải là không có hứng, chỉ là do đã hẹn với Tần Hạo rồi. Nghĩ tới con người đó mà cô phát bực. Nửa năm nay, anh càng ngày càng không kiêng nể gì, ngóc ngách nào trong nhà cũng được dùng làm chiến trường. Tối qua, trong bồn tắm anh lại không kìm được ngọn lửa đang bùng hực cháy, kết quả là giữa đêm khuya, hai người cãi nhau rồi cùng đi tìm hiệu thuốc. Trần Uyển càng nghĩ càng cảm thấy anh đang cố ý, càng nghĩ càng tức là không cần cho anh một cái. Muốn hỏi có phải người đàn ông nào cũng khổ nạn như thế không, xung quanh chỉ có Ninh Tiểu Nhã là đối tượng thăm dò. Cô đưa mắt nhìn về mặt ủ dột của Ninh Tiểu Nhã, lời nói tới cửa miệng thì lại thôi.

“Còn đọc sách cái gì chứ? Sắp thực tập rồi”, Ninh Tiểu Nhã nói vẻ khó chịu, “Cậu không phải lo, Tần thiếu gia chắc đã sắp xếp cho cậu đâu vào đó rồi. Người lo lắng là bọn tớ đây này”.

Lời nói của Ninh Tiểu Nhã có chút ghen tị, Trần Uyển không để tâm. Gia đình bạn trai Tiểu Nhã ở tỉnh ngoài, nếu sau này không thể làm việc ở cùng thành phố, thì tình yêu của họ sẽ vô cùng thê lương. Gần tốt nghiệp, Tiểu Nhã rất dằn vặt. “Cậu đừng lo, nếu không tìm được việc thì chúng mình mở nhà hàng, tớ làm đầu bếp, cậu làm thủ quỹ, Triệu Quốc Trị làm bồi bàn, Hà Tâm Mi đứng ở cửa ưỡn ngực mời khách.”

Đây là chuyện vui mà họ thường nói, Ninh Tiểu Nhã bỗng vui vẻ hẳn lên, cười khì khì. Hà Tâm Mi xì một tiếng nói: “To gan đấy, dám lấy tớ ra làm trò cười? Trần Uyển, cậu ở chung với Tần đại thiếu gia nên toàn học thói xấu rồi, anh ấy ngày nào cũng dạy cậu luyện kiếm phải không?”.

Trần Uyển nghĩ tới chuyện tối qua, mặt đỏ bừng. “Không chấp mấy cậu, tớ đọc sách tiếp đây.”

Kỳ nghỉ Quốc khánh, Tần Hạo lại lỡ hẹn. Trần Uyển nhạy bén cảm nhận được lời thoả thác của anh, chỉ bình thản nói, “Tùy anh”, rồi tắt điện thoại. Anh vội gọi lại hỏi: “Có phải em không vui?”.

“Anh nói xem?” Trần Uyển lo lắng cậu có trong phòng khách nên đi vào phòng riêng mới nói. Không biết hai người thân mật đến mức này từ khi nào? Chỉ cần thế thôi cũng có thể đoán được tâm trạng đối phương.

“Sự giả dối thì không thật được, sự thật thì không giả được.” Cảm giác bị lừa dối, cảm giác bị người khác chơi đùa, cảm giác bị phản bội... tất cả cứ ùn ùn lên, hơi thở cô như muốn nghẹn lại.

“Anh không cố ý lừa em, anh...”, anh lo lắng, “Ngô Lạc Nha đến, bảo tàng của họ và bảo tàng tỉnh liên kết triển lãm nhân Quốc khánh, em đừng hiểu lầm, không phải anh muốn đi cùng cô ấy, là do có chút việc cần giải quyết thôi”.

Trần Uyển nghĩ ngợi một lúc mới nhớ ra cô gái ấy, là bạn thanh mai trúc mã của anh, cô gái xinh đẹp học một trường nghệ thuật danh tiếng ở Anh. Cố nén nỗi hoang mang, cô khẽ hỏi: “Nếu đã là em họ thì anh nên nói thẳng”.

Tần Hạo tức nghẹn họng. Sự im lặng ở đầu dây bên kia như câu trả lời, trái tim Trần Uyển như rơi vào vực thẳm.

“Anh chỉ lo em hiểu lầm.”

“Sao có thể thế?”, Trần Uyển cười gượng, “Vậy anh cứ chăm sóc cô ấy nhiều nhiều vào. Em nhân lúc rảnh rỗi ở nhà đọc sách, tháng Mười hai thi rồi”.

“Thật sự em không giận?”, anh do dự, có chút không yên tâm.

“Không giận”, Trần Uyển gượng cười. Đi ra nhà ngoài, cậu hỏi: “Là bạn học à?”. Khoảng khắc cô gạt đầu, nụ cười của cô gần như tan vỡ.

Chương 60

Đêm đến, trời đổ mưa, Trần Uyển len lén đi vào bếp.

Lúc rửa tay chuẩn bị làm việc mới phát hiện hai tay run cầm cập không ngừng, nhưng vẫn cố hòa bột và trộn nhân bánh, lúc ngồi xuống thì hai đầu gối như mềm nhũn.

Cô không biết mình đã ngồi bao lâu.

“Kính gửi Ủy ban Kỷ luật tỉnh...”

Trong đầu vang lên giọng nói của cha, toàn thân cô run lập cập. Những mối hoài nghi trong lòng cô mấy năm qua cuối cùng cũng có câu trả lời, thế giới mà cô tưởng chừng đã hoàn toàn yên bình này gần như sụp đổ, Tưởng Tiểu Vi, Ngô Lạc Nha, nội tâm của Tần Hạo, sự ghen tị và lòng tự thương cảm của cô... tất cả đều không đáng nhắc đến.

Buổi tối, để trút bỏ những nồn nóng trong lòng, cô mở quyển nhật ký của mẹ ra, tình tế cảm nhận tình cảm sâu sắc của cha mẹ. Hơn hai năm nay, cuộc sống đã bị bài vở và Tần Hạo chiếm cứ. Vẫn như lần đầu tiên, cô chăm chú đọc nhật ký của mẹ, thỉnh thoảng khẽ đọc thành tiếng, thỉnh thoảng khẽ cười. Nhật ký viết đến lúc họ kết hôn thì dừng lại, có lẽ vì sau đám cưới mọi việc bận rộn làm mất đi thói quen viết nhật ký của mẹ, nhưng từ đầu đến cuối, tất cả đều hiện lên một cách sống động quãng thời gian thanh xuân của họ.

Gấp cuốn nhật ký, cô vẫn không ngủ được, vô tình lại cầm lên lật lật, soi dưới ánh đèn, Trần Uyển bất ngờ phát hiện mặt sau của mấy trang cuối sần sần. Cô dùng ngón tay vuốt nhẹ nhẹ, không phân biệt rõ được nét chữ. Một tia sáng vụt qua trong đầu, tìm cây bút chì rồi tô tô lên đó, trang giấy trắng dần hiện lên chữ, là nét chữ của cha cô.

“Kính gửi Ủy ban Kỷ luật tỉnh, kính gửi các cấp lãnh đạo. Tôi xin dựa vào tính Đảng và tính mạng của mình mà thề rằng, những điều dưới đây là sự thật...”

Gương mặt cô lạnh giá, dùng mu bàn tay lau mới biết toàn là nước mắt.

Cha cô không phải người xấu. Cô như điên cuồng muốn bật tung cửa sổ hét lên cho toàn thế giới biết, càng kiềm chế nổi xúc động thì cơ thể cô càng run rẩy. Cuối cùng cũng biết câu trả lời, nếu như không có những lời trấn an của cha, e rằng trong những năm tháng sau này, cô sẽ dần dần tin vào những điều giả dối. Thì ra không phải cha không yêu cô, mà là cha đứng ở cảnh tiến thoái lưỡng nan, mặc dù chọn cách chịu trách nhiệm với những sai lầm của mình, nhưng vẫn muốn bảo vệ cô, biết cô tuổi còn nhỏ, không thể chấp nhận được sự thật tàn khốc này, cho nên đã che giấu tất cả, đợi đến khi lớn lên cô sẽ hiểu. Thì ra không phải là

cha không để lại lời cuối cùng nào, cha nói: “Xin lỗi, con gái bé nhỏ của cha. Sau cùng chỉ có thể gửi lời xin lỗi đến con, gửi lời sám hối đến mẹ con”.

Cha, cha ơi...

Cô lấy gì để chứng minh sự trong sạch của cha? Cô nên làm sao đây? Ai nói cho cô biết, cô nên làm sao đây?

Ánh đèn mờ mờ, cơn gió lạnh ngoài cửa sổ cuốn theo những giọt mưa hắt vào, cô ngồi thu mình trong góc bếp bắt đầu ép lớp vỏ bánh, cho nhân, nắn chớp bánh thành hoa rồi xếp vào vỉ hấp nhỏ. Công việc cứ lặp đi lặp lại, lấy sự im lặng để chống lại nỗi tuyệt vọng đến mức gần như sụp đổ. Một vỉ, hai vỉ... cứ thế xếp chồng lên.

Lúc bước vào, cậu nhìn thấy hai chồng vỉ hấp chất cao thì có chút kinh ngạc. “Mấy giờ đây? Cả đêm không ngủ à?”

“Cậu...”, lúc mở miệng cô bỗng nhiên nghẹn lời, dưới ánh đèn thấy hai hàng tóc của cậu bạc trắng, cậu đã già rồi. Cô nuốt hết những lời muốn nói vào trong. “Ngủ không được nên con dậy.”

Cũng Tự Cường nhìn thấy vết những giọt nước mắt trên mặt cô, rửa tay rồi nhấc chiếc ghế ngồi xuống, vừa nặn vỏ bánh vừa nói: “Nghe mẹ con nói con có anh bạn học chơi thân? Buổi tối gọi điện đến cái cọ sao?”. Thấy cô không nói, cậu tiếp tục: “Cậu không phải người cổ hủ, nếu tốt thì dẫn về cậu xem, có điều gì uất ức đừng che giấu, cậu sẽ ra mặt giúp con”.

Trần Uyển gật đầu.

“Con giống hệt tính mẹ con, không vui cũng chỉ một mình chịu đựng. Ở ngoài chịu khổ, bị giày vò thế nào chẳng nữa khi về nhà cũng không hề hé răng. Ngay cả lúc bệnh, nếu đi bệnh viện sớm thì biết đâu mẹ con còn có thể sống thêm vài năm.”

“Cậu...”

“Đừng học theo mẹ con, cố nén nhịn trong lòng chỉ thiệt đến thân. Có chuyện gì cứ nói với cậu, cậu sẽ giúp con.”

Nói? Không nói? Với tính cách ghét cay ghét đắng cái ác của cậu thì sau khi biết chuyện e rằng cậu sẽ đi tố cáo. Theo như những gì cha nói trong bức di thư, ông đã gửi tổng cộng hai lá thư tố cáo, nhưng cũng như đá ném vào biển, nếu không thì ông đã không chọn bước đường cùng. Hoàn cảnh bây giờ càng không có chỗ nào để cậy nhờ, như thế, nếu gửi đơn tố cáo thì gia đình cô khó gánh vác được hậu quả. Cậu mẹ đã bước sang tuổi xế chiều, Tiểu Vũ cũng mới bước chân vào đời, trên bụng cậu vẫn còn một vết sẹo đến kinh người, bức thư đó đủ để phá vỡ cuộc sống hiện tại của gia đình cô...

Trần Uyển nghẹn lời, gật đầu lia lịa, nhìn mái tóc đã đốm bạc của cậu, cuối cùng cô quyết định giữ lại tất cả trong lòng.

Bán hết đồ ăn sáng đẩy xe về nhà, cô đứng trước cửa sổ nhìn xuống lầu. Căn hộ trước mặt che mất tầm nhìn, nhưng cô biết Tần Hạo vẫn đang đậu xe ở góc đường. Lúc bán hàng đã phát hiện người đó đang ở trong xe, chăm chú quan sát từng cử động của mình, trái tim cô như xao động, không còn quan tâm đến sự ghen tuông giận hờn tối hôm qua nữa.

Đột nhiên có sự thôi thúc, có sự ham muốn, giống như nước biển tràn qua con đê. Rõ ràng là một kẻ không đáng tin, nhưng lúc này người cô muốn gặp nhất lại chính là anh.

“Sao ở đây?”, cô đứng bên cửa xe hỏi.

Anh đưa tay kéo cô lên ngồi. “Ngủ không được. Tính toán thời gian em dậy, cho nên đến thăm. Không ngờ em đang giúp mẹ bán hàng, sáng sớm lạnh thế sao không ngủ nhiều một chút?”

Nếu anh không quan tâm, tại sao lại âm thầm đứng ở góc đường quan sát cô lúc sáng sớm thế này? Nếu anh quan tâm, sao lại cố ý lừa dối cô? Cô nghĩ không ra, rất nhiều chuyện nghĩ mãi không ra.

Trước mắt là những giọt mưa mùa thu lạnh ngắt ngoài cửa, cô thêm khát sự ấm áp của anh đến cháy lòng.

“Biết em đang giận, tắt điện thoại, anh đứng đây mà lại coi như không thấy. Nhưng anh vẫn đợi xem em có đến hay không. Mèo con...”

Trần Uyển ngắt lời, “Anh ôm em một chút được không?”

Tần Hạo nhìn cô, trước nay chưa từng thấy dáng vẻ cô bất lực, sợ hãi như vậy, nhất thời tay chân anh luống cuống. Vừa dang tay ra, cô đã nép mình vào, nằm gọn trong lòng anh. Cơ thể mềm mại của cô run run, hình như đang khóc. Anh vén mái tóc cô lên, quả nhiên hai má ửng đỏ, càng khiến anh hoang mang lo sợ. “Em đừng khóc nữa, có việc gì từ từ nói. Giận anh phải không? Do anh không tốt, không nên dối em. Anh chỉ thấy Ngô Lạc Nha chẳng có gì đáng nói, cô ấy và chúng mình chẳng có liên quan gì hết. Tối qua cũng không phải anh đi vì cô ấy, mà là vì mẹ anh... Mèo con, đừng khóc nữa được không? Giận thì em cứ đánh anh đi.” Nói rồi anh lấy tay cô đánh vào mặt mình.

Trần Uyển lắc đầu nguây nguẩy, không biết trút nỗi thất vọng quá lớn vào đâu, đành nén lại lồng ngực. Chỉ có cách khóc ra thế này mới có thể giảm được nỗi buồn đau.

Tần Hạo hoang mang, tự trách mình: “Làm thế nào đây? Đều tại anh, từ giờ trở đi làm việc gì cũng không giấu em nữa, được không? Đừng khóc nữa, em khóc tim anh như ghen lại”.

Lời an ủi của anh càng gợi lên nỗi đau buồn mà cô không nói được, càng khiến sự tình trở nên rối ren.

Cơ thể mềm mại trong vòng tay anh không ngừng run rẩy, cảm giác nỗi đau quen thuộc ấy như thấm vào từng lỗ chân lông, thấm vào tay chân xương cốt. Thời gian lặng lẽ qua đi, Tần Hạo không dỗ dành nữa, bàn tay nhẹ vỗ lưng cô, cho đến khi cô ngừng khóc, chỉ còn lại tiếng nức nở.

“Trong nhà xảy ra chuyện gì sao?”

Trần Uyển lắc đầu.

“Xem em kìa, thành mặt mèo rồi. Ồi, còn thả bong bóng cá nữa.” Anh lau nước mũi cho cô, buồn cười khi nhìn vẻ xấu hổ ngượng ngùng của cô, nhưng khóe miệng vừa nhếch lên đã dừng ngay lại, trong lòng bất giác chua xót. “Sao thế? Xảy ra chuyện lớn gì? Không thể nói cùng anh sao?”

Cô vẫn lắc đầu.

Tần Hạo cố nén cảm giác lo âu và chán nản vì không được tin tưởng, cố làm ra vẻ thoải mái, cười nói; “Vậy là vì anh? Vì Ngô Lạc Nha? Khóc đến mức trời đất cũng phải hoảng hồn biến sắc rồi, anh có thể xem đây như sự ghen tuông không?”

“Anh đừng trêu em nữa, em không sao, chỉ là nhớ cha mẹ nên buồn. Như thế hôm nay mới đột nhiên phát hiện thế giới này thật tối tăm u ám, tất cả đã không còn nữa.”

“Em đang nói vớ vẩn gì thế? Chẳng phải còn có cậu, còn có anh hay sao?”

Anh đưa tay lau nước mắt trên má cô, cô mím chặt môi, nước mắt lại lăn chã rơi.

“Em cũng cả đêm không ngủ à? Mắt thâm quầng lên rồi kìa”, anh xoa xoa đầu cô, nói nghiêm túc, “Tối qua là có nguyên nhân, lúc đi ra cửa thì mẹ ngăn anh lại nói chuyện. Chuyện nhân sinh, chuyện hôn nhân. Anh nói anh lớn rồi không còn nhỏ nữa, nên lấy vợ thôi, cũng đã chọn được người thích hợp rồi, chỉ đợi cô ấy đồng ý”.

Anh lược bỏ đi rất nhiều, Trần Uyển như bị rơi vào ánh mắt nghiêm túc của anh, trong lòng dấy lên mâu thuẫn giữa sự kiên trì và trái tim mềm yếu. “Kết hôn thật... thật sao?” Trong cuộc sống dường như có kẻ thù kêu lên: “Vận hạn đang nằm phục ở tương lai của cô, có thể công kích bất cứ lúc nào”. Cô đề phòng, sợ rằng sẽ mất đi hạnh phúc. Thật mệt mỏi. Lúc này đây, cô không muốn quan tâm đến bất kỳ điều gì. “Kết hôn thật sao?”

Sự im lặng của anh khiến Trần Uyển hoang mang vài giây, nhìn sang thấy khóe miệng anh nhếch lên, hình như vừa thoát khỏi nỗi căng thẳng và sự xúc động, trong thoáng chốc, cả cơ thể như phát ra một luồng sáng.

Anh nhìn cô cười, hồi lâu mới nắm lấy tay cô đưa lên môi hôn, mắt vẫn không rời khỏi cô, thì thầm nói: “Kết hôn thật. Mèo con, lấy anh nhé? Gật đầu cho anh xem nào, chỉ cần gật đầu thôi”.

Đối diện với đôi mắt khẩn thiết của anh, Trần Uyển bỗng vô cùng hoang mang, lại nghe anh nói: “Biết anh đợi cái ngày này bao lâu rồi không? Ngày nào cũng lay động như gió mùa thu, vừa hạnh phúc vừa lo sợ, không thể tự chủ”.

Thì ra anh cũng có cùng tâm trạng.

Cô khe khẽ gật đầu như bị thôi miên.

Biểu hiện vô cùng hạnh phúc của anh giống như tia sét đánh vào tim cô.

Anh hôn cô, nụ hôn mãnh liệt. Cô đáp lại, cũng mãnh liệt như vậy. Mãnh liệt cắn môi anh, mãnh liệt mút lưỡi anh, như muốn nắm lấy cái gì đó, muốn chứng minh điều gì đó. Trước nay chưa từng có nụ hôn như vậy.

Cô biết là rất nhiều năm sau đều sẽ nhớ về thời khắc này, nhớ cái cảm giác như mộng ảo khi bị hạnh phúc làm cho sợ hãi.

33. Chương 61 - 62

Chương 61

Trên thế giới này, hẳn không có người phụ nữ nào nói về chuyện đám cưới của mình mà không mỉm cười. Trần Uyển cũng không ngoại lệ.

Ba viên kim cương đặt song song, Tần Hạo nói chúng đại diện cho kiếp trước, kiếp này và kiếp sau.

Cô chỉ cười, không nói.

“Không phải em không thích thì anh đã khảm chín viên rồi.” Anh vò đầu khi nhìn thấy cô không tỏ rõ ý kiến, “Thật sự không thích? Nếu không thích thì đợi đến lúc chúng ta kết hôn chính thức sẽ mua kim cương độc nhất”.

“Không phải không thích, em vốn nghĩ chỉ cần một cái vòng đơn giản là được rồi.”

Lúc này anh mới thở phào nhẹ nhõm, “Vậy mua lại là được”.

Còn cái vòng tay, phải dùng ốc vít vặn chặt lại, anh cười, “Cái này coi như mua để khóa chặt em, xem em có thể chạy đằng nào”.

Anh cười đắc chí, giống như một đứa trẻ, Trần Uyển thấy rất buồn cười.

Hôm đó vì bị kích động đến mức không kịp suy nghĩ mà anh đã rêu rao khắp nơi. Nhẫn cũng không biết đã chuẩn bị sẵn từ khi nào, tương lai cũng đã nằm trong kế hoạch của anh từ lâu, ngay cả ngày gặp mặt cha mẹ anh cũng sắp đặt đâu vào đấy.

“Em đừng lo, yên tâm học hành, đừng lo nghĩ việc chạy khắp nơi để xin thực tập. Chuyện công việc cứ giao cho anh, tốt nghiệp xong mình cử hành hôn lễ”, anh ôm cô và hôn cô tha thiết, “Chúng ta sẽ chính thức chung sống với nhau phải không? Kết hôn, sinh con, có vợ, bé trẻ, những điều này rất tuyệt”.

“Phục anh thật đấy, có thể tưởng tượng xa đến vậy.”

Anh nắm chặt lấy bàn tay cô, hôn vào từng ngón, “Mèo con, em không phải là người giữa đường thay đổi phải không?”.

Trước ánh mắt nghiêm túc của anh, Trần Uyển chần chừ khó quyết. Mấy ngày nay anh rất hào hứng với những chuyện tương lai, nhìn vào mắt anh, tim cô khẽ xao động. Anh có khả năng biến những thứ phức tạp trở nên đơn giản, cũng có một vài tâm trạng không thể hiện ra ánh mắt. Trong lúc cô cần một cây đại thụ để nương nhờ, lấy anh, có phải là một lựa chọn thích hợp?

Nhưng, tất cả tựa như giấc mơ.

Mang tương lai của mình giao ột người như vậy, có phải là quá khinh suất?

Anh thậm chí, ngay cả tình yêu cũng không có.

“Tôi Nguyên đán gặp cha mẹ anh, sau đó đến nhà em? Tết cùng anh đến thăm ông nội? Không bao lâu nữa là em tốt nghiệp rồi, anh phải giải quyết những việc quan trọng trước mới được, nhà cửa cũng phải lo liệu...”

Nghe anh lải nhải suốt không thôi, dáng vẻ gấp gáp, Trần Uyển lại thở dài. “Thật sự anh có lòng tin vậy sao? Gia đình anh...” Cậu sẽ phản ứng ra sao, cô chưa dám nghĩ tới, chỉ cần nghĩ tới cánh cửa của gia đình anh đã đủ khiến cô chùn bước.

“Đừng nghĩ ngợi lung tung, cha mẹ anh cũng là người bình thường mà, cũng có hai con mắt một cái miệng, không ăn thịt em đâu.” Nói thế nhưng Tần Hạo cũng có chút lo lắng. Ngày mừng Một tháng Mười, lúc Ngô Lạc Nha đến, thái độ của mẹ anh vô cùng thân mật, thói quen từ trước tới nay không hỏi nhiều chuyện của anh cũng phá vỡ. Anh không phải là không đoán được nguyên nhân. Sau khi nghe anh nói đã tìm được người vừa ý, mẹ anh cũng chẳng có ý kiến gì nhiều, giống như ngầm đồng ý. Thái độ lặng im không nói của bậc trưởng bối đáng ra phải khiến anh yên tâm, nhưng trong lòng anh lại vô cùng lo sợ, luôn luôn cảm thấy có gì đó không thoải mái. Bàn tay Tần Hạo chậm chậm vuốt ve lưng cô, “Em không cần lo lắng chuyện gì, cứ để anh. Anh giống như đã chờ đợi cả đời vậy, chỉ cần em gật đầu đồng ý, bất kỳ điều gì anh cũng không sợ”.

Xe đi vào con đường phía nam của hồ Minh Nguyệt, nơi đây được phòng vệ nghiêm ngặt, tâm trạng thấp thỏm lo lắng của Trần Uyển dần lắng lại. Những việc tồi tệ nhất đã xảy ra, còn có thể có chuyện gì nữa chứ?

Mẹ Tần Hạo vừa nhìn là biết ngay một phụ nữ thông minh sắc sảo, bà cầm chặt tay Trần Uyển cười thân thiết: “Con trai bác quả nhiên là có con mắt tinh tường”. Bà liếc xéo qua Tần Hạo rồi nói với Trần Uyển: “Miêu Miêu tính khí nóng nảy, sống với nó lâu vậy thật làm khó cháu rồi”.

Miêu Miêu? Trần Uyển quay nhìn Tần Hạo cười thầm.

“Được rồi, mẹ, con bao nhiêu tuổi rồi? Lớn thế này mà còn gọi tên đó”, Tần Hạo lúng túng, “Vào trong nói chuyện tiếp nào”.

Sau khi ngồi xuống, bà liền hỏi tình hình gia đình, Trần Uyển sớm đã chuẩn bị tinh thần. Chỉ là lúc cô nói tới tuổi tác của mình thì mẹ Tần Hạo kéo dài giọng, nói ý sâu xa: “Vẫn vẫn còn nhỏ”. Bà liếc mắt qua chiếc nhẫn cô đeo rồi đề cập tới vấn đề khác. Trần Uyển lo lắng, Tần Hạo dần dần mất kiên nhẫn, “Con đã báo với mẹ một lần rồi, còn phải nhắc lại lần nữa sao? Cha vẫn chưa về ả?”.

Nụ cười của bà Thạch Hương Lan tắt dần, bực bội nói: “Con không phải là không biết cha con bình thường rất bận, lớn vậy rồi mà không rõ ả? Ngồi một chút cũng không chịu sao?”, nói rồi quay sang Trần Uyển giải thích, “Cha của Tiểu Ngũ nhiều việc, bình thường về nhà muộn, buổi trưa bác cũng nhắc qua rồi, chắc không phải đợi lâu đâu. Lẽ ra gặp mặt ở ngoài thì chính thức hơn, nhưng Tiểu Uyển, cháu cũng biết hoàn cảnh nhà bác đấy, không tiện lắm”.

Trần Uyển gật đầu lia lịa, bà Thạch Hương Lan nghe thấy tiếng người giúp việc mở cửa liền đứng dậy. Trần Uyển cũng đứng dậy theo, bàn tay được Tần Hạo nắm chặt. Cô ngược mắt lên thấy anh cười vồ về nên cũng an tâm phần nào.

Không khí khách sáo này đã vượt quá kỳ vọng của cô, nhưng sự xa cách và thận trọng phía sau nụ cười so với lời từ chối thẳng thừng còn khiến người ta lo sợ hơn.

Trên đường về, Tần Hạo khẽ hát, sau đó bình thần nói: “Anh nói có sai đâu, cha mẹ anh là người rất dễ gần. Cha anh thì nghiêm nghị hơn chút, bình thường nói chuyện với anh cũng bằng nét mặt nghiêm khắc, không riêng gì với em đâu”.

Trần Uyển khẽ ậm ừ, không biết nói gì trước vẻ hớn hởi của anh.

“Sao trông vẫn buồn thế?”, lúc xuống xe anh hỏi, “Đừng nghĩ ngợi rồi chuốc ầm ứ vào thân, nghĩ xem về nhà nói với cậu em làm sao, tính toán thời gian hẹn gặp mới là việc quan trọng”.

Trần Uyển gật gù đầu, đẩy cửa định xuống xe thì bị anh kéo lại, “Quên gì rồi?”, nói rồi nghiêng mặt.

Cô khẽ cười, hôn nhẹ lên má anh một cái. Ánh mắt anh rạng rỡ niềm vui, tim cô đập mạnh. “Anh từng nói, cho dù là lúc nào anh cũng đứng bên em đúng không?”.

“Dĩ nhiên rồi, em là vợ anh, anh không đứng bên em thì đứng ở đâu?”, anh nói như lẽ đương nhiên. Thấy cô đứng bên cạnh xe, nghe từ “vợ” mà hai má ửng hồng xấu hổ, anh bất giác thấy vui vui: “Lên đây, ngồi xuống, chúng ta nghiên cứu xem em nên gọi anh là gì?”.

Trần Uyển xì một tiếng, “Chẳng đành hoàng chút nào”, rồi quay người chạy, đến đầu cầu thang mà gương mặt vẫn nóng bừng và trái tim vẫn không ngừng loạn nhịp.

Về đến nhà, việc đầu tiên cô làm là báo tin cho Hà Tâm Mi, rõ ràng là cô ấy đang sốt ruột, hỏi dồn: “Sao rồi?”.

“Thì thế, nói chuyện, cha anh ấy về cùng ăn cơm, sau đó ngồi chơi, vào phòng anh ấy tham quan, rồi về. Thường thì đi thăm nhà đều vậy phải không?”

“Tớ không hỏi cái đó, mà hỏi thái độ của nhà anh ấy. Thầy Tổng nói mẹ Tần Hạo là người rất sắc sảo, tớ sợ cậu phải chịu thiệt thòi.”

“Sao thế được? Người nhà anh ấy rất nhã nhặn, cũng rất khách khí”, khách khí đến mức xa cách, “Nói đến gia cảnh nhà tớ mà cũng chẳng thấy họ thay đổi sắc mặt”.

“Vậy thì tốt”, Hà Tâm Mi thở ra nhẹ nhõm, “Kiểu gia đình đó rõ ràng là rất khách khí, lịch sự một cách thái quá, rốt cuộc cũng chỉ để tôn lên thân phận của họ. Cậu được đấy, tốt nghiệp xong lấy chồng, tớ tốt nghiệp xong thì thất nghiệp. Ngưỡng mộ chết đi được”.

Trần Uyển bật cười, “Cậu ngưỡng mộ cái gì, mấy ngày trước còn mắng mỏ anh ấy mà”.

“Đó là vì anh ấy có lỗi với cậu, bây giờ anh ấy mới chịu chăm sóc cậu, dù là chưa hết giận, nhưng cũng coi như có tiến triển tốt.”

“Nhưng chăm sóc là biểu hiện của tình yêu sao?”, Trần Uyển buồn bã hỏi.

Hà Tâm Mi im lặng, lúc sau mới nói: “Việc đó, cậu vẫn buồn à?”.

“Không”, Trần Uyển lắc đầu, “Có nghĩ cũng chẳng làm được gì, vì vậy thỉnh thoảng nghĩ đến nơi nào đó để tới, để chuyển sự chú ý, để bản thân dần dần quên nó đi. Tớ chỉ không chắc chắn, mọi chuyện có thật sự như vậy không? Sau này sẽ sống cùng anh ấy?”.

“Cậu bị chứng bệnh tiền hôn nhân thì phải. Thích hay không thích anh ấy lẽ nào cậu không biết? Tớ thấy cậu thích anh ấy rồi, quan trọng là người trong gia đình anh ấy thế nào, mà cậu cũng đâu phải sống với cha mẹ anh ấy suốt đời.”

“Nhưng kết hôn không phải chuyện của riêng hai người, là chuyện của hai bên gia đình. Nếu người nhà anh ấy không hài lòng...”

“Cậu đừng lo bỏ trắng răng, chưa tới nước đó đâu. Huống hồ, nếu thật sự có vấn đề thì cũng phải xem thái độ của Tần thiếu gia chứ, coi như là kiểm tra, nếu không đạt thì đá anh ấy đi.”

Trần Uyển khẽ cười, sau đó trịnh trọng nói: “Hà Tâm Mi tớ thật sự rất thích cậu”.

Hà Tâm Mi có chút xúc động, im lặng vài giây, cố ý tỏ vẻ sưng sốt: “Nghìn lần xin đừng, tớ chẳng có hứng với đồng tính đâu”, nói rồi bật cười, “Đừng nghĩ ngợi lung tung nữa, anh ấy bình thường kiêu căng, có việc gì cứ ném cho anh ấy gánh là được rồi”.

Tần Hạo cũng biết là có chút vấn đề nhưng anh chỉ có thể một mình đối mặt. Trên đường đưa Trần Uyển về, anh cố tỏ ra bình tĩnh là vì không muốn để cô phát hiện điều gì. Về đến nhà, anh thấy cha mẹ ngồi trong phòng khách nói chuyện, anh mím chặt môi, ngồi xuống không nói lời nào.

“Cha vừa nói chuyện với mẹ con, cũng thống nhất ý kiến rồi, Tiểu Uyển là người tốt, nhã nhặn, dịu dàng. Nhưng tuổi còn nhỏ quá, tính cách nhân phẩm còn phải đợi quan sát. Giờ nói đến chuyện kết hôn thì hơi sớm, cũng không thích hợp lắm”, Tần Trọng Hoài uống ngụm trà, đứng dậy: “Hai mẹ con nói chuyện đi, tôi vào thư phòng”.

Sau khi Tần Trọng Hoài đi, Tần Hạo ngồi xuống lại. Không ai hiểu con bằng mẹ, ngược lại cũng vậy. Sự soi mói giấu giếm sau nụ cười của bà có thể qua mắt được Trần Uyển, nhưng không qua mắt được anh. “Mẹ, ý của cha là gì?”

“Cha con nói rồi đó, không thích hợp. Người thì tốt nhưng không hợp với con, không hợp với gia đình ta.”

“Có gì mà không hợp? Cha cũng nói Tiểu Uyển nhã nhặn, có dung mạo, có học vấn, hiểu chuyện, biết chừng mực, con chưa gặp ai hơn cô ấy.”

“Mới nói mấy câu mà đã nhảy dựng lên thế làm gì?” Bà Thạch Hương Lan lườm con, khi con trai ngồi xuống lại, mới bình tĩnh nói: “Mẹ và cha con thấy Tiểu Uyển vẻ ngoài rất tốt, nhưng không thích hợp. Từ khi bước vào cửa đã thấy rồi, câu nệ, không có tư chất của danh gia vọng tộc, không phải mẹ soi mói, nhưng con có thể lấy cô ấy so sánh với hai chị dâu họ của con mà xem”.

Tần Hạo cười, “Có người con gái nào mà lần đầu tiên bước vào nhà đàn ông lại không câu nệ, không lo sợ chút, mẹ quá soi mói rồi. Nếu như không câu nệ, không xấu hổ thẹn thùng thì có khi mẹ lại bảo người ta không có gia giáo. Hai bà chị dâu đó hả? Trông thấy mới có lợi thì cứ dán chặt vào, là khí chất danh gia vọng tộc? Họ chẳng bằng một ngón tay của Tiểu Uyển”.

“Nói vớ vẩn gì đấy?”, bà Thạch Hương Lan đột nhiên biến sắc, “Để bác cả nghe thấy con nói thế thì còn ra thể thống gì!”. Thấy Tần Hạo im lặng, bà mới nói tiếp: “Nó mới bao nhiêu tuổi? Chưa tốt nghiệp, cái gì cũng không xác định được. Có cần phải cưới vội vàng vậy không? Sao mà ngay cả nhẵn cũng đeo rồi?”.

“Mẹ, lần trước về con đã nói qua rồi, người gấp gáp không phải cô ấy, mà là con. Nếu như con không giữ chặt...”

“Không giữ chặt thì làm sao? Bay mất à? Tiểu Nha đã đợi con bao nhiêu năm? Mẹ thấy con bé trưởng thành rồi, từ nhỏ đến giờ lúc nào cũng bên con, mất con bị sao mà không phân biệt được tốt xấu vậy?”

Tần Hạo định mở miệng nói chuyện này hoàn toàn không liên quan tới Ngô Lạc Nha, thì đã nghe mẹ nghiêm giọng: “Đừng nói với mẹ cái gì mà hiểu chuyện, biết chừng mực, người con gái có lòng tự trọng thì không bao giờ sống chung khi chưa cưới”.

Chương 62

Bực mình, xấu hổ, hối hận,... cái gì cũng đều có cả, dồn ứ trong tim, muốn giải thích nhưng không nói được từ nào. Ngực Tần Hạo phập phồng, nghe mẹ anh nói bằng giọng bình thường nhưng vô cùng kiên quyết: “Mẹ chưa già, đầu óc cũng chưa lú lẫn. Từ nhỏ con đã có tính độc lập, mẹ luôn mặc kệ, không quản lý con nhiều. Con sống với cô ấy lâu như vậy, đã bao giờ mẹ nói gì chưa? Mỗi lần đến thăm con là thấy trong phòng xếp chồng đồng quần áo mới, giày mới, mác vẫn chưa xé, giá mỗi cái bằng tiền lương nửa năm của người khác. Một cô gái mới hơn hai mươi tuổi đầu mà tham hư vinh...”.

“Quần áo đều là do con mua, không liên quan đến cô ấy...”

“Đừng nhiên mẹ biết là con mua, như hoàn cảnh gia đình cô ấy thì mua được à? Điều đó thì thôi không nói nữa, cái nhìn của thời đại các con khác cha mẹ, nếu hai bên tình nguyện thì mẹ không can thiệp. Nhưng con gái như vậy mà con còn muốn lấy về, đừng hỏi ý kiến cha con, mẹ là người thường nuông chiều con nhưng cũng sẽ là người đầu tiên phản đối. Mẹ và cha con là người có tư tưởng tiến bộ, gia cảnh không cần dựa dẫm vào ai, nhưng có thể dệt gấm thêu hoa là tốt nhất, nếu không thì cũng không có gì để nói. Chỉ hi vọng con tìm được một người biết lễ nghĩa, có học thức, có văn hóa, biết chăm sóc người khác, hoặc là giống như hai chị dâu họ của con, có thể giúp đỡ con trên đường sự nghiệp. Tiểu Uyển vẻ ngoài xinh đẹp, nhưng hoa càng đẹp thì càng khó trồng. Kết hôn là chuyện cả đời, cô ấy là dạng người chuộng hư vinh mà không biết giữ thân, có thể cùng con hưởng vinh hoa phú quý nhưng có thể cùng con đi qua hoạn nạn không?”

Chuộng hư vinh, không biết giữ thân, từng từ từng từ như đập thẳng vào tai Tần Hạo. Càng nghe những lời phê phán Trần Uyển, anh càng cảm thấy mình nhục nhã vô cùng. Sau cơn giận giữ đến cực điểm là sự trấn tĩnh đến lạ thường, “Mẹ, con nghĩ mẹ hiểu lầm rồi. Con với Tiểu Uyển sống chung là do con chủ động, trước giờ cô ấy không tham lam của con cái gì. Như hiện tại, cứ khi nào rảnh rồi cô ấy đều giúp mẹ bán đồ ăn sáng ở góc đường, làm công việc nội trợ. Gia đình cô ấy khó khăn, nhưng trước giờ chưa từng mở miệng đòi hỏi con tiền bạc hay đồ đạc, có lúc con muốn giúp cô ấy nhưng bị từ chối thẳng thừng. Cả việc kết hôn

cũng vậy, con nhắc đến gần một năm rồi, mãi cô ấy mới gạt đầu. Con gặp được người con gái như vậy là phúc phần của con, cha mẹ hiểu sai cô ấy...”

“Con có thể chắc chắn cô ấy không phải dạng lạt mềm buộc chặt chứ? Mấy cô gái bây giờ không ít người tinh vi”, bà Thạch Hương Lan nói mỉa, nói rồi nhắc chén trà lên, phát ra tiếng lách cách giữa không gian thanh vắng. Bà nhìn những đường gân xanh giắt giắt trên trán và nét mặt sầm xuống của con trai, thở dài nói: “Ý kiến của cha mẹ là dừng vội, cứ chờ một thời gian, để tìm hiểu rõ hơn. Nếu như cô ấy thật lòng yêu con... tuổi còn trẻ, đợi một hai năm nữa có gì là không được?”

“Con hiểu suy nghĩ của cha mẹ, muốn tách tụi con ra đúng không?”

Không thể nói lý với tính cách ngang bướng của anh được, bà Thạch Hương Lan bị chọc cho tức giận, “Thằng bé này sao hồ đồ đến vậy? Các con còn trẻ, nếu đã chân thành cùng sống với nhau thì cha mẹ ngăn được à? Mẹ chỉ không hiểu Tiểu Nha dễ thương, nhả nhặn thì con không cần, lại đi cần một đứa không rõ thân phận, con bị vẽ ngoài của nó làm cho lú lẫn rồi phải không?”

“Ai nói không rõ thân phận, cô ấy là người thế nào, con quen bốn năm nay mà không rõ sao? Cha mẹ chưa hiểu cô ấy đã bảo người ta không có nhân cách, cha mẹ có biết cô ấy đã tự kiếm tiền để đóng học phí và chi tiêu sinh hoạt? Cha mẹ có biết là cả chục lần con để mười mấy vạn tệ ở trong nhà mà cô ấy chẳng thèm để mắt tới không?” Trước đây, Tống Thư Ngụ từng khuyên bảo, trước mặt cha mẹ cần nói chuyện lý lẽ, không nên để cha mẹ tức giận mà đổ hết bực bội lên Trần Uyển. Nhưng lúc này bực quá, anh không kiềm chế được. “Ngô Lạc Nha là thiên thần, cái gì cũng tốt, không phải là người con muốn. Con chỉ biết Trần Uyển, việc này con sẽ làm đến cùng.”

Mẹ anh im lặng hồi lâu, rõ ràng là cũng đang cố nén điều gì, cuối cùng mới nói: “Vậy con biết cha cô ấy là ai không? Những vấn đề quanh cha cô ấy con có rõ không?”

Tần Hạo hít một hơi thật sâu. Anh biết lần trước về có nói rõ mối quan hệ với Trần Uyển, thế nào cha mẹ anh cũng sẽ tìm hiểu, điều tra về gia đình cô. “Con rõ, con rõ hơn ai hết. Tiểu Uyển chủ động nói với con. Con không cảm thấy cha cô ấy có ảnh hưởng đến chúng con, người không còn sống nữa, những điều tiếng xấu cũng đã qua mấy năm rồi, có bao nhiêu người có thể nhớ chứ?”

“Ấu trĩ. Thông gia với nhà ta mà vậy sẽ ảnh hưởng tới cha con như thế nào, mẹ tin là con hiểu. Miệng đời đáng sợ”, bà Thạch Hương Lan lại thở dài, “Được rồi, nếu như con kiên quyết kết hôn, cha mẹ cũng không ngăn được. Con người Tiểu Uyển thế nào, cha mẹ cũng sẽ tìm hiểu, muốn thế nào thì thế ấy, sau khi tìm hiểu kỹ hơn, nếu đúng như những gì con nói thì cha mẹ không phản đối”.

Sự thỏa hiệp của mẹ không khiến Tần Hạo thoải mái, ngược lại càng có thêm những áp lực vô hình. Cha của Trần Uyển chết rồi, là do Trần Uyển chủ động nói với anh, giọng nói đau đớn nghẹn ngào mà cũng chỉ có bản thân mới hiểu. Anh cố gắng quên đi sự buồn chán khi cô không tin tưởng mình, vẫn nhấn số gọi cô.

Cô oán trách nói không dám ngủ, nhất mực đợi tin tức từ anh.

Tần Hạo tưởng tượng đến gương mặt nhỏ nhắn của cô đang cuộn mình trong chăn khe khẽ nói chuyện, sự bối rối và nỗi buồn dần bị cảm giác hạnh phúc thay thế. “Anh nói với mẹ về chuyện của chúng ta, nên quên bém thời gian. Nói về những điều tốt của em mà không hết. Cha mẹ anh khen em không tiếc lời.”

Cô mím miệng khẽ cười, hỏi: “Thật à? Anh không lừa em chứ?”

“Em không có lòng tin vào bản thân thì cũng đừng coi thường con mắt của anh. Người anh thích không tốt sao được?”

Tần Hạo vẫn cái kiểu nói chuyện thường ngày, lúc này Trần Uyển mới thấy yên tâm. “Vậy chắc là do em suy nghĩ nhiều, cứ cảm giác cha mẹ anh không thích. Giờ mới thấy thực tế hơn chút. Vậy em ngủ trước đây.”

“Đợi đã. Không có lời nào cần nói với anh à? Trước không thể nói thì bây giờ nói đi.” Tần Hạo im lặng đợi phản ứng của cô, có thể nghe thấy hơi thở gấp gáp.

“Nói cái gì?”, cô hỏi, sau đó cười khanh khách, “Không phải anh muốn nghe em nói câu đó à? Cứ bắt bẻ em suốt”.

“Em biết anh muốn nghe câu nào?” Khi biết cha cô là Trần Hải Hành, anh mong có ngày có thể nhận được sự tin tưởng của cô, được nghe cô kể về quá khứ. Tối tận hôm nay, giữa hai người vẫn còn có một hàng rào sương mù. Anh không biết đến khi nào mới đủ tư cách đón nhận sự tin tưởng của cô.

Tần Hạo nghe cô khẽ lẩm bẩm, “Em thích anh”, anh cầm điện thoại hồi lâu không nói.

Mặc dù đó không phải là điều lúc này anh mong đợi, nhưng những khó khăn bấy lâu nay cuối cùng cũng được đền đáp, nhất thời anh cảm thấy vui buồn lẫn lộn. “Anh cũng thế, em không tưởng tượng được là anh thích em đến mức nào đâu.”

Sau Tết nguyên đán, Tần Hạo ân cần khuyên bảo Trần Uyển: “Đừng ngại, em nên thường xuyên đến nhà anh ngồi nói chuyện. Chẳng phải con người phải thường xuyên gặp mặt, thường xuyên nói chuyện mới có thể hiểu nhau sao? Sau này là người một nhà, giờ hiểu nhau trước thì chẳng phải sau này sẽ tốt hơn sao?”.

Nghe ra cũng có lý, Trần Uyển không khước từ lời mời của anh nữa.

Lần thứ hai đến nhà anh, lúc Tần Hạo đi vào nhà vệ sinh, Trần Uyển ngồi sau mẹ anh xem mọi người chơi mạt chược. Cô không hiểu trò tiêu khiển này, liền xin phép đi vào bếp xem có việc gì làm. Bước ra đến cửa phòng khách, thì nghe thấy một cô trong bàn hỏi nhỏ: “Là đối tượng của Tiểu Ngủ à? Rất thanh tú”.

Mẹ Tần Hạo gượng cười nói: “Là đồng nghiệp của Miêu Miêu thôi”.

Sau đó là tiếng xoa quân bài và tiếng cười nói.

Trần Uyển chán nản. Là do cô quá đại khờ, mặc dù biết khó vào được cánh cửa nhà anh, nhưng ít nhiều cũng có chút mong đợi may mắn. Hơn nữa, nghe Tần Hạo nói cha mẹ anh tư tưởng tiến bộ, nên cũng tin lời. Hóa ra cô cũng chỉ là con cóc mà thôi.

“Nói với cậu chưa? Cứ sắp xếp thời gian thuận tiện cho cậu em, ngày nào cũng được”, lúc về anh hỏi.

Trần Uyển im lặng. Mấy lần cô thăm dò, định nói với cậu, nhưng lần nào lời tới miệng cũng dừng lại, luôn là cảm giác chưa đúng lúc. Giờ mới thấy thật may mắn, nếu không phải thì cả cậu và cô sẽ phải đón nhận sự khinh miệt của người khác sao?

“Đang nghĩ gì vậy? Hồn phách ở đâu rồi?” Tần Hạo gõ gõ hai bên trán cô.

“Em nói...” Kết hôn là việc quan trọng, bây giờ cô bỏ cuộc giữa chừng có phải sẽ quá đáng lắm không? “Em nói, chậm mấy ngày nữa được không? Cậu em mấy hôm nay không khỏe, em không có cơ hội mở lời.”

“Không khỏe? Sao vậy? Do vết thương à?”

Trần Uyển gật đầu. Nói dối là do anh dạy, hôm nay cô lại dùng với chính anh, thật buồn cười.

“Vậy cụ thể là khi nào?”

“Sau Tết nói tiếp được không?”

Đã sống với nhau một thời gian khá dài nên Trần Uyển hiểu anh là người thô lỗ nhưng chu đáo, bề ngoài phóng túng nhưng bên trong tinh tế. Thấy anh không lên tiếng, Trần Uyển biết anh đang nghĩ điều gì đó. Trên suốt đoạn đường, hai người im lặng về tới cổng nhà Trần Uyển, anh mới nói: “Em dự tính thế nào? Thành thực với anh đi”.

Trần Uyển sao biết được là mình phải làm thế nào? Sự xúc động ngày hôm đó là do trong mưa gió muốn có được sự dịu dàng và yêu thương của anh, muốn nắm giữ anh thật chặt, hay đó chính là tình yêu thật sự và cô chấp nhận giao phó đời mình cho anh?

Do dự kiên trì vì cô sợ hãi lớp vực sâu phía sau lớp sương mù dày đặc, hay vì tin bản thân không có may mắn như người khác?

Có yêu anh không? Cô không trả lời được. Nếu không phải tình yêu, thì tại sao khi nghĩ đến việc phải trả lại nhẫn cưới cho anh, trái tim cô lại nhói đau? Nếu như đó là tình yêu, thì tại sao lại sợ hãi e dè?

“Qua Tết bàn tiếp được không? Anh cũng khuyên em phải qua lại nhiều với cha mẹ anh, thực sự, em hiểu gia đình anh, muốn chấp nhận cũng phải có thời gian. Cậu em là người rất hiểu chuyện, nếu như cha mẹ anh có thể đồng ý thì em nghĩ cậu cũng không có ý kiến gì.”

Anh lặng người.

“Cha mẹ anh không thích em đúng không?”

Tần Hạo nắm chặt tay cô, Trần Uyển đau đến mức chau mày, anh mới ý thức được hành động của mình, liền buông tay. “Mẹ anh nhân lúc anh không ở đó đã nói gì với em?”, rồi hỏi nghiêm túc: “Có phải mẹ anh đã tìm em nói chuyện?”

Trần Uyển có chút buồn cười, “Anh nói gì? Mẹ anh sẽ cầm một cục tiền đến ném chết em à? Bắt em và anh chia tay? Có phải là phim kịch gì đâu”. Cười xong cô trịnh trọng nói: “Thật sự là mẹ anh không có nói gì. Anh cũng biết em, nhiều khi ngốc nghếch, nhưng có khả năng phán đoán qua câu nói và sắc mặt người khác, từ nhỏ em đã được tôi luyện rồi”.

34. Chương 63 - 64

Chương 63

Ngô Lạc Nha không thèm đếm xỉa đến gương mặt xanh xám của Tần Hạo, tò mò nhìn ra ngoài cửa xe: “Cô ta ở đây à? Nhà cửa cũ kĩ vậy”.

Bóng người phía trước hiện ra rõ dần, tim anh bắt đầu đập loạn. Nửa tháng không gặp, chỉ biết cô bị cảm và lên cơn sốt, không ngờ cô gầy đi thế này. “Em đã quyết định không xuống xe thì bớt nói lung tung đi. Ra sau ngồi”, Tần Hạo đập vào lưng Ngô Lạc Nha, “Nghe thấy gì không? Bảo em ra sau ngồi”.

Ngô Lạc Nha cười cười, lúc xuống xe thì vừa hay đối mặt với Trần Uyển. Tần Hạo thấy tình thế không hay, vội vàng bước xuống theo. Lại thấy Ngô Lạc Nha đưa tay ra, khẽ “Hi” một tiếng, “Tôi là Ngô Lạc Nha”.

Trần Uyển tỏ ra vô cùng ngạc nhiên, không kịp nhìn thấy Tần Hạo, cũng đưa tay ra, “Trần Uyển”. Nói xong mới đưa ánh mắt thăm dò sang phía anh.

“Cuối năm cùng về Tế Thành”, Tần Hạo giải thích, “Mẹ anh nói cô ấy ở nhà buồn, bảo anh đưa đi chơi”. Trên đường đi, mấy lần bảo Ngô Lạc Nha xuống xe nhưng cô vẫn khẳng khái ngồi đó, anh đã phải hết sức kiềm chế. Lúc này sắc mặt anh không tốt, mở cửa trước cho Trần Uyển vào ngồi.

Ngô Lạc Nha thấy Tần Hạo như vậy liền đi sang một bên, hậm hực mở cửa sau.

“Tôi nghe anh Ngũ nói em nhỏ hơn tôi, nhỏ hơn mấy tuổi?”

“Cái gì mà em em em, gọi là chị dâu.”

Tâm trạng hoang mang ban đầu dần bình phục trở lại, Trần Uyển nghiêng người quay mặt ra sau vui vẻ nói với Ngô Lạc Nha: “Gọi bằng tên là được rồi”, rồi quay sang Tần Hạo: “Em anh là khách, anh là chủ, đừng làm bộ mặt u ám thế được không?”.

Tần Hạo nghe xong khẽ mỉm cười, nắm lấy tay cô.

Ngô Lạc Nha nghe hai từ “khách, chủ” thì mím miệng, thấy hai người tay trong tay liền nhìn ra ngoài. Hành động ấy lọt vào mắt Trần Uyển, cô cười nói với Tần Hạo: “Gọi điện tới mà không nói là có khách, vậy không đi xem phim nữa nhé? Đi đâu đó chơi cũng được”.

Tần Hạo gật đầu lia lịa, “Hay đi Tiểu Hoàn Sơn. Trên núi có chùa Đại Nguyên khá linh thiêng, cũng đúng lúc em muốn đi cầu thần để năm nay có thể lấy được người chồng tốt”, câu này rõ ràng là nói với Ngô Lạc Nha.

Ngô Lạc Nha sao lại không hiểu ý trêu chọc của anh chứ, cô hừm một tiếng rồi vờ nũng nịu: “Hôm nay em đi giày cao gót, anh Ngũ phải công em đó! Trời lạnh em cũng không muốn leo núi. Hai người vốn định đi đâu thì cứ đi, không cần lo cho em làm gì, cứ theo kế hoạch cũ là được”.

Lúc Tần Hạo ở Bắc Kinh nghe Trần Uyển nói muốn xem phim Chúa tể của những chiếc nhẫn, nhiều lần hẹn khi nào anh trở lại thì sẽ đi. Đến nơi, anh liền đi mua vé. Ngô Lạc Nha nhìn bóng lưng anh, sắc mặt thay đổi, vội chạy theo sau, khoác tay anh vô cùng tự nhiên. Trần Uyển khế nhếch môi cười, quay người xem những tấm áp phích trên tường.

Bước vào rạp phim, Ngô Lạc Nha khẳng khẳng đòi ngồi bên cạnh Tần Hạo, Tần Hạo sầm mặt kéo cô sang bên trái để anh ngồi giữa. Trần Uyển lặng yên nhìn hai người, nghĩ tới việc từ nhỏ tới lớn họ đã quen tranh giành nhau như vậy, bỗng dưng thấy chua xót vì những năm tháng trước đây của anh không có bóng hình cô.

Những hình ảnh trên màn hình vô cùng tuyệt vời, ở ngay dưới cũng diễn ra những cảnh không kém. m thanh trong rạp khiến Ngô Lạc Nha thỉnh thoảng lại giật mình sợ hãi nép vào lòng Tần Hạo, sau đó tỏ ra ngượng ngùng khi ý thức được ánh nhìn của Trần Uyển. Trong bóng tối, đôi mắt Ngô Lạc Nha lấp lánh, Trần Uyển biết đó chính là ánh nhìn khiêu khích.

Lúc đi ra, thấy vẻ mặt tức tối của Tần Hạo, Trần Uyển mới yên lòng. Khi anh đi lấy xe, Ngô Lạc Nha nắm chặt cổ áo bằng giọng đầy tức nuối nói: “Anh Ngũ thay đổi rồi, trước đây anh ấy không tới rạp xem phim vì ghét bẩn, ồn ào, càng không hề mua đồ ăn vặt. Anh Ngũ thay đổi rồi...”.

Những từ sau đó không cần nói Trần Uyển cũng hiểu. Cuộc sống trần tục? Tầng lớp thấp? Đại loại thế. Cô nhìn đầu ngón chân mình, đột nhiên bật cười, ngẩng lên nhìn Ngô Lạc Nha bằng ánh mắt nghi hoặc, nói: “Không phải là cá thì sao biết được niềm vui của cá?”.

Nụ cười trên gương mặt của Ngô Lạc Nha tắt lịm, có một niềm vui nho nhỏ lan tỏa trong lòng Trần Uyển.

Lúc lên xe, Ngô Lạc Nha tỏ vẻ mất hứng, Tần Hạo nói sẽ đưa cô về trước, cô giận dỗi nói: “Hai người đi đâu?”.

Tần Hạo bực mình, “Tụi anh nửa tháng mới gặp nhau, bây giờ đi làm chuyện thân mật. Em cũng muốn theo à?”.

Ngô Lạc Nha bị chẹn họng nói không được, Trần Uyển thì đỏ mặt tía tai.

“Vậy trước khi đưa em về nhà, phải chở em tới cửa hàng bán dưa muối, lúc đi mẹ dặn mua ít dưa chuột muối, mấy ngày nay dạ dày cha không tốt, tối nào cũng ăn cháo.”

“Anh nói về chuyện xưng hô với em bao nhiêu lần rồi? Cái gì mà cha mẹ? Của em hay của anh? Để tránh người khác hiểu lầm, em có hiểu không? Để người nào nghe thấy sẽ không hay đâu.”

“Có gì mà không hay? Em đã gọi mười mấy năm rồi, cha mẹ không phản đối, anh hà tất phải khó khăn thế?”

Tần Hạo nhìn Trần Uyển cúi mặt xuống, cơn tức giận không kìm được nữa, “Anh khó khăn? Anh bị oan ức mười mấy năm...”.

“Em mới oan ức mười mấy năm! Em xem nhẹ cái gọi là tình cảm, suy nghĩ...”

Giọng nói chói tai vang lên, xe thắng gấp khiến Trần Uyển bổ nhào về phía trước. Cô chỉ có thể nghe một tiếng “Cút!”, quay sang thấy mặt Tần Hạo đỏ gay, những gân xanh trên trán nổi rõ. “Cút!”

Phía sau, Ngô Lạc Nha sợ đến ngất người, hình như chưa từng thấy Tần Hạo giận dữ như vậy, môi dưới run run, nước mắt giàn giụa, rất có vẻ đẹp như hoa lê dưới mưa.

Trần Uyển chưa kịp phản ứng gì thì Tần Hạo đã xuống xe, mở cửa sau, “Xuống!”.

Ngô Lạc Nha né tránh, miệng gào lên: “Không xuống là không xuống”. Nhưng cánh tay đã bị Tần Hạo túm lấy rồi kéo cả người ra ngoài.

Trong khoảng thời gian từ cuối năm đến đầu năm, đi đến nhà cậu cô rồi sau đó về Bắc Kinh thăm ông nội, kế hoạch là vậy nhưng không thể thực hiện được, dự tính giữa năm kết hôn không cẩn thận sẽ rơi vào vòng ảo tưởng. Điều bức bối hơn, một bên là thái độ hời hợt, không tác thành của cha mẹ với mối quan hệ của hai người; một bên là Trần Uyển cứ né tránh, trong hoàn cảnh này dường như chỉ có một mình anh là gắng hết sức. Hơn nữa, mẹ anh như cố ý sắp đặt cho anh với Ngô Lạc Nha... Tần Hạo cố kìm nén bản thân, nhưng càng cố gắng thì khát vọng càng mãnh liệt hơn. “Xuống cho tôi! Đứng thẳng lên, đừng dựa vào người tôi”, Tần Hạo dựng thẳng người Ngô Lạc Nha, “Một trăm đây, cô cầm lấy mà bắt xe. Suốt buổi chiều chịu đựng cô đủ rồi, cô thích gì thì làm nấy. Sau này đừng có làm trò giả vờ này nọ trước mặt tôi, cô thật phiền phức”. Nói xong, đầu không ngoảnh lại, anh đi thẳng về chỗ ghế lái.

Những chiếc xe bị kẹt lại trên đường bắt đầu khởi động từng cái một, trong gương chiếu hậu, hình ảnh Ngô Lạc Nha đứng khóc lóc dần dần mất hút. Trần Uyển muốn cười, nhưng lại cảm thấy như vậy quá nhẫn tâm, đành cố nín.

“Có thấy anh quá tuyệt tình, quá nhẫn tâm không?”, Tần Hạo im lặng hồi lâu mới nói.

Trần Uyển lắc đầu.

“Biết em bức mình, trong rạp chiếu phim im lặng không nói, mặt đành lại như giáo viên chủ nhiệm hỏi cấp ba của anh vậy. Nói thật đi, em ghen phải không?”

Cô liếc nhìn anh, “Ai bức mình, ai ghen chứ? Vì em đang xem phim mà. Em đành mặt lại không muốn nũng nịu giống cô ấy”.

“Lúc đầu anh cũng nhịn, nhưng mẹ anh đã dặn là phải nể tình cảm mười mấy năm, không được bỏ mặc cô ấy”, tay phải anh đưa ra nắm chặt lấy tay cô, “Nhưng nếu như quá đáng, khiến em khó chịu, thế nào anh cũng sẽ khiến cô ấy trả giá. Em đừng sợ anh, có đánh chết anh, anh cũng không quất em như thế đâu”.

Trần Uyển cũng nắm lấy tay anh, không trả lời.

Về đến Kim Thịnh, vừa đóng cửa cô đã ôm lấy cổ anh mà hôn. Cảm xúc mạnh mẽ bất ngờ nhanh chóng lướt qua tâm trí anh, lần đầu tiên cô chủ động hôn anh, vô cùng mãnh liệt. Trái tim Tần Hạo đập liên hồi, khi bình tĩnh lại, anh ôm chặt lấy cô, nghiêng đầu hôn đáp lại nụ hôn của cô.

Anh biết là cô rất nhớ anh, nhưng khi hòa quyện với nụ hôn của cô, anh mới hay, chỉ nỗi nhớ nhưng thôi thì không đủ.

“Nhớ anh à?”, anh ôm lấy cơ thể cô đã trần trụi nửa người đi vào phòng ngủ, tim đập thình thịch theo tiếng rên rỉ của cô. “Mèo con, mở mắt ra nhìn anh”, lúc chậm chậm đi vào cô, anh nói bằng một giọng đầy khao khát.

Bàn tay rắn chắc và cơ thể tráng kiện của anh đủ để che mưa che gió cho cô. Trần Uyển bình tĩnh nhìn anh, bốn mắt nhìn nhau, hoa lửa trong mắt dường như càng trở nên mãnh liệt khi hai cơ thể hòa quyện rồi nhen nhóm vào tận tâm hồn.

Chính thời khắc này, cô nhận ra mình đã yêu anh.

“Anh làm đau em à?”, anh dừng lại, “Đừng khóc, đừng khóc”. Anh đưa tay lên lau nước mắt trên mặt cô. Tần Hạo dỗ dành, cúi xuống lấp đầy đôi môi cô. Cô cứ ôm chặt anh, ước người để đón nhận sự tìm kiếm của anh.

Lúc Tần Hạo về đến nhà cha mẹ ở gần hồ Minh Nguyệt, ánh mắt không giấu nổi niềm vui, cô gái giúp việc mở cửa khẽ nghiêng đầu chau mày ra hiệu, anh ngừng hát, lắng nghe động tĩnh trong nhà rồi mới bước vào.

Đứng từ cửa phòng khách nhìn vào, Ngô Lạc Nha đang ngồi trên sofa ngắm người xem tivi, đôi mắt sưng lên như hai trái đào chín. “Ồ, khóc đến giờ này sao? Mấy tiếng rồi? Không biết mệt à?”

Ngô Lạc Nha quay đầu sang, ánh mắt không như ngày thường.

Tần Hạo cười nhạt, mở miệng định nói thì đã bị mẹ anh từ đằng sau đẩy một cái làm cho loạn choạng.

“Tôi tưởng anh ăn chơi đến quên luôn cửa nhà rồi chứ?” Bà Thạch Hương Lan cầm túi chườm nước đá đi vào, mắt Ngô Lạc Nha lại bắt đầu loang loáng nước. “Anh còn biết mà về à?”

“Dĩ nhiên là con về chứ, con còn muốn xem vị...”, Tần Hạo hất hàm về phía Ngô Lạc Nha, “Xem xem vị công chúa này tố cáo thế nào. Từ nhỏ đã diễn kịch kiểu này rồi! Lớn như thế mà sao không lớn chút nào vậy?”.

“Em không có não mà vẫn tò mò muốn xem người đó của anh như thế nào à? Chẳng qua cũng chỉ thế thôi”, Ngô Lạc Nha cười nhạt.

“Người gì?”

“Im miệng cả đi”, bà Thạch Hương Lan nghiêm giọng quát, “Tiểu Ngũ, con không có trái tim hả? Tiểu Nha không quen hay sao mà con nhẫn tâm ném con bé ngoài đường như vậy? Lúc con bé đuổi theo con, vội quá không mang theo tiền đây, con biết không? Trời thế này mà con vứt một cô gái ngoài đầu đường để nó đi bộ về, đúng là càng ngày càng chẳng ra gì”.

“Con đưa cô ấy một trăm tệ bảo bắt taxi”, Tần Hạo bực dọc trừng mắt nhìn Ngô Lạc Nha nói năng không thành thật.

“Em bị tức quá, đầu óc rối tung lên, quay lại thì tiền không biết bị gió thổi đi đâu rồi. Hai người loáng cái đã chẳng thấy đâu, em không đi bộ thì còn cách nào nữa?”

“Cô không biết gọi điện à? Thế không biết gọi xe rồi đi đến cổng kêu người nhà mang tiền xuống à? Vốn là cô cố tình gièm pha, cả buổi chiều cô phá đám, coi tôi như thằng đàn? Cô học mấy năm rồi, càng học nào càng ngẩn lại phải không? Tôi và chị dâu cô là cô có thể...”

Tần Hạo chưa nói hết câu, đã bị mẹ tát ột cái. Anh ngừng một lúc rồi nói tiếp: “Không ai phá đám nổi quan hệ giữa tôi và chị dâu cô đâu”. Sau đó anh nghiêng đầu quay sang bà Thạch Hương Lan, “Mẹ, con với Tiểu Yến nói rõ rồi, mấy ngày nữa sẽ đi gặp cậu cô ấy, đợi cô ấy tốt nghiệp xong thì kết hôn. Những người ở Ủy ban Nhân dân có ai mà con không biết”.

Chương 64

Trước đây Tần Hạo đã từng nói với cô, bất luận là lúc nào, anh cũng sẽ luôn chọn đứng bên cô.

Lời đường mật không đủ làm tin, nhưng lúc anh thật sự chọn lựa như thế, Trần Uyển đã cảm động không biết nói sao cho hết.

Cô bảo về nhà sẽ lập tức tìm cơ hội nói với cậu, ngón tay Tần Hạo đang mơn trớn môi cô bỗng dừng lại, hít thật sâu, như đang suy nghĩ điều gì, sau đó khẽ nói: “Chuyện này, có thật là em đã quyết tâm?”.

Trần Uyển trịnh trọng gật đầu. Ánh mắt anh long lanh, đầy vui sướng. Cô cũng không nén được cười vui.

Nhưng sau kỳ nghỉ Tết, lúc người của Tổ Thi hành án và Ủy ban Kỷ luật đến nhà, cô biết là lại một lần nữa mình nuốt lời.

“Tiểu Yến vào đây theo cậu”, cậu hằm hằm cầm tờ kỷ luật do hai người mang đến, nói với Trần Uyển.

Trần Uyển nhìn thấy mặt cậu lo lắng, tay chân luống cuống, cô mím miệng bước vào phòng theo cậu.

“Những điều vừa rồi con nói là thật hay giả?”

Trần Uyển cúi gầm mặt nhìn ngón chân, rồi lại ngước lên, nói dứt khoát: “Thư là sự thật, của cha và của con gửi đi, đều là thật. Nói dối cậu mẹ không phải con viết là vì con không muốn gây thêm rắc rối cho cậu mẹ”.

“Con bé này, ăn gan hùm tim gấu rồi hả?”, Cung Tự Cường bàng hoàng, bật dậy hét lên: “Chuyện lớn thế này mà không nói với người lớn?”.

“Con không ngờ là họ sẽ tìm đến tận nhà”, Trần Uyển lại cúi gầm mặt xuống, căng thẳng bấu bấu móng tay, thành thực phân trần: “Con gửi thư nặc danh, con nghĩ sẽ không có chuyện gì, cho dù là đoán ra con, cũng không có chứng cứ chứng minh. Sau đó thư đi rất lâu mà không có động tĩnh, con còn đi hỏi thăm dò, cứ nghĩ là lại giống như cha trước đây, không ai quan tâm đến, nên thất vọng. Không ngờ qua mấy tháng họ mới tìm đến nhà”.

Cung Tự Cường chậm chậm ngồi xuống, “Thư của cha con đâu? Hay là con đã gửi nguyên bản gốc đi?”.

“Con không khóc vậy đâu! Gửi bản in thôi. Để con đi lấy bản chính.”

Lúc quay lại, mợ cũng đã bước vào phòng, Trần Uyển đưa thư cho cậu, ngồi xuống mép giường.

Ông Cửng Tự Cường cặm đọc, nét mặt càng bình tĩnh, đọc đến phần cuối ông lặng người. Đưa thư ợ, ông run rẩy châm điều thuốc, nhưng đánh lửa mấy lần không được. Trần Uyển vội cầm lấy hộp quẹt, giúp cậu châm thuốc.

“Tìm thấy bức thư hồi nào?”

“Ngày mừng Một tháng Mười năm ngoái.” Trần Uyển hít một hơi thật sâu, tập trung nhớ lại.

Cậu ngồi lặng lẽ hút thuốc, ngón tay run run dần bình tĩnh lại. Mợ đọc xong thư thì nước mắt lưng tròng, định nói gì đó nhưng lệ cứ chảy ra. “Là chuyện gì, là loại người gì chứ? Đây chẳng phải là ép chết người ta sao?”.

Trần Uyển thấy mợ khóc, không kìm được xót xa, đôi vai khẽ run lên nhưng khóc không thành tiếng. Cửng Tự Cường thấy vậy càng đau đớn như dao cắt vào tim. “Khóc cái gì chứ? Tiểu Uyển, con cũng đừng khóc. Khóc lóc sẽ chẳng nghĩ được cách gì cả, cậu cần suy nghĩ xem việc này phải giải quyết thế nào.” Nói rồi cậu lại châm thêm điều thuốc, giấu kín tâm trạng đầy phức tạp.

Lúc lâu sau, Cửng Tự Cường mới ngược đầu lên, “Việc này, cậu tin một ngày sẽ đòi được công lý, nhưng không được vội. Tiểu Uyển, con giữ bức thư thật kĩ. Người hôm nay đến là người của Tổ Thi hành án, vậy là đã lập thành án rồi. Họ nói bóng nói gió là muốn văn bản gốc, nhưng có thể họ sẽ giải quyết công bằng hoặc có thể là không. Chúng ta phải thận trọng, bức thư này mà đưa thì chẳng còn chút chứng cứ nào nữa. Do đó có đưa cho ai thì cũng phải là người thật đáng tin”.

Trần Uyển gật đầu lia lịa.

“Còn nữa, chuyện này không được bạ ai cũng nói. Chưa đến ngày có thể xoay chuyển tình thế thì chưa thể tự đắc được, cậu con sống mấy mươi năm rồi, luôn theo sự chính trực, nếu ngay cả con mà cậu cũng không bảo vệ được thì sẽ có lỗi lớn với cha mẹ con”.

“Cậu...”

“Con bé này”, Cửng Tự Cường thở dài, “Con vẫn không coi cậu mợ là người nhà sao? Việc lớn thế này mà tự mình gánh vác”.

“Con sợ sẽ gây phiền phức cho gia đình...”

“Tính con giống hệt mẹ con. Việc lớn thế này mà không bàn với người lớn? Phiền phức thì sao nào? Phiền phức hơn nữa cũng có cậu đối phó cho con. Sau này không được thế nữa, nghe chưa?”

Trần Uyển gật đầu. Về phòng mình, nhấn số điện thoại của Tần Hạo, suy nghĩ hồi lâu rồi lại xóa đi. Nghĩ kĩ rồi gọi cho Phương Tồn Chính, người có thể tin tưởng để nhờ giữ bức thư dường như chỉ có anh ta.

Cuối năm ngoái Phương Tồn Chính đã bàn giao toàn bộ trang thiết bị làm đĩa cho người khác, lúc gọi điện thì anh đang thu tiền ở Đế Cung, “Vẫn chưa khai giảng à?”.

“Sắp rồi, còn hai ngày nữa.” Lần gặp trước, cô nhờ anh ta tìm kiếm tin tức, dù sao thì anh ta cũng quen biết đủ mọi hạng người. “Chuyện lần trước...”

“Em đợi chút, anh vào văn phòng nói chuyện.”

Nghe thấy tiếng đóng cửa, Trần Uyển mới nói tiếp: “Hôm nay có người đến tìm...”.

Sau khi cô kể lại sơ qua tình hình, Phương Tồn Chính mới nói: “Cậu em nói rất có lý. Bức thư đó không thể tùy tiện đưa cho người khác được, đó là cơ hội duy nhất, có thể giúp cha em lật lại bản án hay không là nhờ nó. Việc này có thể điều tra tới cùng hay không, còn phải xem thái độ của cấp trên. Cấp trên có động tĩnh, chúng ta sẽ có thể ít nhiều nghe được tin đồn, đến lúc thích hợp quyết định vẫn chưa muộn. Nếu việc không thành, thì đến bước đường cùng có thể gửi bức thư lên cơ quan cao hơn”.

“Em muốn giúp cha em lật ngược vụ án, nhưng dù sao cha em cũng có cái sai. Em chỉ hi vọng có thể bắt được kẻ xấu xa, kẻ bức tử cha em phải bị trừng phạt.”

“... Khóc à?”

“Không, bị nghẹt mũi thôi.”

Anh ta im lặng một lúc mới cẩn thận thăm dò: “Việc này sao không hỏi thử anh ta? Anh ta biết nội tình sự việc sẽ giải quyết dễ dàng hơn chúng ta”.

“Em không dám”, Trần Uyển sụt sịt mũi, “Em sợ ảnh hưởng quá lớn, gia đình họ...”. Phương Tồn Chính không biết an ủi ra sao. Trần Uyển có thể tưởng tượng đến cảnh anh ta ngồi trong văn phòng vò đầu nghĩ ngợi. “Em không định nói với anh ấy, việc của gia đình mình thì để gia đình giải quyết, để gia đình anh ấy liên lụy thì sẽ phiền phức lớn.”

“Anh hiểu, chúng ta không tìm anh ta nữa, có anh giúp em rồi. Có bất kỳ động tĩnh gì, anh sẽ nhanh chóng báo cho em”, nói rồi đột nhiên như nhớ ra điều gì, “Trước Tết anh bận giao lại xưởng làm đĩa cho người khác, nên quên mất việc này. Hạ Phong Tử bị bắt rồi, trước khi bắt được hắn, hắn đã lẩn trốn ở phương Nam hai năm. Lúc hắn vận chuyển hàng về, vừa đến Tế Đông thì bị tóm gọn. Việc này, không biết có liên quan đến chuyện của cha em không?”.

“Không thể. Cha em sao có thể liên quan đến con người bất chính đó được?” Trần Uyển không nghĩ ra mấu chốt vấn đề ở đâu.

“Em nghĩ đi, Hạ Phong Tử rất gần gũi với đám Giang Lỗi...”

“Em hiểu rồi.” Trần Uyển đã hiểu ra chút ít. “Có phải là có thể tìm hiểu được từ hắn ta, xem có liên quan gì đến cha của Giang Lỗi không?”, giọng nói cô run run, tim đập loạn nhịp.

“Em đừng nóng vội, việc này không thể hấp tấp. Anh cũng chỉ đoán mà thôi, chúng ta tìm hiểu chính xác rồi hãy đi bước tiếp theo.” Dường như ngay cả Phương Tồn Chính cũng nghe thấy tiếng trái tim cô đập loạn, hết sức lo lắng.

“Em biết rồi, Cảm ơn anh, Tồn Chính.”

“Đừng khách sáo, anh nghe không quen lời nói khách sáo của em. Chúng ta không thành... Dù sao, bất cứ lúc nào chúng ta cũng là bạn, phải không?”

Bạn, Trần Uyển lặng lẽ gật đầu.

Vào học trở lại, trong ký túc rõ ràng vẫn vắng vẻ như trước. Mọi người tìm được đơn vị thực tập hầu như đều rời ký túc, có tương lai hay không cũng phụ thuộc vào nửa năm lặn lội này. Hà Tâm Mi ngày nào cũng giam mình trong phòng lên mạng, ngủ nghỉ, chỉ có Trần Uyển bầu bạn với cô ấy.

“Con chuột nhà cậu đâu?” Hà Tâm Mi rất thích đồ ăn do cậu Trần Uyển làm, thấy Trần Uyển đưa, ngập ngừng một lúc rồi đón lấy.

Trần Uyển ném những thứ khác lên bàn, nằm xuống thở dài: “Giận tớ. Đưa tớ đến, chào tạm biệt rồi đi luôn”. Cậu cô thời gian này suy nghĩ nhiều, mấy đêm không ngủ mà nhìn già đi mấy tuổi, không khí trong nhà buồn chán, không có tiếng cười. Bảo cô làm sao có thể nói với cậu về chuyện kết hôn được chứ? Hơn nữa, không thể thổ lộ với Tần Hạo bất kỳ chuyện gì, chỉ có thể tìm cớ kéo dài, nói để thư thư mấy ngày nữa, anh lại nghĩ rằng do cô sợ sệt, do dự không dám nói, vừa rồi thấy anh bộ dạng ủ ê, dường như muốn cầu nhưng không đủ sức.

Trần Uyển nghĩ tới bộ dạng anh định nói điều gì xong lại cúi đầu không nói, trong lòng đau nhói.

“Hai người...”, Hà Tâm Mi ngậm miếng thịt bò ngũ vị, lắc đầu, “Giờ tớ có khuyên cũng chẳng ích gì. Thời gian mật ngọt sẽ khiến người ta cứ thế trượt dài, đến lúc nhận ra điều không tốt thì lại xem nhau như kẻ thù. Loại tình yêu này quá đau thương, đúng như Ninh Tiểu Nhã đã nói, không gây tổn thương cho nhau thì không gọi là tình yêu sao?”.

“Vậy cậu thử dụ dỗ như nước để bọn tớ mở mang đầu óc xem nào?”

“Miễn nhiệm với tình yêu rồi. Một mình tớ trải qua những tháng ngày thật vui vẻ”, Hà Tâm Mi thoải mái, “Tớ giờ đang đợi tin của mẹ, tớ còn muốn học hai năm nữa, nhưng mẹ không muốn. Nói học nhiều không

ai lấy. Vậy cũng hay, tớ nghe mẹ, đợi mẹ sau khi tìm được công việc cho tớ, tớ sẽ lao vào ăn uống để tận hưởng cái chết êm đẹp”.

Trần Uyển mỉm cười, ngồi dậy thu dọn đồ đạc trên giường.

“Còn cậu? Nhà cậu nói sao?”

“Anh ấy nói không là công ty bảo hiểm thì ngân hàng, có công việc nhẹ nhàng là được. Tớ không hỏi nhiều. Không có cũng chẳng sao, tớ tự tìm. Hoặc là tớ sẽ mở tiệm, tớ muốn mở tiệm đến phát điên lên rồi. Tồn Chính nói có chút tiền muốn mở tủ lều, hỏi tớ có đồng ý giúp không. Cậu đừng nói gì cả, thật sự tớ cũng có chút hứng thú.”

“Woa woa, thật tuyệt vời”, Hà Tâm Mi rất thích thú với chuyện châm ngòi thổi gió, “Đại ca xã hội đen và công tử quý tộc giao chiến, tớ rất muốn xem con nai nào chết...”.

“Được rồi đấy. Tớ chỉ thấy có chút hứng thú chưa thật sự đồng ý”, Trần Uyển lườm cô ấy, “Tiểu Nhã không biết sao rồi, lần trước nói cậu ấy tìm đơn vị thực tập, nhưng Triệu Quốc Trị lại không như thế”.

Nói rồi cô cúi đầu dọn dẹp tiếp, “ầm” một cái, cánh cửa bật tung. Ninh Tiểu Nhã mặt phờ phạc, bước đi loạng choạng. Trần Uyển vừa thấy vội chạy đến đỡ. Ninh Tiểu Nhã dường như không trụ nổi nữa, nửa người ngã hẳn vào Trần Uyển.

“Hà Tâm Mi, đến giúp một tay nào.”

Hà Tâm Mi đá chiếc ghế ra, đỡ Ninh Tiểu Nhã nằm xuống. Ninh Tiểu Nhã nhìn rõ là Hà Tâm Mi thì “ó” lên một tiếng đầy đau khổ.

35. Chương 65 - 66

Chương 65

Trần Uyển vô cùng ngưỡng mộ tình yêu sinh viên, bởi vì tình yêu ấy vô cùng trong sáng. Nếu như đến được với nhau thì sẽ ở bên nhau cả đời, đó chính là cao nguyên và gió, băng hà và nước, là sự kết hợp tuyệt vời nhất trên thế giới.

Nhưng mọi người đều nói, cơ hội để mối tình đầu đi được tới cùng là rất ít.

Hơn nửa năm trước, Tiểu Nhã và bạn trai xảy ra mâu thuẫn rất lớn. Bởi vì không nỡ chia tay Triệu Quốc Trị nên ngay cả việc gia đình bảo cô ấy đi du học cô ấy cũng gác sang bên, chăm chỉ tìm đơn vị thực tập, vì bản thân mình và vì cả Triệu Quốc Trị. Cuối cùng mọi nỗ lực cũng thành bong bóng, Triệu Quốc Trị quyết định về quê. Đối với Ninh Tiểu Nhã, cậu ta chỉ buông tay nói: “Xem còn có duyên phận hay không”.

Trần Uyển bị ảnh hưởng bởi sự sa sút tinh thần của Ninh Tiểu Nhã, khiến cô và Tần Hạo càng thêm sóng gió, tiết xuân se lạnh, nhưng trong mắt cô lại là vẻ xơ xác tiêu điều như mùa đông đến.

Sau Tết, Tần Hạo luôn bận bịu, Trần Uyển chỉ biết anh và Diệp Thận Huy làm về bất động sản, mà chưa từng hỏi kĩ anh thế nào. Cô cảm thấy anh hay cáu giận, không đoán được là do công việc hay do sự ngăn cản của cha mẹ, hay bởi vì sự trì hoãn của cô.

Buổi tối, lúc bị anh vờn như vờn mèo, rồi lại bị anh phát ột cái vào mông, Trần Uyển trừng mắt quát: “Đau!”.

“Anh còn đau hơn em. Đợi em gọi một cuộc điện thoại để giải thích thế mà phải đợi từ trưa đến tận bây giờ. Em cố tình như thế với anh phải không?”

Buổi trưa cô ăn cơm cùng Phương Tồn Chính xong không may gặp Tần Hạo đi vào, anh đi cùng cả chục người khác, cũng không tiện nói nhiều, chỉ chào một tiếng rồi Trần Uyển kéo Phương Tồn Chính đi. “Nói chuyện thôi, tay anh không được làm bậy.” Cô lùi về phía sau, anh lại theo sát như hình với bóng. “Chỉ là

ăn cùng bữa cơm thôi, anh đi ăn cùng người khác em có kỳ kèo gì đâu. Em và anh ấy chỉ là bạn bè, có gì mà anh phải tức giận?”

“Cái đó giống nhau sao? Hắn ngày nào chưa cưới vợ thì anh chưa yên tâm ngày đó, em chưa lấy anh, anh càng không yên tâm.”

“Vậy sau này ba người chúng ta sống chung được rồi”, cô nói rồi cười thích thú, “Anh nhẹ chút, làm đau em rồi”.

Anh ngẩng đầu, cổ kiềm chế, ánh mắt đầy tức giận, nói: “Rốt cuộc em nghĩ thế nào, nói một câu thành thực với anh xem. Ngày nào em cũng né tránh”. Bàn tay anh nắm chặt lấy eo cô, Trần Uyển cảm nhận được cơn giận dữ từ lòng bàn tay ấy. “Anh đã thông báo hết với mọi người rồi, em định không nói với cậu mà trực tiếp cùng anh đi lấy giấy đăng ký kết hôn, hay là định giữa đường giở quẻ bỏ đi? Trần Uyển, em dám giở quẻ thì anh, anh...” Anh cũng không biết nên nói tiếp thế nào, chỉ cần nghĩ tới chuyện cô từ bỏ giữa chừng, trong trái tim anh lại như vỡ nát.

“Em không có, em cũng thật lòng!” Lần đầu tiên anh gọi cả tên lẫn họ khiến cô thấy thấp thỏm không yên. “Cha mẹ anh đến giờ này cũng chưa quyết định chính xác, cậu em tâm trạng đang buồn bực, ngày nào mặt cũng đăm đăm, làm sao em nói được? Tháng sau! Em bảo đảm! Em xin thề!”

Cánh tay cô vòng lên cổ anh, miệng méo xệch rất đáng thương, đáng vẽ khổ thiết này anh không thể từ chối được. “Vậy tốt, em nói rồi đó, tháng sau. Tháng sau mà không giữ lời, anh sẽ nuốt chửng em.” Anh vùi mặt vào mái tóc cô, hít thật sâu mùi hương quen thuộc. “Đối với việc gì anh cũng có lòng tin, duy với em là không. Ngày trước em rất kiêu ngạo, không thèm ngược mắt nhìn anh. Biết anh phải khó khăn thế nào mới được như hôm nay không?” Tại sao lúc nào cũng cảm giác như đang mơ? Sợ khi tỉnh dậy lại sẽ trở về trước kia. Trong đầu như có một chiếc máy đếm ngược thời gian, mỗi nhịp đập trong tim cũng khiến anh lo sợ.

Trước đây... Trần Uyển phát hiện mình sắp quên đi ba năm trước, khổ sở van nài, thể xác đau đớn, âm thanh khô khốc khi ném chiếc điện thoại vào tường... Cô thấy mình lạnh run, cánh tay ôm chặt lấy anh. “Không nói chuyện này nữa, được không? Tất cả đều qua rồi, đều trở thành quá khứ rồi.”

Anh gật đầu, ôm cô thật chặt.

Không làm tổn thương nhau thì không gọi là tình yêu. Trong cuộc đời này, tình yêu như thế là quá đủ.

Ninh Tiểu Nhã mỗi lần sau khi cãi nhau với người yêu đều nói thế, nhưng đáng tiếc, ánh mắt trong sáng ấy giờ đã không còn. Khóc mệt rồi, mắng chửi mệt rồi, mắt nhìn chằm chằm vào đầu giường như một kẻ chiến bại thảm hại.

Trần Uyển cầm chặt tờ giấy xét nghiệm, đọc đi đọc lại. Hà Tâm Mi ngồi bên cạnh cắn móng tay, chắc chắn trong đầu cô ấy cũng văng vẳng câu nói của Triệu Quốc Trị, về mặt tức giận. Lúc gọi điện, Triệu Quốc Trị nói: “Tôi cũng chẳng biết phải làm sao”, sau đó hình như lương tâm thức tỉnh liền thêm vào một câu: “Nếu như... tôi có thể xin nghỉ để về, tiền nong cũng dễ nói”.

Trần Uyển cười nhạt. Tuổi xuân và sự trong sáng ngày thơ đã hao mòn, khát khao đối với tình yêu, còn cả cuộc sống bất hạnh, lấy gì mà đền bù? Mất bao lâu mới có thể hàn gắn?

Càng nghĩ càng thấy đau nhói trong tim, nỗi đau như dao cắt, quét sạch mọi hi vọng.

“Hơn hai tháng rồi...”, cô phá vỡ bầu không khí im ắng, biết là tàn nhẫn, nhưng vẫn khê nói: “Phải quyết định thôi”.

Có sinh cốt nhục ra không, đối với phụ nữ mà nói đó là lựa chọn đau đớn đến xương tủy. Nước mắt giàn giụa nơi khóe mắt Tiểu Nhã.

“Tớ thấy không thể để”, Hà Tâm Mi cắn trụi hết móng tay, nhắc lại: “Tiểu Nhã, không nỡ cũng không được”.

Ninh Tiểu Nhã mím chặt miệng gạt đầu, đặt tay lên bụng mình xoa nhẹ.

“Đừng ngốc, nghĩ đến tương lai đi, vẫn còn mấy chục năm nữa. Cái tên hèn hạ Triệu Quốc Trị ấy, cứ để cậu ta chết đi, sau này nhất định cậu sẽ sống hạnh phúc hơn cậu ta, hãy tin tớ.”

Trần Uyển định mở lời, bỗng chuông điện thoại vang lên. Nghe xong điện thoại, cô từ bên ngoài đi vào, khoe mắt nóng bừng, nói với Hà Tâm Mi: “Mẹ Tần Hạo nói đang dạo ngoài đường, chợt nhớ đến tớ. Hỏi là tớ có bận học không, muốn gặp tớ nói chuyện”.

Hà Tâm Mi cười ha hả, “Điều gì đến sẽ phải đến. Cần tớ ra nói trước ột tiếng không?”

Trần Uyển trầm ngâm một lúc, “Không cần, tớ tự đối phó”.

Hà Tâm Mi nhìn Trần Uyển từ đầu đến chân, “Mặc đẹp một chút, đánh thẳng trận”.

Lúc mở cửa bước ra, lời nói của Hà Tâm Mi còn văng bên tai “Đánh thẳng trận”, Trần Uyển tự động viên bản thân.

Mẹ Tần Hạo thấy cô, mặt tươi cười vui vẻ, “Đây là quán duy nhất ở Tế Thành có trà chiều Quảng Đông, đồ ăn vặt cũng ngon, cháu đợi chút rồi nếm thử.”

Đây là trà hoa cúc, Trần Uyển đứng dậy khom người rót trà. Biết rõ là bà đến với ý đồ không tốt, nhưng thái độ lại cứ như một người mẹ đầy tình yêu thương. Ninh Tiểu Nhã nói thế nào nhỉ? “Khuôn mẫu của tầng lớp quý tộc Anh, trong phép lịch sự có sự khiêm tốn, cẩn trọng của người cao quý.” Kết quả là bị Hà Tâm Mi mỉa mai: “Đừng nói hồ đồ, người khẩu Phật tâm xà mà cậu lại cho là hay ho”.

Nhớ đến chuyện này, Trần Uyển khẽ cười.

“Chẳng trách Tiểu Ngũ nhà bác nói gặp được cháu là phúc của nó, đây là một hình mẫu điển hình, thẳng con ngốc nhà bác không rung động mới lạ.”

Ý nói Tần Hạo bị sắc đẹp của hồ ly tinh mê hoặc? Trần Uyển cười cười, im lặng không nói.

“Nói Tiểu Ngũ nhà này ngốc, thật sự không phải là nói dối đâu. Con trai bác như thế nào, bác là người hiểu nhất. Lúc nhỏ ngang bướng, kỳ quặc, nhưng không phải là đứa hư. Nó thuộc loại mắc những lỗi nhỏ nhưng không bao giờ mắc lỗi lớn, chỉ có điều tính khí vội vàng, cái gì không hài lòng là thể hiện ngay. Rất ít người có thể điều tiết tính khí nó. Đừng chỉ chăm chú nghe bác nói chuyện như thế, nói về Tần Hạo thì không hết đâu. Thử món sủi cảo tôm xem.” Bà Thạch Hương Lan ngừng một lúc rồi chuyển chủ đề: “Sắp tốt nghiệp rồi à, tìm được việc gì rồi?”.

“Cháu vẫn đang tìm ạ.”

“Bác thấy việc ở ngân hàng rất tốt, cũng hợp với ngành nghề của cháu, lại ổn định, nhẹ nhàng, đi ra ngoài cũng có thể diện. Theo như hoàn cảnh của cháu mà nói, có thể hoàn thành việc học, lại tìm được công việc tốt, tương lai có thể chăm sóc cho cậu mẹ, con đường để đạt được quả là có nhiều gian khổ.”

Trần Uyển cắn chặt môi, không nói gì.

“Thời gian trước bác nghe nói Tiểu Ngũ có hỏi một người bác, xin giúp một vị trí trong ngân hàng. Thằng bé này, tùy tiện quen rồi, rất nhiều chuyện không chịu nói để bàn bạc với người lớn, cha nó không vui vì nó âm thầm lợi dụng mối quan hệ gia đình. Trước đây, bác không hiểu về cháu lắm, sau này nghe được cũng nhiều, bác và cha Tiểu Ngũ nói, Tiểu Uyển là cô gái tốt, nếu như vào đó có thể nỗ lực làm việc, là một người chân thực thì dựa vào bản thân để lo liệu cho cuộc sống cũng chẳng khó gì.”

“Bác à, cháu nghĩ bác hiểu lầm. Chuyện Tần Hạo giúp cháu tìm việc không phải là cháu nhờ anh ấy...”

“Cũng không quan trọng, nó thích giúp người khác, hưởng hồ cháu và nó sống chung đã mấy năm, giúp cháu tìm một công việc cũng đâu có gì là to tát. Cha nó chỉ giận là tự ý lên lút đi tìm người giúp, thật ra nếu nói thẳng với các bác, thì các bác không giúp sao được?”

“Bác, bác hiểu lầm rồi. Sự thật là đợi sau khi có đề tài luận văn cháu sẽ tự đi tìm. Hơn nữa gia đình cháu còn chút tiền bán nhà hai năm trước, cậu cháu muốn mở một quán ăn. Sau này không tìm được công việc như bác nói thì cháu cũng có thể tự dựa vào bản thân mà kiếm cơm.”

Bà Thạch Hương Lan ngừng đũa, “Đó là phương án xấu nhất phải không? Con người thường tìm đi đến địa vị cao sang, dù là thời đại nào thì đó cũng là chân lý. Bác nghe nói năm nào kết quả thi của cháu cũng đứng thứ nhất, năm nào cũng có học bổng, thông minh vậy, nếu như quay lại cuộc sống gia đình khi xưa chẳng phải là chôn vùi bản thân sao?”.

Nói đi nói lại vẫn có ý bảo cô bám vào cảnh cao, lợi dụng Tần Hạo để leo lên, Trần Uyển nén cơn giận nói: “Bác à, cháu nhớ lần trước nhìn thấy trong phòng sách bác trai có một bức điêu khắc, trên đó khắc: Cự miếu đường chi cao, tu hữu sơn lâm khí vị. Xứ giang hồ chi viễn, tu hữu đường miếu kinh luân[1]. Bác Tần cũng là người có tấm lòng tự nhiên, cháu nghĩ vinh hoa phú quý, những thứ như vậy không phải ai cũng cần. Cháu cũng thế, có thể sống cuộc sống không bằng ai, nhưng lại có những ngày bình yên”.

[1] Nghĩa là: Người làm quan thì nên có cách nghĩ là quay về ở ẩn núi rừng, coi thường danh lợi. Người đi chu du khắp nơi, cần có cách nhìn nhận, có chủ kiến về thời cuộc.

Bà Thạch Hương Lan hơi sững người, nhưng ngay lập tức khẽ cười, “Nói như vậy, cố gắng làm việc, trở thành một người thực tế, nhưng mấy ai có thể làm được? Như Tiểu Ngũ nhà bác, cũng lanh lợi thông minh, lúc tốt nghiệp cha nó đã giúp nó chọn con đường tốt để đi nhưng nó không nghe theo, kết quả là lẩn lộn đến giờ. Theo đó mà nói, Tiểu Ngũ là người thẳng tính, rất dễ bị lợi dụng, bị chi phối, nếu như nó vào một đơn vị hành chính nào thì bác cũng lo lắng”.

Trần Uyển giữ chặt cánh tay đang run lên của mình dưới bàn, nhìn chăm chăm vào người ngồi đối diện. “Bác, Tần Hạo có phải là người dễ bị lợi dụng hay không, quen biết anh ấy mấy năm nay, cháu rất rõ.”

“Có rõ thế nào thì cũng không thể hiểu rõ bằng người mẹ như bác hiểu tính cách con mình.” Bà Thạch Hương Lan nhìn cô chăm chăm, hồi lâu nói: “Bác không vòng vo nữa. Tất cả mọi người, bao gồm cả Tiểu Ngũ, đều khen cháu kiên cường tự lập, nhưng hành vi của cháu đều ngược lại với lời tán dương của người khác. Cháu nghĩ người làm cha mẹ như các bác phải nhìn nhận thế nào đây? Phải đánh giá về sự tự lập và tự trọng của cháu như thế nào đây?”.

“Bác, cháu không hiểu bác nói ý gì? Thích Tần Hạo chính là không tự lập, không tự trọng sao? Nếu là ý đó, thì bác quá xem thường anh ấy và quá đề cao địa vị của gia đình bác rồi.” Trần Uyển thấy hơi thở gấp gáp, hít một hơi thật sâu rồi nói tiếp: “Người khác chỉ nhìn thấy ánh hào quang sau lưng anh ấy, nhưng trong mắt cháu chỉ có anh ấy thôi. Địa vị gia đình anh ấy và nụ cười của anh ấy, chỉ là một phần cuộc sống của anh ấy mà thôi. Đối với cháu mà nói, thậm chí nếu chẳng có nụ cười của anh ấy thì anh ấy vẫn vô cùng quan trọng”.

“Nếu tất cả những thứ khác đều không quan trọng, vậy thì nghe bác nói một câu, hai đứa không hợp nhau. Tiểu Ngũ sinh ra đã phải gánh vác nhiều trách nhiệm, bác nghĩ mấy đứa các cháu không hiểu rõ tính tất yếu của những trách nhiệm này. Bác nói nhiều như vậy, không muốn nhắc đến cha cháu, nhưng không thể không nhắc. Trên đường chính trị, không thể phạm sai lầm, sai lầm dù trong chốc lát cũng sẽ phải mang tiếng cả đời. Gia đình bác tiến bộ, không có tư tưởng phong kiến, nhưng gia thế trong sạch là điều kiện đầu tiên để bước vào nhà bác. Nếu không thì Tiểu Ngũ, thậm chí là cha nó đều sẽ bị ảnh hưởng...”

Đầu Trần Uyển vang vọng những tiếng ong ong, nhất thời chỉ nhìn thấy miệng bà ta cử động lên xuống, không nhận thức được bà ta nói cái gì. Đánh thắng trận trở về, hình như là lời Hà Tâm Mi nói. Cô hít một hơi thật sâu, rồi chậm chậm thở ra, nghe mẹ Tần Hạo nói: “Bác hiểu rõ tính người, sinh tồn là bản năng đầu tiên. Tiểu Uyển, cháu rất thông minh, bác biết cháu...”.

Cô đứng thẳng dậy, không để ý khiến đôi đũa trên bàn rơi xuống đất, cố gắng trấn tĩnh nói: “Bác, điều bác muốn nói cháu đã hiểu. Cảm ơn bác nhiều vì không đề cập đến điều kiện hay giá cả nào cho việc chia tay. Còn việc hợp hay không thì người cháu yêu là Tần Hạo, người cháu muốn lấy là anh ấy. Đối lại, cháu nghĩ anh ấy cũng vậy. Bác cho rằng gia đình cháu không trong sạch, bác có thể tìm Tần Hạo nói chuyện, nếu như anh ấy cũng tán thành cách nhìn của bác, cho rằng cháu làm anh ấy mê mẩn mù mị thì mời anh ấy đến trước mặt cháu nói thẳng, cháu sẽ không phản đối chuyện chia tay. Cháu phải lên lớp, xin phép đi trước”.

Chương 66

Vào chỗ đậu xe với tốc độ quá nhanh, suýt chút nữa đâm vào tường. Lần đầu tiên biết thế nào là sợ hãi. Chân tướng gần ngay trước mắt nhưng không có dũng khí chạm vào. Âm thanh chói tai vang vọng trong

nhà để xe, Tần Hạo lạng người một lúc mới giật mình tỉnh lại, quay ngược xe rời khỏi Kim Thịnh.

Trong đêm, lại quay về lần nữa, mang theo chút men say. Nhìn thấy cô, anh nói câu tâm trạng không rõ vui hay buồn: “Chẳng phải nói là hôm nay có việc không đến sao?”

“Đưa Tiểu Nhã về tiện lên luôn, tìm chút tư liệu”, cô dụi dụi mắt nói, “Đi uống rượu à?”

Tần Hạo gật đầu không nói.

“Lúc tối gọi điện bảo đang ở nhà mà?”, Trần Uyển lo lắng không yên.

Anh lại gật đầu, đứng ở cửa thư phòng nhìn cô một lúc, rồi đột nhiên quay đi, “Anh đi tắm”.

Nếu là trước đây, anh sẽ đến bên ôm lấy cô, hôn cô một cái. Định thần lại, Trần Uyển ra cửa phòng, gượng cười.

Chiều về trường, Hà Tâm Mi nghe cô kể lại, miệng há hốc một hồi mới khép, nói: “Cậu luyện Độc cô cửu kiếm của Lệnh Hồ Xung hả? Lấy cương thắng cương?”

Cô cũng gượng cười, nói: “Có những thứ không được xâm phạm. Tổ nói vậy có phải là rất quá đáng không?”.

“Không quá đáng. Chỉ là tổ không ngờ thường ngày cậu là người ít nói, vậy mà...”

Đặt tay lên trán, nhớ lại từng chi tiết, từng lời nói hồi chiều, dường như tối nay nó lặp đi lặp lại bao nhiêu lần. Có thể cô đã mạo phạm đến sự tôn nghiêm của mẹ anh, nhưng tôn nghiêm và tự trọng của cô thì sao? Trước hiện thực tàn khốc, cô yếu ớt đến mức không dám nhắc tới?

Bước đến đứng ngay cửa nhà tắm, nghe tiếng nước chảy róc rách. Cậu nói: “Bất cứ lúc nào anh cũng sẽ đứng bên cạnh em” lại vọng bên tai, dường như cô có thể ngửi thấy làn khí từ núi tuyết, nơi có con suối nước nóng thổi lại, nhưng biểu hiện trịnh trọng và ánh mắt nghiêm túc của anh đã dần tan biến.

Trần Uyển buông tay không đẩy cửa vào, quay người cầm lấy áo khoác định đi, chân chừ rồi lại ngồi xuống mép giường.

Xối nước ào ào, xua dần cơn say, Tần Hạo nhớ lại từng sự việc chiều nay.

Chiều nhận được điện thoại của cha gọi về, biết cha chủ động tìm chắc chắn có việc lớn, chỉ là không ngờ nó lại phá nát trái tim mình đến vậy.

Cha thường có cách nói chuyện rào trước đón sau, ban đầu nói về Diệp Thận Huy, sau khen anh ta mấy năm nay chừng chặc hơn nhiều.

Tần Hạo cười thầm, anh bận rộn từ đầu năm đến cuối năm tới mức sứt đầu mẻ trán là có một nửa công lao của Diệp Thận Huy. Mảnh đất ở hồ Nam Quân sắp bán một nửa cho Hồng Kiến Học, tên tiểu tử đó có vẻ hả lòng hả dạ, hòng moi vét cho đầy chén, lấy được đất là cho xây dựng khu dân cư cao cấp ngay. Diệp Thận Huy có trong tay vị trí đẹp nhất ở hồ Nam Quân cũng lên kế hoạch xây dựng khu nhà ở, xác định là chỗ ở cho người dân phổ thông, sửa sang lại các căn hộ nhỏ, giá cả sẽ giảm hơn so với Hồng Kiến Học đến hai mươi phần trăm. Trước mắt, Tín Thành đã nắm chắc trong tay mấy căn hộ cao cấp, đợi đến ngày mừng Một tháng Năm chính thức mở phiên giao dịch, Tần Hạo muốn nhìn nét mặt tối sầm của Hồng Kiến Học sau khi thấy bảng giá báo.

Anh cười là vì kế hoạch mấy năm cuối cùng cũng sắp đến lúc vén màn, cũng là vì Diệp Thận Huy. Con cáo già đó mà tính toán thì ai cũng sẽ sập bẫy cả. Một kế hoạch nhà ở, vừa ve vét được vốn chính trị, lại có thể lấy được một mớ tiền lớn, nhân tiện làm cho Hồng Kiến Học chùn bước. Một hòn đá ném được bốn con chim, nên không thể nói là không tính toán sâu xa được.

“Gần mực thì đen, gần đèn thì sáng, mấy năm nay anh chơi với đám bạn xấu coi như vẫn có chỗ được”, ông Tần Trọng Hoài nhún kính xuống đặt lên bàn, dựa người vào ghế, “Chọn bạn như đãi vàng, cát nhiều không hẳn đã có của quý”.

Hai tay đan chéo nhau đặt trên chiếc bụng phệ, ánh mắt sắc như kiếm. Tần Hạo và cha không hề gần gũi, cách làm việc chây lười không hợp mắt cha anh. Tần Hạo lớn lên, hiểu mình chẳng làm được việc gì đáng

để cha tự hào, cũng dần hiểu được sự xa cách cha con. Thoảng thấy cha vô ý để lộ sự mệt mỏi, anh mới chợt nhận thấy mình bất hiểu. “Cha...”

“Ngày mừng Một tháng Mười năm ngoái, Ủy ban Kỷ luật tỉnh nhận được một bức thư nặc danh. Nội dung cụ thể không thể tiết lộ cho con”, Tần Trọng Hoài chậm rãi nói, “Bức thư nặc danh có kèm bản phô-tô, chữ nghĩa mờ nhạt, không có hiệu lực pháp luật và đủ yêu cầu lập án. Nhưng năm trước có một kẻ tội phạm bị bắt, trong quá trình thẩm vấn, hắn ta đã thú nhận là có người xã hội đen làm ô dù. Hai chuyện này có liên quan đến nhau rất nhiều. Chuyện vốn chẳng liên quan đến con nhưng người liên quan lại có quan hệ với con”. Tần Trọng Hoài ngồi thẳng dậy nhìn chằm chằm vào con trai, “Ba chỉ hỏi con, Tiểu Uyên có tiết lộ với con chuyện nào tương tự thế không?”

Trong lòng Tần Hạo sợ hãi. Anh cố kiềm chế bản thân, suy nghĩ rồi trấn tĩnh nói: “Việc gì mà liên quan đến cô ấy? Có liên quan đến cha cô ấy sao?”

“Từ sau Tết, vẫn đang làm công tác tư tưởng với cô ấy, hi vọng cô ấy có thể hết mình phối hợp điều tra.”

“Cha, ý mọi người là bức thư nặc danh do cô ấy gửi?” Tần Hạo cố kiềm chế, khẳng khái nói: “Không thể. Việc lớn thế này cô ấy không thể không bàn bạc với con. Chuyện về cha cô ấy con biết lâu rồi, nếu như có liên quan đến cha cô ấy, sao cô ấy không gửi đi sớm? Hơn nữa, người có khả năng gửi thư đi rất nhiều, cậu cô ấy, mẹ...”

Ông Tần Trọng Hoài xua tay ngăn Tần Hạo, “Thư từ bưu cục gần trường đại học Đông Bắc đến”.

Tần Hạo không tin nổi, im lặng hồi lâu vẫn cố phân trần: “Không phải cô ấy, cô ấy không thể có việc mà không bàn bạc cùng con”.

“Tiểu Tần!” Cha anh trầm ngâm trong giây lát, “Tiểu Uyên đang nắm trong tay di thư quan trọng của cha mình, trong đó có nêu rõ lý do ông ấy tự sát, ông ấy đã gửi hai bức thư tố giác nhưng đều như ném đá xuống biển. Nếu như đúng sự thật thì tính chất sự việc vô cùng nghiêm trọng. Thái độ không hợp tác của cô ấy gây trở ngại lớn cho công việc điều tra, gọi con về là hỏi con xem có biết việc đó không, cũng là để nhân tiện nhắc nhở con.” Ông vừa nói chọn bạn cũng như đãi vàng, không chỉ chọn bạn mà chọn người sống bên mình cả đời cũng vậy.

Toàn thân Tần Hạo như căng cứng, mắt nhìn chằm chằm vào cha.

“Việc hôn sự của con, cha không có thái độ gì cả. Tiểu Uyên thực sự có nỗ lực, điểm này cha rất khen ngợi, nhưng còn nghi vấn về động cơ của cô ấy. Những người trẻ tuổi hành động thường bột phát, cha có thể hiểu, nhưng hi vọng con không mù quáng, biết nhìn nhận sự việc cẩn thận. Chuyện kết hôn nên suy nghĩ thật kỹ.”

“Động cơ? Cha, ý cha là Tiểu Uyên lợi dụng con?”, Tần Hạo thấy thật buồn cười, “Nếu như lợi dụng con, vậy tại sao không nói cho con biết và nhờ con giúp? Chẳng phải đơn giản hơn sao?”. Thấy cha không nói gì, chỉ im lặng nhìn mình, Tần Hạo ngừng cười, đột nhiên cảm thấy một cơn ớn lạnh chạy trong người. “Thời gian không thể trùng hợp như thế chứ? Con nói với cha mẹ thời gian kết hôn lại ngay đúng lúc cô ấy gửi thư đi sao? Điều này có ý nghĩa gì không?”

“Con không còn nhỏ nữa rồi, khả năng phán đoán không được để cảm tình làm ảnh hưởng.”

Tần Hạo và cha nhìn nhau hồi lâu, máu chảy cuộn cuộn khiến toàn thân nóng bừng, chỉ có trái tim là lạnh lẽo.

Nước ầm xối lên người mà không có cảm giác ầm ập, cô gái trong trái tim anh đang đứng ngoài kia nhưng lúc này anh không dám giáp mặt.

Anh mở cửa đúng lúc cô đang định gõ, hai người đều giật nảy mình. Tần Hạo nghe Trần Uyên nói lấp bắp: “Sao tắm lâu thế, sợ anh có chuyện gì”. Anh ném cái khăn mặt xuống, nói: “Đi gọi điện cho cậu em, ngày mai anh đến nhà”.

Trần Uyên lặng người, “Tại sao? Chẳng phải nói tháng sau rồi sao? Mẹ anh về nói với anh những gì?”

Đầu óc anh mông lung hồi lâu, không biết câu cuối cùng có ý gì, chăm chú nhìn thái độ khước từ của cô, lạnh lùng cầm điện thoại của mình đưa cho cô, “Tự gọi, anh xem em gọi. Hẹn thời gian gặp, tuần sau mình đi lấy giấy, hôn lễ đợi em tốt nghiệp xong thì tính”.

Nét mặt anh tối sầm, giọng nói lạnh lùng. Lâu lắm rồi không thấy bộ dạng này của anh, ý định ngồi xuống nói chuyện cùng anh đã biến mất, chỉ còn lại nỗi sợ hãi.

“Nhìn anh làm gì? Cần anh giúp em bấm số không?” Sự phẫn nộ trong ánh mắt lạnh lùng của cô như muốn trào ra, Tần Hạo giật điện thoại đang định bấm số thì thấy cô hét lên: “Anh bị điên sao?”, rồi giật điện thoại lại. Anh liền giơ tay cao lên rồi chậm rãi nói: “Anh điên không phải một hai ngày nay, từ khi biết em anh đã điên rồi. Bất luận em là người hay quỷ đội lốt người, anh đã quyết định lấy em rồi, nói anh điên anh cũng nhận”.

Trần Uyển sững người, đôi môi run rẩy nói không ra tiếng.

Tần Hạo liền nhỏ nhẹ: “Kết hôn được không? Mèo con, đừng lừa dối anh, chỉ cần lấy nhau thì việc gì cũng có thể giải quyết được”.

“Ý anh là sao? Cái gì là người cái gì là quỷ? Cái gì mà từ khi biết em anh đã điên rồi? Anh nói cho rõ ràng đi.”

“Anh cũng muốn hỏi cho rõ, em đồng ý lấy anh có thật lòng không?” Anh cười, tiếng cười khó hiểu, “Anh biết chẳng có chuyện tốt đẹp thế đâu, làm điều sai trái phải nhận hình phạt. Được, chẳng sao cả, cái gì anh cũng không tính toán, chỉ cần sống cùng em, có thể lấy nhau là đã thành công rồi”.

“Ý anh là gì?”

“Kết hôn, chỉ cần kết hôn. Chỉ cần em giả vờ, giả vờ vui vẻ sống cùng anh, em muốn thế nào cũng được, muốn làm gì anh cũng sẽ giúp. Còn không được? Anh sẽ móc tim, móc phổi ra cho em.”

Trái tim đau đớn, lồng ngực Trần Uyển phập phồng, mấy lần định mở miệng nhưng lại không nói nên lời, quay người cầm áo khoác đi ra thì bị anh túm lấy tay, “Em còn chưa gọi điện cho cậu”.

“Anh uống nhiều rồi, em sẽ xem như những lời tối nay anh nói là do hơi men”, bình tĩnh lại, Trần Uyển mới nhẹ nhàng nói. Thấy Tần Hạo lắc đầu lia lịa, tinh thần suy sụp, trong lòng bỗng chua xót. “Ngày mai hãy nói được không? Em về trước, có gì ngày mai từ từ nói.” Mặc áo khoác vào chuẩn bị cầm túi xách thì nghe anh hỏi ở phía sau: “Anh đã làm bao nhiêu điều như vậy, cuối cùng cũng không khiến em rung động sao? Cho dù một lần cũng được”.

Cô quay phắt người lại, nghiêm mặt hỏi: “Em có rung động hay không lẽ nào anh không biết?”

“Anh nghĩ là anh biết, nhưng thật ra lại chẳng biết gì. Không biết tại sao em cứ trì hoãn thời gian kết hôn, tại sao ngày mừng Một tháng Mười đột nhiên đồng ý kết hôn với anh, tại sao đồng ý rồi lại không ra điều kiện, thậm chí đến bây giờ tại sao cũng không nói với anh về chuyện của cha em, phải để anh nghe chính miệng cha anh nói?”

Một loạt câu hỏi tại sao, Trần Uyển như bị sét đánh, đến lúc nghe được câu nói cuối cùng, cô không nén nổi run rẩy, lạnh toát người.

Tần Hạo khẽ dựa người vào cửa, ánh mắt vẫn đục khó nhận biết được cảm xúc, cứ như thể anh nhìn cô rất lâu, sau mới nói: “Anh ngỡ mình có thể không để ý, tự nói với mình là không có gì, nhưng không được. Em có thể không thích anh, căm ghét anh, như tại sao lại muốn lợi dụng anh?”.

36. Chương 67

Chương 67

“Lợi dụng anh?”, Trần Uyển lắp bắp nhắc lại. Mẹ anh mới hỏi chiều đã nói cô lợi dụng con trai cưng của bà, không ngờ đến tối lại được nghe hai từ này. Thật nực cười, thật thảm thương, Trần Uyển ơi Trần Uyển, mày muốn dựa vào cây to, nhưng đáng thương là lại túm ngay phải cọng cỏ. “Tôi không nói với anh về chuyện của cha tôi nên anh cho là tôi lợi dụng anh à?”

Ánh mắt anh vụt hoang mang, không xác định được là mình có sai không.

“Cha tôi, nếu anh muốn thì tôi sẽ nói cho nghe.” Ngừng một lúc, cô ngồi ngay xuống ghế đằng sau, toàn thân bủn rủn, cổ nén nghẹn ngào, nói: “Trước đây không nói, là vì mối quan hệ của chúng ta chưa đến mức ấy. Sau này... Chuyện cha tôi tự sát rất đáng xấu hổ, mười mấy tuổi tôi bắt đầu phải nhận sự khinh bỉ của người khác, ngay cả thân thích cũng cười nhạo, nói lúc vận tốt cha tôi không giúp đỡ họ, nên chết cũng đáng. Chỉ có cậu là người che chở tôi, nhưng khi mẹ nói chuyện với láng giềng về gia đình tôi, mẹ cũng có chút gì đó khinh bỉ. Tham ô, nhận hối lộ, người ta khinh cũng đúng, tôi không cam lòng, nhưng cũng chẳng biết làm sao. Chỉ có thể tránh nói tới vấn đề này khi đứng trước người khác. Trước mặt anh, hay trước mặt bọn Hà Tâm Mi cũng vậy. Ngày mùng Một tháng Mười tôi vô tình phát hiện ra di thư của cha, mới biết được chân tướng sự việc. Có một thời gian cha không về nhà thường xuyên, lúc đó tôi còn nhỏ, không hiểu chuyện, cho rằng cha bận. Thật ra, khi đó ông có quan hệ với một nữ đồng nghiệp...”

Cô lại hít một hơi thật sâu, nén nỗi đau trong lòng, nói tiếp: “Người phụ nữ đó đã có chồng, có gia đình, có con cái. Lúc ấy, con đường Thượng Hải cải tạo, tiền đền bù di dời và số tiền thực tế trả ọi người có sai lệch rất lớn, số tiền dôi ra ấy đều vào tay...”

“Công ty Bất động sản Hằng Vũ.”

Trần Uyển gật đầu, biết Tần Hạo đang chăm chú nghe nhưng cô không thèm nhìn anh. “Một loạt giấy tờ là do cha tôi ký, nhưng đó là mưu kế của ai? Bị ai đe dọa?”, cô cười nhạt, “Hong Kiến Học quản lý phần xây dựng, Giang Lỗi lo phần di dời, di dời không được thì Hạ Phong Tử đàn áp, kiếm tiền dễ như vào nhà nước. Sau khi sự việc xảy ra thì cha tôi ở văn phòng nhận được món tiền coi như hoa hồng, cha tôi do dự muốn giao nộp cho cấp trên nhưng không dám, rút dây động rừng, từ lúc ông ấy lên gửi thư tố giác lên trên nhưng không có động tĩnh gì thì biết là chúng đã cấu kết với nhau. Nhưng cha tôi sợ, người ta lại không sợ, vì người ta có chứng cứ. Lần điều tra thứ nhất khi hỏi tới cha tôi, tất cả đều đổ lỗi cho ông ấy. Lúc đó mới biết trong nhà tôi có một tờ ngân phiếu một trăm vạn tệ, ngay cả những ghi chép ở ngân hàng về các khoản gửi cũng đã sắp đặt đầu vào đó. Cha tôi không nhảy lầu tự tử thì biết làm thế nào? Sống mấy mươi năm tốt đẹp, nhưng trong lòng lúc nào cũng cảm thấy có lỗi với mẹ tôi, đối với tội danh oan khuất rành rành này, làm sao cha tôi sống nổi?”

Ánh mắt cô dừng lại nơi góc thăm, rồi chìm sâu vào thế giới mà anh không chạm tới được. Tần Hạo trong lòng vô cùng hối hận, ngồi xổm xuống định ôm lấy cô. Bất ngờ cô ngẩng đầu lên, “Tôi lợi dụng anh? Lợi dụng anh làm gì? Tôi có bảo anh giúp không? Tôi có bảo anh lợi dụng quyền thế của cha anh, của gia đình anh để giúp tôi không?”

Giọng nói của cô bình tĩnh, nhưng sắc như dao, trái tim anh vụn vỡ tan tành, anh nhỏ nhẹ hỏi: “Việc lớn như vậy tại sao không nói với anh?”

“Nói cái gì? Tôi biết thái độ của nhà anh với tôi, nói cho anh, chẳng phải không khác nào nói cho cha mẹ anh là hoàn cảnh gia đình tôi nghèo khó, ngay cả gia thế cũng dơ bẩn sao? Cha tôi chịu án oan, anh có giúp không? Mà nếu giúp tôi rồi, tôi lại có thêm một tội trạng nữa à?” Cô nói rồi bật cười, nụ cười chứa đầy nước mắt, đôi vai cô run run. “Gia đình anh đã xem tôi không ra gì, tôi còn phải bước lên để cho mọi người giẫm đạp sao? Hay là nói ra để cầu mong mấy người giúp đỡ, ột cơ hội để tôi lợi dụng? Mẹ anh nói tôi thông minh, sẽ lợi dụng, sẽ thao túng anh, lấy bệ đỡ để leo lên vị trí cao hơn, tôi không leo chẳng phải là có lỗi với đánh giá của mẹ anh lắm sao?”

“Mèo con, anh không ngờ... là...” Anh dù có trăm cái mồm cũng không giải thích được. Tất cả như dồn đến cùng một lúc, áp lực, muộn phiền, nghi hoặc, và không chắc chắn, anh như đi vào ngõ cụt và quên mất lời hứa rằng sẽ luôn đứng bên cô.

Tâm trạng của cô ngày càng trở nên kích động, giọng nói vô cùng mỉa mai: “Tôi tin là anh sẽ đối tốt với tôi, việc của cha tôi, tôi chẳng trông mong gì vào nhà anh, tôi chỉ mong đợi những lúc cảm xúc không tốt có bờ vai anh để tựa vào. Tôi là một con cóc, sao lại có thể tin anh chứ? Làm sao lại tin một kẻ khôn nản như anh còn có tấm chân tình chứ? Tôi còn ngốc nghếch nói với mẹ anh là trong mắt tôi chỉ có anh, tôi bị mù rồi, không thấy lòng dạ lang sói của anh!”

“Mèo con...”

“Anh đừng nói nữa, tôi không phải là con thú nuôi của anh. Anh mới là đồ súc sinh, tôi đã mang trái tim mình giao phó ột súc sinh như anh.” Lời nói vừa ngưng lại thì cô bật dậy, nắm lấy túi xách của mình đi qua người anh. Anh bị bất ngờ, định thần lại vội đuổi theo, ôm chặt lấy cô: “Xin lỗi, anh xin lỗi, anh xin lỗi”.

Khi vết thương len vào từng hơi thở, cơ thể lại như có nguồn sức mạnh vô biên, cô giãy giụa lao về phía cánh cửa. “Tần Hạo, anh có thể đi chết được rồi đấy”.

“Đừng đi, hãy nghe anh nói hai câu”, anh lại nhào tới, mặc kệ cô giãy giụa, “Xin lỗi em”.

“Anh nói bao nhiêu lần câu xin lỗi rồi?”, cô ngẩng đầu nước mắt nhạt nhòa, “Tần Hạo, anh tự hỏi mình xem, anh đối xử như thế với tôi bao nhiêu lần rồi? Tôi dù có làm bằng sắt thì cũng không chịu được sự giày vò của anh. Cứ như thế đi, được không? Chia tay được không?”, cô khổ sở van nài.

Anh bỗng chốc như bị ném vào hố băng, không dám lên tiếng, chỉ ôm lấy cô, mỗi lúc một chặt.

“Để tôi đi”, cô lại giãy giụa, “Đừng ôm tôi, tôi thấy ghê tởm”, cô không thềm nhìn anh.

“Anh không buông. Em đồng ý cưới anh đã”.

Cô như nghe được mẩu truyện cười, ngẩng mặt lên cười lớn, trong đêm thanh tĩnh, tiếng cười vang lên thê lương vô cùng.

“Xin lỗi, mèo con, cầu xin em. Xin lỗi em”, anh lúng túng. Mặc cô vùng vẫy, anh nâng gương mặt đầy nước mắt của cô lên hôn, vị mặn chát nhưng cũng không bằng trái tim anh lúc này. “Coi như đêm nay anh bị điên, em cũng vừa nói anh đã uống nhiều rồi. Xin lỗi em, anh mới nghe cha anh kể sự việc, nói có liên quan đến em mà anh không biết chút gì, anh rối quá rồi. Nghĩ tới năm ngoái nói đến chuyện kết hôn thì đúng lúc em...”

“Ai cũng có thể buộc tội tôi, khinh bỉ tôi, anh thì không được! Ai nói với tôi là sẽ mãi đứng bên cạnh tôi? Nếu làm không được thì đừng hứa bừa.” Cô kéo tay áo lau khuôn mặt mình, ngón tay bỗng phát ra tia lấp lánh, cô lặng nhìn một chút, tháo ra rồi ném đi như điên cuồng. “Nhẫn của anh, sự chân thành của anh, tất cả hãy biến đi, tôi không xứng”.

Lúc Tần Hạo vội vàng vàng đi nhặt lại chiếc nhẫn, cô liền chạy ra ngoài cửa, lúc mở cửa thì anh từ đằng sau lao tới. Đôi mắt anh lạnh lùng, ký ức đã bị phủ một lớp băng từ lâu lắm rồi bây giờ lại hiện lên như cánh cửa lạnh lẽo này, cô cũng từng bị ép vào cửa như thế, tiếp theo là...

“Không thể để em đi, anh biết em đi như thế này sẽ không quay đầu lại”, anh trầm giọng đầy kiên quyết. Cô biết câu nói đó thể hiện điều gì. Lúc anh nói xong lời xin lỗi liền hôn lấy cô khiến cô sợ hãi rụng rời.

Cô vùng vẫy, hồi ức lạnh lẽo đến thấu xương lại ủa về. Trong mơ hồ anh biết anh đang hôn cô, cứ hôn riết lấy như thế không cần thở; cô biết anh đang thì thầm nói lời xin lỗi, một tay nắm chặt tay cô, một tay luồn vào giữa hai đùi cô; cô biết quần áo mình đã bị cởi ra, đôi vai lạnh lạnh; nếu như vừa nãy giận dữ thì giờ đây cô thất vọng nào nê.

“Anh còn muốn cưỡng bức tôi thêm lần nữa?”, cô cố dùng lý trí để hỏi, câu hỏi này sẽ quyết định tất cả. Mặt anh tức khắc trắng bệch.

Cô nhận lúc anh thả lỏng tay liền chạy vào nhà vệ sinh nôn thốc nôn tháo, ngồi bệt lên bồn cầu, hất chiếc khăn anh đưa tới, “Anh khiến tôi buồn nôn”. Nghe giọng nói cô chứa đầy căm ghét, anh chau mày. Vẻ mặt cùng ánh mắt buồn đau của anh khiến Trần Uyên vừa căm ghét vừa xót thương.

“Anh nói rồi, sẽ không cưỡng bức tôi nữa.” Nghĩ tới vừa rồi, nỗi đau đón lại lan tràn khắp cơ thể.

Anh im lặng nhìn cô hồi lâu, một đầu gối đang quỳ đổi thành ngồi xổm, đôi tay đưa ra muốn ôm cô vào nhưng lại rụt về, ánh mắt vô vọng khẩn nài: “Hãy tha thứ cho anh!”.

Lúc này, cô dường như cũng đã mềm lòng.

“Chúng ta chung sống sẽ không hạnh phúc. Coi như xong rồi đi? Chia tay nhé!”.

“Trần Uyển, cái tên đó điên rồi hay sao đấy? Tớ vừa về tới ký túc xá thì bị anh ấy bắt gặp, thấy tớ mà như thấy kẻ thù, may mà tớ chạy thoát”, Hà Tâm Mi như cơn lốc nhào vào phòng, nói.

Trần Uyển tắt điện thoại, ném vào trong túi xách, nói: “Vừa gọi điện về nhà, nghe cậu mợ nói buổi sáng anh ấy đến nhà tớ. Cậu tớ không có nhà, hình như ở nhà tớ anh ấy không lên cơn, nếu không chắc đã làm mợ tớ sợ chết rồi”. Liên tiếp mấy ngày trốn ở nhà Hà Tâm Mi, ngay cả Ninh Tiểu Nhã cũng đến ở cùng.

“Có việc gì thì từ từ nói chuyện, có trốn tránh mãi cũng không giải quyết được vấn đề”, Ninh Tiểu Nhã lo lắng nói.

Nói chuyện? Dù nói nhiều như thế nào chẳng nữa mà làm không được cũng uổng công.

Trần Uyển vỗ vỗ mặt, lòng bàn tay ướt át, ngược nhìn ánh mắt lo sợ của Ninh Tiểu Nhã và Hà Tâm Mi, “Chẳng có gì để nói cả, đều là quá khứ rồi”. Cô xách túi lên hỏi: “Sắp đến giờ rồi phải không? Chúng ta đi thôi”. Tiểu Nhã hẹn giờ đến bệnh viện, đây là khoảng thời gian cô ấy đau đớn nhất, để mình cô ấy tự lo, Trần Uyển cũng không thấy vui.

Đến bệnh viện, sau khi đưa Ninh Tiểu Nhã vào phòng phẫu thuật, Hà Tâm Mi sốt ruột không yên lấy điện thoại ra, “Lại là của anh ấy! Thật không nghe ư?”

Trần Uyển bỗng vô cùng bình tĩnh, cô nhếch môi cười nhạt. Còn chờ đợi, vẫn còn niềm mong đợi vào anh! “Tâm Mi, giúp tớ nói với anh ấy, chúng ta đang ở bệnh viện. Chỉ nói vậy thôi, đừng nói tại sao.” Cô không tin những lời nói dừng dừng lúc này lại là của mình, bình tĩnh đến đáng sợ, chỉ có những ngón tay cầm chặt sổ khám bệnh của Tiểu Nhã mới thể hiện cảm xúc thực của cô lúc này.

Hà Tâm Mi do dự chưa biết làm sao, bắt gặp ánh mắt khẩn cầu của cô mới gật đầu, nhấn phím nghe.

Lúc Tần Hạo xuất hiện, Trần Uyển từ xa đã nhìn thấy anh đang nhìn ngó xung quanh, trong phút chốc máu như chảy ngược vào trong, nỗi đau trong lòng lại trở dậy. Trong đầu vụt lên hình ảnh những niềm vui khi sống cùng anh, kèm theo đó là những nỗi đau xót, mỗi bước cô bước đều thận trọng, cứ ngỡ rằng phía trước sẽ có tia hi vọng, nhưng ngờ đâu ngoài thất vọng ra thì chỉ còn tuyệt vọng.

Bắt đầu từ hôm nay, tất cả đều vứt bỏ hết.

Lúc anh sải bước tới, cô run rẩy đứng thẳng, hướng mắt về anh.

“Bệnh à?”, anh chẳng biết hỏi điều gì, chỉ có hai từ mà đã khiến nước mắt cô lăn chã rơi.

Trần Uyển lắc đầu: “Vừa phẫu thuật xong”.

Anh hốt hoảng không biết đã xảy ra chuyện gì, mặt bỗng tái nhợt. Định thần lại nhìn những người phụ nữ xung quanh, vẫn cảm thấy hoài nghi. “Trần Uyển, em nói bậy gì vậy?”

Gương mặt trắng bệch của Trần Uyển lúc này không phải giả vờ, cô gơ tệp giấy trên tay lên, cười thê lương, “Chín tuần rồi, anh cứ đi hỏi Hà Tâm Mi thì biết, chắc là đã có cái đầu nhỏ xíu rồi”.

Hà Tâm Mi như hóa đá, đứng phỗng ra ngay sau Trần Uyển.

Tần Hạo nhìn qua nhìn lại hai người, rồi nhìn chăm chăm vào Trần Uyển. Ánh mắt từ kinh ngạc đến giận dữ rồi trở nên phần uất, sau đó mọi cảm xúc dần dần tan biến, như ngọn lửa cháy còn đồng tro tàn. “Nhất định phải làm thế sao?” Anh không giấu nổi cơn run rẩy, lời nói cũng đứt đoạn.

Trái tim cô đau nhói, nhưng gượng cười nói: “Không thoải mái sao? Tôi hận anh thấu xương, như thế anh cũng hận tôi thấu xương. Hai chúng ta như nhau, cũng có thể nói là chia tay rất hợp lẽ”.

Anh mơ hồ nghe giọng cô nói, chỉ đủ sức gọi: “Trần Uyển...”.

“Đừng nói nữa, Trần Uyển, đừng nói vớ vẩn nữa, bao nhiêu người đang nhìn kia, chúng ta về nhà rồi nói”, Hà Tâm Mi đứng sau như phát điên lên, kéo tay áo Trần Uyển. Cô hất tay cô ấy ra, nhìn chăm chăm vào anh, “Như vậy có thể chia tay được chưa?”.

Anh vẫn không nói lời nào, tất cả những người xung quanh đứng lặng im, nhưng anh đều như không thấy. Trong mắt chỉ còn hình ảnh một người với đôi mắt thù hận, giống như một đêm nào đó của mấy năm trước đây cũng ở trong bệnh viện, cô cũng nhìn anh như thế, chính là ánh mắt căm ghét muốn ăn tươi nuốt sống.

“Anh nói sai, anh hiểu lầm em, tất cả chỉ là việc nhỏ, chúng ta có thể từ từ nói chuyện. Hà tất, hà tất phải làm chuyện tuyệt tình đến thế? Em thật sự rất hận anh?”, câu hỏi như chất vấn nhưng cũng chính là câu trả lời.

“Anh giờ mới biết? Tôi cho rằng tất cả những thứ đó đã trở thành dĩ vãng rồi. Anh tốt, anh hung ác, anh đối tốt với tôi, tốt đến mức tôi không kiềm chế được trái tim mình, cứ để anh đón nhận rồi ném xuống đất chà đạp”, cô nói tiếp: “Không tuyệt tình thì chúng ta không rời nhau được. Giờ tôi chỉ hi vọng anh đi, đi thật xa, chúng ta sẽ mãi không gặp lại”.

“Trần Uyển”, vẻ mặt anh tuyệt vọng, buồn bã nhìn cô hồi lâu, “Chúng ta còn giao ước ba năm”.

“Ba năm. Chỉ còn thiếu hai, ba tháng thôi, anh còn có thể làm gì? Tiếp tục cưỡng bức? Tiếp tục lấy Tôn Chính ra đe dọa tôi? Tiếp tục để mẹ anh đến nói với tôi về nhân cách thấp của nhà tôi, nói tôi chỉ biết lợi dụng con cưng của bà ấy, đòi treo cao làm phượng hoàng? Đừng quên rằng anh đã thề, nếu sai lời thề sẽ bị xa lánh ghét bỏ và lưu lạc cả đời”.

“Trần Uyển!” Một đêm ớn lạnh, cái lạnh như từ địa ngục trào lên, rồi lan đến toàn thân. “Anh bị lưu lạc xa lánh, anh xin tình nguyện. Mèo con”, anh phải hết sức nỗ lực mới có thể cất nên lời, giọng nói như không còn của chính mình nữa, “Anh tình nguyện bị xa lánh ghét bỏ, lưu lạc cả đời, chỉ mong có em bên cạnh. Anh tình nguyện”.

Cô gần như mềm lòng, những giọt nước mắt và lời nói lấp bắp của anh khiến cô mỉm lòng.

“Vậy còn đứa con? Anh không hận tôi?”, cô giờ tờ hóa đơn thanh toán trong tay lên, rồi cổ cười một cách tàn nhẫn.

Anh nhắm mắt lại rồi mở ra: “Chúng ta còn có cơ hội”.

Trần Uyển cắn chặt môi dưới, mãi đến khi cảm nhận được vị máu mới thôi. Dạ dày cuộn cuộn lên nhưng ngay lập tức không thể nôn tất cả ra được. Cô đứng yên, giọng nói lạnh nhạt: “Hết cơ hội rồi. Từ lúc anh coi thường tôi, từ lúc anh cũng tin là tôi lợi dụng anh thì anh đã chẳng còn đủ tư cách làm cha của con tôi nữa rồi. Anh về bảo với mẹ anh rằng, tất cả sẽ như nguyện vọng của bà ấy”.

Những người đứng xem thì thầm to nhỏ, rồi lời thì thầm cứ lớn dần lên khiến đầu óc anh ong ong, sau đó trở nên mơ hồ, tan biến, chỉ còn lại giọng nói lạnh lùng của cô. Trái tim như có âm thanh không ngừng đập, anh gật đầu lia lịa như đồng ý, anh đã phá hỏng tất cả.

“Trần Uyển.”

“Buông cho tôi một con đường sống, được không?”

Buông cô ra... vậy còn anh thì sao? Có một thứ mà bạn luôn mong đợi, như treo lủng lẳng trên bầu trời, bạn chỉ có thể đứng từ xa để nhìn ngắm. Nhưng anh, anh chính là người bẻ gãy tình yêu cuồng nhiệt của mình, bởi vì biết mình đã làm cần nên anh đã hết mực yêu thương, che chở, cẩn thận nâng niu, cuối cùng kết quả vẫn là vương phải sai sót.

Anh lùi về phía sau, bước chân loạng choạng, trong mắt chỉ còn bóng người dần nhỏ rồi sau đó mất hút.

Lúc Ninh Tiểu Nhã đi ra, sắc mặt mệt mỏi, trắng bệch. Thuốc gây mê vẫn chưa tan hết, ý thức vẫn còn chút lơ mơ. Nhìn hai bạn đang thờ người đứng đó, cô ấy gượng cười: “Đừng có làm bộ mặt vậy chứ, đâu có việc gì, phải không?”

Hà Tâm Mi lau mặt, nói giọng mũi: “Không sao, mọi người đều không sao”, nói rồi nhìn Trần Uyển đang ngăn người ra, khẽ hỏi: “Có phải là quá tàn nhẫn không?”.

Trần Uyển ừm một tiếng rồi ngẩng đầu lên, ánh mắt bối rối, lúc này mới biết Hà Tâm Mi đang nói cái gì, nhếch miệng, khẽ nói: “Tâm Mi, cậu biết không, một lần nhận vết thương, một lần nhận nỗi đau, nhưng đau xong thì trái tim sẽ cứng rắn hơn một chút. Cứ như thế từng chút từng chút một, trái tim sẽ ngày càng cứng rắn, cuối cùng trái tim sẽ hóa thành sắt đá. Cho nên, có người nói, không muốn tàn nhẫn với người khác, nghĩa là đang tàn nhẫn với chính mình; không muốn tàn nhẫn với chính mình, thì phải tàn nhẫn với người đáng bị thế. Nhưng tớ cảm thấy, tàn nhẫn với người khác và tàn nhẫn với chính mình cũng giống nhau”.

Trần Uyển nói xong ngơ ngẩn nhìn vào chỗ anh vừa mới bỏ đi, bên tai loáng thoáng nghe tiếng rên rỉ của Tiểu Nhã.

Trái tim sau mỗi lần đau sẽ càng thêm cứng rắn, nhưng cũng không có cách nào mềm mại trở lại.

37. Chương 68 - 69

Chương 68

“Mẹ, mẹ đã nói gì với Tiểu Uyển?”

“Còn nói gì? Nói chuyện phiếm, hỏi về học hành, công việc”.

“Thật chỉ có thế?”

“Con sao vậy? Mẹ nói mà con cũng không tin? Mẹ con là người ăn nói không đúng mực sao?”

“Vậy cái gì là gia cảnh kém, nhân phẩm thấp?”

“... Đó không phải là sự thật à? Đừng bảo mẹ có cái nhìn phiến diện về người khác, cảnh nghèo là do trời định, không oán người được, bản thân có thể thay đổi. Nhưng muốn thay đổi cuộc sống thì không được dùng thủ đoạn, nó quen con lúc bao nhiêu tuổi? Mười chín, hai mươi? Nhỏ tuổi vậy...”

“... Lần đầu tiên, là con cưỡng bức cô ấy.”

“... Mày, thằng này!”, nét mặt bà thay đổi đột ngột, “Con bị nó nắm đằng chuôi à? Miêu Miêu!”.

Anh cười ra nước mắt: “Giờ con biết tại sao cô ấy luôn nói con là đồ khốn nạn. Con không thể không khốn nạn, đó là tính trời sinh.”

“Cuối cùng chịu nghe điện thoại của anh rồi?”

“... Còn muốn nói gì?”

“Nhìn thấy em ngồi trên xe về trường, may mà buổi sớm xe ít người, còn có chỗ trống.”

“...”

“... Đêm nay trăng thật sáng.”

“... Ừm.”

“...”

“Nói sai một câu, đến mức phải xử tử anh sao?”

“Còn muốn nói chuyện này?”

“Anh nghĩ mà không hiểu, mấy ngày trước còn vui vẻ. Nói sai câu đó, em coi như anh sơ suất được không?”

“Anh sơ suất bao nhiêu lần rồi? Tần Hạo, anh chưa lớn à? Anh không thể giống như đứa trẻ, mỗi lần phạm sai lầm chỉ cần nói câu xin lỗi là người lớn có thể tha thứ... Không nói nữa, sắp ngủ rồi. Xin anh đừng gọi điện đến nữa.”

“Đừng, đừng tắt máy. Em nói với anh đi, có gì không hài lòng cứ nói.”

“Bây giờ nói những điều này còn có ý nghĩa sao?”

“Vậy không nói nhưng cũng đừng tắt máy, cùng anh ngắm trăng được không?”

...

“Lần nào... lần nào cũng nói những lời ngon ngọt để người ta vui lòng, nhưng thì lại làm không được. Lần nào anh cũng tự ý làm, sau đó lại chính tay mình phá vỡ. Anh rất có khả năng này. Trước đây, ba năm trước, tôi cho rằng mình đã bị anh hủy hoại, giày vò cuộc đời, tôi cố hàn gắn để sửa lại chính mình...”

“Mèo con...”

“Anh đừng ngắt lời tôi, để tôi nói hết một lần. Nếu không tôi sẽ càng khó chịu trong lòng”, cô hít một hơi thật sâu, “Anh không phải người xấu, trước đây tôi hận anh, hận anh sao không chết ngay trước mặt tôi, để rồi dần dần bị anh cảm hóa từng chút một và nhận ra rằng bản chất anh không xấu. Tôi giữ chặt trái tim mình, nhưng càng ngày càng khó khăn. Mỗi lần bước gần anh thêm một chút, lại bị anh vô tình đẩy ra xa. Lần nào tôi cũng tự nói với mình rằng tính anh không tốt, tính tôi cũng vậy, tôi nhượng bộ, tôi tha thứ cho anh, nhưng một lần, hai lần, lại ba lần, tôi rất mệt mỏi. Dù có chuyện lớn nhỏ gì anh đều lo lắng cho tôi, tôi biết và cảm động. Một người như anh mà có thể làm được những điều đó quả thật rất khó khăn. Nhưng so ra, tôi cũng không dễ dàng. Anh có biết là để có thể tin tưởng một người mình từng oán hận, tôi đã phải nỗ lực và trả giá thế nào không? Mỗi bước đi tôi đều lo sợ và đấu tranh với chính mình, sợ là mình đã sai, sợ là mình lại bị người khác làm tổn thương. Kết quả là... Anh nói kết hôn, tôi gật đầu, lúc đó tôi hi vọng có một người để nương tựa, có thể dựa dẫm khi núi lở, nước dâng... Nhưng dựa không nổi. Từ lúc nói kết hôn đến giờ, anh rơi vào khổ cực, tôi cũng nhọc nhằn. Đối với anh, chỉ là một câu nói ‘chuyện nhỏ’, nhưng với tôi, đó là sự phủ nhận hoàn toàn mọi cố gắng của tôi. Vì anh, mẹ anh nói gì tôi cũng không để tâm, bởi đó là mẹ anh, nhưng nếu anh cũng như mẹ anh cho rằng vì tôi mà anh phải xấu hổ, vì tôi mà gia đình anh ô nhục, thậm chí cho rằng tôi còn có những mục đích khác nữa, thì trái tim tôi dù là sắt đá cũng không thể chịu đựng được.”

“Anh xin lỗi.”

“Đừng nói xin lỗi nữa, tôi đã chai lì với mấy từ này rồi. Kết hôn là chuyện cả đời, còn mấy chục năm tương lai, nếu như vẫn thế này, lần nào cũng bị anh làm tổn thương, sau đó lại tự mình hàn gắn... Tôi không thể tưởng tượng được như vậy sẽ đau khổ đến ngần nào. Cứ như thế, chi bằng kết thúc sớm. Không phải vì anh không đủ tốt, mà vì chúng ta không hợp.”

“... Xin lỗi. Biết là em không thích nghe, nhưng ngoài câu này ra anh không biết nói câu nào nữa.”

“... Tôi tắt máy đây.”

“Đợi chút. Đứa con, đứa con là thật à? Em không lừa anh chứ?”

“... Là thật.”

...

“... Trần Uyển, nếu như được làm lại, anh tình nguyện cả đời đứng thật xa để nhìn em, anh cũng sẽ không làm chuyện đó. Xin lỗi, Trần Uyển, xin lỗi em.”

“Không có việc điều đó lại xảy ra đâu. Tần Hạo...”

“Anh biết, anh hiểu. Em nghe anh nói... Anh biết, tình yêu của anh đối với em ngay từ đầu đã bị pha tạp những thứ ngoài tình yêu, như dục vọng, chinh phục, lúc đầu anh cũng không biết làm sao để khéo léo lấy được tình cảm của một người lạ. Cho nên, anh luôn không thể để em được yên ổn, luôn khiến trái tim em và cả trái tim anh không tìm được bến đậu. Anh biết, tình yêu của anh không đến được với em, em nên đi tìm một tình yêu trong sạch hơn.”

Trăng rất tròn, nước mắt rất mặn, trái tim cô đơn lạnh lẽo.

Tháng Mười cùng năm.

Tổng Thư Ngu bộ dạng uể oải đứng cười thu hút không ít ánh nhìn tò mò, những nữ tiếp viên tay kéo vali nhỏ lần lượt đi ra từ khu vực VIP, che miệng khẽ thì thầm với nhau. Tổng Thư Ngu hình như không để ý đến, chỉ nhìn chăm chăm vào cửa ra. Lúc thấy Tần Hạo, anh thoáng ngạc nhiên: “Này, tới nhận nhầm người phải không? Sao lại để râu ria thế kia? Cậu đi làm thổ phỉ đấy à?”

Tần Hạo không cười, hỏi: “Chẳng phải nói không anh em gì rồi sao?”.

“Quan hệ của chúng ta? Nói dứt là dứt được à?” Tống Thư Ngu hớn hở, một tay cầm hành lý, một tay đặt sau lưng Tần Hạo, “Không về Bắc Kinh thăm ông nội à? Đi thẳng đến Tế Thành sao?”.

“Làm xong việc ở Tế Thành rồi về.”

Tống Thư Ngu thấy Tần Hạo bước đi vội vã, cũng không muốn vạch tim đen bạn ra, cười thầm đuổi theo.

“Tần Dao vẫn khỏe chứ?”

Tần Hạo gật đầu, nhìn quang cảnh ngoài xe. “Vẫn khỏe, chỉ có ồn ào chuyện ly hôn thôi.”

“Cậu để râu trong thật đẹp trai, đi vào đường bê dầu hay sao?”

“Cả tháng nay tớ toàn ở Fraser câu cá hồi, không gặp ai, sau khi biết tin liền về ngay, đâu có kịp chỉnh trang lại.”

Tống Thư Ngu nhướn mày, rõ ràng là không tin. “Một tháng mà râu dài thế này, vậy thì những chỗ khác dài cỡ nào?”

“Đừng nói lan man vớ vẩn, nói vào trọng điểm đi.”

“Diệp Thận Huy, chưa nói vấn đề quan trọng với cậu à? Giang Văn Đào, Hồng Hạo Lâm bị bắt điều tra. Hồng Kiến Học bị năm, sáu ngân hàng đòi nợ, phải bỏ cả những căn hộ giá thấp, nửa Nam Quân của Công ty Hằng Vũ bị Diệp Thận Huy chiếm trọn, tất cả được thu vào cùng kiến trúc Tín Thành. Cậu đúng là được hưởng phúc, mọi việc đều để tụi này giải quyết xong mới biết mà về. Nhưng chuyện con hẻm Chu Tước thì tớ sẽ không lo tiếp đâu, tớ có mấy cái đầu chứ, mới bảy, tám tháng mà mất mấy năm tuổi thọ.”

“Cô ấy, bức thư đó giao đi rồi à?”

“Giao rồi, không có bức thư của cô ấy làm sao mà nhanh gọn vậy được? Giao cho Diệp Thận Huy, cũng không biết làm sao mà cô ấy lại tin tưởng anh ấy, đóng cửa phòng nói chuyện hơn nửa tiếng, lúc đi ra thì nước mắt giàn giụa.”

Ánh mắt Tần Hạo buồn bã, không nói lời nào.

Tống Thư Ngu liếc nhìn bạn, “Đừng để trong lòng nữa, chẳng phải chỉ là một bức thư sao? Cậu là nhân vật quan trọng mà chấp chuyện này à?”.

“Cô ấy có khỏe không?”

“Cậu thật đã rèn luyện được tính kiên nhẫn rồi, đến lúc này mới hỏi. Vẫn khỏe, chỉ là mới mỗ để thôi, đứa bé được hai cân rưỡi, nói là lúc mang thai điều kiện không tốt. Tội nghiệp cô ấy, lúc mới biết có thai, suýt nữa bị ông Cử đánh cho lên bờ xuống ruộng, Ủy ban khu dân cư cũng cho người làm công tác kế hoạch hóa đến làm việc, bà con hàng xóm lời ra tiếng vào suốt ngày, mang thai năm, sáu tháng mà cô ấy vẫn đến trường bảo vệ luận văn. Ở trường, tớ cũng nói giúp cô ấy mấy lời, ân huệ này cậu phải nhớ kĩ đó. Còn, vẫn còn, ngày hè nắng nóng, tớ còn thấy cô ấy dậy sớm giúp mợ bán điểm tâm sáng. Hà Tâm Mi nói ban ngày cô ấy đến xưởng lấy chuỗi hạt về nhà khâu”. Tống Thư Ngu nói xong, chỉ thấy Tần Hạo chăm chú nhìn ra ngoài xe, trong lòng cũng buồn bã. “Cái này cũng không thể trách cậu vì cậu không biết sự thể. Nhưng nói đi nói lại, nếu là người khác, tớ không thích can dự, không thích nói thẳng ra, mà muốn xem chuyện vui sau mười năm, hai mươi năm nữa.”

“Ông nội mắng tớ thậm tệ, nói rằng tớ đã làm hỏng đời con gái nhà người ta, cần phải nhốt mình vào trong phòng để suy nghĩ về cách ứng nhân xử thế, chịu đựng cực khổ, chịu đựng giày vò. Đã cưỡng đoạt người ta rồi mà còn tỏ ra hồng hách, đáng đời tớ mà.”, Tần Hạo quay đầu gượng cười.

Tống Thư Ngu đi thẳng đến cổng bệnh viện mới nói: “Cứ từ từ, vẫn còn hi vọng. Có muốn thăm đứa bé xấu xí không?”, Tống Thư Ngu khề thì thầm.

Tần Hạo gật đầu, hoàn toàn không chú ý bạn nói cái gì. Khuôn mặt cau có, đôi mắt nhắm nghiền, trong giấc ngủ cái miệng nhỏ méo xẹo hình như không vừa ý điều gì. Con của anh! Trong tim anh có cả niềm hân hoan lẫn nỗi buồn thương, chợt thấy mắt nóng bừng, cổ họng nghẹn lại không kiềm chế được bản thân.

“Tên gì? Lấy tên nào chưa?”

Tống Thư Ngu nghe giọng bạn hơi run run, trong lòng cũng xót xa, vỗ vai Tần Hạo an ủi: “Vẫn chưa, nghe mẹ cô ấy gọi là Đậu Đình.”

Tần Hạo gật gật đầu.

“Được rồi, muốn đi thăm đại nhân không? Không đi thăm... hai ngày nữa là xuất viện rồi.”

Tần Hạo đưa mắt nhìn vách tường hành lang, đột nhiên nói: “Không đi. Tớ... tớ vẫn chưa nghĩ được nên gặp mặt thế nào”.

Tống Thư Ngu hiểu liền gật đầu, nhìn Tần Hạo nhướng người vào nhìn trong nhà kính, bất giác thở dài.

Chương 69

Cô xuất viện vào một ngày đẹp hiếm hoi, trước khu phòng bệnh có mấy cây phong, tán cây rợp đỏ như che lấp ánh mặt trời. Mặt trời buổi trưa soi chiếu như nhảy nhót trên những cành lá tạo nên màu vàng chợp mắt.

Mẹ vui khôn xiết, cuống quýt nói: “Đậu Đình của chúng ta may mắn, ngay cả lúc xuất viện ông Trời cũng mừng vui.”

Cậu con trai nhỏ đang ngủ say sưa trên đôi tay, ngũ quan hài hòa, cánh mũi phập phồng. Đứa bé trắng nõn này đã nằm trong cơ thể cô suốt hơn chín tháng trời, bây giờ có tên có số phận rồi. Trần Uyển đón ánh mặt trời ấm áp, trong mắt có cả sự chua xót.

Mẹ nói đứa trẻ là kẻ thu nợ đời của cha mẹ, chẳng sai chút nào. Chú nhóc này là một ví dụ, lúc cô sinh, nước ối vỡ ra đến khô kiệt, đau đớn vô cùng, mà cố gắng dùng lực đến mấy nó cũng không chịu ra, nó đến thế giới này mà hai, ba tiếng đồng hồ không ngừng làm cô đau đớn. Cái cơ thể nhỏ nhắn khóc ré lên kinh thiên động địa.

Buổi tối thường rất khó dỗ Đậu Đình vào giấc ngủ, Trần Uyển ôm con đi lại chầm chậm trong phòng. Thăng bé cứ rời vòng tay là khóc thét, ngay cả mẹ cũng nói không thể cứ nuông chiều nó thế này sẽ thành thói quen. Cô hiểu điều đó, nhưng mỗi lần thăng bé khóc lên là lại làm trái tim cô đau đớn. Lúc thay tã, lúc cho bú, nhìn tay chân nó trắng hồng, cô nghĩ, tất cả đều rất đáng.

Sau khi chia tay cô mới biết mình mang thai, quả nhiên đúng như lời cổ nhân nói: “Cơm có thể ăn đại, lời không thể nói bừa”. Liên tục mấy ngày, cô tự nhốt mình trong phòng, không dám ra ngoài. Chỉ đến một ngày, Ninh Tiểu Nhã nằm mơ, khóc rầm rức, tỉnh dậy nói: “Tớ nằm mơ, nó đứng ở góc tường đó, khóc hu hu gọi tớ là mẹ.”

Cô cảm nhận được nỗi đau, đi tới nắm lấy tay Tiểu Nhã, khẽ an ủi, cuối cùng mới nói: “Tiểu Nhã, làm sao bây giờ? Tớ cũng có rồi.”

Hà Tâm Mi hoảng hồn suýt chút nữa ngã xuống giường, lơ mơ một lúc thì chỉ hét lên được một tiếng: “Trời...”

Nếu như không tận mắt nhìn thấy nỗi đau đớn của Tiểu Nhã, có lẽ cô đã chọn lựa quyết định cắt đứt tất cả với anh. Nhưng thời khắc đó, cô khát khao sinh nó ra. Cô không cha không mẹ, nhưng cũng sống tốt đấy thôi? Đứa con sinh ra không đúng lúc là vận rủi hay là do ông Trời rủ lòng thương? Ai có thể đoán được?

Hà Tâm Mi sau khi biết quyết định của cô, lại oán trời. Mãi sau mới nói: “Đây là chuyện riêng của cậu, vì thỏa mãn lòng mong mỏi của cậu mang đứa bé tới thế giới này, sau này nó sẽ phải hứng chịu bao nhiêu cặp mắt soi mói? Cứ coi như cậu nuôi được nó, sau này dạy dỗ làm sao? Nuôi con trẻ không như nuôi một chú cún, chỉ cần cho ăn là xong đâu”.

Cô im lặng.

Ninh Tiểu Nhã buồn bã ngồi xuống một lúc lâu mới nói: “Tớ ủng hộ Trần Uyển. Mặc dù tớ đã làm điều ấy, nhưng tớ thấy hối hận, lúc nào cũng tự trách mình, tự hỏi lỗi biết bao ngày rồi, tớ sợ rằng mình sẽ hối hận cả đời.”

Hà Tâm Mi đành chịu không còn cách nào, bò dậy cầm lấy giấy bút, ghi ra những khó khăn gặp phải, sau đó ném lại trước mặt Trần Uyển, “Cậu tự xem đi, cái này là những thứ tớ nghĩ tới, còn nhiều thứ chưa nghĩ ra.”

Sự thật thì đúng như những gì Hà Tâm Mi đã liệt kê, cái nghĩ được cái chưa nghĩ được, từng thứ một cứ liên tiếp xuất hiện, những khó khăn ấy đang đợi cô vượt qua.

Đầu tiên là cậu, lúc đó cậu nổi trận lôi đình, Trần Uyển chưa từng thấy cậu giận dữ như vậy bao giờ, cậu cầm cái chày cán bột trong bếp định đánh cô, kết quả là bị mợ ôm chặt lại. “Ngày mai đi bệnh viện. Còn nữa, là của ai? Con nói thật đi. Là thằng khốn nào? Tôi không đánh chết nó thì không phải là người họ Củng.”

Cô quỳ xuống không nói, mái tóc dài phủ mặt, che đi những giọt nước mắt.

“Nói mau! Là con nhà nào? Tiểu Uyển, cha mẹ con trên trời nhìn thấy, con bôi tro trát trấu lên mặt họ, con không thể đối xử như thế với cha mẹ con.”

“Cậu...”

“Dưới đất lạnh, con có... không được quỳ, đứng dậy Tiểu Uyển, đứng dậy từ từ nói.” Mợ đến dìu cô đứng dậy, nhưng cô nói không nên lời, nằm phủ phục xuống đất.

“Tiểu Uyển, đứa bé chưa thành hình. Nếu đẻ thì sau này còn lấy ai được, đó là việc cả đời.”

Cả đời. Cô cảm giác mình đã trải qua một đời rồi. “Cậu mợ, coi như là con cái nhà họ Trần cũng được, coi là máu mủ của con cũng được, để con sinh nó ra được không? Con đảm bảo sau này con tự nuôi, con đảm bảo sau này...”

“Con nói thế là ý gì? Cậu có phải vì không muốn nuôi đứa trẻ đâu? Cậu muốn tốt cho con, con chỉ là một cô gái... đứng dậy nói, quỳ lâu sẽ làm tổn thương cơ thể.”

Sau ngày hôm đó, cậu không hối thúc cô đi bệnh viện nữa, nhưng lại hút thuốc nhiều hơn trước. Cô thì ngoài việc đi in tài liệu, vào căng tin, lên lớp ra thì lại đi chợ thuê một quầy hàng tạm thời, mua hai sọt rau gánh về, sau khi giúp mợ bán xong điểm tâm sáng thì bày rau ra quầy bán. Mỗi buổi sáng thức dậy, trong chiếc bình sành luôn có canh cậu để hầm sẵn.

Cô ngày càng ít nói, mỗi lần nhìn cậu hút thuốc, vẻ mặt buồn bã cùng mái tóc hoa râm thì cô lại tự trách bản thân, ăn năn hối hận, thấy rằng sự cố chấp của mình đã mang đến cho ngôi nhà này thêm đau khổ, thậm chí có lúc cô muốn tới ngay bệnh viện giải quyết, hoặc hỏi mượn tiền người khác để bỏ cái thai đi. Nhưng, lúc được khoảng hai mươi tuần tuổi, nhịp tim thai nhi thay đổi lạ kỳ, thời khắc đó, cô biết mình không thể bỏ nó.

Cô giúp mợ cùng bán đồ điểm tâm sáng, cùng bày sạp bán rau, đến tháng thứ năm thứ sáu thì mượn chiếc váy thụng của Hà Tâm Mi mặc đến trường. “Được đấy, không thấy to, nhìn cậu béo ra, có ai hỏi thì nói bụng bị trướng”, Hà Tâm Mi luôn có khả năng vỗ về người khác. Trần Uyển đành cười, “Cậu sờ xem, đến đây, sờ cái gì? Xoa xoa xem.”

Đôi mắt Hà Tâm Mi từ chăm chú chuyển sang kinh ngạc rồi mở to dần, cô ấy khẽ cười, cười xong thì mắt lại ầng nước.

Tiểu Nhã nôn nóng: “Hà Tâm Mi, đi ra, để tớ sờ xem nào”.

“Tiểu Nhã, nếu tớ nói cảm ơn cậu, liệu có nhảm tâm quá không?”

Tiểu Nhã lắc đầu nói: “Coi như là có cả con tớ cùng sống trong đó là được rồi”.

“Đậu Đình, phải cảm ơn cô Ninh, không có cô ấy thì giờ con đang lang thang giữa rừng hoa cỏ nơi thiên đường rồi.” Vết thương của Trần Uyển đứng lâu vẫn còn đau, lúc cô chậm chậm ngồi xuống thì làm Đậu Đình giật mình tỉnh dậy, miệng trẻ ra chuẩn bị khóc. “Đừng khóc, đừng khóc, ồ ào là ông cậu đánh mông đó. Ngoan nào.” Cô học cách của mợ, ôm thằng bé khẽ đung đưa.

Mợ dạy cách bế ra sao, làm sao để cánh tay đưa ra sau gáy. Lần đầu tiên mợ mang Đậu Đình đến trước mặt cô, cô lúng túng, đầu óc trống rỗng, không biết bế đứa bé non nớt này làm sao cho đúng. Nhưng khi

bế vào lòng, tất cả lại trở nên dễ dàng, dường như đó là bản năng, là hạt giống cô đã ấp ủ hơn hai mươi năm ở một góc trái tim.

Mẹ, mẹ có nhìn thấy không? Con cũng làm mẹ rồi.

Cô dựa vào đầu giường mơ màng chớp mắt một lúc thì lại bị tiếng khóc ré lên của Đậu Đình đánh thức, gương mặt hồng hồng tỏ vẻ không vui. Cánh tay hơi mỏi, cô chuyển Đậu Đình sang tay kia, mẹ đã buồn ngủ, mắt kèm nhèm đi lấy bình sữa hâm nóng lại.

“Mợ, mợ đi ngủ đi. Chẳng mấy chốc là trời sáng.”

“Vây để mợ ngủ thêm một chút rồi thay phiên cho con, nuôi trẻ nhỏ thật khổ, phải qua khoảng nửa năm mới đỡ. À, trong tháng ở cữ mà cứ ngồi thế này sẽ phát bệnh ra đấy.”

“Mợ, con không yếu vậy đâu.” Thế này cũng chẳng đáng gì, thời kỳ mang thai mới khổ sở. Ăn cái gì vào là nôn ra cái đó, nằm xuống cũng không thấy yên. Sau đó lộ rõ bụng bầu, bà con hàng xóm chỉ trỏ này nọ, lúc cô đi ra đi vào chỉ có thể coi như không hay biết, nhưng cô biết cậu mợ vẫn thầm thở ngắn than dài. Lại có mấy người trong Ủy ban vào nhà nói không có giấy được phép sinh thì phải cưỡng chế phá thai, tới khi cậu cầm dao đứng ngay cửa bọn họ mới chịu lui.

Một hôm, Tống Thư Ngu dẫn theo Diệp Thận Huy đến nhà. Họ đến vì bức thư kia.

Con người Diệp Thận Huy, Trần Uyển đã nghe Tần Hạo nói rất nhiều, nhưng vẫn như trước đây, cô cảm thấy nhân vật này như có đám mây mù che phủ. Cô không đoán được bức thư đó có liên quan gì đến anh ta, nhưng nghĩ chắc là rất quan trọng. Cô nhớ lời cậu và Tôn Chính nói, không được tùy tiện đưa thư cho người khác, không được tùy tiện tin tưởng người khác. Nhưng ngày hôm đó, cô đã bị làm cho xúc động.

Anh ta nói thời niên thiếu, cũng giống như cô tự làm tổn thương mình và tự đấu tranh vùng vẫy. Họ có cùng trải nghiệm, cùng từ bùn tro mà vươn lên làm lại. Cô chọn cách tin anh ta, nhưng có điều kiện, một là giúp cô làm giấy phép khai sinh và hộ khẩu cho Đậu Đình, hai là không được nói về đứa bé cho bất kỳ người họ Tần nào.

Lời nói của cô như chạm vào sợi dây thần kinh nào đó của Diệp Thận Huy, anh ta nhìn cô, nhưng lại như nhìn một người khác, trong ánh mắt đầy vẻ đau khổ không cất thành lời, cuối cùng mới như từ một nơi xa xăm nào đó bừng tỉnh trở về, hỏi: “Cô quyết định sinh? Một mình nuôi dưỡng? Không nói cho cha đứa bé? Những khó khăn phía trước cô cho rằng bản thân có thể vượt qua?”

Trần Uyển gật đầu.

“Đàn bà đúng là đều điên khùng”, anh ta buột miệng nói, sau đó lấy lại bình tĩnh, “Chuyện con cái, Tiểu Ngũ cũng có bốn phận, mặc dù tôi và Tống Thư Ngu đều không tán thành hành động của cậu ta, thậm chí là phản cảm, nhưng nghĩ kĩ lại, cô đối với cậu ta cũng không công bằng. Hơn nữa, phụ nữ đơn thân nuôi con lớn lên, khó khăn chồng chất không thể tưởng tượng nổi. Con người cũng nên thuận theo cuộc sống thực tế, đừng cố chấp mà để mình gánh vác những trách nhiệm khó khăn”.

“Các anh cảm thấy tôi rất độc ác phải không? Hay các anh đều nghĩ tôi hận anh ấy, cho nên tìm cách trả miếng”. Cô vô ý làm tuột chiếc vòng tay, khiến nó lăn tròn, tâm trạng dần bình tĩnh trở lại, nói: “Thật ra các anh nghĩ quá nhiều. Tôi chưa từng nghĩ sau này anh ấy sẽ có ngày biết được sự hối hận là cái gì. Tôi sống vội vã, căn bản là không có thời gian để suy nghĩ nhiều thế. Cứ đơn giản mà sinh con, sinh một đứa con của riêng tôi mà thôi. Nếu như sau này Tần Hạo thật sự chín chắn, hoặc tính cách anh ấy thay đổi, anh ấy đến thăm nó cũng chẳng sao. Nhưng, đứa con này là do tôi một mực giữ lại, là tôi lấy tất cả những gì mình có để đổi lấy, nó họ Trần.”

Sau đó, những ngày tháng của cô đều trải qua với cảm giác thấp thỏm lo âu, nghe ngóng mọi tin tức, Phương Tôn Chính không tìm được phản nản: “Em lo cho cái bụng em kia, có ai làm mẹ như em không? Người ta thì đều ăn ngon, ngủ kĩ, được chăm sóc kĩ lưỡng. Em trút gánh lo đi, có tin gì lẽ nào anh không bảo em? Ngủ một giấc đi.”

Cô ngủ sao được? Buổi chiều lúc xâu hạt, đầu óc cô đã tỉnh hẳn, ban đêm lưng đau không trở người được, ngón chân bị chuột rút, cô chỉ có thể ngồi dậy âm thầm chịu đau.

Thời gian sau có tin tức truyền đến, lúc đó cô gần như không đứng vững. Hồng Hạo Lâm và Giang Văn Đào cùng bị bắt là tin tức nội bộ, trong điện thoại Diệp Thận Huy chỉ nói sơ qua, sau đó nói Hồng Kiến Học vượt biên bỏ trốn. Lúc Tôn Chính xác nhận tin này, gánh nặng trong lòng cô bao lâu nay đột nhiên biến mất, chỉ còn lại một khoảng không trống rỗng.

“Cậu, có thật không?”

Cậu đặt điện thoại xuống, “Mai cậu đến nghĩa trang thăm cha mẹ con, nói chuyện. Con đợi sinh xong rồi hãy đi”.

Cô lắp bắp gật đầu, đi vào phòng ngồi xuống mép giường, mãi lâu sau mới lấy lại được tinh thần, khóc không thành tiếng.

Ai nói là không có công bằng? Làm sai sẽ phải trả giá, chỉ có điều người đã chết rồi, còn có tác dụng gì đâu? Người từng cười ha hả nói sẽ tiết kiệm để làm của hồi môn cho cô, cuối cùng lại khiến con mình thành một đầu bếp, người ấy đã mất từ lâu rồi.

“Mợ, hình như con đang vỡ ối.”

“Ôi trời ơi, vỡ nước ối là sắp sinh rồi... Ông Cung, ông Cung...”

38. Chương 70 - 71

Chương 70

Hà Tâm Mi khom người bên chiếc nôi, tỏ ra bất ngờ: “Mới có một tháng thôi mà thay đổi nhanh thế sao? Mới sinh ra mà như ông cụ non ấy, nhìn này, cái mũi này, cái cằm này, rất giống... người nhà cậu.”

“Đứa nhỏ này á, lớn nhanh như thổi. Đừng bảo Đậu Đình nhà chúng tôi nhỏ nhá, mới một tháng mà đã làm anh lớn rồi đấy”, mợ nghe không hiểu phần mà Hà Tâm Mi cố tình lược đi.

Trần Uyển vừa từ bếp đi ra, mỉm cười nói: “Hà Tâm Mi, cậu đầy bụi đất đừng có chạm vào con tở, rửa sạch sẽ đi đã”.

Hà Tâm Mi tốt nghiệp xong được làm việc ở tòa soạn báo, bay nhảy khắp nơi, Tiểu Nhã cũng đã đi khắp gần xa, còn Trần Uyển, sau khi Đậu Đình đủ tháng, cô lại tiếp tục lao vào cuộc sống của mình.

Hà Tâm Mi rửa tay xong đi vào, thấy mợ Trần Uyển đã ra ngoài liền kéo cô ngồi xuống, hỏi: “Diệp Thận Huy đã tặng nhà sao không lấy?”

Cô im lặng, cuối cùng mới nói: “Không thể nhận”.

“Sao cậu ương ngạnh thế? Cậu cho rằng đó là cho không à? Người ta nói là tiền cảm ơn. Cậu có biết là diệt được nhà họ Hồng, họ đã kiếm được bao nhiêu tiền không? Công ty Hàng Vũ của Hồng Kiến Học bị họ câu kết thầu tóm, cái nhà ấy đối với họ chỉ bằng giá món rau thôi. Chỉ một nửa số tiền chỗ đất khúc ngoặt của Nam Quân cho ngân hàng vay đã là đủ con số này”, nói rồi dùng tay ra dấu, thấy Trần Uyển chỉ cười, thì cô ấy lại hấp tấp nói: “Không có lá thư của cha cậu, liệu họ có dễ dàng vậy không? Diệp Thận Huy cái gì mà chả nhiều, tiền nhiều, nhà nhiều, cậu có lấy một căn cũng chả ảnh hưởng gì”.

“Tớ biết giờ cậu làm cho trang Tài chính Kinh tế, biết mọi thông tin nội bộ. Chuyện nhà cửa, tớ cũng đã nghĩ qua, cậu tưởng tớ không động lòng à? Dịp Tết, Tiểu Vũ dẫn bạn gái về, vừa thấy gia cảnh nhà mình là cô bé ấy đã nhăn mặt, may mà không hỏi này nọ nhiều. Mợ tớ đau lòng lắm, ngồi trong phòng nửa ngày không ra. Tiểu Vũ nói học xong Thạc sĩ sẽ tìm cách ở lại Bắc Kinh, nhưng đâu có dễ dàng gì, phải không? Sau này nó phải lấy vợ. Tớ ở đây lại đèo bồng con cái, chẳng còn mặt mũi nào, thấy Diệp Thận Huy tặng nhà làm sao không động lòng cơ chứ? Nhưng tớ nói chuyện đó với cậu, cậu không đồng ý, nói làm như vậy chẳng khác gì là đem cha mẹ tớ ra bán.”

Hà Tâm Mi không biết nói sao. “Nhà cậu ai cũng tính khí ngang bướng như vậy.”

“Ha ha, cứ nghĩ thế đi.”

“Vậy còn công việc?”

“Diệp Thận Huy nói giữ một chỗ cho tớ ở Tín Thành, Tồn Chính cũng nói muốn mở quán rượu, hỏi tớ có muốn giúp không. Tớ vẫn chưa nghĩ thông.”

“Vậy tốt rồi. Coi bên nào trả nhiều tiền là được.”

“Giờ không nói nữa, tớ vào bếp cái đã. Thầy Tổng và Tồn Chính sắp đến rồi, đến là nhập tiệc ngay đây.”

Tồn Chính và Tống Thư Ngu bước vào cửa làm cơn gió lạnh ủa vào. “Gặp ở dưới cầu thang, trở trời rồi, ngoài kia gió lớn lắm”, Tồn Chính vừa nói vừa xách giỏ lớn đựng đầy trứng gà bước vào bếp, “Mẹ anh mua giúp ở mấy nhà bà con dưới quê.”

“Sáng sớm vậy mà anh đi trấn Thành Quan à? Lạnh thế sao?”

“Sáng anh ngủ ở Đế Cung mấy tiếng, không nhân lúc đồ còn tươi mang về thì còn đợi đến khi nào?”

“Lần trước còn ăn chưa hết, anh cứ để đấy đã. Anh ra ngồi với thầy Tổng một chút, em ở đây sắp xong rồi.”

“Thầy Tổng có cậu và Hà Tâm Mi lo rồi, anh ở đây giúp em một tay.”

“Không cần đâu, anh cái gì cũng không biết làm, cứ ra ngồi trước đi”. Tấm lòng của Phương Tồn Chính, không phải Trần Uyển không hiểu, mấy năm trước cô cũng từng rung động, muốn cuộc sống yên ổn, nhưng bây giờ cho dù mợ có gợi ý thế nào chẳng nữa cô cũng tuyệt đối không đón nhận. Lợi dụng tình yêu của Phương Tồn Chính, quả thật không công bằng đối với anh ta. Giọt dầu nóng bắn lên mu bàn tay, cô giạt mình vội lùi lại.

Người không nhiều, nhưng Trần Uyển rất chú tâm vào nấu nướng, so với hồi nấu tiệc ngày xưa ở con hẻm Chu Tước thì năng lực của cô đã lên mấy cấp. Trong bát Hà Tâm Mi đầy thịt gà hầm nấm, miệng thì nhai vụn hấp gừng, vậy mà vẫn nói oang oang. “Trần Uyển, cậu thiên vị, trước đây đến Kim Thịnh chưa từng thấy cậu làm mấy món này”. Nói xong thì bị Tống Thư Ngu đá ột cái ở dưới gầm bàn, giạt mình nhận thức được, liền đưa mắt lên nhìn sắc mặt cậu Trần Uyển, nói bổ sung: “Thầy Tổng, chúng ta ở nhà thầy nấu cơm, Trần Uyển đúng là số một.”

Ông Cửng Tự Cường nhâm nhi ly rượu nói: “Thật ra món càng đơn giản càng thử được tài nghệ, những món ăn thường ngày mới thấy rõ thực lực.”

Tống Thư Ngu gật đầu tư lự, bỗng hỏi: “Chú Cửng, tiệm ăn nhà mình đã đóng cửa từ lâu, chú có nghĩ tới việc mở một tiệm khác không?”

Ông Cửng Tự Cường vẻ chán nản, “Mở tiệm phải có mặt bằng, có người ăn, nếu không tay nghề có cao thế nào cũng chẳng ích gì. Giờ tìm một vị trí có mặt bằng tốt không dễ dàng gì.”

Chẳng qua là chuyện tiền nong thôi, Tống Thư Ngu gật gù, nghĩ ngợi rồi nói: “Thật ra không phải lo lắng khi mở quán ăn tại nhà riêng, khách khứa thì không lo, cháu và Diệp Thận Huy quen biết rộng, sẽ giới thiệu đến, chỉ cần tay nghề chú và Tiểu Uyên có thể giữ khách thôi.”

“Quán ăn tại nhà riêng?”, Trần Uyển và Phương Tồn Chính cùng thốt lên hào hứng.

“Không cần tìm mặt bằng ở giáp mặt đường, bình thường là được, chỉ cần ra vào thuận tiện, dễ đậu xe. Trang trí tao nhã một chút, cũng chẳng tốn là bao.”

“Cháu có thể đến tòa báo tìm người giúp để được quảng cáo miễn phí”, Hà Tâm Mi cũng hứng thú, “Làm cái này tốt hơn vào công ty của Diệp Thận Huy, chỉ làm buổi tối, cậu cũng có nhiều thời gian chăm sóc cho Đậu Đình. Hơn nữa, không cần quá nhiều tiền, chỉ mất tiền trang trí, sửa chữa thôi.”

Trần Uyển nhìn sang cậu, thấy cậu cũng có chút hứng thú. Muốn hỏi cho kĩ một chút thì Tống Thư Ngu đứng dậy nói xin lỗi, rồi vào bếp nghe điện thoại. Hà Tâm Mi nhếch môi, “Giả vờ giả vịt, chắc lại là sư mẫu đây mà”. Thấy Trần Uyển tò mò, cô ấy liền giải thích: “Thời gian gần đây lúc nào anh ấy cũng tỏ ra bí mật, hỏi có phải là sư mẫu của chúng ta không thì không thừa nhận.”

Đổi ợ ăn cơm, Trần Uyển ôm Đậu Đình về phòng. Ru con ngủ xong, cô mở tủ, lấy từ dưới đáy lên một cái hộp. Vuốt ve mặt nhưng màu tím lúc lâu mới lấy hai chiếc đồng hồ ra, một là của cha, một là của anh ấy tặng. Không biết vì mỗi ngày phải lên dây cót đồng hồ mà nhớ về họ, hay do nhớ tới họ nên mới lên dây cót mỗi ngày. Cô sờ lên cái tên được khắc trên mặt sau của đồng hồ, từng vòng từng vòng một, hàng trăm cảm xúc như những đợt sóng dữ dội tấp vào trái tim cô.

Lúc tiền mấy người về, Trần Uyển gọi Tống Thư Ngu đi chậm lại một chút, “Thầy Tống, thầy quen biết nhiều người. Phiên thầy giúp em bán cái này được không?”

Tống Thư Ngu nhìn cái hộp trong túi, rồi giương mắt nhìn cô.

“Em chỉ có cái này đáng tiền. Em... tiền viện phí, em tiêu của cậu nhiều quá rồi.”

Tống Thư Ngu gật đầu bước đi, được mấy bước thì quay đầu lại nói: “Nếu thật sự muốn làm quán ăn tại nhà riêng thì để anh hỏi Diệp Thận Huy, anh ta làm việc đó tốt, tìm địa điểm dễ dàng. Tiền thuê thì em cũng không cần lo, để anh bàn với anh ta”. Lúc lên xe anh quay đầu nhìn thì thấy Trần Uyển vẫn đứng ở đó, mập mập hơn năm trước, lưng thẳng đứng, đầu hơi nghếch lên, giống hệt như những cây mai ở Tiểu Hoàn Sơn.

Đưa Hà Tâm Mi về. Anh tiếp tục quay về nhà mình, bấm thang máy đi lên, Tống Thư Ngu không ngạc nhiên khi thấy Tần Hạo đang đứng ở cửa nhà. “Cậu theo tớ cả đoạn đường là biết ngay có chuyện chẳng hay. Nhưng tớ ăn no rồi, giờ muốn ngủ, cậu cứ tự nhiên.”

“Đừng thừa nước đục thả câu, cậu nhanh nhanh chút nào”, Tần Hạo vừa ngồi xuống đã giục.

“Ha ha.” Tống Thư Ngu thông thả mở chai rượu đưa cho bạn, đi vào thay quần áo xong mới bước ra đưa hai tấm ảnh, “Ảnh chụp đầy tháng, tớ giúp cậu rồi, cậu cảm tạ tớ thế nào đây?”

Nhưng Tần Hạo dường như không nghe những gì Tống Thư Ngu nói, nhìn chằm chằm vào tấm ảnh đôi mắt lóe lên những tia lấp lánh. “Lớn hơn rất nhiều. Mắt mũi cũng lớn hơn, rất giống, rất giống tớ.”

“Đúng là giống cậu, có thể hành hạ người ta đến chết. Tớ ở nhà cô ấy có hai, ba tiếng mà không lúc nào thấy thằng nhỏ ở yên. Cả nhà có mấy người cứ phải thay phiên nhau bế, Trần Uyển ăn cơm cũng không được ngon. Đến khi chúng tớ ăn xong thì thấy thằng bé đã ngủ vì hành hạ mọi người đến mức mệt rồi.” Tống Thư Ngu và Tần Hạo nhìn nhau cười, thấy trong mắt Tần Hạo có niềm tự hào của một người cha, anh bất giác thở dài. “Tên cũng đặt rồi. Trần Khắc Lễ. Nghĩa là phải giữ lấy lễ, tớ nghe mà cảm thấy như đang cảnh cáo cậu vậy?”

“Được rồi, cậu đừng lấy tớ ra đùa giỡn nữa”, Tần Hạo có chút đau khổ, “Cô ấy khỏe không?”

“Chẳng phải cậu luôn theo sát cô ấy suốt tháng nay sao? Cô ấy khỏe hay không, chẳng lẽ cậu không biết?”

“Cô ấy không hay xuống lầu, đứng xa nhìn thấy được à?”

“Dĩ nhiên là không quá khỏe. Có cái này cho cậu”, Tống Thư Ngu vào phòng lấy chiếc hộp mà Trần Uyển đưa ra, “Nói là muốn bán đi”.

Chỉ cần nhìn chiếc hộp là Tần Hạo đã biết đó là gì, anh sờ sờ vào chiếc đồng hồ nơi cổ tay mình, tên cô mỗi phút giây đều gần kề từng mạch đập của anh, nhưng người thì anh chỉ có thể đứng nhìn từ xa. “Cậu giúp tớ đưa tiền cho cô ấy, bao nhiêu tiền tớ chuyển cho cậu.”

“Tiểu Ngũ, cậu nghĩ gì thì? Cậu vẫn chỉ biết có vậy thôi sao?”

Tần Hạo nhìn vào chiếc ly trong tay, im lặng, hồi sau mới nói: “Cô ấy hận tớ tới mức này, tớ còn có thể làm thế nào? Đành ngậm đắng đứng từ xa nhìn cô ấy thôi”.

“Nói với cậu bao nhiêu lần rồi, đứa con là sau khi chia tay mới biết. Cô ấy hận cậu thì liệu có sinh nó ra không?”

“Cho dù không hận tớ, cô ấy cũng không muốn quay về với tớ.” Anh thu mình vào góc sofa, ánh mắt buồn bã xót xa. “Lấy việc bảo rằng đã phá thai làm lý do chia tay, tớ hiểu ý của cô ấy. Muốn tớ hận cô ấy, giận đến mức không cần quan tâm đến chuyện sinh lão bệnh tử, như vậy cô ấy mới có thể sống bình yên. Tớ theo ý của cô ấy, đứng từ xa nhìn về. Sau này...” Sau này anh không dám nghĩ đến, sinh lão bệnh tử, tiếp

đó lại câu nam cưới vợ nữ lấy chồng. Mấy lần anh thấy xe của Phương Tồn Chính đậu ở dưới nhà cô, còn thấy anh ta mang chiếc xe đồ chơi lên lầu. Anh đã cố kiềm chế tâm trạng, sau đó liền cảm thấy tim mình nhói lên từng cơn đau đớn.

“Mọi người trong nhà đều biết rồi à?”

Tần Hạo lặng lẽ gật đầu, “Ông nội không ngừng gọi điện đến mắng, mẹ tớ chẳng biết phải làm sao nói sẽ đi xin lỗi thì bị ông mắng thêm trận nữa, bảo mẹ đừng có nhúng vào. Ban đầu đã không thích thì sẽ không ép phải thích”, anh nhếch khóe miệng, “Tớ cũng nói rồi, bảo bà ấy đừng can dự nữa. Không phải họ...”. Anh ôm mặt, nỗi đau đớn trong tim cứ thể lan ra khắp cơ thể mà không tài nào ngăn nổi.

Tống Thư Ngu chẳng biết phải làm sao.

Mọi người đều hiểu tình yêu, mọi người đều cho rằng mình hiểu tình yêu. Nhưng, còn có một tình cảm xa xỉ hơn, quý báu hơn, không cần đòi hỏi, không mong được đền bù thì chỉ có vài người thấu hiểu?

“Tiểu Ngũ, uống rượu ít thôi. Uống nữa sẽ bệnh đấy.”

Chương 71

Xe càng đến gần hẻm Chu Tước, tim Trần Uyển càng đập loạn xạ. Hà Tâm Mi hỏi: “Cậu không sao chứ? Sắc mặt không tốt lắm”.

Cô trả lời không sao. Sinh mổ nên cơ thể còn suy nhược, đã hơn một tháng mà sắc mặt vẫn trắng bệch, đứng lâu, vết mổ ề ỉm đau. Hơn nữa, cô không ngờ vị trí thứ hai mà Tống Thư Ngu nói lại chính là ở hẻm Chu Tước.

Mấy năm trước, cô vẫn thường về lại đây thăm, từ lúc nhà Phương Tồn Chính dọn đi thì cả con đường gần như đều bị cải tạo, tu sửa, gần hai năm nay cô chưa từng trở lại. Chỉ là thời gian trước xem tin tức trên tivi thấy diện mạo mới của con hẻm Chu Tước, cô còn nói với cậu là không thể tưởng tượng nổi những căn nhà cũ kĩ xưa kia giờ đã thay đổi thế này.

Công trình nạo vét dòng Thanh Thủy cũng đã xong, nước trong xanh có thể nhìn thấy đáy. Con đường Chu Tước cũng được mở rộng gấp mấy lần, một bên gần sát mé sông, vỉa hè được lát đá cuội ngăn cách với đường xe đi bằng hàng cây anh đào, có thể tưởng tượng mấy năm sau hoa anh đào sẽ um tùm như tuyết. Những căn nhà cũ ở khu gia đình cô ở trước đây, sự thay đổi còn đáng kinh ngạc hơn.

Trần Uyển đứng ở đầu đường, ngạc nhiên khôn tả, “Hơn một năm em không về mà đã thay đổi lớn vậy sao?”.

Tống Thư Ngu có chút tự hào, nói: “Đâu mới chỉ hơn một năm, đã ba, bốn năm rồi. Chỉ là việc phục hồi các ngôi nhà cổ phải tốn nhiều công phu hơn nên tiến độ chậm, người bình thường nhìn không ra những thay đổi ấy mà thôi”, nói rồi ngược mắt lên nhìn, “Ở đây đã có thêm mấy doanh nghiệp, vài quầy bar, hiệu sách, nhà hàng, còn có cả hai phòng tranh”.

Hà Tâm Mi rút một quyển sổ nhỏ để lên tay.

Tống Thư Ngu phì cười, nói: “Được rồi, mới làm phóng viên mấy ngày mà đã mắc bệnh nghề nghiệp rồi sao? Cô quên là mình đang làm ở mảng nào rồi à?”.

Hà Tâm Mi nghe xong có phần mệt mỏi, gấp sổ lại, “Đợi khi nào tôi chuyển làm trang Tin tức Xã hội rồi viết. Ở đây e là người ta đã viết đầy ra rồi”.

“Còn sớm, vẫn còn một thời gian nữa mới chính thức đưa vào kinh doanh, có một bộ phận phía sau chưa tu sửa xong. Ở đầu Thuận Dương quan và Cục tôn giáo vẫn chưa bàn bạc xong để khai triển, có lẽ còn nửa năm nữa mới nhận nhịp hẳn. Chúng ta đi xem cái phòng đó trước đã.”

Trong lúc Tống Thư Ngu đứng ở dưới mái hiên mở cửa, Trần Uyển ngẩn người nhìn, tấm biển treo trên tường với dòng chữ “Nhà Số 9, hẻm Chu Tước”, gần đó là cây leo rũ xuống những mầu xanh vàng che đi nửa bức tường màu xám, lúc quay người sang thì thấy Hà Tâm Mi cũng đang trở mắt đứng nhìn. Định thần lại, hai người đi theo Tống Thư Ngu vào trong. Đi qua bức bình phong, rồi lại qua một cánh cửa. Tiến vào phía sau là phòng lớn, mỗi bên trái phải là một gian buồng, nhìn qua lớp kính khắc hoa của cánh cửa gỗ

kéo đến sàn nhà trong đại sảnh có thể thấy cái giếng trời ở giữa. Ở góc đại sảnh có cửa vòm, sau khi đi qua cửa vòm này là tới ngay vị trí căn phòng trước kia, những bức tường ven giờ đã được đổi thành dãy hành lang gấp khúc. Bên cạnh hành lang gấp khúc là giếng trời, nói là giếng trời nhưng nhìn rất giống cái nhà kính trồng hoa. Lại đi về phía sau, chính là những gian nhà, ngay chính giữa là một phòng khách nhỏ, hai bên đều có phòng ngủ kèm theo nhà vệ sinh. Mở cửa sổ chính của căn phòng chính giữa ra là có thể nhìn thấy hậu viên, cây nguyệt quế già vẫn còn, khi mùa đông tới chỉ còn trơ lại những cành khô.

“Anh xem mấy nhà rồi thì thấy nhà này được. Phòng phía trước kê tám, chín cái bàn là đủ, hai gian bên làm nhà bếp, để nguyên liệu. Phía sau chỗ này có thể thu dọn làm năm, sáu gian phòng bao. Nếu bố trí như thế, một đĩa xào nhỏ có thể thu bốn, năm chục đồng cũng không thành vấn đề. Không gian không rộng, không cần thuê nhiều người, chỉ cần ba đến năm người phục vụ là đủ.”

“Chỗ này, là nhà của Diệp Thân Huy à?”, ánh mắt Trần Uyển nhìn từ cây nguyệt quế quay sang Tống Thư Ngu, chú ý đến từng thay đổi trong ánh mắt anh.

Tống Thư Ngu gật đầu chắc nịch. “Sửa sang lại đường xá hầu như đều là doanh nghiệp của hẻm Chu Tước chung sức, phía đầu tư là Tín Thành”.

“Nhưng, trước kia đây là nhà Trần Uyển!”, giọng của Hà Tâm Mi vọng lại trong đại sảnh vắng vẻ.

“Không thể chứ?”, Tống Thư Ngu tỏ ra kinh ngạc, “Sao lại trùng hợp thế?”.

“Thầy Tống, nhà thế này em thuê không nổi, tiền bán nhà trước đây cậu em đã tiêu hết khá nhiều rồi.”

“Chắc chắn là thuê được, cả con hẻm Chu Tước mở bán có ưu đãi, hợp đồng thuê ba năm có thể giảm một phần. Ngoài việc giảm giá ra thì anh còn giúp em đàm phán rẻ hơn một chút. Còn nữa, cái đồng hồ đó, anh giúp em bán rồi. Nếu như vẫn không đủ, sự thật là... muốn hỏi xem em có chấp nhận anh cùng bỏ vốn đầu tư không, em biết anh cũng là một tên tham lam, mở quán ăn...”, anh xoa xoa cằm, vẻ thích thú.

“Ở đây đi”, Hà Tâm Mi khẽ huých vào chân Trần Uyển, “Có thầy Tống hùn vốn, cậu còn lo gì?”.

“Để tớ suy nghĩ đã, Tâm Mi, đây đâu phải việc nhỏ.” Không phải cô không thích, nhưng thật sự cô có cảm giác rất kỳ lạ.

“Được, vậy chúng ta về trước, anh thấy sắc mặt em không khỏe. Tien thể đi ngân hàng, anh lấy tiền bán đồng hồ đưa cho em.”

Tới ngân hàng, lại lần nữa Trần Uyển kinh ngạc.

“Chiếc đồng hồ ấy là hãng Tourbillon được sản xuất năm hai nghìn với số lượng hạn chế, giá cả thị trường bây giờ đã tăng lên ít nhất là gấp đôi con số này. Nhưng đằng sau đồng hồ có khắc tên, cho nên giá tiền không được cao đến mức ấy.”

Về của Tống Thư Ngu giống như đang nói thật, mấy tháng trước Trần Uyển đã tới một tiệm đồng hồ lớn nhất ở trung tâm thương mại Tinh Hối Thành để dò hỏi giá cả, cái giá lúc đó người ta đưa ra cũng khiến cô sửng sốt. Chỉ là cô có cảm giác người mua hàng ấy không chân thành, hơn nữa, cô cũng không nỡ bán nên đứng do dự hồi lâu rồi bỏ đi.

“Như vậy, cậu em hùn vào thêm một ít, nếu em đồng ý anh hùn vào hai phần là đủ.”

“Để em suy nghĩ kĩ đã, còn phải bàn bạc với cậu em.”

Cô như thể đang ở trong mơ, ngăn người đi lên lầu, bỗng Đậu Đình khóc thét lên khiến cô giật mình.

“Con đi chưa bao lâu nó đã tỉnh dậy, chơi một lúc thì bắt đầu tìm mẹ, tìm không thấy thì khóc. Ru ngủ một lúc lại tỉnh.” Mẹ đưa “con rồng bá vương” khó dỗ dành ấy cho Trần Uyển. Thấy Đậu Đình vừa được ôm vào lòng thì lập tức ngừng khóc, mẹ bất giác lắc đầu nói: “Đúng là mẹ con máu mủ ruột rà”.

Trần Uyển cười nói: “Đậu Đình, bà mẹ ghen tị rồi, làm sao bây giờ?”. Cu cậu há cái miệng nhỏ ngáp một cái thật dài. “Mẹ, cậu vẫn chưa về à?”

“Sắp rồi, mẹ đi chuẩn bị cơm nước, con nằm chút đi. Hai ngày trước Đậu Đình cảm, con đã vất vả nhiều rồi.”

Trần Uyển về phòng nằm xuống nhưng không ngủ được, sữa tức tức ở ngực, vết mổ ở bụng hơi đau. Cô hôn lên má Đậu Đình, môi dưới rõ ràng là đường nét thu nhỏ của Tần Hạo. Mấy lần cậu gắng hỏi rốt cuộc cha của Đậu Đình là ai, cô ngang bướng không trả lời, sau đó biết hỏi cũng không kết quả nên cậu đành coi như không có gì. Mợ đã nhiều lần bóng gió thăm dò, nói vòng vo rằng nhìn Đậu Đình thì biết chắc chắn là cha nó rất đẹp trai, Trần Uyển nghe thế chỉ cười cười.

Cô biết anh không ở Tế Thành, năm ngoái bằng giờ này chắc chắn anh đã mang theo vết thương lòng mà bỏ đi. Cô cười héo hắt, đâu chỉ có anh, trái tim cô cũng bị một vết cứa thật sâu mới có thể bỏ được anh. Có lúc, cô cũng hỏi bản thân như chính Hà Tâm Mi đã từng hỏi, “Có phải là quá tàn nhẫn không?”, nhưng nếu không tàn nhẫn, thì sau này cô sẽ bị gục ngã giữa cái gọi là hạnh phúc cực điểm và đau buồn cực điểm, nói không chừng đến ngày nào đó vẫn sẽ vấp phải kết cục như thế này. Thậm chí, sau vô số lần cãi cọ, ngay cả niềm vui về ngắn ngủi cũng chứa đầy cảm giác không chân thực. Vì thế, chỉ bằng để mỗi người sống theo con đường của riêng mình.

Ai cũng nói cô mạnh mẽ. Cô không mạnh mẽ, trái tim cô không chịu được những lần tan tan hợp hợp. Trước kia cô nói, tình yêu chỉ là lúc đói có một bữa cơm nóng hổi để ăn, lúc mệt mỏi có một chiếc ghế vững vàng để ngồi dựa. Cô không cần thứ tình yêu như từng đợt sóng cao liên tiếp làm kích động lòng người, chỉ cần sự tin tưởng và là chỗ dựa của nhau đúng lúc. Anh đã từng hứa như thế, nhưng lại không làm được.

“Đậu Đình, sau này lớn lên lấy vợ phải nhớ, làm tổn thương người ta một lần, không được làm tổn thương lần thứ hai, làm tổn thương lần thứ hai thì không được làm tổn thương lần thứ ba. Mới tí tuổi đầu đã thích hành hạ người khác. Hành hạ mẹ con thì không sao, nhưng với tình yêu, con đừng nên như vậy.”

Tối cậu về, nói buổi sáng có đi xem hai nơi. Trần Uyển hỏi cậu, người mua nhà mình có phải là Diệp Thận Huy, cậu cũng không nhớ rõ, chỉ biết tên người trung gian.

“Nếu chưa quyết định thì cứ đợi thêm một thời gian nữa. Sắp mùa xuân rồi, để qua Tết xoay xở cũng không sao.” Cậu nói thì thế, nhưng mấy tháng nay gia đình không còn nguồn thu nhập từ việc bán điểm tâm sáng, cuộc sống bây giờ hoàn toàn dựa vào số tiền bán nhà. Cho dù hôm nay Trần Uyển cầm tay một món tiền nhưng cô vẫn thấy lo sợ trong lòng.

Nỗi hoang mang lo sợ đó còn do một nguyên nhân khác... Trần Uyển gọi điện cho Hà Tâm Mi, bảo cô ấy tìm cơ hội dò hỏi Tống Thư Ngu là có phải Tần Hạo quay về rồi không.

“Không phải đâu, một chút tin tức cũng không có. Anh ấy nếu có về thật cũng tốt, tớ đang rất muốn hỏi anh ấy xem phải mông bỏ đi như thế là ý gì nữa đây.”

“Đừng. Đó không phải lỗi của anh ấy, hướng hồ, là chính tớ gây tổn thương cho anh ấy trước.”

“Hai người bọn cậu...”, Hà Tâm Mi thở dài, “Ai gây tổn thương ai? Sao mà lung tung, chẳng rõ ràng như thế. Nếu quay về thật thì làm thế nào? Đậu Đình sẽ ra sao? Chỉ bằng hòa hợp là xong, cậu vì con mà suy nghĩ kĩ đi.”

Trần Uyển cười cười nói: “Nếu tớ mà kiên nhẫn chịu đựng được việc cãi cọ suốt ngày thì đã chẳng chọn con đường chia tay. Hướng hồ, đã sắp một năm trôi qua rồi, nói không chừng trái tim anh ấy đã thay đổi, nói không chừng bên cạnh anh ấy đã có người khác. Tóm lại, nếu anh ấy thực sự quay về thì Đậu Đình vẫn là người nhà họ Trần, không một ai được đụng vào.”

“Đừng có lo bò trắng răng, cậu cứ đợi tin của tớ.”

Lúc Tống Thư Ngu gọi điện thoại lại, Trần Uyển như trút được gánh nặng trong lòng, nhưng đồng thời, lời cô mơ hồ không rõ là thất vọng hay tiếc nuối. Cô ném những suy nghĩ không cần thiết sang bên, đi hỏi cậu mấy số điện thoại, lấy rồi lại gọi điện, hẹn thời gian lần thứ hai đi về hẻm Chu Tước.

Tống Thư Ngu vẫn giữ giọng nói bình tĩnh như thường, nói xong chào tạm biệt, tắt điện thoại, nhướn nhướn mày. “Thành công rồi, không thì cũng thành công tám chín mươi phần trăm rồi, cô ấy nói là thứ Bảy tuần này muốn dẫn cậu cô ấy cũng đi xem. Bây giờ cậu nên bắt đầu nghĩ phải lấy gì để cảm ơn tớ được rồi đây.”

Tần Hạo khẽ nở nụ cười mà dường như lâu lắm rồi mới thấy: “Cho cậu làm cha nuôi đã đủ chưa?”

“Ha ha, cậu xem lại tư cách của người cha đích thực như cậu đi rồi hãy lớn giọng.”

Lời nói của Tống Thư Ngu đã chạm phải nỗi đau trong lòng của Tần Hạo. Thấy sắc mặt bạn u ám, Tống Thư Ngu liền xoa tay, “Đừng nghĩ ngợi nhiều, vẫn còn hi vọng. Phương Tồn Chính và Trần Uyển chỉ qua lại như bạn bè thôi, cậu đừng quá đa nghi”.

Tần Hạo lắc lắc ly rượu trên tay, im lặng một lúc mới nói: “Phương lão nhị thua ở phần xuất thân, tở thua ở phần tính cách. Cô ấy thích người có cuộc sống yên bình, nghĩ kĩ lại, Phương lão nhị mới là người thích hợp với cô ấy nhất. Nhưng, hấn làm được thì tở cũng có thể làm được.”

39. Chương 72 - 73

Chương 72

Trước tết một tuần, Trần Uyển bận rộn ở hẻm Chu Tước. Ba gian lớn phía sau đã sửa thành phòng bao nhỏ, nhà bếp phía trước được sắp xếp ngăn nắp, gọn gàng, đại sảnh kê bàn ghế, tường treo tranh, trước cửa là bảng hiệu, còn có bình rượu, nước uống, hoa quả khô, hệ thống sưởi, tất cả phải chuẩn bị đâu ra đấy trước dịp năm mới. Mặc dù mọi việc đa phần đều do cậu lo liệu, mợ vẫn nhắc đi nhắc lại cô đang trong thời kỳ phải giữ gìn sức khỏe, nhất quyết đừng để mang bệnh tật gì. Nhưng liên quan đến cô, liên quan đến tương lai của Đậu Đình, cô không thể ngồi yên ở nhà được.

Ngày mà nhà bếp được sắp xếp gọn gàng, cậu cẩn thận xoa xoa vào cái tủ bếp chuyên dụng bằng thép không gỉ, yết hầu dịch chuyển lên xuống một lúc mới nói: “Trước đây chúng ta dùng cái lò đó, xem ra nó cũng giống như khẩu pạc học đấu với khẩu đại bác Mỹ ấy nhỉ.”

Trần Uyển cười, “Cậu, ngày nào ở trong quán ăn cậu cũng nhìn thấy cái lò như thế mà chưa đủ à?”

“Không giống nhau mà. Vì đó là cái lò nhà chúng ta.”

Đang lúc nói chuyện, nghe tiếng động ở phía trước cửa, nhìn qua cửa sổ thấy vật áo khoác ngoài của mợ, Trần Uyển vội vàng đi ra. Mợ bế Đậu Đình bước vào, bực bội nói: “Thằng bé khóc tìm con, cả buổi chiều không yên. Mợ thấy hôm nay trời hửng nắng, liền bắt xe đến đón hai cậu cháu luôn.”

Toàn thân Đậu Đình được bao bọc trông như một con gấu trúc, cái miệng mếu máo, ánh mắt như thể oan ức lắm. Nghe thấy tiếng của Trần Uyển, nó liền giơ đôi chân nhỏ nhún lên đập đập tìm kiếm.

“Mẹ bỗng nào, mẹ bỗng nào.” Trần Uyển vội đón lấy, mợ cũng như đã mệt, ngồi xuống thở hổn hển, cô mang ly trà nóng đến, cậu khẽ hỏi: “Bà cứ ở nhà là được rồi, bế cả đứa bé đến đây nhờ bị gió, cảm thì làm sao? Tối Tiểu Vũ về, thức ăn ở nhà đã làm xong hết chưa?”

“Xong rồi, chưa xong thì tôi đâu có thời gian mà bế ông tướng nhỏ nhà mình đi dạo? Không thấy hôm nay trời đẹp à?”, mợ nói rồi đưa mắt nhìn bốn phía xung quanh. “Ông Cử, không ngờ nhà ta còn có ngày thế này. Bên trong cũng ổn thỏa hết rồi hả? Dẫn tôi đi xem chút đi.” Trên trần nhà gỗ có treo đèn bằng đồng, đồ nội thất giả thời nhà Minh, khăn trải bàn màu xanh, ánh nắng mùa đông yếu ớt chiếu vào nền gạch lát sàn giả cổ tạo cảm giác mờ mờ ảo ảo. Tất cả những thứ hiện ra trước mắt khiến Trần Uyển có chút khó tin, tim đập liên hồi. Đậu Đình đập đập vào vai mẹ. Cô cho đôi bàn tay nhỏ của cậu nhóc vào tay áo để khỏi lạnh, hôn liền mấy cái lên đôi môi nhỏ xinh, nó cười thích thú dụi dụi vào lòng cô. “Mẹ sắp kiểm được tiền rồi, Đậu Đình à!”

Thu dọn xong thì cũng sắp tối, Trần Uyển đi trước chuẩn bị áo khoác, vừa định đưa Đậu Đình ợ thì cậu đã đón lấy, “Để cậu”.

Đậu Đình có vẻ sợ ông cậu, cong môi không dám cựa quậy. Trần Uyển ngăn người, đây là lần đầu tiên cậu cô bế Đậu Đình. Ngay cả khi ở trong bệnh viện, cậu cũng sầm mặt, mặc cho những giọt nước đã loang loáng nơi khóe mắt.

“Cậu.”

“Cậu ngăn không nổi con, đi đến đường này, bao nhiêu đau khổ con đã nuốt vào trong, kiên trì được đến mức này thì con phải sống cho thật tốt.”

“... Con xin lỗi!”

“Đừng nói vậy. Hôm nay Tiểu Vũ về, chúng ta về sớm một chút. Đậu Đình, về nhà gặp cậu trẻ nào.”

Cánh tay khỏe khoắn của cậu nâng lên hạ xuống đùa với Đậu Đình, mợ đi bên cạnh cứ than phiền bảo cậu nhẹ tay chút, Trần Uyển mỉm cười bước theo hai người. Đi tới đầu đường, nụ cười trên gương mặt cô như đông cứng lại. Từ phía bên kia đường, chiếc xe chạy qua đó không quen, nhưng gương mặt nghiêng nghiêng kia thì cô rất quen thuộc.

Anh ấy trở về rồi?

“Tiểu Uyển, con nghỉ ngơi chút đi, để cậu.”

Trần Uyển giật mình bừng tỉnh, mới thấy hai con dao trên tay mình đứng yên không biết bao lâu rồi. “Cậu, không sao, con còn làm được.”

Ngày mừng Tám đầu năm khai trương. Trước đó Diệp Thận Huy đã chọn ngày này bao toàn bộ Cung Hương Cư làm tiệc đầu năm cho công ty Tín Thành. Mười hai bàn không phải là nhiều, nhưng trong thực đơn đăng kí trước mà thư ký của Diệp Thận Huy mang đến có mấy món mà ngay cả cậu cũng chỉ làm qua có mấy lần. Trần Uyển không dám qua loa đại khái, dịp Tết đã luyện nấu những món ăn nổi tiếng trong sách gia truyền biết bao lần rồi.

“Nhớ Đậu Đình à? Mợ con đang ở ngoài coi nó, đợi chút người ta tới sẽ có Tiểu Vũ giúp một tay. Đừng lo, vẫn còn sớm, đủ thời gian để chuẩn bị.”

Không gấp, không gấp. Cô định thần lại, đọc những chữ viết trên thực đơn, lại nhìn quanh gian bếp một lượt. Đây là nơi quen thuộc của cô, là địa bàn của cô, lúc nào cô cũng tự trấn tĩnh tinh thần mình như thế.

“Lại như vậy nữa, cậu thấy con giống như người mất hồn ấy. Một đầu bếp thật sự phải có bản lĩnh, mặc dù ở ngoài có luống cuống thế nào đi nữa, thì trái tim vẫn phải bình tĩnh.”

Cô như trở về ngày đầu tiên làm bếp của mấy năm về trước, hít một hơi thật sâu, mùi các loại nguyên liệu xộc vào mũi, cô bắt đầu chế biến. Rau hươg bỏ là đặc sản theo mùa, phải xay nhuyễn như bột, thịt ức gà băm nhuyễn, đun sôi dầu, cho rau hươg bỏ vào đảo, thêm sữa vào khuấy để rau hươg bỏ mềm, trắng như tuyết. Súp vi cá cũng không giống như thường, hầm trên lửa liu diu, cho nước mắm và mắm tôm gia truyền vào, màu canh ánh lên sáng loáng. Ngay cả món thông thường nhất là món đậu tương cũng được hầm với tủy bò, rồi dùng nước sốt cậu làm chưng lên lửa nhỏ cả buổi sáng, hươg vị vô cùng tuyệt vời.

Lúc tiệc tan, Diệp Thận Huy xuất hiện ở trước cửa nhà bếp, “Hơn cả những gì tôi tưởng tượng”.

Trần Uyển sớm biết được phản ứng của mọi người, nhưng nghe câu này cô vẫn không kiềm được tiếng thở phào sáng khoái, như có một niềm vui hân hoan tràn trề nơi lồng ngực. Cậu lau tay rồi mới bắt tay Diệp Thận Huy, ánh mắt hiện rõ niềm vui và hạnh diện.

Đạt được sự công nhận của một người máu mặt như Diệp Thận Huy, điều đó chứng tỏ Cung Hương Cư tuyệt đối có khả năng và tư cách cạnh tranh với những quán ăn có tiếng khác ở Tế Thành.

“Thế này chưa được, phải tuyển thêm mấy người, hôm nay nếu không nhờ mấy người phục vụ ở bên chỗ Tôn Chính thì bận tới bụi rồi. Trong bếp cũng phải tuyển thêm mấy người phụ giúp, đây là công việc chân tay, ngày nào cũng làm thế này thì sức khỏe của con sẽ cạn kiệt đấy.” Mợ từ sau đi tới, sắc mặt vô cùng mệt mỏi.

Trần Uyển đón Đậu Đình trên tay Tiểu Vũ, “Con vẫn khỏe, thuê người là để chăm sóc Đậu Đình. Mợ, con có chút việc cần ra ngoài”.

Ra khỏi cửa, những cơn gió Bắc ủa tới tạt vào cổ. Trần Uyển chỉnh lại cổ áo, kéo kín chắn quần quanh người Đậu Đình đi ra đường. Không ngoài dự tính, chiếc xe màu đen cô thấy nhiều lần đang đậu chỗ cũ. Thời gian chảy ngược, giống như mấy năm trước, giọng nói bại hoại của anh vắng bên tai cô: Đợi em chỗ cũ, mười phút, nếu quá một giây anh sẽ đến nhà tìm em.

Người ngồi trong xe trông thấy cô liền khởi động máy chạy lên phía trước mấy mét, đúng lúc cô dừng bước thì chiếc xe cũng dừng lại. Anh xuống xe, đứng trong cái lạnh đã len lỏi khắp các con phố của Tế Thành, đứng trước mặt cô.

Cách một đường, hai người đứng nhìn nhau, cô có thể cảm nhận được ánh mắt anh không rời khỏi mình. Đã qua hơn một nghìn ngày, tất cả đều thay đổi, nhưng ánh mắt anh nhìn cô cháy bỏng vẫn không thay đổi. Đậu Đình như cảm nhận được nhịp tim đập loạn xạ của cô, khẽ cựa quậy, cô bỗng con lên cao hơn một chút, vỗ vỗ vào lưng nó rồi chậm chậm bước về phía anh.

“Trở về rồi à?”

Anh im lặng gật đầu, nhìn cô hồi lâu, sau đó chuyển ánh mắt vào vòng tay cô.

“Thầy Tổng nói với anh rồi chứ? Có muốn bế một chút không?”

Anh dường như không ngờ cô sẽ cho phép, cánh tay đưa lên, run run, rồi lại buông xuống. “Đã ngủ rồi.”

“Không sao, tỉnh thì đỡ là được thôi”, Trần Uyển đưa Đậu Đình cho anh, “Tay đặt sau gáy, đã biết ngẩng đầu rồi, nhưng không được lâu. Cẩn thận!”

Một câu “Cẩn thận” khiến anh giật mình, khom người xuống, hai tay rần rần run lấy bầy. “May quá, chưa tỉnh.”

Vẻ lo lắng hoảng hốt của anh, ánh mắt vừa ngạc nhiên vừa mãn nguyện của anh khiến trái tim cô càng thêm xót xa.

“Muốn đi đến chỗ kia ngồi nói chuyện không?”

“Không cần, cậu mợ đang ở quán đợi em. Về khi nào?”

“Lúc Đậu Đình được ba ngày. Anh... không dám làm phiền em, sợ em giận. Cho nên...”

“Đều lừa em, nếu không phải là cái hôm trang trí quán nhìn thấy anh, thì em còn nghĩ là... Tết cũng chưa về Bắc Kinh.”

“Chưa”, anh không chịu rời đi, “Ông nội cũng không cho phép anh về”.

Cô cắn chặt môi, hiểu rõ điều đó có nghĩa là gì. “Cả nhà anh đều biết rồi?”, nói rồi cô muốn lấy lại Đậu Đình.

“Em đừng hiểu lầm, anh chưa nghĩ được là phải làm sao.” Lúc Đậu Đình rời vòng tay của anh, trong mắt anh lóe lên sự đau đớn. “Chính vì sợ em căm ghét, em ruồng bỏ, anh mới lẩn tránh, anh không quay lại để cướp con em đâu.”

Cô vừa khẽ vỗ vỗ lưng Đậu Đình, vừa quay đầu nhìn lại, như thể sợ cậu cô trông thấy. Nhìn gương mặt nhỏ bé quen thuộc đỏ hồng trong gió, bỗng chốc mắt anh cay cay, anh cố gắng không quan tâm đến nỗi đau giằng xé trong lòng, nuốt những khổ sở vào trong.

“Mèo con...”, anh vô thức gọi.

“Em ra...”, hai người nói cùng lúc, thấy anh dừng lại, Trần Uyển mới nói tiếp: “Em ra đây là muốn nói cảm ơn anh. Ban đầu nghĩ là thầy Tổng và Diệp Thận Huy tốt bụng, bây giờ lại gặp anh, anh không ngừng giúp đỡ em. Hôm trước Tết em có nhìn thấy anh, mới biết mọi chuyện không đơn giản như thế. Bất luận anh làm gì, em đều cảm ơn. Những chuyện trước đây, những chuyện hiện tại, anh cho em, em đều cảm ơn. Còn những thứ em mang đến cho anh, từ lúc không cam tâm đến khi tình nguyện, bất luận là tốt đẹp hay xấu xa, anh hãy quên nó đi.”

...

“Vì con... không còn cơ hội hòa hợp sao?”

“Từ ngày nhìn thấy anh, em đã suy nghĩ hơn mười ngày rồi. Lúc nói chia tay không chỉ là tức giận nhất thời, anh cũng biết mà. Sống cùng nhau có khi vui vẻ, nhưng cũng có rất nhiều thứ ẩn giấu dưới cái niềm vui đó, tất cả luôn luôn bộc phát, không phải vì chuyện này thì cũng vì chuyện kia. Em đã nói rồi, không

phải anh không tốt, càng không phải vì sự phản đối của nhà anh, mà do chúng ta không hợp. Nếu chúng ta lấy nhau rồi lại ly hôn thì có tốt không? Đậu Đình có một nửa là của anh, khi nào nhớ con, anh có thể đến bất cứ lúc nào. Những thứ khác... mỗi người đều có cuộc sống riêng.”

“Đây là điều em thật sự muốn sao?” Tống Thư Ngu nói thì cứ để cho đối phương cuộc sống mà họ muốn, nhưng nếu trong giấc mơ của đối phương không có anh thì điều đó chẳng phải khiến người ta tuyệt vọng sao?

“Em bây giờ rất tốt, có người nhà giúp đỡ, cũng tìm được công việc mình yêu thích, còn có Đậu Đình. Rất đầy đủ”, cô nói rồi quay đầu nhìn tấm bảng hiệu Cung Hương Cư, “Em phải về thôi, số điện thoại không đổi, khi nào anh đến Tế Thành, nhớ Đậu Đình thì cứ gọi.”

“Cho anh hôn con một cái.” Anh cúi đầu, sợ râu đâm vào cậu nhóc nên chỉ dám hôn lướt qua, hơi thở còn thoảng mùi sữa, dáng hình bé nhỏ đang ngủ say trước mắt dần trở nên nhạt nhòa.

“Tần Hạo, anh cũng yên tâm sống cuộc đời của mình, không nên quá luyến lưu nữa, được không?”

Không được, không thể được. Anh nhìn theo bóng dáng cô nhỏ dần rồi mờ hẳn, nhạt nhòa hơn những ngày sống không có cô, tối tăm hơn những ngày không có ánh sáng. Anh tình nguyện như thế, tình nguyện bị cảm giác đau đớn giày xéo, để chứng minh rằng trái tim anh vẫn còn có thể xao xuyến.

Chương 73

“Trần Uyển, hạnh phúc là điều mà tự bản thân phải giành lấy. Rẽ ngoặt, quay đầu, mất rồi là không thể vĩnh viễn không thể nắm bắt lại được”, Hà Tâm Mi ngậm miếng bánh táo nóng hổi, nói, “Có thời gian thì suy nghĩ kĩ điều đó, đừng đi quá đà.”

“Cậu tránh ra đi, tớ lấy bột táo của con tớ làm bánh cho cậu, con tớ ăn gì? Còn nữa, tớ rất hạnh phúc. Phải không, Đậu Đình? Mẹ có Đậu Đình là hạnh phúc nhất rồi.”

Đậu Đình nằm trong chiếc xe đẩy ở cửa bếp, những ngón tay nhỏ xíu nghịch mấy con cá bảy màu nhỏ treo lơ lửng ở trần xe. Nghe thấy tiếng mẹ, thằng bé toét miệng cười thật đáng yêu. Lúc gặp cảnh tượng này chính là giây phút hạnh phúc nhất của con người.

“Quên nói với cậu, tối qua tắm xong, ông cậu cắt tóc cho Đậu Đình đấy. Bây giờ tính khí thằng bé cũng cáu kỉnh, cứ ầm ừ không cho cắt, cắt xong tớ cho thằng bé soi gương, hai tay nó vơ lên đầu như thể không hài lòng ấy.”

Hà Tâm Mi vừa cười vừa lắc đầu: “Hết thuốc chữa, cậu bây giờ như bà mẹ thập nhị tứ hiếu vậy nhỉ!”

“Đúng đấy”, Trần Uyển trầm ngâm suy nghĩ nhìn con trai, “Mỗi lần ôm con trong lòng, cái cơ thể mềm mại, ê a nói chuyện, miệng thỉnh thoảng lại nhoẻn cười, trong tim tớ như có cảm giác êm đềm lắm, trái tim như biến thành hồ nước. Sau này cậu làm mẹ rồi sẽ hiểu.”

“Cứ như vậy sao? Sau này thằng bé hiểu chuyện, khóc lóc hỏi cậu đời cha thì làm sao? Cậu không nghĩ tới chuyện này à?”

“Chúng tớ bây giờ rất tốt, thỉnh thoảng gặp mặt, chỉ xem như bạn bè thôi.”

“Chỉ làm bạn anh ấy cũng hài lòng sao? Tớ không tin.”

Trần Uyển biết Tần Hạo sẽ không hài lòng, nhưng anh không còn giống với con người khi xưa, không còn tự ý can thiệp vào đời sống của cô, dường như chỉ lặng lẽ chờ đợi, chờ đợi thời khắc cô tỉnh ngộ. Nhưng đối với cô mà nói, trên đời có nhiều thứ còn quan trọng hơn cả tình yêu, đó là tình thân, tình bằng hữu, cuộc sống hiện tại, sự nhận thức này sau khi có Đậu Đình thì càng rõ ràng hơn. Mấy lần khuyên anh đừng luyến lưu mãi, anh đừng luyến lưu mãi, anh đều không nói gì, cô lại càng bất lực khi thấy anh tiêu tốn thời gian như vậy.

“Chị Tiểu Uyển, bên ngoài có mấy người khách, hỏi là giờ này mở hàng chưa. Em nói buổi trưa không mở, mấy người đó không đợi em nói hết thì đã ngồi xuống rồi”, cô gái giúp việc thò đầu vào hỏi.

“Em ra chào hỏi trước đi, chị xem còn món gì.” Các món ăn của Củng Hương Cư đều được chế biến rất công phu, khai trương hơn hai tháng, bây giờ cũng có chút tiếng tăm ở Tế Thành. Khách bản địa đa phần đều biết quán cô chỉ bán buổi chiều, người ngoài kia hẳn là du khách hoặc là khách lạ.

Cô gái đi ra rồi lại quay vào nói: “Họ bảo không gấp, bước vào quán chúng ta, chỉ cần vài món đặc biệt là được.”

“Cậu bận rồi, tớ đi trước”, Hà Tâm Mi mút mút hạt vừng trên đầu ngón tay, đứng dậy theo Trần Uyển. “Lão Tổng nói tối mai đến, để một bàn cho anh ta. Đậu Đình, mẹ nuôi đi đây, nào, thơm một cái”.

Hà Tâm Mi rời đi, Trần Uyển không nói gì, đẩy xe đến bên góc cửa, rồi xắn tay áo mở lò. Đậu Đình rất bám mẹ, gần đây đã quen với việc ở trong bếp. Chỉ cần nhìn thấy cô, thì nó cũng tự vui đùa, ngoan hơn cả khi bà mợ bế dỗ dành. Thỉnh thoảng lúc rảnh rỗi, cô đến xem Đậu Đình chơi một mình với ngón tay đến bật cười khanh khách, bất giác cô cũng mỉm cười. Tưởng tượng thằng bé biết bò biết chạy, chắc cũng giống cô hồi nhỏ, ngồi trên băng ghế, giúp mẹ bóc tỏi, ánh mắt chờ đợi nhìn vào chảo bánh.

Các món ăn đưa lên cho khách được một nửa thì cậu về, đặt rau củ chọn mua xuống rồi giúp cô một tay, hỏi: “Mợ con đâu?”

“Hai ngày nay mợ mệt, nói là đi ra sau tìm chỗ nằm nghỉ chút.”

Trong lúc nói chuyện thì ánh mặt trời chiếu vào nơi bếp cửa bị một bóng hình chặn lại, Trần Uyển quay người liền thấy có người cúi xuống hắt cằm trên Đậu Đình làm nó cười, phía sau còn có hai người đang đứng ở hành lang. Linh cảm của người mẹ mách bảo, Trần Uyển vội bước tới thì nhìn thấy người kia đầu tóc bạc trắng, cô tạm thời yên tâm, cúi mình hỏi: “Thưa ông, có phải ông tìm nhà vệ sinh?”

Người đó chống gậy đứng thẳng, vì ngược sáng nên cô không nhìn rõ khuôn mặt. Vóc người này thấp hơn cậu một chút, hình như thị lực không tốt lắm. Ông nheo nheo mắt nhìn cô hồi lâu, giọng nhẹ nhàng, chậm rãi nói: “Mẹ Đậu Đình à? Tôi là ông của Tiểu Ngũ.”

Trần Uyển tức thời chột dạ, lo lắng, quay nhìn cậu với sắc mặt đầy cảnh giác, tức thời không biết nên nói gì.

Ngày Tết Nguyên tiêu đó, cha mẹ Tần Hạo đến nhà. Sau khi nói chuyện rõ ràng, cậu nhìn vị khách đến đột ngột chỉ có ba phần là khách sáo, bảy phần là im lặng, không tỏ rõ thái độ hay nói năng gì. Ngược lại, mợ xưa nay là người hòa nhã, lúc Đậu Đình được mẹ Tần Hạo ôm trong lòng liền khóc ré lên, mợ liền nói: “Bà đừng chê bai, con nhà chúng tôi, tôi bế nó còn như vậy, chứ đừng nói là người ngoài”. Lúc cha mẹ Tần Hạo cáo từ ra ngoài thì mợ càng không khách sáo, mang toàn bộ quà cáp của họ đưa cho tài xế, sau đó đóng cửa lại. Sự dứt khoát đó của mợ khiến cho Trần Uyển vô cùng ngạc nhiên.

Sau khi cha mẹ Tần Hạo rời khỏi, Trần Uyển lược bỏ khoảng thời gian bị cưỡng bức, kể lại toàn bộ câu chuyện của mình từ đầu đến cuối cho cậu mợ nghe. Quãng thời gian mấy năm ấy chẳng qua cũng chỉ là một mẩu đối thoại mà thôi, nhưng cuộc đời đã biến đổi bao lần. Cậu lặng lẽ cuối đầu hồi lâu không lên tiếng, lúc ngẩng lên chỉ nói một câu: “Cậu vô dụng, để con phải chịu khổ.”

Lúc đó, bên tai cô là tiếng khóc ré lên của Đậu Đình vì bị ép chặt trước ngực, trước mặt là dòng nước mắt giàn giụa của cậu, lòng cô cũng héo hon, run rẩy, muốn khóc nhưng không còn một giọt nước mắt. “Cậu, không như những gì cậu nghĩ đâu. Thật ra, anh ấy cũng không xấu xa, là con nói dối rằng đã bỏ thằng bé đi rồi nên anh ấy mới bỏ đi. Cũng không phải là do gia đình anh ấy phản đối, mà do tính cách hai đứa không hợp nhau.”

Cậu xua xua tay, nói: “Thằng bé là con cái nhà chúng ta, chúng ta nuôi được. Gia đình họ tốt hay xấu, không liên quan đến chúng ta.”

Từ đó về sau, cậu không hỏi chuyện cha Đậu Đình nữa. Nhưng hôm nay ông nội Tần Hạo xuất hiện, khiến cô và cậu đều thấy cần đề phòng.

“Ông đến Tế Thành, là muốn tới thăm mẹ con con”, rồi nhìn quanh, hỏi: “Vị này là...”.

“Thưa ông, đây là cậu con.”

Ông Tần bắt tay cậu Trần Uyển, mặc dù đã già nhưng bàn tay với những đường gân xanh hằn rõ bóng rất có lực. Ông Cử Tự Cường đoán được ý của đối phương, vẫn lịch sự hỏi: “Ông có muốn tìm chỗ nào đó ngồi nói chuyện không?”.

“Tiểu Châu, hai đứa đi ăn cơm đi, đừng lo cho ông.” Tiểu Châu trong lời nói của ông cụ cũng đã trên dưới bốn mươi, đáp lại một tiếng, dẫn vị kia vào phòng đằng sau. “Chúng ta ở đây ngồi nói chuyện cũng được, không có người ngoài.”

Trần Uyển vội lấy ghế đẩu ông Tần ngồi xuống, thấy ông cụ nhìn ngó xung quanh rồi lại nhìn Đậu Đình đang nằm trong xe không rời mắt, cô bước đến bế Đậu Đình lại. Hơi người lạ khiến Đậu Đình giật mình, miệng méo xệch chuẩn bị khóc.

“Đậu Đình, là cụ nội nè”, cô ngồi xổm xuống bên cạnh dỗ dành.

Ông Tần trầm ngâm nói: “Tiểu Ngũ nói tính cách con giống bà nội, ông thấy tính con nhu mì hơn bà nội nó”. Bàn tay run lấy bầy, ông cụ xoa mặt Đậu Đình rồi nói tiếp: “Sờ thấy giống gương mặt Tiểu Ngũ khi còn đang mặc tã. Ông bị tiểu đường, thị lực hai năm nay ngày càng kém, muốn nhìn cho rõ chút cũng không được, sau này không biết còn có thể nhìn thấy thằng bé chạy nhảy nói chuyện được không”.

“Cụ nội còn khỏe, nhất định có thể đợi được ngày Đậu Đình lấy vợ”.

“Cũng là muốn con cái hiếu thuận, không có việc gì phải lo lắng mới được. Bây giờ có đứa nào mà không khiến ông lo chứ? Đặc biệt là Tiểu Ngũ”, ông cụ nói rồi thở dài.

Trần Uyển thấy câu chuyện chuyển chủ đề sang Tần Hạo thì không đáp, chỉ bưng tách trà cậu vừa rót đưa tới: “Mời ông uống trà”.

“Tiểu Cử”, ông cụ không quan tâm đến vấn đề vừa nói mà quay sang cậu Trần Uyển: “Đợt Tết cha mẹ Tiểu Ngũ đến làm phiền gia đình rồi.”

“Không đâu, không đâu”, ông Cử Tự Cường mềm mỏng, nói lời rất xã giao, nói xong từ “không đâu” thì không nói nữa.

“Tôi đã sớm nói với chúng, con cái lớn rồi, không thể cứ để người lớn lo lắng, có buồn phiền hay mâu thuẫn gì cứ để chúng nó tự giải quyết. Người lớn can thiệp nhiều, sẽ chỉ gây tác dụng phụ. Lúc đầu, nếu như không phải chúng cản trở, giờ gia đình thân thích chúng ta đã ngồi cùng nhau, cũng chẳng trong tình thế tiến thoái lưỡng nan thế này, Tiểu Uyển cũng không đến mức không gọi một tiếng ông nội”.

“Ông à...”

“Gọi ông là lòng dạ con còn tốt, còn sẵn lòng để Đậu Đình nhận cha. Tính cách con so với bà nội Tần Hạo nhả nhận hơn rất nhiều, nếu như ông cứ thế đối đãi với bà ấy thì bà ấy đã sớm coi ông là loại súc sinh rồi.” Ông cụ hồi tưởng lại thời trẻ, sau đó thở dài nói: “Cho nên nói, vợ chồng phải nương tựa vào nhau đến già. Thời trẻ tính cách ông còn ngang ngược hơn Tiểu Ngũ, giày vò bà ấy cả đời. Đến khi người không còn nữa, nhớ lại mới thấy mắc nợ bà ấy quá nhiều. Các cháu cũng vậy. Tiểu Ngũ là đứa cháu ông trông lớn lên từng ngày, cũng là đứa cháu ông cưng chiều nhất, tính cách nói có thể giống hệt ông thời trẻ. Hồi nó còn nhỏ ông vẫn nói, nó phải chọn lựa đi theo những con đường tốt đẹp, nếu không sẽ vướng phải chuyện xấu xa, khi ấy thì sẽ không ai quản được. May mà sau này tính cách bướng bỉnh, phá phách của nó cũng chưa phạm phải sai lầm gì lớn. Đối với cháu, đó có thể là lần đầu tiên, duy nhất nó làm điều xấu.”

Trần Uyển cúi đầu dứt cho Đậu Đình ăn nước táo ép, im lặng lắng nghe.

“Chỗ nào đối với con không tốt, ông nội sẽ thay nó nhận lỗi với con. Là do ông dạy dỗ nó không tốt.”

“Ông...”, cô ngừng lại, nhìn vào ánh mắt khẩn thiết của ông cụ, không biết nên ứng xử ra sao.

“Thằng cháu đó ông coi nó từ nhỏ đến lớn, nó không xấu, mà là tính cách hiếu động. Mấy năm nay ông thấy nó đã chín chắn, ngày càng biết suy nghĩ hơn, ông biết, tất cả đều do con điều chỉnh. Ông cũng nói với mẹ nó, lấy vợ phải nhìn vào gia thế hay sao? Gia đình ta có gì là gia thế? Ông ngoại nó có gì mà gia thế? Chẳng phải đều là bao năm lợi ruộng lợi bùn, tay cầm báng súng, may mắn sống sót sao? Nếu không có những thứ đó thì bây giờ nói không chừng đều quỳ dưới chân núi mà đào bới khoai lang hết rồi! Có gì mà ngạo mạn? Người có thể làm cho Tiểu Ngũ thay tính đổi nết tốt hơn lên là một người vợ tốt! Cho nên,

việc hôn sự này, ai dám ngăn cản thì phải bước qua ông. Theo đó mà nói, Tiểu Uyển, hai đứa sống với nhau mấy năm, nói không có tình cảm thì ông không tin. Những điều Tiểu Ngũ đối xử không phải với con, ông không thể nói con hãy quên đi, nhưng có mấy năm tình cảm, lại có con cái với nhau rồi. Tiểu Ngũ cũng vì con mà thay đổi. Con là người hiền lành, con hãy tha thứ cho nó, được không con?”

“Ông, cháu đã tha thứ cho anh ấy. Cháu cũng đã nói chuyện với anh ấy, những gì anh ấy đối tốt với cháu, cháu đều nhớ, cũng rất cảm kích. Thái độ của bác Tần cũng là vì muốn tốt cho con cái, cho nên cháu không để bụng. Cháu chỉ thấy hai đứa cháu không hợp.”

“Vợ chồng trẻ phải nương tựa nhau đến già, hợp hay không thì va chạm mới biết. Ông và bà nó sống với nhau cả đời mà chưa từng nghĩ tới ba chữ ‘Không hợp nhau’. Ông nói nhiều rồi, Tiểu Ngũ luôn đặt con trong tim, giờ cũng vậy, ông thấy trong lòng nó trống rỗng, buồn bã, nhìn nó vậy lòng ông càng buồn.”

Trần Uyển đưa đôi mắt bất lực lên nhìn ông cụ, cậu vẽ mặt buồn bã đưa tờ khăn giấy đến, cô cầm lấy lau khô miệng của Đậu Đình. Trong gian bếp chỉ còn tiếng lửa cháy trong lò và tiếng Đậu Đình ê a đòi chiếc muôi để chơi.

“Thằng cháu nội của ông nó uống rượu đến suy sụp rồi. Lần này về thăm ông, tiện thể đi khám sức khỏe...” Ánh mắt ông cụ ngân ngấn nước. “Trước đây cô nó mắt, người tóc bạc tiền kẻ tóc xanh. Lẽ nào vẫn cần ông...”

Chiếc muôi trong tay Trần Uyển rơi xuống đất phát ra tiếng kêu leng keng, cứ ong ong trong đầu cô không dứt.

40. Chương 74

Chương 74

“Ông nội, con nghĩ đi nghĩ lại, cách này không được.”

“Đồ đồn mạt, ông đã vì con mà mất mặt, giờ này còn nói với ông không được à? Mười hai tuổi con trộm xe rồi leo tường, cái dùng khí mở con đường khác trong hẻm đã chạy đi đâu rồi?”

“Ông nội, thật là không được. Lừa dối thế không được lâu, nếu biết chúng ta hợp lực lừa cô ấy, thì sự việc càng rối rắm!”

“Bỏ cái lo sợ ấy đi. Ông và bà con cũng đấu đá mấy mươi năm, không dựa vào chiêu này mà thắng được à? Tiểu Uyển và bà con tính cách y nhau, đều là người ngoài cứng trong mềm. Vừa rồi ông mới nói con uống rượu bị bệnh, cái muôi đang cầm trên tay Tiểu Uyển cũng rơi xuống đất, mặt trắng bệch ra. Chiêu này không tác dụng thì chẳng chiêu nào hữu dụng cả.”

“Cái đó không giống nhau. Lúc ấy bà đã lấy ông rồi, cũng đã có bác lớn rồi, biết ông vờ bệnh cũng chẳng làm gì được. Tiểu Uyển không vậy, nếu để cô ấy biết chúng ta lừa cô ấy, cô ấy nhất quyết không tha thứ thì phải làm sao? Sau này con nói gì liệu cô ấy có còn tin không?”

“Trước khi Tiểu Uyển biết, con mau vút bỏ chứng cứ đi không được à? Ông làm sao... Con mau chóng thu xếp, chắc Tiểu Uyển sắp tới rồi. Nhớ là đặt lọ thuốc trị ung thư ông mang tới ở đầu giường rồi lấy ra uống trước mặt con bé, uống bao nhiêu cũng được vì toàn là vitamin. Ông đi dạo ở hẻm Chu Tước đây, có thể giữ con bé đến sáng mai là coi như thành công rồi”.

“Ông...”

Tần Hạo trừng mắt khi nhìn thấy điện thoại vang lên, đành lật đến trang bệnh án ông nội đã chuẩn bị nhét vào ngăn kéo, để mấy lọ thuốc lên cái tủ đầu giường. Xem xét hồi lâu, thấy không thuận mắt chút nào, toàn bộ tâm trí đổ vào cái ngăn kéo.

Cô ấy và bà đều giống hệt nhau, đều bề ngoài thì ngang ngạnh ương bướng, nhưng kỳ thực trong lòng vô cùng mềm yếu. Tính cách bà đanh đá; lạnh lẽ, còn trên cơ thể cô, sự mệt mỏi, buồn bã đã hình thành từng

lớp, từng lớp như lá chắn. Anh tin rằng, bằng sự che chở yêu thương, sẽ có ngày nước chảy đá mòn, nếu lờn dối cô... hậu quả của sự vụng về anh không thể gánh vác nổi.

Đột nhiên anh nhớ lại lời nói của ông về gương mặt trắng bệch của cô, trong lòng có chút vui vẻ. Nhưng lúc tiếng chuông cửa vang lên, cô đang đứng ngay trước cửa nhà, nhìn gương mặt nhỏ nhắn như không cất được giọt máu nào, anh cười không nổi.

“Em đến rồi?”, anh bảo cô vào ngồi, biết cô thích trà chanh, liền vội vàng đi vào bếp lấy.

Chia tay hơn một năm, căn phòng ở Kim Thịnh này chẳng có gì thay đổi. Trần Uyển ngồi nhìn xung quanh, ánh mắt dõi theo bóng lưng anh đi vào nhà bếp, lòng buồn bã. Trong cơn kích động cô hỏi anh ở đâu rồi vội vã đến ngay, trên đường đi tìm cô chết lặng, cứ ám ảnh bởi câu nói của ông Tần, chỉ muốn nhìn thấy anh. Nhưng khi nhìn thấy rồi, cô lại chẳng biết nói điều gì.

Cô nói tình yêu không quan trọng, cô tự dặn lòng phải quên hết những gì đã qua. Một ngày hai mươi bốn tiếng đồng hồ, quá nửa thời gian cô bị tình đời giữ, cô tự quản thúc chính trái tim mình. Chỉ khi đêm xuống, cô mới bỏ mặc tất cả những nhớ nhung sâu kín, để chúng hóa thành từng tia linh hồn bay nhảy, đã bao nhiêu lần phải khổ sở tự ngăn mình không nhìn đến anh.

Cô bước theo vào bếp, đón lấy ly trà chanh trên tay anh, thoáng thấy trong tủ lạnh toàn là loại chocolate cô thích ăn. Cô kiểm chế lòng mình, giọng như khàn đi, hỏi: “Anh ăn cơm chưa?”

“Ăn trưa rồi, tối chưa.”

Cô nhìn lên đồng hồ treo tường mới giật mình nhớ ra là chưa tới giờ cơm tối, mặt hơi ngượng ngùng.

“Đậu Đình đâu?”

“Mợ bé rồi.” Cô nhìn anh chăm chú, anh gầy đi nhiều so với lần gặp trước. Mở một cửa tủ lạnh ra, chai Black Label còn nửa, chai Vodka đã cạn tới đáy. Cô bất giác nhìn anh: “Anh còn uống rượu?”

“Anh uống hơn chục năm nay rồi, không cai được.” Thấy nét mặt chán nản và bất lực của cô, anh liền nhỏ giọng: “Em không thích thì anh cai, hôm nay sẽ bắt đầu.”

“Không phải là chuyện em thích hay không thích, mà anh phải tự chăm sóc sức khỏe cho bản thân. Anh nói thật cho em biết, là sợ gan hay gì? Ông nội chỉ nói anh bị tổn thương gan, lúc nói về như sắp khóc vậy, em cũng không dám hỏi. Anh nói thực cho em biết, rốt cuộc là thế nào?”

Ánh mắt anh thay đổi, Trần Uyển càng thấy đau thắt lòng, nhìn chằm chằm vào anh, mọi cảm xúc trào lên không khống chế được: “Rốt cuộc là thế nào?”

“Không phải đâu, ông nội lừa em đó. Em đừng tin ông, ông thấy chúng mình không chịu hòa hợp, muốn dùng khổ nhục kế để kết đôi. Thật đó.”

“Thật?”, cô lắp bắp lắp lại, đã mong là thật mà sao lại không dám tin. Tim cô đập mạnh rồi dần bình tĩnh lại trước ánh nhìn nghiêm túc của anh, nhưng vẫn còn thấy đau đốn, buồn rầu, như không còn chút sức lực. “Ông nội sao lại thế?”

“Làm em lo lắng phải không?”

Cô nhìn anh, cô nhìn anh bằng ánh mắt bùi ngùi, có chút chán nản, có chút bất lực. Anh muốn hỏi: Trong lòng em còn có anh, phải không? Câu hỏi này luôn được chôn chặt trong trái tim, bây giờ lại đang rục rịch muốn bật ra.

Cô muốn nói gì đó lại thôi, lúng túng: “Không sao thì tốt rồi. Em về trước, tối còn làm việc, Đậu Đình không thấy em sẽ lại quấy khóc”, nói rồi lại sực nhớ, “Anh uống rượu ít một chút, chăm lo cho sức khỏe”.

Anh thần thờ gật đầu, trong lòng nghĩ ra bao nhiêu lý do để giữ cô lại, nhưng không đủ niềm tin, chỉ nói: “Anh đưa em về.”

Lúc đi xuống bãi giữ xe của Kim Thịnh thì gặp bảo vệ, người đó nhận ra cô liền gật đầu chào: “Chào chị Trần”.

Trần Uyển cười lại, nói có phần cảm thán: “Không ngờ lại còn có người nhớ ra mình.”

Tần Hạo vừa khởi động xe vừa nói: “Dĩ nhiên là nhớ, lần nào chúng mình về cũng ôm ấp nhau lên lầu, lúc xuống lầu cũng hôn nhau, họ chứng kiến mấy năm rồi. Thời gian đó họ còn hay đòi kẹo cưới của anh nữa đấy.” Vừa nói xong, trong lòng anh nhói đau, khê liếc sang cũng thấy nét mặt cô buồn bã.

Hai người im lặng đi đến cổng hẻm Chu Tước, lúc mở cửa cô quay lại ngập ngừng hỏi: “Tại sao... em đã tin lời ông nội, sao anh lại không tiếp tục?”

“Anh không chịu nổi khi thấy em buồn”, không phải không có phần hối hận, “Hơn nữa, cũng không muốn lừa dối em.”

“Cảm ơn.”

“Nên như thế mà”, anh gượng cười.

Cô đột nhiên sực nhớ ra điều gì, đứng thẳng người, hỏi: “Ngày mai, Đậu Đình đi tiêm phòng, anh có rảnh không?”

Nụ cười gượng của Tần Hạo bỗng cứng đờ nơi khóe miệng, rồi dần dần giãn ra, “Có.”

“Thế ông nội...”

“Ông nội không sao, theo kế hoạch là ngày mai mẹ anh đưa ông đến Tiểu Hoàn Sơn. Anh rảnh thật mà”, anh vội cướp lời, như sợ cô đổi ý.

Trong mắt anh như tỏa ra tia rực rỡ như cái ngày mà họ nói về chuyện kết hôn, có thứ gì đó ấm áp hơn man trái tim Trần Uyển.

“Vậy sáng mai, anh đến thì gọi điện cho em. Sớm một chút, em sợ người nhiều sẽ phải xếp hàng lâu.”

Sáng sớm hôm sau trời mưa, Trần Uyển bế Đậu Đình xuống lầu, Tần Hạo đã cầm ô đứng dưới đường đợi.

“Cao lớn, khỏe quá.”

Trần Uyển liếc mắt quở trách: “Không được nói tốt như thế, phải nói chưa đủ cao, chưa đủ mập”. Thăng bé thấy cái gì cũng lạ lẫm, trở người dõng dạc vào lọ nước hoa đang lóng lánh ở trên xe. “Mới chuyển sang sữa bột, bác sĩ nói phải bắt đầu bổ sung can-xi. Thời gian này là ăn khai vị, nắm được cái gì là cu cậu liền đưa vào miệng, tối qua còn cắn một cái vào chân em”, cô vừa nói vừa cười.

Anh mím miệng, không ngăn được nụ cười trên môi.

Đậu Đình bắt đầu chuyển ánh nhìn sang anh, cái nhìn thật chăm chú, rồi hơi nghiêng đầu như dò xét.

“Đậu Đình, là cha.”

Trái tim Tần Hạo bỗng như bùng cháy, anh run rẩy đưa tay sang chạm vào bàn tay bé nhỏ của Đậu Đình, một ngón tay liền bị thăng bé túm lấy, tuy lực nắm nhẹ nhưng như lại có dòng điện lớn chạy thẳng vào cơ thể anh, xâm chiếm phần sâu thẳm nhất của tâm hồn. “Đậu Đình, là cha đây.”

“Đi thôi”, cô khẽ nhắc anh, ôm lấy Đậu Đình đang chuẩn bị lấy ngón tay Tần Hạo đưa vào miệng.

Mưa bắt đầu rơi, Tế Thành bao phủ trong màn sương mù cuối xuân. Đậu Đình ngửa cổ, ngạc nhiên nhìn ra ngoài cửa xe, miệng ê a.

“Sáng sớm ngày nào cũng vậy, em chưa tỉnh ngủ thăng bé đã dậy rồi, một mình nằm chơi ở giường, ê a liên hồi, sau đó bám vào lan can giường, nhìn em cười khanh khách”.

Trên đường, hai người cứ nói câu được câu chăng như thế, mỗi lần dừng đèn đỏ anh đều quay sang nhìn hai mẹ con, trong lòng là niềm hạnh phúc, mãn nguyện hay là cảm giác tội lỗi? Anh không thể nhận biết được.

Ở bệnh viện rất đông, đâu đâu cũng thấy người lớn bồng con nhỏ, tất cả đều ngồi ở hành lang đợi gọi số. Đậu Đình có vẻ thích thú một cách kỳ lạ, xoay đầu bên này xoay đầu bên kia nhìn ngó, cuối cùng thì nhìn sang một cô bạn nhỏ, hai bé bắt đầu ê a không ngừng. Lúc cô bạn nhỏ không thèm để ý thì Đậu Đình bực bội đuổi thẳng chân ra ăn vạ.

Trần Uyển dỗ dành, lau mồ hôi trên trán cho con, cười nói: “Tính thăng bé hết như anh vậy.”

Tần Hạo lúng túng: “Người anh chủ động bắt chuyện cũng chỉ có một mà thôi”, nói rồi cầm khăn giấy lau mồ hôi giúp cô.

Lúc anh chạm vào, má Trần Uyển nóng rần, chỉ là mấy giây thôi nhưng cảm giác thời gian thật dài. “Có phải đến lượt mình rồi không?”, lúc này cô mới giật mình, ôm Đậu Đình đứng dậy.

Từ bệnh viện đi ra, Đậu Đình còn rớm nước mắt. Tần Hạo đi lấy xe, Trần Uyển nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc, muốn tránh nhưng không kịp. Cô bế Đậu Đình lên, đứng thẳng lưng, đợi đối phương đang cười cười bước đến.

“Chị Tiểu Uyển”, Tưởng Phán vừa chạy vừa gọi.

Trần Uyển không thể làm lơ trước nụ cười thật lòng của đối phương, cô cũng cười đáp lại, xoa xoa mặt con bé: “Bé con cao lớn thế này rồi cơ đấy!”.

Tưởng Tiểu Vi chậm chậm bước tới: “Không ngờ lại gặp nhau ở đây”, nói rồi nhìn sang Đậu Đình, “Đây là...”

“Con tôi”, Trần Uyển vỗ vỗ lưng dỗ dành Đậu Đình, “Đi tiêm vacxin viêm gan B. Còn hai mẹ con?”

“Phán Phán hơi sốt.” Ánh mắt Tưởng Tiểu Vi nghi hoặc, ngạc nhiên, sắc mặt thoáng vẻ đồng cảm và thương xót không nói nên lời: “Cô cũng... thật là không ngờ, không ngờ.”

Không ngờ là cô giẫm vào bước chân của cô ta sao? Không ngờ là cô rơi vào tình cảnh khốn cùng sao? Trần Uyển vẫn giữ nguyên nụ cười: “Không ngờ là lâu không gặp, Phán Phán đã cao lớn thế này, con tôi cũng nửa tuổi rồi.”

“... Một mình mang con đi tiêm à? Để tôi đưa về, tôi đi lấy xe. Phán Phán, con và cô Trần...”

“Không cần đâu, tôi...”, Trần Uyển bị tiếng gọi từ đằng sau ngắt lời, quay lại nhìn, là Tần Hạo.

“Không cần, có tôi ở đây.”

Tưởng Tiểu Vi ngượng ngập, gượng cười nói: “Vây tốt rồi, tôi ngỡ là, vậy tốt rồi, chúng tôi về trước đây.”

Về đến dưới nhà, Trần Uyển vẫn ôm Đậu Đình đang ngủ say. Tần Hạo ra chiều khó xử, nói: “Anh xin lỗi.”

“Đừng xin lỗi em. Con là tự em lựa chọn sinh ra, lời ông tiếng ve em đã sớm tính đến. Chỉ là sự bố thí và sự cảm thông là cô ta, cảm giác có chút khó chịu. Cảm ơn anh hôm nay đã đưa mẹ con em đi, nếu không thì càng buồn.”

Về kiên nhẫn ẩn sau lời nói bình thản không thể che giấu, nghĩ đến những điều cô đã chịu đựng hơn một năm nay, anh chỉ muốn ôm chặt cô vào lòng, an ủi, vỗ về cô.

Cô đã dạy anh cách yêu. Trong đó có hạnh phúc, niềm vui, có tổn thương, sầu muộn, thậm chí không biết kết cục ra sao, cuối cùng họ sẽ đi đến phương hướng nào. Nhưng họ không bao giờ chối bỏ, luôn kiên trì, tình nguyện, ghi khắc vào cuộc đời, vào chỗ sâu xa nhất trong tim.

Tình yêu âm thầm đến mà người ta không biết, nhưng càng ngày càng sâu đậm.

Giống như những hạt mưa ngoài cửa kia, mưa phùn lất phất nhưng đến một lúc nào đó có thể làm ướt đến tận tâm can con người.

“Mèo con...”

Tiếng gõ cửa xe gấp gáp làm ngắt lời anh, Tần Hạo không ngoái đầu lại mà nhìn nét mặt Trần Uyển nhợt nhạt, khẽ gọi: “Cậu.”

41. Chương 75 (hết)

Chương 75

Sắc mặt ông Cung Tự Cường tái nhợt, trên tay cầm cái kẹp than, âm thanh gõ lên cửa kính nhịp đều một cách lạ thường. Tần Hạo quay sang nhìn Trần Uyển một lần nữa, hoảng hốt mở cửa xe.

Anh xuống xe, Trần Uyển cũng bước xuống, nghe tiếng Trần Uyển ở phía sau gọi cậu, mắt đã thấy cánh tay cậu giơ lên, anh nhắm tịt mắt như thể cam chịu số phận. Lúc nhắm mắt lại, ánh sáng như vụt qua, cái kẹp than bay một vòng rồi rơi xuống. Lúc này Tần Hạo mới phát hiện, cậu Trần Uyển chỉ ném cái kẹp than vào đồng than tổ ong.

Những lỗ chân lông trên cơ thể anh dựng đứng vì sợ hãi dần dần trở lại bình thường, nghe cậu Trần Uyển hứ một tiếng bằng giọng mũi, nói: “Lên ăn cơm”, Tần Hạo lập tức chuyển sợ hãi thành vui mừng, đang định đi lên thì bị Trần Uyển kéo sang một bên. “Anh về trước, em với cậu nói chuyện trước đã, hôm khác...”

“Bảo nó cùng lên”, ông Cung Tự Cường đứng trên cầu thang quay người nói xong rồi bước lên trên.

“Vậy anh lên hay không lên?”, anh hỏi.

Cô cắn môi, đưa Đậu Đình cho anh, “Anh bế Đậu Đình, cậu sẽ không làm gì anh đâu.”

Đậu Đình nắm tay để ngang miệng, lúc đổi người bế, thằng bé cũng chỉ nhai nhai. Lúc này Tần Hạo mới tạm yên tâm, bước theo cô lên. Khi đứng trước cửa nhà cô, cô ngập ngừng hỏi: “Có căng thẳng không? Chưa chuẩn bị tâm lý thì anh cứ về trước, em sẽ giải thích với cậu.”

“Căng thẳng! Rất căng thẳng!” Anh ôm Đậu Đình, lòng bàn tay ướt đẫm, lời nói cũng rời rạc. “Rất căng thẳng. Cảm giác như mò mẫm đi trong bóng tối rất lâu, cuối cùng gặp phải vị Boss quyền lực nhất, máu cứ thế chạy thẳng lên não.” Thấy dáng vẻ Trần Uyển thất vọng, anh liền an ủi: “Cùng lắm là cậu đánh anh một trận, em đừng lo, da anh dày, có thể chịu được.”

Run rẩy bước vào trong, nhưng trong phòng khách không có người, nghe thấy tiếng máy hút mùi kêu ro ro, Trần Uyển khẽ nói: “Chắc là ở trong bếp, anh ngồi xuống trước, để em vào xem.”

Tần Hạo khép na khép nép đứng ở giữa nhà, trên vai là hơi thở của Đậu Đình nhẹ nhàng, ngay cả không khí dường như cũng vắng lặng, cảm giác chân thực mà trước giờ chưa từng có. Anh cẩn trọng dò xét tất cả mọi thứ trước mắt, chỉ bằng một gian bếp ở Kim Thịnh, một chiếc ghế sofa, một cái bàn trà nhỏ, một chiếc tivi, chẳng có đồ trang trí nhiều nhưng lại vô cùng sạch sẽ, ngay ngắn. Phía góc tường là chiếc xe đẩy của Đậu Đình, dưới cái tủ để tivi là những hộp sữa nhỏ.

Đây là nhà cô.

“Cậu là...”

Anh quay đầu thấy ánh mắt ngạc nhiên của vợ Trần Uyển, rướn người mới nhớ ra là trên tay đang bế con, vội khom người một chút, ngượng ngùng chào: “Dì, à, bác gái.”

“Ngồi, ngồi đi.” Vợ Trần Uyển như hóa đá, thấy Đậu Đình bị người lạ bế liền muốn đưa tay ra đón lấy, đột nhiên giật mình nhớ ra: “Cậu là người năm ngoái đến nhà tôi tìm Tiểu Uyển, là người tôi nói không có nhà mà còn muốn lao vào trong!”, nói rồi há hốc mồm, mắt nhìn Đậu Đình đã tỉnh dậy, và gương mặt Tần Hạo, lưỡng lự: “Là cha Đậu Đình? Ông Cung, ông Cung, ông Cung à!”

Trần Uyển đứng ở cửa bếp, tiếc là không thể quay ngược thời gian trở về buổi sáng nay. Nét mặt vợ ngạc nhiên, miệng há hốc. Tần Hạo ngồi cũng không phải ngồi, khẽ ghé một bên mông xuống ghế, Đậu Đình với đôi mắt buồn ngủ, miệng há to muốn khóc mà khóc không ra tiếng, lúc nhìn thấy cô nó mới òa lên.

Cô vội chạy tới ôm lấy Đậu Đình, dỗ dành: “Mợ, là anh ấy, là cha Đậu Đình”.

Mợ thì luôn miệng dỗ thằng bé, cậu từ trong bếp thò đầu ra, nói: “Dọn bàn cơm, đến giờ còn tới quán nữa.”

Tần Hạo vừa ngồi xuống lập tức đứng bật dậy, nhìn ngó xung quanh tìm bàn ăn. Vợ Trần Uyển bước vào phòng bê cái bàn gấp ra, Trần Uyển nói: “Mợ, không phải người ngoài, cứ ngồi ở bàn trà ăn như ngày thường thôi.”

“Vậy đâu được, lần đầu vào nhà. Con cũng vậy, sao không thông báo trước?”, mẹ nhìn sang Tần Hạo, cười nói: “Tiểu Tần, là họ Tần phải không? Đừng khách sáo, cứ coi như ở nhà, đúng rồi, cả trà cũng chưa pha.”

Tần Hạo vâng dạ đáp lời, không ngờ mẹ Trần Uyển lại nhiệt tình đến thế, thái độ khác hoàn toàn với dịp Tết cha mẹ anh tới. Anh không hiểu sự việc ra sao, chân tay càng luống cuống. Lo lắng bất an, muốn biểu hiện một chút nhưng tìm mãi không thấy ghế ăn đâu, đành khẽ hỏi Trần Uyển.

Trần Uyển vừa đỡ Đậu Đình vừa lấy từ trong ra mấy cái ghế nhựa xếp chồng lên nhau, nói lớn: “Kéo ra là được rồi. Lấy giúp cái bánh quy, loại bánh mềm của Đậu Đình, ở dưới tủ tivi ấy.”

Mẹ Trần Uyển tay bưng trà, đứng trước cửa bếp nhìn gia đình ba người, buột miệng cười. Tối qua nghe nói cụ nội của Đậu Đình tìm đến, lại biết sức khỏe cha Đậu Đình không tốt, suốt đêm bà không sao chợp mắt nổi. Ban đêm, bà thở dài nói với cậu Trần Uyển: “Trong lòng tôi vốn nghĩ cha Đậu Đình là người không có trách nhiệm, chẳng là cái thứ gì cả, ngay cả những người trong nhà nó tôi cũng đều căm ghét. Nhưng nếu như nó mắc bệnh, ông Cử, ông nói xem có phải là nó có nỗi khổ khó nói không?”, bà thở dài rồi lại nói: “Nếu thật sự có bệnh thì... đúng là Tiểu Uyển và Đậu Đình nhà ta số khổ.”

Cậu Tiểu Uyển vờ ngủ không đáp, con người bà cởi mở, ông cũng vậy, đối với cha Đậu Đình tuy nói là ghét nhưng vẫn có chút hi vọng, hi vọng bên trong có nội tình gì đó, rồi lại sợ nếu thật sự cha Đậu Đình có bệnh thì hai mẹ con nó sẽ bị giày vò suốt đời.

“Đứng ở cửa mãi làm gì, bưng đồ ăn, lấy bát”, ông Cử Tự Cường nạt, “Trong đó có bột của Đậu Đình, mau lấy ra”.

Lúc ngồi xuống, ông Cử hất mắt về phía Tần Hạo, “Ăn cơm”.

Tần Hạo hết sức lo sợ, cầm đũa mời: “Mời bác trai, bác gái ăn cơm”, rồi khẽ hỏi Trần Uyển: “Cần anh giúp không?”

“Không cần”, Trần Uyển một tay bế Đậu Đình cho ngồi trên chân, một tay cầm muống nhỏ thổi cho nguội bột đưa vào miệng cậu nhóc. Cô khẽ liếc mắt sang thăm dò nét mặt cậu, không dám nói nhiều.

Không khí bữa ăn im ắng, chỉ có tiếng miệng nhai lép nhép của Đậu Đình khi ăn và tiếng ê a không vừa ý, Tần Hạo ăn mà không biết mùi vị là gì. Đối với anh mà nói, Đậu Đình giống như thiên sứ, lần đầu tiên thấy cái dáng nhỏ bé của nó, nghĩ tới hơn chín tháng trời cô chịu đựng một mình, anh cảm thấy có lỗi và hổ thẹn vô cùng. Lúc Trần Uyển khom người định lấy khăn giấy, anh vội lấy đưa cho cô. “Để anh bế, em ăn đi”.

“Để em, để con ngồi trên đùi em chơi là được.” Lúc Trần Uyển ngược đầu lên, thấy mẹ cười, mặt cô bỗng nóng bừng, giả vờ cầm đũa lên để tránh ánh mắt của mẹ.

“Để mẹ bế, Đậu Đình, bà mẹ bế ra ban công chơi nào!” Bà đặt bát xuống, quay sang Đậu Đình, vỗ vỗ tay, rồi cười nói với Tần Hạo: “Tiểu Tần, cậu cũng chưa ăn được bao nhiêu. Đừng khách sáo, cứ coi như ở nhà mình.”

“Nghe ông Tần nói sức khỏe cậu không tốt?”, ông Cử Tự Cường cuối cùng cũng nói.

Tần Hạo lập tức đặt chiếc bát vừa mới cầm lên xuống, trong lòng thấy giận ông, ngồi ngay ngắn nói: “Chỉ là do uống rượu nhiều nên ảnh hưởng tới gan một chút. Bác trai, con đang cai rượu rồi.”

Ông Cử Tự Cường gật gật đầu rồi không nói gì thêm.

Sau bữa cơm, lúc Trần Uyển vào trong rửa bát, Tần Hạo dọn bàn, mượn cớ vào giúp cô rồi hỏi: “Hóa ra là thế này?”

Trần Uyển liếc nhìn anh, “Vậy anh muốn sao nữa? Cho anh một trận mới hả dạ? Nhà em có cái chày cán bột ở phía cửa sau, anh tự ra xem xem có thể chịu được mức nào”.

Anh nhìn ra sau cửa rồi vội quay lại nói: “Vậy thì tốt rồi, cậu em rất hiền, hiền hơn những gì anh tưởng tượng”, thuận thế lại hỏi: “Vậy sau này có phải là có thể thường xuyên tới thăm em và Đậu Đình không?”

Trần Uyển vịn vôi nước lại, quay người xếp bát vào kệ. Không thấy biểu hiện của cô, anh hơi thất vọng.

Ban đêm, cậu mẹ Trần Uyển cũng không ngủ được.

“Tôi nói, thằng bé đó không xấu, bộ dạng đứng đắn thì không nói, nhưng là đứa có tình cảm. Suốt bữa cơm mà mắt nó cứ trông nom cho hai mẹ con, không nhìn đâu cả, nhìn ánh mắt là biết nó yêu thương mẹ con Tiểu Uyển thế nào.”

“Còn phải theo dõi thêm”, ông Cung Tự Cường nhắm mắt lại, mãi sau mới nói mấy lời.

“Còn theo dõi cái gì, cũng đã hơn một năm rồi, theo dõi đến lúc Đậu Đình biết gọi mẹ, biết chạy nhảy à? Đến lúc đó thì ai đảm bảo nó chịu gọi cha?”, vợ Trần Uyển ngồi ở mép giường, lo lắng nhíu mày, “Hai đứa này xem ra rất đáng đối, sao lại chia tách chúng chứ?”

“Đây là chuyện một đời người, có thể nhìn qua loa được sao. Ngủ đi.”

Sau đó, Tần Hạo có tới nhà mấy lần nữa, lần nào cũng giúp cậu Trần Uyển đánh dĩa nồi đen sì đến nỗi đến khi ăn vẫn còn cảm giác ghê ghê đến nỗi nuốt cơm không nổi, nhưng vẫn động viên mình phải cố lên. Lúc anh nắm rõ được cái bàn gấp và cái ghế đặt ở đâu, đồng thời mỗi khi thấy tiếng báo ăn cơm là nhanh chóng bày bàn ra, nét mặt cậu Trần Uyển cuối cùng cũng trở nên ôn hòa. Khi anh ở Tế Thành, phần lớn chuyện xã giao đều chọn ở Cung Hương Cư, công việc tu sửa lại Thuần Dương quan đã tới giai đoạn cuối, anh thường tiện đường ghé vào, chỉ muốn đứng ở cửa bếp nhìn cô một lúc, rồi bế con. Thật ra điều anh mong muốn nhất là cái ngày Đậu Đình đi tiêm phòng, gia đình ba người họ có thể đầm ấm như bao gia đình khác, quên đi những năm tháng sóng gió chia ly. Nhưng cái ngày Đậu Đình bị sốt, người lên đầy mụn nước, nhìn Đậu Đình yếu ớt, đôi mắt Trần Uyển sưng đỏ lên, thời khắc đó, anh đã nghĩ kết cục có thể nào cũng không quan trọng nữa.

Đậu Đình được tám tháng tuổi, đã biết vẫy tay tạm biệt, biết nhăn mặt như người lớn, có thể gọi bập bẹ tiếng mẹ. Lần đầu Trần Uyển nghe thấy, lúc ý thức được là hình như con đang gọi mẹ, nước mắt cứ thế mà trào ra, làm Đậu Đình sợ không dám ê a gì nữa. Cu cậu giờ đã mọc chiếc răng cửa đầu tiên.

Lúc xuống dưới lầu đi dạo, cu cậu thích nhất là con chó nhỏ nhà người ta, mỗi lần nhìn thấy nó là lại hét lên, vẫy vẫy tay đòi bà mẹ đuổi theo. Khi Phương Tồn Chính mang một chú chó Husky đến tặng, cu cậu càng thích chí, ngồi trong xe đẩy mà cứ nhón chân lên đòi tới sờ.

Tần Hạo tỏ vẻ không vui: “Trong nhà có trẻ nhỏ, nuôi chó làm gì? Hấn nghĩ gì thế không biết? Tặng đồ chơi là được rồi, con chó đó hai mắt đỏ lờm nhìn như chó sói ấy.”

“Tiêm phòng đại rồi, Husky rất dễ bảo, không dữ với người nhà đâu, chơi sao cũng được. Cậu nói nuôi mấy ngày rồi mang ra quán để trông quán.”

Tần Hạo ngược mắt lên thấy cậu cô bước đến, anh không dám đòi co nhiều lời.

Đến tháng Bảy, Tế Thành nóng hầm hập, ve sầu kêu râm ran.

Tối giữa tháng mới có mưa, mang theo chút mát mẻ. Ngày Mười bảy mưa suốt đêm, đến trưa ngày Mười tám mới bắt đầu ngớt. Cậu vợ đi mua đồ về, vợ phải vai, không ngừng cằn nhằn: “Không mưa thì nóng như lửa đốt, mưa xuống cái là dầm dề không ngớt. Nước sông dâng lên cao lắm rồi”.

Đến ba, bốn giờ, đài khí tượng thông báo có mưa bão, bản tin trên tivi báo có trận mưa lớn năm mươi năm mới xuất hiện. Điện thoại trong quán liên tiếp nhận thông báo hủy đặt bàn, vợ chán nản than vãn: “Cứ thế này, cũng chẳng làm ăn gì được”.

“Cứ đợi xem”, cậu nói.

Trần Uyển nhìn trời, “Cậu, chỉ bằng cậu đưa vợ và Đậu Đình về trước. Con xem chừng tối nay cũng chẳng làm ăn gì được rồi, khách qua đường thì càng khỏi phải nói. Con tính toán hóa đơn, tiện thể ở đây trông quán đến năm, sáu giờ, nếu như mưa không ngừng thì coi như hôm nay được ngày nghỉ ngơi.”

Sau khi cậu vợ đi, cô cùng mấy người phục vụ dọn dẹp nhà bếp một lượt, rồi dọn toàn bộ mấy phòng bao, nhưng mưa càng lúc càng lớn. Xem ra phải nghỉ kinh doanh một ngày rồi, cô đứng chỗ giếng trời, ngược lên nhìn trời đen kịt, liền ấy người phục vụ về.

Trong quán yên tĩnh trở lại, cô giống như ngày thường, đóng cửa sổ phòng bao, cất kĩ bèo ngư, vi cá. Tận hưởng cái không khí tịch mịch hiếm hoi này. Cô pha ấm trà mới, định tính toán sổ sách tháng này. Vừa ngồi xuống thì thấy trước cửa có bóng người lướt qua.

“Anh làm em giật mình chết mất!” Cô hét lên nhìn Tần Hạo đã ướt hết nửa người.

“Sao có một mình em? Mọi người đâu hết rồi?”, anh sốt ruột hỏi.

“Cậu mợ đưa Đậu Đình về trước rồi, em đang tính toán sổ sách.” Sau phút giật mình sợ hãi, cô lại ngồi xuống.

“Lúc này còn tính toán gì nữa? Nước sông dâng lên ngập cả rồi.”

Trần Uyển nhìn theo ánh mắt anh hướng ra cửa về phía một góc tường, “Sắp tràn tới đây rồi”. Cô ném chiếc bút trong tay xuống, hốt hoảng chạy ra ngoài.

“Túi em đâu?”, Tần Hạo hét lớn ở đằng sau.

“Lúc này mà anh còn lo tới túi xách của em, giúp em tìm cái gì chặn nước tràn vào, sắp tràn tới nơi rồi.”

Tần Hạo bước vội đến sau lưng cô, nước đã sắp dâng tới cửa lớn, lúc quay người lại mặt nhăn nhó vô cùng, “Quay vào lấy túi đi”.

Trần Uyển muốn nhìn xem tình hình bên ngoài ra sao nhưng bị anh hét lên: “Nghe thấy không?”.

Nước đã tràn đến chân, cô mím môi chạy vào trong lấy túi, lúc đóng cửa nhà bếp, anh vội theo phía sau, “Anh đi đóng cửa dao, em nhanh nhanh một chút.”

Cô bị giọng nói hối thúc của anh làm cho giật mình, không kịp hỏi tại sao anh biết cửa dao ở chỗ nào, khóa xong liền kéo cửa chống trộm xuống, đi ra cửa thì càng giật mình hốt hoảng. Nước sông dâng lên vượt qua bờ kè đá đang chảy vào, cả con hẻm Chu Tước bị nhấn chìm trong nước, rất nhiều người đang hối hả chạy qua.

Mưa to như trút, bầu trời đen kịt thỉnh thoảng lóe lên tia chớp giữa không trung.

“Hẻm Chu Tước địa thế thấp quá. Đừng mang ô, mang cũng vô ích”, anh đưa tay lại, bàn tay ướt sũng nắm lấy tay cô, “Xe anh đậu ở đầu hẻm, qua đó xem, đề máy không được là nguy đấy”.

Men theo đường mà đi, nước sông đã dâng tới cổ chân, lúc tới đầu hẻm thì lên tới đầu gối. Hai người nhìn từ xa thấy nước đã vào xe, neho mắt nhìn nhau. “Thôi rồi, đi bộ thôi”.

Trần Uyển ồm một tiếng rồi nắm chặt lấy tay anh.

“Đừng sợ, có anh đây.”

“Em không sợ, em đang nghĩ, may mà bảo cậu bé Đậu Đình về trước. Không được, em phải hỏi Đậu Đình sao rồi, liệu đã về nhà chưa, nếu như lại cảm thấy sốt thì...” Trần Uyển lấy điện thoại ra, bấm liên mấy lần nhưng điện thoại đều bận, lòng như lửa đốt.

Anh nắm lấy những ngón tay mảnh khảnh của cô, bàn tay còn lại lau nước mưa trên mặt. “Chắc là đang gọi điện thoại. Mình đi thẳng đến phía trước đường Trung Sơn là ổn, chỗ đó cao, đi tìm chỗ đã rồi gọi lại.”

Con đường này cô đi biết bao lần, giờ đã biến thành sông, toàn bùn đất. Mưa càng to, nước dâng lên càng cao, càng chảy xiết, mấy lần Trần Uyển suýt ngã do vấp phải rác, lần nào anh cũng cố gắng kéo cô lên, cô lại ngẩng đầu nhìn vào ánh mắt đen, sâu thăm thẳm của anh.

“Cảm ơn anh!”, giọng cô như mất hút trong tiếng mưa, tiếng sấm.

Đúng như Tần Hạo nói, phía trước dòng nước đã nhỏ hơn, nhưng nước cũng dâng lên tới đùi, trước mắt mênh mông nước, xe bỏ không, bị nước cuốn trôi bập bênh, những người xung quanh cũng đều tìm chỗ cao để leo lên, có mấy người bị nước cuốn lẫn vào rác rưởi, vô cùng khiếp sợ.

“Mọi người hãy nắm tay nhau, đi thành đoàn tiến về trước.” Một âm thanh lớn truyền lại bên tai, Trần Uyển ngược mắt nhìn, chính là người đàn ông của cô đang ra sức hét lên, gân xanh trên cổ lộ rõ.

Lời kêu gọi của anh làm mọi người tự giác sát lại nhau hơn, đan tay, bám lấy thắt lưng, dần dần tụ lại thành một nhóm lớn.

Một người hét lên trong mưa: “Đi đến quảng trường cho gần, ở đó có một cái khán đài cao thường dùng để biểu diễn.”

Những người khác đồng tình, lúc ấy đã gần bảy giờ tối, bầu trời tối đen, bốn phía cũng tối đen, đi đến ngã tư, những con nước cuộn cuộn, hung dữ hơn. Mọi người nắm tay nhau đứng tụ lại, có mấy người bị ngã, có người bị cuốn trôi theo dòng nước, Trần Uyển lạnh run cầm cập, dựa sát vào người Tần Hạo. Cánh tay anh ôm chặt lấy eo cô, như muốn ép cô vào sát người. “Đừng nhìn.”

Cô sợ hãi gật gật đầu.

Đến quảng trường Nhân dân mới thấy đã có rất nhiều người ở đó, lội nước cả tiếng đồng hồ, giờ sức lực đều như cạn kiệt. Lúc cô được anh nhắc lên chỗ đài cao, thấy anh không lên, cô kéo tay áo anh, miệng hét trong mưa: “Còn anh? Hạo, lên đây”.

Anh nhìn thấy mình trong ánh mắt vô cùng lo lắng của cô, chỉ muốn ôm cô, hôn cô cho đến khi mưa tạnh. “Em đứng ở trong đi, lát anh sẽ đứng ở bên, còn bây giờ kéo được người nào hay người ấy. Nghe lời anh, chút nữa anh quay lại.”

Cô nhìn theo bóng người anh, ngẩn người nói: “Nhớ là phải quay lại”. Trên mặt đã không còn phân biệt được là nước mắt hay mưa.

Mọi người đứng tụ lại bên nhau, chỉ còn nghe thấy tiếng mưa và sấm sét, ai cũng hết sức sợ hãi, như thể đang cố gắng đương đầu với ông trời.

Trần Uyển vẫn đứng ở chỗ cũ, mắt chăm chú nhìn về hướng Tần Hạo vừa đi. Ban đầu còn nhìn thấy bóng anh đưa người lên, sau đó thì không thấy nữa.

Khi Tần Hạo xuất hiện trước mặt cô, cô cảm giác như mình vừa trải qua một quãng thời gian thật dài. Anh đã bơi trong nước mấy giờ liền, mệt mỏi ngồi dưới chân cô. Trần Uyển ngồi xuống, lấy tay lau mặt anh. Anh ngược đầu nhìn, nở nụ cười thoải mái với cô: “Hình như cứu được không ít người, quên không đếm.”

Phút giây này, phút giây này, phút giây này... Cô ôm anh thật chặt.

“Em cười ngây ngô gì thế?”

...

“Em cười ngây ngô gì thế?”, cánh tay anh siết chặt lấy cô.

“Em muốn nói, có phải chúng ta đã sai lầm quá nhiều rồi không?”

“...”

“Hạo, anh nói xem, chúng ta còn có thể làm lại từ đầu không?”

“Em thấy thế nào?”, anh dè dặt hỏi.

Cô nghĩ ngợi, rồi trịnh trọng gật đầu.

Anh như bị nghẹn lời, mãi lúc sau mới hỏi: “Thật là có thể làm lại từ đầu?”

Cô trịnh trọng gật đầu lần nữa.

“Thật sự là có thể?”, hai tay anh nâng mặt cô lên, như muốn nhìn vào tận trái tim cô.

“Thì... thì chúng ta nhìn những điều hôm nay đã làm mà quên đi những gì xảy ra trong quá khứ.” Sự tổn thương của anh, sự ngang ngược của anh, sự không đáng tin của anh, tất cả những vụn vặt sai lầm đều bị tình yêu xóa bỏ, đều bị nước cuốn trôi đi, xóa nhòa đi những giọt nước mắt cô đã chịu đựng, xóa nhòa đi những nỗi tủi thân chôn giấu trong lòng, trút sạch tất cả, để chúng trôi theo dòng nước, chỉ còn thời gian, chỉ còn tình yêu của anh.

“Thật sao?” Anh giữ chặt gương mặt cô, chăm chú nhìn từng nét chuyển biến cảm xúc. Mắt cô ngấn nước, vừa cười vừa gật đầu. Năm tháng âm thầm trôi qua, người con gái ương bướng mạnh mẽ trong ký ức của anh dần nhạt nhòa, nụ cười của cô lúc này bình tĩnh đến lạ kỳ.

“Giống như lúc chúng ta lần đầu thấy nhau, lần đầu gặp gỡ.”

Anh khẽ nhếch khóe miệng, nở nụ cười như lần gặp đầu tiên ở con hẻm Chu Tước của nhiều năm về trước, “Vậy tôi tự giới thiệu một chút, tôi họ Tần, tên Hạo. Cô gái, em tên gì?”

“Không cần anh như vậy! Làm lại kiểu vẫn như tên dê tiện ấy.”

“Được, làm lại. Tôi họ Tần, tên Hạo. Còn cô, cô tên gì?”

“Tôi tên Trần Uyển. Anh cười gì?”

“Đâu có.” Trống ngực anh đập thình thịch, anh ôm cô thật chặt, một lúc sau mới nói giọng khàn khàn: “Mèo con, anh đã từng nói với em là ‘Anh yêu em’ chưa?”

Cô run rẩy trong vòng tay anh, cổ nén cơn nức nở, lắc đầu nói: “Chưa.”

“Giờ nói chưa muộn phải không?”

“Chưa muộn, mãi mãi không muộn”, nước mắt cô rơi, “Mặc dù em đợi từ rất lâu rồi”.

Mưa đã tạnh, trăng sao lấp lánh in bóng trên dòng nước.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tram-huong-uyen>